

Giới thiệu Thất Kỳ Đoạt Mạng

Ngoạ Long Sinh là kiếm khách nổi tiếng của Đài Loan trong giới tiểu thuyết gia võ hiệp, trước khi Cổ Long nổi tiếng. Ngoạ Long Sinh từng được mệnh danh là Thái Sơn Bắc Đẩu trên bầu trời văn chương kiếm hiệp. Truyện Thất Kỳ Đoạt Mạng là một trong số những tác phẩm nổi tiếng của Ngoạ Long Sinh trong lĩnh vực truyện kiếm hiệp, viết về những sự việc đã xảy ra trong ngày tết Đoan Ngọ tại thành Dương Châu.

Nếu Trường An được biết đến như là kinh đô của Trung quốc thời chiến quốc thì thành Dương Châu là biểu tượng của sự hoa mỹ, nguy nga, tráng lệ nơi phồn hoa đô hội nhưng cũng đầy rẫy những cạm bẫy và ân oán chốn giang hồ. Vào ngày tết Đoan Ngọ, Dương Châu lại càng trở nên tráng lệ hơn bởi sự ồn ào vào đông đúc trong lễ hội rước bài vị, từ đó một câu chuyện bí ẩn đã được miêu tả qua tác phẩm Thất Kỳ Đoạt Mạng.

Qua tác phẩm Thất Kỳ Đoạt Mạng ta có thể thấy ngòi bút tài tình, tài xây dựng tình tiết, tài kể chuyện cuốn hút của tác giả trong thể loại truyện kiếm hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Dương Châu thành

Một ngôi thành hùng vĩ, nguy nga tráng lệ nơi phồn hoa đô hội mà không có một chốn nào trên giang hồ sánh bằng. Nếu có một chốn có thể so sánh với Dương Châu thành ngoài Trường An ra chẳng thể tìm được nơi nào khác.

Khi tiết trời vào thu, với những ngọn gió thu hiu hiu tạo ra một cảnh trí vừa thơ vừa ảm thì thành Dương Châu lại bùng náo nhiệt khác hẳn với tiết trời. Nhất là vào ngày tết Đoan Ngọ, cái ngày mà bất cứ cư dân nào ngụ tại nhà. Bởi vì ngày đó là ngày rước bài vị của những anh hùng trượng nghĩa trong giang hồ, cái ngày mà tất cả mọi người như đã in vào tâm trí họ trong câu chuyện tương truyền về vị Tề tướng Khuất Nguyên. Cũng chính vì câu chuyện của vị Tề tướng trung nghĩa mới có ngày lễ hội rước bài vị trong dịp tết Đoan Ngọ.

Nhưng có lẽ trong lễ hội đó, với những hàn kiệu kết hoa trang hoàng long lẫy để tôn vinh những vị anh hùng hảo hán đã được mọi người tôn kính thì một chiếc kiệu được chú ý đến nhiều nhất.

Chiếc kiệu hoa sau cùng, với bảy ngọn đại kỳ rủ trong gió thu. Bảy ngọn đại kỳ gồm Thanh kỳ, Huỳnh kỳ, Hắc kỳ, Bạch kỳ, U Linh kỳ và Tử kỳ được mọi người trông đợi nhất. Tại sao mọi người ở thành Dương Châu lại chú tâm vào mỗi chiếc kiệu có bảy ngọn đại kỳ đó, bởi một lẽ nó là chiếc kiệu mang bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp, một đại hiệp mà cuộc đời hành hiệp đã tạo dựng bao ân phúc cho bá tánh. Nhưng rồi một ngày kia đột nhiên người không xuất hiện nữa, chỉ để lại bảy ngọn đại kỳ, mà bao nhiêu người thêm muốn. Hiện tại Thất Long Kỳ Hiệp không còn nữa, chỉ còn là dĩ vãng để mọi người trong giang hồ hoài tưởng.

Thất Long Kỳ Hiệp đi đâu, hay đã bị kẻ thù ám hại, chẳng một ai biết. Còn bảy ngọn tiểu kỳ của người đã bị chia tam xẻ tứ trong tay những nhân vật khét tiếng trên giang hồ, mà bất cứ ai dù ham mê võ công quán tuyệt của Thất Long Kỳ Hiệp cũng không dám nghĩ một ngày nào đó mình sẽ là chủ nhân của bảy ngọn tiểu kỳ.

Những chùm pháo thăng thiên đua nhau bay vùn vụt lên bầu trời đêm cao vời vợi để tạo thành những dóa hoa trông vô cùng đẹp mắt, khi đoàn kiệu rước bài vị đến trung tâm thành Dương Châu. Mọi người chung nhau một đêm náo nức, phần khởi để cùng nhớ về những vị anh hùng đã mất, nhớ về những vị đại hiệp một thời ai cũng đều mơ ước được như họ.

Trong một tòa lầu nằm chếch về hướng Đông khi mọi người đều nô nức với đêm hội thì có một hán niên khoảng chạc ngoài hai mươi, dáng vẻ thư sinh trong bộ trường y nho sĩ đứng trên lan can dõi mắt nhìn xuống hàng kiệu hoa. Ánh mắt của y dừng lại nơi chiếc kiệu của Thất Long Kỳ Hiệp. Một ánh mắt xa vời như nhìn vào một cõi vô định nào đó.

- Âm..

Tiếng nổ nghe ừ cả thính nhĩ, cùng với tiếng nổ đó thì chiếc kiệu rước bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp tan tác như xác pháo thăng thiên. Mọi người nhón nhào hẳn lên. Đêm lễ hội rước bài vị thoáng chốc như bày ong vỡ tổ, hỗn loạn và tan tác.

Hán niên nho sinh chau mày, từ trên lan can tòa ký lầu phi thân xuống như cánh én lượn. Kinh pháp của hán niên quả là cao siêu không sao tưởng tượng được. Chỉ trong chớp mắt, y đã đến ngay chiếc kiệu bài vị Thất Long Kỳ Hiệp. Chiếc kiệu trông thật thê thảm. Bảy ngọn đại kỳ biểu tượng của Thất Long Kỳ Hiệp giờ biến thành những mảnh giẻ nham nhỏ.

Cùng với sự xuất hiện của hán niên thì một bóng người từ chiếc kiệu cũng băng mình lướt đi nhanh không thể tưởng. Thấy kinh công người đó có phần khả nghi là hung thủ đã hủy chiếc kiệu bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp, hán niên liền trở kinh thuật bám theo.

Mặc dù kinh công của hán niên cao thâm như vậy, nhưng đến cổng thành Dương Châu thì bóng người phía trước đã mất dạng.

Hán niên đứng tần ngần nhìn quanh. Kinh công của người này khiến hán niên thư sinh thoáng một chút ngỡ ngàng hiện lên dung diện anh tuấn khôi ngô.

Hán niên khẽ nói :

- Người đã chết rồi mà kẻ thù vẫn không cho yên.

Khi hán niên vừa toan dậm bước thì xa xa trong một ngôi cổ miếu có ánh lửa nhoáng lên. Sau ánh lửa đó thì một ngọn lửa bùng cháy lập lòe. Thần nhãn của hán niên như sáng ngời hướng về ngọn lửa đang bập bùng đó. Ánh mắt của hán niên đứng phía sau ngọn lửa bập bùng.

Hán niên chấp tay sau lưng thả bước về phía ngọn lửa trong cổ miếu.

Còn cách ngọn lửa ba trượng, hán niên nhận ra một người vận hắc y, trùm đầu ngồi nhìn ngọn lửa.

Người đó chẳng cần nhìn lên, mắt vẫn chăm chăm vào ngọn lửa lập lòe. Ánh sáng từ ngọn lửa hắt lên chiếu rọi thần nhãn của người kia trong chiếc mũ, một đôi mắt sáng ngời như hai vì sao đêm.

Ngay bên cạnh người đó là ngọn tiểu kỳ màu đen, phấp phều bay trong gió.

Hán niên bước đến ngồi đối diện với người vận trường y màu đen, ánh mắt nhìn ngọn tiểu hắc kỳ.

Người kia rút ngọn tiểu hắc kỳ, phóng qua ghim bên cạnh hán niên :

- Đã đến lúc Quân Đạt thay ta hội kỳ.

- Quân Đạt đã chờ đợi cái ngày này lâu lắm rồi. Dù có phải tan xương nát thịt, Quân Đạt cũng phải thực hiện sứ mạng đó.

- Sứ mạng hội kỳ không phải ai cũng có thể thực hiện được nhưng ta tin tưởng vào Quân Đạt. Khi nào hợp nhất bảy ngọn đại kỳ của Thất Long Kỳ Hiệp thì con mới biết được lai lịch của mình.

- Sư phụ... Thật ra Quân Đạt có quan hệ thế nào với Thất Long Kỳ Hiệp?

- Chưa hội kỳ thì con chưa cần biết. Nếu người tha thiết muốn biết rõ thân phận của mình và muốn biết về Thất Long Kỳ Hiệp tuyệt tích như thế nào thì phải hội kỳ cho bằng được. Dù sứ mạng đó có phải trả giá bằng chính sinh mạng của người.

- Quân Đạt sẽ hội kỳ!

Quân Đạt rút ngọn tiểu hắc kỳ cho vào ống tay áo. Chàng lưỡng lự một lúc rồi hỏi :

- Sư phụ... Ai vừa mới hủy chiếc kiệu bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp?

- Chắc chắn con đã nhận ra võ công của người đó.

- Người đó có kinh công rất cao siêu. Với kinh công như người đó Quân Đạt đoán nội lực của y trong giang hồ không có mấy người đạt tới cảnh giới đó.

- Nhưng võ công của chủ nhân người kia còn cao thâm gấp bội phần.

- Chủ nhân người đó là ai, và y là ai?

Hắc y nhân đứng lên :

- Khi nào hội đủ thất kỳ đoạt hồn, sư phụ sẽ nói cho con biết.

Nói xong hắc y nhân quay lưng, và chỉ ba lần lắc mình đã mất dạng.

Quân Đạt ngồi bần thần nhìn ngọn lửa bập bùng. Sống với sư phụ từ nhỏ đến lớn nhưng hành tung của sư phụ thật là bí ẩn. Nhiều lúc chàng muốn hỏi về thân thế của mình nhưng sư phụ không bao giờ nói. Chàng chỉ có thể võ đoán mình có quan hệ với Thất Long Kỳ Hiệp và sự tuyệt tích của Thất Long Kỳ Hiệp có liên quan đến bảy ngọn tiểu kỳ nên sư phụ mới trao cho chàng sứ mạng hội kỳ sau khi trưởng thành.

Quân Đạt ngồi suy nghĩ một lúc rồi mới đứng lên, rời ngôi cổ miếu trở lại tòa ký lầu. Theo như chàng biết về đêm hội rước bài vị hôm nay thì những người giữ những ngọn kỳ kia sẽ xuất hiện ở Dương Châu thành. Mà chàng đang chờ những người đó.

Quân Đạt vừa đi vừa miên man suy nghĩ và khi chàng dừng bước đã đứng trước thềm tam cấp tòa ký lầu. Tất cả đã trở lại sự tĩnh lặng, trong ký lầu hơn ba mươi vị khách thập phương đang ngồi tán gẫu về chuyện kiệu hoa của Thất Long Kỳ Hiệp bị ai đó phá hủy.

Quân Đạt nhìn lên tấm bảng hiệu “Thiên Lộc Các” rồi mới chấp tay sau lưng thả bước vào nhà chính sảnh.

Sự xuất hiện cùng phong thái đỉnh đặc của Quân Đạt khiến những người thực khách phải chú nhãn quan sát. Mặc cho những người kia nhìn mình, Quân Đạt vẫn phớt lờ tiến vào chiếc bàn trống kê trong góc nhà chính sảnh. Chẳng chọn chỗ ngồi ở trong tòa chính sảnh cốt muốn nghe những lời bàn.

Gã tiểu nhị tất bật bước ra. Gã tiến đến bàn Quân Đạt, vừa lắc đầu vừa nói :

- Ái da... Thật không thể nào tưởng tượng được và cũng không thể nào hiểu được sao lại có chuyện này.

Y lắc đầu cúi xuống nói :

- Công tử dùng thứ rượu gì?

- Quán chủ cho tại hạ một vò rượu hai cân.

- Vâng vâng... tiểu nhân mang ra ngay.

Gã quán chủ bỏ vào trong. Những vị khách vẫn nhìn vào Quân Đạt với ánh mắt tò mò. Trong số những vị thực khách có mặt tại Thiên Lộc các thì ngồi bên cạnh bàn của Quân Đạt là một lão già có thân hình gầy nhom, trông chừng như chỉ có da bọc xương, với đôi mắt ngầu đục thỉnh thoảng lại liếc chừng Quân Đạt.

Khi gã tiểu nhị bùng vò rượu ra đặt xuống bàn Quân Đạt thì hai cánh tay của lão già tấy máu.

Gã tiểu nhị vừa thấy đôi song thủ của lão già gõ nhịp trên bàn vội nép qua sau lưng Quân Đạt, ghé miệng xuống nói nhỏ vào tai chàng :

- Công tử coi chừng lão già ngồi bên cạnh.

Quân Đạt nhìn lên :

- Đa tạ quán chủ đã chỉ giáo, tại hạ sẽ đề tâm.

Gã tiểu nhị mỉm cười, nhưng vừa bước đi thì lão già lắc mình. Chỉ trong chớp mắt trao thủ của lão đã khổng chế hỏ khẩu gã tiểu nhị rồi.

Quân Đạt cau mày.

Lão già chẳng chú ý đến chàng, kéo gã tiểu nhị về bàn mình. Lão ấn gã tiểu nhị ngồi xuống chiếc ghế, gằn giọng nói :

- Ê... ngươi ngồi xuống đây một chút!

Tiểu nhị biến sắc :

- Tiểu nhân còn bận việc, không tiện tiếp lão thân hầu.

Quân Đạt để mắt mới nhận ra một bàn tay của lão già có sáu ngón. Chiếc ngón thừa thãi kia trông rất kỳ cục, nhưng nó lại sinh động hơn những ngón tay khác.

Lão già trợn mắt :

- Ngươi bận việc lắm hả? Bận việc sao còn nói xấu lão phu? Bộ... bộ ngươi tưởng ta điếc hõng có nghe sao? Hừ!

Gã tiểu nhị khoát tay :

- Tiểu nhân đâu có nói gì.

- Ngươi chắc không nói chứ?

Độ mười gã thực khách đứng lên rời gian chính sảnh. Những người đó không muốn phiền lụy đến mình vội vã bỏ đi trước.

Lão già dựng tiểu nhị đứng sừng lên, lắc đầu hỏi :

- Ngươi thật là bất cần... bất cần lắm đó. Thôi đi đi!

Gã tiểu nhị rí rít ôm quyền xá lão :

- Lão thân hầu thật là đại nghĩa, nếu thân hầu có nhã hứng thì tiểu nhân thiết đãi người một vò rượu năm cân Bò đào thổ phồn tửu.

- Ồ, tốt lắm. Mang ra đây nhanh lên!

Gã tiểu nhị đi rồi, lão mới quay lại Quân Đạt :

- Đêm nay tráng sĩ thích uống rượu với lão hay thích ngồi một mình?

- Tại hạ thích ngồi một mình.

- Lão thì buồn quá, thích ngồi uống rượu với tráng sĩ nhưng nếu tráng sĩ không thích thì lão cũng chẳng làm phiền đến tráng sĩ.

Gã tiểu nhị bung vò rượu năm cân ra, lão ôm lấy vò rượu vào long, thở dài nói :

- Lão thích uống rượu với tráng sĩ đây nhưng tráng sĩ lại không thích uống rượu với lão. Lão đành phải tìm tên tiểu hòa thượng và tiểu tử Vũ Văn Tiểu Vĩ vậy. Người ở đây tiếp tráng sĩ nhé!

Gã tiểu nhị rồi rít :

- Lão thần thần cứ tự nhiên!

Lão nhăn mặt cười với tiểu nhị, ôn tồn nói :

- Người không ngại tiễn lão ra cửa chứ?

- Tất nhiên phải tiễn lão thần thần.

Lão cùng với tiểu nhị song hành ra cửa. Hai người ra đến bên ngoài hành hiền, lão quay mặt lại nhìn Quân Đạt, thấy chàng vừa nhấp xong một chén rượu, đặt chén xuống bàn lơ đãng nhìn qua ô cửa sổ.

Lão quay lại gã tiểu nhị, nghiêm giọng nói :

- Từ hôm nay trở đi... người không được bép xép về lão đấy nhé. Nếu không lão sẽ đoạt hết những chiếc tráp kim ngân của người đấy.

Lão nói xong bình thần bước xuống bậc tam cấp rồi bất thần trở khinh thuật lướt đi nhanh không thể tưởng. Nhìn bộ dạng thấp bé của lão, không một ai có thể nghĩ khinh công của lão cao thâm như vậy, nhưng những cao thủ thượng thừa ở Dương Châu thì chẳng ai không biết mặt lão, và khi đối diện cũng phải nể mặt bởi lão chính là Lục Chi Thần Thâu. Một trong những kỳ nhân của võ lâm.

Lục Chi Thần Thâu đi rồi, gã tiểu nhị háp tấp quay trở vào đến ngay bàn Quân Đạt.

Gã nhìn chàng lí nhí hỏi :

- Công tử biết lão già khi nãy là ai không?

Quân Đạt lắc đầu :

- Tại hạ không biết vì mới bước ra giang hồ. Nếu quán chủ biết xin chỉ giáo cho tại hạ.

- Ai da, công tử mới ra giang hồ nên không nhận biết lão già sáu ngón khi nãy chẳng phải khác lạ mà chính là Lục Chi Thần Thâu.

Đôi chân mày lười lèm của Quân Đạt cau hằn lại. Chàng lặp lại câu nói của tiểu nhị :

- Lão chính là Lục Chi Thần Thâu à?

- Chính lão đó.

Nghe tiểu nhị khẳng định, đầu óc chàng ù ù những âm thanh kỳ lạ, bởi cái ngoại danh mà chính sư phụ chàng đã từng căn dặn với chàng, trên giang hồ có một nhân vật sáu ngón ngoại hiệu là Lục Chi Thần Thâu mà khi hội diện không được mắt cảnh giác.

Quân Đạt còn đang suy nghĩ thì gã tiểu nhị hỏi :

- Công tử kiểm tra lại xem có mất túi kim ngân không?

Quân Đạt trầm mặt. Chàng thò tay vào ống tay áo, ngón tiểu hắc kỳ không còn trong ống tay áo của chàng nữa. Về mặt chàng căng thẳng đến cực độ, bật đứng dậy :

- Quán chủ biết Lục Chi Thần Thâu ở đâu không?

- Công tử bị mất túi kim lượng phải không?

Quân Đạt không tiện nói, nghiêm mặt hỏi ngược lại tiểu nhị :

- Tại hạ cần gặp lão, quán chủ biết lão trú ở đâu không?

Gã tiểu nhị lắc đầu :

- Làm sao tiểu nhân biết được.

Quân Đạt lấy một nén bạc đặt lên bàn rồi bước thẳng ra ngoài Thiên Lộc các. Ra đến bên ngoài chàng đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng của Lục Chi Thần Thâu đâu ngoài bóng tối của ngày tết Đoan Ngọ.

Quân Đạt tự trách mình sao quá hời hợt để Lục Chi Thần Thâu lấy tiểu hắc kỳ dễ dàng. Chàng sức nhớ đến hai nhân vật mà Lục Chi Thần Thâu nhắc là tiểu hòa thượng và Vũ Văn Tiểu Vi.

Mặc dù chưa biết hai người này ở đâu, nhưng rõ ràng lão thần thâu nhắc đến hai người đó thì nhất định họ ở đâu đó trong Dương Châu thành.

Chàng quyết định truy tìm tông tích hai người đó để hội diện với Lục Chi Thần Thâu đòi lại tiểu hắc kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tiểu tăng phá giới

Lục Chi Thần Thâu sau khi đoạt được lá tiểu hắc kỳ của Quân Đạt thì rời ngay khỏi thành Dương Châu. Lão ra khỏi thành bằng cửa Đông, đến một ngôi chùa hoang. Chưa vào trong chùa nhưng Lục Chi Thần Thâu đã thấy ánh nền nhập nhòa từ ngôi chánh điện hắt ra. Lão phấn chí vô cùng, gia tăng cước bộ.

Vừa đến ngôi chánh điện, Lục Chi Thần Thâu đã cất tiếng nói oang oang :

- Tiểu hòa thượng... người đang ăn vụng ở đây phải không?

Lục Chi Thần Thâu vừa nói vừa lướt vào trong gian chánh điện phủ đầy mạng nhện.

Trong gian chánh điện một tiểu hòa thượng đang cầm một miếng thịt, chưa kịp cho vào miệng thì Lục Chi Thần Thâu đã dùng vô hình thủ đoạt lấy.

Lão không chờ tiểu hòa thượng mời mà cho luôn miếng thịt vào miệng nhai ngấu nghiến, rồi dốc cả vò rượu tu ừng ực.

Đặt vò rượu xuống sàn gạch, Lục Chi Thần Thâu gật gù tắc lưỡi :

- Ái chà, ngon quá... ngon quá!

Tiểu hòa thượng chớp con mắt to tròn :

- Lúc nào Lão Trình tiểu sư thưởng thức món ăn thích khẩu thì y như rằng sẽ gặp Lục Chi Thần Thâu huynh phá đám.

Nghe hai người xưng hô với nhau, không một ai ngờ được bởi họ xem nhau như huynh đệ mặc dù niên kỷ chênh lệch nhau rất xa.

Lục Chi Thần Thâu ngoạm miếng thịt nữa rồi chùi mép nói :

- Lão huynh không hiểu sao chỉ có hòa thượng là nấu thịt chó ngon thôi, nhất là lão đệ của lão đấy chứ. Lão huynh còn cách lão đệ mười trượng đã chảy nước rãi rồi.

Tiểu hòa thượng Lão Trình xoa chiếc đầu trọc :

- Bởi vì thềm cái món đặc khẩu này mà Lão đệ mới chui rúc không dám ở trong Long Thiền tự.

Tiểu hòa thượng vừa nói vừa mở túi nải. Trong túi nải của Lão Trình là những miếng thịt chó vàng ngậy thơm lừng.

Lục Chi Thần Thâu vừa thấy mắt đã mở tròn nhìn chăm chăm :

- Chu choa, sao nhiều quá vậy, thế mà lão huynh cứ ngỡ có mỗi một miếng thôi.

- Hôm nay nhiều vì là ngày mừng linh vị các vị anh hùng võ lâm, nên đệ mới mò tới ngôi chùa hoang này.

- Hừ... Chắc chắn lão đệ có hẹn với ai phải không?

Lục Chi Thần Thâu nhích đến ngồi cạnh tiểu hòa thượng Lão Trình :

- Lão huynh hỏi thật nhé... Phải người đang chờ Vũ Văn Tiểu Vĩ rồi.

Lỗ Trình lại xoa cái đầu trọc :

- Không chờ Tiểu Vĩ thì chờ ai bây giờ. Sao giờ này mà hán chưa đến?

Lục Chi Thần Thâu bùng vò rượu ngứa cổ tu một hơi dài, rồi ngoạm miếng thịt, lão chùi mép :

- Lão đệ chỉ hện với Vũ Văn Tiểu Vĩ thôi chứ đâu bao giờ hện với lão huynh để thưởng thức món đặc khẩu của đệ.

- Ấy dà, dù tiểu hòa thượng không mời thì Lục Chi Thần Thâu huynh nhưng có bao giờ lão huynh bỏ sót bữa nào đâu.

- Người còn nói vậy.

Lỗ Trình bùng vò rượu của Lục Chi Thần Thâu tợp một ngụm nhỏ. Gã vừa vừa nuốt ngụm rượu đó đã ho sặc sụa.

Lục Chi Thần Thâu lắc đầu :

- Người khoái khẩu thịt chó mà không uống rượu, quả là chưa biết cái ngon tuyệt vời của món đặc khẩu.

Tiểu hòa thượng chột chớp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Bàn tăng không thể phá giới được.

Lục Chi Thần Thâu bật cười sảng sặc. Tiếng cười của lão vang động khắp ngôi chùa hoang. Lão cắt tròng cười đó rồi nói :

- Hòa thượng ăn thịt chó như người có tu hết kiếp này sang kiếp khác cũng khó gặp được Phật Như Lai. Chỉ khi nào người may cái miệng khoái khẩu lại may ra niết bàn mới mở với người.

Tiểu hòa thượng xá Lục Chi Thần Thâu :

- Đa tạ lão huynh chỉ giáo, nhưng khôn nổi cái miệng của bàn tăng hại cái thân xác phàm, Khi nào lũ khuyến hoang trên thế gian này chết hết, bàn tăng sẽ khâu cái miệng lại.

Lỗ Trình vừa nói vừa nhón lấy một cục thịt trong túi nải nhâm nhi. Trông tiểu hòa thượng ăn thịt chó mà ngỡ như đức kim thượng đang thưởng thức củ thiên niên sâm

Tiểu hòa thượng chắc lưỡi :

- Trên thế gian này chẳng có thứ gì ngon hơn thịt khuyến hoang.

Lục Chi Thần Thâu gật đầu :

- Theo lão huynh thì chỉ có tiểu hòa thượng xứng tay nấu những món ăn ngon này.

Lão liếm khúc xương rồi quăng ra ngoài :

- Chắc... tên tiểu tử Vũ Văn Tiểu Vĩ không biết thưởng thức món đặc khẩu thật là đáng tiếc. Không hiểu giờ này y đang ở đâu, và có bị bọn sát nhân rượt chạy nữa không?

Lục Chi Thần Thâu bùng vò rượu uống ừng ực. Lão bắt đầu ngấm rượu ngà ngà.

Lục Chi Thần Thâu với tay nhón cục thịt trong túi nải nhưng tiểu hòa thượng Lỗ Trình đã lập tức thộp tay lão :

- Lão huynh còn phải chờ cho Vũ Văn Tiểu Vĩ nữa chứ. Hay lão huynh tính xoi hết chỗ thịt này?

Lục Chi Thần Thâu sa sầm nét mặt :

- Ấy... lão đệ cho lão huynh thêm một cục thịt nữa thôi.

- Thế thì lão huynh nhiều hơn đệ và Tiểu Vĩ rồi.

Lục Chi Thần Thâu nhăn mặt :

- Chà chà... mà theo lão huynh biết gã tiểu tử Vũ Văn Tiểu Vĩ đâu có thích món đặc khẩu này.

- Tiểu Vĩ không thích nhưng cũng phải để dành cho y. Món ngon cùng chia mà.

Lục Chi Thần Thâu gãi đầu, nhỏ giọng :

- Lão đệ... lão huynh có cái này hay lắm.

- Cái gì?

- Chỉ cần lão đệ cho lão huynh thêm một miếng thịt nữa thì lão đệ sẽ được xem ngay. Hôm nay huynh vô được một món rất hời đấy.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình nhìn Lục Chi Thần Thâu :

- Lão huynh tính gạt đệ đây.

Lục Chi Thần Thâu khoát tay :

- Đừng nghi oan cho lão huynh. Có bao giờ lão huynh gạt đệ đâu. Cái món mà lão đệ sắp xem rất có giá trị mà... mà các cao thủ trên giang hồ đều thèm đến rõ rồi.

- Thèm như lão huynh thèm thịt chó không?

- Còn hơn nhiều.

- Vậy đó là cái món gì hả?

- Cứ cho lão huynh thêm một cục thịt nữa thì đệ sẽ được xem mà.

Lục Chi Thần Thâu nhìn tiểu hòa thượng Lỗ Trình. Lão đoán tiểu hòa thượng đang đắn đo suy nghĩ xem chừng muốn xem vật báu, nên cười nói :

- Lão đệ còn chần chờ gì nữa?

Lục Chi Thần Thâu vừa nói vừa thò tay vào túi áo nhưng tiểu hòa thượng Lỗ Trình đã chớp tay lão nói :

- Ấy... Lão huynh cho đệ xem trước coi báu vật của lão huynh là vật gì?

Lục Chi Thần Thâu nguyệt Lỗ Trình :

- Lão đệ lúc nào cũng đòi tiện lợi hơn lão huynh.

- Hê, nếu lão huynh không chịu thì đệ cũng không ép. Và nay mai lão huynh cũng đừng hòng thường thức được món đặc khẩu do chính lão đệ nấu.

- Lão đệ bức hiếp ta quá. Thôi được rồi, để lão huynh cho đệ coi cái món đó, nhưng không được nói với ai đấy nhé.

- Đệ chỉ xem thôi, nói ra làm gì.

Lục Chi Thần Thâu nhìn cục thịt chó rồi thò tay vào trong ngực áo. Lão rút ngọn tiểu hắc kỳ đưa đến trước :

- Lão đệ biết lá cờ này không?

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình chớp mắt :

- Một lá tiểu hắc kỳ?

- Ồ, tiểu hắc kỳ.

Tiểu hòa thượng gãi đầu :

- Tiểu hắc kỳ này có giá trị gì mà gọi là vật báu?

Lỗ Trình vừa nói vừa toan gói lại túi nải, Lục Chi Thần Thâu vội cản Lỗ Trình lại :

- Khoan khoan gói đi. Tại lão đệ không biết giá trị của nó chứ nó có giá trị hơn cục thịt chó của đệ rất nhiều.

Tiểu hòa thượng nhún vai :

- Nếu nó giá trị hơn thì lão huynh cứ lấy mà dùng, còn đệ phải để dành mấy miếng thịt này cho Vũ Văn Tiểu Vi.

Lục Chi Thần Thâu nhăn mặt :

- Ai cha. Người lúc nào cũng nghĩ đến Vũ Văn Tiểu Vĩ chứ chẳng để cho ta một chút hảo tâm nào hết.

Lục Chi Thần Thâu liếm mép, đặt tay xuống ngọn tiểu kỳ :

- Lão huynh nói cho lão đệ biết, ngọn tiểu hắc kỳ này là một trong bảy ngọn Thất Kỳ Đoạt Mạng của Thất Long Kỳ Hiệp ngày trước đó.

Lão căng lá tiểu hắc kỳ :

- Người nhìn đi! Trên lá hắc kỳ này là kiếm quyết luyện công Song Chi Đoạt Mạng. Chỉ cần luyện thành một tuyệt công này thôi thì người đã có thể chu du khắp thiên hạ bất khuyến hoang lâm thịt chẳng ai dám động đến.

Tiểu hòa thượng tròn mắt :

- Vậy à? Song Chi Đoạt Mạng so sánh với cảm nã thủ pháp và Thập Bát La Hán quyền của đệ cái nào hơn?

- Tất nhiên Song Chi Đoạt Mạng phải hơn đứt rồi.

Nghe Lục Chi Thần Thâu nói, tiểu hòa thượng toan với tay lấy chiếc tiểu hắc kỳ thì lão đã vội nhét vào ngực.

Lục Chi Thần Thâu cười khẩy :

- Người thích lá tiểu hắc kỳ rồi phải không?

- Tò mò tí chút thôi.

- Người tò mò cũng được. Lão huynh sẵn sàng cho người xem nhưng người phải cho ta một cục thịt nữa.

Tiểu hòa thượng gãi chiếc đầu trọc :

- Ai cha... Chưa chắc Song Chi Đoạt Mạng là tuyệt công gì mà cũng chưa chắc nó có hơn được tuyệt công cảm nã thủ và Thập Bát La Hán quyền không mà đã mất một cục thịt.

Tiểu hòa thượng hừ nhạt rồi cương cường nói :

- Không đổi!

Lục Chi Thần Thâu nhảy lên :

- Trời đất ơi... người coi tiểu hắc kỳ không bằng một cục thịt chó hả?

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình gật đầu :

- Không bằng.

- Sao không bằng chứ?

- Ăn thịt chó vẫn sướng hơn phải luyện công cực nhọc.

Tiểu hòa thượng vừa nói vừa toan gói lại túi nải, Lục Chi Thần Thâu hoảng hốt :

- Khoan khoan lão đệ đừng cắt mấy cục thịt vội.

Lục Chi Thần Thâu thở hắt ra :

- Sao đệ làm khổ ta quá vậy?

Tiểu hòa thượng neho mày hóm hình :

- Lão huynh sẽ được hưởng một cục thịt nhưng phải cho đệ biết huynh lấy ngọn tiểu hắc kỳ này ở đâu? Phải ở Thiên Lộc các không?

- Thì ở đâu nữa.

- Hai bàn tay của huynh thật nhám nhúa. Lão huynh không sợ người mất tiểu hắc kỳ đi tìm huynh thanh toán hả?

Lục Chi Thần Thâu cười hi hi, xoa tay nhìn tiểu hòa thượng :

- Ai da, cái nghề của lão huynh mà. Lão thấy gã công tử bột đó khô ngô tuần tú, khuôn mặt sáng sủa, chỉ tội cứ ngơ ngác ngác chẳng biết huynh là ai, vì vậy lão huynh liền tương kế tựu kế lấy kim ngân nhưng không ngờ lại là ngọn tiểu hắc kỳ này.

- Nếu tiểu hắc kỳ có giá trị như vậy, nhất định tên công tử kia sẽ đi tìm huynh. Mà lão huynh lại rất thân tình với tiểu hòa thượng và Vũ Văn Tiểu Vĩ. Y không tìm thấy lão huynh thì nhất định sẽ đến tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ và đệ.

Tiểu hòa thượng lắc đầu :

- Lão huynh hại bằng hữu rồi!

Lục Chi Thần Thâu nhướng mày :

- Lão huynh ngại cái gì?

- Lão huynh không hại hả? Chứ cái gã công tử, chủ nhân ngọn tiểu kỳ này đến tìm Lỗ Trình hoặc Vũ Văn Tiểu Vĩ thì sao?

- Ồ... ơ...

Tiểu hòa thượng tăng hăng :

- Huynh thấy cái hại của huynh chưa?

Lục Chi Thần Thâu đứng phắt dậy :

- Hừ nếu gã công tử kia mà làm hại đệ cùng với Vũ Văn Tiểu Vĩ, lão huynh nhất định dễ sống chết với gã.

- Hay! Nhưng đến lúc lão huynh sống chết với gã thì Lỗ Trình với Vũ Văn Tiểu Vĩ đã xanh cỏ rồi.

- Vậy lão huynh phải tính sao bây giờ?

- Còn tính sao nữa, giờ mà Vũ Văn Tiểu Vĩ không đến thì e là đã bị gã công tử đó hại rồi.

- Trời đất, chúng ta phải tới tiếp cứu Tiểu Vĩ ngay.

- Bây giờ lão huynh còn ăn thịt chó nữa không? Tại lão huynh mới ra có sự thôi.

Hai người vừa dậm bước thì một thiếu niên có vẻ mặt như tiên đồng bước vào. Thiếu niên đó vừa lướt vào vừa hét lớn :

- Hòa thượng ăn thịt chó chạy mau... chạy mau.

Lỗ Trình tròn mắt :

- Chạy đi đâu? Mà sao phải chạy?

Lỗ Trình vừa hỏi vừa rượt theo thiếu niên. Nhưng khốn nỗi trong gian chính đường không có cửa hậu nên thiếu niên lần luôn ra sau pho tượng Phật tổ nấp.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình vừa đặt chân đến bệ bò đoàn thì nghe tiếng quát sau lưng mình :

- Tiểu quý... ngươi chạy thoát khỏi tay bọn cô nương không?

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chủ nhân tiểu hắc kỳ

Sau khi dò la tin tức từ bọn bang chúng Cái bang, Quân Đạt biết được một phần về Vũ Văn Tiểu Vĩ. Chẳng không để mất thời gian mà đến ngay khu trang viên cách Dương Châu thành khoảng ba dặm về phía Tây.

Đứng bên ngoài cổng tam quan, Quân Đạt ngắm nhìn tòa trang viên Thiên Vân trang với những chiếc đèn lồng treo chằng khác nào đêm hội hoa đăng.

Chàng còn đang lưỡng lự thì bất thần hai gã xuất hiện tiến lại. Hai gã đó đứng đối diện với Quân Đạt, nhìn trang phục kỳ lạ của hai người đó, Quân Đạt đoán họ không phải là người Trung Thổ.

Hai người đó nhìn chàng chằm chằm. Một người lên tiếng hỏi :

- Mạn phép hỏi công tử có phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ?

Quân Đạt lắc đầu :

- Không phải, tại hạ cũng đang đi tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Hai gã trang phục Đại Mạc nhìn nhau, người đứng bên phải lại hỏi :

- Quả thật công tử không phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ?

- Tại hạ là Hàn Quân Đạt.

Y quay lại người đồng hành :

- Mạc Tà Quân, có thể gã Vũ Văn công tử còn ở trong trang viên, chúng ta vào đi.

Mạc Tà Quân gật đầu, hai người vừa dậm bước thì Quân Đạt lạng bộ cản họ lại :

- Xin mạn phép hỏi hai vị bằng hữu. Các vị tìm Vũ Văn công tử để làm gì?

- Mạc Tà Quân và Phùng mỗ được chỉ lệnh bắt gã.

Quân Đạt cau mày :

- Vậy xin hỏi Vũ Văn công tử đã làm gì mà hai vị được chỉ lệnh bắt y?

Mạc Tà Quân cau mày nhìn Quân Đạt :

- Các hạ muốn chen vào việc của chúng tôi hay có ý khác?

- Tại hạ chỉ tò mò thôi, bởi tại hạ đang muốn gặp Vũ Văn công tử.

- Đó là chuyện riêng của các hạ, không liên can gì đến chúng ta.

Mạc Tà Quân quay sang người bạn đồng hành :

- Thị tướng Phùng Kỳ, chúng ta vào Thiên Vân trang bắt gã thôi.

Mạc Tà Quân cùng với Phùng Kỳ trở khinh công lướt vào trong trang viên Thiên Vân trang. Quân Đạt thấy hai người có vẻ rất kiên quyết muốn bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ, liền liên tưởng đến bọn người này cũng cùng mục đích như chàng, tìm Tiểu Vĩ để dò la tung tích của Lục Chi Thần Thâu, nên cũng bám theo họ.

Mạc Tà Quân và Phùng Kỳ vào đến bên trong trang viên Thiên Vân trang thì từ trong nhà chính sảnh một gã gia nhân bước ra chặn lại :

- Nhị vị khách nhân trong đêm tối đến Thiên Vân trang có chuyện gì?

Mạc Tà Quân quát mắt :

- Hãy mau báo cho Vũ Văn Tiểu Vĩ ra đây gặp chúng ta.

Gã gia nhân lắc đầu :

- Thiếu chủ chúng tôi vừa rời khỏi đây.

Mạc Tà Quân hừ nhạt một tiếng rồi gần giọng nói :

- Mạc mỗ lệnh cho người vào gọi Vũ Văn Tiểu Vĩ ra đây để cùng đi với chúng ta.

- Thiếu chủ chúng tôi không có nhà.

- Nếu thiếu chủ của người không có nhà thì chúng ta sẽ đốt tòa trang viện này.

Gã gia nhân trợn mắt :

- Ý... sao lại đòi đốt tòa trang Thiên Vân chứ? Thiếu chủ có gây thù oán gì với nhị vị khách nhân thì chờ thiếu chủ về rồi tính, sao lại đòi đốt nhà người khác?

Phùng Kỳ trợn mắt nạt nộ :

- Đó là lệnh của Quận chúa. Nếu Vũ Văn Tiểu Vi không chịu đi theo chúng ta thì cứ đốt nhà của gã.

Gã gia nhân lắc đầu :

- Thật là đại họa, hay là... hai vị có thể để lại danh tính, khi nào thiếu chủ về tiểu nhân sẽ báo lại với người.

Mạc Tả Quân hừ nhạt :

- Không có gã thì cứ đốt nhà gã, Mạc mỗ không thể trái lệnh được.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ sầm sầm dẫn tới trước cửa gian chính sảnh. Đứng sau lưng hai người đó, Quân Đạt thấy hành vi của hai người đó cao ngạo, bất giác không đành được sự phẫn nộ. Chàng quát lớn :

- Nhị vị dừng tay.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ quay lại :

- Cũng là nguoi.

- Tại hạ không thể khoanh tay làm ngơ để mặc cho các vị đốt nhà người khác.

Mạc Tả Quân cau mày :

- Thế công tử trời gà không chặt như nguoi thì làm gì được Mạc Tả Quân và Thị tướng Phùng Kỳ chứ?

- Tại hạ có thể đuổi hai vị ra khỏi tòa trang của Vũ Văn công tử.

- Há? Một gã thư sinh như nguoi mà cũng đòi đuổi được Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ à?

- Tại hạ nói là làm.

Phùng Kỳ cười khẩy, lắc đầu nói :

- Phùng mỗ sợ nguoi chưa đuổi được Mạc Tả Quân và Phùng mỗ thì hồn nguoi đã lìa khỏi xác rồi, để xem bản lĩnh của nguoi thế nào.

Mạc Tả Quân và Phùng kỳ đồng loạt sấn bộ áp sát vào Quân Đạt. Mạc Tả Quân dựng song chưởng, Phùng Kỳ thì dùng đến thoi quyền, cả hai hợp thành một cặp tập công liên hoàn.

Chưởng và quyền cùng một lúc công kích thẳng vào Hàn Quân Đạt với lực kinh di sơn đảo thế. Thấy thế công của hai người đó, gã gia nhân của Thiên Vân trang không khỏi lo lắng cho Quân Đạt nên buột miệng nói :

- Công tử bảo trọng.

Mạc Tả Quân vừa xuất chưởng nhưng nghe gã gia nhân nói lời cảnh báo với Quân Đạt liền cười khẩy khinh thị. Gã vừa phát chưởng vừa nói :

- Đã quá muộn để tên thư sinh này bảo trọng.

Chưởng và quyền đồng loạt tập kích nhưng chỉ thấy Quân Đạt đứng đung chờ cho hai lực kinh tập kích cách mình một gang tay mới quát lớn :

- Song Chi Đoạt Mạng.

Hai đạo chỉ phong xanh ròn thoát ra từ hai ngón tay chàng chẳng khác nào những lưỡi tầm sét chuyên công phá nội khí đón thẳng lấy chưởng quyền của Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ.

- Âm..

Mạc Tả Quân lẫn Phùng Kỳ đều rú lên những tiếng đau đớn, thối lui liên tiếp bốn bộ mới trụ thân. Chưởng ảnh của Mạc Tả Quân buông thông còn quyền thuật của Phùng Kỳ thì dập nát. Cả hai thất thần nhìn Quân Đạt bằng ánh mắt ngạc nhiên tột cùng.

Họ không ngạc nhiên sao được, bởi không tưởng tượng được trong bộ tạng thư sinh, thể mà đối phương lại có nội lực vô cùng mãnh liệt. Thật ra vừa rồi Quân Đạt chỉ mới dụng tới năm thành công lực thi triển tuyệt thức Song Chi Đoạt Mạng để cảnh báo Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ, nếu như muốn lấy mạng hai người đối với chàng thật ra dễ hơn trở bàn tay.

Mạc Tả Quân vừa then vừa giận nhưng đã nhận ra mình và Thị tướng Phùng Kỳ không phải là đối thủ. Y thở dài một tiếng :

- Một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại.

Cả hai trở khinh công lướt ra ngoài trang viên Thiên Vân. Đến lúc này gã thuộc nhân mới thở phào nhẹ nhõm. Y bước đến xá Quân Đạt :

- Đa tạ tráng sĩ đã ra tay trợ nghĩa.
- Tại hạ thấy chuyện bất bình không thể làm ngơ.

Gã gia nhân đứng nép qua bên :

- Thịnh tráng sĩ vào trong để tiểu nhân hầu một chung trà.

Quân Đạt lắc đầu :

- Huynh đừng khách sáo, Quân Đạt có chuyện phải đi gấp, và ý tại hạ đến Thiên Vân trang để thỉnh giáo Vũ Văn công tử một chuyện rất hệ trọng.

Gã gia nhân thở dài :

- Thật tiếc quá, thiếu chủ của tiểu nhân không có nhà.
- Vậy chăng hay Vũ Văn công tử đi đâu?

Gã gia nhân gãi đầu :

- Theo tiểu nhân, thiếu chủ lúc này chắc đã đến Long Thiền tự để hội diện với tiểu hòa thượng Lỗ Trinh. Hai người là bằng hữu chí tình nên thường hay đôi ẩm đàm đạo.

Quân Đạt ôm quyền xá :

- Đa tạ huynh đài đã chỉ giáo, tại hạ kiếu từ.

Gã gia nhân chưa kịp nói lời nào nữa thì Quân Đạt đã quay lưng lướt đi như một con gió thu. Thân pháp của chàng phiêu diêu như cười gió khiến cho gã thuộc nhân Thiên Vân trang nhìn theo bằng ánh mắt thèm thuồng.

Y lẩm nhẩm nói :

- Tuyệt vời quá!

Long Thiền tự.

Ngôi cổ tự trang nghiêm tọa lạc trên một ngọn đồi phủ thảm cỏ xanh mượt. Cánh cổng tam quan chỉ đóng hờ như biết được có khách thập phương đến viếng bất ngờ.

Quân Đạt đẩy cửa bước vào con đường mòn trải sỏi dẫn đến ngôi đại điện. Trước cửa tòa đại điện là đôi lân sư bằng đá được tạc vô cùng tinh xảo, sống động, tạo cho gian đại điện một khung cảnh trang trọng khiến bất cứ khách thập phương nào đứng trước cũng phải nghiêng mình.

Quân Đạt chưa kịp bước lên bậc tam cấp thì cửa đại điện hé mở, một vị hòa thượng với khuôn mặt trầm trầm bước ra. Trên tay hòa thượng là xâu chuỗi hạt đang được lần từng hạt chuỗi đen bóng.

Quân Đạt ôm quyền xá vị hòa thượng trung niên :

- Tại hạ là Hàn Quân Đạt, nửa đêm đến viếng Long Thiền tự để nhờ thỉnh giáo.

Hòa thượng nhìn chàng từ đầu đến chân :

- Hàn công tử là môn hạ của Ma Thần Cát Già, được lệnh sư tôn cử đến đây?

Quân Đạt thoáng chút ngỡ ngàng. Chàng hỏi lại :

- Ma Thần Cát Già chủ nhân ngọn tiểu hoàng kỳ hẹn với đại sư?

Thấy vẻ ngỡ ngàng của chàng, hòa thượng nheo mày hỏi lại :

- Công tử không phải là môn hạ của Ma Thần Cát Già?

Quân Đạt gật đầu :

- Đúng vậy.

- Nếu công tử không phải là môn hạ của Ma Thần Cát Giã thì bản tăng không tiện tiếp công tử. Đêm đã khuya lắm rồi, bản tăng cáo từ quay về tịnh thất.

Vị hòa thượng vừa quay lưng, Quân Đạt lướt đến chặn trước mặt lão :

- Lão đại sư hãy dừng bước.

Vị hòa thượng chấp tay nhìn chàng :

- A di đà Phật... Thí chủ có điều chi chỉ giáo cho Tri Ngô Năng lão nạp?

- Tại hạ không dám làm phiền đại sư, nhưng có chuyện muốn thỉnh thị tiểu hòa thượng Lỗ Trình của quý tự.

- À, thí chủ muốn hỏi về tên tiểu hòa thượng Lỗ Trình đó à?

Hòa thượng Trí Năng thờ dài một tiếng rồi nói :

- Nếu thí chủ muốn hỏi về tiểu hòa thượng Lỗ Trình thì bản tăng cũng có thể nói cho thí chủ biết. Y là đệ tử của Du Tăng huynh, nhưng từ lúc có tiểu hòa thượng Lỗ Trình thì Long Thiền tự không còn là chốn thâm nghiêm tĩnh tu của những bậc hành giả có căn tu.

- Tại hạ không hỏi về thân thế Lỗ Trình mà chỉ muốn hỏi diện tiểu hòa thượng để thỉnh giáo một chuyện riêng thôi.

Tri Ngô Năng hòa thượng nheo mày lắc đầu :

- Ấy... bản tăng chỉ có thể nói về thân thế của tên tiểu hòa thượng đó thôi, chứ chẳng biết gì hơn. Bây giờ công tử có muốn tìm tên tiểu hòa thượng phá giới đó cũng khó. Bởi y có bao giờ ở trong Long Thiền tự đâu.

- Y không ở Long Thiền tự, vậy đang ở đâu?

Tri Ngô Năng lắc đầu :

- Bản tăng cũng không biết. Tên tiểu hòa thượng Lỗ Trình kia đáng để cho Du Tăng huynh trực xuất ra khỏi Long Thiền tự.

Lão lại thờ dài áo nào :

- Thế mà Du Tăng huynh không vì giới quy nhà Phật, lại ưu ái tên hòa thượng phá giới. Bản tăng cũng không biết nữa. Ái chà... có lẽ bây giờ Lỗ Trình bất giới đang đi tìm thú vui ngoài giang hồ. Đệ tử của Du Tăng huynh làm ô uế cửa thiền môn.

Tri Ngô Năng nhìn Quân Đạt :

- Bản tăng đã nói hết rồi, giờ xin kiếu từ công tử.

Quân Đạt đứng chờ vờ, chẳng còn gì để hỏi. Nhưng khi Tri Ngô Năng vừa toan bỏ vào Hồng Bảo Điện thì Quân Đạt chặn y lại :

- Đại sư có thể cho tại hạ diện ngộ với Du Tăng, sư phụ của tiểu hòa thượng Lỗ Trình?

Tri Ngô Năng lắc đầu :

- Đâu có được, lúc này Du Tăng huynh đang thiền tâm, không thể tiếp công tử được.

Quân Đạt cau mày :

- Du Tăng đại sư không tiếp tại hạ vì bận thiền tâm nhưng sao lại hẹn với Ma Thần Cát Giã?

Tri Ngô Năng hòa thượng nhìn sững vào mặt chàng :

- Đây là việc của bốn tự. Thí chủ hỏi để làm gì? Nếu thí chủ thắc mắc bản tăng cũng có thể lý giải được.

- Tại hạ muốn nghe lời lý giải của đại sư.

Tri Ngô Năng lẩn chuối hạt, khinh khinh nói :

- Rất đơn giản thôi, bởi Ma Thần Cát Giã thí chủ là chủ nhân ngọn tiểu huỳnh kỳ. Nếu công tử không có ngọn tiểu kỳ đó thì sao có thể gặp Du Tăng huynh.

Đôi mày của Hàn Quân Đạt cau hằn lại :

- Nghĩa là Du Tăng đại sư cần ngọn tiểu huỳnh kỳ mới tiếp Ma Thần Cát Giã?

- Không phải vì ngọn tiểu huyền kỳ, mà chủ nhân của những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long mới xứng để Du Tăng huynh hầu tiếp.

Quân Đạt cười mỉm :

- Nếu như tại hạ cũng là một trong những chủ nhân của những ngọn tiểu kỳ kia thì Du Tăng đại sư có tiếp tại hạ không?

Tri Ngô Năng chớp mắt liên tục, hòa thượng cười khẩy :

- Công tử tưởng bản tăng là trẻ nít sao?

- Tại hạ không nghĩ đại sư là trẻ nít, nhưng tại hạ cũng không hề ngoa ngôn với đại sư.

- Vậy công tử là chủ nhân của ngọn tiểu kỳ nào?

- Tiểu hắc kỳ.

Tri Ngô Năng cau mày :

- Tiểu hắc kỳ, thế ngọn tiểu hắc kỳ đó đâu? Công tử cho bản tăng xem qua.

- Chính vì ngọn tiểu hắc kỳ mà tại hạ phải đi tìm tiểu hòa thượng Lỗ Trình.

Tri Ngô Năng tròn mắt :

- Hà... tiểu hòa thượng Lỗ Trình có liên quan đến ngọn tiểu hắc kỳ của công tử?

Quân Đạt gật đầu.

Tri Ngô Năng nhìn chàng bằng ánh mắt hoài nghi :

- Công tử càng nói thì bản tăng càng không thể tin được. Tên tiểu hòa thượng phá giới kia mà lại có liên quan đến ngọn tiểu hắc kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long được à?

Tri Ngô Năng lắc đầu :

- Bản tăng không tin. Thật ra công tử vào Long Thiên tự vì mục đích gì? Phải vì muốn đoạt...

Tri Ngô Năng vừa nói đến đây đã ngưng chuyển sang chuyện khác :

- Bản tăng không có thời gian tiếp công tử, xin kiếu từ.

Quân Đạt sàng bộ cản gãi lại :

- Tại hạ cần phải hội kiến với Du Tăng đại sư.

- Du Tăng huynh không tiếp công tử đâu.

- Đại sư muốn tại hạ chứng minh mình là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ?

Tri Ngô Năng nhìn chàng gật đầu :

- Nếu công tử chứng minh cho bản tăng thấy công tử chính là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ thì bản tăng có thể giúp công tử.

Quân Đạt bặm môi suy nghĩ :

- Được, thế đại sư biết tiểu hắc kỳ là bí quyết luyện Song Chi Đoạt Mạng của Thất Kỳ Ngọc Long để lại chứ?

Tri Ngô Năng vuốt cằm râu bên má trái :

- Theo như bản tăng biết, Thất Kỳ Ngọc Long để lại bảy ngọn tiểu kỳ rồi ẩn tích mai danh, hay bị thăm sát thì không khẳng định. Trên mỗi ngọn tiểu kỳ đều có tuyệt thức của Thất Kỳ Ngọc Long, nhưng bản tăng không thể khẳng định tuyệt thức Song Chi Đoạt Mạng của công tử có đúng là tuyệt thức trong tiểu hắc kỳ hay không.

- Đại sư thấy rồi ắt sẽ khẳng định.

Quân Đạt vừa nói vừa vận hóa khí công. Chàng vận dụng tám thành công lực phát tác Song Chi Đoạt Mạng.

Hai đạo chi phong xanh ròn từ hai ngón tay của Quân Đạt thoát ra chẳng khác nào một tia sét trời.

Chương 4: Tình huynh đệ Nghĩa sư môn

Lỗ Trình tiểu hòa thượng vừa nghe tiếng quát the thé đó cất lên thì cảm nhận có ba luồng chi gió đã ập đến lưng rồi. Trong lúc cấp bách, Lỗ Trình dùng luôn túi nài có mấy miếng thịt chó làm mồi đỡ.

- Chát... chát... chát...

Chiếc túi nài đựng thịt chó của tiểu hòa thượng Lỗ Trình hứng trọn một lúc ba mũi ám tiễn. Lỗ Trình giật nảy mình la toán lên :

- Hê, Lỗ Trình đâu phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ mà nguoi muốn lấy mạng chứ.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình vừa nói vừa xoay chân quay nửa vòng, kịp nhận ra người vừa phóng ám tiễn là một nữ lưu trạc tuổi trăng tròn. Khuôn mặt như hoa khoe sắc, phong thái như mai như liễu, nhưng ánh thu hồn thì thật là khát khe.

Lỗ Trình Chớp thấy thiếu nữ kia toan dựng chưởng tập kích lần nữa thì khoát tay như đuổi ruồi.

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Tiểu bản tăng không phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ đâu.

Thiếu nữ vận trang y cung trang trụ bộ :

- Hãy gọi Vũ Văn Tiểu Vĩ ra đây, nếu không đừng trách bản cô nương.

Lỗ Trình mở túi nài. Những miếng thịt chó thơm lừng mới đây đã rệu như những miếng thịt ôi lâu ngày bốc mùi không sao ngửi nổi.

Lỗ Trình biến sắc, lắp bắp nói :

- Vừa rồi tiểu cô nương đã dựng ám tiễn có tầm độc?

Thiếu nữ gật đầu :

- Không sai. Chỉ cần một mũi ám tiễn của bản cô nương xước qua da thịt của tiểu hòa thượng thì mạng nguoi đã về châu Phật tổ rồi.

- Ấy, sao cô nương mặt mày thanh tú mà tâm địa ác độc như vậy? Nhờ Lỗ Trình bản tăng không đỡ được mấy mũi ám tiễn thì tiêu đời rồi.

Lỗ Trình gãi đầu :

- Nếu tiểu bản tăng chết thì cô nương còn đâu lên giọng sai bảo bản tăng chứ.

Lỗ Trình vừa nói vừa thả túi thịt chó qua tay Lục Chi Thần Thâu. Gã vừa thấy vừa nói :

- Tiêu mất món đặc khẩu rồi, giờ lão huynh có muốn ăn thì cứ tự nhiên mà dùng.

Mặc dù nghe Lỗ Trình nói nhưng Lục Chi Thần Thâu vẫn nhìn mấy cục thịt chó, thậm chí đưa lên mũi ngửi. Lão thâu nhĩ nhãn mặt, chắc lưỡi :

- Thật là tiếc quá. Mất kim ngân, mất tiểu hắc kỳ lão không tiếc bằng mất mấy cục thịt đặc khẩu này.

Lục Chi Thần Thâu vừa nói vừa thả túi thịt xuống đất, rồi quay lại thiếu nữ :

- Tiểu nữ không biết ăn thì thôi có sao lại hủy hoại mấy món đặc khẩu có một không hai trên giang hồ?

Thiếu nữ nạt ngang Lục Chi Thần Thâu :

- Các người đừng nhiều lời nữa, có mau dẫn tên Vũ Văn Tiểu Vĩ ra đây không? Một lời bản cô nương phán ra không ai được cãi nghe chưa?

Lục Chi Thần Thâu tròn mắt nhìn thiếu nữ rồi quay lại nhìn tiểu hòa thượng Lỗ Trình :

- Hê, nghe cái giọng của vị thiếu nữ này Lỗ huynh ngờ mình đang gặp mặt đáng kim thượng nếu không phải là kim thượng chắc cũng là Quận chúa, không là Quận chúa chắc cũng là hoàng hậu nương nương.

Lỗ Trình gật đầu :

- Đệ cũng cảm nhận như vậy.

Lục Chi Thần Thâu bước đến cạnh Lỗ Trình nhỏ giọng nói :

- Nếu đích thị là những người trong hoàng tộc thì như thế nào trong mình họ cũng có kim ngân rất nhiều.

Lỗ Trình tròn mắt :

- Lão huynh lại định tấy máy tay chân phải không?

- Ấy... Đầu dễ gì gặp được những món hời thế này, huống chi ả đã làm hỏng mất món đặc khẩu của huynh và đệ.

Lục Chi Thần Thâu đặt tay lên vai Lỗ Trình :

- Đệ tính sao?

- Tùy lão huynh vậy.

- Huynh sẽ dùng kim lượng đó mà mua vài chục con khuyển hoang để lão đệ trở tài.

Lỗ Trình vừa nghe Lục Chi Thần Thâu nói đã vội chấp tay :

- A di đà Phật! Bàn tăng không thể phạm sát giới của nhà Phật.

Lục Chi Thần Thâu sắc vài tiếng rồi nói :

- Không phạm sát giới vậy chứ khuyển hoang ở đâu mà đệ làm món khoái khẩu?

- Đó là những con khuyển hoang đã chết mà bàn tăng xin lại của bang chúng Cái bang.

Lục Chi Thần Thâu tròn mắt :

- Trời đất!

Thiếu nữ thấy hai người thì thảm to nhỏ liền lớn tiếng quát :

- Hai người đang bàn tính gì vậy? Hừ, đừng hòng giờ trò với Ý Lan.

Lục Chi Thần Thâu quay lại nhìn Ý Lan :

- Ý Lan tiểu thư đừng hiểu lầm lão phu. Lão và tiểu hòa thượng có bàn tính dự mưu gì đâu. Chúng ta đang tiếc rẻ món đặc khẩu thôi mà.

Lão vừa nói vừa tiến lại đối mặt với Ý Lan.

Lục Chi Thần Thâu xoa tay :

- Chẳng hay Vũ Văn Tiểu Vi đã làm gì mà khiến tiểu thư nóng giận như vậy?

Ý Lan gần giọng :

- Cứ gọi hần ra gặp mặt ta.

Lục Chi Thần Thâu gãi đầu :

- Lão phu là bằng hữu với Vũ Văn Tiểu Vi nên biết tình hình của gã lắm. Nếu như tiểu thư không nói thì lão phu có thét đến gãy lưỡi rụng răng, y cũng không ra.

- Ta lệnh cho gã phải ra gặp ta.

Lục Chi Thần Thâu gãi đầu :

- Thôi được rồi, để lão phu dẫn tiểu thư đến thỉnh Vũ Văn Tiểu Vi ra gặp mặt. Chứ Vũ Văn Tiểu Vi mà thấy mặt nữ nhân thì chẳng khác nào gã thấy ma.

Lời của Lục Chi Thần Thâu làm Ý Lan giận tím mặt, quát lớn :

- Các ngươi muốn chết?

Nàng vừa nói vừa toan thò tay lấy mớ ám tiễn trong túi gấm nhưng chẳng còn thấy túi gấm trong thắt lưng mình nữa. Ý Lan ngo ngác :

- Ý...

Lục Chi Thần Thâu giờ cao hai chiếc túi gấm :

- Tiểu thư đang tìm hai chiếc túi này phải không?

Ý Lan nhìn hai chiếc túi gấm trên tay Lục Chi Thần Thâu, gằn giọng nói :

- Trả lại cho ta!

Nàng vừa dứt lời thì Vũ Văn Tiểu Vĩ từ sau pho tượng Phật nhô đầu ra nói :

- Lão huynh Lục Chi đừng trả cho cô ta!

Lục Chi Thần Thâu quay lại :

- Tất nhiên là lão không trả rồi.

Lão vừa nói vừa mở túi gấm. Một túi toàn là kim ngân, túi kia đựng ám tiễn tẩm độc.

Lục Chi Thần Thâu reo lên :

- Chúng ta phát tài rồi. Ha... ha... ha... Chúng ta phát tài rồi.

Ý Lan gằn giọng quát :

- Các ngươi chỉ là một lũ đầu trộm đuôi cướp.

Lục Chi Thần Thâu tròn mắt :

- Nha đầu! Ngươi dám gọi lão phu là bọn đầu trộm đuôi cướp hả?

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình thì vuốt mũi, khịt khịt. Ý vừa lắc đầu vừa nói :

- Chắc phải cho quý nữ này một bài học quá.

Ý Lan nghe Lục Chi Thần Thâu và tiểu hòa thượng Lỗ Trình nói, chẳng lộ chút lo lắng, ngược lại còn khinh khỉnh đáp lời hai người :

- Trong hai ngươi, ai dám đụng đến chéo y của bản cô nương?

Lục Chi Thần Thâu hừ nhạt :

- Nha đầu, ngươi thị vào ai mà dám lớn giọng với lão chứ? Để lão cho ngươi một bài học nhớ đời đừng từ bỏ thói kiêu căng tự thị.

Ý Lan vừa thấy Lục Chi Thần Thâu toan động thân liền quát :

- Lão dám đụng đến Ý Lan hả?

- Sao lão không dám chứ? Dù cho nha đầu là Quận chúa đương triều ta cũng phải dạy cho ngươi một bài học.

Lục Chi Thần Thâu vừa nói vừa lạng người thuật lạng ba hư bộ. Một bộ pháp tuyệt học của Thiếu Lâm tự, mà lão đã từng học lóm được ở chùa Thiếu Lâm.

Chỉ trong chớp mắt Lục Chi Thần Thâu đã áp sát tới Ý Lan. Thân pháp của Lục Chi Thần Thâu quá ảo diệu khiến Ý Lan lúng túng. Nàng chợt thấy hữu thủ của lão dung trào công thọc thẳng vào vùng thượng đặng của mình không không tỏ vẻ chùng tay khiến Ý Lan thất sắc vừa vùng chường đỡ vừa quát :

- Lão già đề tiện!

Lời còn đọng trên môi nàng thì đại huyệt Thần Khuyết đã buốt nhói rồi. Khí lực của nàng thoáng chốc tản mạn sau cái nhói đau đó cùng lúc trào công của Lục Chi Thần Thâu biến mất.

Ý Lan buông thõng tay chân, nhìn Lục Chi Thần Thâu chằm chằm.

Lục Chi Thần Thâu thì chống nạnh nhưn mảy, toét miệng cười hì hì.

Lão thâm nhi véo vào cằm Ý Lan :

- Bản lĩnh của nha đầu kém thế mà dương dương tự đắc đòi giao thủ với lão thâm nhi.

Ý Lan thẹn mặt :

- Lão dám?

- Lão dám thì sao? Lão còn bắt người bỏ vào đồng kiến lửa nữa kia để người chữa cái tật kiêu căng, thấy kẻ lớn mà không biết nể trọng.

Ý Lan nhún mắt :

- Lão... nếu...

Ý Lan chưa nói hết câu lão thâm thâm đã nạt ngang :

- Nếu gì?

Lão thâm nhi vuốt cằm râu bạc :

- Để lão phụ nện cho người vài cái tát tai, văng ra ba bốn chiếc răng rồi thả nha đầu đi, xem người sau này làm gì được lão thâm thâm này chứ.

Lục Chi Thần Thâu vùng tay phải lên cao.

Lỗ Trình chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Xem ra lần này dù có Quận chúa đương triều thì cũng phải gãy ít nhất ba bốn cái răng, không biết bộ mặt của nha đầu như thế nào, chắc tức cười lắm.

Nghe Lỗ Trình nói, Ý Lan tức đến lộn ruột gan, nhưng lại sợ đến tím mặt bởi sắp nhận một cái tát của lão thâm thâm.

Lão thâm thâm nhặt nhẻo nói :

- Nha đầu! Người chuẩn bị chưa?

Ý Lan vừa sợ vừa giận, nói lớn với Vũ Văn Tiểu Vĩ :

- Tiểu Vĩ, người mặc nhiên để cho người khác bức hiếp ta sao?

Tiểu Vĩ thò mặt ra sau lưng tượng Phật :

- Ta đâu biết làm gì bây giờ.

Lục Chi Thần Thâu cười hề hề :

- Bây giờ thì nha đầu năn nỉ gỡ Tiểu Vĩ, vậy sao lúc đầu người đòi giết gã mà. Thôi được, nể mặt Vũ Văn Tiểu Vĩ bằng hữu, lão không tát người nữa, mà chỉ bẻ răng người thôi.

Lão nạt lớn :

- Há miệng ra!

- Lão... lão dám...

Từ ngoài cửa toàn chính điện một chiếc bóng vàng lướt vào.

- A di đà Phật!

Tiếng niệm Phật hiệu cất lên ngay sau lưng Lục Chi Thần Thâu. Lão lại ngờ là tiếng của Lỗ Trình, liền nạt ngang :

- Lão đệ cứ niệm Phật hiệu hoài, người mau tìm mấy con khuyển hoang về nấu món đặc khẩu đãi tổng tiến con nha đầu này.

- A di đà Phật!

Lục Chi Thần Thâu nheo mày bởi cái giọng nói của Lỗ Trình.

Lão bậm môi từ từ quay lại. Trước mặt lão, Lỗ Trình đang quỳ úp mặt xuống dưới đất còn người niệm Phật hiệu chẳng ai khác mà chính là trụ trì Long

Thiền tự Du Tăng.

Lục Chi Thần Thâu biến sắc :

- Lão hòa thượng! Lão đến đây làm gì?

Du Tăng chấp tay lần chuỗi hạt :

- Bần tăng đi tìm tên đệ tử phá giới Lỗ Trình. Đã từ lâu bần tăng cảm chỉ môn đồ không được giao du với lão thần thâu thế mà y vẫn cãi lệnh bần tăng.

- Ô... Người trong giang hồ kết tình huynh đệ có gì mà lão hòa thượng cảm chứ?

- A di đà Phật! Người xuất gia khác với người ngoài giang hồ.

Ỗ Lan nghe Du Tăng nói, phấn chí vô cùng liền nói với Du Tăng :

- Lão đại sư, tên môn đồ của lão đại sư cấu kết với lũ trộm cướp, bắt tiểu nữ về đây tính làm chuyện bậy bạ. Bọn hạ đoạt cả kim ngân của tiểu nữ nữa.

Đôi mày của Du Tăng cau hấn lại.

Lục Chi Thần Thâu thì tức uất sau lời nói của Ỗ Lan. Lão thâu nhi quay ngoắt người lại :

- Nha đầu! Ngươi ngậm máu phun người. Hừm... Lão phu phải cất lưới ngươi.

Lão thần thâu vừa nói vừa thẳng tay toan tát vào mặt Ỗ Lan.

Lão chưa thực hiện được ý định của mình thì đã bị Du Tăng thộp cứng rồi.

Lục Chi Thần Thâu quay lại :

- Lão hòa thượng..

Lục Chi Thần Thâu ngưng lời, không nói hết ý của mình bởi mắt chạm vào khuôn mặt nghiêm khắc của Du Tăng :

- A di đà Phật. Có mặt bần tăng mà lão thí chủ vẫn không từ bỏ ý niệm hung ác.

- Lão không nghe tiểu nha đầu sàm ngôn ngậm máu phun người à?

- Có lửa thì mới có khói. Nếu như các ngươi là kẻ quang minh chính đại thì không hiếp đáp một thiếu nữ như vị cô nương này.

Du Tăng vừa nói vừa buông tay Lục Chi thần thâu. Lục Chi Thần Thâu thừa cơ Du Tăng không phòng bị, liền thi triển môn tuyệt thức Vô Hình Thủ tập kích vào đại huyệt thần khuyết của đại sư.

Với thế công bất ngờ này, Lục Chi Thần Thâu đoán chắc dù võ công của Du Tăng có cao siêu đến mấy cũng khó mà tránh né được.

Nhưng lão thần thâu đã lầm, Vô Hình Thủ của lão vừa thoát ra thì như chạm vào một mớ bùn nhùng ngay tại đại huyệt Thần Khuyết của Du Tăng khiến cho lão ngạc nhiên vô cùng.

Lão cảm thấy có kỳ biến vội vàng thâu pháp về :

- A di đà Phật.

- Bùm...

Lục Chi Thần Thâu vừa nghe tiếng Phật hiệu phát ra từ cửa miệng Du Tăng thì cảm nhận một lực di sơn đảo hải quét thẳng vào vùng trung đẳng của lão.

Lục Chi Thần Thâu bật thốt :

- Ôi...

Lão loạn choạng thối lùi bốn bộ, thần sắc biến đổi, tứ chi run rẩy rồi té ngồi xuống đất.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình vội dập đầu xuống sàn gạch :

- Sư phụ, xin đừng đánh lão huynh của con!

Ỗ Lan chen vào :

- Lão đại sư, giết lão già đê tiện đó đi!

Vũ Văn Tiểu Vĩ từ phía sau lưng tượng Phật Như Lai băng mình xuống. Phong thái và dũng mạo của Tiểu Vĩ vừa đỉnh đặc vừa khôi ngô tuấn tú như Phan An, Tống Ngọc.

Thấy chàng xuất hiện từ sau lưng tượng Phật tổ, Du Tăng lại chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Du Tăng vừa niệm Phật vừa cách không phóng chỉ giải huyệt cho Ý Lan.

Ý Lan nhanh chóng phục hồi nguyên âm. Nàng biết chính vị hòa thượng này đã giải huyệt cho mình, liền ôm quyền xá :

- Đa tạ đại sư!

Vừa xá Du Tăng, Ý Lan liền lạng người vun trào thủ thộp lấy gáy Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Mặc dù thủ pháp của nàng vừa nhanh vừa bất ngờ nhưng Vũ Văn Tiểu Vĩ lại nhanh hơn một bậc, thi triển luôn thoát bộ hành vân, thân pháp như nước chảy mây trôi né tránh ngọc thủ của Ý Lan dễ dàng. Tiểu Vĩ vừa tránh trào công của Ý Lan vừa lạng bộ đến bên Lục Chi Thần Thâu, nói :

- Chúng ta đi thôi.

Tiểu Vĩ quay lại Du Tăng :

- Lão đại sư. Tiểu hòa thượng Lỗ Trình cùng với lão nhân thâu không phải là hạng người bất nhân, bất nghĩa như vị cô nương đó nói đâu. Văn bối dùng tính mạng của mình bảo chứng cho lời nói đó.

Trong khi Tiểu Vĩ nói, Lỗ Trình chỉ đứng gục mặt.

Vũ Văn Tiểu Vĩ giật tay lão thâu nhí :

- Lão huynh mình đi!

Lão thần thâu lưỡng lự rồi lắc đầu. Lão hướng mắt nhìn Du Tăng :

- Hòa thượng, lão hòa thượng. Lão có muốn hành xử lão phu thì cứ hành xử, nhưng đừng dành hạ lão đệ của Lục Chi Thần Thâu.

Du Tăng nhướn mày nhìn Lục Chi Thần Thâu.

Lỗ Trình nói lý nhí :

- Sư phụ. Người hãy hành xử con nhưng đừng đánh lão huynh.

Du Tăng hừ nhạt một tiếng. Lão quay người lại, nghiêm khắc nói với Lỗ Trình :

- Theo ta về thiền môn!

Du Tăng dứt lời phi thân lướt ra ngoài cửa đại điện ngôi chùa hoang.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình bước đến bên Tiểu Vĩ và lão thần thâu :

- Lão huynh và đại ca bảo trọng.

Lỗ Trình phi thân thoát rượt theo Du Tăng.

Còn lại Ý Lan và Tiểu Vĩ, Lục Chi Thần Thâu. Ý Lan gần giọng :

- Tiểu Vĩ, người còn tính chạy đi đâu?

- Tiểu Vĩ chạy đi đâu kệ Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa giật tay Lục Chi Thần Thâu. Hai người như hiểu ý nhau, đồng loạt quay lưng phi thân ra bên ngoài.

Ý Lan thấy họ thoát chạy liền quát lớn :

- Người chạy đi đâu?

Nàng băng mình theo, nhưng ra đến ngoài đại điện thì chẳng thấy bóng dáng hai người nữa.

Nàng hậm hực nói :

- Vũ Văn Tiểu Vũ, dù ngươi trốn dưới Âm phủ, Ý Lan cũng moi ngươi lên.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Mất tiểu hắc kỳ được tiểu huynh kỳ

Từ ngoài cổng tam quan Long Thiên tự, Ma Thần Cát Giã trong bộ huỳnh y vàng rực thong dong thả bước tiến về phía cửa đại điện. Tạng người của Ma Thần Cát Giã gầy như cây tre miều trông chẳng khác nào một cây sậy biết di động.

Lão Ma Thần dừng bước đối mặt với Hàn Quân Đạt. Đôi thần của lão sáng tinh như mắt mèo hoang, khiến bất cứ ai chạm nhãn cũng phải rợn người.

Ma Thần Cát Giã đằng hắng, nhìn Tri Ngô Năng hỏi :

- Bốn ma thần viếng chùa Long Thiên tự ban đêm tất đại sư biết ý của ta là không muốn thấy mặt ai trong lúc này.

Tri Ngô Năng chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Vị công tử đây chỉ quá vãng bất ngờ chứ Long Thiên tự không hề mở cửa đón.

Ma Thần Cát Giã gật đầu :

- Quá vãng viếng chùa bất ngờ cũng có thể đi bất ngờ.

Tri Ngô Năng bước đến nói với Quân Đạt :

- Công tử đã nghe những lời của lão Ma Thần, vậy phiền công tử ngày mai quá vãng lại Long Thiên tự.

Quân Đạt hừ nhạt :

- Vậy còn lúc này?

- Bần tăng bận tiếp lão Ma Thần.

Quân Đạt cười khẩy nói :

- Ma Thần viếng chùa ban đêm được thì tại hạ cũng có thể viếng chùa ban đêm.

Ma Thần Cát Giã cau mày nhìn chàng :

- Tiểu tử muốn khiêu khích lão Ma Thần? Khôn hồn thì đừng để bốn Ma Thần phật ý mà phạm giới chốn thiền môn.

- Lão Ma Thần thị mình là chủ nhân ngọn tiểu huỳnh kỳ được quyền viếng chùa ban đêm. Vậy tại hạ cũng thị vào ngọn tiểu hắc kỳ được chứ.

Ma Thần Cát Giã sừng sốt nhìn chàng :

- Sao, ngươi là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ à?

Quân Đạt gật đầu :

- Nếu lão có ngọn huỳnh kỳ thì Quân Đạt có tiểu hắc kỳ. Bên tám lạng bên nửa cân, được chứ?

Ma Thần Cát Giã ngấm chàng rồi bất chợt ngửa mặt cười khằng khặc. Lão cất tràng cười tự phụ, phán chỉ nói :

- Ông trời giúp cho bốn Ma Thần rồi. Nếu tiểu tử là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ thì mau trao ngọn tiểu kỳ đó cho bốn Ma Thần. Ta hứa sẽ dành cho ngươi cái sinh mạng nhỏ nhoi của ngươi.

Quân Đạt nhún vai :

- Nếu Ma Thần có ý đoạt tiểu hắc kỳ của tại hạ thì tại hạ cũng đang có ý thu hồi ngọn tiểu huyênh kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

- Hả, ngươi cũng có ý như ta à?

Quân Đạt gật đầu :

- Thất Kỳ Ngọc Long tuyệt tích trên giang hồ để lại bảy ngọn tiểu kỳ cho bảy người. Và bảy người đó ai cũng muốn đoạt tiểu kỳ của người kia để hợp nhất thất kỳ. Ma Thần có ý đó thì Quân Đạt cũng cùng một mục đích.

Ma Thần Cát Giã nhìn Quân Đạt rồi quay sang Tri Ngô Năng :

- Tri hòa thượng, tiểu tử này đến Long Thiền tự để đoạt lá tiểu kỳ của Nhiếp Thần Quân chứ?

Tri Ngô Năng lắc đầu :

- Ma Thần, Hàn công tử chỉ tính cò đến đây thôi.

- Hừ, bốn Ma Thần chẳng tin lời ngươi nói. Nhưng thôi, cũng tốt cho bốn Ma Thần. Ta khỏi mất công đi tìm ngọn tiểu hắc kỳ nữa.

Ma Thần Cát Giã quay lại Hàn Quân Đạt :

- Ngươi có mang theo ngọn tiểu hắc kỳ không?

- Thế còn Ma Thần có mang theo ngọn tiểu huyênh kỳ không?

- Tất nhiên là phải có rồi, nó là vật bất ly thân của bốn Ma Thần mà. Nhưng ngọn tiểu kỳ đó không thuộc về tiểu tử đâu, chỉ khi nào bốn Ma Thần châu Diêm chứa may ra ngươi mới lấy được nó, nhưng hạ thủ được ma thần, ngươi chỉ có thể nằm mơ mà thôi.

- Tại hạ đã muốn đoạt tiểu huyênh kỳ thì chuyện gì tại hạ cũng làm.

- Ngươi chưa đoạt được thì người đã chết rồi. Nếu ngươi muốn sống thì ngoan ngoãn giao lá hắc kỳ cho bốn nhân.

Quân Đạt lắc đầu :

- Chuyện đó cũng chỉ có trong mơ mà thôi, nếu như tại hạ còn sống...

- Tiểu tử sắp chết đến nơi rồi.

Ma Thần Cát Giã trở hung nhãn chiếu thẳng vào mắt Quân Đạt. Đôi thần nhãn của lão như muốn tóa hung quang lấy ngay sinh mạng chàng.

Ma Thần Cát Giã gằn giọng :

- Ngươi chuẩn bị về châu diêm chứa rồi chứ?

- Quân Đạt sẵn sàng thỉnh giáo Ma Thần.

- Tốt lắm! Bốn Ma Thần tiếc cho kẻ hậu sinh như ngươi. Ngươi chết trong độ tuổi chưa đáng chết chỉ tại vị ngươi ương ngạnh dám cãi lệnh của bốn Ma Thần.

- Tại hạ cũng đang có ý đoạt tiểu huyênh kỳ của Ma Thần đây.

Ma Thần Cát Giã quát lớn một tiếng :

- Chi Điện Di Sơn.

Toàn thân của gã phát ra những tiếng kêu răng rắc, chứng tỏ gã đang vận công đến tầng thượng.

Bên này Hàn Quân Đạt cũng đầu dám xem thường Ma Thần Cát Giã vì biết đối phương của mình cũng là một trong những nhân vật giữ những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

Quân Đạt bậm môi vận công lực đến tầng thứ mười hai để chuẩn bị đón đỡ tuyệt thức kỳ công của Ma Thần Cát Giã.

Ma Thần vừa quát Chi Điện Di Sơn thì đẩy hữu thủ đến trước. Bàn tay của lão thoáng chốc vàng rực, rồi những ngón tay như tụ khí kinh phóng thẳng về phía Quân Đạt những đạo chỉ chết người.

Quân Đạt bậm môi thét lớn :

- Song Chi Đoạt Mạng.

Hai thứ tuyệt công cùng của Thất Kỳ Ngọc Long chạm thẳng vào nhau phát ra một tiếng nổ kinh thiên khiến cho Tri Ngô Năng ù cả thính nhĩ. Lão đứng thị trận mà tưởng như trước mặt mình vừa rồi có hai ngọn sét trời xẹt đến chạm thẳng đến phá tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tăng y của Tri Ngô Năng giữ phần phạt bởi những đạo dư kinh thoát ra từ sự va chạm căng thẳng đỡ thẳng của hai đối thủ Trong cuộc đấu.

Đón thẳng Chi Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Già bằng tuyệt công Song Chi Đoạt Mạng, khí huyết của Quân Đạt nhộn nhào, mắt hoa tai ù. Chàng phải nghiêng rặng bặm môi mới nén được khí huyết lưu sắp phun ra ngoài. Quân Đạt thối luôn ba bộ mới trụ thân. Trước mặt chàng xuất hiện một (...) còn bốc khói tỏa mùi khét bởi đã bị cháy.

Bên kia Ma Thần Cát Già cũng lắc lư liên tục phải thối về sau một bộ, hai chân lún sâu qua đế giày. Lão nhìn Quân Đạt không chớp mắt, lộ vẻ ngạc nhiên tột cùng. Vừa rồi đấu thẳng với chàng một chỉ công tuyệt thức của Thất Kỳ Ngọc Long dùng chín thành công lực. Ma Thần Cát Già ngỡ rằng Quân Đạt dù có luyện thức Song Chi Đoạt Mạng nhưng cũng không dám đỡ thẳng ngọn Chi Điện Di Sơn, nhưng ngược lại chàng đã dám đỡ thẳng ngọn chỉ đó mà chỉ thối lùi ba bộ.

Ma Thần Cát Già không ngạc nhiên sao được khi đối phương chỉ đáng mặt hậu sinh thế mà nội lực chẳng thua kém lão bao nhiêu. Càng nghĩ Ma Thần Cát Già càng giận uất lên được. Lão nghĩ thầm :

- Nếu cuộc tỷ đấu hôm nay mà đến tai lão Phong Tình Cổ Thi thì mình mất mặt với gã mất thôi! Phải giết tiểu tử này bằng mọi giá.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Ma Thần Cát Già vẫn lên tiếng hỏi Quân Đạt :

- Tiểu tử! Ngươi còn đủ nội kinh đỡ thêm một chỉ của bốn Ma Thần chứ?

Khí huyết vẫn còn nhộn nhạo, nhưng Quân Đạt cũng cố nén không để cho đối phương biết. Ngay cả chàng cũng không ngờ nội lực của Ma Thần kinh hồn đến như vậy, nếu vừa rồi chỉ một chút sơ xuất, nếu không dụng hết toàn lực, e rằng chỉ công của thần ma đã nhắc bổng chàng quăng đi như một cái điều giấy.

Chàng trầm giọng nói :

- Quân Đạt sẵn sàng thỉnh chiêu của lão Ma Thần cho đến khi lão tự tay dâng tiểu huynh kỳ cho tại hạ.

- Tiểu tử ngông cuồng. Hôm nay bốn Ma Thần không lấy mạng ngươi thì không thêm đến Long Thiên tự này nữa.

Lão vừa nói vừa vận nội công đến mười thành công lực. Ma Thần Cát Già quát lớn :

- Tiểu tử nạp mạng.

(Thiếu mất 4 trang)

Cất ngọn tiểu kỳ vào trong ngực áo cẩn thận, Quân Đạt mới quay lại Tri Ngô Năng :

- Tại hạ đã làm phiền đại sư nhiều quá, xin kiếu từ!

Tri Ngô Năng lắc đầu :

- Áy, sao công tử vội đi sớm vậy, vào trong đại điện chúng ta sẽ đàm đạo.

Quân Đạt nghĩ thầm :

- “Nếu lúc này nội lực của Quân Đạt không tàn mất, cần vận công điều tức, thì sẵn sàng hầu tiếp lão hòa thượng”.

Trong tâm nghĩ như vậy, nhưng vẻ mặt chàng vẫn thản nhiên trước cặp mắt giáo hoạt của Tri Ngô Năng. Quân Đạt nghĩ tiếp :

- “Lão trọc này không biết mình đã bị tàn mất nội lực, nếu biết nhất định sẽ không cho mình rời khỏi Long Thiên tự với ngọn tiểu kỳ của Ma Thần Cát Già”.

Quân Đạt mỉm cười từ tốn hỏi :

- Hôm khác Quân Đạt sẽ quay lại thỉnh ý đại sư.

- Áy, bàn tăng có tấm lòng với công tử mà công tử bỏ đi sao? Hay công tử không còn muốn gặp tiểu hòa thượng Lỗ Trình nữa?

Tri Ngô Năng xòì lời :

- Công tử hãy vào trong đại điện chờ Lỗ Trình về, để bàn tăng châm trà cho công tử giải khát.

- Đa tạ đại sư, lúc này Quân Đạt thấy không tiện ở đây.

Tri Ngô Năng chắc lưỡi :

- Công tử đi đâu bây giờ, bản tăng xem sắc diện của công tử có phần như đã bị nội thương thì phải. Nếu thật sự công tử bị nội thương thì hãy vào đại điện để bản tăng chữa trị cho.

- Tại hạ chỉ một một chút thôi, nhưng không dám làm phiền đại sư. Quân Đạt vừa nói vừa quay lưng thả bước tiến ra khỏi chùa.

Tri Ngô Năng đầu thế để chàng bình yên rồi khỏi Long Thiền tự liền trở khinh thuật lướt qua đầu Quân Đạt chặn đường chàng :

- Hàn công tử không thắc mắc vì sao Ma Thần Cát Già đến viếng Long Thiền tự ban đêm à?

- Đó là nhã hứng của Ma Thần, tại hạ không để tâm đến.

Tri Ngô Năng nheo mày gần giọng nói :

- Nói mãi cuối cùng Hàn công tử cũng chỉ muốn rời Long Thiền tự.

- Tại hạ không muốn làm phiền đại sư.

Tri Ngô Năng cười mỉm, thuận tay vuốt cọng râu dài :

- Lúc công tử vào đây rất hăng hái, trở ra cũng rất muốn ra.

Lão xoa tay.

- Phải công lực của công tử tàn mất hết rồi, giờ đưa tay đuổi ruồi cũng không bay?

Quân Đạt cau mày :

- Đại sư hỏi vậy nhằm ý gì?

Tri Ngô Năng cười nửa mép :

- Công tử không hiểu ý của bản tăng hay không muốn hiểu.

Tri Ngô Năng lại vuốt cọng râu dài :

- Công tử vào Long Thiền tự để viếng cảnh chùa nhưng lại có tiểu huynh kỳ.

Lão thở dài nói tiếp :

- Mà cái gì thuộc địa phận của Long Thiền tự là của bản tăng, công tử muốn rời khỏi cổ tự này thì hãy giao lại ngọn tiểu kỳ kia cho bản tăng.

Quân Đạt cau mày :

- Cuối cùng lão cũng lòi mặt chuột. Lão muốn đoạt ngọn tiểu huynh kỳ của tại hạ chứ gì?

- Cái gì trong khuôn viên Long Thiền tự bản tăng phải có trách nhiệm bảo vệ.

- Thế đại sư có đủ bản lĩnh đoạt lá tiểu huynh kỳ không?

Tri Ngô Năng lưỡng lự rồi cười khẩy nói :

- Lúc công tử chưa đấu với Ma Thần Cát Già thì lão nạp không nghĩ đến việc đoạt tiểu huynh kỳ và tiểu hắc kỳ đâu, nhưng bây giờ thì Hàn công tử đuổi ruồi còn không bay, bản tăng cần gì phải dùng sức chứ.

Quân Đạt sa sầm mặt xuống. Chàng lạnh nhạt nói :

- Phật tổ Như Lai dạy các đệ tử của ngài muốn thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi phải tránh xa tham, sân, si nhưng xem ra lão hòa thượng chẳng muốn về chùa Phật tổ.

Chàng chờ dài nói :

- Quân Đạt sẽ thay mặt Phật tổ tông tiền lão hòa thượng về Tây thiên để sám hối với Phật tổ. Lão hòa thượng hãy đến mà lấy hai ngọn tiểu kỳ của Thất Long Kỳ Hiệp.

Thấy chàng có vẻ dừng dừng, Tri Ngô Năng đâm ra lưỡng lự. Trong cuộc đấu vừa rồi, Tri Ngô Năng đã chứng kiến Quân Đạt đánh một chương đánh thắng Ma Thần Cát Già khiến cho lão ma đầu bị nội thương trầm trọng phải trao tiểu huynh kỳ cho chàng để bảo tồn tính mạng, nên lão không khẳng định được Quân Đạt có bị nội thương như lão ma kia không, hay chàng chỉ giả vờ.

Tiến thoái lưỡng nan, nên Tri Ngô Năng chỉ biết đứng phỗng như pho tượng chắn ngang lối ra khỏi chùa.

Quân Đạt cười khẩy :

- Đại sư không còn nhã hứng đoạt kỳ nữa à?

Chàng dần thêm một bộ song thủ cũng hoành chéo như chuẩn bị phát tuyệt thức Song Chi Đoạt Mạng.

- Đại sư không còn nhã hứng đoạt kỳ nhưng Quân Đạt thì lại rất cao hứng muốn đưa lão về Tây thiên châu Phật tổ.

Tri Ngô Năng nghe chàng nói giật mình. Sợ Quân Đạt xuất kỳ tập kích bằng Song Chi Đoạt Mạng, lão hòa thượng điểm chân phi thân thối về phía của Đại Hồng bảo điện.

Quân Đạt mỉm cười rồi trở khinh thuật ra ngoài cổng tam quan.

Tri Ngô Năng đứng ngay cửa chính sảnh nhìn cho đến khi bóng Quân Đạt mất hút. Lão nheo mày lẩm nhẩm nói :

- Lạ thật, sao không tập kích mình mà lại bỏ đi? Y muốn giết mình kia mà.

Tri Ngô Năng lắc đầu bậm môi suy nghĩ. Bất chợt lão đập song thủ vào nhau rồi rửa thầm :

- “Mình bị gã lừa rồi, đúng là gã đang bị nội thương. Trời ơi, cơ hội đem đến mà mình lại để vượt khỏi tầm tay”.

Tri Ngô Năng giận quá phát cuồng, dậm luôn song chương vỗ vào con kỳ lân bằng đá đặt bên phải cửa Đại Hồng bảo điện.

- Âm

Con kỳ lân bằng đá hứng trọn đạo chương kinh Thập Bát La Hán của Tri Ngô Năng, đổ lã ra đất, gãy hẳn một chân.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ngọc Diện thư sinh Thường Luân

Quân Đạt rời Long Thiên tự. Chàng thờ phào nhẹ nhõm khi biết hòa thượng Tri Ngô Năng không đuổi theo mình. Lúc này Quân Đạt không dám dùng đến nội lực để trở khinh công, nên bắt buộc tìm một chỗ tiện nghi để ẩn thân vận công điều trị.

Suy tính một lúc, Quân Đạt quyết định trở lại Thiên Lộc các. Chàng đến Thiên Lộc các vừa lúc gà gáy canh một. Tòa lầu Thiên Lộc các đã đóng cửa, ngoài đôi đèn lồng treo trước cửa chính sảnh tất cả các phòng khác đều tắt đèn hết.

Quân Đạt đứng ngoài hiên, rồi quyết định gõ cửa. Chàng đợi một lúc lâu gã tiểu nhị mới ra mở cửa :

- Ý... Hàn công tử.

- Tại hạ làm phiền quán chủ một chỗ nghỉ ngơi qua đêm.

- Tương chuyện gì khó chứ chuyện đó tiểu nhân sẵn sàng phục vụ công tử.

Hai người bước vào trong rồi theo hành lang tiến ra khu nhà trọ phía sau.

Gã tiểu nhị cầm đèn đi trước, dẫn Quân Đạt đến gian phòng nằm cuối dãy nhà trọ đó. Y lí nhí nói :

- Ba gian phòng kia đều đã được một vị tiểu thư thuê tất cả rồi, chỉ còn gian phòng duy nhất này thôi. Hàn công tử ở tạm vậy nhé.

- Tại hạ chỉ cần nghỉ qua đêm, không dám làm phiền quán chủ.

Gã tiểu nhị mở cửa phòng. Y nói :

- Có gì cần công tử cứ gọi tiểu nhân.

- Tại hạ chắc không cần gì đâu.

Khi gã tiểu nhị đi rồi, Quân Đạt nhanh chóng đóng cửa lại. Chàng đến tràng kỷ ngồi kiết đả vận công điều tức. Chỉ trong khoảnh khắc đã một tàn canh, Quân Đạt đã vận hành khí lực đúng ba mươi sáu vòng, nội lực của chàng dần dần khôi phục. Mặc dù vậy nhưng chàng vẫn cảm nhận khí huyết không được thông suốt, khí lực chưa đạt đến độ sung mãn như cũ.

Chàng khẽ thở dài một tiếng.

Đêm tĩnh lặng có thể nghe được cả tiếng thở dài của chàng rõ mồn một. Chàng sức nhớ đến ngon tiểu huynh kỳ, liền lấy ra xem xét.

Quân Đạt đến ngồi bên chiếc bàn, trải lá tiểu kỷ ra trước mặt. Hàng bút tự thêu bằng chỉ tơ tằm ghi khẩu quyết luyện tuyệt thức Chi Điện Di Sơn.

Quân Đạt nghĩ thầm :

- “Minh luyện tuyệt thức này để còn có lúc dùng đến nó”.

Nghĩ như vậy Quân Đạt tập trung tinh thần để nghiên cứu khẩu quyết Chi Điện Di Sơn. Càng xem chàng càng thích thú vô cùng bởi sự ảo diệu phi thường của tuyệt thức Chi Điện Di Sơn. Nếu đem so sánh với tuyệt công Song Chi Đoạt Mạng mà chàng đã hàm thụ trong tiểu hắc kỳ thì tuyệt thức Chi Điện Di Sơn không thua sút tí nào.

- “Nếu như mình luyện thành công Chi Điện Di Sơn mà cùng phối hợp với Song Chi Đoạt Mạng thì sự phối hợp đó lợi hại khó lường”.

Càng nghĩ Quân Đạt càng phấn chấn vô cùng. Sự phấn chấn khiến chàng tập trung tinh thần cao độ hơn, rồi dụng thời khắc còn lại trong đêm vận công theo khẩu quyết trong tiểu huynh kỳ.

Quân Đạt vốn thông minh, và từng luyện qua tuyệt công Song Chi Đoạt Mạng trong tiểu hắc kỳ nên giờ đây đối với phương thức luyện chỉ Di Sơn chàng mau sớm thành thực.

Tiếng gà gáy canh năm và khi bình minh ứng bên trời Đông, cũng là lúc Quân Đạt đạt thành năm phần công lực tuyệt thức Chi Điện Di Sơn trong tiểu huynh kỳ. Chàng thành tựu nhanh như vậy là do căn cơ hơn người, một phần do đã thành lối luyện công trong tiểu hắc kỳ.

Tiếng gà gáy sáng khiến Quân Đạt bừng ra khỏi thần thức luyện công. Chàng vươn vai đi ra cửa.

Quân Đạt vừa hé mở cửa thì thấy hai gã Mạc Tã Quân và Phùng Kỳ đứng trước cửa gian thư phòng bên cạnh chàng. Chàng neho mảy nhìn trộm hai người đó.

Hai gã kia như những tên lính hầu đứng gác cho kẻ ở trong phòng nên Quân Đạt không khỏi tò mò.

Cánh cửa thư phòng bật mở, Ý Lan bước ra.

Nàng nhìn hai gã Mạc Tã Quân và Phùng Kỳ :

- Suốt đêm qua hai người có truy ra nơi trú ẩn của lão già sáu ngón và Vũ Văn Tiểu Vĩ không?

Mạc Văn Tã và Phùng Kỳ đồng quỳ xuống :

- Bẩm Quận chúa, chúng thuộc hạ không tìm được nơi trú ẩn của lão Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn công tử, nhưng thuộc hạ đã tìm được một người sẵn sàng giúp đỡ chúng ta.

Ý Lan thở hắt ra một tiếng :

- Ai vậy?

- Thường Luân công tử.

Ý Lan hừ nhạt, lắc đầu nói :

- Ta lệnh cho hai người đi tìm Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ, hai người lại đi kết bè kết bạn với gã Thường Luân nào đó, thật là vô dụng.

Phùng Kỳ lí nhí nói :

- Thuộc hạ đã dò la khắp nơi, thậm chí đã chạm mặt một cao thủ của Trung Nguyên suýt mất mạng.

Phùng Kỳ nhìn Mạc Tã Quân.

Mạc Tã Quân nói :

- Khởi bẩm Quận chúa, đồng bọn của Vũ Văn Tiểu Vĩ toàn là những cao thủ quán tuyệt, võ công thuộc hạ và Phùng tướng quân đã trở hết tài nhưng vẫn không phải là đối thủ của họ. Nếu như chúng ta không thỉnh cầu Thường Luân công tử thì khó mà khống chế được Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Ỗ Lan cau mày.

- Bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ thôi mà khó như vậy à?

Mạc Tả Quan và Phùng Kỳ cúi đầu im lặng.

Ỗ Lan chấp tay sau lưng thả bước đến mái hiên. Nàng nâng đóa hoa hồng một cách cẩn thận rồi bất chợt quay lại Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ.

- Gã công tử Thường Luân đó như thế nào?

- Dạ, Thường công tử có ý muốn giúp Quận chúa.

- Y đòi bao nhiêu kim lượng?

Mạc Tả Quân ngẩng lên nhìn Ỗ Lan nói :

- Thường công tử không cần kim ngân. Chẳng ta một mực khẳng định mình vì nghĩa mà hành đạo thôi.

Ỗ Lan hừ nhạt, nói :

- Kẻ nói nhân nghĩa thường là những kẻ chẳng có nhân nghĩa. Nhưng ta tạm thời tin vào hai người.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ cùng xá nàng :

- Đa tạ Quận chúa.

Ỗ Lan hỏi :

- Gã công tử Thường Luân đó hiện đang ở đâu?

Mạc Tả Quân hấp tấp nói :

- Thường công tử hẹn gặp bọn thuộc hạ ở Lạc Hoa viên. Công tử cũng muốn gặp mặt Quận chúa.

Ỗ Lan mỉm cười :

- Gã Thường Luân này chọn chỗ hẹn cũng hay đó. Được rồi, để ta đến đó xem Thường Luân công tử như thế nào và bản lĩnh ra sao mà dám tự nhận mình là người có bản lĩnh bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Ỗ Lan nói dứt lời thong dong rãi bước bỏ đi. Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ cũng vội vã theo sau nàng.

Quân Đạt đầu bỏ lơ thời cơ, liền âm thầm theo sau Ỗ Lan để có thể dò tìm được hành tung của Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Quân Đạt sợ Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ nhận ra mình nên không tiến đến gần họ, một phần nhờ trời mờ sáng sương mù còn dày nên Quân Đạt cũng dễ dàng theo dõi ba người.

Chợt phía trước có chiếc kiệu trang hoàng long lẫy, do bốn gã phu kiệu đại lực khiêng đến. Bốn gã phu kiệu dừng kiệu trước mặt Ỗ Lan.

Ỗ Lan nheo mày, chờ người trong kiệu bước ra, nhưng một gã phu kiệu đã ôm quyền xá nàng rồi nói :

- Thường gia sai chúng tôi đến đến tiểu thư.

Ỗ Lan chỉ vào ngực mình.

- Đón ta, các người có làm không?

- Thưa không, Thường gia đang chờ tiểu thư ở Lạc Hoa viên.

Mạc Tả Quân xen vào :

- Có thể Thường Luân công tử thuê những người này đến đón Quận...

Ỗ Lan quay ngoắt lại trừng mắt nhìn Mạc Tả Quân :

- Không được nói chức phận của ta.

- Thừa vâng.

Ỗ Lan quay lại bọn phu kiệu :

- Thường công tử đang chờ Ỗ Lan à?

- Thừa vâng, thỉnh tiểu thư lên kiệu.

- Tốt lắm!

Ỗ Lan thản nhiên vén rèm kiệu bước vào trong. Nàng vừa yên vị thì gã phu kiệu cất tiếng sang sảng :

- Khởi kiệu.

Nàng cảm nhận chiếc kiệu hơi chao một chút, rồi vùn vụt lướt đi nhanh không thể tưởng. Ngồi trong kiệu mà Ỗ Lan cứ ngỡ mình đang yên vị trên cỗ xe tứ mã đang lao vùn vụt, nên giật mình nghĩ lại.

Bốn gã phu kiệu này có khinh công cao siêu như vậy, chứng tỏ họ là những cao thủ siêu quần chứ không phải bọn phu kiệu tầm thường. Nghĩ như vậy, Ỗ Lan chợt lo lắng.

Nàng vén rèm hỏi gã phu kiệu đã đối đáp với mình :

- Các người đưa ta đi đâu?

- Đến diện ngộ với Thường Luân công tử.

- Tại sao phải đi nhanh như vậy?

- Tiểu thư không thích chúng tôi đi nhanh à?

Ỗ Lan cau mày. Nàng nhìn lại phía sau không thấy Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ đâu nữa :

- Hai vị hộ tướng của ta đâu?

- Họ sẽ đến sau. Thường công tử đang chờ tiểu thư.

Ỗ Lan bấm môi rồi bỏ rèm kiệu xuống, nàng thắc mắc muốn biết mặt Thường Luân công tử là người như thế nào mà dưới tay y lại có bốn gã thuộc nhân võ công siêu quần như vậy.

Ngay cả Quân Đạt cũng không ngờ bốn gã phu kiệu lại có khinh công cao thâm đến nhường ấy. Chẳng mấy chốc chúng đã bỏ rơi Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ.

Bọn phu kiệu đưa Ỗ Lan đến Lạc Hoa viên. Khi nàng vén rèm bước ra thì đã có hai ả nô nữ chực sẵn đỡ lấy tay Ỗ Lan.

Một ả nói :

- Mời tiểu thư vào Lạc Hoa viên!

Ỗ Lan mỉm cười :

- Thường Luân công tử thật là khách sáo.

Từ cửa vào trong Lạc Hoa viên đã trải thảm để đón Ỗ Lan khiến nàng ngỡ gã Thường Luân này đã biết được chân tướng thật của mình, nên quay sang ả nô nữ đi bên trái.

- Thường công tử của các vị là ai vậy?

- Dạ, Thường Luân công tử là một người ái mộ tiểu thư.

- Ta không hỏi câu đó. Ta muốn biết có phải Thường Luân công tử là chủ nhân của hoa viên này?

- Dạ, có thể nói như vậy.

Từ trong nhà chính sảnh một mỹ phụ có khuôn mặt trát phấn bước ra :

- A Tiên hân hạnh được đón tiếp tiểu thư.

Ỗ Lan nhún vai :

- Ta muốn gặp Thường Luân công tử.

A Tiên mỉm cười :

- Thường Luân công tử đang chờ tiểu thư tại hoa viên.

Hàng trăm đóa hoa như nhảy múa trước mắt Ỗ Lan. Trong hoa viên này không thiếu một loài hoa nào cả, nhưng khi đến khu dành riêng cho hoa đào, thứ hoa mà Ỗ Lan thích nhất khiến nàng muốn reo lên với tất cả sự thích thú của mình.

A Tiên liếc trộm Ỗ Lan. Nàng ôn nhu nói :

- Thường Luân công tử chờ tiểu thư trong gian tiểu xá ngủ giữa giữa hoa viên này.

Ỗ Lan cau mày. Lời nói của A Tiên khiến cho nàng có cảm tưởng gã Thường Luân biết rất rõ về nàng.

Ỗ Lan quay sang A Tiên hỏi :

- Thường công tử chắc đã từng giao du sơn thủy ra ngoài Đại Mạc?

- Chuyện đó A Tiên không biết. Nhưng hành tung của Thường công tử chẳng khác nào rồng thiêng, lúc ẩn lúc hiện.

- Nghe các người nói, mà Ỗ Lan tưởng mình sắp gặp một bậc đế vương.

- Tiểu thư gặp ắt sẽ biết.

A Tiên vừa nói vừa nắm tay Ỗ Lan, bóp mạnh một cái :

- Trên cõi trần gian này, tiểu thư là người hạnh phúc.

A Tiên nói xong, quay trở ra trong khi Ỗ Lan còn chưa hết bối rối.

Nàng lưỡng lự một lúc rồi theo lối mòn trái sỏi tiến về phía gian tiểu xá có chiếc mái lợp tranh chia thành năm góc. Xa xa trông chẳng khác nào một cây nấm mốc mọc giữa vườn hoa đào đỏ thắm khoe sắc.

Đột nhiên Ỗ Lan cảm thấy hồi hộp vô cùng. Nàng luôn tự hỏi gã công tử Thường Luân này là ai mà sao được nhiều người trọng thị như vậy, thậm chí ngay cả nàng cũng không bằng. Ý tưởng tò mò thôi thúc khiến Ỗ Lan bước nhanh hơn. Dáng một thư sinh ngồi trầm ngâm trong gian tiểu xá bất trái tìm nàng đập thình thịch. Nàng tự nhủ thầm.

- “Mặc xác gã là ai, miễn sao gã bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ cho mình là được rồi”.

Ỗ Lan đứng dưới bậc tam cấp.

Thường Luân quay lại. Một khuôn mặt khôi ngô anh tuấn, phong thái lịch lãm, trên tay là chiếc quạt thư sinh. Thường Luân bước đến ôm quyền xá Ỗ Lan.

Giọng của Thường Luân thật trầm ấm mà Ỗ Lan nghe chẳng khác nào mật đổ vào tai :

- Tại hạ là Thường Luân, hân hạnh được hạnh ngộ với Ỗ Lan tiểu thư.

Ỗ Lan khoác khuôn mặt lạnh lùng quan sát Thường Luân :

- Công tử là Thường Luân, người mà Mạc, Phùng thị vệ nói có ý muốn gặp Ỗ Lan?

- Từ lúc tiểu thư xuất hiện ở Dương Châu thành, tại hạ đã ái mộ tiểu thư và chỉ mong được giúp đỡ tiểu thư thôi.

Thường Luân chỉ chiếc đôn :

- Mời tiểu thư an vị.

Ỗ Lan cười mỉm, bước lên bậc tam cấp đến ngồi đối mặt với Thường Luân.

Nàng mỉm cười nhìn Thường Luân nói :

- Sao công tử lại có ý muốn giúp Ỗ Lan?

Thường Luân rót trà ra chén của nàng. Y từ tốn nói :

- Có nam nhân nào lại không muốn giúp đỡ nữ nhân, huống chi tiểu thư lại là cô gái mà tại hạ ngưỡng mộ.
- Ý Lan có gì để công tử ngưỡng mộ?
- Ý Lan không nhận biết mình, nhưng tại hạ cũng chẳng thể giải thích được.

Ý Lan nheo mày :

- Nếu công tử giúp Ý Lan, công tử có đòi hỏi gì không?
- Tại hạ chỉ mong được làm một thị vệ trung thành cho Ý Lan mà thôi.

Thường Luân bưng chén trà dâng đến trước mặt nàng :

- Thỉnh tiểu thư.

Ý Lan khách sao đáp lời :

- Đa tạ công tử!

Nàng đón lấy chén trà không vội uống mà đặt xuống trước mặt mình.

Ý Lan nhìn Thường Xuân :

- Ý Lan có gì mà để công tử ngưỡng mộ?
- Đó là câu hỏi mà tại hạ không thể nào lý giải được bởi câu hỏi của tiểu thư chỉ có trái tim của Thường Luân mới đáp được mà thôi.
- Công tử phong lưu như thế này thì có biết bao nhiêu nữ nhi ngã lòng, có gì mà lại ngưỡng mộ một cô gái như tôi.

Thường Luân nhìn những đóa hồng lung lay trong gió :

- Tại hạ yêu hoa hồng và yêu cả người thích hoa hồng.
- Công tử cũng thích hoa đào nữa à?

Thường Luân gật đầu :

- Tại hạ cũng rất thích hoa đào và tiểu thư cũng là người yêu hoa đào.
- Hình như Thường công tử biết rất rành về Ý Lan.

Thường Luân mỉm cười :

- Người xưa có câu “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”. Tại hạ thiết nghĩ mình rất có duyên với Ý Lan.

Ý Lan cau mày.

Thường Luân nhìn chén trà trước mặt nàng :

- Trà đã nguội rồi.
- Ý Lan thất lễ quá.

Nàng vừa nói vừa bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống.

- Trà ngon quá.
- Thứ trà này tại hạ phải lên tận Tuyết Sơn mới lấy được một giùm, và cũng chỉ pha được mỗi bình trà dành cho tiểu thư.
- Ý Lan thì chẳng có gì đáp lại thịnh tình của công tử.
- Tiểu thư đến đây hội diện tại hạ phần khích lắm rồi.
- Sợ Ý Lan sẽ khiến công tử thất vọng.
- Tại hạ chỉ sợ làm tiểu thư thất vọng mà thôi.

Ỗ Lan chống tay tựa cằm nhìn Thường Luân. Nàng nghĩ thầm gã công tử này có ý gì mà xem ra quan tâm tới mình quá đáng như vậy?

Nghĩ vậy, nàng liền buột miệng hỏi :

- Thật lòng công tử nghĩ đến Ỗ Lan à?
- Trái tim tại hạ đáng nói lên điều đó. Trái tim đã nói thì tại hạ chẳng còn ngôn ngữ nào để diễn đạt nữa.

Ỗ Lan mỉm cười. Nàng ôn nhu nói :

- Nếu như bây giờ Ỗ Lan nhờ công tử bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ, công tử có giúp Ỗ Lan không?
- Nếu đó là mệnh lệnh của tiểu thư.

Thường Luân đứng lên chấp tay sau lưng, đưa mắt nhìn những đóa hồng ửng sắc dưới ánh nắng ban mai rực rỡ :

- Vũ Văn Tiểu Vĩ đã mạo phạm đến tiểu thư?
- Vâng, hắn đã mạo phạm đến Ỗ Lan.
- Vậy là hắn đáng chết.

Ỗ Lan đứng bật dậy :

- Không, không, Ỗ Lan không muốn Vũ Văn Tiểu Vĩ chết, mà chỉ muốn bắt sống hắn thôi.

Thường Luân quay lại nhìn nàng, y cười mỉm :

- Nếu Ỗ Lan muốn thì Thường Luân sẽ nhận sứ mạng đó.

Ỗ Lan gật đầu :

- Đa tạ công tử đã có lòng với Ỗ Lan. Nếu như Thường công tử bắt được Tiểu Vĩ, Ỗ Lan sẽ trọng thưởng cho người.
- Tại hạ chỉ mong tiểu thư hiểu cho trái tim của tại hạ là đủ rồi.

Mặt Ỗ Lan thẹn đỏ. Nàng bẽn lẽn cúi đầu :

- Có duyên thì ắt có tình. Chỉ sợ...
- Trên cõi đời này chẳng có điều gì khiến cho Thường Luân phải chùng tay sợ hãi cả.
- Ỗ Lan chỉ sợ không có duyên với công tử thôi.
- Đó là số phận.

Thường Luân bước đến bên Ỗ Lan :

- Ông trời có mắt sẽ hiểu cho tấm lòng của Thường Luân.

Ỗ Lan nắm lấy tay Ỗ Lan nhưng nàng đã vội rút lại.

Thường Luân cúi đầu :

- Ỗ Lan đừng để tâm đến tại hạ.

Ỗ Lan mỉm cười rồi nói :

- Ỗ Lan không trách công tử đâu.

Đến lượt nàng chủ động nắm tay Thường Luân :

- Khi nào Thường công tử bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ cho Ỗ Lan hành xử thì...

Nàng ngập ngừng rồi nói tiếp :

- Công tử hiểu ý Ỗ Lan chứ?

Thường Luân nhìn mặt nàng :

- Vũ Văn Tiểu Vĩ phải nhận lãnh sự hành xử của nàng.
- Ý Lan chò. Giờ Ý Lan kiếu từ, khi nào Thường công tử bắt được Tiểu Vĩ thì báo cho Mạc, Phùng thị vệ.

Thường Luân gật đầu.

Ý Lan mỉm cười với gã rồi ôm quyền xá Thường Luân :

- Được uống chén trà ngon của công tử, Ý Lan hứng khởi vô cùng.
- Thường Luân lúc nào cũng có trà ngon dành cho tiểu thư.
- Ý Lan sẽ tìm đến uống trà với công tử. Kiếu từ!

Thường Luân tiễn nàng ra khỏi gian tiểu xã ngũ giác. Ý Lan trở khinh công thoát đi. Nàng vừa chạy vừa nghĩ gã này đang si tình mình đây. Được rồi, mình sẽ lợi dụng gã bắt Tiểu Vĩ cho mình.

Khi Ý Lan vừa bỏ đi thì từ trong vườn hoa đào, một người bước ra. Lão vận thanh y lịch lãm nhưng khuôn mặt thì trông như một xác chết lâu ngày quái gở.

Lão bước thẳng đến bên Thường Luân vỗ vai gã :

- Luân nhi khá lắm, ngươi đáng là môn đồ của Phong Tinh Cổ Thi đó.
- Sư phụ, Luân nhi lúc nào cũng vì sư phụ.
- Ta hiểu.

Phong Tinh Cổ Thi nhìn theo hướng Ý Lan.

- Vị cô nương kia đẹp lắm. À lại là Quận chúa Quy Tư Quốc.

Thường Luân cúi đầu cung kính nói :

- Đệ tử chúc mừng duyên phận của sư phụ.

Phong Tinh Cổ Thi ngửa mặt cười hăng hắc. Tiếng cười của lão nghe tợ tiếng ma tru quỷ khóc mà bất cứ ai nghe được cũng rợn cột sống.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Trong Sám Hối đường

Lục Chi Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ đã uống đến vò rượu thứ ba, nhưng xem chừng hai người còn muốn uống tiếp nữa, Lục Chi Thần Thâu thỉnh thoảng lại thở dài ảo não.

Vũ Văn Tiểu Vĩ đứng lên :

- Trời sáng rồi, lão huynh và tiểu đệ không thể cứ ngồi ở đây uống tiêu sầu còn mặc nhiên để Lỗ Trình ra sao thì ra.
- Tiểu Vĩ nghĩ coi, lão huynh phải làm sao bây giờ?

Vũ Văn Tiểu Vĩ gãi đầu :

- Tại tiểu đệ tất cả, khi không chen vào chuyện của thiên hạ để cho ả la sát kia làm hại đến Lỗ Trình tiểu hòa thượng và lão huynh.
- Dù không có ả la sát kia thì Du Tăng cũng tìm đến mà. A, mà sao tiểu đệ đụng đến ả chứ. Kể cho lão huynh nghe đi!
- Chuyện này khó nói lắm.

Lục Chi Thần Thâu nhăn mặt :

- Chuyện gì mà khó nói. Hay tiểu đệ đã làm gì à rồi nên mới khiến ả lỏng lộn lên như vậy.
- Ày, sao lão huynh lại nghĩ xấu cho đệ.
- Nếu không có gì sao đệ lại khó nói.
- Bỏ qua chuyện đó đi, khi nào rảnh rồi tiểu đệ sẽ kể cho lão huynh còn lúc này phải tính cách nào đỡ cho tiểu hòa thượng Lỗ Trình. Nghĩ đến tiểu hòa thượng Lỗ Trình tiểu đệ uống rượu chẳng thấy ngon lành gì nữa.
- Lão huynh cũng có khác gì Vũ Văn Tiểu Vĩ đâu.

Lục Chi Thần Thâu vói tay bung vò rượu ngửa cổ tu ừng ực. Vũ Văn Tiểu Vĩ phải giật lấy vò rượu.

- Lão huynh uống thế đủ rồi. Còn phải để thần trí mình mất dạng tìm cách giải oan cho Lỗ Trình chứ.

Lục Chi Thần Thâu vỗ tay xuống bàn :

- Sao cái lão hòa thượng Du Tăng đó không chết quách cho rồi chứ?

Tiểu Vĩ chột đứng lên :

- Tiểu đệ có cách rồi.

Lục Chi Thần Thâu lộ vẻ hớn hờ :

- Cách gì? Nói nhanh lên đi! Lão huynh biết thế nào tiểu đệ cũng có cách mà.
- Chúng ta sẽ đến Long Thiên tự, trước hết phải gấp cho được Lỗ Trình tiểu hòa thượng.
- Nhưng đệ nói cho lão huynh biết cách gì đi chứ.
- Đến đó rồi ắt lão huynh sẽ biết.
- Thế thì đi ngay.

Hai người rời khỏi chỗ trú ngụ của Lục Chi Thần Thâu. Gọi là chỗ trú ngụ của lão chứ thật ra đó chỉ là con thuyền nan cũ kỹ, neo ven bờ sông Dương Tử.

Trời sáng tinh mơ, Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chi Thần Thâu đến Long Thiên tự mà đã nghe tiếng tụng kinh vang lên từ gian Đại Hồng bảo điện.

Tiểu Vĩ quay qua nói với lão thần thâu :

- Lão huynh, giờ này tất cả chư tăng của Long Thiên tự đều lên Đại Hồng bảo điện, nhưng theo đệ biết thì Lỗ Trình đang ở chỗ Sám Hối đường.
- Chắc chắn rồi, chúng ta đến Sám Hối đường.

Hai người âm thầm lặng lẽ, theo những lối mòn quen thuộc đi về hướng tòa Sám Hối đường phía sau hậu viện. Lục Chi Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ vốn là tri kỷ với tiểu hòa thượng Lỗ Trình nên đường đi trong Long Thiên tự họ biết rõ như trong lòng bàn tay.

Đến Sám Hối đường, Lục Chi Thần Thâu ghé mắt nhìn qua khe cửa. Quả đúng như Vũ Văn Tiểu Vĩ đoán, tiểu hòa thượng Lỗ Trình đang quỳ trước pho tượng Phật tổ Như Lai, đầu đội lư nhang đang bốc khói.

Không biết Lỗ Trình đã quỳ bao lâu mà mồ hôi đã xuất ra ướt đầm áo.

Lục Chi Thần Thâu không ngăn được, đẩy cửa bước vào luôn :

- Lỗ lão đệ.

Nghe tiếng lão thần thâu, Lỗ Trình không quay lại mà thẳng thốt nói :

- Trời ơi, lão huynh đến đây làm gì?

Tiểu Vĩ bước đến bên cạnh Lỗ Trình :

- Có cả Tiểu Vĩ nữa nè.

- Các người có phải là hạng người ngu si đàn độn đầu mà đến đây. Mau đi đi, nhanh lên kéo sư phụ biết được thì nguy.

Lão thần râu ngồi xuống bên Lỗ Trình :

- Lão huynh chẳng đi đâu cả.

- Trời ơi, nếu sư phụ tụng kinh xong xuống đây gặp lão huynh và Vũ Văn Tiểu Vĩ đại ca chắc người bắt Lỗ Trình đội thêm một lư nhang nữa. Chết cái đầu Lỗ Trình mất.

Lục Chi Thần Thâu toan đỡ lư nhang của Lỗ Trình thì tiểu hòa thượng lắc đầu nguây nguây :

- Lão huynh tính làm gì vậy?

- Còn làm gì nữa, để lão huynh đội cho lão đệ một lúc.

- Sư phụ phạt lão đệ chứ có phạt lão huynh đâu. Đi đi mà kéo đệ phải đội thêm một bộ lư nữa bây giờ.

Tiểu Vĩ chen vào :

- Ấy, tiểu hòa thượng ăn thịt chó mà sợ đội lư hương sao? Ấu đây cũng là cách để người sám hối cho oan hồn mấy con khuyển.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình nhăn mặt :

- Vũ Văn đại ca còn bốn cột với Lỗ tiểu đệ.

- Tiểu Vĩ không bốn cột đâu, ta và lão huynh Lục Chi đến đây cốt để tìm tiểu hòa thượng.

- Để làm gì?

Tiểu Vĩ đặt tay lên vào Lỗ Trình :

- Còn làm gì nữa. Rủ người đi trốn chứ sao.

Lỗ Trình tròn mắt :

- Cái gì? Bỏ chùa đi trốn hả?

Lục Chi Thần Thâu gật đầu :

- Lão huynh xem chừng lão đệ không có căn cơ để tu tạo thoát vòng sinh tử luân hồi, hay là cứ bỏ Long Thiền tự theo lão huynh và Vũ Văn Tiểu Vĩ ngao du giang hồ có hay hơn không?

Lỗ Trình hướng mắt về tượng Phật tổ Như Lai :

- A di đà Phật, xin Phật tổ từ bi đừng quở trách lão Lục Chi Thần Thâu và Vũ Văn huynh.

Lão thần râu hỏi :

- Lão huynh có tội gì mà lão đệ cầu xin Phật tổ tha tội cho lão chứ?

- Lão huynh đã bị ma vương khuyến dụ lấy mất linh hồn rồi hay sao mà đến đây bảo Lỗ Trình bỏ chùa, bỏ sư phụ đòi đòi mang tiếng bất nghĩa bất tình.

Tiểu Vĩ nhìn Lục Chi Thần Thâu thờ dài.

Lão thần râu nói :

- Chuyện này là ý của Vũ Văn Tiểu Vĩ. Nếu lão đệ phạt lòng thì thôi cho lão huynh xin lại những lời đó. Nhưng lão huynh phải làm cách gì để lão đệ khỏi bị hình phạt này.

Lỗ Trình nhăn nhó trông thật là thảm hại :

- Sư phụ phạt đệ chớ đâu có phạt lão huynh. Lão huynh và Vũ Văn đại ca cứ rời khỏi Long Thiền tự đi, khi nào sư phụ người ngoại, Lỗ Trình sẽ gặp lại lão huynh.

- Nhưng lão huynh không nỡ thấy lão đệ bị trừng phạt.

Lục Chi Thần Thâu xoa tay :

- Hay để lão huynh lên xin lão hòa thượng tha cho lão đệ lần này.
- Ê, lão huynh nên đi đi, sư phụ mà bắt gặp lão huynh ở đây càng sinh chuyện hơn.
- Lão đệ bị phạt rồi sau này có gặp lại lão huynh và Vũ Văn nữa thì cũng bị trừng phạt. Lần này nên quyết định với Du Tăng đại sư thôi.

Lỗ Trình tròn mắt nhìn Tiểu Vĩ :

- Tiểu Vĩ huynh nói vậy nhằm ý gì?
- Còn ý gì nữa, Lão đệ không muốn rời Long Thiền tự thì để Tiểu Vĩ giúp Lão đệ.

Lỗ Trình lắc đầu :

- Huynh tính làm gì đây?

Tiểu Vĩ chỉ chiếc lư trên đầu Lỗ Trình :

- Tiểu Vĩ huynh chỉ cần đập nát chiếc lư này thì ắt Lão đệ chẳng còn đội lư hương nữa.

Lỗ Trình biến sắc :

- Ê, Vũ Văn huynh đừng làm bậy nha. Sư phụ sẽ quở trách lão đệ, đuổi Lão đệ ra khỏi chùa mát.
- Đó là ý của Tiểu Vĩ mà.

Lục Chi Thần Thâu căng thẳng hỏi lại Tiểu Vĩ :

- Đây là cái cách của đệ muốn nói với lão huynh đó hả?

Tiểu Vĩ gật đầu :

- Chỉ còn cách này thôi.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa trở Thoát Bộ Hành Vân, chớp mắt cung chảo thủ thộp lấy chiếc lư trên đầu Lỗ Trình. Thoáng thấy Tiểu Vĩ toan cướp chiếc lư hương, Lỗ Trình lách đầu qua bên mặc nhiên để chảo công của Tiểu Vĩ chộp xuống vai mình mà không cho chàng cướp chiếc lư thọ phạt.

Tiểu Vĩ rút tay lại :

- Lão đệ quý chiếc lư này lắm hả?
- Quý lắm, quý hơn cả tính mạng của mình nữa.
- Tại sao nguoi quý chứ?

Lỗ Trình nhăn mặt :

- Vì đó là sự trừng phạt của sư phụ.

Tiểu Vĩ hừ nhạt một tiếng :

- Nguoi càng quý thì Tiểu Vĩ càng muốn đập chiếc lư trên đầu nguoi.

Lỗ Trình ủ rũ, van xin Tiểu Vĩ :

- Tiểu Vĩ đại ca đừng làm vậy, kéo Lỗ Trình đắc tội với sư phụ.

Lục Chi Thần Thâu không dấn nổi xúc động, lắc đầu nói với Lỗ Trình :

- Hay Lão đệ để lão huynh đội lư hương chịu phạt giùm lão đệ cho.

Lỗ Trình lắc đầu :

- Không được.

- Sao lại không được, há lão huynh và lão đệ đã không cùng lạy trời lạy đất kết giao tình huynh đệ có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu hay sao. Giờ lão đệ gặp nạn, lão huynh phải chia với lão đệ chứ.

- Chuyện này thì không chia được rồi. Lão Trình van lão huynh và Vũ Văn đại ca mau rời khỏi Long Thiên tự, kéo sư phụ đến thì phiền lắm..

Tiểu Vĩ ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào vách :

- Ta không đi.

Tiếng chuông trên chánh điện vang lên liên hồi. Lão Trình càng khẩn trương hơn. Tiểu hòa thượng nói gần như khóc :

- Lão huynh và Vũ Văn đại ca nghe lời Lão đệ lần này đi. Sau khi thọ phạt xong, Lão đệ nhất định sẽ tìm vài con khuyển hoang nấu món đặc khẩu cho lão huynh và Vũ Văn đại ca.

Tiểu Vĩ tròn mắt nhìn Lão Trình :

- Ê, cái món khuyển hoang đặc khẩu người dụ Lục Chi Thần Thâu chứ Tiểu Vĩ thì chẳng thích đâu.

Lão Trình nhìn sang Lục Chi Thần Thâu :

- Lão huynh giúp Lão Trình nói với Vũ Văn đại ca mau rời khỏi đây. Lão đệ thọ phạt xong nhất định sẽ tìm hai người.

Lão Trình vừa dứt lời thì Du Tăng đã xuất hiện đứng ngay ngưỡng cửa Sám Hối đường. Đôi mắt lão hòa thượng khắt khe nhìn Lục Chi Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Thấy Du Tăng, Lão Trình đã biến sắc :

- Sư phụ.

Du Tăng chấp tay bước vào Sám Hối đường.

- A di đà Phật, bản tăng đã nghe tất cả rồi.

Tiểu Vĩ bật đứng lên ôm quyền xá Du Tăng :

- Văn bối là Vũ Văn Tiểu Vĩ bái kiến lão sư.

- A di đà Phật, Vũ Văn công tử đến lễ Phật viếng chùa hay đến để khuyến dụ kẻ tu hành bỏ chùa, bỏ thầy.

Tiểu Vĩ gãi đầu :

- Văn bối trước là đến lễ Phật, sau là thăm tiểu huynh đệ Lão Trình. Và mục đích của văn bối đến Long Thiên tự là muốn giải oan cho Lão Trình tiểu hòa thượng.

- Môn đồ của bản tăng bị bản tăng xử oan à?

Lão Trình lắc đầu lên tiếng nói :

- Sư phụ... Sư phụ xử con không oan đâu.

Du Tăng quay lại Lão Trình :

- Nếu con cảm thấy không bị xử oan thì sư phụ phạt thêm con thêm bốn mươi chín ngày đội lư hương, con có chịu không?

Lão Trình gật đầu :

- Dạ chịu, sư phụ phạt con đội lư hương đến chết con cũng chịu.

Du Tăng gật đầu :

- Con chấp thuận đội lư hương đến chết, vậy sư phụ yêu cầu con cắt đứt mọi quan hệ với những người này, con có nghe lời sư phụ không?

Lục Chi Thần Thâu như muốn nhảy đống lên :

- Lão hòa thượng, sao lại muốn cắt mối quan hệ của lão thần thâu và Lão Trình tiểu hòa thượng chứ. Dưới mắt lão chúng ta là những kẻ xấu xa lắm hay sao?

- A di đà Phật, bản tăng đang hỏi môn đồ của mình.

Du Tăng quay lại Lão Trình :

- Lỗ Trình, người có nghe theo lời sư phụ không?

- Sư phụ...

Về khốn khổ của Lỗ Trình khiến Du Tăng thở dài. Du Tăng nhìn sang Lục Chi Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ :

- Bàn tăng cho hai vị một cơ hội. Chỉ cần một trong hai vị chạm được vào chéo tăng y của bàn tăng, thì bàn tăng không phạt Lỗ Trình nữa.

Lục Chi Thần Thâu hớn hờ ra mặt :

- Lão hòa thượng nói thật đấy chứ?

- A di đà Phật, bàn tăng là kẻ tu hành không bao giờ ngoa ngôn với thí chủ, nhưng thí chủ phải suy nghĩ lại, nếu như không chạm được chéo tăng y của bàn tăng thì Lỗ Trình phải đợi lư hương bốn mươi chín ngày, không được bước chân ra khỏi Long Thiền tự.

Lục Chi Thần Thâu liếc chiếc lư hương trên đầu Lỗ Trình :

- Trời ơi, bốn mươi chín ngày đợi lư hương còn gì cái đầu của lão đệ chứ. Lão hòa thượng xuất gia sao lại hành hạ môn đồ tàn nhẫn như vậy?

- A di đà Phật, bàn tăng có giới qui của bàn tăng.

Tiểu Vĩ chen vào :

- Nhưng nếu Tiểu Vĩ và Lục Chi lão huynh chạm được chéo tăng y của đại sư thì sao?

- Bàn tăng sẽ không phạt Lỗ Trình nữa, và thậm chí cho y đi theo hai vị ngao du giang hồ bốn mươi chín ngày. Qua bốn mươi chín ngày, nếu Lỗ Trình còn căn cơ với Phật môn thì quay trở lại Long Thiền tự, bằng như hết căn cơ, bàn tăng sẽ cho y hoàn tục.

Lỗ Trình lắc đầu :

- Sư phụ... Lỗ Trình không muốn hoàn tục.

Du Tăng nhìn Lỗ Trình, tay lần chuỗi hạt :

- Ai cũng có cái duyên và nghiệp riêng của mình.

Du Tăng nhìn lại Lục Chi Thần Thâu và Tiểu Vĩ :

- Hai vị thí chủ hãy thi thố võ công của mình đi.

Tiểu Vĩ gạt đầu rồi nói :

- Võ công của vãn bối bao gồm có Thiết Bộ Hành Vân và Thiên Ma chỉ vô cùng lợi hại, lão đại sư cần thận.

Du Tăng gạt đầu.

Lục Chi Thần Thâu cũng vỗ ngực nói :

- Còn của lão là Vô Hình Thủ, một khi phát tác đối phương tuyệt nhiên không thấy lão công kích vào phần nào đâu.

Lục Chi Thần Thâu vừa nói vừa nghĩ thầm :

- “Nhất định mình phải đoạt một vật gì đó trong người lão hòa thượng già này để lão không còn coi thường mình nữa”.

Du Tăng chấp tay :

- A di đà Phật, bàn tăng đã sẵn sàng.

Tiểu Vĩ nheo mắt với Lục Chi Thần Thâu :

- Lão huynh, chúng ta ra tay thôi.

Lục Chi Thần Thâu nghiêm giọng :

- Lão đại sư cẩn trọng.

Lục Chi Thần Thâu vừa dứt lời, bất thần lướt tới trở luôn Vô Hình Thủ để đoạt râu chuỗi bồ đề, trong khi đó thì Vũ Văn Tiểu Vĩ cũng dụng Thoát Bộ Hành Vân, di thân biến tướng phối hợp với trào công để thọc lấy chéo tăng y của Du Tăng.

Thế công tập kích của Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chi Thần Thâu chia làm hai hướng, chẳng khác nào hai gọng kéo kẹp lấy Du Tăng. Mặc dù cả hai không có ý dụng đến sát thủ nhưng thân pháp và thủ pháp lại vô cùng linh hoạt mà bất cứ ai muốn tránh né quả là khó hơn mò trăng đáy biển.

Thế mà khi Lục Chi Thần Thâu và Tiểu Vĩ chỉ còn một gang tay đã chạm đến chéo y của Du Tăng thì lão đại sư chỉ lắc nhẹ đôi vai. Thân ảnh của lão đại sư chẳng khác nào cơn gió thoảng lướt qua khỏi phạm vi công kích của Tiểu Vĩ lẫn Lục Chi Thần Thâu. Vô tình Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chi Thần Thâu lại đối mặt chạm tay vào nhau.

Lục Chi Thần Thâu trở mặt :

- Ý...

Tiểu Vĩ cũng ngạc nhiên không kém gì lão thần thâu :

- Là thật!

Tiểu Vĩ xoạc chân quay ngoắt lại.

Du Tăng đứng trước mặt chàng, với khuôn mặt trang trọng tay lần chuỗi hạt như lúc ban đầu.

Lục Chi Thần Thâu quát tiếp :

- Vũ Văn tiểu đệ, tấn công tiếp đi.

Lần này hai người cùng dụng hết khinh thuật lẫn thủ pháp biến hóa để mong tóm lấy chéo y của Du Tăng, nhưng họ càng cố gắng bao nhiêu thì càng thất vọng bấy nhiêu, bởi vì khi vừa cách Du Tăng non một gang tay thì y như rằng lão đại sư có phép phi thân, tàng hình lòn lách dễ dàng.

Lục Chi Thần Thâu thì thò một hồi mò hôi tuôn ra nhễ nhại, còn Tiểu Vĩ thì bắt đầu thở rốc từng hồi. Tiểu Vĩ nghĩ không biết lão hòa thượng sử dụng thuật khinh công gì mà lợi hại như vậy. Nếu như lão tăng trở ý phản công lại mình và lão thần thâu thì mình không phải là đối thủ của lão rồi.

Nghĩ như vậy Vũ Văn Tiểu Vĩ buông thõng hai tay lắc đầu :

- Thôi Tiểu Vĩ chịu thua.

Lão thần thâu cũng lắc đầu thở dài :

- Lão huynh có lỗi với Lão đệ rồi.

Du Tăng trầm giọng nói :

- Hai vị đã tâm phục khẩu phục?

Lục Chi Thần Thâu nhìn Du Tăng, nghiêm mặt nói :

- Lão hòa thượng đã khiến cho lão phu khâm phục, nhưng lão phu sẽ càng tâm phục khẩu phục hơn nếu như lão đừng hành xử tiểu hòa thượng mà hãy trừng phạt lão thần thâu này.

Du Tăng chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật, bản tăng chỉ trừng phạt sư đồ của bản tăng mà không dám mang phiền lụy đến cho người khác.

Lục Chi Thần Thâu chỉ vào ngực mình :

- Lão thần thâu chịu thế cho tiểu hòa thượng.

- Lão thần thâu có tình với sư đồ nhưng bản tăng thì không cho mình cái quyền trừng phạt người ngoài Long Thiền tự.

Lục Chi Thần Thâu sực nhớ đến ngọn tiểu hắc kỳ. Lão gãi tai xuống giọng thủ thỉ thật từ tốn :

- Lục Chi Thần Thâu có một đề nghị với lão đại sư.

- Bản tăng nghĩ giữa bản tăng và Lục Chi Thần Thâu không có quan hệ gì.

Đại sư đứng nép qua bên.

- Phiền hai vị rời khỏi Sám Hối đường.

Lục Chi Thần Thâu nhăn mặt :

- Lão hòa thượng chưa nghe lời đề nghị của lão thần thái mà đã đuổi lão rồi, đại sư cứ nghe lão đề nghị, nếu như không đồng ý thì lão đi cũng chưa muộn.

- A di đà Phật. Được, lão thần thái cứ nói.

Lục Chi Thần Thái vuốt cằm râu thưa thưa :

- Lão phu nghe thiên hạ đồn đãi, từ khi Thất Kỳ Ngọc Long tự xưng tuyệt tích để lại bảy ngọn tiểu kỳ. Trong những ngọn tiểu kỳ kia đều có di bút của Thất Kỳ Ngọc Long để lại tuyệt công thần kỳ, mà bất cứ ai hàm thụ được một chiêu thức cũng có thể tung hoành thiên hạ.

- Lời thiên hạ nói không sai. Vừa rồi bản tăng đã dụng thuật Di Hình cước Pháp trong ngọn tiểu U Linh kỳ.

Lục Chi Thần Thái tròn mắt :

- Lão đại sư là chủ nhân ngọn tiểu kỳ u linh?

- Không sai.

Vũ Văn Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Hèn chi dù văn bối và lão thần thái đã trở hết bản lĩnh võ học cũng không chạm được tới chèo tăng y của đại sư.

Lục Chi Thần Thái phấn khởi ra mặt. Lão hí hửng nói :

- Lão đại sư đã có tuyệt học của U Linh kỳ, tất muốn học cả những tuyệt thức của những ngọn tiểu kỳ kia.

Lão vừa nói vừa thò tay vào áo ngực rút ra ngọn tiểu hắc kỳ :

- Không giấu gì lão đại sư, nếu như đại sư không bắt tội tiểu hòa thượng lão đệ thì lão thần thái cung kính dâng nạp đại sư ngọn tiểu hắc kỳ này.

Lục Chi Thần Thái ngỡ đầu lời đề nghị của mình sẽ khiến Du Tăng phấn khởi, hoan hỉ nhận ngọn tiểu hắc kỳ mà không trừng phạt tiểu hòa thượng Lỗ Trình, nhưng ngược lại, lão thần thái vừa dứt lời thì vẻ mặt của Cu Tăng đã cau hấn lại, thậm chí có những nét nhăn uất hiện ra lộ lộ.

Du Tăng chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật, thì ra lão thần thái là người tối qua đã dùng tuyệt công tái thể đánh bể tượng lân sư gác Đại Hồng bảo điện.

Lục Chi Thần Thái giật thót ruột, tròn mắt hỏi lại :

- Cái gì, lão đại sư sao lại nói ngoa cho lão thần thái chứ? Tối qua ta đối ẩm với Vũ Văn Tiểu Vĩ mà.

- A di đà Phật, kẻ xuất gia không bao giờ sàm tấu ngậm máu phun người. Nếu lão thần thái không dùng đến tuyệt thức trong tiểu hắc kỳ thù cây trụ đá luyện công của Long Thiên tự đâu có dấu tích.

Du Tăng nghiêm giọng nói :

- Long Thiên tự vốn là chốn tịnh cư của bản tăng. Lúc nào cũng rộng cửa đón khách thập phương đến bái lễ Phật tổ Như Lai, nhưng không phải là chốn để cho lũ hạ nhân dương oai, điều võ làm kinh động chốn thiền tu.

Lục Chi Thần Thái nghe Du Tăng nói đỏ mặt thẹn thùng. Lão ảm ức quá buột miệng thét lớn :

- Quả là hồ đồ, hồ đồ không thể nào chịu nổi. Tại sao tiểu hòa thượng Lỗ Trình thì trọng phụ trọng nghĩa còn...

- A di đà Phật, bản tăng không để cho lão thí chủ vọng ngôn.

Du Tăng vừa nói vừa trở Di Hình cước pháp nhoáng nhoáng đã áp tới Lục Chi Thần Thái. Chàng ánh của lão đại sư dựng đứng chuẩn bị nhu kinh tập kích vào mặt lão thần thái.

Lục Chi Thần Thái mặc dù có tuyệt công Vô Hình Thủ, nhưng so với thủ pháp và thân pháp Di Hình cước Pháp của Du Tăng thì chẳng khác nào so con đom đóm với vầng nhật quang.

Lục Chi Thần Thái dù biết Du Tăng tập kích mình nhưng lão hết đường tránh né, và cũng chẳng biết nên làm gì mà chỉ biết đứng phỗng ra như tượng, nhắm mắt chờ chương kinh của lão đại sư.

- Sư phụ!

Nếu Lục Chi Thần Thái hứng trọn chương kinh của Du Tăng, nhất định sẽ bị nội thương trầm trọng, nhưng Lỗ Trình đã thay lão hứng lấy chương của Du

Tăng.

- Bình...

Hứng trọn luồng phong của Du Tăng vào lưng, Lão Trình lão đảo té chúi xuống đất, miệng thổ máu tươi nhưng tuyệt nhiên hai tay vẫn ôm ghì chiếc lư hương đang đội, không cho rớt xuống đất.

Du Tăng cau mày :

- A di đà Phật. Nghiệt đồ, người cầu kết với kẻ ngoài giang hồ đến phá chùa à?

Lão Trình gượng quay đầu lại :

- Sư phụ chắc chắn có sự hiểu lầm.

Lục Chi Thần Thâu thấy Lão Trình thảm hại như vậy không đành được con phần nộ. Lão hét lên :

- Lão hòa thượng có giết thì giết lão thần thâu nè, làm gì lão cứ hành hạ đệ tử của mình mãi thế?

Tiểu Vi lách lên đứng đối mặt với Du Tăng :

- Lão đại sư, nếu như vừa rồi đúng lão thần thâu là chủ nhân của ngọn tiểu hắc kỳ, chắc không đứng phỗng ra để đại sư tập kích đâu. Vụ này Tiểu Vi biết.

Du Tăng nghe Tiểu Vi nói nghếch mặt sững sờ :

- A di đà Phật. Nếu lão thần thâu không là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ kia thì sao có ngọn tiểu hắc kỳ trong mình?

Tiểu Vi nhún vai :

- Lão đại sư đừng quên lão huynh đây là Lục Chi Thần Thâu, có lẽ trong lúc nhả hứng đã táy máy sáu ngón tay, vô tình đoạt nhầm ngọn tiểu hắc kỳ.

Du Tăng nghe Tiểu Vi giải thích, bối rối ra mặt. Lão quay lại Lục Chi Thần Thâu :

- A di đà Phật. Nếu Lục Chi Thần Thâu không phải là kẻ đánh bẻ lân sư trước Đại Hồng bảo điện thì miễn thứ cho bản tăng.

Du Tăng vừa nói vừa ôm quyền xá Lục Chi Thần Thâu, nhưng Tiểu Vi đã kịp ngăn đại sư lại.

- Đại sư đừng làm vậy, chẳng qua vì sự hiểu lầm mà thôi. Lục Chi Thần Thâu và Tiểu Vi chỉ thỉnh đại sư một điều, đừng trừng phạt Lão Trình tiểu hòa thượng.

- A di đà Phật, bản tăng phạt là có ý của bản tăng.

Du Tăng nói xong quay lưng thả bước ra khỏi Sám Hối đường, chẳng nói thêm nửa lời.

Lục Chi Thần Thâu gãi đầu :

- Lão hòa thượng thật là kỳ quặc.

Lão Trình ngược nhìn Lục Chi Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vi, miệng điểm một nụ cười gượng.

- Lục Chi lão huynh và Vũ Văn đại ca có thể đi được rồi.

Lục Chi Thần Thâu quay lại bên tiểu hòa thượng Lão Trình :

- Lão đệ có bị gì không?

Lão Trình lắc đầu :

- Không sao đâu, Lục Chi lão huynh và Vũ Văn đại ca đừng lo cho đệ nữa. Sư phụ bên ngoài rất nghiêm khắc nhưng bên trong người lại rất nhân hậu. Hãy để cho Lão Trình thụ hình phạt của sư phụ, ắt sau này người sẽ hiểu về tình bằng hữu của Lão Trình và Lục Chi lão huynh.

Vũ Văn Tiểu Vi nói xen vào :

- Lão Trình đã nói vậy, Tiểu Vi không còn gì để nói nữa. Lão đệ bảo trọng!

- Lục Chi huynh và đại ca cũng phải bảo trọng. Tối hôm qua chủ nhân lá tiểu hắc kỳ đã tìm đến Long Thiền tự, nhất định y đang truy tìm lão huynh. Lão Trình xem chừng người này rất tàn độc nên mới phá hủy con lân sư canh cửa Đại Hồng bảo điện.

Lục Chi Thần Thâu hừ nhạt rồi nói :

- Gã đã làm phiền đến Lão lão đệ thì Lục Chi Thần Thâu này có gặp gã cũng sẽ tính sổ mới được.

Lỗ Trình lắc đầu :

- Lão huynh đừng chủ quan, nếu như gã đó dám tìm đến Long Thiên tự thì võ công của y không phải hạng tầm thường.

Lục Chi Thần Thâu nạt ngang :

- Võ công của gã có cao thâm đến đâu cũng chẳng làm gì được lão huynh.

Lục Chi Thần Thâu đặt ngón tiểu hắc kỳ vào tay tiểu hòa thượng Lỗ Trình, ôn nhu nói :

- Lão đệ hãy giữ ngón tiểu kỳ này. Gã kia đã làm phiền đến lão đệ thì ngón tiểu hắc kỳ thuộc về Lão lão đệ.

Lỗ Trình tròn mắt :

- Lão huynh, Lỗ Trình không nhận đâu.

- Không nhận thì lão huynh không yên lòng bỏ đi.

Vũ Văn Tiểu Vĩ đặt tay lên vai Lỗ Trình :

- Trong chúng ta, ai gặp nạn nhiều nhất thì được hưởng nhiều nhất kia mà.

Lỗ Trình nhìn Lục Chi Thần Thâu :

- Lỗ Trình sẽ giữ gìn cho lão huynh.

Lục Chi Thần Thâu mỉm cười :

- Vậy cũng được, trong thời gian lão đệ thụ hình ở Sám Hối đường thì cứ luyện sơ qua tuyệt thức để lại trong ngón tiểu hắc kỳ này.

- Lỗ Trình sợ luyện tuyệt công trong ngón kỳ này sư phụ biết được sẽ buồn lão đệ.

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhún vai :

- Ê, Lỗ Trình, bộ ngươi không thấy sư phụ của ngươi đã dụng Di Hình cước Pháp trong U Linh kỳ à? Lão hòa thượng Du Tăng cũng luyện tuyệt công trong Thất Kỳ Đoạt Mạng thì sao không cho ngươi luyện chứ.

Lỗ Trình xuống giọng thật từ tốn :

- Lão đệ sẽ thỉnh ý sư phụ.

- Vậy cũng được.

Lục Chi Thần Thâu đặt tay lên vai Lỗ Trình :

- Lão đệ bảo trọng.

- Lão huynh và Vũ Văn đại ca cũng bảo trọng.

Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chi Thần Thâu lưu luyến một hồi, trong khi tiểu hòa thượng Lỗ Trình đã trở lại tư thế quỳ đội lư hương hướng mặt về phía tượng Phật tổ Như Lai.

Lục Chi Thần Thâu thở dài thườn thượt, gượng nói :

- Sau bốn mươi chín ngày, lão huynh sẽ đến thăm lão đệ.

Lỗ Trình ôn tồn đáp lời :

- Chúng ta sẽ tiếp tục thưởng thức những món đặc khẩu.

- Vậy sao?

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhún vai :

- Hai người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cái món đặc khẩu, mà món đó thì Tiểu Vĩ chẳng thể nào ngưỡng mộ được.

Vũ Văn Tiểu Vĩ quay sang Lục Chi Thần Thâu :

- Chúng ta đi thôi, kéo hai người nổi hứng lại đi bắt khuyển hoang nữa thì không biết đến bao giờ Lỗ Trình mới bỏ được lư hương ra khỏi chiếc đầu trục.

- A di đà Phật.

Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chi Thần Thâu rời Sám Hối đường. Hai người đi chưa được bao lâu thì Tri Ngô Năng từ ngoài bước vào.

Tri Ngô Năng xoe cọng râu dài, bước đến bên Lỗ Trình.

- Tiểu hòa thượng ăn thịt chó nói cho ta biết, có phải ngươi đã thổ lộ bí mật của Long Thiên tự cho gã Hàn Quân Đạt biết phải không?

Lỗ Trình đáp lời :

- Dạ, sư diệt không biết ai tên là Hàn Quân Đạt.

- Ngươi còn giả ngây với thúc thúc của ngươi nữa ư? Nếu ngươi không có quan hệ với chủ nhân của ngọn tiểu hắc kỳ thì sao gã lại mò đến đây? Há chẳng phải ngươi đã tiết lộ Long Thiên tự là chốn giam cầm Nhiếp Thân Quân à? Ngươi có thể qua mắt ai chứ tuyệt không thể qua mắt được thúc thúc đâu. Ngươi nói cho thúc thúc biết, thúc thúc sẽ không nói với sư phụ của ngươi đâu.

- Quả thật sư diệt không có quan hệ với chủ nhân tiểu hắc kỳ, chẳng qua chỉ là sự hiểu nhầm thôi.

Tri Ngô Năng thờ dài, cúi xuống toan gõ vào trán Lỗ Trình, vô tình lão lại thấy ngọn tiểu hắc kỳ trong tay Lỗ Trình. Tri Ngô Năng buột miệng nói :

- Tiểu hắc kỳ.

Tri Ngô Năng vừa nói vừa vung tay thộp luôn ngọn tiểu hắc kỳ. Lão háp tấp mở lá tiểu kỳ ra xem. Trên lá kỳ là khẩu quyết luyện Song Chi Đoạt Mạng.

Tri Ngô Năng chớp mắt liên tục :

- Đúng là tiểu hắc kỳ rồi. Đúng là tiểu hắc kỳ rồi.

Lỗ Trình nói :

- Thúc thúc hãy trả lại ngọn tiểu kỳ cho sư diệt. Ngọn tiểu kỳ đó...

Tri Ngô Năng cất ngang, cười khẩy nói :

- Ngươi giờ còn chối nữa không? Nếu như ngươi không là đồng bọn của chủ nhân tiểu hắc kỳ thì sao ngươi có ngọn tiểu kỳ này? Ta sẽ giữ ngọn tiểu kỳ điều tra cho rõ.

Lỗ Trình lắc đầu :

- Thúc thúc, ngọn tiểu kỳ đó không phải của sư diệt mà.

- Không phải thì ngươi giữ nó làm gì?

Tri Ngô Năng xuống giọng từ tốn :

- Nếu không phải của sư diệt thì để thúc thúc giữ gìn cho.

Tri Ngô Năng vuốt cọng râu dài rồi bình nhiên thả bước bỏ ra khỏi cửa Sám Hối đường.

Tri Ngô Năng vừa đi vừa nghĩ :

- “Có lẽ đây là ý trời”.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Phong Tình Cổ Thi

Trở lại Hà Quân Đạt. Chàng theo dõi Y Lan không ngờ lại chạm mặt với Thường Luân và Phong Tình Cổ Thi. Quân Đạt nấp trong vườn hoa đào mà lòng mừng khắp khối, bởi chàng biết Phong Tình Cổ Thi cũng là một trong những người giữ những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

Phong Tình Cổ Thi sau khi gặp Thường Luân liền vội vã bỏ đi. Quân Đạt đâu thể bỏ lỡ thời cơ, chàng vội vã trở khinh thuật bám theo lão Phong Tình.

Quân Đạt vừa theo sau lão vừa nghĩ :

- “Nếu mình có may mắn như đêm hôm trước thì chuyện hợp nhất Thất Kỳ Đoạt Mạng chỉ trong nay mai thôi”.

Phong Tình Cổ Thi rời khu vườn hoa đào trở lên tòa nhà chính của Lạc Hoa viên. Đón lão ngay ngưỡng cửa chẳng ai khác mà chính là kỹ nữ Hà Á Tiên.

Á Tiên giả là bước xuống thềm, nắm tay Phong Tình Cổ Thi :

- Xem nét mặt của lão gia, Á Tiên biết ngay người đang rất vui vẻ phải không?

Phong Tình Cổ Thi choàng tay qua vai Á Tiên :

- Ta sắp đắc được cái vui nhất trong thế gian rồi.

Hai người cùng nhau bước lên bậc tam cấp để vào tòa chính sảnh. Sự xuất hiện của Phong Tình Cổ Thi khiến những vị khách tìm hoa buổi sớm vội vã rời bàn. Người thì về phòng mình, kẻ thì gục mặt, còn ai chưa có kỹ nữ hầu tiếp thì vội vàng rời khỏi tòa lầu lạc hỷ.

Quân Đạt bình thân theo sau Phong Tình Cổ Thi và Á Tiên như người nhàn du tìm chốn khuây khỏa. Phong cách cùng vẻ khôi ngô tuấn tú của chàng khiến những nàng kỹ nữ để mắt đến.

Phong Tình Cổ Thi đảo mắt nhìn qua một lượt rồi sang sang nói :

- Lão phu đến Lạc Hoa viên cũng như các ngươi thôi. Các ngươi đừng ngại, cứ tự nhiên.

Những người còn lại đồng loạt lên tiếng :

- Lão gia thật là hào phóng, khí phách.

Á Tiên mỉm cười, trên mặt tỏ ra những nét tự mãn vô cùng :

- Các vị cứ tự nhiên, khi các vị là khách của Lạc Hoa viên cũng xem như bằng hữu của lão gia.

Mọi gã khách tìm hoa một lần nữa lại tỏ lộ sự hứng khởi sau câu nói của Hà Á Tiên.

Một gã khác từ chiếc bàn trong góc bước ra, hai tay bưng chén rượu bước đến trước mặt Phong Tình Cổ Thi :

- Tại hạ là Kha Mộc Lân, thỉnh lão nhân gia một chén rượu gọi là kính người trưởng bối.

Phong Tình Cổ Thi gật đầu, từ từ cười đón lấy chén rượu của Kha Mộc Lân :

- Lão phu nghe đồn Kim Tiền bang của Kha đại hiệp vang danh khắp giang hồ, hôm nay được diện ngộ quả là hạnh ngộ, hạnh ngộ.

Lão nói xong nâng chén rượu uống cạn :

- Rượu của Kha chương môn quả là ngon. Nay mai chắc lão phu phải một lần đến Kim Tiền bang để đáp lại Kha chương môn.

- Kha Mộc Lân lúc nào cũng chờ đón lão nhân gia quá vãng Kim Tiền bang.

- Lão phu sẽ ghé, Kha chương môn cứ tự nhiên nhé.

Sau những lời khách sáo đó, Phong Tình Cổ Thi cùng với Á Tiên đi theo hành lang để vào khu Lạc hỷ phía sau gian đại sảnh.

Khi Quân Đạt vừa bước vào gian Lạc hỷ thì một nàng kỹ nữ bước đến đón chàng :

- Công tử.

Quân Đạt buông luôn một câu lạnh nhạt :

- Cô nương theo tại hạ chứ.

Ả kỹ nữ lộ vẻ rạng rỡ trên khuôn mặt trát phấn :

- Thiếp sẽ hầu phục tướng công.

Quân Đạt cũng với ả kỹ nữ song hành bước theo Phong Tinh Cổ Thi. Thấy khuôn mặt của chàng có vẻ nghiêm khắc khiến bọn khách tìm hoa cũng ngấm ngầm theo dõi.

Khi Phong Tinh Cổ Thi và Á tiên vừa vào trong gian thư phòng cất riêng một góc trong khu vực Lạc hỷ thì bất ngờ Quân Đạt quay lại ả kỹ nữ :

- Đa tạ cô nương đã đưa tại hạ đến đây.
- Công tử không vào Lạc Hỷ phòng với thiếp à?
- Bỗng nhiên tại hạ không cảm thấy hứng thú.

Chàng cầm một nén bạc vụn nhét vào tay ả :

- Lần sau tại hạ sẽ tìm đến cô nương.

Ả kỹ nữ nhìn Quân Đạt bằng cặp mắt ngạc nhiên, nhưng không hỏi thêm câu nào, lặng lẽ quay lưng bỏ lên gian đại sảnh. Chắc có lẽ với ả đây là lần đầu tiên gặp một nam nhân như Quân Đạt và điều đó đối với ả cũng chẳng có gì phải bận tâm.

Khi ả kỹ nữ đi khuất rồi, Quân Đạt mới chấp tay sau lưng tiến thẳng đến gian Lạc Hỷ phòng mà Á Tiên cùng với Phong Tinh Cổ Thi vừa mới bước vào.

Cánh cửa đóng im im nhưng bên trong lại rộn lên tiếng cười dâm dăng của Á Tiên và Phong Tinh Cổ Thi. Chàng nghe tiếng Á Tiên thì thào :

- Lão nhân gia sẽ thưởng cho Á Tiên bao nhiêu ngân lượng nếu như Á Tiên cung cấp cho lão nhân gia một tin cực kỳ hệ trọng?

Tiếng của Phong Tinh Cổ Thi ồm ồm đáp lại lời Á Tiên :

- Lão phu không chỉ cho nàng nhiều kim lượng, mà còn giúp nàng làm chủ tất cả các kỹ viện ở Dương Châu thành này.

Á Tiên reo lên :

- Thật không?
- Nàng không tin lão phu à?
- Không phải là Á Tiên không tin, nhưng Á Tiên mừng quá mới lỡ lời hỏi một câu trái ý lão nhân gia.

Phong Tinh Cổ Thi bật cười sang sảng :

- Nàng rót rượu cho lão phu nào.
- Thưa vâng.

Nghe hai người đối đáp với nhau, Quân Đạt không vội mở cửa.

Trong phòng im lặng, có lẽ Phong Tinh Cổ Thi đang thưởng thức chén rượu của Á Tiên.

Sự im lặng đó trôi qua nhanh chóng, tiếng Á Tiên lại cất lên :

- Lão nhân gia mà nghe tin này chắc chắn sẽ ngạc nhiên vô cùng.
- Nàng cứ nói xem lão phu có ngạc nhiên không.
- Tối hôm qua lại Long Thiên tự, chủ nhân tiểu hắc kỳ và lão Ma Thần Cát Già đã tỷ thí với nhau. Cuối cùng chủ nhân tiểu hắc kỳ đã thắng Ma Thần Cát Già và đoạt của lão ngọn tiểu huyệt kỳ.
- Sao nàng biết?
- Tất cả những chuyện ở Long Thiên tự, Á Tiên đều biết hết.
- Chủ nhân tiểu hắc kỳ đã xuất hiện hả? Nếu y đã bại được Ma Thần Cát Già thì bản lĩnh võ công của y không phải tầm thường.

Phong Tinh Cổ Thi chợt xuống giọng khiến cho Quân Đạt phải áp tai vào cửa mới nghe được :

- Nàng có biết vì sao chủ nhân tiểu hắc kỳ và Ma Thần Cát Già cùng hẹn ở Long Thiên tự không?

- Lão nhân gia còn hỏi Á Tiên nữa ư? Há chẳng phải lần này lão nhân gia cũng rời Quý cốc đến Dương Châu thành chỉ vì Lạc Hoa viên thôi sao?

Phong Tình Cổ Thi bật cười giòn giã :

- Lão phu đến Dương Châu thành ắt phải ghé Lạc Hoa viên, nhưng chuyện này lão phu còn chuyện hệ trọng với Long Thiên tự.

- Nếu lão nhân gia có chuyện ở Long Thiên tự thì Ma Thần Cát Giã lần chủ nhân tiểu hắc kỳ cũng có mục đích như lão nhân gia.

- Bọn họ đến Long Thiên tự vì ngọn tiểu bạch kỳ của Nhiếp Thần Quân?

- Chắc chắn là như vậy rồi.

- Cái tin của nàng rất có giá trị đối với lão phu đó. Lão phu sẽ trọng thưởng cho nàng.

Sau câu nói của Phong Tình Cổ Thi thì Á Tiên chợt rú lên một cách phấn khích.

Trong khi đó ở bên ngoài Quân Đạt nghĩ thầm :

- “Như lời lão ma này nói thì Long Thiên tự là nơi cất giữ ngọn tiểu bạch kỳ. Nếu như vậy mình phải quay trở lại đó một lần nữa”.

Quân Đạt nghĩ xong liền cất tiếng tăng háng.

Á Tiên nghe tiếng tăng háng của chàng, nạt lớn :

- Á Tiên đang vui vẻ với lão nhân gia mà các người dám đến quấy nhiễu sao? Đi ngay lập tức!

Á Tiên vừa dứt lời thì Quân Đạt đẩy toang cánh cửa Lạc Hỷ phòng. Chàng chấp tay sau lưng thông thả bước vào phòng.

Trước mặt Quân Đạt, Á Tiên chẳng một mảnh vải che thân đang ngồi cạnh Phong Tình Cổ Thi. Á chủ nhân Lạc Hoa viên vừa thấy chàng liền thẹn mặt, ngớ ngàng hỏi :

- Người là ai?

Á Tiên xua tay :

- Người mau ra khỏi Lạc Hỷ phòng ngay.

Phong Tình Cổ Thi nắm tay Á Tiên :

- Ê, tên tiểu tử này có lẽ muốn đến đây dâng cho lão trái tim của gã để lão uống rượu đây mà.

Phong Tình Cổ Thi vuốt chòm râu mép :

- Lão phu đang thiếu thức nhắm đây, mà lão chỉ dùng tìm người thôi.

Phong Tình Cổ Thi đứng lên, quay lại Á Tiên :

- Nàng rót rượu sẵn cho lão nhân gia nhé.

Phong Tình Cổ Thi mỉm cười với Quân Đạt :

- Trước khi chết tiểu tử có thể cho lão nhân gia biết ngoại danh của người để ngày này năm sau lão sẽ cúng tế cho người.

Hàn Quân Đạt cười nửa miệng :

- Quân Đạt đến đây không phải để chết, và càng không muốn phá bình cuộc vui của lão tiên bối và á giai nhân của Lạc Hoa Viên.

Phong Tình Cổ Thi nheo mày :

- Chứ người đến thư phòng của ta để làm gì?

Quân Đạt vẫn giữ vẻ bình thản với khuôn mặt lạnh như băng hàn :

- Văn bối sẽ đi ngay, nhưng trước khi rời khỏi đây văn bối có một đề nghị.

Nghe chàng nói khẳng khái như vậy, Phong Tình Cổ Thi không tránh được sự bức dọc :

- Người không biết lão nhân gia là Phong Tinh Cổ Thi hay sao mà còn đề với nghị chứ?
- Chính vì biết lão là Phong Tinh Cổ Thi nên văn bối mới đến thư phòng này.
- Hà!

Lão nheo mắt nhìn Quân Đạt :

- Người không sợ lão phu nổi giận mà moi tìm người để uống rượu à?
- Muốn moi tìm Quân Đạt, trước hết lão phải bắt tại hạ ngừng thở, mà lúc này tại hạ chưa muốn chết.
- Người thấy Phong Tinh Cổ Thi mà vẫn cao ngạo lớn lối.
- Nếu văn bối không có bản lĩnh thì không đến Lạc Hỷ phòng của Phong Tinh Cổ Thi lão tiền bối trong lúc tiền bối đang cao hứng.

Quân Đạt đổi qua chất giọng kiên quyết :

- Văn bối sẽ rời khỏi Lạc Hỷ phòng ngay sau khi lão tiền bối cho văn bối mượn ngọn tiểu kỳ của người.

Phong Tinh Cổ Thi trở mặt ngờ như hai con người của lão sắp lọt ra khỏi hốc mắt. Lão hỏi lại Quân Đạt :

- Người muốn lấy ngọn tiểu kỳ của lão à?

Quân Đạt gật đầu :

- Văn bối cần phải lấy ngọn tiểu kỳ của lão tiền bối để hợp nhất Thất Kỳ Đoạt Mạng.

Phong Tinh Cổ Thi ngửa mặt cười sằng sặc. Những thớ thịt trên mặt lão cứ giật liên tục sau những tiếng cười ừng ực. Lão cười đến độ phun luôn những tia nước rãi ra ngoài. Phong Tinh Cổ Thi chợt cắt ngang tiếng cười đó, gần giọng hỏi Quân Đạt :

- Tiểu tử, người là ai mà dám đòi đoạt ngọn tiểu thanh kỳ của lão phu chứ?

Quân Đạt nhún mày :

- Chủ nhân tiểu hắc kỳ.
- Người là chủ nhân tiểu hắc kỳ?
- Không sai.

Á Tiên buột miệng hỏi chàng :

- Chính công tử là người đêm qua đã đánh bại Ma Thần Cát Già đoạt ngọn tiểu huỳnh kỳ?
- Đúng như vậy. Tại hạ chỉ thắc mắc sao chuyện ở Long Thiên tự mà cô nương lại biết rành rẽ quá như vậy. Xem chừng Lạc Hoa viên của cô nương có quan hệ với Long Thiên tự.
- Công tử đừng có võ đoán.
- Nếu cô nương không có quan hệ với Long Thiên tự thì sao có thể biết rành rẽ mọi việc trong chùa?

Phong Tinh Cổ Thi xua tay :

- Cứ coi như Á Tiên có quan hệ với Long Thiên tự và người có muốn tìm hiểu mối quan hệ đó không?
- Không liên quan đến tại hạ, bởi những gì tại hạ cần biết thì đã nghe tất cả rồi.

Phong Tinh Cổ Thi cười khẩy :

- Thế thì tốt, tất cả những gì người đều biết thì người có làm thức nhắm để lão phu uống rượu người cũng không trách ta.

Quân Đạt buông luôn một câu lạnh lùng :

- Không ai chịu giao báu vật của mình cho người khác.
- Tiểu tử, nói được câu đó người đáng mặt anh hùng, nhưng chỉ tiếc người sớm gặp lão phu. Gan của người phải lớn và trái tim của người phải hơn những người khác mới dám tìm lão phu đòi tiểu thanh kỳ.

- Gan và tim của Quân Đạt sẵn sàng dâng lên Phong Tinh Cổ Thi lão tiền bối nhưng ngược lại tại hạ vẫn có thể đòi lão dâng cho tại hạ ngọn tiểu thanh kỳ.

Phong Tinh Cổ Thi liếm mép :

- Lão thích trái tim của ngươi lắm, thích cả hai ngọn tiểu hắc kỳ và tiểu huỳnh kỳ nữa.

Phong Tinh Cổ Thi vừa nói dứt lời, quát lớn một tiếng :

- Tiểu tử đồ tuyệt học tiểu thanh kỳ Hải Nộ Cuồng Phong của lão.

- Tại hạ đang sẵn sàng thỉnh chiêu.

Quân Đạt nói như vậy nhưng trong bụng nghĩ khác :

- “Minh cũng đừng đến kế mọn như đã đối phó với lão Ma Thần Cát Già”.

Ý nghĩ đó vừa lướt qua đầu Quân Đạt thì Phong Tinh Cổ Thi quát lớn một tiếng :

- Đồ chường.

Hai đạo kinh Hải Nộ Cuồng Phong, tuyệt thức chường pháp trong tiểu thanh kỳ cuộn cuộn ập tới thân pháp của chàng. Chường kinh lạ lùng như những đợt sóng bạc đầu từ trên cao chụp xuống đầu Quân Đạt.

Đã chuẩn bị từ trước, Quân Đạt vừa nhoáng thấy kinh lực di sơn đảo hải ập tới mình liền dụng phiên thân di ảnh lách qua trái ba trượng.

Chàng ngỡ rằng lần này cũng như lần đối mặt với Ma Thần Cát Già, đạo kinh lực Hải Nộ Cuồng Phong sẽ đánh vào chỗ đứng của mình, nhưng không, mỗi tuyệt thức trong mỗi ngọn tiểu kỳ có chỗ ảo diệu riêng.

Tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong của lão Phong Tinh Cổ Thi như những đợt sóng liên tục phủ xuống theo hướng lách tránh của Quân Đạt.

Lũ kinh lướt đến đầu tạo ra những âm thanh sóng triều vỗ vào ghềnh đá nghe mà rộn cả cột sống.

- Âm... Âm... Âm...

Ngay cả sàn gạch dưới chân Quân Đạt cũng phát ra những tiếng nổ dữ dội.

Quân Đạt toát mồ hôi hột, bởi không ngờ tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong lại lợi hại như vậy.

Chàng toan thì triển phiên thân di hình thoát ra ngoài Lạc Hỷ phòng thì mặt đất dưới chân chàng như cuộn thành sóng. Quân Đạt biết ngay hiện tượng đó là do lực kinh Hải Nộ Cuồng Phong tạo ra, nhưng chưa kịp phản ứng thì cả thân hình chàng như lọt thỏm vào một con lốc cuộn ập tới.

Con lốc đó như cuốn lấy Quân Đạt, nhấc bổng chàng lên khỏi mặt đất, đến bây giờ thì Quân Đạt mới hối hận đã không đón chường của Phong Tinh Cổ Thi.

Diễn tả thì chậm nhưng những diễn biến thì lại nhanh hơn một lần chớp mắt. Quân Đạt ngỡ như chung quanh mình là một bức tường khí rắn hơn thép, hơn đá đang từ từ ép lại và chẳng bao lâu nữa cơ thể chàng sẽ nát vụn.

Trong tình cảnh thập tử nhất sinh, chàng hồi tiếc mà than thầm: sao mình lại quá chủ quan?

Chợt chàng nghe tiếng nổ chát chúa vang lên ngay bên mang tai mình :

- Âm...

Cùng với tiếng nổ đó, Quân Đạt hoa cả mắt, trong đầu vang lên những tiếng u u như bầy ong vỡ tổ khiến chàng mù mẫm.

Ngược lại áp lực khí kinh cũng tan mất.

Trong lúc còn mù mẫm đầu óc, Quân Đạt nghe thấy tiếng truyền âm nhập mật :

- Không phải lúc nào ngươi cũng đắc thắng dễ dàng đâu.

Tiếng truyền âm nhập mật đó khiến Quân Đạt bừng tỉnh như người vừa thoát ra khỏi cơn ác mộng.

Chàng chớp mắt.

Phong Tinh Cổ Thi vẫn đứng trước mặt chàng, lão ma cau mày nhìn Quân Đạt :

- Thì ra tiểu tử có viện nhân đứng bên ngoài hỗ trợ, mà người đó mới chính là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ.

Dù không nói ra, Quân Đạt cũng biết vừa rồi mình thoát khỏi cảnh tử vong chỉ nhờ vào sự hỗ trợ của sư phụ. Nếu sư phụ của chàng không ra tay dụng đến Song Chi Đoạt Mạng thì giờ đây chàng đã biến thành một đồng thịt bầy nhầy bởi ngọn chưởng Hải Nộ Cuồng Phong của Phong Tinh Cổ Thi.

Bị thất cơ một lần, Quân Đạt phần uất vô cùng. Chàng nghiêng răng nói :

- Tại hạ chủ quan nên chút nữa đã dâng nạp cho Phong Tinh lão ma, bây giờ đến lượt tại hạ trở chút tài mọn.

Quân Đạt vừa nói vừa vận chuyển chân nguyên đến mười hai thành công lực. Chàng quát một tiếng thật lớn :

- Song Chi Đoạt Mạng.

Hai đạo chỉ xanh ròn thoát ra nhắm thẳng Phong Tinh Cổ Thi cuốn đến như hai lưỡi kéo thần chết.

Phong Tinh lão ma ngạc nhiên vô cùng, buột miệng thốt :

- Ý Lôi còn đọng trên môi Phong Tinh Cổ Thi thì hai đạo chỉ từ thần cũng ập tới. Phong Tinh Cổ Thi nhất thời chủ quan khinh thường đối phương nên thoáng lúng túng. Mặc dù lúng túng song Phong Tinh Cổ Thi cũng kịp dụng chưởng phát động tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong đón thẳng vào song chỉ của Quân Đạt.

Chỉ kinh như sét trời.

Chưởng pháp như sóng biển.

- Âm..

Quân Đạt thối lui hai bộ.

Phong Tinh Cổ Thi thối lui ba bộ.

Á Tiên thị trận ngạc nhiên vô cùng, vừa mới đây Quân Đạt còn là kẻ hạ phong so với Phong Tinh Cổ Thi nhưng trong chớp mắt tình thế đã đảo ngược. Kẻ chiếm thượng phong bây giờ lại chính là Quân Đạt.

Một thoáng ngạc nhiên hiện ra trên mặt Phong Tinh Cổ Thi. Lão vừa ngạc nhiên vừa giận đến biến sắc. Bởi một kẻ hậu sinh như Quân Đạt so chưởng với lão, một nhân vật mà bất cứ cao thủ Trung Nguyên nào nghe tiếng cũng phải run sợ.

Phong Tinh Cổ Thi cắn răng vào môi dưới rồi mới cất tiếng cay độc :

- Tiểu tử, ngươi đáng mặt là đối thủ của lão phu.

Trong lúc Phong Tinh Cổ Thi nói thì Quân Đạt lại nghe tiếng truyền âm nhập mật của sư phụ :

- Quân Đạt, ngươi chưa phải là đối thủ của Phong Tinh Cổ Thi đâu.

Tiếng truyền âm nhập mật đó vừa dứt thì trước mặt Quân Đạt, Phong Tinh Cổ Thi đã có hiện tượng kỳ lạ. Khuôn mặt và đôi bàn thủ của lão ma đột ngột phình to và bóng lưỡng, đồng thời trên đầu lão xuất hiện một luồng hắc khí tỏa mùi hăng hắc như xác chết lâu ngày.

Quân Đạt thấy hiện tượng lạ, không để cho Phong Tinh Cổ Thi có thời khắc vận hóa tà công lên tầng tối thượng, liền quát lớn :

- Chi Điện Di Sơn.

Tuyệt học này chàng vừa mới thụ huấn trong ngọn tiểu huyệt kỳ chỉ qua một đêm nhưng quyết định mang ra dụng thử với tà công của Phong Tinh Cổ Thi.

Ngọn Chi Điện Di Sơn cắt một đường thẳng tập kích trực diện Phong Tinh Cổ Thi.

Lão ma xoạc chân, gác chéo hai tay trước mặt hứng lấy tuyệt thức Chi Điện Di Sơn.

- Âm..

Quân Đạt thối lui hai bộ, hồ khẩu tê buốt như có trăm nghìn con giòi bò nhưng nhúc trong kinh mạch chàng.

Trong khi đó Phong Tinh Cổ Thi vẫn đứng trụ thân tại chỗ. Lão bất chợt há cái miệng toang hoác, rồi hướng về phía Quân Đạt thổi mạnh một cái.

Quân Đạt ngỡ như có cuồng phong mang theo mùi xú khí của xác chết lâu ngày đổ ập tới mình.

Đầu óc chàng hoa cả lên và chỉ muốn nôn ọe, theo cảm giác đó thì bao nhiêu khí lực cũng đều tàn mất.

Phong Tình Cổ Thi cười khẩy :

- Cương Thi đại pháp của ta có thể bắt hồn người được chứ?

Quân Đạt đang nôn thốc tháo, nhưng ý chí nghị lực của chàng bùng lên cùng với ý nghĩ :

- “Quân Đạt này hôm nay chưa lấy được ngọn tiểu thanh kỳ thì hôm khác ta sẽ đến lấy”.

Cùng với ý niệm đó, chàng lao đảo như người say sóng cố lê bước ra cửa.

Phong Tình Cổ Thi đâu để cho đối thủ của mình bỏ đi dễ dàng như vậy được, trong khi sự sống chết của Quân Đạt đã nằm trong tay lão.

Phong Tình Cổ Thi cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Lão Ma Thần Cát Giã có thể đại bại dưới tay tiểu tử nhưng với ta thì khác. Lão phu đang thiếu trái tim của người để uống rượu với Á Tiên đây.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa thoát đến vron trảo công nhắm sau lưng Quân Đạt vô tới. Thế thệp của lão trông chẳng khác nào cương thi vung tay chop con mồi trong lúc thêm ăn thịt và uống máu tươi.

Phong Tình Cổ Thi có biết đâu, Quân Đạt chỉ chờ có cơ hội này mà thôi. Chàng định thân để phán đoán trảo thủ của Phong Tình Cổ Thi mà không cần quay đầu lại.

Chờ cho trảo công của lão ma đầu còn cách chàng độ một gang tay, Quân Đạt mới bất ngờ xoay nửa vòng. Lần này chàng đã dồn tất cả sinh khí sau cùng vào tuyệt thức Song Chi Đoạt Mạng mặc dù thừa biết chỉ kinh của mình không hạ được lão ma nhưng nhất thời cũng khiến lão phải sồn lòng.

Mặc dù thấy khuôn mặt Quân Đạt xanh ròn bởi đã trúng Cương Thi đại pháp nhưng khi chàng bất ngờ quay lại, lão cũng cảm nhận có điều bất ổn.

Cảm nhận như vậy nhưng diễn biến diễn ra quá nhanh, hai đạo chỉ xanh ròn nhắm ngay tâm trung bản thủ đôi trảo công của lão ma tập kích.

- Rét...

- Ấm...

Quân Đạt phải dụng đến khí lực cuối cùng liền phún ra vòi máu bầm rai khắp sàn phòng lạc hỷ.

Phong Tình Cổ Thi thì thốt lớn :

- Ối...

Hồ khẩu của lão tê buốt đến độ hoa cả mắt.

Lão loạn choạng thối lui lại hai bộ. Chỉ cần có thể thôi, Quân Đạt băng mình ra ngoài Lạc Hỷ phòng.

Phong Tình Cổ Thi nghiêng răng ken két, quát theo :

- Tiểu tử chui xuống Địa ngục lão phu cũng kéo người lên.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa lướt ra cửa để đuổi theo Quân Đạt.

Thoát ra khỏi Lạc Hỷ phòng, Quân Đạt vận dụng hết tàn khí cạn kiệt để băng mình đi. Đầu óc chàng rộn lên những âm thanh u u cùng với những cơn buồn nôn không sao kiềm chế được, và sau mỗi lần nôn ọe thì huyết lưu nhộn nhạo hẳn lên.

Quân Đạt nghĩ thầm, mình không thoát được khỏi tay lão ma hôm nay thì chẳng có ngày hội tụ Thất Kỳ Đoạt Mạng.

Chàng thoát ra khỏi Lạc Hoa viên thì Phong Tình Cổ Thi cũng đã gần bắt kịp chàng.

Hai người chỉ còn cách nhau khoảng năm trượng.

Phong Tình Cổ Thi vừa rượt vừa quát :

- Tiểu tử, lão nhân gia cho người một con đường tồn sinh nếu như người giao cho lão nhân gia hai ngọn tiểu hắc kỳ và tiểu huyền kỳ.

Mặc cho lão quát tháo phía sau, Quân Đạt cố gia tăng cước pháp. Đối với chàng lúc này, càng chạy nhanh chừng nào tốt chừng nấy chứ tuyệt nhiên đâu thể giao ngọn tiểu huyền kỳ đã đoạt được của Ma Thần Cát Giã cho lão Phong Tình Cổ Thi.

Một cơn buồn nôn nữa ập đến, khiến Quân Đạt xây xầm, hai chân loạn choạng chực ngã thì cùng lúc có tiếng hú cất lên lồng lộng.

Tiếng hú kia khiến cho Phong Tinh Cổ Thi thoáng sững bước.

Quân Đạt mừng thầm :

- “Sư phụ lại hỗ trợ cho mình chăng?”

Ý niệm đó vừa lướt qua trong đầu Quân Đạt thì có con vật kỳ dị lao đến chụp thẳng vào mặt chàng.

- Bộp!

Quân Đạt chới với ngã xuống đất.

Toàn khuôn mặt chàng rất buốt vì những móng vuốt sắc của con vật đó, Quân Đạt nghiêng rặng chụp con quái vật giật phăng ra. Thì ra nó là một cánh roi với những chiếc vuốt sắc quắp lấy chàng.

Quân Đạt chưa hoàn hồn thì đàn doi ào ào lao tới. Nhìn đàn doi đang lướt tới chực chờ tập kích, Quân Đạt nghĩ thầm :

- “Số mạng mình chắc chỉ đến đây?”

Phong Tinh Cổ Thi thấy đàn doi đó xuất hiện cũng lúng túng. Lão hoành thân rồi trở luôn khinh thuật quay ngoắt trở lại Lạc Hoa viên.

Đàn doi kia bay trên đầu Quân Đạt chực chờ bỏ xuống để quấu những chiếc móng sắc vào da thịt chàng.

Ma Thần Cát Giã xuất hiện. Lão ma chấp tay sau lưng từ từ tiến về phía Quân Đạt. Thấy Ma Thần Cát Giã, Quân Đạt tự hiểu rằng, nếu như mình chẳng có kỳ duyên thì sẽ không thoát khỏi đại nạn ngày hôm nay.

Đan Điền chàng quặn đau rồi nôn ọe lần nữa.

Ma Thần nhìn chàng :

- Hôm nay Lão Ma Thần đòi nợ ngươi. Nhưng trước khi ngươi làm mỗi ngon cho lũ doi tinh của Phong Ma sơn, ngươi hãy giao lại cho bốn Ma Thần hai ngọn tiểu kỳ.

Quân Đạt gượng nhìn lên cười khẩy :

- Tiểu kỳ đã ở trong tay Quân Đạt thì chẳng bao giờ ta giao cho một ai cả.

Đôi mày của Ma Thần Cát Giã dựng ngược lên :

- Ngươi sắp chết đến nơi bởi Cương Thi đại pháp của lão Phong Tinh Cổ Thi thì giữ tiểu kỳ làm gì?

- Có chết Quân Đạt cũng mang tiểu kỳ xuống mồ.

- Bốn Ma Thần bắt ngươi giao thì ngươi phải giao.

Lão Ma Thần vừa nói vừa đưa tay lên miệng rít lên mấy tiếng chẳng khác nào tiếng cú kêu. Bầy doi đang bay trên đầu Quân Đạt từ từ hạ xuống.

Chúng chao cánh rồi từng con lao thẳng xuống chàng.

- Quác...

Tiếng chim rúc lên lanh lảnh trên không, cùng với những trận cuồng phong ào ào quật xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Khai Vân Tích Địa

Sự biến diễn ra hoàn toàn bất ngờ, Quân Đạt nhìn lên chỉ thấy một cánh chim hồng hạc đập cánh trên đầu mình. Trên mình chim hồng hạc là một thiếu nữ vận bạch y, nhưng những trận cuồng phong từ đôi cánh chim phát ra khiến chàng không thể nhận ra chân diện mục của thiếu nữ đó.

Những trận cuồng phong do chim hạc quật cánh tạo ra chẳng khác gì cơn lốc cuồng phong thổi tan tác bầy doi tinh của Ma Thần Cát Giã. Bầy doi tinh

chẳng khác nào những xác lá tan tác trong con lốc dữ dội, cát đá bụi đất mịt mù chẳng còn thấy gì nữa. Quân Đạt lúc này ngỡ mình lọt vào một trận cuồng phong phần nộ của trời đất. Thân ảnh chàng cũng chao đảo, đứng không vững bởi những trận cuồng phong do đôi cánh chim tạo ra.

Ma Thần Cát Giã rít lên the thé, bởi không dần được phần nộ tột cùng :

- Quái điều phải chết.

Lão vừa rít vừa vận công lực đến mười thành phát ra một đạo Chi Điện Di Sơn nhắm đầu chim tập kích.

Ngon Chi Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Giã chẳng khác nào một mũi tên vàng lao đi với một sức mạnh mãnh liệt có thể xuyên qua sắt thép.

Thiếu nữ ngồi trên lưng chim hạc quắc mắt đồng thời dựng ngọc thủ tống ra một đạo xoáy kinh cuộn cuộn hứng thẳng tuyệt thức Chi Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Giã. Nàng vừa phát chiêu vừa nói :

- Khai Vân Tích Địa.

Lời còn đọng trên môi thì chiêu chỉ đã chạm nhau.

- Âm..

Ma Thần Cát Giã thối lui luôn ba bộ, vói về mặt ngơ ngác trong khi thiếu nữ vẫn ngồi vững trên lưng chim.

Cánh chim hồng hạc quạt cánh một lần nữa, trận cuồng phong đẩy Ma Thần Cát Giã trượt tiếp về sau hai bộ nữa mới trụ lại được. Cánh chim hạ xuống trước mặt Ma Thần Cát Giã.

Quân Đạt bất giác lo cho thiếu nữ, bởi nghĩ nàng không biết trước mặt là một lão ma đầu khét tiếng trong giang hồ.

Thiếu nữ cất lời thật ôn nhu :

- Bạch Hạc Tiên Từ thừa lệnh Tiên cung đến nhận tiểu huynh kỳ của lão Ma Thần.

Ma Thần Cát Giã vừa nghe thiếu nữ tự xưng khuôn mặt sa sầm.

Quân Đạt nghe nàng nói cũng giật thót bụng. Chàng nghĩ thầm :

- Thì ra vị cô nương này không có ý cứu mình, mà chỉ chủ định đến đây đoạt ngọn tiểu huynh kỳ của lão Ma Thần mà thôi.

Trong lúc chàng suy nghĩ thì nghe Ma Thần Cát Giã nói :

- Lục Thái Mẫu không đến lấy mà lại sai một tiểu nữ như ngươi thì sao đoạt được ngọn tiểu huynh kỳ của lão Ma Thần chứ.

Thiếu nữ bình thản nhìn lão Ma Thần :

- Bạch Hạc Nhi đã có lệnh của Tiên cung đến lấy tiểu huynh kỳ và chỉ cần biết lão Ma Thần có trao ra không mà thôi.

- Về nói với Lục Thái Mẫu đến gặp lão Ma Thần để lấy tiểu huynh kỳ.

Ma Thần Cát Giã vừa đối đáp với Bạch Hạc Nhi nhưng mắt vẫn nhìn trừng trừng Quân Đạt. Lão nghĩ mình có thể khống chế nha đầu này trước rồi mới tính đến tiểu tử kia rồi lấy lại ngọn tiểu huynh kỳ rồi sau đó có thể dùng tiểu nha đầu này làm áp lực với Tiên cung để đoạt lá tiểu kỳ của Lục Thái Mẫu.

Ma Thần Cát Giã nghĩ như vậy, nhếch mép cười mỉa :

- Nha đầu có đủ tài, đủ lực thay thế Lục Thái Mẫu thì cứ thi thố ra để đoạt lá tiểu huynh kỳ của lão Ma Thần.

- Được, nếu lão Ma Thần muốn.

Bạch Hạc Tiên Từ bước đến một bộ, nghiêm mặt nói :

- Chỉ cần lão Ma Thần đỡ được ba chiêu của Bạch Hạc Nhi thì tiểu nữ sẽ trở về Tiên cung tạ tội với Lục Thái Mẫu.

Ma Thần Cát Giã nghe nàng nói hứng chí nói :

- Lão Ma Thần không chỉ đỡ ba chiêu của nha đầu mà còn có thể đỡ một trăm chiêu của ngươi rồi sau đó lão Ma Thần mới đến Ngũ Đài sơn gặp Lục Thái Mẫu để đoạt ngọn tiểu huyết kỳ.

Bạch Hạc Tiên Từ không một chút khách sáo nói luôn :

- Thế thì thỉnh lão Ma Thần một chiêu.

Nàng vừa nói vừa dựng ngọc thủ tổng thẳng về phía Ma Thần Cát Giã đạo xoáy kinh. Chưởng kinh xem ra chẳng có gì lợi hại nhưng Ma Thần Cát Giã không dám xem thường. Lão đã đối chưởng với thiếu nữ một lần rồi, tất nhận ra Bạch Hạc Tiên Từ không phải hạng tầm thường.

Ma Thần Cát Giã cũng dựng Chỉ Điện Di Sơn đón thẳng chưởng pháp của Bạch Hạc Tiên Từ.

- Âm..

Chỉ chưởng lại chạm nhau, cát bụi bay mù mịt chẳng nhìn thấy gì nữa.

Ma Thần Cát Giã lùi lại hai bộ, ngấm ngấm kinh ngạc trước nội lực mãnh liệt của Bạch Hạc Tiên Từ. Lão chưa kịp vận chuyển khí lực vào Đan Điền thì cảm nhận áp lực chưởng kinh của đối phương lại ập tới, lần này xem chừng còn mạnh hơn lần trước gấp hai lần.

Ma Thần Cát Giã hoảng kinh, lão gượng phát tác chỉ kinh đón lấy luồng chưởng của Bạch Hạc Tiên Từ.

- Âm..

Ma Thần Cát Giã nhất thời chưa vận dụng đủ khí lực, nên sau lần va chạm thẳng với chưởng Khai Vân Tích Địa phải thối lui luôn mười bộ. Thân ảnh Ma Thần Cát Giã cao như cây sậy cứ lắc lư liên tục, gối như lão sắp đổ sầm xuống đất.

Bấy giờ Bạch hạc mới lên tiếng :

- Lão Ma Thần hứng thêm một chưởng với tất cả sự vi diệu của Khai Vân Tích Địa chứ?

Bạch Hạc Tiên Từ vừa nói vừa vận công, song thủ của nàng phát quang đỏ lòe, cùng lúc trên trời những áng mây cũng chuyển sắc màu giáng đỏ trông vô cùng kỳ lạ.

Bạch Hạc Tiên Từ chưa phát tác chưởng công thể mà bầu trời đã thay đổi nhuộm màu chưởng khí của nàng thì thử hỏi nếu như nàng phát tác thành chưởng kinh thì sức mạnh kia sẽ như thế nào.

Ma Thần Cát Giã không khỏi rùng mình trong lúc lão còn chưa kịp vận hóa khí lực vào Đan Điền.

Bạch Hạc Tiên Từ từ từ đẩy ngọc thủ về phía trước.

Ma Thần Cát Giã quát lớn :

- Dừng tay.

Bạch Hạc Tiên Từ nhường mày thu hồi ngọn chưởng về.

- Sao lão Ma Thần không hứng đỡ một chưởng thứ ba à?

Ma Thần Cát Giã cười khẩy :

- Lão Ma Thần sẵn sàng đỡ một chưởng thứ ba của quý nữ nhưng chột nghĩ lại..

- Lão Ma Thần nghĩ gì?

- Lão phu thiết nghĩ, có đỡ ngọn chưởng Khai Vân Tích Địa của quý nữ, e rằng cả hai cùng lưỡng bại câu thương, mà ngọn tiểu huyền kỳ sẽ rơi vào tay người thứ ba mà thôi.

Bạch Hạc Tiên Từ cau mày :

- Người thứ ba là ai?

- Là người mà nha đầu vừa mới cứu khỏi cảnh tử vong bởi tay lão phu. Lão Ma Thần nói thật cho nha đầu biết ngọn tiểu huyền kỳ đang ở trong tay hấn đó.

- Cái gì, ngọn tiểu huyền kỳ không ở trong tay lão Ma Thần nữa à?

- Gã kia đã đoạt mất của lão phu rồi, và lão vừa có cơ hội đoạt lại thì nha đầu xuất hiện.

- Lão nói thật đấy chứ?

- Lão phu chưa bao giờ nói ngoa với ai cả, mặc dù lão là một trong những Ma Thần khét tiếng trên giang hồ.

Lão Ma Thần vừa dứt lời Bạch Hạc Tiên Từ đã quay ngoắt lại tìm Quân Đạt nhưng chẳng thấy chàng đâu nữa.

Bạch Hạc Tiên Từ buột miệng hỏi Ma Thần Cát Già :

- Gã công tử đó đâu rồi?
- Chết rồi, gã đã bỏ trốn. Tên tiểu tử đã lợi dụng lúc lão phu và nha đầu tỷ thí đã bỏ trốn. Phải tìm gã ngay, gã chính là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ đó.
- Tiểu hắc kỳ? Vậy trong người gã có hai ngọn tiểu kỳ phải không?
- Không sai, lão Ma Thần không nói ngoa với tiểu nữ đâu.

Bạch Hạc Tiên Từ nhìn thẳng vào mắt Ma Thần Cát Già :

- Bạch Hạc Tiên Từ tin lão Ma Thần một lần, nhưng nếu như gã công tử kia không giữ hai ngọn tiểu kỳ thì Bạch Hạc Tiên Từ nhất định sẽ tìm đến lão Ma Thần một lần nữa. Lúc đó lão có nói gì cũng đừng hòng khiến cho Bạch Hạc Tiên Từ này tin.

Bạch Hạc Tiên Từ quay lại nhìn con chim hồng hạc :

- Hồng nhi, mình đi tìm gã công tử kia thôi.

Bạch Hạc Tiên Từ vừa nói vừa phi thân lên lưng chim hạc.

Ma Thần Cát Già nói với theo nàng :

- Tiểu nữ ngươi muốn tìm gã đó sao không hỏi ta danh tính của y?

Bạch Hạc Tiên Từ nhìn lão Ma Thần :

- Vậy danh tính của gã đó là gì?
- Hàn Quân Đạt. Hắn là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ, nhất thời hắn đang bị trúng Cương Thi đại pháp của Phong Tinh Cổ Thi, lão nói vậy để cho ngươi biết. Và nếu như tiểu nữ có đoạt được ngọn tiểu huyệt kỳ của lão thì có lúc Ma Thần Cát Già sẽ đến Tiên cung đoạt lại báu vật của mình.
- Tiên cung lúc nào cũng rộng cửa chờ lão Ma Thần đến, nhưng Tiên cung chỉ có đường vào mà không có đường ra đối với những ai có ý định đoạt những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

Bạch Hạc Tiên Từ vỗ nhẹ vào cổ chim hạc thủ thi :

- Hồng nhi, mình đi thôi.

Chim hạc quạt nhẹ hai cánh, nó cùng Bạch Hạc Tiên Từ cất bồng lên bầu trời cao thăm thẳm.

Ma Thần Cát Già thở phào một tiếng. Lão Ma Thần đảo mắt nhìn quanh, lăm bằm :

- Một lần nữa mình không gặp may.

Lão thở dài một tiếng :

- Tên tiểu tử kia chỉ trốn quanh đâu đây thôi, mình phải tìm ra trước khi Bạch Hạc Tiên Từ tìm ra gã.

* * * * *

Trở lại Hàn Quân Đạt.

Sau khi chàng biết được mục đích của Bạch Hạc Tiên Từ và nhận thấy võ công nàng không phải tầm thường, liền nhân cơ hội hai người chiến đấu âm thầm lẩn tránh.

Chàng đã trúng Cương Thi đại pháp của Phong Tinh Cổ Thi nên đầu óc quay cuồng, tứ chi bải hoải, và khí lực càng lúc càng cạn kiệt.

Quân Đạt cứ nhắm phía trước mà đi, vô tình chàng đã đi theo một vách tường đến trước cửa một trang viện. Cánh cổng gỗ lim vững chắc đóng kín, bức hoành phi treo trước cổng tạc hàng chữ: Đào Hoa Viên.

Đến lúc này thì Quân Đạt chẳng còn đủ thần thức nữa. Trong đầu chàng chỉ có những tiếng u u khó chịu vô cùng, thậm chí mắt chàng cũng chẳng nhận ra những cảnh trí xung quanh.

Quân Đạt cắn răng vào môi dưới, cố lê lên bậc tam cấp. Chàng lê được đến cánh cửa, cố với tay đập vào cánh cửa, nhưng sức cùng lực kiệt, cả động tác đó Quân Đạt cũng chẳng thực hiện nổi.

Chàng gục đầu xuống bậc thềm cửa, nhắm thần đồ dẫn nhìn cánh cửa mà than thảm :

- Ta bắt lực rồi, ta chết ở đây. Phải chi ta còn một chút sức để vào trong Đào Hoa viên này mà chết thì chẳng một ai có thể tìm ra ta.

Quân Đạt chồm lên bậc cấp một lần nữa để đập tay vào cửa nhưng mắt đã hoa lên, đồng thời chàng rung mình ói ra một ngụm máu bầm.

Chàng úp mặt xuống nền đá lịm dần.

Chính lúc Quân Đạt ngỡ như hồn sắp lìa khỏi xác thì nghe một âm thanh kèn kẹt. Chàng lấy hết sức gượng nhìn lên.

Cánh cửa Đào Hoa viên đã mở.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hòa thượng phong tình

Lục Chi Thần Thâu bung chén rượu uống rồi thờ dài, nói với Vũ Văn Tiểu Vĩ :

- Lão huynh và đệ uống rượu ở đây nhưng lại thiếu tiểu hòa thượng

Lỗ Trình Lão thờ dài ảo não:

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhìn lão thần thâu :

- Lão huynh yên tâm, chỉ trong bốn chín ngày Lỗ đệ sẽ gặp lại chúng ta mà.

Tiểu Vĩ cầm bầu rượu rót vào chén Lục Chi Thần Thâu. Y vừa rót vừa nói :

- Du Tăng đại sư không đến nổi hà khắc với Lỗ lão đệ đâu. Nếu lão đại sư hà khắc thì đã đuổi Lỗ Trình đệ ra khỏi chùa rồi.

- Lỗ lão đệ cũng là kẻ trượng nghĩa, trọng tình mới một mực giữ chiếc lư hương trưng phật của Du Tăng trên đầu mình. Trên nhân gian này làm gì có được một môn đồ như Lỗ lão đệ. Ta nghĩ đến Lỗ lão đệ mà trong tâm áy náy vô cùng.

Lục Chi Thần Thâu vừa bung chén rượu toan đưa lên miệng thì một người vận bộ trang y lộng lẫy, đầu đội khăn bước nhanh qua chỗ hai người đang đối ẩm.

Lục Chi Thần Thâu liếc mắt nhìn người đó, truyền âm nhập mật nói với Vũ Văn Tiểu Vĩ :

- Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ nhìn Lục Chi Thần Thâu mỉm cười :

- Lão huynh lại tẩy máy chân tay phải không?

Lão thần thâu nheo một mắt :

- Lão huynh xem chừng người vừa mới bước qua mặt chúng ta đang giấu vật gì đó nên hai tay ôm khư khư dây thắt lưng. Để lão huynh xem hán giấu vật gì.

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhìn theo sau lưng người vừa bước qua. Đôi mày của Tiểu Vĩ chột cau lại.

Lúc này lão thần thâu vừa đứng lên thì Tiểu Vĩ nắm tay lão thần thâu kéo trở xuống :

- Lão huynh hãy khoan.

- Tiểu Vĩ không muốn lão huynh ra tay à? Vô Hình Thủ thì Tiểu Vĩ cứ yên tâm đi, lão huynh có thể đoạt bất cứ vật gì trong túi thiên hạ.

Tiểu Vĩ đứng lên :

- Người vừa đi qua mang giày hòa thượng.

Lục Chi Thần Thâu đứng bật dậy :

- Giấy hòa thượng, thành Dương Châu chỉ có mỗi Long Thiền tự, chẳng lẽ...

Lục Chi Thần Thâu lắc đầu :

- Hòa thượng Long Thiền tự mà cải dạng ra ngoài, chuyện đó thật là khó tin.

- Trên cõi nhân gian này bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Lão huynh hãy quay trở lại Long Thiền tự xem Lỗ Trình lão đệ như thế nào, còn Tiểu Vĩ sẽ theo người này. Xem ra hành tung của người này có vẻ mờ ám.

Lục Chi Thần Thâu gật đầu :

- Được rồi, chúng ta hẹn gặp nhau tại ngôi chùa hoang.

- Nếu Tiểu Vĩ không đến ngôi chùa hoang thì lão huynh đến Thiên Vân trang của Tiểu Vĩ.

- Có thể lão huynh sẽ thỉnh Lỗ Trình cùng đến

- Có Lỗ Trình nữa thì càng hay. Lão huynh bảo trọng.

- Tiểu Vĩ cũng phải bảo trọng. Nếu như tên hòa thượng giả trang kia có hành động ám muội theo lệnh của Du Tăng thì lão huynh sẽ không cho Lão đệ thụ tu tại Long Thiền tự.

- Tiểu Vĩ cũng nghĩ như lão huynh.

Hai người chia tay nhau, Vũ Văn Tiểu Vĩ liền trở khinh thuật thoát bộ hành vân, thân pháp như nước chảy mây trôi rượt thươ kẻ giả trang.

Tiểu Vĩ chẳng mất chốc đã bắt kịp người kia nhưng một lần nữa lại ngạc nhiên bởi người đó lại rẽ vào Lạc Hoa viên của Hà Á Tiên.

Tiểu Vĩ nheo mày nghĩ trong đầu :

- Nếu gã là hòa thượng mà ghé vào Lạc Hoa viên thì đã phạm vào giới cấm của Phật môn. Lỗ Trình ăn thịt chó cũng không phạm vào giới cấm như tên này.

- Tên hòa thượng giả trang như rất rành đường đi nước bước trong Lạc Hoa viên. Thấy hành tung của người này, Tiểu Vĩ không khỏi ngạc nhiên bởi ngờ người kia không là chủ nhân của Lạc Hoa viên thì cũng là người rất thân cận với Á Tiên.

Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Nếu y là hòa thượng thì thật là kỳ.

Người kia lần vào vườn hoa đào mất dạng.

Tiểu Vĩ băng luôn vào khu vườn hoa nhưng chẳng thấy bóng dáng của y đâu cả.

Chàng sững sờ nhìn quanh.

- Y đi đâu rồi, chẳng lẽ trong vườn hoa này có địa đạo bí mật à?

Tiểu Vĩ nhìn xuống đất, thấy dấu giày của người đó để lại bên một khóm hồng đang khoe sắc. Vừa tò mò, vừa thắc mắc, Tiểu Vĩ lần tới khóm hoa đó. Đôi mắt tinh tường của Tiểu Vĩ dò trên mặt đất nhưng chẳng phát hiện được gì cả. Tiểu Vĩ gõ vào trán mình.

- Ai da, mình có bị hoa mắt không chứ?

Tiểu Vĩ thò tay vạch khóm hoa đào. Giữa khóm hoa đào lộ ra một con đường địa đạo khiến cho Tiểu Vĩ buột miệng nói :

- A đây rồi. Nhất định tên hòa thượng vào trong địa đạo là có hành động mờ ám.

Không một chút chần chừ, Tiểu Vĩ lần luôn xuống địa đạo. Len qua cửa địa đạo, Tiểu Vĩ mới biết phía dưới là một con đường hầm được kiến tạo khá tinh vi và vững chãi.

Chàng lần theo địa đạo, vừa đi vừa nghĩ :

- “Kẻ thiết kế ra con đường hầm chắc chắn phải có mục đích lớn và mưu mô lớn. Xem chừng chủ nhân Lạc Hoa viên đã cấu kết với Long Thiền tự”.

Chàng sức liên tưởng đến Du Tăng.

Tiểu Vĩ lần theo đường hầm mà lo lắng, hòa thượng giả trang kia có thể là Du Tăng. Nếu là Du Tăng thì thật khó xử cho chàng, biết đâu chính vì sự phát hiện này mà Du Tăng có thể hạ thủ Tiểu Vĩ để bảo toàn bí mật của lão.

Đi đến cuối đường hầm mới có nhánh địa đạo trở lên trên. Vừa lúc đó Tiểu Vĩ nghe tiếng cười khúc khích của Á Tiên.

Tiếng cười khúc khích của Á Tiên khiến Tiểu Vĩ liên tưởng đến một cuộc trăng hoa mây mưa đang diễn ra phía trên. Tiểu Vĩ không dẫn được sự tò mò, lần bước theo những bậc tam cấp rồi đẩy nắp hầm địa đạo.

Nắp cửa địa đạo trở lên dưới gầm tràng kỷ nhưng hoạt cảnh bướm hoa thì diễn ra ngay trên sàn phòng, đúng như Tiểu Vĩ nghĩ.

Trên sàn, Á Tiên chỉ còn một chiếc yếm thêu hoa, còn gã nam nhân đã lộ nguyên chân tướng là hòa thượng Tri Ngô Năng.

Tri Ngô Năng vuốt ve bờ vai trắng nõn của Á Tiên. Y vừa cười vừa nói :

- Hà muội thấy huynh làm có được việc không?

Hà Á Tiên vuốt cằm Tri Ngô Năng :

- Huynh gặp may thì có.

- Sao lại nói huynh gặp may. Tiểu hắc kỳ không phải là vật báu trong giang hồ à?

Y dụi má vào má Á Tiên :

- Đã là người trong giang hồ, ai cũng mê ngon tiểu kỳ đó cả. Huynh chỉ cần thụ học tuyệt thức trong tiểu hắc kỳ thì có thể sánh ngang với lão hòa thượng Du Tăng rồi.

Á Tiên nũng nịu :

- Để muội xem trước nhé.

- Muội cũng thích tuyệt kỹ võ công nữa à?

- Cái gì huynh thích là muội thích.

Tri Ngô Năng bật cười giòn :

- Đúng rồi, cái gì huynh thích là muội thích.

Gã hòa thượng vừa nói vừa ôm chặt lấy vòng eo của Á Tiên.

Á Tiên phụng phịu :

- Huynh muốn bẻ gãy xương sống của muội à.

Tri Ngô Năng mới lỏng vòng tay. Y hôn lên má Á Tiên :

- Huynh nghĩ đường tu đạo của huynh đã bị muội phá bình rồi.

Á Tiên khúc khích cười :

- Huynh có tu đến hết kiếp này cũng không về được về được niết bàn đầu mà không chừng còn sớm xuống âm ti nữa.

Tri Ngô Năng xia vào trán nàng :

- Muội chỉ nói vậy không.

Á Tiên xoa tay lên vòng ngực phẳng lì của Tri Ngô Năng.

Nàng ngược lên, mặt hoa thoáng biến đổi qua những nét ngài u ầu xót xa.

Tri Ngô Năng cau mày.

- Đang vui vẻ với huynh sao muội lại buồn quá vậy.

- Muội chợt buồn.

- Vì sao buồn?

- Không biết bao giờ huynh mới giúp được muội làm chủ tất cả những tòa kỹ viện ở Dương Châu này.

Tri Ngô Năng vuốt sống lưng Á Tiên :

- Ấy, sao muội gấp quá vậy. Người xưa có câu “Giục tốc bất đạt”. Muội chỉ cần chờ đợi thêm ít thời gian, khi nào huynh là trụ trì Long Thiền tự thay thế cho lão Du Tăng thì muội sẽ có được tất cả, huống chi trong tay huynh còn có tiểu hắc kỳ và lão Nhiếp Thần Quân.

- Huynh cứ nói mà muội có thấy ngọn tiểu kỳ đó đâu.

- À, huynh quên không cho muội xem qua.

Tri Ngô Năng với tay lấy chiếc tăng y, rồi rút ngọn tiểu hắc kỳ trong ống tay áo trao qua tay Á Tiên :

- Muội xem đi. Trên lá kỳ này có khẩu quyết luyện công của Thất Kỳ Ngọc Long. Chỉ cần một thức tuyệt công đó thôi cũng đủ cho huynh và muội vậy vùng ở thành Dương Châu.

Á Tiên nhưn mày, mở to đôi thu nhãn trong vắt :

- Thiết không.

- Chẳng lẽ huynh lại nói ngoa với muội.

Tri Ngô Năng nâng cằm Á Tiên :

- Lúc nào huynh cũng nghĩ đến muội. Bây giờ chúng ta có một ngọn tiểu hắc kỳ, thì sau này sẽ có sáu ngọn tiểu kỳ kia nữa. Bây giờ cả giang hồ này ở trong tay huynh.

Tri Ngô Năng bật cười, quán tay quanh thân thể Á Tiên. Y lí nhí nói :

- Huynh tài giỏi như vậy, muội thưởng cho huynh cái gì?

Á Tiên xe cọng râu tài của Tri Ngô Năng :

- Huynh muốn muội thưởng gì nè?

Tri Ngô Năng đổi qua giọng sàm sỡ :

- Còn hỏi huynh nữa. Muội thừa biết huynh muốn gì rồi.

Tri Ngô Năng vừa nói vừa áp tay lên vùng thượng đẳng của Á Tiên.

Á Tiên co rút người lại :

- Huynh làm muội thẹn quá.

Ấy, trong phòng chỉ có huynh và muội đâu có ai mà thẹn.

Bàn tay của Tri Ngô Năng càng sục sạo với tất cả sự háo hức của một khách tìm hoa.

Á Tiên thộp tay Tri Ngô Năng.

- Huynh!

Tri Ngô Năng ngẩn người :

- Sao?

Á Tiên mỉm cười :

- Huynh thừa biết muội yêu huynh mà.

- Ta biết.

Tri Ngô Năng vừa nói vừa toan cỡi chiếc yếm của Á Tiên. Nàng nắm tay gã hòa thượng giữ lại :

- Huynh không chờ đợi được nữa à?

- Huynh nôn nao và muốn bốc cháy thành ngọn đuốc đây.

Á Tiên mỉm cười vuốt má Tri Ngô Năng :

- Huynh cho muội biết, vì sao huynh có ngọn tiểu kỳ này?
- Cái gì huynh muốn thì phải có mà.
- Muốn là có sao? Bộ huynh có phép thần thông a?
- Đối với huynh, việc lớn cũng như việc nhỏ, chỉ cần huynh ra tay là đạt được ngay.
- Huynh thật là bản lĩnh tài ba. Có phải huynh đoạt ngọn tiểu hắc kỳ từ tay gã công tử chủ nhân ngọn tiểu kỳ?

Tri Ngô Năng cau mày :

- Bộ muội cũng biết Quân Đạt ư?
- Y vừa tìm đến Lạc Hoa viên đấy.

Á Tiên chột đứng dậy :

- Không chừng y biết mối quan hệ giữa muội và huynh rồi.

Khuôn mặt của Tri Ngô Năng sa sầm xuống :

- Y đến có nói gì không?
- Y chỉ hỏi muội sao lại biết quá nhiều về Long Thiên tự và hỏi mối quan hệ giữa muội với...

Tri Ngô Năng cắt ngang lời nàng :

- Muội trả lời ra sao?
- Muội chưa trả lời gã.
- Thế thì tốt. Ý mà sao gã hỏi mà không nghe muội trả lời a? Lạ lùng lắm đó.
- Phong Tình Cổ Thi đuổi gã giùm muội đó.

Những thớ thịt trên gò má Tri Ngô Năng giùng giựt :

- Sao Phong Tình Cổ Thi cũng đã xuất hiện rồi a?

Á Tiên gật đầu.

Tri Ngô Năng vội lấy ngọn tiểu kỳ cắt vào tảng y :

- Huynh phải trở về chùa.

Á Tiên phụng phịu :

- Huynh muốn về chùa ngay bây giờ hả?

Tri Ngô Năng gật đầu :

- Huynh phải về chùa, kéo lão Du Tăng phát hiện được hành tung của huynh thì khó có cơ hội đến được với muội.

Á Tiên ngẫm nghĩ một lát rồi ngược lên hỏi Tri Ngô Năng :

- Huynh cũng mang theo ngọn tiểu kỳ này về chùa?

Tri Ngô Năng lưỡng lự.

Á Tiên sa sầm mặt xuống :

- Huynh không cho muội mượn được à?

Tri Ngô Năng lấy ngọn tiểu hắc kỳ :

- Được chứ... được chứ. Muội cứ giữ lấy ngọn tiểu hắc kỳ nhưng phải thật cẩn thận, đừng cho ai biết. Nếu để lộ ra ngoài nhất định Hàn Quân Đạt sẽ mò đến hại muội.

Á Tiên bá lấy cổ Tri Ngô Năng.

- Huynh yên tâm đi, muội giữ là giữ cho huynh chứ không phải cho muội đâu.

Tri Ngô Năng cười khẩy vuốt má nàng :

- Huynh biết.

Tri Ngô Năng vận lại tăng y và khoác thêm bộ thương nhân ra ngoài.

Tiểu Vĩ nấp dưới gầm tràng kỷ không khỏi lo lắng. Chàng nhủ thầm :

- “Nếu gã theo đường cũ thì nhất định sẽ gặp mình”.

Tiểu Vĩ thừa lúc Á Tiên ôm Tri Ngô Năng, bèn lên ra khỏi gầm tràng kỷ leo lên trên, lấy luôn tấm chăn phủ trùm từ đầu đến chân.

Nhìn qua lớp chăn, Tiểu Vĩ thấy hai người cứ ôm ghệt lấy nhau như đôi sam mà rủa thầm :

- “Có đi thì đi cho lẹ, lão gia muốn chết ngộp đến nơi rồi”.

Mặc cho Tiểu Vĩ than, Á Tiên và Tri Ngô Năng vẫn không rời nhau.

Tiểu Vĩ lại rủa thầm :

- “Bộ hai người tính ôm khư khư mãi thế này thì tiểu gia chắc chết ngộp mất”.

Tiểu Vĩ vừa than xong thì Á Tiên đã đẩy Tri Ngô Năng ra, nàng bịn rịn nắm tay gã hòa thượng.

- Huynh bảo trọng. Tối nay nếu huynh có rảnh thì đến với muội, muội chờ huynh.

Tri Ngô Năng mỉm cười, gật đầu :

- Tất nhiên rồi, huynh nhất định phải đến. Lúc nào huynh cũng nhớ muội. Muội hãy bảo trọng và nhớ lời huynh dặn, đừng tiết lộ tiểu hắc kỳ đang ở trong tay chúng ta.

- Huynh yên tâm.

Tri Ngô Năng toan bước ra mở cửa phòng nhưng Á Tiên đã nắm tay gã lại :

- Huynh sao lại đi cửa đó?

Tri Ngô Năng bật cười :

- Huynh quên mất mình là kẻ xuất gia.

Y quay trở về lối cũ rồi thân nhiên chui xuống tràng kỷ.

Á Tiên chờ cho Tri Ngô Năng chui hẳn xuống địa đạo một lúc lâu mới cầm ngọn tiểu hắc kỳ. Nàng ngấm ngọn tiểu hắc kỳ, bật lên tràng cười hăng hắc :

- Không ngờ ta lại có ngọn tiểu hắc kỳ này. Tên hòa thượng thú đó đúng là một tên ngây ngô, u mê và háo sắc.

Á Tiên nói xong những gì cần nói, rồi bước đến bàn trang điểm. Nàng giấu ngọn tiểu hắc kỳ vào hộc bàn rồi bình nhiên trang điểm lại dung nhan của mình.

Tất cả những lời nói và hành động của Á Tiên đều đập vào mắt Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Khi Á Tiên đứng lên uốn éo trước gương như kẻ say hình bóng của mình trong gương cũng không qua được cặp mắt tò mò của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ nhăn mặt nhủ thầm :

- “Đúng là nữ nhân”.

Khi Á Tiên chút bỏ chiếc yếm sau cùng trên thân thể nàng, Tiểu Vĩ vội nhắm mắt lại.

Nhưng chẳng lẽ Tiểu Vĩ phải nhắm mắt mãi cuối cùng vẫn phải mở mắt.

Khi Tiểu Vĩ mở mắt thì thấy Á Tiên đứng ngồi trên đầu chàng, trên mình chẳng còn tấm yếm nữ nhưng Á Tiên vẫn chưa phát hiện ra Tiểu Vĩ. Khi Á Tiên ngồi xuống tràng kỷ, Tiểu Vĩ bật dậy. Á Tiên vừa ngạc nhiên vừa hốt hoảng.

- Ý...

Tiếng la hét hoảng của Á Tiên còn đọng trên hai vành môi thì Tiểu Vĩ đã điểm vào đại huyệt Thần Khuyết của thị, rồi bật dậy nhảy xuống khỏi tràng kỷ.

Á Tiên bị điểm huyệt bất động tròn mắt nhìn Tiểu Vĩ. Nàng buột miệng nói :

- Công tử là ai?

Tiểu Vĩ quay lưng về phía nàng :

- Ta là Vũ Văn Tiểu Vĩ, kẹt lắm mới tạm chui vào chỗ nằm của nàng.

- Công tử hãy giải huyệt đạo cho thiếp đi.

Tiểu Vĩ khoát tay :

- Hồng được rồi, Tiểu Vĩ không phải như hòa thượng Tri Ngộ Năng vừa thúi vừa ngây ngô, u mê háo sắc.

- Công tử đã thấy tất cả?

- Không thấy sao Tiểu Vĩ lại lặp lại những lời của nàng.

- Vũ Văn công tử đã theo dõi Tri Ngộ Năng?

Tiểu Vĩ gật đầu :

- Thấy nữ nhân là ta sợ rồi, nhưng tại ta tò mò thôi.

- Công tử chờ cho Tri Ngộ Năng rời khỏi đây mới bức hiếp Á Tiên.

Tiểu Vĩ bước lại bàn trang điểm của nàng :

- Tiểu Vĩ không muốn ồn ào thôi.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa lấy ngón tiểu hắc kỳ. Á Tiên thấy Tiểu Vĩ lấy ngón tiểu hắc kỳ liền cản lại :

- Công tử... ngón tiểu kỳ đó là của thiếp.

Tiểu Vĩ quay ngoắt lại, nhưng lại vội quay mặt vào tường :

- Ôi trời ơi, sao mắt ta cứ gặp toàn những cảnh như thế này.

- Vũ Văn công tử không dám nhìn thiếp à?

- Tất nhiên là không dám rồi, bởi nữ nhân chỉ gây phiền tay cho Tiểu Vĩ mà thôi.

- Thế sao Vũ Văn công tử không thử một lần với Á Tiên để xem nữ nhân có đáng sợ không. Công tử phong lưu, khôi ngô mới là người đáng sợ với nữ nhân.

Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Thôi thôi... Tiểu Vĩ không dám thử đâu. Kiếp từ!

Á Tiên gọi lớn :

- Ê... công tử bỏ đi thì hãy để lại ngón tiểu hắc kỳ cho Á Tiên.

Tiểu Vĩ gạt ngang :

- Ngón tiểu hắc kỳ này của lão đệ Lỗ Trình sao bỏ lại cho nàng được.

- Công tử nói vậy sao được. Công tử há chẳng thấy Tri hòa thượng gọi cho Á Tiên à?

- Tất nhiên là ta thấy nhưng Tiểu Vĩ đoán không sai lão hòa thượng u mê đó đã đoạt ngón tiểu hắc kỳ của lão đệ ta.

Á Tiên bật khóc. Tiếng khóc của nàng nghe thật náo nề ai oán.

Nàng vừa khóc vừa nói :

- Vũ Văn công tử... chắc Á Tiên chết mất.
- Tại sao nàng chết?

Á Tiên khóc thốn thức hơn :

- Nếu như Vũ Văn công tử lấy ngọn tiểu hắc kỳ đi thì khi Tri hòa thượng đòi lại, Á Tiên lấy gì trả cho y. Lúc đó Tri hòa thượng sẽ giết Á Tiên mất.

Tiểu Vĩ gạt đầu :

- Ồ hé.
- Vũ Văn công tử nhờ để cho Á Tiên bị chết sao. Á Tiên không muốn chết.
- Mà sao nàng chết được chứ. Nàng há chẳng nói Tri hòa thượng là kẻ ngây ngô, u mê và háo sắc kia mà.

Tiểu Vĩ xoa hai bàn tay :

- Tiểu Vĩ biết nàng sẽ có cách đền bù cho lão hòa thượng, còn ngọn hắc kỳ này Tiểu Vĩ phải mang trả lại cho Lão lão đệ.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa thả bước ra cửa.

Á Tiên gọi giật lại :

- Vũ Văn công tử, đừng đi.
- Tiểu Vĩ ở lại không tiện.

Á Tiên rút lên the thê :

- Tiểu Vĩ, nếu ngươi đi mà mang theo ngọn tiểu hắc kỳ thì đừng trách Á Tiên đó.

Tiểu Vĩ nhún vai :

- Ui cha, lúc nào Tiểu Vĩ cũng bị nữ nhân hãm he. Chắc Tiểu Vĩ phải theo Lão lão đệ vào chùa quá.
- Tiểu Vĩ, Á Tiên nói thật đó. Món nợ hôm nay Á Tiên nhất định sẽ đòi lại.
- Khi nào gặp mặt ta nàng mới đòi được chứ.

Tiểu Vĩ mở cửa thư phòng lần ra ngoài rồi khép cửa lại. Á Tiên ngồi trên tràng kỷ với vẻ mặt hậm hực mà không biết làm gì để rượt theo.

Á Tiên lẩm nhẩm nói :

- Đúng là oan gia mà.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kể vị tình Người vị nghĩa

Vũ Văn Tiểu Vĩ rời thư phòng của Á Tiên, theo hành lang ra ngoài tòa lầu chính sảnh Lạc Hỷ, nhưng khi vừa bước chân xuống bậc tam cấp thì chạm mặt ngay với Ý Lan.

Ý Lan nhìn Tiểu Vĩ :

- Hừ, thì ra người trốn trong Lạc Hoa viên Nàng vừa nói vừa áp thẳng tới Tiểu Vĩ, Tiểu Vĩ khoát tay :

- Tiểu Vĩ đã nói rồi, ta không có ý mà. Tiểu Vĩ không muốn gặp nàng.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa lạng bộ, trở luôn khinh thuật thoát bộ hành vân bằng mình đi. Ý Lan đâu thể để Tiểu Vĩ thoát chạy được, liền trở luôn khinh thuật đuổi theo. Tiểu Vĩ không muốn giáp mặt Ý Lan nên gia tăng cước bộ, càng lúc càng bỏ xa nàng.

Ý Lan rượt theo phía sau thấy khoảng cách càng lúc càng xa hơn, liền luôn miệng quát the thé :

- Tiểu Vĩ, ngươi là nam nhi đại trượng phu sao gặp bốn cô nương chỉ biết chạy không vậy?

Tiểu Vĩ ngoái đầu lại nói :

- Ta không muốn gặp nữ nhân, có thể thôi.

Tiểu Vĩ vừa đáp lời Ý Lan vừa gia tăng thêm cước bộ, thân ảnh của Tiểu Vĩ như mây trôi nước chảy nhanh không thể tưởng, chẳng mấy chốc đã bỏ mất Ý Lan rồi.

Tiểu Vĩ thở phào một tiếng :

- Không biết đến bao giờ bà la sát mới hết truy tìm mình?

Tiểu Vĩ chấp tay sau lưng thả bộ nhàn tản quay trở về Thiên Vân trang.

Đến trước cửa tam quan, Tiểu Vĩ thoáng cau mày bởi ngờ ngợ trong trang đã có chuyện xảy ra. Đôi mày Tiểu Vĩ cau hằn lại :

- Đã có chuyện gì xảy ra với trang viên của ta?

Tiểu Vĩ vừa nghĩ vừa thả bước vào trong trang viên. Không gian thật vắng lặng, tưởng như trang viên đã bỏ hoang lâu ngày mặc dù Tiểu Vĩ mới chỉ rời bỏ trang viên vài hôm thôi.

Tầm liễn “Thiên Vân Trang” nằm lẩn lóc trước thềm gian chính sảnh khiến Tiểu Vĩ phải dừng bước trầm nghĩ :

- “Chẳng lẽ chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ đã đến Thiên Vân trang vung tay đồ tể đăng truy tìm ngọn tiểu hắc kỳ?”

Nghĩ như vậy Tiểu Vĩ lo lắng vô cùng.

Tiểu Vĩ thả bước lên bậc tam cấp, khi vừa mở cửa đại sảnh chàng không sao tin vào mắt mình. Bên trong đại sảnh là cảnh tượng thê thảm của những gia nhân Thiên Vân trang. Tất cả đều chết bằng những cái chết thảm thương nhất.

Tiểu Vĩ thất thần đứng ngay ngưỡng cửa. Hai mươi xác chết của gia nhân Thiên Vân trang đập vào mắt khiến mắt chàng hoa lên.

Tiểu Vĩ lẩm nhẩm nói :

- Sao lại như thế này?

Tiểu Vĩ gầm lên :

- Ai đã thảm sát người của Thiên Vân trang?

Khí uất dâng tràn lồng ngực đến độ Tiểu Vĩ nghe như có một tảng đá ngàn cân chèn lấy yết hầu mình. Tiểu Vĩ rít lên bằng chất giọng phần nộ :

- Ai, hãy ra mặt đi. Ai đã thảm sát người của Thiên Vân trang, hãy ra mặt đi!

Đáp lại lời quát thét phần uất của Tiểu Vĩ là một tòa trang hoang vắng hiu quạnh, ngoài tử khí ra chẳng còn gì nữa.

Tiểu Vĩ ghen ngào nói :

- Ta đã hại các người rồi.

Hai bàn tay Tiểu Vĩ bóp chặt lại phát ra những âm thanh cằng cắc, nộ ngập tràn sát khí. Tiểu Vĩ nhìn quanh như kẻ mất hồn ngờ ngẩn.

- Ta đã làm gì, ta đã có thù oán với ai mà sao lại có cảnh sát nhân này. Ai là kẻ thù ác?

Tiểu Vĩ vừa than đến đây thì từ ngoài cổng tam quan Ý Lan phi thân lướt vào.

Nàng vừa trụ bộ vừa quát :

- Tiểu Vĩ, ngươi còn muốn chạy nữa không?

Tiểu Vĩ nghe những lời quát mắng của Ý Lan, nhưng không hề quay mặt lại. Với Tiểu Vĩ lúc này chỉ có nỗi phẫn uất tột cùng bởi những cái chết thảm của gia nhân Thiên Vân trang.

Chàng nạt lớn :

- Hãy đi đi, đừng để Tiểu Vĩ tiễn cô nương về A tỳ.

- Ngươi dám giết ta à?

Tiểu Vĩ quay ngoắt lại :

- Ai là người giết tất cả những gia nhân của Thiên Vân trang?

Thần nhân của Tiểu Vĩ hùng hực sát khí nhìn thẳng vào mặt Ý Lan.

Ý Lan khinh khinh nói :

- Nếu ta giết họ thì ngươi có dám làm gì ta không? Ngươi dám tiễn Ý Lan về A tỳ không?

Ý Lan vừa dứt lời, Tiểu Vĩ đã gầm lên như một con mãnh thú bị thương :

- Ta sẽ giết ngươi.

Cùng với tiếng thét đầy phẫn nộ đó, Tiểu Vĩ trở luôn thuật pháp thoát bộ hành vân, vụt lướt lên cao chẳng khác nào chiếc mảnh lưới chụp hẫ xuống thân ảnh của Ý Lan với lực kinh khai sơn phá thạch.

Ý Lan đứng thất thần bởi sức mạnh chỉ kinh quá khốc liệt. Nàng ngỡ trên đầu mình là một võng lưới tầm sét chụp phủ xuống, để xé nàng ra làm trăm mảnh.

Mặc dù hốt hoảng nhưng Ý Lan cũng kịp dựng ngọc thủ tổng ngược trở lại một đạo trường khí âm nhu đón thẳng lấy những đạo chỉ thiên ma để bảo toàn mạng sống.

- Âm..

Ý Lan rú lên một tiếng thảm thiết, lao đảo như cây sậy trước cơn cuồng phong dữ dội. Mái tóc dài đen mượt của nàng xo tung ra ngoài, miệng rịn máu tươi, mặt biến sắc xanh rờn.

Tiểu Vĩ từ trên lao thẳng xuống, chỉ pháp của chàng đã hườn sẵn để kết liễu mạng sống của Ý Lan.

Tiểu Vĩ rít lên the thé :

- Tại sao nàng dám hạ sát toàn bộ gia nhân của Thiên Vân trang?

Khuôn mặt Tiểu Vĩ hằn những nét hung tợn khiến cho Ý Lan phải rùng mình, da thịt nổi đầy gai ốc.

Tiểu Vĩ gầm lên :

- Nói cho ta biết tại sao?

Ý Lan lắc đầu :

- Ngươi dám giết Quận chúa Qui Tư quốc ư?

- Dù nàng có là đẳng kim thượng cũng phải trả lại cho Thiên Vân trang món nợ máu này.

Giọng của Tiểu Vĩ vừa kiên quyết vừa tràn ngập sát khí.

Ý Lan vừa nghe chàng nói dứt lời đã vội lắc đầu :

- Không, Ý Lan không phải là hung thủ giết người.

- Đứng trước cái chết, nàng lại không dám nhận hậu quả của nàng à?

Tiểu Vĩ dần đến một bộ nữa.

Ý Lan thoái một bộ, nàng khoát tay nói :

- Tiểu Vĩ, Ý Lan nói thật đó. Ý Lan không có giết người.

- Vừa rồi chính nàng thừa nhận mình ra tay giết những gia nhân của Thiên Vân trang. Chẳng nhẽ vì một chút tiểu tiết trong cuộc sống mà nàng lại nhẫn tâm giết bấy nhiêu người của Thiên Vân trang hay sao?

- Không, Tiểu Vĩ hãy tin Ý Lan đi, Ý Lan không có giết người.

- Nàng đã từng ngấm máu phun người thì hậu quả hôm nay cũng chỉ có nàng mà thôi.

Tiểu Vĩ từ từ dựng đôi song thủ.

Ý Lan nhắm mắt, nắc nhen rồi bật khóc :

- Ý Lan không giết người đâu.

- Nàng không giết thì ai giết?

Ý Lan lắc đầu :

- Ý Lan không biết, Ý Lan chỉ muốn bắt Tiểu Vĩ để thỏa lòng căm tức vì hành động của người đã nhìn trộm trong lúc Ý Lan tắm mà thôi.

- Tiểu Vĩ đã minh chứng với nàng rồi, ta không hề cố ý, chỉ vô tình nghĩ rằng người tắm là Lỗ Trình đệ nên mới tính bốn cột y.

Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Thế mà nàng vì cái chuyện nhỏ nhoi đó mà nỡ tàn sát tất cả người của Thiên Vân trang, những người chẳng hề biết chút võ công. Hai mươi nhân mạng của Thiên Vân trang để cho Tiểu Vĩ lấy mạng nàng.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa từ từ đẩy song thủ đến trước. Ý Lan rùng mình thét lớn :

- Tiểu Vĩ đừng làm vậy. Ý Lan không muốn chết đâu. Nếu người giết Ý Lan thì người cũng không bảo toàn được tính mạng đâu. Cao thủ Qui Tư quốc sẽ tìm người mà trả hận cho Ý Lan.

Tiểu Vĩ nhếch mép :

- Dù có chết Tiểu Vĩ cũng trả món nợ này.

- Tiểu Vĩ, Ý Lan van người. Ý Lan không muốn chết đâu và quả thật Ý Lan không phải là người hạ thủ những gia nhân của Thiên Vân trang.

- Ta chỉ cho nàng một cơ hội. Hãy nói nguyện vọng của mình trước khi chết.

Ý Lan chùi vết máu tươi đọng trên mép :

- Tiểu Vĩ quyết định giết Ý Lan thật sao?

- Hai mươi nhân mạng Thiên Vân trang mà Tiểu Vĩ có thể ngoảnh mặt làm ngơ được à? Ta không phải là kẻ khát máu, thích nhúng tay vào máu. Nhưng Tiểu Vĩ cũng không phải là kẻ bàng quan trước những cái chết của gia nhân. Hãy nói nguyện vọng của nàng trước khi Tiểu Vĩ phát động sát chiêu.

- Tiểu Vĩ giết Ý Lan thật sao?

Tiểu Vĩ gật đầu :

- Chỉ có giết nàng ta mới cảm thấy được sự thư thả.

- Nếu Tiểu Vĩ muốn giết Ý Lan thì cứ giết đi. Rồi người sẽ thấy hậu quả như thế nào.

- Ta bất cần hậu quả.

- Ý Lan chẳng còn gì để nói.

Nàng nhắm mắt lại chờ đợi Tiểu Vĩ hạ sát mình. Từ khóe mắt Ý Lan hai giọt lệ trong vắt rịn ra và lăn tròn xuống má.

Nàng thò thức nói :

- Hãy giết ta đi. Ý Lan chết trong uất hận, chết mà không thể nào nhắm mắt được. Ý Lan chết bởi chính tay người mà Ý Lan đã... đã tương tư.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Tiểu Vĩ cau hằn lại sau câu nói của Ý Lan, mặc dù vậy nhưng song thủ của chàng vẫn từ từ đẩy tới. Tiểu Vĩ nói gần từng tiếng :

- Dù nàng có tương tư Tiểu Vĩ thì Tiểu Vĩ cũng giết nàng.

Ỗ Lan nấc nghẹn một tiếng :

- Ỗ Lan chết mà không nhắm mắt.

- Những gia nhân của Thiên Vân trang chết cũng đâu có nhắm mắt được.

Mười ngón tay của Tiểu Vĩ đã tụ khí để phát tác mười đạo chỉ thiên ma lấy mạng Ỗ Lan.

Tiểu Vĩ vừa toan phát tác chỉ công thì một bóng người vận bạch y lướt đến :

- Dừng tay!

Nghe tiếng người đó, Ỗ Lan mở choàng mắt nhận ra Ngọc Diện Thường Luân.

Nàng buột miệng nói :

- Thường Luân công tử.

Thường Luân phe phẩy quạt, bước đến đứng cạnh Ỗ Lan.

Ỗ nhìn Tiểu Vĩ nói :

- Các hạ là Vũ Văn Tiểu Vĩ?

- Không sai.

Thường Luân nhún vai :

- Sao Vũ Văn công tử lại muốn hạ thủ Ỗ Lan tiểu thư?

- Các hạ hỏi để muốn cứu mạng cho nàng?

Thường Luân cười khẩy, khẽ phe phẩy quạt rồi nhìn Tiểu Vĩ nói :

- Ngắt một đóa hoa có thể được, nhưng hủy một cảnh hoa, lại là một cảnh hoa đẹp, Vũ Văn các hạ không thấy tiếc à?

Thường Luân gõ quạt vào bàn tay trái :

- Nếu các hạ không thích hoa thì nhường lại cho tại hạ.

Tiểu Vĩ trừng mắt :

- Các hạ hãy đi đi.

- Được, tại hạ sẽ đi.

Ỗ vừa nói vừa quay sang Ỗ Lan :

- Tiểu thư, chúng ta đi.

Cùng với lời nói đó, Thường Luân bất chợt xoay chân, quay ngắt lại. Chiếc quạt trong hữu thủ của y xia thẳng tới Tiểu Vĩ vừa nhanh vừa bất ngờ.

Thế công của Thường Luân thật nhanh, thật bất ngờ lại vô cùng hiểm độc. Từ những nan chiếc thiết phiến ba chiếc phi tiễn xẹt ra nhắm vùng thượng đặng của Tiểu Vĩ công kích.

Với thế phát công này, Thường Luân đoán chắc dù Tiểu Vĩ có là thiên hạ đệ nhất cao thủ nếu không tán mạng thì cũng bị trọng thương trầm trọng.

Nhưng Thường Luân công kích bất ngờ thì nhận được sự ngạc nhiên bởi sự bất ngờ đó, bởi Tiểu Vĩ linh hoạt đến độ y không thể tưởng tượng được.

Tiểu Vĩ vừa thấy Thường Luân động thủ liền ngã ngửa ra sau, khiến cho ba mũi ám tiễn lướt qua ngay trên mặt chàng.

Thường Luân buột miệng thốt :

- Tuyệt lắm.

Miệng thì nói, đồng thời sản bộ áp vào đối phương, chiếc thiết phiến xòe ra, chém ngang một đường vòng cung bổ thẳng vào Tiểu Vĩ, Thường Luân vừa

tập kích bằng thiết phiến vừa vận công chuẩn bị phát chiêu kinh nếu như Tiểu Vĩ một lần nữa tránh né được tuyệt công của gã.

Quả đúng như Thường Luân dự đoán, mặc dù bị rơi vào thế hạ phong nhưng Tiểu Vĩ cũng kịp bật lên như cánh cung, rồi trở khinh pháp thoát bộ hành vân thối lui về phía sau một bộ cũng vừa lúc ngọn thiết phiến chém xả tới.

Tiếng rít gió phát ra ngay trước mặt Tiểu Vĩ, mặc dù linh hoạt như vậy song đầu ngọn thiết phiến như một mũi kiếm vẫn rọc một đường dài trên trán y của Tiểu Vĩ.

Chưa kịp trụ bộ thì Thường Luân đã dụng tả thủ tổng thẳng vào đối phương một đạo chiêu khí với tám thành công lực. Khí chiêu ào ào quét thẳng đến vùng thượng đặng của Tiểu Vĩ.

Phần uất dâng tràn kinh mạch, Tiểu Vĩ nghiêng rãnh tổng ngược trở lại mười đạo Thiên Ma chỉ đỡ thẳng vào chiêu kinh của Ngọc Diện thư sinh Thường Luân.

- Bình... bình...

Hai tiếng nổ vang lên chất chứa, dư lực phản hồi đẩy Ý Lan thối lui một bộ.

Trong cuộc đấu, Tiểu Vĩ thối một bộ nhưng Thường Luân thối lui những hai bộ dù gã là người chủ động phát tác thế công.

Thường Luân giật mình vì nội lực sung mãn của đối phương.

Tiểu Vĩ nghiêng rãnh :

- Đến lượt ta đáp lễ.

Chàng vừa nói vừa trở thoát bộ hành vân nhoáng nhoáng dịch chuyển, lúc bên trái, lúc bên phải khiến cho Thường Luân bối rối vô cùng, không biết phải xử trí thế nào trong lúc Tiểu Vĩ càng lúc càng áp sát đến y.

- Thiên Ma chỉ.

Mười đạo chỉ phong rít gió nghe buốt cả thính nhĩ đột ngột xuất hiện bên phải tập kích vào Thường Luân.

Khi Thường Luân phát hiện được mười đạo chỉ của Tiểu Vĩ thì chỉ kinh đã đến tới nách của y rồi.

Thường Luân lúng túng đến độ như đang đứng trên đồng than hồng. Với tình huống đó, Thường Luân chỉ kịp vận người để những đạo chỉ Thiên Ma không thọc vào đại huyệt sinh tử.

- Bình...

Thường Luân lao đảo như gã say rượu, không đứng vững được nữa.

Ý Lan lo lắng, lắc đầu nói :

- Thường công tử, ráng lên.

Tiểu Vĩ gần từng tiếng :

- Tiểu Vĩ sẽ tiến hai người về dưới A tỳ cùng một lượt để có đôi có bạn.

Tiểu Vĩ dứt lời, thoát lướt lên không, mười đạo chỉ Thiên Ma lại xuất hiện vỗ xuống đỉnh đầu Thường Luân. Thế công Thiên Ma chỉ lần này đúng là một sát chiêu, không để cho đối phương một sinh lộ.

Mười đạo chỉ Thiên Ma như mười ngọn tầm sét đan thành một vòng lưới phủ xuống đầu Thường Luân.

Cái chết ở ngay trước mặt Thường Luân khiến gã thất sắc tái nhợt. Bản năng sinh tồn trời dấy trong ý niệm của Ngọc Diện thư sinh Thường Luân nên gã dụng vội ngọn thiết phiến che chắn thiên đỉnh mình, miệng thì quát :

- Dừng tay.

- Ầm...

Ngọn thiết phiến của Thường Luân bị Thiên Ma chỉ đánh bật ra khỏi tay gã văng đi như một cánh bướm ngũ sắc, ghim xuống đất, trong khi Thường Luân rũ rượi buông thông hai tay.

Tiểu Vĩ bước đến đối mặt với Thường Luân :

- Ngươi không thăm sát những gia nhân của Thiên Vân trang thì Tiểu Vĩ không nỡ giết ngươi, Tiểu Vĩ cảnh cáo ngươi đó.

Tiểu Vĩ giữ tay áo :

- Đi đi.

Thường Luân nhìn Tiểu Vĩ :

- Thường Luân bỏ đi Vũ Văn các hạ sẽ hạ thủ Ý Lan tiểu thư?

- Kẻ giết người phải đền mạng.

Thường Luân thở dài lắc đầu nói :

- Ý Lan tiểu thư không phải là kẻ giết người.

Thường Luân trầm mặt thở ra rồi nói :

- Nếu Vũ Văn công tử không tin thì hãy xem lại những xác chết trong nhà chính sảnh.

Tại hạ tin Ý Lan tiểu thư không phải là kẻ sát nhân.

Tiểu Vĩ lưỡng lự.

Thường Luân nghiêm mặt nhìn chàng nói :

- Nếu như Vũ Văn công tử hạ sát Ý Lan tiểu thư thì nhất định sau này sẽ hối hận.

Ý Lan chen vào :

- Quả thật Ý Lan không có ra tay giết những gia nhân của Thiên Vân trang.

Giọng nói của nàng rất thành thật, khiến Tiểu Vĩ càng lưỡng lự hơn. Lúc này, sau cuộc tỷ thí với Thường Luân, Tiểu vĩ đã bình tâm trở lại.

Chàng nhìn Ý Lan nói :

- Vậy sao Ý Lan cô nương lại tự nhận mình ra tay giết những gia nhân của Thiên Vân trang?

Ý Lan nhìn Tiểu vĩ đáp lời :

- Trong lúc bốc đồng Ý Lan nói vậy thôi.

Thường Luân bước đến một bộ :

- Tại hạ vì sự an nguy của Ý Lan mà vọng động, giờ mới biết bản lĩnh của mình so với Vũ Văn huynh còn quá non kém. Mong Vũ Văn huynh thứ lỗi.

- Tại hạ không bắt lỗi ai cả.

Tiểu Vĩ thở ra :

- Được rồi, hai người đi đi, nhưng một khi Tiểu Vĩ xác định được Ý Lan cô nương là hung thủ thì sẽ tìm đến đòi mạng.

Thường Luân nói :

- Nếu quả thật Ý Lan tiểu thư là kẻ sát nhân thì Thường Luân này sẽ cũng Vũ Văn huynh truy sát nàng.

Tiểu Vĩ nhìn Thường Luân :

- Chuyện của Thiên Vân trang, Tiểu Vĩ tự xử được, không dám phiền đến công tử.

Thường Luân ôm quyền xá Tiểu Vĩ :

- Vậy Thường mạo xin cáo từ, hẹn ngày tái ngộ.

Y quay sang Ý Lan :

- Ý Lan, chúng ta đi.

Ý Lan liếc Tiểu Vĩ, ôm quyền xá :

- Ý Lan kiêu từ, hẹn ngày gặp lại.

Tiểu Vĩ khoát tay :

- Đi đi.

Ý Lan lưỡng lự một lúc rồi mới cùng Thường Luân trở khinh công rời Thiên Vân trang.

Còn lại một mình, Tiểu Vĩ cảm nhận một nỗi cô đơn trống vắng. Giờ đây chàng cảm thấy Thiên Vân trang sao hoang vắng và lạnh lẽo quá.

Tiểu Vĩ buột miệng nói :

- Các vị hãy nhắm mắt, cái nợ này Tiểu Vĩ phải đòi hung thủ trả lại cho Thiên Vân trang.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ngọc Lan tiểu thư

Quân Đạt trở mình, điều đầu tiên chàng nhận ra là tấm rèm lụa màu vàng nhạt.

Quân Đạt ngồi bật dậy, nhưng thần trí vẫn còn mụ mẫm và cảm thấy khát nước vô cùng.

Quân Đạt buột miệng nói :

- Có ai ở đây không?

Chàng vén rèm che.

Đối mặt với Quân Đạt là khuôn mặt của một thiếu nữ có nhan sắc diễm trần. Đó là một khuôn mặt thanh tú như thánh nữ, đôi mắt của nàng như hai vì tinh tú vừa sáng trong và hai cánh môi chẳng khác gì nụ hoa hàm tiếu tươi ngập tràn sự sống.

Nàng cất tiếng thật ôn nhu từ tốn :

- Công tử đã tỉnh rồi à?

Quân Đạt nhìn nàng khẽ nói :

- Tiểu thư, tại hạ đang ở đâu?

- Công tử đang ở Đào Hoa viên.

- Đào Hoa viên. Tiểu thư đã cứu tại hạ?

- Thị nữ Mẫn Mẫn gặp công tử bất tỉnh trước cửa Đào Hoa viên nên đã đưa công tử vào trong hoa viên.

- Tiểu thư đã cứu tại hạ.

- Nhất thời Ngọc Lan chỉ mới dụng thuật kim châm khống chế độc công Cương Thi đại pháp không cho độc công đó thâm nhập vào thần thức của công tử nhưng chưa trục ra ngoài được.

Quân Đạt cau mày. Chàng nhìn Ngọc Lan chăm chăm bởi sự ngạc nhiên. Quân Đạt không ngạc nhiên sao được khi Ngọc Lan lại biết chàng trúng độc công Cương Thi đại pháp của Phong Tình Cổ Thi mà chỉ cần bắt mạch mà thôi.

Ngọc Lan ôn nhu nói tiếp :

- Trong giang hồ ngoài Phong Tình Cổ Thi ra thì không ai luyện thành Cương Thi đại pháp. Nếu như công tử không được Ngọc Lan ức chế độc công Cương Thi đại pháp thì chẳng bao lâu sẽ bị cuồng tâm, loạn trí mà tẩu hỏa nhập ma, chịu sự sai khiến của Phong Tình Cổ Thi.

- Tại hạ may mắn mới gặp được tiểu thư, ơn này nguyện ghi lòng tạc dạ.

Ngọc Lan lắc đầu, mỉm cười :

- Công tử đừng bận tâm gì chuyện ân nghĩa. Thấy người bị nạn Ngọc Lan phải cứu thôi. Nhưng nhất thời độc công Cương Thi đại pháp cũng chưa trực ra khỏi kim mạch của công tử.

Nàng thở dài, nói tiếp :

- Thuật kim châm của Ngọc Lan chỉ ức chế không cho độc công lan tỏa mà phá hủy thần thức của công tử, còn muốn trực được độc công Cương Thi đại pháp thì phải nhờ đến Bát Thiên Vương.

Ngọc Lan lưỡng lự.

Quân Đạt hỏi :

- Bát Thiên Vương sẽ không giải độc cho tại hạ?
- Bát Thiên Vương tính khí rất thất thường, Ngọc Lan ngại người sẽ không chịu giải độc cho công tử mà thôi.
- Thế ngoài Bát Thiên Vương ra không ai có thể giải được Cương Thi đại pháp của Phong Tinh Cổ Thi sao?
- Theo Ngọc Lan biết thì ngoài Bát Tiên Vương ra chẳng có ai giải độc thần kỳ hơn.
- Lão Phong Tinh Cổ Thi chắc phải có giải được.
- Công tử định tìm Phong Tinh Cổ Thi.

Quân Đạt gật đầu.

Ngọc Lan nói :

- Công tử không nên tìm Phong Tinh Cổ Thi.
- Tại sao tại hạ lại không tìm lão ma đó?
- Phong Tinh Cổ Thi một khi đã được độc công Cương Thi đại pháp tất chỉ muốn thu thập chân ngưng của công tử để võ công của lão càng tăng tiến hơn mà thôi. Lão không đại gì giải độc công cho công tử đâu.
- Tại hạ phải làm sao đây?
- Công tử chỉ có cách nhờ Bát Thiên Vương mà thôi. Còn lúc này, công tử không nên đụng đến võ công, bởi độc công vẫn còn tiềm ẩn trong kinh mạch của công tử.
- Tại hạ trở thành kẻ vô dụng rồi sao?
- Công tử đừng nghĩ như vậy. Chỉ cần Bát Thiên Vương chịu giúp đỡ thì độc công của lão ma Phong Tinh Cổ Thi sẽ được trực ra ngoài thôi.
- Tiểu thư đã nói Bát Thiên Vương không chịu giúp tại hạ kia mà.
- Ngọc Lan chỉ nói cá tính của Bát Thiên Vương thất thường thôi.

Ngọc Lan suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Ngọc Lan có thể giúp cho công tử.
- Tại hạ không dám làm phiền thêm tiểu thư.

Nàng mỉm cười lắc đầu :

- Công tử đừng khách sáo. À, Ngọc Lan giúp công tử đến gặp một người, mà người đó có thể khuyên dụ được Bát Thiên Vương giải độc cho công tử.
- Người đó là ai?
- Một vị bằng hữu của Ngọc Lan. Y tên là Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Đôi mày của Quân Đạt cau hằn lại :

- Vũ Văn Tiểu Vĩ.
- Công tử biết Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Tại hạ đang đi tìm Vũ Văn công tử.

Quân Đạt sực nhớ đến ngọn tiểu huỳnh kỳ, vô tình chàng thọc tay vào ngực áo.

Ngọc Lan nhìn chàng :

- Công tử tìm lá tiểu huỳnh kỳ?

Quân Đạt gật đầu :

- Vâng, ngọn tiểu kỳ đó rất quan trọng với tại hạ.

- Theo như Ngọc Lan biết, ngọn tiểu huỳnh kỳ thuộc về Ma Thần Cát Giã mà, sao nó lại ở trong tay công tử?

- Tại hạ đã đoạt tiểu huỳnh kỳ từ tay Ma Thần Cát Giã.

Đôi mày vòng nguyệt của Ngọc Lan nheo lại. Gương mặt thanh tú của nàng thoáng hiện những nét bất nhẫn.

Nàng hỏi Quân Đạt :

- Sao công tử lại đoạt báu vật của người khác? Đoạt ngọn tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Giã, công tử có ý luyện công Chỉ Điện Di Sơn của Thất Kỳ Ngọc Long?

Quân Đạt thở dài :

- Sự mạng của tại hạ là phải hợp nhất thất kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

Ngọc Lan khẽ thở dài một tiếng :

- Công tử cũng như bao nhiêu kẻ ngoài giang hồ.

Ngọc Lan nói xong bước lại bàn trang điểm. Nàng rút ngọn tiểu huỳnh kỳ mang đến trao tận tay cho Quân Đạt:

- Trong lúc dụng thuật kim châm, Ngọc Lan phát hiện ra ngọn tiểu huỳnh kỳ trong người của công tử. Giờ Ngọc Lan trao lại cho công tử.

Quân Đạt bồn chồn bởi lời nói của nàng không mấy thiện cảm như lúc ban đầu. Chàng ôn nhu hỏi Ngọc Lan :

- Tiểu thư có cần ngọn tiểu huỳnh kỳ này không?

Ngọc Lan nheo mày nhìn Quân Đạt :

- Công tử hỏi Ngọc Lan câu đó có ý gì?

- Nếu tiểu thư cần, tại hạ xin tặng cho tiểu thư gọi là đền ơn cứu mạng.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Ngọc Lan không cần đâu. Sự mạng của công tử là hợp nhất thất kỳ. Ngọc Lan chỉ e công tử giữ ngọn tiểu huỳnh kỳ này chỉ có hại chứ không có lợi. Người ngoài giang hồ, ai cũng có ý đoạt thất kỳ như công tử, nên giữ những ngọn tiểu kỳ này chỉ phiền lụy mà không có một ngày an lành.

Nàng mỉm cười nói tiếp :

- Báu vật của công tử thì công tử cứ giữ lấy.

Quân Đạt lưỡng lự. Chàng thở dài, rồi nói :

- Tại hạ làm phiền tiểu thư nhiều quá.

- Công tử lại khách sáo rồi. Công tử vừa mới tỉnh lại, cứ nghỉ ngơi ở đây ít hôm, khi nào khỏe rồi hãy tìm đến Bát Thiên Vương. Ngọc Lan kiếu từ.

Ngọc Lan vừa toan quay bước thì Quân Đạt cản lại.

Ngọc Lan nhìn chàng.

Quân Đạt nói :

- Tại hạ cảm thấy trong mình đã ổn rồi, giờ chỉ muốn đi mà thôi.

- Công tử vừa mới tỉnh lại chưa thật khỏe hẳn đâu.

- Tại hạ còn rất nhiều việc, không tiện ở lại.

Ngọc Lan sa sầm mặt hoa :

- Lúc này Ngọc Lan chỉ sợ công tử ra ngoài không tiện. Nếu như Ma Thần Cát Giã hay Phong Tinh Cổ Thi biết được hành tung của công tử, họ tìm đến thì sẽ gặp đại họa lớn cho công tử mà thôi.

Nàng mỉm cười :

- Công tử đừng ngại, cứ ở trong Đào Hoa viên tĩnh dưỡng vài ngày rồi hãy đến Bát Thiên Vương. Trong thời gian đó, Ngọc Lan sẽ tìm tới tới Vũ Văn đại ca mà nhờ người giúp công tử.

Quân Đạt suy nghĩ một lúc. Trong thâm tâm, Quân Đạt vô cùng bối rối :

- Tại hạ chỉ sợ mình làm phiền hà đến tiểu thư.

Ngọc Lan khoát tay :

- Không sao đâu, công tử đừng ngại.

Vừa lúc Ngọc Lan toan bước trở ra thì có tiếng gõ cửa phòng.

Ngọc Lan lên tiếng hỏi :

- Mẫn Mẫn đó à?

- Tiểu thư.

- Muội vào trong này đi.

Mẫn Mẫn đẩy cửa bước vào. Nàng bước ngay đến Ngọc Lan, khẩn trương nói :

- Tiểu thư, lão gia đến Đào Hoa viên.

Đôi mày vòng nguyệt của Ngọc Lan cau lại :

- Lão gia đến à?

Mẫn Mẫn gật đầu.

Ngọc Lan nhìn lại Quân Đạt :

- Công tử cứ tự nhiên nghỉ ngơi, Ngọc Lan phải đi tiếp thân phụ.

Mẫn Mẫn ghé miệng vào tai Ngọc Lan. Nàng lí nhí nói cốt chỉ cho một mình Ngọc Lan nghe.

Ngọc Lan càng nghe càng tỏ vẻ bất nhẫn vô cùng. Nghe xong mấy lời của Mẫn Mẫn, Ngọc Lan quay lại nói với Quân Đạt bằng một giọng rất từ tốn :

- Công tử cứ nằm nghỉ ngơi, khi lão gia đến thì đừng lên tiếng.

- Tại hạ có làm phiền tiểu thư không khi lão gia đến đây?

Ngọc Lan lắc đầu :

- Không sao đâu. Thân phụ của Ngọc Lan đường đường cũng là Gian đại hiệp ở đất Dương Châu này.

Ngọc Lan dứt lời thả tấm rèm xuống, rồi cùng với Mẫn Mẫn bước ra cửa. Ngồi sau tấm rèm, Quân Đạt bất giác lo lắng vô cùng. Chẳng không phải lo lắng cho mình, mà lo cho Ngọc Lan thì đúng hơn. Bởi Quân Đạt sợ, nếu như vị đại hiệp thân phụ của Ngọc Lan phát hiện ra chàng thì chắc chắn sẽ quở phạt nặng, điều mà Quân Đạt không hề muốn nó xảy ra.

Từ ngoài cửa thư phòng bước vào một lão nhân, vóc người phương phi, trường y trắng nếp. Lão vừa bước vào vừa cất tiếng nói :

- Lan nhi.

Ngọc Lan và Mẫn Mẫn đồng loạt quỳ xuống xá lão.

Ngọc Lan nói :

- Gia gia đến Đào Hoa viên, Lan nhi không biết không kịp ra nghênh đón.

Gian Thiên đỡ Ngọc Lan :

- Đứng lên đi... đứng lên đi.

- Tạ ơn gia gia.

Mẫn Mẫn vội vội vàng vàng mang chiếc đôn đến mời Gian Thiên :

- Lão gia ngồi xuống đây, để Mẫn Mẫn châm trà cho lão gia.

Gian Thiên khoát tay :

- Không cần. Có chuyện ta mới đến Đào Hoa viên thôi.

Ngọc Lan hỏi :

- Gia gia, có chuyện gì à?

- Ấy da. Cha sợ có chuyện xảy ra ở Đào Hoa viên nên mới tức tốc đến đây.

Ngọc Lan tròn mắt :

- Đã có chuyện gì xảy ra bên ngoài mà gia gia lại lo lắng cho Đào Hoa viên?

Gian Thiên vuốt râu thờ dài một tiếng :

- Mấy hôm nay cả thành Dương Châu đều xôn xao hấn lên bởi sự xuất hiện của một gã tiểu tử tên là Hàn Quân Đạt, chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ, y đến Dương Châu thành đã đập phá đôi lần đá Long Thiên tự, đoạt tiểu huynh kỳ của Ma Thần Cát Giã, làm loạn ở Lạc Hoa viên, và nghe đâu Thiên Vân trang tất cả gia nhân cũng bị giết sạch. Nên gia gia lo lắng cho Lan nhi.

Về mặt thanh tú của Ngọc Lan sa sầm lại :

- Gia gia, có chuyện đó sao? Thiên Vân trang của Vũ Văn Tiểu Vĩ cũng bị Hàn Quân Đạt đến giết người à?

- Thiên hạ đoán vậy thôi.

- Lúc đó Tiểu Vĩ ở đâu?

- Nghe nói Vũ Văn Tiểu Vĩ không có ở nhà.

Ngọc Lan thờ dài.

Gian Thiên nói tiếp :

- Tất cả quần hào đã kéo đến Tự Nghĩa đường để cùng với gia gia truy tìm gã sát nhân Hàn Quân Đạt. Nhưng mấy hôm nay lại không tìm ra tung tích của y.

- Quần hào không sợ Quân Đạt à, mà còn đi tìm?

- Hẳn đã bị trúng độc công của lão ma Phong Tình Cổ Thi nên nhất thời phải ẩn thân tìm phương cách giải độc, nên nhân cơ hội này mọi người mới tìm mọi cách truy ra tông tích của gã để tiêu trừ.

Ngọc Lan hỏi :

- Quần hào đã tìm ra tung tích của Quân Đạt chưa?

Gian Thiên lắc đầu :

- Tìm khắp thành Dương Châu nhưng không thấy tung tích gã đâu.

Gian Thiên thờ dài một tiếng :

- Gia gia đã điều tất cả mọi cao thủ ở Dương Châu thành tỏa ra khắp nơi nhưng vẫn không tìm ra tung tích của gã. Phải nói là mọi hang cùng ngõ hẻm

trong thành Dương Châu đều không bỏ sót, thế mà vẫn không tìm ra gã sát nhân đó. Nơi duy nhất mà gia gia chưa tìm là Đào Hoa viên của con.

Ngọc Lan nheo mày :

- Gia gia nghĩ Quân Đạt ở trong Đào Hoa viên à?

- Ấy... có thể hẳn trốn trong này.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Quân Đạt có thể trốn trong Đào Hoa viên được sao? Nếu Quân Đạt ở trong Đào Hoa viên thì Lan nhi đâu phải là con gái của Gian Thiên đại hiệp.

Gian Thiên bật cười giòn giã :

- Gia gia chỉ nghĩ vậy thôi. Nhưng con cũng phải cẩn trọng đối với hắn đó. Gia gia tính cho những thuộc hạ của Tụ Nghĩa đường đến canh gác Đào Hoa viên của con.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Không cần gia gia phải làm như vậy đâu. Lan nhi vốn không thích chuyện trong giang hồ, nên con không muốn chuyện thị phi ngoài giang hồ làm náo loạn chốn đào hoa yên tĩnh của con.

- Gia gia lo lắng cho con.

- Lan nhi tạ ơn gia gia, như vậy chẳng khác nào con đã chen vào chuyện thị phi ngoài giang hồ. Lan nhi nghĩ, gã Hàn Quân Đạt cũng không vào chốn này để làm gì.

- Tùy con vậy, nhưng con phải cẩn thận đó.

Ngọc Lan mỉm cười :

- Gia gia yên tâm đi. Dù sao Đào Hoa viên cũng là nơi an nhàn của Gian Thiên đại hiệp. Ở Dương Châu này ai cũng biết mà.

Ngọc Lan vừa dứt lời thì từ ngoài Ma Thần Cát Giã bước vào. Lão đảo mắt nhìn qua tất cả mọi người đang có mặt trong thư phòng.

Lão trầm giọng nói :

- Ở thành Dương Châu thì bất cứ ai cũng biết Gian Thiên đại hiệp, nhưng Gian Thiên đại hiệp nhất định không thể không biết chủ nhân Phong Ma sơn Ma Thần Cát Giã.

Gian Thiên vừa thấy Ma Thần Cát Giã, mặc dù nghe những lời tự thị của lão ma chẳng thể lọt thính nhĩ nhưng vẫn đứng lên ôm quyền xá :

- Lão Ma Thần cũng đến Đào Hoa viên, Gian Thiên không nghinh đón, mong lão Ma Thần miễn thứ.

Ma Thần Cát Giã khịt mũi, rồi nói với Gian Thiên :

- Gian đại hiệp đừng khách sáo, lão Ma Thần cũng như Gian đại hiệp đang truy tìm tên tiểu tử Hàn Quân Đạt mà thôi.

- Gian mỗ cũng đang có ý đi tìm gã để truy xét tội ác của y.

Ma Thần Cát Giã cười khẩy, rồi nói :

- Gian đại hiệp truy xét tội ác của Hàn Quân Đạt hay tìm gã để đoạt tiểu hắc kỳ và tiểu huyênh kỳ?

Ngọc Lan nghe Ma Thần Cát Giã nói, không đành được sự phẫn nộ. Nàng nghiêm giọng khề nói với Ma Thần Cát Giã :

- Lão Ma Thần là người ngoài giang hồ thì việc gì cứ xử ngoài giang hồ, còn Đào Hoa viên của Ngọc Lan không chấp nhận chuyện thị phi chốn giang hồ.

Ma Thần Cát Giã hừ nhạt một tiếng :

- Tiểu nữ nói hay lắm, nhưng lão phu sợ Đào Hoa viên của nha đầu đang vướng vào chuyện thị phi đó.

- Lão Ma Thần nói vậy có ý gì?

- Nha đầu muốn biết ý của lão phu à?

- Lão nghi ngờ Đào Hoa viên che giấu Hàn Quân Đạt?

Ma Thần Cát Giã nhún vai :

- Nha đầu nói rất đúng ý của lão phu đó. Tất cả mọi ngõ ngách trong Dương Châu thành đều bói tung cả lên nhưng chẳng thấy tung tích tên Hàn Quân Đạt đâu, ngoài trừ Đào Hoa viên là chưa lục xét mà thôi. Nha đầu có biết vì sao Đào Hoa viên được mọi người chữa ra không, bởi gia gia của nha đầu là Gian Thiên đại hiệp, chủ nhân Tụ Nghĩa đường nên mới chữa Đào Hoa viên ra đây.

Ma Thần Cát Giã cười khẩy rồi nói :

- Mọi người thì chữa Đào Hoa viên ra nhưng lão phu thì không chữa đâu.

Ma Thần Cát Giã nhìn sang Gian Thiên :

- Lão Ma Thần làm như vậy, đối với Gian đại hiệp thì lão có công bằng không?

Gian Thiên vừa then vừa giận, nhưng đối với Ma Thần Cát Giã, chủ nhân ngọn tiểu huynh kỳ thì Gian Thiên đâu dám làm gì. Thậm chí Gian Thiên phải nể mặt lão ma nữa là khác.

Gian Thiên từ tốn nói :

- Tất cả mọi góc ngách thành Dương Châu đều đã lục soát nhưng không tìm ra tung tích Hàn Quân Đạt, chỉ còn Đào Hoa viên của gia nữ. Gian Thiên từ trước đến nay một lòng vì chính đạo võ lâm mới được mọi người cho là đại hiệp, nay đâu dám cho mình cái quyền trên thiên hạ. Nếu như lão Ma Thần nghi kỵ Hàn Quân Đạt có trong Đào Hoa viên thì cứ lục soát. Chỉ mong lão Ma Thần cẩn thận vì đây là chốn an nhàn của Lan nhi mà Lan nhi thì không muốn chuyện thị phi ngoài giang hồ xảy ra trong Đào Hoa viên.

Ma Thần Cát Giã ngửa mặt cười sang sảng :

- Nói rất hay, Gian Thiên đáng mặt đại hiệp.

Ma Thần Cát Giã chấp tay sau lưng, quay lại Ngọc Lan :

- Nha đầu, người đã nghe gia gia người nói rồi chứ?

Ngọc Lan nghiêm mặt :

- Lão Ma Thần nghĩ Đào Hoa viên là Tụ Nghĩa Đường à?

- Gì cũng được, miễn sao lão Ma Thần tìm ra tên tiểu tử Hàn Quân Đạt để đoạt lại báu vật của lão mà thôi.

Ngọc Lan nghiêm mặt lắc đầu :

- Nhưng Đào Hoa viên của Ngọc Lan không chứa người ngoài giang hồ thì lão Ma Thần tiền bói tìm gì trong này?

Ma Thần Cát Giã cau có nói :

- Nha đầu dám chắc Đào Hoa viên của nha đầu không chứa gã chủ nhân tiểu hắc kỳ Hàn Quân Đạt chứ?

Ngọc Lan nhìn thẳng vào Ma Thần Cát Giã :

- Đào Hoa viên không chứa người ngoài giang hồ là không chứa. Do đó chuyện thị phi của các người, các người ra ngoài tự giải quyết, đừng làm náo loạn Đào Hoa viên.

- Hừ! Nếu lão phu tìm ra tên Hàn Quân Đạt trốn trong này thì sao?

Ngồi ngay trên tràng kỷ, Quân Đạt nghe tất cả những lời đối thoại của Gian Thiên, Ma Thần Cát Giã và Ngọc Lan nên càng lo lắng cho Ngọc Lan hơn. Chẳng tự trách mình đã mang phiền lụy đến cho nàng và tiếc mình không thể ra mặt được.

Càng nghĩ lòng dạ Quân Đạt càng rối như tơ vò.

Trong khi Quân Đạt suy nghĩ thì Ngọc Lan hỏi ngược lại Ma Thần Cát Giã :

- Nếu như lão không tìm ra gã Hàn Quân Đạt thì xử trí với Ngọc Lan như thế nào?

Ma Thần Cát Giã cau mày lưỡng lự.

Ngọc Lan ôn nhu nói tiếp :

- Trước nay Ngọc Lan nghe thiên hạ đồn đại, Ma Thần Cát Giã chủ nhân Phong Ma sơn mặc dù mang danh đại ma đầu nhưng không bao giờ mất chữ tín. Không biết hôm nay lão Ma Thần sẽ giữ chữ tín như thế nào.

- Thế người muốn lão Ma Thần giữ chữ tín như thế nào?

- Được, nếu lão Ma Thần tiền bối đã nói vậy. Ngọc Lan và lão Ma Thần sẽ đánh cuộc với nhau.

Ma Thần Cát Già trầm mặt nghiêm nghị nói :

- Đánh cuộc như thế nào?

Ngọc Lan chấp tay sau lưng, bình thần dần tới một bộ nhìn thẳng vào mắt Ma Thần Cát Già :

- Nếu lão Ma Thần tìm được gã Hàn Quân Đạt trong hoa viên Đào Hoa viên, Ngọc Lan sẽ dâng sinh mạng của mình cho lão muốn xử trí ra sao cũng được. Còn ngược lại...

Nàng im lặng khiến cho Ma Thần Cát Già căng thẳng buột miệng nói :

- Nếu như không tìm ra Hàn Quân Đạt, lão phải giao mạng của mình cho nha đầu chứ gì?

- Ngọc Lan không cần sinh mạng của lão Ma Thần.

- Thế thì lão đền lại cái gì.

Ngọc Lan mỉm cười nhìn sang Gian Thiên rồi quay lại Ma Thần Cát Già :

- Nếu như không tìm ra Hàn Quân Đạt trong Đào Hoa viên, Ngọc Lan chỉ yêu cầu lão Ma Thần trước mặt quần hùng tuyên thệ mãi mãi là nô bộc cho lão nhân gia của Ngọc Lan.

Gian Thiên giật mình nạt Ngọc Lan :

- Lan nhi không được hồ đồ.

Ma Thần Cát Già bậm môi :

- Nha đầu, người... người... người coi thường lão Ma Thần này lắm hay sao mà bắt ta làm nô bộc cho gia gia người.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Ngọc Lan đâu dám coi thường lão Ma Thần, chúng ta chỉ đánh cuộc thôi mà, vì lão Ma Thần khẳng định người trong giang hồ có mặt trong Đào Hoa viên.

Ma Thần Cát Già thở hắt ra rồi hừ nhạt nói :

- Lão Ma Thần thà chết chứ không chịu làm nô bộc cho lão ngụy đại hiệp này.

Gian Thiên thẹn đến đỏ mặt nhưng vẫn giữ mặt ôn nhu từ tốn nói :

- Lão Ma Thần đừng chấp nhứt lời nói của con gái Gian mỗ.

Ngọc Lan xen vào :

- Gia gia, đây là cuộc đánh cuộc giữa Lan nhi và lão Ma Thần để xem ai đúng ai sai mà thôi. Đánh cuộc tất có người thắng kẻ thua, Ngọc Lan hy vọng lão Ma Thần là kẻ thắng cuộc.

Ma Thần Cát Già nheo mày :

- Lão chỉ đoán trong lúc đường cùng Quân Đạt lên trốn vào trong Đào Hoa viên thôi.

- Nếu gã trốn vào Đào Hoa viên thì Ngọc Lan đã biết.

Ma Thần Cát Già gằn giọng :

- Nha đầu đoán chắc Quân Đạt không trốn trong này chứ?

- Từ trước đến nay, Ngọc Lan không muốn chuyện thị phi ngoài giang hồ liên can đến Đào Hoa viên.

Ma Thần Cát Già nhìn soi mói Ngọc Lan :

- Được rồi, lão phụ nhìn người một lần, nhưng một khi lão phát hiện ra Đào Hoa viên của nha đầu chứa chấp Hàn Quân Đạt thì đừng trách lão phụ.

Ngọc Lan kính cẩn ôm quyền xá lão Ma Thần :

- Đa tạ tiền bối đã có lòng đối với Đào Hoa viên.

Ma Thần Cát Già hừ nhạt một tiếng rồi quay lưng.

Gian Thiên bật đứng lên :

- Lão huynh đã đến Đào Hoa viên của Lan nhi thì Gian mỗ nhân tiện thỉnh lão huynh đến Tụ Nghĩa đường uống chung rượu nghĩa khí rồi cùng với anh hùng hảo hán tìm phương kế truy tìm tên tiểu tử Hàn Quân Đạt.

Ma Thần Cát Già hừ nhạt một tiếng :

- Tụ Nghĩa đường của ngươi là nơi chính nghĩa, lão Ma Thần đâu dám đến, bởi ta đến sợ dơ chân mình mất. Ma Thần Cát Già xăm xăm bước ra cửa không màng đến khuôn mặt thẹn đến đỏ gấc của Gian Thiên.

Gian Thiên thẹn quá biến thành giận, nhưng phải chờ cho Ma Thần Cát Già khuất dạng mới rửa lấm nhảm :

- Lão cũng chỉ là hạng ma đầu dê tiện mà thôi.

Ngọc Lan nắm tay Gian Thiên nói :

- Gia gia đừng bận tâm làm gì đến những lời nói đó, người chính nhân quân tử ông trời sẽ biết mà.

Gian Thiên liếc ra ngoài hành lang rồi quay lại Ngọc Lan từ tốn nói :

- Phụ thân qua thăm con rồi về lại Tụ Nghĩa đường để cùng với các vị bằng hữu lo truy sát kẻ sát nhân. Con ở lại đây cẩn thận.

- Gia gia yên tâm. Con tự lo liệu được, với lại Đào Hoa viên không phải là nơi để cho người giang hồ lánh nạn.

Gian Thiên gật đầu với nàng :

- Gia gia về đây.

- Lan nhi tiễn gia gia.

Gian Thiên khoát tay :

- Khỏi khỏi. Cha vào được ắt ra được.

Ngọc Lan quay qua Mẫn Mẫn :

- Mẫn Mẫn sẽ tiễn gia gia ra cửa.

Khi Gian Thiên và Mẫn Mẫn rời khỏi thư phòng, Ngọc Lan vội đóng cửa lại.

Nàng nhìn về phía tròng ký nói với Quân Đạt :

- Hàn công tử, tất cả mọi người đã đi cả rồi.

Quân Đạt vén rèm nhìn Ngọc Lan :

- Tiểu thư đã vì tại hạ nhiều quá.

Ngọc Lan nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Rất tiếc Ngọc Lan đã cứu công tử.

- Tiểu thư hối hận.

- Đúng, Ngọc Lan hối hận bởi đã cứu một gã sát nhân giết người không gớm tay.

Nàng bước lại đối mặt với Quân Đạt :

- Tại sao công tử lại tàn sát những người ở Thiên Vân trang? Họ có thù oán gì với công tử?

Quân Đạt lắc đầu :

- Tại hạ không hề hạ sát người của Thiên Vân trang.
- Công tử không phải là thủ phạm sao cha của Ngọc Lan khẳng định là người. Phải chăng chính những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long mà công tử sẵn sàng nhúng tay vào máu?
- Tiểu thư đã hiểu lầm tại hạ. Sự thật tại hạ không hề giết bất cứ người nào của Thiên Vân trang.
- Ngọc Lan hy vọng như vậy. Vậy còn việc phá hủy đôi thạch lân của Long Thiên tự?
- Cũng không phải tại hạ.

Quân Đạt nheo mày :

- Đúng rồi, phá đôi thạch lân của Long Thiên tự chính là Tri hòa thượng.
- Tri hòa thượng?

Nàng lắc đầu :

- Tri Ngô Năng là người của Long Thiên tự sao lại hủy đôi lân sư coi chùa, thật là khó tin.
- Đúng là khó tin nhưng đó là sự thật.

Chàng thuật lại mọi chuyện xảy ra ở Long Thiên tự cho Ngọc Lan nghe.

Ngọc Lan thở dài :

- Cuối cùng mọi chuyện cũng đều vì những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.
- Đúng, tất cả vì những ngọn tiểu kỳ đó và sứ mạng của tại hạ là phải hợp nhất thất kỳ.
- Hợp nhất thất kỳ để làm gì?
- Nó có liên quan đến thân phận của tại hạ.

Quân Đạt nhìn ra ngoài cửa :

- Tại hạ nghĩ có lẽ mình phải rời khỏi đây.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Ngọc Lan khẽ cau lại.

Quân Đạt nhìn nàng nói :

- Tại hạ phải đi thôi để tiểu thư tránh được những điều phiền lụy trên giang hồ.

Ngọc Lan nhìn chàng :

- Công tử cứ đi, Ngọc Lan không ép người ở lại.

Quân Đạt thở dài :

- Cái ơn tri ngộ cứu mạng hôm nay. Quân Đạt sẽ ghi tạc và sẽ có ngày báo đáp.
- Công tử đừng nghĩ đến được không? Nếu công tử nghĩ đến Ngọc Lan thì hãy minh chứng công tử không phải là kẻ thủ ác ở Thiên Vân trang.
- Được, tại hạ sẽ truy cứu vụ thảm sát này.
- Thế là đủ lắm rồi.

Ngọc Lan bước lại bàn trang điểm. Nàng nhìn vào chiếc gương, ôn nhu nói :

- Ngọc Lan không tiện tiến công tử, công tử bảo trọng. Tất cả những cao thủ trong thành Dương Châu đang truy lùng công tử.
- Tại hạ biết.

Hàn Quân Đạt thở dài rồi thả bước ra cửa. Chàng dừng bước ngay ngưỡng cửa, quay lại nhìn Ngọc Lan nhưng chỉ nhận được sự dửng dưng của nàng.

- Tiểu thư bảo trọng!

- Công tử yên tâm, Ngọc Lan tự lo được cho bản thân mình.

Nàng quay lại đối mặt với Quân Đạt :

- Ra khỏi thành Dương Châu, Hàn công tử cứ theo hướng Tây mà đi. Khu vườn thực được của Bát Thiên Vương nằm cách Dương Châu thành khoảng năm mươi dặm.

Ngọc Lan rút cành trầm trao cho Quân Đạt :

- Gặp Bát Thiên Vương, cành trầm này có thể giúp cho công tử.

Quân Đạt nhìn Ngọc Lan :

- Đến bao giờ tại hạ mới gặp lại tiểu thư?

- Có duyên thì chúng ta sẽ gặp.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trong đại lao Long Thiên tự

Tiểu hòa thượng, ai bắt ngươi phải đội cái lư hương trên đầu vậy?

Lỗ Trình vừa bung mâm cơm vào thạch lao vừa nói :

- Tiểu bối bị sư phụ trừng phạt.

- Du Tăng trừng phạt ngươi à? Lão bắt ngươi đội lư hương này bao lâu rồi mà trán ngươi đỏ ao vậy? Bộ ngươi không biết nóng sao?

- Đã bị phạt thì phải chịu đựng chứ.

Lão nhân râu tóc bạc phơ, chân tay đều bị xích vào vách đá thạch lao nhưng thần sắc lại bất phàm. Đôi tinh nhãn của lão sáng ngời như muốn phát quang thâu tóm thần thức của người đối diện.

Lão nhìn nén cơm trắng với đĩa muối vừng :

- Hôm nay tiểu hòa thượng cắt mất phần thịt của lão rồi à?

Lỗ Trình nhăn nhó.

Lão nhân nhìn Lỗ Trình nói :

- Sao ngươi lại nhăn?

- Cũng bởi vì mấy miếng thịt mà Lỗ Trình mới phải đội cái lư hương này đây.

Đôi mày chổi xuê bạc phếch của lão cau có :

- Hừ, chẳng lẽ vì mấy miếng thịt mà Du Tăng lão trọc phạt tiểu hòa thượng à?

Lỗ Trình nhìn thẳng vào mặt lão nhân :

- Nhiếp Thần Quân lão tiền bối đừng có gọi Du Tăng sư phụ là lão trọc được không?

- Ồ... ồ... lão sẽ không gọi như vậy. Nhưng sao ngươi lại bị Du Tăng phạt đội lư hương?

Lỗ Trình gãi đầu :

- Không giấu gì lão tiền bối, tiểu bối trốn chùa ra ngoài tìm mấy con khuyển hoang đang tiếp đãi bằng hữu.

Lỗ Trình vừa nói dứt lời, Nhiếp Thần Quân ngửa mặt cười sang sảng. Tiếng cười của lão nghe tựa như những tiếng thanh la vỗ vào nhau khiến cho cả tòa thạch lao vang động.

Nhiếp Thần Quân cất tràng tiểu ngạo cuồng nhiệt đó nhìn Lỗ Trình nói :

- Tiểu hòa thượng trốn chùa ra ngoài ăn thịt chó rồi bị lão Du Tăng phạt có phải không?

Lỗ Trình gật đầu :

- Kể từ hôm nay sư phụ không cho tiểu bối ra ngoài nữa mà phải sám hối đội chiếc lư này. Chính vì lẽ đó mà lão tiền bối không có được miếng thịt ngon để ăn cơm.

- Ày... không sao, không sao, miễn tiểu hòa thượng còn nghĩ đến lão phu là được rồi.

Nhiếp Thần Quân thờ dài rồi nói :

- Nếu lão phu có được một đệ tử như tiểu hòa thượng thì hay quá.

Lỗ Trình lắc đầu :

- Đầu được, Lỗ Trình đã có sư phụ là Du Tăng rồi.

Nhiếp Thần Quân bung chén cơm và lấy và để rồi buông xuống, lão chắc lưỡi :

- Ái chà, cơm ngon quá!

- Không có thịt mà lão tiền bối ăn cũng thấy ngon sao?

Nhiếp Thần Quân gật đầu :

- Rất ngon. A, đến bao giờ thì nguoi hết thọ hình phạt đội chiếc lư hương trên đầu?

- Bốn mươi chín ngày.

- Trời đất! Bộ lão Du Tăng muốn luyện tiểu hòa thượng thành thiết đầu đà hay sao mà bắt nguoi đội lư hương bốn mươi chín ngày?

Lỗ Trình hỏi lại Nhiếp Thần Quân :

- Thiết đầu đà là gì?

- Là môn công phu luyện cái đầu cứng như kim cương bất hoại đó.

Nhiếp Thần Quân vừa nói vừa đẩy mâm cơm qua ô cửa tò vò. Lão nhìn Lỗ Trình hỏi :

- Bên ngoài có gì vui không?

Lỗ Trình nghiêm mặt :

- Chẳng có gì vui hết, ngoại trừ sự xuất hiện của chủ nhân tiểu hắc kỳ.

Nhiếp Thần Quân giật cánh tay, xích va vào vách đá khua leng keng :

- Tiểu hòa thượng nói chủ nhân tiểu hắc kỳ đã xuất hiện rồi à?

- Sao tiền bối lại khẩn trương như vậy?

Nhiếp Thần Quân khoát tay :

- Không có gì, không có gì.

Lỗ Trình bung mâm cơm :

- Tiểu bối cáo từ, chiều gặp lại lão tiền bối.

- Khoan, tiểu hòa thượng khoan đi.

- Tiền bối có gì muốn nhờ Lỗ Trình?

Nhiếp Thần Quân nhìn qua ô cửa tò vò :

- Tiểu hòa thượng muốn học võ công của lão phu không?

Lỗ Trình tròn mắt lắc đầu nguầy nguậy :

- Đâu có được, nếu học võ công của lão tiền bối hóa ra Lỗ Trình đã phụ lòng sư phụ. Không được đâu.

Giương mặt của Nhiếp Thần Quân sa sầm hẳn xuống :

- Lão phu thân bị giam trong thạch lao của Long Thiên tự khổ sở như thế nào tiểu hòa thượng biết rồi.

Lỗ Trình gãi đầu :

- Lỗ Trình biết chứ, nhưng Lỗ Trình chỉ có thể giúp lão tiền bối cái ăn cái uống mà thôi, chứ không dám cãi lệnh sư phụ.

- Lão phu biết. Lão có bị giam ở đây bao nhiêu lâu cũng được nhưng lão chỉ sợ một ngày nào đó sư phụ của người bị hại thì không biết lão và tiểu hòa thượng sẽ ra sao nữa?

Nhiếp Thần Quân thờ dài.

Lỗ Trình hỏi :

- Thế lão tiền bối có thể cho tiểu bối biết ai hại sư phụ không?

- Lão có nói ra người cũng không tin.

- Lão tiền bối thử nói ra xem.

- Nói ra bây giờ chưa phải lúc, nhưng lão có thể nói người hại sư phụ người chính là người của Long Thiên tự. Chính vì lẽ đó mà người nên học võ công của lão.

- Người của Long Thiên tự mà hại sư phụ à. Làm gì có chuyện đó.

- Người không tin, nhưng đến khi người chịu tin ta e đã muộn lắm rồi. Cách đây vài hôm ta nghe có cuộc tỷ thí bên ngoài, cả hai người tỷ thí nội công đều dùng những tuyệt thức của Thất Kỳ Ngọc Long.

Lỗ Trình gật đầu :

- Lão tiền bối ở trong nhà lao mà vẫn biết chuyện xảy ra bên ngoài, hay thật đó. Hôm đó, chính chủ nhân tiểu hắc kỳ và Ma Thần Cát Giả tỷ đấu ở ngoài chùa. Không biết họ đến đây để làm gì?

- Họ đến tìm lão phu đó. Tiểu hòa thượng học võ công của lão phu nhe!

Lỗ Trình lắc đầu :

- Không được đâu. Sư phụ sẽ bắt Lỗ Trình đội chiếc lư hương này suốt đời mất.

Nhiếp Thần Quân lắc đầu, vẻ mặt của lão hiện ra những nét ủ ê sầu thảm :

- Số phận của lão chắc phải chôn chôn trong gian thạch lao mà ôm theo những nỗi oan khiên.

Lão gục đầu vào vách đá.

Lỗ Trình xúc động nhìn Nhiếp Thần Quân :

- Lão tiền bối đừng bi lụy, chỉ cần lão tiền bối chờ thêm một thời gian nữa đến kỳ hạn đại hội chư tăng ở Thiếu Lâm. Lỗ Trình sẽ cùng với sư phụ đích thân lên Đại Hồng bảo điện xin với Phương trượng ân xá cho lão tiền bối.

Nhiếp Thần Quân ngẩng lên, lão cau có nói :

- Lão phu không cầu xin những lão trọc ở Thiếu Lâm phóng thích lão. Lão chỉ cần tiểu hòa thượng thụ giáo võ công của lão mà hợp nhất Thất Kỳ Ngọc Long.

Lỗ Trình nhăn mặt :

- Tiểu bối đã nói rồi, tiểu bối không thể học võ công của lão tiền bối mà. Bộ lão tiền bối muốn Lỗ Trình phải đội chiếc lư hương này suốt đời sao. Bốn mươi chín ngày, đầu của Lỗ Trình sắp biến thành đá rồi.

- Tiểu hòa thượng không biết gì cả, nếu người hợp nhất được Thất Kỳ Ngọc Long thì có thể người sẽ trở thành Phương trượng Thiếu Lâm tự đó.

- Ấy, Lỗ Trình chỉ muốn làm sãi gia ở Long Thiền tự thôi.

Nhiếp Thần Quân bực dọc :

- Vậy người thả lão ra đi, lão sẽ giúp người làm trụ trì ngôi chùa nhỏ này.

Lỗ Trình tròn mắt :

- Lỗ Trình càng không thể làm chuyện đó. Bởi Lỗ Trình thả lão tiền bối thì không phải Lỗ Trình bị trừng phạt mà chính sư phụ phải thọ hình tại Thiếu Lâm.

Lỗ Trình xuống giọng thật ôn nhu từ tốn :

- Nhiếp Thần Quân tiền bối ráng nín ná thêm mấy ngày nữa, khi nào đến đại hội chư tăng, Lỗ Trình và sư phụ sẽ xin cho người.

Nhiếp Thần Quân khoát tay :

- Hàm thụ võ công của lão người không chịu, phóng thích lão người cũng không chịu, người ở đây làm gì nữa, đi đi.

Lỗ Trình nhăn nhó :

- Không phải Lỗ Trình không muốn nghe lời lão tiền bối, nhưng khôn nổi những gì lão tiền bối yêu cầu Lỗ Trình làm đều vượt quá khả năng của Lỗ Trình.

Nhiếp Thần Quân hừ nhạt một tiếng, quay mặt vào trong vách.

Lỗ Trình lưỡng lự rồi lắc đầu thở dài :

- Lỗ Trình sẽ ráng xin với Đại Bi phương trượng phóng thích Nhiếp Thần Quân tiền bối.

Nhiếp Thần Quân khoát tay :

- Lão sợ người chưa đến được Thiếu Lâm đã thành ma hòa thượng rồi. Đi đi!

Lỗ Trình lắc đầu bỏ đi.

Nghe bước chân của Lỗ Trình đã xa, Nhiếp Thần Quân mới thở dài một tiếng rồi than vãn :

- Lão trọc Du Tăng có được một tên đệ tử như tiểu hòa thượng thật là phúc đức cho lão, chứ không như mình.

Nhiếp Thần Quân vừa than xong thì có tiếng chân người đi tới ô cửa tò vò. Nhiếp Thần Quân không nhìn lên nhưng biết rõ kẻ vừa đến là ai. Lão quay mặt vào vách đá.

Tri Ngô Năng nhìn qua cửa tò vò, tảng hắng.

Nhiếp Thần Quân khắt khe nói :

- Tri hòa thượng lại đến yêu cầu lão phụ truyền thụ tuyệt công Nhiếp Thần đại pháp hả?

Tri Ngô Năng vuốt cọng râu tãi :

- Nhiếp Thần Quân đã ở trong thạch lao thì đâu cần gì giữ bí mật tuyệt công Nhiếp Thần đại pháp của Thất Kỳ Ngọc Long. Lão chỉ cần trao ngọn tiểu bạch kỳ cho bản tăng thì bản tăng sẽ thả lão ngay.

Nhiếp Thần Quân quay ngoắt lại đối nhãn với Tri Ngô Năng :

- Được, lão phụ sẽ trao tiểu bạch kỳ cho Tri hòa thượng, chừng nào Tri hòa thượng thả lão phụ ra đây.

Tri Ngô Năng vuốt râu :

- Ê, bản tăng đâu có ngu để lão lừa chứ. Lão phải trao tiểu bạch kỳ cho bản tăng thì bản tăng mới thả lão ra.

Nhiếp Thần Quân chớp mắt. Đôi con ngươi lão chợt chuyển hóa sáng ngời trông chẳng khác nào hai hòn than cháy đỏ.

Nhiếp Thần Quân chớp mắt, từ đôi tinh nhãn của lão như lóe lên hai luồng sáng phóng vút qua nhãn quan của Tri Ngô Năng.

Tri Ngô Năng như đã từng trải qua những chuyện này nên vội thật xuống khỏi ô cửa tò vò.

Tri Ngô Năng nói :

- Lão ma lại giờ trò đó nữa. Rất tiếc lão không thể dụng Nhiếp Thần đại pháp để moi mắt của bản tăng được đâu, tổn công vô ích thôi.

Nhiếp Thần Quân cười khẩy rồi đáp lời Tri hòa thượng :

- Lão phu không muốn móc mắt ngươi đâu, mà chỉ muốn ngươi thật đầu xuống để lão khỏi nhìn bản mặt của ngươi mà thôi.

Nhiếp Thần Quân tăng háng rồi tiếp :

- Lão phu không giao tiểu bạch kỳ cho ngươi đâu, Tri hòa thượng đừng vọng tưởng.

- Nếu lão không gia cho bản tăng thì lão sẽ phải ở trong thạch lao này suốt đời.

- Chưa chắc. Dù lão phu có giao tiểu bạch kỳ cho Tri hòa thượng thì ngươi chưa hẳn đã có chìa khóa mở cửa thạch lao và xiềng xích của lão phu.

- Làm sao ngươi biết bản tăng không có?

Nhiếp Thần Quân cười khanh khách rồi nói :

- Giữ chìa khóa mở thạch lao và xiềng xích chỉ có lão Du Tăng, mà để gì lão đưa cho Tri hòa thượng.

Tri Ngô Năng nhòm đầu nhìn qua cửa tò vò rồi thật ngay :

- Nhiếp Thần lão ma không tin một ngày nào đó bản tăng sẽ là trụ trì của Long Thiền tự à?

- Tin chứ, nhưng cho dù Tri hòa thượng có là trụ trì Long Thiền tự thì lão phu cũng chẳng được ích lợi gì.

- Bản tăng sẽ thả lão.

- Hảo huyền. Tri hòa thượng ngỡ lão phu là đứa trẻ nít sao? Hòa thượng thúi đừng hòng lừa được lão. Tiểu bạch kỳ sẽ thuộc về Tri hòa thượng khi nào tự tay ngươi mở cửa thạch lao và xiềng xích phóng thích lão phu.

Tri Ngô Năng cười khẩy, lắc đầu nói :

- Bản tăng cũng không phải là trẻ nít để cho Nhiếp Thần lão ma lừa.

- Thế thì lão trực thúi nên rút đi được rồi đó.

Tri Ngô Năng sa sầm dung diện, thuận tay ve cọng râu tài. Mặc dù bất nhẫn với lời miệt thị của Nhiếp Thần Quân, nhưng Tri hòa thượng vẫn giữ chất giọng từ tốn nói :

- Rượu mời lão không uống, thế thì uống rượu phạt vậy.

- Hòa thượng thúi nói vậy có ý gì? Chẳng lẽ ngươi dám chống lệnh Thiếu Lâm mà bức hại lão phu ư?

- Bất cứ chuyện gì Tri bản tăng cũng dám làm miễn sao đạt được mục đích của mình thôi. Nếu như Nhiếp Thần lão ma biết nhìn xa trông rộng thì hãy trao tiểu bạch kỳ cho bản tăng, ắt có ngày sẽ được tự do mà vẫy vùng trong giang hồ, xưng hùng xưng bá.

- Đa tạ lòng tốt của hòa thượng thúi, lão phu sợ trao tiểu bạch kỳ cho ngươi rồi thì ta khó mà giữ được cái mạng mình.

Nhiếp Thần Quân khoát tay :

- Ngươi đi được rồi đó, lão không có hứng đối đáp với ngươi. Nếu là tiểu hòa thượng Lỗ Trình lão sẵn sàng giao tiểu bạch kỳ, còn với ngươi thì đừng hòng.

Tri Ngô Năng cau mày :

- Lão ma coi thường bản tăng hơn tên tiểu hòa thượng đó à?

- Tất nhiên rồi.

Tri Ngô Năng hừ nhạt một tiếng :

- Được lắm. Cái thân cá chậu chim lồng của lão mà cũng huênh hoang coi thường bản tăng.

Tri Ngô Năng vừa quay lưng thì giật thót một cái, bởi không biết từ lúc nào mà lũ rắn từ đâu bò ra nhưng nhúc. Dù các loại rắn độc mà bất cứ ai thấy cũng phải rùng mình.

Tri Ngô Tăng buột miệng, vừa thối lùi vừa hét lớn :

- Rắn... rắn. Sao ở đâu mà nhiều thế này?

Nghe tiếng kêu hoảng hốt thất hồn của Ngô Năng, Nhiếp Thần Quân nhìn qua ô cửa tò vò.

Lão nói :

- Lần này lão phu sợ bọn hòa thượng Long Thiên tự của lão Du Tăng phải nhờ đến lão phu thôi.

Nhiếp Thần Quân vừa dứt lời thì tiểu hòa thượng Lỗ Trình phi thân vào. Y thoáng một chút ngạc sửng sờ khi chạm mặt với Tri Ngô Năng.

Tri Ngô Năng hỏi Lỗ Trình :

- Lỗ Trình, ngươi kéo từ đâu về chùa cả một lũ rắn độc vậy?

Lỗ Trình lắc đầu :

- Không phải tiểu đệ đi đâu, mà lũ rắn này như từ dưới đất lúc nhúc bò lên đó. Hồng biết chúng từ đâu đến đây nữa.

- Hừ, Long Thiên tự từ trước đến nay đâu bao giờ có rắn.

Những con rắn độc đầu đàn nghênh cao đầu, phùng mang thè lưỡi, cất những tiếng khè khè, hướng mắt về phía Lỗ Trình và Tri Ngô Năng.

Tri Ngô Năng chỉ lũ rắn độc :

- Ngươi xem kia.

- Nó chuẩn bị tấn công thúc thúc đó.

Nhiếp Thần Quân nói với Lỗ Trình :

- Tiểu hòa thượng, ngươi đến bên cửa tò vò thì chẳng có con rắn nào dám tấn công ngươi đâu.

Lỗ Trình lưỡng lự.

Tri Ngô Năng nhìn Lỗ Trình :

- Tiểu hòa thượng, phải làm sao bây giờ?

Nhiếp Thần Quân lên tiếng đáp lời Tri Ngô Năng :

- Còn làm sao nữa. Tri hòa thượng cứ thông báo với lão Du Tăng thả lão phu thì lão phu sẽ đuổi bầy rắn độc này cho lão dễ như trở bàn tay. Còn nếu như các ngươi không thả lão e rằng bọn rắn độc sẽ làm có hết tất cả hòa thượng của Long Thiên tự.

Nhiếp Thần Quân vừa dứt lời thì Du Tăng từ ngoài trở Di Hình cước pháp lướt qua đầu lũ rắn độc. Thoạt chỉ trong một cái chớp mắt, Du Tăng đã trụ thân ngay bên cạnh Lỗ Trình và Tri hòa thượng.

Lỗ Trình đầu vẫn đội lư hương trầm bốc khói quỳ xuống chân Du Tăng :

- Sư phụ.

Du Tăng đỡ Lỗ Trình đứng lên :

- Đệ tử đứng lên đi!

Du Tăng quay sang Nhiếp Thần Quân :

- A di đà Phật, bản tăng không thể thả lão Thần quân được.

Nhiếp Thần Quân quắc mắt nhìn Du Tăng :

- Nếu lão trọc không thả lão phu thì ngươi dùng kế sách gì để đối phó với lũ rắn độc của Tích Lịch Bang, chủ nhân Xà đảo?

Du Tăng vẫn giữ nét mặt thâm nghiêm của bậc tu hành, ôn tồn nói :

- Giới luật Phật gia không cho đệ tử sát sinh hại vật nên bàn tăng chưa có cách gì để đối phó với lũ rắn độc của chủ nhân Xà đảo Tích Lịch Bang.
- Lão chưa có cách trị bầy rắn độc thì còn chờ gì nữa mà chưa chịu phóng thích lão phu. Hay lão đợi đến lúc lũ rắn độc của Tích Lịch Bang làm ổ trong Long Thiên tự mới thả lão phu hả.
- A di đà Phật, bàn tăng không thể thả lão Thần quân được.

Du Tăng quay lại Lỗ Trình :

- Đệ tử chuẩn bị đuổi rắn.

Lỗ Trình tròn mắt.

Nhiếp Thần Quân nạt Du Tăng :

- Lão trọc tính đưa gã tiểu hòa thượng làm mồi cho lũ rắn độc hay sao mà nói gã đuổi bầy rắn độc chứ. Ngay cả ngươi chưa chắc đã đuổi được chúng chứ đừng nói đến tiểu hòa thượng Lỗ Trình.

Du Tăng nhìn Lỗ Trình mà không màng đến lời cảnh báo của Nhiếp Thần Quân :

- Đệ tử nên nhớ đuổi rắn mà không được giết chúng, bởi ngươi giết chúng thì phạm vào sát giới khó mà đắc tu đạo hạnh đề đến cõi Như Lai.

Lỗ Trình ôm quyền xá Du Tăng, chính hành động đó của Lỗ Trình suýt làm rơi chiếc lư hương trên đỉnh đầu :

- Đệ tử nghe theo chỉ dụ của sư phụ.

Nhiếp Thần Quân lo lắng, khẩn trương nói :

- Tiểu hòa thượng, ngươi đừng nghe lệnh lão Du Tăng. Bầy rắn độc có thể giết ngươi bất cứ lúc nào đó.
- Lệnh của sư phụ, vẫn bói không thể không nghe.

Nhiếp Thần Quân quay ngoắt về phía Du Tăng. Lão gằn giọng nói :

- Du Tăng hòa thượng, bộ lão không biết lão có được một tên đệ tử như tiểu hòa thượng là hiếm à.
- A di đà Phật. Bàn tăng không có ý hại đệ tử của mình.

Đại sư nhìn Lỗ Trình :

- Đệ tử hãy đuổi bầy rắn này đi.

Nhiếp Thần Quân bức dọc nói :

- Lũ trọc các ngươi muốn về niết bàn gặp Phật tổ Như Lai mà chẳng có lòng vị nhân, ép một tiểu tử như Lỗ Trình vào chỗ chết thì sao có thể đắc đạo được, huống gì tiểu hòa thượng còn là đệ tử của lão trọc.

Trong khi Nhiếp Thần Quân nói thì lũ rắn độc đã nhung nhúc bò về phía Du Tăng, Tri Ngô Tăng và Lỗ Trình.

Mặt Tri Ngô Tăng lấm tấm mồ hôi, nhìn chằm chằm lũ rắn độc, còn Du Tăng thì vẫn bình thản như chẳng coi lũ rắn độc ra gì, trong khi Lỗ Trình thì lại căng thẳng ra mặt.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình xắn tay áo, cẩn thận bước lần đến lũ rắn độc.

Gương mặt Lỗ Trình căng thẳng đến cực độ. Tiểu hòa thượng từ từ thò tay đến toan thộp vào con rắn đầu đàn, nhưng tay y còn cách con rắn khoảng hai gang tay thì nó phùng mang, há miệng trông vô cùng hung tợn, mỡ quạp tới.

Lỗ Trình nhan như cắt đứt tay lại.

Nhiếp Thần Quân buột miệng thét :

- Cẩn thận.

Du Tăng chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Nhiếp Thần Quân bực dọc nói với Lỗ Trình :

- Thôi, tiểu hòa thượng tránh ra đi!

Lỗ Trình dù nghe Nhiếp Thần Quân nói nhưng đâu dám thối bộ và cũng chẳng dám thò tay bắt rắn vì sợ sẽ bị chúng mổ.

Lũ rắn thấy đối phương có vẻ kinh sợ càng phùng mang phun khí độc.

Nhiếp Thần Quân nói :

- Du Tăng, lão phu vì tiểu hòa thượng mà giúp cho lão đó.

Nhiếp Thần Quân vừa nói vừa thi triển Nhiếp Thần đại pháp. Đôi tinh nhãn của lão chuyển sắc hóa thành hai hòn than hồng rực.

Du Tăng ôn nhu nói với Lỗ Trình :

- Đệ tử lui về sau để Nhiếp Thần Quân thi thố chút tài năng cho ngươi mở mắt!

Được lệnh của Du Tăng, Lỗ Trình thối lui ba bộ đứng bên cạnh ô cửa tò vò.

Khi Lỗ Trình vừa trụ thân thì cũng vừa lúc thấy những luồng nhãn quan rực rỡ từ đôi tinh nhãn của Nhiếp Thần Quân phủ chụp xuống lũ rắn.

Lũ rắn độc như co lại bởi gặp sát tinh. Chúng lúc nhúc quần thành một đồng rồi đột ngột bò nhanh ra ngoài.

Lũ rắn vừa bò ra ngoài cửa thì bất ngờ từng con bị quăng trở lại.

- Bịch bịch...

Cùng với những con rắn bị quăng vào hành lang thạch lao thì tiếng của lão Lục Chi Thần Thâu không ngừng la hét :

- Trời ơi, không biết rắn ở đâu mà nhiều thế này?

Du Tăng cau mày.

Lục Chi Thần Thâu từ ngoài lướt vào. Lão chạm mặt Tri Ngô Năng, Lỗ Trình và cả khuôn mặt của Nhiếp Thần Quân qua ô cửa tò vò.

Lão thâu nhí lắc đầu :

- Ồ... Bộ Long Thiên tự để xổng chuồng rắn hay sao mà khắp chùa đâu đâu cũng có rắn.

Lỗ Trình căng thẳng nói với lão thần thâu :

- Lão huynh đến đây làm gì?

Lão Thần thâu nạt ngang :

- Lão huynh đến thăm đệ và bắt rắn giùm đệ đây.

Lục Chi Thần Thâu vừa nói vừa trở Vô Hình Thủ thộp bên này chụp bên kia nhanh không thể tưởng. Mỗi lần tay lão thộp thì y như rằng có một con rắn độc như bị hút vào bàn thủ của lão và bị quăng vào vách thạch lao.

- Bốp... bốp...

Chỉ trong chớp mắt hành lang thạch lao đã có hơn năm mươi xác rắn, con nào cũng bị vỡ đầu.

Nhiếp Thần Quân buột miệng nói :

- Hay... hay.

Loáng một cái chẳng còn con rắn độc nào trong hành lang thạch lao mà không bị Lục Chi Thần Thâu quăng vào vách đá bể đầu.

Du Tăng chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Lục Chi Thần Thâu giết hết lũ rắn độc thở phào một tiếng, đưa tay quạt mồ hôi trán. Lão nhìn xác lũ rắn độc nói :

- Bao nhiêu rấn đây thì chẳng biết làm món gì cho hết. Huống chi trên Đại Hồng bảo điện của Long Thiên tự còn biết bao nhiêu nữa.

Lời Lục Chi Thần Thâu còn đọng trên hai cánh môi mòng thì Tích Lịch Bang và phu nhân là Lâm Diệp Tuyền xuất hiện. Trang phục của hai người được may bằng những lớp da rấn trông thật kỳ lạ.

Tích Lịch Bang nhìn xác lũ rấn nằm chồng đồng trước mặt rồi nhìn Lục Chi Thần Thâu :

- Lão già sáu ngón này có tài bắt rấn tất có tài nuôi rấn.

Lâm Diệp Tuyền hừ nhạc một tiếng :

- Hắn đã giết bao nhiêu rấn của Xà đảo mà tướng công còn muốn đưa hắn về Xà đảo nữa à. Thiếp chỉ muốn lột da gĩa tế cho lũ rấn của thiếp thôi, Tích Lịch Bang gật đầu :

- Nếu như đó là ý của phu nhân.

Lục Chi Thần Thâu nhìn đôi phu phụ chủ nhân của Xà đảo, nghiêm giọng hỏi :

- Hai người là ai?

Thiệt Diện La Sát Lâm Diệp Tuyền quát đôi mắt sáng ngời tỏa sát khí chiếu thẳng vào Lục Chi Thần Thâu :

- Ngươi không biết chủ nhân Xà đảo à? Nếu vậy bốn cô nương sẽ moi đôi mắt của ngươi trước rồi mới nói danh tính của mình.

Lâm Diệp Tuyền vừa toan động thủ thì Du Tăng đã lắc người che chắn trước Lục Chi Thần Thâu. Lão đại sư từ tốn chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Long Thiên tự không phải là chốn hoang sơ không có chủ.

Tích Lịch Bang quát mắt :

- Lão hòa thượng muốn thế chỗ của lão già sáu ngón. Được lắm, Tích mỗ và phu nhân thử coi bản lĩnh của lão đến đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cái tâm của Ngọc Diện thư sinh

Vừa bước vào Thiên Lộc các, Ý Lan bực dọc quay sang Ngọc Diện thư sinh Thường Luân nói :

- Bản lĩnh của công tử xoàng xĩnh như vậy mà đòi bắt Tiểu Vĩ cho Ý Lan.

Nàng lắc đầu tỏ ý dè bieu :

- Ai cũng có thể nói được chứ chẳng mấy ai thực hiện được điều mình nói.

Thường Luân vẫn giữ vẻ bình thản, ôn tồn đáp lời nàng :

- Tại hạ không ngờ bản lĩnh võ công của Vũ Văn Tiểu Vĩ lại cao siêu như vậy.

Ý thở dài nói tiếp :

- Nhưng nếu không có tại hạ, có lẽ bây giờ tiểu thư đã là một xác chết với nỗi oan mạng xuống A tỳ.

Ý Lan nạt ngang :

- Ý Lan biết.

Nàng xăm xăm bỏ mặc Thường Luân, theo hành lang trở về thư phòng của mình. Thường Luân vẫn lẹo đẹo theo nàng.

Ý Lan dừng bước ngay cửa phòng quay lại nhìn Thường Luân :

- Thường công tử đưa Ý Lan đến đây được rồi, còn Thường công tử hãy trở về hàm thụ lại võ công để có thể đối phó với Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Thường Luân vẫn không tỏ vẻ gì bất mãn bởi lời nói khiêm nhã của Ý Lan. Ý từ tốn đáp lời nàng :

- Tiểu thư yên tâm, một khi tại hạ đã hứa với tiểu thư thì nhất định sẽ đưa Vũ Văn Tiểu Vĩ về để tiểu thư hành xử.

Ý Lan nhún vai, hai cánh môi của nàng biểu hiện một thái độ miệt thị :

- Công tử làm được hăng nói, chứ gặp lại Tiểu Vĩ, Ý Lan e công tử sẽ bỏ mạng bởi Thiên Ma chi của y.

Thường Luân mỉm cười.

Ý Lan hỏi :

- Ý Lan nói không đúng sao mà công tử cười?

- Cao nhân tác hữu cao nhân trị.

Thường Luân lơ đãng nhìn lên bầu trời. Ý khẽ nói :

- Nếu sự phụ của Thường Luân chịu truyền thụ tất cả những công phu tuyệt kỹ cho Thường Luân thì Tiểu Vĩ đã không bức nhục được tại hạ trước mặt tiểu thư.

Thường Luân mở cửa thư phòng Ý Lan :

- Tiểu thư hãy vào nghỉ ngơi và tin tưởng tại hạ, một khi Thường Luân đã nhận sứ mạng dẫn Tiểu Vĩ về cho tiểu thư hành xử thì nhất định sẽ làm được.

Ý Lan khe khẽ nói :

- Công tử đã nói thì phải giữ lời đó, chứ đừng như những kẻ mãi võ Sơn Đông chỉ biết nói mà chẳng biết làm.

- Đại trượng phu phải biết mình mất gì và đang có gì. Tiểu Vĩ nhất định sẽ được tại hạ dẫn độ về để tiểu thư hành xử, mà Thường Luân chẳng đòi hỏi một điều gì, chỉ mong tiểu thư hiểu cho tấm chân tình của tại hạ.

Ý Lan cười khẩy rồi nói :

- Ý Lan biết Thường công tử đã để mắt đến Ý Lan.

Nàng ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt Thường Luân :

- Công tử đang yêu Ý Lan phải không?

Thường Luân gật đầu :

- Nếu tình tại hạ không nặng thì chẳng bao giờ mang mạng mình đổi lấy sự an nguy của người khác.

- Nói vậy công tử vì chữ tình mà cứu Ý Lan?

Thường Luân bậm môi tỏ vẻ suy tư :

- Tại hạ có thể chết, nhưng không thể chịu nhục trước mặt người mình yêu.

- Ý Lan hiểu công tử nên mới khuyên người về trau dồi lại võ công may ra mới bắt được Tiểu Vĩ mang về đây cho Ý Lan hành xử.

Thường Luân thở dài :

- Khi tại hạ đã hứa thì không bao giờ quên.

Thường Luân nhìn Ý Lan :

- Tiểu thư bảo trọng!

- Thường công tử cũng nên cẩn thận, nếu chưa tự thành võ công thượng thừa thì hãy tránh mặt Tiểu Vĩ.

Ý Lan nói xong bước vào thư phòng đóng cửa lại. Thường Luân đứng vờ một lúc, rồi khẽ điểm một nụ cười mỉm, rút chiếc thiết phiến bách biến phe phẩy.

Thường Luân nhìn cánh cửa thư phòng của Ý Lan, ôn tồn nói bằng một chất giọng thật là biểu cảm :

- Ta sẽ vì nàng, vì trái tim ta nói với nàng bằng chữ tình sâu nặng nhất.

Không biết Thường Luân nói với cánh cửa, hay nói với Ý Lan, nhưng chắc chắn y biết lời nói của y có người nghe, mà người đó chẳng ai khác chính là Ý Lan.

Thường Luân đứng trầm ngâm một lúc, cứ như đang chờ cánh cửa thư phòng của Ý Lan sẽ mở ra, nhưng đáp lại sự chờ đợi của y là một sự im lặng đến dửng dưng. Thường Luân khẽ thở dài rồi chấp tay sau lưng thả bước bỏ đi. Nhưng Thường Luân đi chưa được bao xa thì chạm mặt với hai gã thị tướng Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ vừa giáp mặt Thường Luân liền ôm quyền xá. Mạc Tả Quân hấp tấp nói :

- Thường công tử đã gặp tiểu thư của tại hạ chưa?

Thường Luân lưỡng lự một lúc mới đáp lời :

- Tại hạ đã gặp rồi.

Phùng Kỳ liếc Mạc Tả Quân rồi quay lại Thường Luân :

- Còn Vũ Văn Tiểu Vĩ, công tử đã bắt được gã chưa?

Thường Luân cười mỉm, từ tốn nói :

- Bất rần không nên làm động cỏ. Trong thời gian ngắn thôi, tại hạ sẽ dẫn độ Vũ Văn Tiểu Vĩ về để Ý Lan tiểu thư hành xử.

Mạc Tiểu Quân phấn khích, phát tràng cười khanh khách :

- Chúng tôi biết công tử sẽ bắt được gã mà.

Thường Luân mỉm cười, rồi ôn tồn nói với Mạc Tả Quân :

- Tại hạ có việc phải đi.

Phùng Kỳ hỏi :

- Công tử tính đi đâu?

- Tìm một cái lồng để bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Mạc Tả Quân phụ họa theo :

- Đúng rồi, Vũ Văn Tiểu Vĩ là con rắn độc, bắt gã phải có lồng mới được, nếu không thì khó mà bắt được gã. Thế Thường công tử có cần Mạc mỗ và Phùng thị tướng giúp không?

Thường Luân lắc đầu :

- Không đâu, hai vị cứ ở nhà uống rượu chờ tại hạ đưa con rắn độc Vũ Văn Tiểu Vĩ về hành xử.

Khi Thường Luân quay lưng bỏ đi, Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ nhìn theo. Mạc Tả Quân quay qua nói với Phùng Kỳ :

- Thường công tử không biết có dẫn được gã Vũ Văn Tiểu Vĩ về cho Quận chúa trị tội không đây?

Mạc Tả Quân vừa dứt lời thì nghe tiếng Ý Lan cất lên ngay sau lưng hai người :

- Hai người đã làm người rồi.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ vội quay lại quỳ xuống :

- Quận chúa.

Ý Lan nhìn hai người :

- Hai người đứng lên đi!

- Tạ ơn Quận chúa!

Chờ cho Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ đứng lên, Ý Lan mới nói :

- Ta nghĩ Thường Luân công tử dù có thiết tâm với ta cũng chẳng làm gì được Vũ Văn Tiểu Vĩ. Bản lĩnh của Thường Luân chẳng thể nào so sánh với

chàng.

Mạc Tà Quân lí nhí nói :

- Quận chúa, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Ỗ Lan nhún vai :

- Ta cũng chẳng biết nữa.

Phùng Kỳ chen vào :

- Nếu chúng ta chẳng con cách gì thì Quận chúa hãy quên gã Vũ Văn Tiểu Vĩ ngờ nghệch đó đi.

Ỗ Lan cau mày nhìn thẳng vào mặt Phùng Kỳ.

Phùng Kỳ bối rối gục đầu :

- Quận chúa thứ tội, thị tướng chỉ mong Quận chúa đạt được tâm nguyện mà thôi.

Ỗ Lan hừ nhạt một tiếng :

- Ta biết hai người vì ta, nhưng các người chỉ là một lũ vô dụng mà thôi. Nếu như ta không bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ thì không quay về Quy Tự Quốc đâu.

Nàng nói xong, quay lưng đi thẳng về phía thư phòng, để mặc hai gã thị tướng hộ vệ đứng ngẩn ngơ.

Phùng Kỳ nhìn Mạc Tà Quân, Mạc Tà Quân lắc đầu.

Phùng Kỳ nói :

- Mạc huynh, chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Còn làm sao nữa, ta e lần này chúng mình gặp nạn to, nếu không bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ.

* * * * *

Trở lại Thường Luân.

Rời Thiên Lộc các, Thường Luân đi luôn một mạch đến Lạc Hoa viên. Y đến phòng của Á Tiên gõ cửa, khẽ gọi :

- Sư phụ.

Không có ai đáp lại lời của Thường Luân. Đôi chân mày của Thường Luân khẽ cau lại :

- Sư phụ.

Vẫn là một sự im lặng nặng nề.

Thường Luân quyết định đẩy cửa phòng. Đập vào mắt y là thân thể của Á Tiên ngồi ngay trên tràng kỷ.

Thường Luân bối rối quay lưng bước trở ra, nhưng Á Tiên đã gọi hắn lại :

- Thường công tử.

- Tại hạ đến để tìm sư phụ.

- Sư phụ của công tử không có ở đây.

- Không có ở đây, vậy người đi đâu?

- Thế công tử không nhận ra Á Tiên đã bị người ta điểm huyệt à?

- Á Tiên cô nương bị người điểm huyệt?

- Không sai. Nếu Á Tiên không bị người khác điểm huyệt thì đâu ngồi yên với thân thể lơ lửng như thế này. Công tử có thể giải huyệt đạo cho Á Tiên chứ?

Thường Luân bối rối rồi thở ra :

- Được, tại hạ sẽ giải huyết cho Á Tiên cô nương.
- Chúng ta đã từng biết nhau, công tử còn khách sáo làm gì nữa.

Thường Luân quay mặt trở lại.

Mặc dù trên người chẳng một mảnh vải che thân nhưng Á Tiên không một chút e thẹn, ngược lại nàng còn nhìn Thường Luân bằng ánh mắt diễm tình đầy sự khích lệ.

Thường Luân bước đến bên nàng. Á Tiên ngẩng lên nhìn Thường Luân.

Chạm vào ánh mắt của Á Tiên, Thường Luân cảm nhận một ý niệm mơ hồ thôi thúc y đặt tay lên bờ vai nàng. Mặc dù Thường Luân biết mỹ nhân trước mặt mình là tình nhân của sư phụ, bao nhiêu ý niệm hỗn tạp dậy lên trong đầu Thường Luân.

Á Tiên khẽ nói :

- Công tử.
- Hà cô nương.

Thường Luân đặt tay lên đôi bờ vai thon mảnh của Á Tiên :

- Ai đã điểm huyết Hà cô nương?
- Còn ai nữa, chính là Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Giương mặt Thường Luân sa sầm xuống :

- Y đã đến đây?
- Phải. Công tử hãy giải huyết cho Á Tiên.

Thường Luân gật đầu.

Á Tiên bẽn lẽn nói :

- Công tử chỉ cần điểm vào huyết Hội Âm của Á Tiên thì huyết đạo sẽ được giải tỏa.

Thường Luân mỉm cười, ngồi xuống bên nàng :

- Nếu như tại hạ giải huyết cho Hà cô nương thì tại hạ được gì?

Á Tiên tròn mắt nhìn Thường Luân :

- Công tử muốn gì?

Thường Luân choàng tay qua tiểu yêu của nàng :

- Cái tại hạ cần chính là thân thể của cô nương.

Á Tiên mỉm cười :

- Á Tiên có thể đoán được ý niệm trong đầu công tử. Nhưng công tử làm vậy có sợ sư phụ Phong Tình Cổ Thi không?

Thường Luân nhìn ra ngoài cửa thư phòng :

- Phong Tình Cổ Thi là sư phụ của tại hạ, nhưng..

Thường Luân thở dài lắc đầu :

- Thường Luân là đệ tử của Phong Tình Cổ Thi nhưng đã được gì ở lão chứ? Phong Tình Cổ Thi không coi Thường Luân là đệ tử chân truyền nên võ công của tại hạ chẳng bằng ai. Ngay cả Vũ Văn Tiểu Vĩ cũng có thể đuổi tại hạ đi như đuổi một con chó, chứ đừng nói đến những người khác.

Á Tiên cau mày :

- Phong Tình Cổ Thi không truyền thụ tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong và Cương Thi đại pháp cho công tử à?

- Nếu hàm thụ được một phần bản lĩnh võ công của Phong Tình Cổ Thi thì Thường Luân không thể thúc thủ bởi Vũ Văn Tiểu Vi. Thường Luân chẳng được gì ở lão cả, mà chỉ đáng là một tên tiểu nô phục dịch cho lão mà thôi.

Thường Luân quay sang Á Tiên :

- Ngay cả người mà Thường Luân yêu thương cũng phải cống nạp cho Phong Tình Cổ Thi.

Á Tiên chớp mắt :

- Người công tử yêu là ai?

Thường Luân nhìn thẳng vào mắt Á Tiên :

- Mỹ nhân đang ngồi trước mặt tại hạ, Hà Á Tiên.

Á Tiên tròn mắt :

- Á Tiên sao?

Thường Luân ghé mặt sát vào má Á Tiên :

- Thường Luân sinh ra chỉ biết làm thân tiểu nô cho Phong Tình Cổ Thi lão ma thôi sao? Không, Thường Luân phải có gì trong thiên hạ võ lâm chứ.

- Tại sao Thường huynh không nói sớm cho Á Tiên biết tình của huynh?

- Huynh có thể nói được sao?

- Tại sao không nói được?

- Thân phận của huynh chỉ là một tiểu nô hầu phục Phong Tình Cổ Thi, làm sao huynh nói được tình cảm của mình với muội muội. Huynh sợ nói ra tình cảm đó thì Phong Tình Cổ Thi chẳng cho huynh một cái mạng để tranh đua với thiên hạ, mà huynh thì muốn thụ huấn võ công của lão.

Á Tiên nhìn Thường Luân :

- Huynh có thật sự thương Á Tiên không?

Thường Luân đối nhãn với nàng. Ánh mắt của Thường Luân vừa tha thiết vừa biểu cảm khiến cho trái tim Á Tiên đập thình thịch. Nàng đã từng va chạm với bao nhiêu nam nhân, nhưng chỉ một ánh mắt của Thường Luân thôi mà Á Tiên cảm tưởng như trong nội thể của mình bỗng có một ngọn lửa tình bùng cháy ngùn ngụt.

Nếu đem Thường Luân so sánh với Phong Tình Cổ Thi, tất nhiên võ công của y chỉ đáng là con đom đóm so với vàng thái dương nhưng cái khác thì Phong Tình lão ma đâu thể sánh bằng Ngọc Diện thư sinh Thường Luân.

Á Tiên bất giác thẹn thùng :

- Đại ca.

- Muội muội.

Cùng với lời nói chan chứa tình cảm đó, vòng tay của Thường Luân kéo ghệt Á Tiên vào mình.

Á Tiên nhỏ nhẹ nói :

- Phải đại ca đang muốn trở thành chủ nhân ngon tiểu thanh kỳ?

Thường Luân gật đầu :

- Muội muội có giúp đại ca không?

- Á Tiên sẽ giúp huynh. Không chỉ một ngọn tiểu thanh kỳ mà cả thất kỳ đều thuộc về đại ca.

Thường Luân nghe tiếng tim đập của Á Tiên. Y nhìn nàng mỉm cười rồi nói :

- Trái tim của muội muội đã khắc hình huynh rồi.

Á Tiên gật đầu :

- Đại ca đừng xử tệ với muội nghe?

- Nếu không có muội, Thường Luân cũng chỉ là tên tiểu nô hèn hạ.

Thường Luân vừa nói vừa đỡ Á Tiên nằm xuống tràng kỷ. Cái gì đến ắt phải đến, Thường Luân biết mình phải làm gì để có thể trở thành chủ nhân ngọn tiểu thanh kỳ.

Trong khi đó thì Á Tiên chỉ nghĩ đến mỗi một Thường Luân mà thôi. Trong cuộc mây mưa của đôi tình lang, Á Tiên bắt gặp so sánh Thường Luân với những gã nam nhân đã từng bước qua đời nàng. Từ Tri Ngộ Năng, Phong Tình Cổ Thi và cả lão nguy đại hiệp Gian Thiên thì chẳng có ai sánh được với Ngọc Diện thư sinh Thường Luân.

Từ những ý niệm thâm kín đó, Á Tiên buột miệng nói :

- Nếu muội làm bất cứ việc gì, tất cả cũng chỉ vì đại ca mà thôi.

Thường Luân dụi đầu vào ngực Á Tiên, ôn tồn nói :

- Còn cuộc đời của huynh cũng không ngoài muội muội.

Vòng tay của gã ôm cứng lấy nàng khiến cho Á Tiên phải rên khẽ :

- Đại ca.

Hai người cùng hòa nhập làm một để rồi tan ra trong niềm cảm khái tốt cùng. Á Tiên thì nhắm mắt mơ màng với ý tưởng mình đã gặp được một đấng lang quân mà chỉ có trong mộng mà thôi.

Trong lúc đó, Thường Luân lại vô ý nghĩ đến ngọn tiểu thanh kỳ. Gã thầm nhủ :

- “Nếu ta là chủ nhân ngọn tiểu thanh kỳ tất có ngày sẽ là chủ nhân của Thất Kỳ Đoạt Mạng. Thường Luân, người sẽ không còn là tên tiểu nô dịch của lão Phong Tình Cổ Thi. Cái người muốn tất người phải có”.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Một người trước trăm người

Rời Đào Hoa viên, Quân Đạt theo sự chỉ dẫn của Ngọc Lan để tìm đến khu vườn thực được tìm Bát Thiên Vương, mặc dù trong tâm chẳng chẳng muốn nhờ ai, nhưng tình thế hiện tại chẳng không còn sự chọn lựa nào khác.

Vừa ra khỏi cửa Tây thành Dương Châu, chưa đi được bao xa thì Quân Đạt nghe có tiếng vó ngựa phi dồn dập. Quân Đạt đoán có lẽ đoàn nhân mã kia là những cao thủ giang hồ đang truy lùng mình. Nghĩ như vậy, trong khi nội thể còn bị Cương Thi đại pháp của Phong Tình lão ma khống chế, nên chẳng lần vào một bụi rậm ven đường để tránh đoàn nhân mã đó.

Đúng như Quân Đạt nghĩ, đoàn nhân mã độ hai mươi người, đi đầu là hai gã đại hán lực lưỡng, một người có nước da đen kịt, người bên cạnh lại có nước da trắng như con gái.

Người có nước da trắng vừa phi ngựa qua chỗ Quân Đạt nấp, vừa nói với người có nước da đen :

- Đại ca không bao giờ nghe lời đệ, chúng ta chỉ tốn công vô ích mà thôi. Hừ, tên tiểu tử Hàn Quân Đạt nhất định còn ẩn nấp đâu đó trong Dương Châu thành chứ chưa kịp trốn chạy ra ngoài thành đâu.

- Ấy da, nếu như gã còn trốn trong Dương Châu thành thì nhất định sẽ phải lộ mặt ra thôi. Gã đã trúng Cương Thi đại pháp của Phong Tình Cổ Thi thì nhất định phải theo cửa Tây mà tìm đến Bát Thiên Vương. Nhưng chúng ta đã rượt theo cả một đoạn đường dài mà chẳng thấy tung tích gã.

Gã có nước da đen ghim dây cương ghim dây cương :

- Ngô Can...

Ngô Can ghim cương ngựa quay lại hỏi :

- Đại ca dạy bảo gì nữa?

- Đệ tính quay lại Dương Châu thành à?

- Chẳng lẽ chúng ta ở lại đây?

Ngô Phùng gật đầu :

- Đại ca nghĩ mình nên dừng trại ở đây. Nhất định Hàn Quân Đạt không muốn bị tẩu hỏa nhập ma bởi Cương Thi đại pháp của Phong Tinh lão ma thì phải theo con đường này để tìm đến Bát Thiên Vương. Chúng ta dừng trại đón gã tiểu tử đó ở đây, nhất định sẽ bắt được y.

Ngô Can nheo mày suy nghĩ :

- Đại ca nói rất đúng.

Ngô Can khoát tay ra hiệu. Những tên thuộc nhân đồng loạt xuống ngựa. Chỉ một lúc sau, họ đã dựng trại chỉ cách chỗ Quân Đạt nấp không quá mười trượng.

Bọn thuộc hạ của hai gã họ Ngô vừa dựng trại xong thì từ cửa Tây Dương Châu thành có đoàn nhân mã khác cũng độ mười lăm người phi đến. Dẫn đầu đoàn nhân mã đó chính là Gian Thiên đại hiệp, chủ nhân Tụ Nghĩa đường.

Gian Thiên phi ngựa đến bên cạnh hai gã họ Ngô.

Ngô Can và Ngô Phùng phi thân khỏi lưng ngựa, ôm quyền xá Gian Thiên :

- Gian đại hiệp đến, chúng tôi bận dựng trại không kịp nghênh đón.

Gian Thiên rời lưng ngựa :

- Nhị vị dựng trại đón tên tiểu tử Quân Đạt ở Tây môn?

Ngô Phùng gật đầu :

- Tại hạ nghĩ nếu tên tiểu tử Quân Đạt không muốn bị tẩu hỏa nhập ma ắt phải theo tây lộ mà tìm đến Bát Thiên Vương để nhờ lão quái đó trục Cương Thi đại pháp của Phong Tinh Cổ Thi ra khỏi nội thể của gã.

Gian Thiên gật đầu :

- Gian mõ cũng nghĩ như vậy, nên mới cùng những thuộc nhân ở Tụ Nghĩa đường đến đây hỗ trợ cho nhị vị.

- Gian đại hiệp lo xa quá nhọc thân, Song Tà Tử Diện vô cùng cảm kích.

Ngô Phùng chỉ chiếc lều to nhất nói :

- Gian đại hiệp đã đến thì hãy vào trong lều nghỉ ngơi, khi nào tên tiểu tử Quân Đạt xuất đầu lộ diện cứ để huynh đệ chúng tôi thu nạp hần.

Gian Thiên gật đầu :

- Nhị vị hảo hán bắt được Hàn Quân Đạt là lập được đại công đối với võ lâm bạch đạo.

- Không dám nhận lời khen của Gian Thiên đại hiệp. Nếu huynh đệ chúng tôi có lập được công lớn cũng xin nhường cho Tụ Nghĩa đường.

Gian Thiên khoát tay :

- Tụ Nghĩa đường không cướp phần công lao khó nhọc của nhị vị đâu.

Gian Thiên cười mỉm :

- Có Song Tà Tử Diện ở đây, Gian mõ yên tâm phần nào. Nhất định Hàn Quân Đạt sẽ bị bắt đưa về Tụ Nghĩa đường.

Gian Thiên vừa nói dứt câu thì bất thần Phong Tinh Cổ Thi lướt đến. Lão vừa trụ thân đứng đối diện với Gian Thiên vừa nói :

- Bắt được gã tiểu tử Hàn Quân Đạt có phần của lão không?

Vừa thấy Phong Tinh Cổ Thi, Gian Thiên ôm quyền xá dài :

- Phong Tinh lão ma đến mà chúng tôi không biết. Võ công của lão đáng mặt thiên hạ đệ nhất nhân.

Phong Tinh Cổ Thi hừ nhạt, nhìn Gian Thiên nói :

- Lão phu là thiên hạ đệ nhất nhân nhưng không được tiếng là đại hiệp như Gian Thiên chủ nhân Tụ Nghĩa đường.

- Lão huynh quá lời rồi, Gian mỗ không dám nhận hai tiếng đại hiệp, chẳng qua hai tiếng đó do bằng hữu giang hồ gán tặng mà thôi.

- Hừ, thôi người đừng khách sáo làm gì nữa. Nếu như người bắt được gã tiểu tử Hàn Quân Đạt, chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ thì lão chỉ xin nhận phần nhỏ là được lấy hai ngọn tiểu kỳ màu đen và màu vàng, còn tên tiểu tử đó thì các người muốn làm gì cũng được.

Gian Thiên từ tốn nói :

- Gian mỗ vì đại nghĩa của võ lâm mà truy sát tên tiểu tử Hàn Quân Đạt chứ không nghĩ đến những ngọn tiểu kỳ đó. Nếu như bắt được Quân Đạt, lão huynh có thích hai ngọn tiểu kỳ thì Gian mỗ sẽ trao cho lão huynh. Các chư vị huynh đệ ở Tụ Nghĩa đường chắc cũng như Gian mỗ, không giành giật với lão huynh đâu.

Phong Tinh Cổ Thi gật đầu :

- Gian đại hiệp nói hay lắm đó. Nếu Tụ Nghĩa đường có ý tốt như vậy, lão phu khỏi nhọc công nhọc sức. Mà xét cho cùng, nếu không có chút Cường Thi đại pháp của lão phu thì cho dù Gian đại hiệp có kéo thêm nhiều người nữa cũng chỉ nạp mạng cho gã tiểu tử Hàn Quân Đạt mà thôi.

Mặc dù lời nói của Phong Tinh Cổ Thi có vẻ tự thị và kiêu căng, nhưng Gian Thiên vẫn giữ bộ mặt nhẵn nhụi, không tỏ lộ một chút gì bất mãn ra bên ngoài. Thậm chí Gian Thiên còn rất từ tốn ôn hòa.

Gian Thiên nhìn Phong Tinh Cổ Thi nói :

- Cái công của lão huynh dụng Cường Thi đại pháp, tất cả chư huynh đệ ở Tụ Nghĩa đường đều biết và ai cũng khâm phục lão huynh vô ngần.

Gian Thiên vừa nói hết câu thì bất thần từ phía sau họ Gian, Ma Thần Cát Giã như chiếc bóng vô hình lướt đến. Lão vừa trở khinh thuật thượng đỉnh vừa nói :

- Gian đại hiệp sùng bái Phong Tinh Cổ Thi vậy còn đối với Ma Thần Cát Giã thì sao?

Gian Thiên quay ngoắt lại.

Ma Thần Cát Giã chấp tay sau lưng, với từng bước đi đỉnh đặc tiến đến đối mặt với Gian Thiên và Phong Tinh Cổ Thi. Trong khi Gian Thiên ôm quyền xá Ma Thần Cát Giã thì lão lại chú nhãn đến Phong Tinh Cổ Thi.

Gian Thiên ôn tồn nói :

- Gian Thiên ngưỡng Cát Giã lão huynh chờ tên tiểu tử Hàn Quân Đạt ở Đào Hoa viên.

Ma Thần Cát Giã lờm Gian Thiên :

- Lão phu không để mất phần của mình đâu.

Ma Thần Cát Giã quay lại Phong Tinh Cổ Thi. Khuôn mặt của Ma Thần Cát Giã nghiêm khắc đến lạnh lùng :

- Lâu lắm rồi không gặp được Phong Tinh huynh, hôm nay có duyên chúng ta lại tái ngộ.

Phong Tinh Cổ Thi nhún vai :

- Lão đệ đến vì hai ngọn tiểu kỳ?

- Không sai. Ngọn tiểu huyệt kỳ là của lão đệ nên đệ phải thu hồi lại. Ngọn tiểu hắc kỳ là của tên tiểu tử Hàn Quân Đạt, lão đệ phải đoạt lấy vì gã đã thiếu nợ đệ.

Phong Tinh Cổ Thi vuốt râu cười mỉm :

- Lão đệ tính vậy hóa ra không có phần của Phong Tinh lão huynh à? Nếu như lão huynh không tặng cho tên tiểu tử kia chút tà công Cường Thi đại pháp thì lão đệ đâu có cơ hội lấy lại ngọn tiểu huyệt kỳ.

- Chuyện đó ai cũng biết, nhưng nếu không có cuộc giao thủ giữa Ma Thần Cát Giã và hần thì ẽ rằng Cường Thi đại pháp của lão huynh chưa chắc đã làm gì được Quân Đạt. Lão huynh đừng quên rằng Hàn Quân Đạt cũng là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ.

Phong Tinh Cổ Thi sa sầm mặt :

- Ta biết tên tiểu tử Hàn Quân Đạt là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ nên mới đón hần ở đây.

Phong Tinh Cổ Thi xoa tay :

- Ta có một đề nghị thế này, nếu như tên tiểu tử kia đến, một trong hai ta nếu ai lấy mạng gã trước thì người đó được làm chủ hai ngọn tiểu hắc kỳ và tiểu

huỳnh kỳ. Lão đệ thấy thế nào?

- Hần đã trúng Cung Thi đại pháp của huynh, tất huynh được nhiều thuận lợi.
- Nói như vậy ý của đệ không đồng ý chứ gì?

Ma Thần Cát Giã nheo mày :

- Ý của lão huynh cũng muốn đoạt luôn ngọn tiểu huỳnh kỳ của đệ.

Phong Tinh Cổ Thi bình nhiên nói :

- Ai cũng muốn có đủ Thất Kỳ Đoạt Mạng kia mà.
- Vậy thì Ma Thần Cát Giã cũng sẵn sàng chịu theo ý của huynh.

Ma Thần Cát Giã nói xong chấp tay sau lưng đi thẳng đến phía trước. Lão khoanh tay đứng nhìn về hướng cửa Tây thành Dương Châu trong một tư thế bất động lạnh lùng.

Gian Thiên nói nhỏ với Phong Tinh Cổ Thi :

- Phong Tinh lão huynh và Cát Giã huynh đều là bậc trưởng thượng trong vũ lâm, nếu vì Hàn Quân Đạt và hai ngọn tiểu kỳ mà xảy ra xô xát...

Gian Thiên thờ dài một tiếng :

- Tôi sợ giang hồ sẽ mất một trong hai bậc kỳ tài.

Phong Tinh Cổ Thi nheo mày nhìn Gian Thiên :

- Vậy ý của ngươi muốn gì?
- Nếu như nhị vị lão huynh bắt được Hàn Quân Đạt dẫn độ về Tụ Nghĩa đường, thì lão huynh và Cát Giã huynh có thể tránh được cuộc xô xát. Theo thiên ý của Gian Thiên, nếu như để Gian mỗ phản xử, phản lợi ắt sẽ nghiêng về lão huynh.
- Ngươi nói thật đấy chứ?
- Lão huynh nghi ngờ Gian Thiên à?

Gian Thiên gỡ câu hỏi đó Phong Tinh Cổ Thi sẽ phản bác nhưng ngược lại, lão lại gật đầu :

- Ủ, lão phu nghi ngờ những tên đại hiệp lắm, nhất là những đại hiệp như ngươi.

Gian Thiên vẫn giữ vẻ ôn nhu từ tốn :

- Gian Thiên vì lão huynh, nhưng nếu lão huynh nghi ngờ thì Gian mỗ không làm phiền lão huynh nữa.

Gian Thiên ôm quyền xá Phong Tinh Cổ Thi, toan trở bước quay về gian lều mà Song Tà Tử Diện đã dựng sẵn cho y, nhưng Gian Thiên chưa kịp bước đi, Phong Tinh Cổ Thi đã gọi giật lại :

- Gian đại hiệp.

Gian Thiên quay lại :

- Phong Tinh lão huynh có điều chi chỉ giáo?

Phong Tinh Cổ Thi cười mỉm, tạo vẻ mặt thân ái. Lão ôn nhu nói :

- Nếu như ngươi có ý giúp lão mà việc tụ thành như ý của lão phu, lão phu hứa sẽ đỡ đầu cho ngươi mãi mãi là một vị đại hiệp trong thiên hạ.
- Đa tạ lão huynh! Ý của Gian Thiên cũng chỉ có thế mà thôi, Gian Thiên sống vì đại nghĩa của vũ lâm, nếu được lão huynh hỗ trợ giúp đỡ chính nghĩa của vũ lâm Trung Nguyên sẽ mãi mãi rạng rỡ.
- Ý của ngươi lão phu hiểu.

Quân Đạt nấp trong bụi rậm thấy tất cả mọi việc diễn ra trước mắt mình, không khỏi bồi hồi lo lắng. Chẳng bắt gặp nghĩ thầm :

- “Mình đã trở thành con mồi săn đuổi của các cao thủ trên giang hồ. Xem ra tình thế này, để đến được khu vườn thực dược của Bát Thiên Vương không dễ chút nào”.

Quân Đạt chưa biết mình phải rời khỏi chỗ này bằng cách nào thì chợt nghe tiếng chim rúc trên bầu trời. Chàng đưa mắt nhìn lên.

Cánh chim khổng lồ lượn đảo một vòng, trên lưng có người ngồi khiến Quân Đạt nghĩ tới nữ nhân đã từng giao thủ với Ma Thần Cát Già. Chàng bắt giác lo lắng.

Trong lúc đó Phong Tinh Cổ Thi, Gian Thiên, Ma Thần Cát Già và những cao thủ có mặt đều ngẩng mặt nhìn lên sau khi nghe tiếng chim rúc.

Cánh chim hạc khổng lồ lượn thêm một vòng nữa rồi bất ngờ từ trên cao lao vút xuống. Cánh chim hạc như cánh điều hầu nhắm ngay chỗ Quân Đạt nấp lao xuống. Đồng thời vurun ra những chiếc móng chim dững mãnh.

Mọi người còn đang ngỡ ngác trước hiện tượng đó thì từ trong bụi cây Quân Đạt chẳng còn cách nào khác phải thoát ra để tránh những chiếc vuốt chim tập kích mình.

Gian Thiên tròn mắt thét lớn :

- Già kia kia.

Quân Đạt bị chim hạc vurun vuốt tập kích, mặc dù bất ngờ nhưng chàng vẫn kịp lăn tròn trên đất, tránh những chiếc móng vuốt đó trong đường tơ kẽ tóc.

Quân Đạt chạy ra khỏi chỗ nấp. Chàng vừa lộ thân thì Ma Thần Cát Già là người nhanh nhất băng đến. Lão vừa phi thân tới vừa quát :

- Tiểu tử, trả cò và nạp mạng cho lão phu.

Ma Thần Cát Già vừa nói vừa thi triển Chi Điện Di Sơn công kích trực tiếp vào Quân Đạt với mười thành công lực.

Vốn đã có hận với Quân Đạt, giờ thêm giao ước với Phong Tinh Cổ Thi, Ma Thần Cát Già muốn thế công đầu tiên của mình phải đoạt ngay tính mạng Quân Đạt.

Ngon Chi Điện Di Sơn như một ánh kiếm vàng nghếch chém xả vào Quân Đạt không một chút nương tay.

Trước thế công tàn khốc của Ma Thần Cát Già, dù muốn hay không, để bảo toàn tính mạng mình, mặc dù biết tà công Cương Thi đại pháp có thể khiến chàng tẩu hỏa nhập ma, nhưng Quân Đạt vẫn phải đón đỡ ngọn Chi Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Già.

Quân Đạt nghiêng răng ken két, vận hóa nguyên khí, tổng ngược ra tuyệt thức Song Chi Đoạt Mạng với bảy thân công lực đỡ thẳng vào ngọn Chi Điện Di Sơn.

- Âm..

Đón thẳng tuyệt thức Chi Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Già, khí huyết của Quân Đạt nhộn nhạo. Mắt chàng hoa lên, trời đất như quay cuồng, đồng thời tim nhói đau. Quân Đạt thối lui năm bộ, đứng không vững. Chàng rùng mình thổ luôn một vò máu bầm.

Quân Đạt cố gượng đứng trụ bộ thì nghe Phong Tinh Cổ Thi quát lớn :

- Lão đệ song rồi thì đến lượt ta.

Phong Tinh Cổ Thi lướt đến, song thủ hoành chéo rồi đẩy về phía Quân Đạt tuyệt thức Nộ Hải Cuồng Phong. Từ song thủ của lão ma một vòng khí xoáy tròn ốc trông chẳng khác con ốc xoáy theo chiều ngang, mà đỉnh ốc là một mũi giùi nhọn hoắt có thể khoan son phá thạch.

Phong Tinh Cổ Thi vừa phát chiêu vừa nói :

- Tiểu tử tới số rồi.

Mặc dù bị nội thương trầm trọng nhưng ý chí kiên cường của Quân Đạt bùng bùng trỗi dậy. Chàng đâu muốn mình chết một cách dễ dàng như vậy được, nên nghiêng răng đụng đến tuyệt thức Chi Điện Di Sơn vừa thụ học trong lá tiểu huyệnh kỳ nhưng lần này dù chàng có gắng gượng đến đâu thì cũng chỉ huy động được ba thành nguyên ngưng đã cạn kiệt mà thôi.

- Âm..

Đỡ thẳng vào luồng xoáy kinh Hải Nộ Cuồng Phong, Quân Đạt trượt dài trên mặt đất tới bốn trượng, thổ tiếp một bụm máu bầm nữa. Đến lúc này chàng mới cảm nhận đầu óc mình có những âm thanh u u, thần trí chẳng còn nhận thức được gì nữa.

Trong khi đó Ma Thần Cát Già thì thoáng ngạc nhiên sững sờ bởi nhận ra Quân Đạt thi triển tuyệt kỹ Chi Điện Di Sơn trong ngọn tiểu huyệnh kỳ.

Ma Thần Cát Già buột miệng nói :

- Tiểu tử, không ngờ ngươi lại thông minh như vậy.

Mặc dù khen nhưng Ma Thần Cát Giã vẫn lướt đến. Lão vừa dụng khinh thuật vừa nói với Phong Tinh Cổ Thi :

- Đến lượt Ma Thần Cát Giã chứ.

Thấy Quân Đạt đỡ được một chưởng cuồng phong mà vẫn còn đứng được. Phong Tinh Cổ Thi bối rối vô cùng. Lão sợ Ma Thần Cát Giã nhân cơ hội là người lấy mạng Quân Đạt nên hấp tấp sàng bộ qua, vừa khoát tay vừa nói :

- Chúng ta không có giao ước liên thủ kia mà. Ai giết được gã thì gã thuộc về người đó.

Phong Tinh Cổ Thi vừa nói vừa dụng luôn thuật khinh công thượng thừa Hoài Long Quá Bộ, lộn ngược về phía Quân Đạt, đồng thời phát triển luôn tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong với tất cả nguyên khí nội công.

Ma Thần Cát Giã đâu thể để cho Phong Tinh Cổ Thi chiếm lợi thế mà đắc thủ, cũng nhanh hơn chớp mắt, dụng tuyệt kỹ Chi Điện Di Sơn tập kích ngang ngọn xoáy kinh Hải Nộ Cuồng Phong.

Vô hình trung ngọn Chi Điện Di Sơn xoáy tròn bao lấy khí Hải Nộ Cuồng Phong trông chẳng khác gì mũi giùi khổng lồ phát kiếm khí hướng thẳng đến Quân Đạt mà tập kích.

Sự hợp nhất hai luồng nội lực Hải Nộ Cuồng Phong và Chi Điện Di Sơn ngay cả Phong Tinh Cổ Thi và Ma Thần Cát Giã cũng ngạc nhiên vô cùng. Mặc dù vậy, nhưng cả hai lại cảm nhận chưởng pháp và chỉ công sung mãn vô cùng và lợi hại gấp nhiều lần.

Thấy luôn xoáy kinh hợp nhất cùng chỉ pháp tập kích mình. Quân Đạt chỉ còn biết nghĩ đến cái chết.

Chàng bất giác nhủ thầm :

- “Mình chỉ là hạt bụi trong giang hồ, dù có là chủ nhân tiểu hắc kỳ”.

Xoáy kinh mãnh liệt chỉ còn cách chàng không đầy hai trượng thì một bóng người nhỏ nhắn lướt đến. Người đó dụng đứng song chưởng thét lớn :

- Khai Vân Tích Địa.

Cả bầu trời như đổi sắc khi Bạch Hạc Tiên Từ phát tác chưởng khí âm nhu đón thẳng vào luồng xoáy kinh hợp nhất. Khi hai luồng khí chưởng chạm nhau, đất dưới chân Bạch Hạc Tiên Từ sôi sục u lên thành một cái gò cao quá nửa đầu gối.

Chẳng có âm thanh nào phát ra khi hai đạo chưởng chạm thẳng vào nhau mà chỉ có những tiếng rì rì như lửa gặp gió.

Mặc dù vậy, nhưng mọi người cảm nhận một không gian nặng nề muốn ngộp thở.

Bạch Hạc Tiên Từ thoáng cau mày.

Theo sau cái cau mày của nàng, thân hình khẽ rùng mình.

- Âm..

Cả trời đất như tối sầm lại, dư lực phát tán tỏa ra xung quanh khiến cho bọn cao thủ. Tụ Nghĩa đường chẳng khác nào những chiếc lá khô bị gió dữ thổi bay tứ phương tám hướng.

Bạch Hạc Tiên Từ trượt dài về sau ba bộ, thần sắc biến đổi tái nhợt, trong khi Phong Tinh Cổ Thi và Ma Thần Cát Giã chỉ thôi đứng nửa bộ.

Bạch Hạc Tiên Từ rùng mình, hai bên khóe miệng rịn ra hai vệt máu tươi.

Phong Tinh Cổ Thi thấy đối phương đỡ một chưởng của lão và Ma Thần Cát Giã phối hợp đã không chịu nổi, bị nội thương, nên phẩn chấn nói :

- Bạch Hạc Tiên Từ, ngươi đến nạp mạng cho lão phu.

Bạch Hạc Tiên Từ không màng đến lời của lão Phong Tinh Cổ Thi, thét lớn :

- Bạch Hạc Nhi.

Cánh chim hạc từ trên bầu trời cao lao vụt xuống. Nó giang rộng đôi cánh quạt thẳng về phía Phong Tinh Cổ Thi và Ma Thần Cát Giã. Từ đôi cánh của Bạch Hạc Nhi hai đạo cuồng phong mãnh liệt thổi cát đá nhằm hai lão mà tập kích.

Trong con lốc cát đá, Ma Thần Cát Giã lẫn Phong Tinh Cổ Thi phải hoành bộ tháo lui hai trượng. Khi hai lão trụ thân cũng là lúc Bạch Hạc Nhi dùng đôi chân quắp lấy Bạch Hạc Tiên Từ và Hàn Quân Đạt lao vụt lên bầu trời cao.

Ma Thần Cát Giã phát hiện ra Bạch Hạc Nhi quắp Bạch Hạc Tiên Từ và Quân Đạt đào thoát, mắt lộ hung quang, liền phóng ra đạo Chi Điện Di Sơn truy bức theo cánh hạc, nhưng đạo chỉ của lão chỉ đánh vào khoảng không trong khi Bạch Hạc Nhi đã lướt gió vùn vụt lướt về phía trời tây mất dạng.

Ma Thần Cát Giã thờ dõc, nói :

- Tiểu tử, dù ngươi có chạy thoát khỏi tay ra lần này nhưng cũng có ngày lão phu sẽ tìm ra ngươi.

Mọi sự biến xảy ra chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng để lại một quang cảnh đổ nát, đất bị cày xới, và những bụi cây ven đường chẳng còn ra hình thù gì nữa.

Ma Thần Cát Giã quay lại đối mặt với Phong Tinh Cổ Thi. Lão gần giọng nói :

- Bây giờ thì chẳng còn gì để lão huynh và Cát Giã lão đệ tranh đoạt. Kiếu từ!

Ma Thần Cát Giã dứt lời trở luôn khinh thuật thượng thừa thoát đi như con gió thoảng.

Gian Thiên bước đến bên Phong Tinh Cổ Thi :

- Phong Tinh lão huynh, à nha đầu đó đã phồng tay trên của lão huynh, nhưng lão huynh biết danh tánh của à, ắt biết nơi trú ngụ. Gian mỗ sẽ điều động tất cả cao thủ Tụ Nghĩa đường, cùng lão huynh truy sát à.

Phong Tinh Cổ Thi nheo mày :

- Ngươi tưởng Tiên cung là Tụ Nghĩa đường của ngươi à?

Phong Tinh Cổ Thi bỏ đi nặc Gian Thiên đứng ngơ ngếch như một con rối.

Gian Thiên nhìn theo Phong Tinh Cổ Thi lắc đầu rồi khẽ mỉm cười.

Song Tà Tử Diện bước đến bên Gian Thiên.

Ngô Can nói :

- Gian đại hiệp, chúng ta quay trở về Tụ Nghĩa đường chứ?

Gian Thiên lắc đầu :

- Ồ không, tại sao lại quay về Tụ Nghĩa đường?

- O... chẳng lẽ ở đây à?

- Chúng ta không quay về Tụ Nghĩa đường, và cũng chẳng ở đây làm gì.

- Thế theo đại hiệp chúng ta đi đâu?

- Đến khu vườn thực dược của Bát Thiên Vương. Dù cho Hàn Quân Đạt có bị Bạch Hạc Tiên Tử bắt đi, nhưng theo ý Gian mỗ y cũng phải mò đến Bát Thiên Vương mà thôi.

- Y còn sống được sao?

- Cái mạng của gã lớn lắm, không chết được đâu, biết đâu chúng ta lại gặp may mà có cả Bạch Hạc Tiên Tử nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lâm đại nạn gặp kỳ duyên

Bạch Hạc Nhi quắp Bạch Hạc Tiên Tử và Hàn Quân Đạt đập cánh lướt gió bay về hướng Tây. Bạch Hạc Tiên Tử nhìn qua Quân Đạt thấy dung diện chàng hiện những nét khổ khổ vô cùng.

Bạch Hạc Tiên Tử nói :

- Ngươi có bị gì không?

Quân Đạt không trả lời nàng mà chỉ nghiêng bậm môi.

Bạch Hạc Tiên Từ hỏi lại :

- Sao ngươi không trả lời bốn cô nương?

Quân Đạt cúi gầm mặt, mặt chàng ướt đầm mồ hôi.

- Để ta coi mạch của ngươi xem trong người ngươi thế nào.

Bạch Hạc Tiên Từ vừa toan vói tay qua nắm lấy tay Quân Đạt thì chàng hoảng hốt nói :

- Đừng... đừng chạm vào ta.

Bạch Hạc Tiên Từ cau mày :

- Ngươi sao vậy?

Quân Đạt hấp tấp nói :

- Trong người ta có ngọn tiểu huyền kỳ của Ma Thần Cát Già, có lấy thì lệnh cho chim hạc thả ta xuống đất rồi lấy. Lấy xong cô nương phải đi ngay lập tức.

Nghe giọng Quân Đạt có vẻ khản trương, Bạch Hạc Tiên Từ càng thắc mắc hơn.

Nàng ôn nhu nói :

- Tất nhiên bốn tiên tử sẽ lấy ngọn tiểu huyền kỳ và cả ngọn tiểu hắc kỳ nữa, nhưng trước khi lấy ta cần xem qua nội thể ngươi có bị gì không.

- Tiểu hắc kỳ của ta đã bị người khác lấy rồi. Còn hiện tại, Quân Đạt sắp... Hãy mau lệnh cho chim hạc thả Quân Đạt xuống đất, nhanh lên.

Quân Đạt quay sang nhìn Bạch Hạc Tiên Từ :

- Mau lệnh cho chim hạc thả ta xuống đất. Nhanh lên đi.

- Ngươi muốn chết hay sao mà hối thúc ta lệnh cho chim hạc thả ngươi xuống đất. Ngươi rơi xuống đất thì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

- Sao cũng được. Nếu Quân Đạt không đến được chỗ Bát Thiên Vương thì chết cũng được. Muốn lắm rồi, hãy mau lệnh cho chim hạc thả ta ra rồi cô nương tìm đến xác ta mà lấy ngọn tiểu huyền kỳ.

- Bốn tiên tử chỉ muốn đoạt hai ngọn tiểu kỳ chứ không muốn giết ngươi đâu.

- Cô nương muốn giết Quân Đạt hay không không thành vấn đề, nhưng lúc này ta đang muốn chết.

Bạch Hạc Tiên Từ cau mày :

- Tại sao công tử muốn chết?

Quân Đạt nhìn qua nàng, đôi tình nhân của chàng đỏ au tương như sắp rỉ máu. Quân Đạt nghiêng rằng :

- Ta sắp tẩu hỏa nhập ma, hãy lệnh cho chim hạc thả ta ra để cho Quân Đạt chết.

Bạch Hạc Tiên Từ nhìn chàng rồi ngược lên nói với Bạch Hạc Nhi :

- Bạch nhi, đưa chúng ta xuống đất.

Bạch hạc rúc lên hai tiếng, đảo một vòng tròn rộng rồi từ từ sà xuống đất.

Bạch Hạc Tiên Từ và Quân Đạt vừa được Bạch Hạc Nhi thả xuống đất, nó chưa kịp bay lên thì bất ngờ có chiếc vòng răng cưa rít trong không khí, kết thành hình chữ phẩm vùn vụt lao đến nhanh không thể tả.

Nghe tiếng binh khí rít trong không khí, Bạch Hạc Tiên Từ giật mình, nàng quát lớn :

- Bạch Hạc Nhi cẩn thận.

Cùng với tiếng quát đó, Bạch Hạc Tiên Từ trở luôn khinh thuật lảng ba hư bộ, phát tác tuyệt thức Khai Vân Tích Địa, nhắm ba đóm sáng đón đỡ cho Bạch Hạc Nhi.

Âm thanh rít lên nghe buốt cả màng óc :

- Rét...

Mặc dù Bạch Hạc Tiên Từ đã dụng năm phần nguyên âm phát tác chương khí Khai Vân Tích Địa, nhưng những vòng tròn bạch quang kia vẫn vùn vụt xuyên qua vùng chương khí của nàng mà lao đến Bạch Hạc Nhi.

Bạch Hạc Tiên Từ hốt hoảng thét lên :

- Bạch Hạc Nhi!

Ba đốm sáng lướt đến Bạch Hạc Tiên Từ, nhưng nàng chỉ một mực lo lắng cho sinh mạng của Bạch Hạc Nhi mà không để tâm đến bản thân mình.

Chỉ trong chớp mắt nữa thôi thì ba chiếc vòng răng cưa chuyên công phá nội lực sẽ như lưỡi hái tử thần cướp đi sinh mạng của Bạch Hạc Tiên Từ.

Chim hạc như nhận biết sự nguy hiểm đã chụp đến Bạch Hạc Tiên Từ, liền rúc lên những tiếng kêu hoảng loạn, trong khi đó Bạch Hạc Tiên Từ chỉ còn biết nhắm mắt chờ đợi lưỡi hái tử thần.

- Rét...

- Chát... chát... chát.

Ba chiếc vòng răng cưa chạm vào ba vòng chỉ công với sức mạnh mãnh liệt đánh bật trở lại. Nghe những âm thanh đó vang ngay bên tai mình, Bạch Hạc Tiên Từ rùng mình nhìn lại, thấy Quân Đạt với đôi tinh nhân đỏ như hai hòn than và những nét khốn khổ hiện lên mặt, đồng thời trên đỉnh đầu xuất hiện một sợi chỉ khí đen kịt.

Bạch Hạc Tiên Từ buột miệng nói :

- Công tử đã cứu ta.

- Quân Đạt không còn sức chịu đựng nữa đâu.

Quân Đạt nói xong mấy lời đó té khụy xuống đất, cùng lúc một chiếc kiệu bằng lụa trắng phiêu diêu lướt đến.

Chim hạc vừa thấy chiếc kiệu lụa đã rúc lên liên tục mấy tiếng rồi đập cánh lướt đến toan quắp Bạch Hạc Tiên Từ, nhưng từ trong chiếc kiệu một đạo kinh âm nhu cuộn cuộn ập đến Bạch Hạc Nhi.

Bạch Hạc Tiên Từ lạng bộ nói với chim hạc :

- Bạch nhi chạy đi.

Chim hạc quạt hai cánh tạo một luồng cuồng phong đón lấy đạo kinh của người trong kiệu.

- Âm..

Bạch Hạc Nhi như cánh điều giấy bị gió lốc thổi bật về sau. Chim hạc rúc lên một tiếng rồi bay thẳng lên không trung, nhưng đường bay của nó không còn uyển chuyển nhẹ nhàng nữa, mà chao đảo như một cánh điều đứt dây không định hướng.

Trong lúc Bạch Hạc Nhi hứng đạo kinh của đối phương thì Bạch Hạc Tiên Từ đã phi thân lướt đến bên Quân Đạt. Nàng cấp lấy Quân Đạt trở khinh công bằng mình đi.

Từ trong chiếc kiệu bằng lụa, một mỹ phụ vận phục trang vương triều lướt ra. Khinh công của mỹ phụ như đập lên không khí mà lướt đuổi theo Bạch Hạc Tiên Từ.

Mặc dù Bạch Hạc Tiên Từ đã trở hết bản lĩnh khinh công nhưng khoảng cách giữa nàng và mỹ phụ nhanh chóng thu ngắn lại. Bất ngờ Quân Đạt bừng tỉnh, ngược lên nhìn nàng bằng đôi mắt đỏ au như hai hòn than hồng.

Chàng thều thào nói :

- Buông ta... buông ta ra.

Không màng đến lời nói của Quân Đạt, Bạch Hạc Tiên Từ vẫn cấp chàng lao đi vùn vụt.

Quân Đạt nghiêng răng :

- Nếu nàng không thả ta ra thì hối không kịp đâu.

Bạch Hạc Tiên Từ liếc lại phía sau thấy mỹ phụ chỉ còn cách mình không quá mười trượng, thì càng khẩn trương hơn.

Khoảng cách giữa Bạch Hạc Tiên Từ và mỹ phụ thu ngắn thêm ba trượng nữa, và chỉ không bao lâu nữa nhất định mỹ phụ sẽ bắt kịp Bạch Hạc Tiên Từ.

Không biết mỹ phụ đang rượt theo Bạch Hạc Tiên Từ là ai nhưng rõ ràng vẻ mặt của Bạch Hạc Tiên Từ vô cùng khản trương và lo lắng, chứng tỏ nàng biết phải hành xử thế nào nếu chạm mặt với người này.

Khoảng cách thân gần hơn, giờ chỉ còn không quá năm trượng. Lúc này Bạch Hạc Tiên Từ nghe được cả tiếng y trang của mỹ phụ giũ phần phật sau lưng mình. Nàng bắt giác lo âu, nếu như mỹ phụ lại thi triển những chiếc vòng răng cưa công phá nội công thì quả là nàng chẳng còn sinh lộ.

Đúng như Bạch Hạc Tiên Từ dự đoán, mỹ phụ vừa rút ngắn khoảng cách còn bốn trượng lập tức lấy những chiếc vòng răng cưa từ trong thất lưng hườm sẵn trên tay. Những chiếc vòng óng ánh sắc bạch quang như phát tác từ khí chết chóc.

Mỹ phụ nói :

- Bạch Hạc nha đầu, nếu ngươi không muốn chết thì hãy dừng lại.

Bạch Hạc Tiên Từ nghe tiếng nói cất lên ngay sau lưng mình cùng lúc kịp phát hiện ra một cửa hang đá phía trước. Từ trong hang đá đó bốc ra mùi phân dơi nồng nặc, mà bất cứ ai ngửi cũng không dần được con buồn nôn.

Bạch Hạc Tiên Từ nhủ thầm :

- “Sinh lộ của mình ở phía trước đây rồi”.

Cùng với ý nghĩ đó, Bạch Hạc Tiên Từ bất thần vung tả thủ về phía sau. Cái vung tay của nàng trông thật nhẹ nhàng nhưng liền đó ngọn phi châm tập kích mỹ phụ.

Mỹ phụ gằn giọng :

- Bạch Hạc nha đầu dám to gan.

Mỹ phụ vừa nói vừa dụng hai ngón tay bắt lấy mũi phi châm một cách dễ dàng, nhưng chỉ khoảnh khắc mỹ phụ hơi đảo bộ thì Bạch Hạc Tiên Từ đã cấp Quân Đạt băng luôn vào hang đá.

Mỹ phụ vừa lướt đến liền dừng cước tốc, cau mày. Dung diện của mỹ phụ sa sầm xuống, rồi liền sau đó là những con nôn mưa chẳng khác gì người say rượu. Mỹ phụ gượng lắm mới kìm được con buồn nôn lại, thối lui luôn ba trượng đứng nhìn cửa hang.

Mỹ phụ hét lớn :

- Bạch Hạc nha đầu, sao ngươi chọn chỉ cái hang hôi thối để trốn, mau ra đây đi.

Bên trong hang Bạch Hạc Tiên Từ cũng không kiếm được con buồn nôn. Nàng nôn thốc nôn tháo, nôn đến mặt xanh mặt vàng, nhưng cũng ráng gượng chịu đựng.

Mùi phân dơi cứ xông xộc xông vào mũi nàng nhưng Bạch Hạc Tiên Từ vẫn cố gượng cấp Quân Đạt tiến sâu vào trong hang. Người không bị nôn chính là Quân Đạt, chàng giương mắt đỏ hoe nhìn Bạch Hạc Tiên Từ chằm chằm. Trông chàng như một gã ngây ngây dại dại nhìn Bạch Hạc Tiên Từ không nói một tiếng nào.

Trong hang tối âm u nhưng Bạch Hạc Tiên Từ vẫn trở khinh thuật thoát đi mặc dù nàng biết mỹ phụ sẽ không truy đuổi mình nữa. Đi sâu vào trong hang dơi, Bạch Hạc Tiên Từ cảm nhận những luồng gió lùa mát lạnh xua tan mùi ẩm thấp lẫn mùi phân dơi tanh hôi. Bạch Hạc Tiên Từ thở ra khoan khoái.

Bạch Hạc Tiên Từ dừng bước quay lại. Nàng nghe những lời miệt thị của mỹ phụ cất lên bên ngoài cửa hang dơi dội vào vách đá vang lên lộng lộng.

Đứng một lúc, Bạch Hạc Tiên Từ nghĩ thầm :

- “Nếu mình đứng đây lâu không chừng Khác Thủy Phụng có thể liễu lĩnh mà bỏ qua tiểu tiết mùi phân dơi mà xông vào thì mình không còn đường thoát thân nữa, hay nhất phải tìm lối ra đi trong hang này”.

Bạch Hạc Tiên Từ nghĩ vậy bèn cấp Quân Đạt quyết định tiến sâu hơn nữa vào trong hang.

Càng vào sâu, Bạch Hạc Tiên Từ càng cảm nhận những luồng gió man mát thổi khiến thần trí vô cùng sáng khoái. Nàng nghĩ tiếp :

- “Nhất định phải có lối ra phía sau hang dơi này”.

Bạch Hạc Tiên Từ sức nghĩ tới Quân Đạt, nhìn xuống nàng khẽ gọi :

- Công tử.

Bạch Hạc Tiên Từ nhận thấy vẻ mặt Quân Đạt ngây dại bèn cau mày :

- Công tử cảm nhận trong nội thể như thế nào?

Quân Đạt tròn đôi mắt đỏ hoe nhìn nàng không chớp.

Bạch Hạc Tiên Từ thả chàng xuống :

- Sao công tử nhìn ta như vậy?

Mặc cho nàng hỏi, Quân Đạt chẳng hề trả lời, khiến cho Bạch Hạc Tiên Từ cảm nhận trước mắt mình là một gã công tử vô thần, vô cảm, ngo ngoe ngẩn ngẩn như một xác chết biết thở mà thôi.

Một luồng gió mát thổi tới, khiến Bạch Hạc Tiên Từ hít luôn một luồng dưỡng khí thật sâu. Thần trí nàng sáng khoái vô cùng.

Nàng nhìn Quân Đạt hỏi :

- Công tử có nghe Bạch Hạc Tiên Từ nói không?

Quân Đạt vẫn im lặng nhìn nàng.

- Công tử sao vậy? Chúng ta đang bị Khắc Thủy Phụng truy sát, công tử có biết không?

Quân Đạt cũng không trả lời Bạch Hạc Tiên Từ.

- Công tử không nhận biết gì hay sao? Chúng ta vào trong hang để tìm đường thoát thân nhé.

Quân Đạt cũng chỉ giương mắt đỏ hoe nhìn Bạch Hạc Tiên Từ.

Nàng cau mày rồi vỗ nhẹ vào má Quân Đạt :

- Công tử sao lại ngây dại ra như thế này?

Bạch Hạc Tiên Từ thở dài, lắc đầu. Nàng muốn bỏ Quân Đạt lại sau khi đoạt lấy ngọn tiểu huyền kỳ nhưng ý niệm đấy chỉ lướt qua thì nghĩ lại, nếu không có Quân Đạt thì nàng và Bạch Hạc Nhi đã tán mạng bởi ba chiếc vòng công phá nội lực của Khắc Thủy Phụng.

Bạch Hạc Tiên Từ thở dài rồi nắm tay Quân Đạt dắt đi :

- Bạch Hạc Tiên Từ sẽ đưa công tử đến đại phu.

Quân Đạt quả nhiên để mặc Bạch Hạc Tiên Từ dẫn mình đi. Trông chàng chẳng khác nào một kẻ mộng du ngơ ngẩn, mặc tình cho Bạch Hạc Tiên Từ dẫn đi đâu cũng được.

Tiến sâu vào trong hang doi cho đến khi Bạch Hạc Tiên Từ dừng bước bởi cái đầm rộng độ ba trượng cắt ngang đường đi của hai người.

Bạch Hạc Tiên Từ lưỡng lự nhìn đầm nước mà nghĩ :

- “Qua được đến bên kia chắc mình sẽ ướt hết y phục”.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Bạch Hạc Tiên Từ vẫn thả chân xuống đầm nước. Cái đầm không sâu, nước chỉ đến ngang ngực nàng thôi, nước trong đầm lại dịu mát nên Bạch Hạc Tiên Từ quyết dẫn Quân Đạt qua bờ đầm bên kia.

Nàng dẫn Quân Đạt dò dẫm từng bước xuống đầm từ từ tiến sang phía bờ bên kia. Ra đến giữa đầm, bất chợt Bạch Hạc Tiên Từ thấy có ánh sáng mập mờ từ dưới nước rọi lên. Nàng tò mò cúi mình xuống sát mặt nước nhìn, mới phát hiện ra một đóa liên hoa nở dưới mặt nước. Thấy đóa liên hoa đó phát hào quang, Bạch hạc tiên từ thò tay xuống ngắt lấy đưa lên khỏi mặt nước. Mùi thơm từ liên hoa tỏa ra ngào ngạt, cùng lúc nước trong đầm nóng dần lên.

Bạch Hạc Tiên Từ thấy sự kiện lạ kỳ đó, vội vàng kéo Quân Đạt bước nhanh hơn. Hai người vừa lên đến bờ bên kia thì nước trong đầm sôi sùng sục.

Bạch Hạc Tiên Từ nhìn đóa liên hoa nghĩ thầm :

- “Nước trong đầm này mát lạnh được là do đóa liên hoa này. Như vậy đóa liên hoa nhất định là trân dược trên thế gian này rồi, mình sẽ mang về dâng cho Thái mẫu”.

Ý niệm đó còn động trong đầu nàng thì đại huyệt hội âm nhói buốt, Bạch Hạc Tiên Từ giật mình nhìn lại thì đã bị Quân Đạt ôm ghìet vào lòng.

Bạch Hạc Tiên Từ thất kinh :

- Ngươi... ngươi làm gì vậy?

Nàng vừa nói vừa toan phát tác chưởng kinh vỗ vào đầu Quân Đạt nhưng hơi oi từ chi đã bùn rùn không còn chút khí lực nào cả.

Quân Đạt lộ cặp mắt đỏ au nhìn Bạch Hạc Tiên Tử. Chạm vào cặp mắt như hai hòn than của chàng Bạch Hạc Tiên Tử rùng mình :

- Người tính làm gì vậy?

Quân Đạt chẳng hề mở miệng mà cứ giương cặp mắt hau háu nhìn Bạch Hạc Tiên Tử rồi bất thần chộp vào trang y của nàng bứt ra.

- Người... người không được làm vậy... người...

Vô tình tay Quân Đạt chụp trúng đóa liên hoa phát hào quang. Hào quang của đóa liên hoa như hấp lấy đôi mắt đỏ hoe của chàng.

Bạch Hạc Tiên Tử nhìn Quân Đạt không chớp mắt. Nàng lắp bắp nói :

- Ta đã cứu người. Người đừng giờ trò sàm sỡ với ta nghe.

Quân Đạt như không nghe tiếng của Bạch Hạc Tiên Tử mà đưa luôn cả đóa liên hoa vào miệng nhai nhồm nhoàm. Trông Quân Đạt ăn đóa liên hoa mà ngỡ như kẻ cuồng tâm loạn trí chỉ biết ăn mà thôi.

Bạch Hạc Tiên Tử tròn mắt :

- Người điên rồi à?

Quân Đạt nuốt trọn đóa liên hoa tưởng như người bị đói lâu ngày. Cả cơ thể Quân Đạt bắt gặp phát quang xanh rờn, rồi như mãnh thú bị bứt rứt bởi sự giam cầm mà ngửa mặt rú lên lồng lộng :

- Hu... hu... hu Bạch Hạc Tiên Tử rùng mình :

- Người... người làm ta sợ.

Quân Đạt quay ngoắt lại nhìn nàng bằng đôi mắt đỏ au như tóa lửa.

Bạch Hạc Tiên Tử rùng mình lần nữa :

- Người tính làm gì ta?

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kẻ phản trắc Người chịu tội

Du Tăng đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Đại sư thâm trầm, hướng mắt nhìn đôi vợ chồng chủ nhân Xà đảo, ôn tồn nói :

- Nếu Tích đảo chủ và phu nhân muốn thỉnh giáo võ công của bản tăng thì bản tăng thỉnh hai vị lên Giảng Võ đường.

Lâm Diệp Tuyền nhếch mép, nhún vai nói :

- Lão hòa thượng thỉnh chúng ta lên Giảng Võ đường để tỷ thí võ công, sao không đấu luôn một trận ở tại đây để phân tài cao thấp?

- A di đà Phật, Long Thiên tự có chỗ để tập võ và ẩn chứa võ công.

Lâm Diệp Tuyền hừ nhạt một tiếng :

- Nói vậy chứ bồn nung nung biết rồi. Lão hòa thượng sợ tỷ thí ở đây rồi chúng ta nhân cơ hội phóng thích cho Nhiếp Thần Quân chứ gì?

- Chỉ khi nào nhị vị Đảo chủ khổng chế được bản tăng mới có được chìa khóa mở thiên lao và xiềng xích cho lão Thần quân.

Tích Lịch Bang hướng mắt về phía ô cửa tò vò, trầm giọng nói :

- Lão Thần quân nghe rồi chứ? Nếu như ta và phu nhân phóng thích cho lão, thì lão có đồng ý dâng tặng chúng ta ngọn tiểu bạch kỳ không?

Đôi mắt Nhiếp Thần Quân chớp liên tục chứng tỏ lão đang kích động sau câu nói của Tích Lịch Bang.

Nhiếp Thần Quân gật đầu :

- Bồn Thần quân ở trong này quá lâu rồi, nên chẳng còn hứng thú với ngọn tiểu bạch kỳ nữa. Nếu như Tích đảo chủ và phu nhân phóng thích lão, thì lão sẽ dâng tặng ngay ngọn tiểu bạch kỳ.

Tích Lịch Bang mỉm cười nói với Nhiếp Thần Quân :

- À, lão Thần quân chẳng còn hứng thú với tiểu bạch kỳ thì hãy trao cho ta đi, rồi chúng ta sẽ phóng thích lão.

Nhiếp Thần Quân hừ nhạt :

- Chưa gì Tích đảo chủ đã lòi mặt chuột rồi. Bộ hai người tưởng Du Tăng hòa thượng dễ khuất phục lắm hay sao? Huống chi lão phu trao tiểu bạch kỳ cho hai người rồi hai người bỏ đi thì lão mất cả chì lẫn chài.

Nhiếp Thần Quân cười khẩy rồi tiếp :

- Lão phu không dễ bị hai người qua mặt đâu. Tích đảo chủ và phu nhân không phóng thích được lão phu thì đến đại hội chư tăng cũng có người phóng thích lão mà thôi.

Nhiếp Thần Quân quay lại Du Tăng đại sư :

- Lão hòa thượng nghe lão Thần quân nói rồi chứ? Có lẽ chúng ta phải động chân động tay để phân tài. Nếu lão hòa thượng thắng được chúng ta thì chúng ta sẽ bỏ đi ngay, còn nếu như thua thì cô tự Long Thiên này sẽ thuộc về Xà đảo.

- A di đà Phật, bản tăng không thể mang chùa ra đánh cược với hai vị.

Lâm Diệp Tuyền chen vào :

- Tướng công nói với bọn hòa thượng làm gì. Cứ thu phục lão hòa thượng Du Tăng ắt Long Thiên tự thuộc về chúng ta. Lúc đó tướng công muốn gì chả được.

Tích Lịch Bang gật đầu :

- Phu nhân nói đúng.

Y lại nhìn Du Tăng đại sư :

- Lão hòa thượng muốn ẩn chứng võ công của Tích mẫu và phu nhân trên Giảng Võ đường?

- A di đà Phật, Giảng Võ đường tiện cho nhị vị thi triển võ công tuyệt thức của Xà đảo.

- Xem lão hòa thượng cũng có bản lĩnh nên mới kháng khái tự tin như vậy.

Lâm Diệp Tuyền nhìn Du Tăng :

- Mời lão hòa thượng.

- Mời.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền trở gót quay ra, theo sau hai người là Du Tăng đại sư cùng với Lục Chi Thần Thâu và Tri Ngộ Năng.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình lưỡng lự, ghé mắt nhìn qua ô cửa tò vò.

Y khẽ gọi :

- Lão Thần quân.

Nhiếp Thần Quân không nhú đầu lên mà cất tiếng nói :

- Bây giờ thì Long Thiên tự của sãi nhỏ có chuyện rồi đó. Nếu như sư phụ của tiểu hòa thượng không đối đầu lại Tích Lịch Bang và phu nhân của gã thì tiểu hòa thượng có phóng thích lão không?

- Võ công của hai người đó lợi hại lắm hay sao mà lão Thần quân lại nói như vậy?

Nhiếp Thần Quân nhú đầu lên ô cửa tò vò nhìn Lỗ Trình :

- Tất nhiên là lợi hại rồi. Lão phu không giấu ngại, Tích Lịch Bang và phu nhân của y cũng là chủ nhân tử kỳ, lão biết họ có cách để khống chế tuyệt thức Di Hình Hoán Thức cước pháp của sư phụ ngại.

- Vậy sư phụ sẽ bại bởi đôi vợ chồng Xà đảo sao?

- Tất nhiên rồi. Sư phụ ngại không thua về võ công nhưng nhất định sẽ bại bởi thủ đoạn của Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền. Họ ở Xà đảo, dã tâm của họ cũng chẳng khác gì rắn độc.

- Vậy Lão Trình phải làm sao bây giờ?

- Còn làm sao nữa ngoài cách tiêu sái phải phóng thích lão phu để lão có thể hỗ trợ cho sư phụ ngại.

Lão Trình nheo mày :

- Như vậy thì phạm vào điều cấm kỵ mà Thiếu Lâm tự đã giao phó cho Long Thiền tự.

- Tùy người. Khi nào sư phụ tiểu hòa thượng thảm bại rồi thì lão cũng sẽ được Tích Lịch Bang và phu nhân của y phóng thích. Lúc đó tiểu hòa thượng đừng trách lão Thần quân không nhớ đến mấy miếng thịt mà ngại đã nuôi ta bấy lâu.

Lão Trình thở dài một tiếng :

- Được rồi, để Lão Trình lên Giảng Võ đường thị trận. Nếu đúng như lời lão Thần quân nói thì Lão Trình sẽ phóng thích lão Thần quân nhưng lão phải giúp cho sư phụ đó.

- Ngươi tin lão phu đi. Lão phu không thể bỏ ngại được đâu.

- Lão Thần quân nhớ giữ lời đó.

Nhiếp Thần Quân mỉm cười :

- Lão phu sẽ vì ngại mà.

Lão Trình quay lưng chạy ra ngoài thiên lao bỗng nhiên có tiếng âm ì như sấm động vang lên ở Giảng Võ đường.

Lão Trình vừa chạy đến ngưỡng cửa Giảng Võ đường thì sững sờ thất thần, bởi bên trong có không biết bao nhiêu là rắn. Rắn bò ngổn ngang mọi góc ngách và Lục Chi Thân Thâu đang trở hết bản lĩnh vô hình thủ để bắt rắn nhưng vẫn không xuể.

Trong khi đó Du Tăng đại sư đứng đối mặt với Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền. Mặc dù đứng đối diện với Du Tăng đại sư và có Tích Lịch Bang đứng bên cạnh nhưng Lâm Diệp Tuyền vẫn uốn éo chẳng khác nào con rắn cái đang lên con động tình.

Tích Lịch Bang không màng đến hành động vô cùng bỉ ổi của phu nhân mà cứ chăm chăm nhìn Du Tăng.

Tích Lịch Bang nói :

- Nếu như lão hòa thượng tỷ thí với chúng ta thì vô tình lão sẽ phạm giới sát sinh, đường tu của lão khó mà đến hầu Phật tổ Như Lai.

- A di đà Phật. Nếu Đảo chủ và phu nhân sợ bản tăng phạm tội sát giới thì hãy rời khỏi Thiên Long tự.

Lâm Diệp Tuyền uốn người nhỏ nhẹ nói :

- Rời khỏi đây sao được. Lão hòa thượng giao chùa cho bốn nương và tướng công thì đúng hơn.

- Bản tăng không thể giao chùa cho Tích chủ và phu nhân.

- Thế thì lão hòa thượng sẽ phạm vào sát giới Lâm Diệp Tuyền vừa nói vừa vặn người quay sang Tích Lịch Bang :

- Tướng công, chúng ta đuổi lão hòa thượng đi chứ.

Tích Lịch Bang gật đầu.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền phối hợp chương ảnh với nhau rồi hướng mắt về phía Du Tăng. Tích Lịch Bang nói :

- Nếu lão hòa thượng đỡ được tuyệt thức Long Thiên Phụng Vũ trong tiểu tử kỳ thì tích mỡ sẽ ra khỏi đây ngay.

Du Tăng đại sư cau mày :

- Mời nhị vị xuất thủ phát chiêu!

Lời nói còn đọng trên môi Du Tăng đại sư thì Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền đồng loạt phát tác tuyệt công kỳ chiêu long thiên phụng.

Hai người đang phối hợp đột ngột tách ra như hai con tróc quay vùn vụt, Thân pháp của họ được một lớp khí kinh che chắn tạo thành lớp màn khí màu nâu mờ nhạt. Hai con tróc từ hai hướng đồng loạt áp thẳng vào Du Tăng đại sư.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền như lướt trên đầu măng xà, tạo thành một thế đôi công hòng bóp nát đối phương.

Mặc dù thấy thế công của đôi phương mãnh liệt và tàn khốc nhưng Du Tăng đại sư không tỏ lộ chút dao động nào. Đại sư chờ cho hai con tróc khí còn cách mình độ một gang tay thì thi triển di hình hoán cước pháp thoát đi.

Du Tăng thoát ra khỏi vòng cương soát của hai con tróc khí kinh của Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền một cách dễ dàng. Tri Ngô Năng ngờ đâu hai con tróc sẽ va chạm vào nhau nhưng không, hai con tróc khí kinh lại hợp nhất.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền hoàn nguyên thân ảnh.

Tích Lịch Bang nhìn Du Tăng chằm chằm buột miệng nói :

- Di Hình cước pháp của lão hòa thượng quả thật lợi hại.
- A di đà Phật, Tích đảo chủ quá khem. Di Hình cước pháp của bản tăng chỉ dụng để đi khát thực mà thôi.

Lâm Diệp Tuyền chen vào :

- Lợi hại thì có lợi hại nhưng cũng không thể nào bằng tuyệt kỹ Long Thiên Phụng Vũ của bản nương nương và tướng công.

Lâm Diệp Tuyền nói xong, chau miệng huyệt sáo.

Tiếng huyệt sáo của Lâm Diệp Tuyền vừa cất lên, lũ rắn độc cất đầu lên nhìn Du Tăng đại sư.

Du Tăng đại sư lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật, bản tăng chỉ muốn ẩn chứng võ công với nhị vị Đảo chủ chứ không muốn sát hại những con vật vô tội này.

Tích Lịch Bang nói :

- Lão không muốn hại chúng thì nên chịu thua mà tự nguyện rời khỏi đây đi.
- Điều đó thì bản tăng không làm được.
- Nếu lão hòa thượng không muốn giao Long Thiên tự cho Tích mỡ thì hãy giao ngọn U Linh kỳ và Nhiếp Thần Quân cũng được.
- Điều đó bản tăng cũng không thể làm được.
- Vậy thì lão muốn Tích mỡ và phu nhân nặng tay với lão đây.
- A di đà Phật.

Lời phát hiệu của Du Tăng vừa dứt thì lũ rắn độc đã như bầy thiêu thân lao vùn vụt vào Du Tăng đại sư. Du Tăng đại sư cau mày, tay lần chuỗi hạt, thi triển Di Hình cước pháp luồn lách qua những kẻ hồ đồ tránh những con rắn độc giết người trong nháy mắt.

Du Tăng đại sư không muốn sát sinh, nên tuyệt nhiên chỉ dụng mỗi tuyệt thức Di Hình cước pháp luồn lách mà né tránh, nhưng lũ rắn chẳng biết lão đại sư đã ân xá cho chúng mà còn hung tợn hơn lao vào Du Tăng như những mũi tên sống truy bắt cái đích linh hoạt và huyền ảo kia.

Lũ rắn độc bỏ hẳn Lục Chỉ Thần Thâu mà bắt lấy Du Tăng đông như bầy thiêu thân vây lấy ánh sáng. Mặc dù Du Tăng đã trở hết tuyệt kỹ di hình tuyệt pháp khổ luyện trong ngọn U Linh kỳ, giờ thì chẳng còn thấy nhân dạng đại sư đâu mà chỉ còn chiếc bóng cà sa nhàn nhạt lúc hiện bên phải, lúc hiện bên trái nhưng lão đại sư vẫn bị lũ rắn dồn về một góc Giảng Võ đường.

Tri Ngô Năng xe cọng râu dài nhìn Du Tăng khê mỉm cười. Lão đoán chỉ trong khoảnh khắc nữa, nếu như Du Tăng không mở sát giới thì nhất định sẽ bị lũ rắn độc cắn chết.

Tri Ngô Năng bắt gác ao ước cho lũ rắn độc kia giết được Du Tăng.

Trong khi Du Tăng bận đối phó với lũ rắn độc bằng Di Hình cước pháp thì Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền thông dong đứng thị trận.

Tích Lịch Bang bắt chợt nhìn về phía Tri Ngô Năng. Trong đầu lão xà chủ lóe lên ý nghĩ.

- “Sao mình không bắt tên hòa thượng có cọng râu dài này làm áp lực khiến lão hòa thượng Du Tăng phải khuất phục mình”.

Tích Lịch Bang vừa nảy ý nghĩ đó liền hành động. Lão đang đứng bên cạnh Lâm Diệp Tuyền, bất ngờ phi thân lên cao, quấy mình như con rồng uốn khúc trên không trung, lao thẳng đến Tri Ngô Năng. Đôi song thủ của Tích Lịch Bang vươn ra trông tựa đôi vuốt rồng từ trên cao chộp xuống con mồi.

Tri Ngô Năng biến sắc thốt lên :

- Ý... Sao lại tập kích ta.

Tri Ngô Năng vừa thốt lên hết câu thì đôi trảo công của Tích Lịch Bang đã chộp lấy bờ vai của lão.

Tri Ngô Năng giãy nảy :

- Đừng giết Tri bản tăng.

- Tích mỡ sao lại không giết hòa thượng chứ. Bộ làm hòa thượng la Tích mỡ không được hạ thủ sao?

Tri Ngô Năng rung mình sau khi nghe mấy lời phát ra từ cửa miệng của lão Đào chủ.

Lão lí nhí nói :

- Tích đảo chủ đừng giết bản tăng... bản tăng sẽ giúp Đào chủ hạ thủ Du Tăng hòa thượng.

Tích Lịch Bang tròn mắt :

- Ngươi nói gì?

Tri hòa thượng nhanh nhẩu nói luôn :

- Tích đảo chủ đừng giết bản tăng thì bản tăng sẽ giúp Đào chủ hạ thủ Du Tăng sư huynh.

Tích Lịch Bang nhìn thẳng vào mặt Tri Ngô Năng. Đôi thần nhãn của Tích Lịch Bang sáng ngời như đôi mắt đại mãng xà.

- Tri hòa thượng nói thật đấy chứ?

- Bản tăng nói bằng tâm của mình.

- Được lắm, thế thì ngươi giúp Tích mỡ đi!

Tri Ngô Năng gật đầu như té sao :

- Được... được, bản tăng sẽ giúp Tích đảo chủ.

Tri Ngô Năng vừa hướng mắt về phía Du Tăng đại sư đang dụng Di Hình cước pháp luôn tránh bọn rắn độc để thoát ra ngoài. Tri hòa thượng bất ngờ rú lên thảm thiết nghe mà ngỡ như lão vừa bị trọng thương sắp chết đến nơi.

- A... a... a... a...

Tiếng rú thảm thê của Tri Ngô Năng dội đến thính nhĩ của Du Tăng đại sư khiến cho đại sư giật mình, chỉ một chút xao lãng vì phân tâm bởi tiếng rú thảm của Tri hòa thượng mà bộ pháp của lão đại sư chậm lại. Sự biến chỉ diễn ra trong khoảng thời gian vừa đúng nửa cái chớp mắt, nhưng cũng đủ cho lũ rắn mỗ vào tay Du Tăng ba vết.

Du Tăng vội vàng điểm vào những vết rắn mỗ, không cho nọc rắn lan tỏa vào tim.

Lục Chi Thần Thâu thấy tình hình bất ổn liền phi thân vào hỗ trợ cho Du Tăng. Vô hình thủ của lão chộp bên trái rồi bên phải, chộp lấy những con rắn độc quăng vào vách Giảng Võ đường nhưng cũng không xuể.

Lục Chi Thần Thâu thét lên một tiếng khi hai con rắn độc mỗ trúng bắp đùi lão.

- Ui cha.

Lâm Diệp Tuyền huyết sáo. Lũ rắn độc nghe hiệu lệnh đó liền ngưng tập kích mà vây thành vòng trong quanh Du Tăng và Lục Chi Thần Thâu.

Du Tăng chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Nhị vị Đào chủ dùng rắn độc tập kích bản tăng thì đâu phải chúng ta tỷ thí với nhau.

Du Tăng hướng mắt về phía Tích Lịch Bang đang khổng chế Tri Ngô Năng :

- Tri đệ không có liên can, Tích đảo chủ hãy thả y ra.

Tích Lịch Bang quắc mắt trao thủ vào đại huyết Thiên Linh Cái của Tri Ngô Năng :

- Tất nhiên Tích mỡ sẽ thả Tri hòa thượng ra để lão thét lên vài tiếng nữa.

Lục Chi Thần Thâu nghe Tích Lịch Bang nói, cau mày hỏi lại :

- Nói vậy Tích đảo chủ có ý gì?

- Lão sáu ngón muốn hỏi à?

Tích Lịch Bang đẩy Tri Ngô Năng về phía Du Tăng và Lục Chi Thần Thâu :

- Lão sáu ngón hỏi già đi. Chính Tri hòa thượng đã giúp bày răn rông của Tích mỡ mở trướng Du Tăng hòa thượng đó.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình đứng ngoài Giảng Võ đường nghe hết, liền tắt tả quay lưng. Lỗ Trình trở khinh thuật băng lên Đại Hồng bảo điện, rồi ra sau lưng tượng Phật tổ Như Lai mở cái học bí mật lấy ra chiếc chìa khóa đúc bằng thứ thép kim ô tinh đen bóng.

Lỗ Trình nhìn chiếc chìa khóa thầm nói :

- Sư phụ, Lỗ Trình sẽ chịu tội cho người.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chốn Phật môn cũng nhuốm bụi trần

Lâm Diệp Tuyền nhìn Du Tăng cười khẩy rồi nói :

- Bỏn nương xem ra Tri hòa thượng chẳng có chút thiện cảm với lão tặc Du Tăng.

Tri Ngô Năng gật đầu :

- Phu nhân nói đúng, bản tăng không có thiện cảm với lão hòa thượng Du Tăng.

- Bỏn nương nhìn vào mắt người là biết ngay.

Du Tăng chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Tại sao sư đệ nói như vậy?

Tri Ngô Năng nhìn Du Tăng nói :

- Giờ mà sư huynh còn hỏi nữa à? Nếu huynh hỏi thì đệ sẽ trả lời, đệ cứ thắc mắc sao huynh không lui về Thiếu Lâm tự để nhường tòa cổ tri Long Thiền này lại cho đệ? Chẳng lẽ đệ cứ mãi là tên sãi già trông coi hương đèn thôi sao?

- A di đà Phật. Suy nghĩ của sư đệ là tà tâm, còn giữ tà tâm đó thì sao sư đệ đến được Tây Thiên hầu Phật tổ.

Tri Ngô Năng nhún vai :

- Đệ không ham đến Tây Thiên hầu Phật tổ mà chỉ ao ước được làm trụ trì ở Long Thiền tự thôi.

Tri Ngô Năng quay lại Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền :

- Nếu nhị vị Đảo chủ cần ngọn U Linh kỳ và chiếc chìa khóa mở thiên lao phóng thích Nhiếp Thần Quân, bản tăng sẽ giúp nhị vị, chỉ cần nhị vị để ngôi cổ tự Long Thiền cho bản tăng quán xuyến.

Tích Lịch Bang mỉm cười, quay sang nói với Du Tăng :

- Lão hòa thượng có vị sư đệ tốt quá khiến cho Tích mỡ cảm tưởng Long Thiền tự của người chẳng thể nào tu đắc thành chánh quả.

- A di đà Phật. Đạo hạnh của kẻ tu hành mỗi người mỗi khác, Tích đảo chủ không nên gán ghép cho tất cả chư tăng trong chùa.

Du Tăng nhìn lại Tri Ngô Năng :

- Sư huynh rất tiếc cho con đường đạo hạnh của sư đệ.

Lâm Diệp Tuyền uốn éo đến bên Tri Ngô Năng. Mùi phấn hoa từ thân thể Lâm Diệp Tuyền xộc vào mũi Tri Ngô Năng, khiến gã hòa thượng bẽn lẽn nhìn Tích Lịch Bang.

Lâm Diệp Tuyền hỏi Tri Ngô Năng :

- Tri hòa thượng thích ngôi chùa Long Thiền tự này lắm à?

- Bản tăng mơ ước từ lâu rồi, nhưng chỉ vì cây đại thụ Du Tăng nên chỉ có thể tơ tưởng mà thôi.

- Được, bốn nương sẽ giúp Tri hòa thượng được làm trụ trì ngôi chùa Long Thiền này nhưng ngược lại Tri hòa thượng phải giúp bốn nương và tướng công thu hồi ngọn tiểu kỳ u linh và chiếc chìa khóa kim ô tình.

Tri Ngô Năng gật đầu :

- Bản tăng sẽ giúp nhị vị.

Tri Ngô Năng nhìn Du Tăng :

- Chỉ cần nhị vị Đáo chủ sớm đưa sư huynh Du Tăng về chùa Phật tổ thì bản tăng sẽ phục tùng phu nhân và Tích đảo chủ.

Lâm Diệp Tuyền cau mày hỏi lại Tri Ngô Năng :

- Ý của Tri hòa thượng muốn bốn nương và tướng công giết lão hòa thượng Du Tăng à?

Tri Ngô Năng vừa gật đầu thì lão Thần Thâu nhảy đồng lên cất tiếng thóa mạ :

- Ê, tên trọc họ Tri kia, người tu hành cái kiểu gì vậy? Sư huynh của người mà người còn nhờ người khác giết thì người hết còn gì để nói rồi.

Lục Chi Thần Thâu hừ nhạt một tiếng :

- Lão đại sư đừng giữ giới luật nữa, hãy phá giới mà trừng trị tên sư đệ vô lương tâm này.

Tích Lịch Bang lắc đầu, cười mỉm, nhìn Lục Chi Thần Thâu nói :

- Tích mỡ nói cho tên già sáu ngón biết. Du Tăng đại sư đã bị rắn độc của ta cắn rồi, muốn sống để tạo thêm quả phước, thì đừng dụng đến công lực, ngay cả lão cũng vậy.

Lâm Diệp Tuyền nhìn Lục Chi Thần Thâu nói :

- Người mà bốn nương muốn hành xử trước chính là lão đó. Lão đã giết bao là rắn của bốn nương, nên trước hết bốn nương sẽ chặt tay lão!

Lục Chi Thần Thâu nghe Lâm Diệp Tuyền nói giật thót một cái. Lão nghĩ thầm :

- Mụ rắn cái này đòi chặt tay mình thì mình đâu còn làm ăn được nữa. Không có đôi bàn thủ kỳ diệu này thì chắc mình chết đói quá. Trong lúc ả rắn cái còn chưa chặt tay mình, thì chạy cho rồi.

Ý niệm đó vừa lướt qua đầu Lục Chi Thần Thâu bèn dọm cước pháp, toan bỏ chạy, nhưng lão vừa động thân thì đầu óc đã quay cuồng.

Lão đại sư Du Tăng liền thộp vào những vết rắn cắn trên tay lão Thần Thâu. Đại sư ghé miệng xuống chỗ rắn cắn nút lấy máu bầm.

Du Tăng ngẩng lên phun ngum máu bầm nút từ vết thương của lão Thần Thâu ra ngoài.

Đại sư nhìn Lục Chi Thần Thâu nói :

- Lục Chi Thần Thâu thí chủ đừng động thân mà nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ cần thí chủ cử động bước đi ba bước thì nọc rắn sẽ công vào tim mà chết. Muốn rời khỏi đây thí chủ phải trực nọc rắn ra trước.

- Nói như đại sư thì lão Thần Thâu và đại sư chết chắc rồi.

- Ai cũng có số, có nghiệp cả. Nếu như lão thí chủ chưa tới số thì đây là cái nghiệp phải trả.

Lâm Diệp Tuyền lên tiếng :

- Du Tăng lão hòa thượng nói đúng đó. Nếu đã sáu ngón đi ba bước mà không chết thì bốn nương và tướng công sẽ rời bỏ Long Thiền tự ngay.

- Lão thâm nhi đã nghe Du Tăng đại sư cảnh báo rồi.

- Lão không chết bởi độc rắn thì cũng chết bởi tay bồn nương thôi. Nếu lão muốn sống thì tự chặt tay của lão đi, lúc đó bồn nương sẽ cho lão chút thuốc giải độc rắn mà lê lét cuộc sống còn lại trên giang hồ.

Lâm Diệp Tuyền vừa nói dứt lời thì nghe tiếng Lỗ Trình thét lên từ ngoài Giảng Võ đường :

- Đầu có được, lão Thần Thâu mà bị chặt hai tay thì chỉ có nước đầu nhập vào Cái bang này mà thôi.

Lâm Diệp Tuyền quay ngoắt lại :

- Tên sãi nhỏ này đến nạp mạng cho bồn nương ta nữa đây.

Lâm Diệp Tuyền và Tích Lịch Bang thấy Lỗ Trình đội chiếc lư trầm bốc khói không khói cau mày thắc mắc.

Tích Lịch Bang hỏi :

- Tiểu hòa thượng sao lại đội lư hương vậy?

Nhiếp Thần Quân chấp tay sau lưng bước vào :

- Tiểu hòa thượng đội lư bởi hần là kẻ biết giữ đạo nghĩa tôn sư, chứ không như tên Tri hòa thượng kia.

Du Tăng sa sầm mặt khi thấy Nhiếp Thần Quân. Lão đại sư buột miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật, sao lão Thần quân lại ra được thiên lao?

Nhiếp Thần Quân nhìn Du Tăng nói :

- Nếu lão phu không ra được thiên lao thì lão đâu được yên với Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền.

Lỗ Trình quỳ xuống hướng mắt về phía Du Tăng :

- Sư phụ, chính đệ tử đã phóng thích lão Thần quân.

Du Tăng cau mày :

- A di đà Phật, con đã phạm vào trọng tội.

Nhiếp Thần Quân bật cười khanh khách :

- Lỗ Trình thả lão phu ra để cứu các người mà các người gán y vào trọng tội, thật là không công bằng.

Nhiếp Thần Quân quay lưng :

- Các người bị Xà đảo chủ và phu nhân giết chết cũng đúng thôi.

Nhiếp Thần Quân nhìn Lỗ Trình :

- Tiểu hòa thượng cần gì ở đây, theo lão phu làm đệ tử của lão cho rồi.

Lỗ Trình nhìn Nhiếp Thần Quân :

- Lão Thần quân đã hứa với tiểu bối như thế nào? Nếu như người bội tín, Lỗ Trình sẽ cắn lưỡi chết ngay lập tức để biến thành ma đòi lão phải giữ lời hứa đó.

- Tiểu hòa thượng ép lão phu quá.

Nhiếp Thần Quân nheo mày :

- Được rồi, lão phu giữ lời với tiểu hòa thượng.

Nhiếp Thần Quân quay lại nhìn Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền :

- Tích đảo chủ và phu nhân có thể nể mặt lão phu mà thu bầy rắn độc rời khỏi Long Thiền tự để lão giữ trọn lời hứa với sãi nhỏ này?

Tích Lịch Bang cau mày :

- Lão là chủ nhân ngọn tiểu bạch kỳ, chúng ta chủ nhân ngọn tiểu kỳ, thế thì sao chúng ta phải phục tùng lão chứ? Tích mỡ và phu nhân sẽ rời khỏi đây nếu như lão tặng cho chúng ta ngọn tiểu bạch kỳ và lão hòa thượng Du Tăng dâng ngọn U Linh kỳ.

- Tích Lịch Bang, người tham lam quá, chắc lão phu phải trở chút công phu của lão mới được.

Nhiếp Thần Quân vừa nói vừa vận công. Thân pháp của lão ốm tong như cây tre miều thế mà vận hóa chân nguyên thuần dương thì cơ thể bất ngờ phình to lên như một quả bóng, đến tinh thần của lão cũng phát quang xanh rờn.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền thấy Nhiếp Thần Quân phát triển nội công bản thân không dám xem thường. Hai người liền hợp nhất phát tác công phu Long Thiên Phụng Vũ.

Nhiếp Thần Quân đành mặt :

- Ai cũng có tuyệt nghệ bản thân, nhưng lão phu không như lão trọng Du Tăng đâu.

Nhiếp Thần Quân dứt lời rống lên một tiếng thật lớn. Tiếng rống của lão chính là ma công quý vực thanh. Tiếng rống của lão như sấm động khiến cho cả tòa Giảng Võ đường rung chuyển dữ dội. Nếu so sánh tiếng rống quý vực thanh của Nhiếp Thần Quân và tuyệt kỹ Sư Tử Hồng của Đạt Ma Sư Tổ xem ra quý vực thanh còn lợi hại hơn gấp bội lần, bởi quý vực thanh có thể tập trung âm thanh công phá một điểm nhất định chứ không lan tỏa như tuyệt kỹ sư tử hồng.

Âm thanh quý vực thanh kết tạo thành những lực kinh vô hình tập kích bảy rần độc và cả Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền.

Tích Lịch Bang quát lớn :

- Long Thiên Phụng Vũ.

Cả Tích Lịch Bang lẫn Lâm Diệp Tuyền vận dụng thần công hộ thể vừa phối hợp đẩy về Nhiếp Thần Quân hai đạo kinh mãnh liệt.

Từ đôi tinh thần của Nhiếp Thần Quân một đạo hào quang xanh rờn phát ra đón thẳng vào đôi kinh Long Thiên Phụng Vũ của Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền.

Àm..

Tích Lịch Bang lẫn Lâm Diệp Tuyền thôi lui hai bộ hoàn nguyên thân pháp, trong khi Nhiếp Thần Quân vẫn không ngừng thi triển tuyệt chiêu quý vực thanh.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền chao động dữ dội ngỡ như hai con thuyền nan lọt vào dòng xoáy nước ba đào.

Tích Lịch Bang bặm môi, thòp trào vào hổ khẩu Lâm Diệp Tuyền.

Nhiếp Thần Quân vừa cất tiếng rống quý vực thanh để rít dưỡng khí hòng gia tăng thêm công lực thì Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền lướt băng ra ngoài Giảng Võ đường để mặc lũ rần độc nằm hết la liệt.

Nhiếp Thần Quân không rượt theo Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền. Lão quệt mồ hôi trán, thở dốc rồi nói :

- Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền quả là danh bất hư truyền.

Nhiếp Thần Quân thở ra.

Lỗ Trình thấy về mặt lão lộ những nét khổ sở bèn buột miệng hỏi :

- Lão Thần quân có sao không?

- Lão phu thi triển quý vực thanh hao tổn nhiều công lực nên choáng váng mà thôi.

- Tiền bối hãy nghỉ ngơi.

Nhiếp Thần Quân lắc đầu :

- Không được. Lão phu không muốn trở về thiên lao của Long Thiên tự. Lão đã thực hiện lời hứa với tiểu hòa thượng, nếu người có tình với lão thì hãy đến Hắc Mộc nhai. Lão phu kiêu từ!

Nhiếp Thần Quân thả bước đến đối mặt với Du Tăng đại sư :

- Lão hòa thượng đợi, cái nợ mà Thiếu Lâm đã giam lão phu mười năm thì đến ngày đại hội chư tăng lão phu nhất định đến đòi lại.

- Đó là nghiệp quả của lão phải trả, nếu không có ngày hôm nay, đến ngày đại hội chư tăng, bản tăng sẽ thỉnh cầu với Phương trượng sư huynh phóng

thích lão Thần quân.

Nhiếp Thần Quân hừ nhạt :

- Lão phu không cần xin bọn hòa thượng Thiếu Lâm đâu. Xem như hôm nay là cái duyên của lão phu với tiểu sãi, cũng là cách lão phu trả ơn cho tiểu hòa thượng. Lão phu nói thật với lão hòa thượng, người may mắn có được một đệ tử như Lỗ Trình, lão không được may mắn như hòa thượng.

Nhiếp Thần Quân nói xong quay lưng đến bên Lỗ Trình :

- Lão rất thích tiểu hòa thượng đó, nhưng người phải cẩn thận tên Tri hòa thượng.

- Lỗ Trình sẽ ghi nhớ lời chỉ giáo của lão Thần quân.

Nhiếp Thần Quân gật đầu :

- Lão phu đi đây.

Nhiếp Thần Quân nhìn lại Tri Ngô Năng gần giọng nói :

- Nếu lão phu biết Tri hòa thượng hại Lỗ Trình thì dù người có trốn xuống Âm phủ lão phu cũng bắt người lên.

Nói lời cảnh báo đó xong, Nhiếp Thần Quân mới phi thân ra khỏi Giảng Võ đường.

Nhiếp Thần Quân bỏ đi rồi, Du Tăng mới chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Lão đại sư vận công trực nọc rắn ra khỏi vết thương của mình. Du Tăng thờ dài.

Tri Ngô Năng bối rối vô cùng. Lão quỳ xuống :

- Sư huynh hãy tha tội cho sư đệ.

Du Tăng nhìn Tri Ngô Năng, ôn nhu nói :

- Con đường tu đạo của sư đệ xem ra quá gấp ghe. Lòng tham của đệ quá nặng, khó mà đến được Tây Thiên hầu Phật tổ, thôi thì đệ hãy hoàn tục, nếu có duyên với Phật môn thì sư huynh sẽ độ cho sư đệ.

Tri Ngô Năng bật khóc :

- Sư huynh hãy tha thứ cho đệ.

- Đệ hãy đi đi.

Tri Ngô Năng dập đầu lạy Du Tăng. Y vừa lạy vừa khóc vừa nói :

- Sư huynh đừng báo cho Thiếu Lâm tự biết về đạo hạnh của đệ, để đệ còn có ngày quay về với Phật môn.

Du Tăng thờ dài :

- Khi nào chữ tham tịch trong lòng đệ, đệ hãy nghĩ tới cửa thiền môn. Sư đệ hãy đi đi.

Tri Ngô Năng lạy Du Tăng ba lạy rồi mới đứng lên trở gót ra khỏi Giảng Võ đường. Lão ra đến bên ngoài liền trở thuật khinh thuật băng đi như kẻ gặp ma chạy trốn.

Tri Ngô Năng bỏ đi rồi, Du Tăng mới nhìn Lỗ Trình. Chạm vào ánh mắt khát khe của Du Tăng, Lỗ Trình cúi gục đầu lí nhí nói :

- Sư phụ.

Du Tăng bước đến bên Lỗ Trình :

- Sư phụ cũng không thể giữ con lại chùa bởi con đã phạm trọng giới phóng thích Nhiếp Thần Quân.

Lỗ Trình ngước lên :

- Sư phụ tha thứ cho con!

- Sư phụ không trách con, nhưng con không thể ở chùa được nữa.

Du Tăng thở dài, đỡ Lỗ Trình đứng lên :

- Trước khi con rời khỏi chùa, con hãy xuống tịnh thất của sư phụ. Trong tịnh thất là tuyệt học Di Hình cước pháp, khi nào con tự thành hãy đi. Kể từ bây giờ sư phụ sẽ bế môn hạ, đến ngày đại hội chư tăng sẽ đến Thiếu Lâm chịu tội cho con.

Lỗ Trình lắc đầu :

- Sư phụ, con làm con chịu. Thiếu Lâm phương trượng Đại Bi thiên sư có trị tội thì trị tội Lỗ Trình.

Du Tăng thở dài :

- Sư phụ không muốn một đóa kỳ hoa của Phật môn bị mai một.

Nói xong Du Tăng trở gót đi thẳng ra khỏi Giảng Võ đường. Lỗ Trình nhìn theo sau lưng người gọi khẽ :

- Sư phụ!

Du Tăng dừng bước quay lại :

- Nếu con còn là đệ tử của Du Tăng này thì hãy nghe lời ta.

- Phật tổ nói, cõi hồng trần là chốn sinh ly tử biệt, có hợp tất phải có tan, có sinh ắt có tử, con đừng vì lẽ thường tình luân hồi mà bi lụy. Sư phụ hy vọng nơi con, sau bốn mươi chín ngày, con sẽ là một thiết đầu đà của Long Thiền tự.

Du Tăng quay lưng thả bước đi trong khi nước mắt trào ra hai bên khóe mắt của Lỗ Trình.

Lục Chi Thần Thâu sau khi vận công lực trực nọc độc rắn ra mới dám bước đến bên Lỗ Trình :

- Lão đệ, bây giờ lão Thần Thâu mới hiểu tấm lòng của đại sư Du Tăng. Lão đại sư kỳ vọng nơi lão đệ, nhất định lão đệ sẽ là một thiết đầu đà của Long Thiền tự.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trao kỳ trả nợ tình

Bạch Hạc Tiên Từ chồm tới, ghệt vai Quân Đạt :

- Tại sao ngươi hại ta? Tại sao ngươi làm vậy?

Nàng vươn tay tát thẳng vào mặt Quân Đạt.

- Bốp.

Bạch Hạc Tiên Từ bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói :

- Ngươi là đồ đê tiện, bỉ ổi. Ngươi hại Tuyết Trâm rồi.

Quân Đạt ngơ ngác :

- Tại hạ đã làm gì cô nương? Tại hạ đã làm gì?

- Ngươi còn hỏi ta nữa sao? Sao ngươi nhẫn tâm như vậy? Ta giết ngươi.

Quân Đạt lắc đầu :

- Tại hạ không biết mình đã làm gì mà.

- Ngươi... ngươi không biết hay ngươi giả vờ không biết? Ngươi cướp... cướp đời con gái của ta.

Quân Đạt tròn mắt :

- Hà... Quân Đạt đã...

Quân Đạt lắc đầu :

- Quân Đạt không biết mình đã làm gì đâu.

Tuyết Trâm bặm môi, nước mắt tuôn đầy xuống hai gò má :

- Mang cái nhục này, ta sống để làm gì? Quân Đạt, ngươi hãy giết ta đi! Ta không thể sống được nữa đâu.

Quân Đạt thấy sự thống khổ của Tuyết Trâm chỉ còn biết nhìn nàng nghẹn lời. Chẳng gục mặt như kẻ tội phạm cúi đầu trước những tội lỗi mình đã làm.

Quân Đạt ôn tồn nói :

- Tại hạ không cố ý. Nếu quả là tại hạ xúc phạm đến trinh tiết của cô nương, cô nương hãy giết tại hạ đi. Hạ thủ được Quân Đạt, Tuyết Trâm sẽ voi được nỗi thống khổ của mình.

Tuyết Trâm nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Đúng, chỉ có giết ngươi ta mới voi được nỗi thống khổ và sự nhục nhã của ta.

Tuyết Trâm vừa nói vừa vận công, nhưng khí lực chẳng thể hợp tụ được, bởi đại huyết Hội Âm đã bị Quân Đạt điểm rồi. Nàng cắn răng vào môi :

- Ta không thể vận công được.

Quân Đạt nhíu mày nhìn nàng :

- Sao cô nương không vận công được?

- Ta... ta bị ngươi điểm vào huyết Hội Âm.

- Tại hạ điểm huyết cô nương?

- Không phải ngươi thì ai chứ? Nếu ngươi không bắt ngờ điểm huyết Tuyết Trâm thì Tuyết Trâm đâu có mang nhục bởi ngươi.

Nàng quay mặt vào vách đá :

- Ngươi nói đi.

- Không, tại hạ đã làm lỗi với cô nương thì phải để cô nương hành xử.

Quân Đạt vừa nói vừa cách không phóng chỉ vào huyết Hội Âm của nàng.

Tuyết Trâm thờ hất ra một tiếng :

- Ngươi không đi mà muốn ta giết ngươi à?

- Thà vậy còn hơn.

Tuyết Trâm nhìn chàng :

- Được, ngươi đã muốn chết thì Tuyết Trâm cho ngươi mãn nguyện xuống A tỳ sám hối với Diêm chúa.

Nàng vừa nói vừa dựng đứng song thủ nhắm đỉnh đầu Quân Đạt toan phát lực đánh xuống.

Quân Đạt thờ dài một tiếng. Tiếng thờ ra của chàng nghe thật ai oán, chẳng khác nào một lời trách móc. Không phải chàng trách Bạch Hạc Tiên Tử mà trách bản thân mình thì đúng hơn. Trách một cái chết vô nghĩa, trách một hành động mà chàng cũng chẳng hề có chủ tâm.

Tuyết Trâm bặm môi suy nghĩ một lúc rồi cất tiếng hỏi Quân Đạt :

- Ta giết ngươi, rồi ngươi hận ta không?

Quân Đạt lắc đầu :

- Không. Tại hạ chỉ hận mình mà thôi.

- Sao ngươi lại đối xử với Tuyết Trâm như vậy?

- Tại hạ không cố ý hại cô nương.
- Người nói vậy vì muốn chối bỏ trách nhiệm của mình, người nói dối với Tuyết Trâm.

Quân Đạt ngược lên nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Nếu Tuyết Trâm cho Quân Đạt là kẻ hồ ngôn thì hãy ra tay lấy mạng Quân Đạt đi, còn sự thật vẫn là sự thật. Quân Đạt hại Tuyết Trâm trong lúc thần trí bị u mê bởi Cường Thi đại pháp của Phong Tinh Cổ Thi. Lúc đó tại hạ cũng như một xác chết biết thờ mà thôi.

Tuyết Trâm lắc đầu :

- Người nói thế sao bây giờ người tỉnh táo vậy?
- Quân Đạt không biết nữa. Tại hạ đang muốn hỏi thì nhận được sự phản nộ của Tuyết Trâm.
- Người có lừa gạt ta không?
- Không. Nếu không có Bạch Hạc Tiên Tử cô nương thì Quân Đạt đã bỏ thân ở cửa Tây thành Dương Châu rồi, giờ có chết dưới tay cô nương cũng không có gì hối tiếc. Quân Đạt chỉ ân hận đã gây cho Tuyết Trâm nỗi nhục mà không sao có thể chuộc lại được.

Tuyết Trâm thở hắt ra một tiếng, hạ tay xuống :

- Ta muốn giết người lắm, nhưng ta không thể xuống tay được.

Nàng nghẹn ngào nói :

- Giết người rồi chữ trinh của ta cũng không lấy lại được. Tuyết Trâm tha cho Quân Đạt đó.
- Tuyết Trâm, Quân Đạt biết lấy gì chuộc lại lỗi lầm đã gây ra cho nàng.
- Cả đời con gái thì đâu có thứ gì trên đời này có thể trả được.

Tuyết Trâm quay lưng, Quân Đạt giữ lấy ngọc thủ của nàng:

“Tuyết Trâm”.

Nàng quay lại nhìn chàng, nấc nghẹn một tiếng.

Quân Đạt lấy ngón tiểu huyệt kỳ :

- Nàng hãy giữ lấy ngón tiểu huyệt kỳ này...

Gương mặt Tuyết Trâm sa sầm xuống :

- Tiểu huyệt kỳ để trả cho cái nhục của Tuyết Trâm đó à?

Tuyết Trâm bật khóc.

Quân Đạt thấy nàng khóc càng bối rối hơn. Chàng khẽ nói :

- Tuyết Trâm, Quân Đạt biết mình có lỗi với nàng, Quân Đạt ân hận lắm.

Tuyết Trâm lau hai hàng lệ trên khóe :

- Lỗi của Quân Đạt do chàng không tự chủ được bản thân mình... Có lẽ chúng ta chỉ có nợ nhưng không duyên. Ngón tiểu huyệt kỳ này Quân Đạt giữ lấy đi, nhưng lần sau gặp lại, Tuyết Trâm sẽ đoạt lấy nó.

Tuyết Trâm nói xong mấy lời đó, rút tay lại tiến thẳng vào trong hang doi. Quân Đạt đi theo nàng, nhưng giữa hai người chỉ có sự im lặng.

Hai người âm thầm không một ai lên tiếng, cả hai chẳng khác nào những bóng ma đi vào cõi A tỳ. Cuối hang doi là một vách đá dựng đứng, phẳng lì với lớp rêu trơn trượt.

Tuyết Trâm đứng sững trước vách đá đó.

Quân Đạt đến bên cạnh nàng. Chàng khẽ nói :

- Chúng ta phải quay trở lại thôi.

Tuyết Trâm vẫn giữ sự im lặng lạnh lùng. Quân Đạt thở dài :

- Tuyết Trâm, chẳng lẽ chúng ta đứng đây mãi sao. Phải quay trở ra thôi.
- Công tử quay trở ra đi.
- Tuyết Trâm đứng đây à?

Tuyết Trâm gật đầu.

Quân Đạt nắm tay nàng. Tuyết Trâm rút tay lại :

- Đừng chạm vào người Tuyết Trâm.
- Quân Đạt không thể để Tuyết Trâm đứng đây một mình. Nếu Tuyết Trâm muốn rửa nhục thì hãy giết Quân Đạt chứ đừng tự hành hạ mình.
- Tôi không giết ai hết.
- Thế sao Tuyết Trâm lại tự hành hạ mình, đứng trước vách đá này để làm gì mà không quay trở ra?
- Có muốn trở lại cũng không được, có lẽ đây là ý trời.
- Tại sao không quay trở lại được?

Tuyết Trâm quay lại nhìn chàng :

- Khắc Thủy Phụng đang đợi Tuyết Trâm ngoài hang doi.

Quân Đạt cau mày :

- Khắc Thủy Phụng là ai, sao lại đợi Tuyết Trâm? Khắc Thủy Phụng đợi Tuyết Trâm để làm gì?
- Để giết. Công tử biết bao nhiêu đó đủ rồi.
- Nếu Khắc Thủy Phụng đợi Tuyết Trâm chỉ để hạ thủ nàng thì Quân Đạt không cho bà ta thực hiện ý định đó đâu.
- Quân Đạt nghĩ mình là ai chứ? Công tử không phải là đối thủ của bà ta đâu.
- Dù không là đối thủ của Khắc Thủy Phụng nhưng Quân Đạt cũng không phải là con rùa rút đầu trước Khắc Thủy Phụng.

Chàng nghiêm giọng nói :

- Tuyết Trâm, Quân Đạt sẽ mở sinh lộ cho Tuyết Trâm. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cho Quân Đạt, Tuyết Trâm cũng đừng màng đến.

Tuyết Trâm bặm môi rồi nhìn chàng nói :

- Phải Quân Đạt đang có ý niệm lấy cái chết của mình để chuộc lỗi với Tuyết Trâm?
- Hai chúng ta ở lại đây cũng chết, nếu xông ra để một người sống có phải hay hơn không. Quân Đạt vốn đã bị trúng Cương Thi đại pháp của Phong Tinh lão ma, có sống cũng vô ích mà thôi, không biết chừng nào sẽ bị tẩu hỏa nhập ma nữa.

Tuyết Trâm lắc đầu :

- Nếu như vậy Tuyết Trâm lo lắng lắm. Không có Tuyết Trâm bên cạnh, khi tẩu hỏa nhập ma, Quân Đạt sẽ gây họa nữa.
- Chính vì lẽ đó mà hãy để Quân Đạt mở sinh lộ cho Tuyết Trâm. Một mình Quân Đạt ra đi được rồi.

Tuyết Trâm lắc đầu :

- Đừng nghĩ như vậy, Tuyết Trâm không muốn Quân Đạt thọ tử đâu.
- Nhưng ở lại đây hai chúng ta cũng đều chết kia mà.

Chàng nắm tay Tuyết Trâm, nàng không rút tay lại :

- Chúng ta trở ra.

Quân Đạt không để cho Tuyết Trâm phản đối mà kéo nàng quay trở ra hang doi. Khi hai người trở lại đầm nước sôi sùng sục, Tuyết Trâm chỉ còn biết

lắc đầu :

- Ngay cả đường ra cũng bị bít rồi.

- Không có gì cản huynh được đâu, dù cho Quân Đạt có tan xương nát thịt thì Tuyết Trâm cũng phải sống.

Quân Đạt dứt lời vận chuyển chân khí. Chàng cảm nhận khí lực sung mãn vô cùng. Hiện tượng đó khiến Quân Đạt không khỏi ngạc nhiên.

Trong khi chàng vận chuyển nguyên khí thì Tuyết Trâm cảm nhận băng hàn từ cơ thể Quân Đạt tỏa ra mát lạnh, ngay cả hơi nóng từ trong đầm nước cũng bị hàn khí đẩy dạt ra sau.

Thấy hiện tượng đó, Tuyết Trâm liền tưởng đến đoá liên hoa mà Quân Đạt ăn khi sắp bị tẩu hỏa nhập ma hóa thành Cổ Thi.

Nàng nghĩ ngầm :

- Chàng đã gặp được kỳ duyên may mắn. Âu cũng là cái số chàng chưa tận nên đã gặp may.

Quân Đạt quay lại Tuyết Trâm :

- Lạ lùng quá!

Tuyết Trâm mỉm cười bởi những nét ngờ ngạc trên khuôn mặt anh tú của Quân Đạt.

Nàng buột miệng nói :

- Nhờ huynh ăn đoá liên hoa trong đầm nước này.

- Huynh ăn hồi nào?

- Lúc huynh sắp biến thành Cổ Thi

- Vậy là đại ca có thể qua được đầm nước này.

- Huynh qua được nhưng Tuyết Trâm thì không.

- Huynh qua được tất nhiên Tuyết Trâm phải qua được.

Quân Đạt dứt lời ôm xúc lấy tiểu yêu của nàng. Tuyết Trâm bẽn lẽn :

- Quân Đạt.

- Huynh không cấp Tuyết Trâm qua thì y phục của nàng sẽ bị ướt hết.

Quân Đạt hít một luồng dưỡng khí thật dài, chàng cảm nhận cơ thể mình nhẹ bỗng và khi vừa điểm mũi giày, thân pháp đã phiêu diêu lướt trên luồng khói nước chẳng khác nào người ta đang cưỡi mây băng qua đầm nước.

Qua khỏi đầm nước, Quân Đạt hạ thân, nhẹ đặt Tuyết Trâm xuống. Chàng nhìn Tuyết Trâm mỉm cười :

- Thật không thể nào ngờ được. Huynh có cảm tưởng vừa được ai đó truyền cho một trăm năm công lực.

- Kỳ duyên của huynh mà bất cứ ai cũng đều thèm muốn.

Tuyết Trâm không hiểu sao mình lại vui với sự hạnh ngộ kỳ duyên của Quân Đạt. Bất giác nàng nắm lấy tay chàng :

- Đại ca nhất định sẽ là đoá kỳ hoa của thiên hạ.

Chàng và Tuyết Trâm Bạch Hạc Tiên Tử cùng song hành lướt ra ngoài cửa hang doi.

Tuyết Trâm ân cần nói với Quân Đạt :

- Đại ca cẩn trọng, Khắc Thủy Phượng nương tử không phải tầm thường như những cao thủ trong giang hồ đâu. Mặc dù bà ta không luyện tuyệt thức trong Thất Kỳ Đoạt Mạng, nhưng võ công Khắc nương nương lại vô cùng lợi hại và bá đạo nữa.

- Giờ huynh đã có khí công của liên hoa, đâu còn sợ ai nữa.

Hai người đứng ngay cửa hang doi lướt mắt nhìn bao quát một lượt. Không gian thật là tĩnh lặng, im lìm, chính sự tĩnh lặng im lìm đó tạo cho Quân Đạt và Tuyết Trâm một cảm giác ròn rợn.

Quân Đạt quay sang Tuyết Trâm :

- Có lẽ Khắc Thủy Phụng không chờ đợi bỏ đi.
- Tuyết Trâm cũng nghĩ như đại ca.

Tuyết Trâm và Quân Đạt cùng thả bước ra ngoài cửa hang. Mảnh vải lụa trắng xa xa phất lên khiến Tuyết Trâm giật mình bóp chặt lấy bàn tay của Quân Đạt :

- Đại ca, Khắc Thủy Phụng chưa bỏ đi.

Nàng chỉ về phía mảnh vải lụa :

- Kiệu lụa của bà ta còn ngoài đó.

Tuyết Trâm giật tay chàng :

- Chúng ta mau thoát đi.

Tuyết Trâm vừa nói dứt lời chợt nghe tiếng chim hạc cất lên lưng chừng trời...

Tuyết Trâm thảng thốt nhìn lên trời nói :

- Ý... Bạch Hạc Nhi.

Nàng bắt tay lên miệng thét lớn :

- Bạch nhi.

Bạch Hạc Nhi từ trên cao chao cánh lượn một vòng rồi chúc xuống. Bạch Hạc Nhi chưa đáp xuống thì từ trên mình hạc một mỹ phụ khoảng ngũ tuần phi thân xuống.

Vừa thấy mỹ phụ, Tuyết Trâm đã quỳ xuống hành lễ :

- Khấu kiến Thái mẫu.
- Đứng lên đi.

Thái mẫu nhìn Quân Đạt rồi quay lại Tuyết Trâm :

- Gã là ai?

Quân Đạt đỡ lời cho nàng :

- Văn bối là Hàn Quân Đạt.

Thái mẫu nhìn sững chàng :

- Hàn Quân Đạt, chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ?
- Đúng vậy. Văn bối là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ.

Thái mẫu quay lại Tuyết Trâm :

- Trâm nhi, ngươi biết Hàn công tử là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ, thế ngươi đã thu hồi ngọn kỳ đó chưa?

Tuyết Trâm bối rồi.

Quân Đạt thấy vậy đỡ lời nàng nói :

- Ngọn tiểu hắc kỳ của văn bối đã bị lão thần đầu lấy mất ở Dương Châu thành, nhưng trong mình văn bối còn ngọn tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Già, nếu Thái mẫu cần văn bối sẽ trao lại cho Thái mẫu.

Thái mẫu nhìn chàng :

- Ngươi tự nguyện giao cho ta à?

Quân Đạt gật đầu :

- Vì Tuyết Trâm, vẫn bồi trao ngọn tiểu kỳ đó cho Thái mẫu.
- Thế người không biết ta có ý hội tụ Thất Kỳ Đoạt Mạng của Thất Kỳ Ngọc Long à?
- Nếu Thái mẫu không có ý đó thì đã không lệnh cho Tuyết Trâm bôn tẩu giang hồ.
- Người rất thẳng thắn.

Quân Đạt lấy ngọn tiểu huyênh kỳ đưa ra trước :

- Đây là ngọn tiểu huyênh kỳ của Ma Thần Cát Già, Thái mẫu hãy giữ lấy.

Thái mẫu đón lấy ngọn tiểu kỳ của Quân Đạt :

- Tốt lắm!

Thái mẫu quay lại Tuyết Trâm :

- Trâm nhi, chúng ta đi thôi!

Tuyết Trâm lưỡng lự, liếc trộm Quân Đạt.

Thái mẫu cau mày nạt Tuyết Trâm :

- Sao người lưỡng lự?
- Dạ... Khắc Thủy Phụng đã bức sát con và Hàn đại ca phải chạy vào hang doi.
- Tiệp nhân đó cũng muốn hội kỳ à?

Quân Đạt xen vào :

- Thái mẫu cũng muốn hội kỳ?
- Lão nương có mục đích của lão nương.

Thái mẫu nhìn Tuyết Trâm :

- Trâm nhi theo ta!

Thái mẫu quay lưng phi thân đến bên Bạch Hạc Nhi.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt :

- Tuyết Trâm kiêu từ, đại ca bảo trọng.
- Tuyết Trâm bảo trọng.

Tuyết Trâm trở khinh công thuật thượng thừa lướt đến bên Thái mẫu. Hai người phi thân lên mình hạc. Tuyết Trâm nhìn lại Quân Đạt bằng ánh mắt da diết u buồn.

Bạch Hạc Nhi vỗ cánh bay vút lên bầu trời, Tuyết Trâm gọi với xuống :

- Muội sẽ chờ đại ca.

Quân Đạt nhìn theo bóng chim hạc mà lòng bồi hồi khôn tả. Mon man trong lòng chàng một cảm giác buồn tênh, cô quạnh, một sự nhớ thương vừa chớm nở.

Quân Đạt thở dài một tiếng, khẽ nói :

- Tuyết Trâm, huynh sẽ tìm muội, nhưng...

Quân Đạt lắc đầu. Chàng nghĩ đến sứ mạng mà sư phụ đã giao phó, thế mà giờ đây ngay cả ngọn tiểu hắc kỳ cũng không giữ được thì làm sao nói đến đại sự hội kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Ai thật ai giả

Quân Đạt đứng thần thờ, vô hình trung mắt chàng nhìn về hướng mảnh lụa trắng xa xa. Chàng bất giác tò mò nghĩ đến Khắc Thủy Phụng mà nghĩ thầm :

- “Sao Tuyết Trâm lại không dám đối diện với người này?”

Cùng với ý niệm đó, Quân Đạt rảo bước tiếp về chiếc kiệu lụa của Khắc Thủy Phụng.

Chiếc kiệu nằm chờ vợ, rèm kiệu thì rách nát như bị ai đó xé ra trong sự bức tức. Nhìn chiếc kiệu của Khắc Thủy Phụng, Quân Đạt phải nheo mày bởi ý nghĩ chủ nhân của chiếc kiệu này đã gặp đại nạn.

Chàng tự hỏi thầm :

- Ai đã xé chiếc kiệu lụa của Khắc Thủy Phụng? Phải chăng Khắc Thủy Phụng trong lúc chờ đợi mình và Tuyết Trâm đã chạm trán với cừu nhân?

Ý niệm đó lướt qua đầu Quân Đạt, chàng đảo mắt nhìn quanh.

- Nếu như Khắc Thủy Phụng gặp đại nạn mà chết thì nhất định thi thể còn ở đâu đây.

Ý nghĩ đó khiến chàng càng tò mò hơn, muốn tìm cái xác của Khắc Thủy Phụng để xem ai là hung thủ giết bà ta. Quân Đạt vén rèm kiệu. Trong kiệu, chiếc áo choàng lông của bậc vương giả nhẵn nhúm chứng tỏ chủ nhân của nó đã bị người ta làm nhục.

Quân Đạt cau mày.

Vô tình chàng liên tưởng đến hành động của mình đối với Tuyền Trâm trong hang doi mà buột miệng nói :

- Khắc Thủy Phụng cũng cùng cảnh ngộ với Tuyết Trâm sao.

Ý nghĩ đó khiến khuôn mặt thanh tú của chàng sa sầm xuống và sự thương cảm chợt dâng trào mà lo lắng cho người đàn bà tên Khắc Thủy Phụng.

Quân Đạt phát hiện một lối mòn do cỏ bị ai đó dẫm lên.

Quân Đạt quyết định đi lần theo lối cỏ nằm rạp để tìm thi thể Khắc Thủy Phụng. Chàng vừa đi vừa nghĩ :

- “Nhất định người đàn bà này đã bị hại để lại thi thể nằm đâu đây”.

Chàng đi lần theo lối mòn cỏ dại. Một chiếc hài vương triều đập vào mắt chàng. Quân Đạt nhặt chiếc hài đó lên, rồi đi tiếp. Lại chiếc hài thứ hai nữa khiến chàng cảm nhận đã gần tìm ra thi thể của người đàn bà bất hạnh.

Một mảnh lụa trắng phát phờ dưới tàng cây cổ thụ. Quân Đạt nhìn mảnh lụa đó và trở khinh thuật phi thân đến.

Chàng nghĩ thầm :

- “Có lẽ cái xác của người đàn bà xấu số đang nằm đó”.

Đúng như Quân Đạt nghĩ, Khắc Thủy Phụng đang nằm duỗi dài dưới đất, y trang xốc xếch, và đứng ngay trên đầu bà ta là một quái nhân với hình tướng dị kỳ.

Đôi mắt của quái nhân to như hai chung rượu và lồi hẳn ra ngoài, chiếc miệng lõ lõ trông thật tởm lợm. Quái nhân nhìn Khắc Thủy Phụng chằm chằm với đôi mắt lồi đỏ au trong khi mỹ phụ Khắc Thủy Phụng thì co rúm người lại.

Chàng thấy hai người đang đối đáp với nhau, và Khắc Thủy Phụng như sợ hãi kẻ dị dạng quái gở kia. Chợt quái nhân dựng đứng hữu thủ, bàn tay của y đen kịt to như chiếc quạt nan toan bổ xuống đầu Khắc Thủy Phụng.

Trước mắt Quân Đạt, Khắc Thủy Phụng như an phận chấp nhận cái chết đến với mình.

Quân Đạt thét lớn :

- Dừng tay!

Chàng trở khinh thuật thượng thặng như nước chảy mây trôi, nhưng giờ đây lại có kỳ hoa hổ trợ thêm công lực nên trông chàng như lướt trên ngọn cỏ.

Quái nhân nghe tiếng quát của chàng rụt tay lại. Y rời đôi mắt lồi lõm những tia hung quang chiếu thẳng vào mặt Quân Đạt.

Quân Đạt nhìn trả lại bằng ánh mắt nghiêm lạnh. Chàng hỏi :

- Các hạ là một nam nhân sao đang tâm bức nhục một nữ nhân?

Quái nhân nhìn chàng rồi quay lại nhìn Khắc Thủy Phụng. Y ngẩng đầu nhìn lại Quân Đạt. Từ đôi mắt lồi lõm của gã lộ ra ánh mắt cay độc và tàn nhẫn.

Quân Đạt nghe quái nhân nghiêng răng ken két, rồi bất ngờ đôi song thủ to như chiếc quạt nan đen sì của lão dựng đứng lên vỗ thẳng ra chưởng kinh tập kích chàng.

Quái nhân đã chẳng hề cất tiếng trả lời chàng mà còn dựng chưởng tấn công khiến chàng không khỏi bất nhẫn. Chàng đã phòng bị từ trước nên khi thấy quái nhân phát tác chưởng công, liền thét lớn :

- Song Chi Đoạt Mạng.

Hai đạo chỉ kinh đen kịt đón thẳng lên chưởng ảnh của quái nhân.

- Âm!

Dư lực phát tác do chỉ và chưởng chạm thẳng vào nhau khiến tàng cây cổ thụ như lọt thỏm vào một cơn lốc mãnh liệt.

Quái nhân lùi lại hai bộ nhìn Quân Đạt bằng đôi mắt lồi lõm đỏ au. Trong khi đó Quân Đạt vẫn trụ thân đứng một chỗ. Những thớ thịt trên mặt gã quái nhân giật liên tục biểu lộ một cảm giác sững sờ, ngạc nhiên khôn cùng.

Quái nhân nheo mày, bất ngờ đưa mắt nhìn về phía hang doi rồi rú lên lồng lộng.

Quân Đạt chưa hiểu hành động của quái nhân thì nghe Khắc Thủy Phụng nói :

- Công tử giết gã đi.

Tiếng nói khản khản của Khắc Thủy Phụng đập vào tai chàng khiến Quân Đạt giật mình. Vừa đấu với quái nhân một chưởng đón thẳng đỡ thẳng, ngay cả chàng cũng không ngờ nội lực của mình tăng tiến nhanh như vậy. Vừa rồi khi đấu thẳng với quái nhân, Quân Đạt ngỡ mình sẽ tan xương, nát thịt nhưng không ngờ lại thắng đối phương dễ dàng như vậy nên không khỏi sững sờ.

Gã quái nhân chợt quay lưng, trở khinh công băng ngược về hướng hang doi.

Khắc Thủy Phụng đứng bật dậy :

- Công tử sao lại để gã thoát đi vậy?

- Tại hạ không thù không oán thì sao phải giết y chứ?

- Y là một quái nhân, vậy mà không đáng chết à?

- Quái nhân là phải chết sao?

Khắc Thủy Phụng thở dài một tiếng :

- Tùy công tử. Công tử không giết y cũng được nhưng cái ơn này Khắc Thủy Phụng không biết trả bằng gì.

Quân Đạt nhìn thẳng vào mắt Khắc Thủy Phụng :

- Tại hạ cao hứng cứu phu nhân thôi.

- Chỉ cao hứng thôi à?

Quân Đạt gật đầu :

- Đúng như vậy, chứ phu nhân đã từng truy sát tại hạ.

Khắc Thủy Phụng nheo mày :

- Thủy Phụng không truy sát công tử đâu mà chỉ lo cho công tử thôi.

Quân Đạt nheo mày :

- Phu nhân thật tâm đấy à?

Thủy Phụng gật đầu.

Quân Đạt hỏi :

- Thế sao phu nhân truy bức tại hạ và Bạch Hạc Tiên Tử phải chạy vào hang doi? Nếu không có hang doi thì Bạch Hạc Tiên Tử đã tán mạng bởi ngọc thủ của phu nhân rồi.

Khắc Thủy Phụng dẫn một bộ ngẩng mặt lên nhìn Quân Đạt :

- Công tử đừng hiểu lầm bốn nương. Thật ra tâm của Thủy Phụng lo lắng cho công tử mà thôi. Khi thấy công tử lọt vào tay ả dâm nữ Bạch Hạc Tiên Tử, vì lo lắng cho công tử mà bốn nương phải rượt theo ả để cứu người.

Quân Đạt cau mày :

- Tuyết Trâm mà là dâm nữ sao?

- Nếu ả không là dâm nữ thì sao vừa gặp bốn nương đã phải bỏ chạy. Thủy Phụng nói ra điều này nhất định công tử sẽ chưa tin, nhưng chỉ khi nào công tử thấy tận mắt ắt sẽ phải tin lời của bốn nương.

Điều Thủy Phụng vừa nói đến khiến đầu óc Quân Đạt choáng váng và uất khí đột ngột dâng lên chẹn ngang cuống họng.

Chàng lập lại câu nói của Thủy Phụng bằng chất giọng bán tin bán ngờ :

- Tuyết Trâm mà là dâm nữ sao? Tại hạ không tin.

- Đã là sự thật thì khó có người tin. Thật ra Thủy Phụng đã đoán trước, một khi công tử đã bị ả dâm nữ đó gần gũi thì coi như chẳng còn sáng suốt mình mẫn để phân định thật hư như thế nào nữa.

Quân Đạt nạt ngang Khắc Thủy Phụng :

- Phu nhân đừng nói nữa. Tại hạ cứu phu nhân không phải để nghe những lời vừa rồi. Kiếu từ!

Quân Đạt trở bộ toan trở khinh thuật băng đi nhưng Khắc Thủy Phụng đã gọi giật chàng lại :

- Công tử.

Quân Đạt quay lại nhìn Thủy Phụng :

- Tại hạ không muốn nghe thêm những lời chỉ giáo của phu nhân.

- Thủy Phụng sẽ không nói những lời khiến công tử phật ý, phật lòng, những công tử đã cứu Thủy Phụng thì hãy làm cho trọn.

- Phu nhân muốn tại hạ làm gì nữa.

- Công tử đã cứu Thủy Phụng thoát chết bởi tay gã quái nhân góm ghềnh kia, giờ công tử bỏ đi nếu gã quái nhân quay lại thì Thủy Phụng cũng không còn sinh lộ.

- Thế phu nhân muốn tại hạ làm gì? Ở bên cạnh phu nhân ư?

Mặt hoa của Thủy Phụng lộ vẻ lo âu :

- Thủy Phụng không muốn làm phiền công tử đâu, nhưng công tử đã trót curu mang Thủy Phụng thì xin công tử đưa Thủy Phụng ra khỏi khu vực này.

- Được, phu nhân đi đâu?

- Đi đâu cũng được, miễn là ra khỏi khu vực này là được rồi.

Khắc Thủy Phụng nhìn về hướng Tây :

- Mặt trời sắp lặn, một mình Thủy Phụng sợ lắm.

- Tại hạ sẽ đưa phu nhân về nhà.

Thủy Phụng ôm quyền xá chàng :

- Đa tạ công tử.

- Gia trang của phu nhân ở đâu?
- Xa lắm.
- Phu nhân cần đóa hoa liên băng để làm gì?
- Liên hoa băng vốn do âm dương chân hỏa tụ thành mà có nên ai cũng ham muốn. Thủy Phụng chỉ sợ đóa hoa đó lọt vào tay kẻ ác nên mới lặn lội đi tìm. Giờ Thủy Phụng chẳng còn sợ gì nữa.
- Gã quái nhân kia cũng đi tìm Liên hoa băng?
- Đúng như vậy, nhưng gã không gặp được kỳ duyên như công tử.
- Tại hạ chỉ vô tình gặp được may mắn.
- Điều đó cũng đúng thôi, những người tốt như công tử thì luôn gặp được những điều may mắn.

Khắc Thủy Phụng nhìn về phía Tây :

- Mặt trời sụp bóng rồi, chắc chúng ta phải tìm chỗ nghỉ qua đêm rồi mai hãy lên đường.
- Nơi đây chôn hoang vu, không tiện cho phu nhân nghỉ đêm.
- Công tử đừng lo, đã bước chân vào giang hồ Thủy Phụng chịu đựng được. Để Thủy Phụng gom củi nhóm một bếp lửa.
- Phu nhân tính nghỉ dưới tàng cây này à?
- Không nơi nào tốt bằng nơi này.
- Tại hạ chỉ lo cho phu nhân mà thôi.
- Thủy Phụng thì lại lo cho công tử.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Ngủ nơi đây sương đêm giá rét không tiện cho phu nhân đâu.

Chàng giật mình khi vô tình nhìn xuống chân Khắc Thủy Phụng :

- Tại hạ quên mất. Đôi hài của phu nhân.

Quân Đạt trở gót đến nhặt đôi hài để dưới bụi cỏ mang đến cho Khắc Thủy Phụng.

Khắc Thủy Phụng bẽn lèn nhìn chàng :

- Đa tạ công tử.

Khắc Thủy Phụng đột ngột la lên :

- Thủy Phụng có cách rồi.
- Phu nhân muốn nói gì?
- Sao chúng ta không dựng chiếc kiệu lưa của Thủy Phụng dựng trại ngủ qua đêm.
- Vậy cũng được.

Hai người cùng song hành trở lại bãi bằng trước hang doi. Thủy Phụng dựng luôn chiếc kiệu lưa mà dựng một cái trại đơn sơ.

Đứng nhìn cái lều bằng lưa trắng một lúc, Khắc Thủy Phụng mới quay lại hỏi Quân Đạt :

- Công tử thấy Thủy Phụng dựng lều có được không?
- Phu nhân thật là khéo tay. Phu nhân có thấy đói không để tại hạ đi săn thú về nướng ăn.

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Công tử đứng đi đâu hết. Thủy Phụng ở lại một mình sợ gã quái nhân sẽ quay lại.
- Nếu phu nhân sợ, chúng ta đành nhìn dói qua đêm vậy.

Quân Đạt nhặt những nhánh củi khô gom trước lều. Khắc Thủy Phụng nhóm lửa bằng đá. Ánh lửa bập bùng soi ánh sáng nhấp nháy tô thêm ánh mắt trong vắt của Khắc Thủy Phụng sáng như những vì sao trong đêm.

Nàng thỉnh thoảng lại liếc trộm Quân Đạt.

Quân Đạt nói với Khắc Thủy Phụng :

- Phu nhân hãy vào lều nghỉ ngơi, tại hạ sẽ ngồi canh bên ngoài.
- Chiếc lều bốn nương dựng đủ chỗ cho cả bốn nương và công tử.
- Phu nhân đừng khách sáo. Quân Đạt ngồi đây được rồi.

Chàng nhìn Khắc Thủy Phụng nghiêm giọng nói :

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào ngày mai.
- Công tử ngồi đây sương xuống lạnh lắm.
- Phu nhân yên tâm, sương khuya lạnh giá không thể nào xâm nhập vào nội thể của tại hạ được đâu.

Khắc Thủy Phụng thở dài :

- Công tử bảo trọng.
- Phu nhân cứ an giấc.

Khắc Thủy Phụng lách vào lều trong khi Quân Đạt ngồi kiết đả nhìn lên bầu trời đầy những vì sao lấp lánh. Chàng sức nhớ đến Tuyết Trâm và trong lòng dâng lên nỗi niềm cay đắng. Quân Đạt khẽ thở dài khi liên tưởng đến những lời của Khắc Thủy Phụng. Chàng nghĩ thầm :

- “Tuyết Trâm có phải là dams nữ không. Mình không tin nàng là con người như vậy”.

Quân Đạt lắc đầu, xua những ý niệm mông lung, mơ hồ và hoài nghi. Đêm khuya tĩnh lặng, im lìm chỉ còn nghe tiếng lửa cháy tí tách, đêm của nỗi cô đơn đối với Quân Đạt.

Chàng nhìn ngọn lửa reo trước mặt mình, khe khẽ thở dài.

- Công tử.

Tiếng Khắc Thủy Phụng cất lên ngay sau lưng Quân Đạt.

- Sao phu nhân không ngủ?
- Thủy Phụng không sao ngủ được.
- Phu nhân không quen với cảnh sống giang hồ?
- Có lẽ như vậy.
- Chỉ một đêm nay thôi.
- Một đêm thật ngắn ngủi nhưng cũng quá dài.

Khắc Thủy Phụng ngồi xuống bên Quân Đạt.

Chàng nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Ngoài này lạnh lắm, phu nhân hãy vào trong lều đi.
- Trong đó cô đơn và tĩnh lặng lắm. Thủy Phụng sẽ hầu chuyện với công tử cho qua đêm.

Quân Đạt nhìn ngọn lửa bập bùng.

- Tại hạ chẳng có chuyện gì để nói, và cũng không biết nói gì với phu nhân.

Khắc Thủy Phụng mỉm cười :

- Tại công tử không muốn nói mà thôi.

Khắc Thủy Phụng nhìn lên bầu trời :

- Công tử có thể đoán xem ngôi sao nào của Thủy Phụng và ngôi sao nào là của công tử.

Quân Đạt lắc đầu :

- Tại hạ không biết ngôi sao nào là của mình cả.

- Vậy để Thủy Phụng đoán thử nghe!

- Phu nhân đoán xem

Thủy Phụng ngắm bầu trời đầy sao khẽ nói :

- Hướng Bắc kia.

- Ngôi sao nào của tại hạ?

Thủy Phụng nhìn lại Quân Đạt :

- Công tử muốn nghe không?

Quân Đạt gật đầu :

- Tại hạ rất muốn nghe.

- Nhưng trước khi Thủy Phụng nói, Quân Đạt phải hứa với Khắc Thủy Phụng một điều.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phụng. Hai người đối nhãn với nhau. Quân Đạt nhận thấy đôi mắt của Khắc Thủy Phụng long lanh một cách kỳ lạ.

- Phu nhân muốn tại hạ hứa điều gì?

- Đừng xưng hô với Thủy Phụng bằng những lời nhạt nhẽo như vậy. Thủy Phụng không thích nghe hai tiếng phu nhân thoát ra từ miệng Quân Đạt đâu. Nghe xa cách và lạnh nhạt lắm.

- Vậy phu nhân muốn tại hạ gọi bằng gì?

Khắc Thủy Phụng cúi đầu thờ dài.

- Chẳng lẽ chúng ta mới gặp mà Quân Đạt có ác cảm với Thủy Phụng lắm hay sao? Sao Quân Đạt không gọi Khắc Thủy Phụng bằng tỷ tỷ?

- Tại hạ chỉ muốn giữ khoảng cách thôi, nhưng nếu Thủy Phụng không cho Quân Đạt này là kẻ hồ đồ có tà ý thì...

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Thủy Phụng không có ý đó đâu.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Khắc tỷ tỷ.

Mặt hoa của Khắc Thủy Phụng rạng rỡ hẳn lên. Không biết vô tình hay cố ý, nàng ta nắm tay Quân Đạt :

- Đệ đệ.

Quân Đạt nhìn lên trời :

- Tỷ tỷ đoán xem ngôi sao nào là của đệ.

Khắc Thủy Phụng nhìn về hướng Bắc :

- Ngôi sao của đệ đó. Ngôi sao sáng nhất đó.

- Sao Bắc đẩu à?

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Đúng là sao Bắc đẩu.

- Đệ không dám nhận ngôi sao đó là bản mạng của mình đâu.

Khắc Thủy Phụng mỉm cười với chàng :

- Đối với tỷ thì sao Bắc đẩu là ngôi sao bản mạng của đệ. Ngôi sao sáng nhất, ngôi sao của những ngôi sao, và một ngày mai khi chia tay với đệ, mỗi đêm tỷ sẽ nhìn lên trời hướng mắt về sao Bắc đẩu mà nghĩ đến đệ.

- Quân Đạt không có gì để cho tỷ tỷ nhớ đến đâu.

- Tỷ đang cảm nhận mình vừa bắt gặp người tri kỷ trong cõi nhân sinh phù phiếm.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Tỷ tỷ nói chuyện hay quá.

- Tại vì đệ là người tri kỷ của tỷ.

Khắc Thủy Phụng thở dài một tiếng. Mặt của nàng thoáng hiện những nét ủ ê.

Quân Đạt hỏi nàng :

- Tỷ tỷ đang có tâm sự?

Khắc Thủy Phụng nhìn trả lại chàng rồi xuống cời ngọn lửa cháy sáng hơn. Ánh sáng đồng lửa bập bùng soi bóng Khắc Thủy Phụng và Quân Đạt in trên vách lều bằng lụa trắng. Nhìn bóng của hai người ngỡ họ là đôi tình nhân ý hợp tâm đầu đang hòa nhập làm một.

Khắc Thủy Phụng nói :

- Tỷ biết tâm của đệ giờ chỉ nghĩ đến...

Nàng cúi đầu nhìn xuống mũi hài của mình.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Tỷ muốn nói đến Bạch Hạc Tiên Từ? Đúng, đệ đang nghĩ đến nàng.

Thủy Phụng ngẩng lên thất mật Quân Đạt có vẻ cau có, bất nhẫn. Nàng thở dài :

- Bạch Hạc Tiên Từ may mắn quá.

- Nàng may mắn vì gặp đệ à? Không đâu, gặp đệ Tuyết Trâm bất hạnh thì đúng hơn.

- Tại sao tỷ không là kẻ gặp đệ đầu tiên? Và tại sao tỷ lại ích kỷ khi nghĩ đệ đang nhớ đến người yêu của mình mặc dù tỷ tỷ biết người đó không xứng đáng với đệ?

- Quân Đạt không muốn nghe tỷ nói Bạch Hạc Tiên Từ là... Đệ không thích đâu.

- Tỷ sẽ không nói nữa đâu.

Khắc Thủy Phụng bặm môi và liền đó hai giọt lệ ngọc long lanh trào ra đọng lên khóe mắt nàng.

Quân Đạt hỏi :

- Sao tỷ lại khóc? Quân Đạt làm tỷ buồn à?

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Không có đâu, tỷ sức nghĩ đến ngày mai.

- Ngày mai sao?

Khắc Thủy Phụng nhìn chàng :

- Ngày mai tỳ và đệ xa nhau, mà không biết bao giờ mới gặp lại. Rồi tỳ sẽ nhớ, một nỗi nhớ mà chỉ có nữ nhân mới là kẻ đau khổ.

Tiếng gà rừng gáy vang xa xa báo hiệu một đêm sắp qua canh Ngọ.

Khắc Thủy Phụng thổn thức nói :

- Đêm nay sao ngán ngủ quá.

Khắc Thủy Phụng bất ngờ ngã đầu vào vai Quân Đạt.

Thoáng một chút bối rối hiện lên mặt Quân Đạt, nhưng một giọt lệ từ mắt Khắc Thủy Phụng nhỏ xuống tay chàng.

Quân Đạt nói :

- Sương đêm đã xuống nhiều rồi, tỳ hãy vào trong lều.

Khắc Thủy Phụng ngừng lên, nước mắt còn đọng quanh bờ mi nàng :

- Chia tay rồi đệ có nhớ tỳ không?

- Chắc chắn đệ sẽ nhớ và có cơ hội đệ sẽ tìm ra Đại mặc thăm tỳ.

- Đệ hứa nhé. Tỳ sẽ chờ đệ.

- Tỳ hãy trở vào lều nghỉ ngơi, đêm cũng sắp tàn rồi.

- Đệ thích ngồi một mình để nhớ...

Đôi mày Quân Đạt cau lại.

Khắc Thủy Phụng cũng thờ dài :

- Tỳ sẽ vào trong lều.

Nàng đứng lên, thoáng một chút lưỡng lự rồi choàng lên vai Quân Đạt chiếc áo lông vương giả.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Tỳ tỳ không...

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Ngoài này sương lạnh lắm, trong lều tỳ có những mảnh chăn che rồi.

Nàng nói xong lên luôn vào lều lùa. Quân Đạt ngồi im để lắng nghe tiếng lửa nổ tí tách tạo ra một tấu khúc buồn tênh. Chàng khoanh tay trước ngực mà tự vấn mình :

- “Ngày mai sẽ như thế nào?”.

Tiếng nấc khê của Khắc Thủy Phụng từ trong lều lọt êm vào thính nhĩ của Quân Đạt khiến tim chàng nhói buốt một chút. Quân Đạt trộm liếc vào trong, thấy Khắc Thủy Phụng ngồi bó gối, gục đầu, hai bờ vai thon thả hơi nhích động chứng tỏ nàng đang khóc.

Hình ảnh đó đập vào mắt Quân Đạt khiến chàng không khỏi bồi hồi, xót xa. Quân Đạt còn đang vương vấn với bao ý niệm hồ đồ thì đột ngột có những âm thanh rì rì cất lên nghe như sắp có một cơn giông bão bất ngờ xuất hiện sắp chụp xuống.

Chàng quay ngoắt lại nhìn lên bầu trời. Những chiếc bóng đen chao lượn trên không trung tạo ra những âm thanh kỳ lạ đó.

Khắc Thủy Phụng từ trong lều đứng bật dậy phi thân ra ngoài đứng bên cạnh Quân Đạt nhìn lên trời.

Nàng nắm tay Quân Đạt :

- Tỳ tỳ quên mất không nói với đệ, chúng ta phải rời khỏi đây ngay thôi.

Quân Đạt chỉ lên trời :

- Tỳ tỳ, những bóng đen kia là con thú gì?

- Lũ doi tình, chúng quay về hang doi. Chúng ta ở lại đây rất nguy hiểm.

Khắc Thủy Phụng vừa nói dứt lời thì hơn mười con doi từ trên cao lao trúc xuống chẳng khác nào những mũi tên. Chúng vurun những chiếc vuốt sắc như bảo đao bảo kiếm chụp thẳng vào mặt Quân Đạt và Khắc Thủy Phụng.

Quân Đạt cau mày :

- Quái điều muốn chết!

Quân Đạt vừa nói vừa vận hóa chân khí phát tác cả hai tuyệt thức Chi Điện Di Sơn vào Song Chi Đoạt Mạng.

Những đạo chỉ phong của chàng lia ngang cắt tiện những con doi vừa lao xuống toan tập kích. Những xác doi chưa kịp rơi xuống đất thì lại tiếp những con khác đông hơn lao xuống tấn công Quân Đạt.

Khắc Thủy Phụng hét lớn :

- Mãn thiên hoa vũ!

Cùng với tiếng quát của Khắc Thủy Phụng, cả bầu trời trên đầu Quân Đạt và nàng như có bầy đom đóm lập lòe, và những ánh sáng đó đẩy bầy doi bay loạn lên.

Khắc Thủy Phụng nắm tay Quân Đạt :

- Đệ đệ, mình đi thôi.

Khắc Thủy Phụng kéo Quân Đạt. Hai người cùng trở kinh công thoăn thoát lao đi, chẳng mấy chốc họ đã bỏ xa lũ doi tình đang kêu ran bầu trời.

- Ui cha.

Khắc Thủy Phụng chao đảo. Quân Đạt nhanh tay vòng qua tiểu yêu đỡ lấy nàng :

- Tỷ tỷ.

Khắc Thủy Phụng phải vịn vào vai Quân Đạt mới đứng vững. Nàng nhìn xuống chân mình.

- Tỷ bị vấp chân rồi.

Quân Đạt ngồi xuống để nắn gót chân Khắc Thủy Phụng.

- Tỷ tỷ còn dụng được khinh thuật không?

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Chắc tỷ không đi được nữa. Lũ doi tình kia sẽ đánh hơi mà đuổi theo chúng ta. Đệ đệ đi trước đi, để tỷ ở lại cho.

- Tỷ tỷ đừng lo, bọn quái điều đến đây sẽ lãnh cái chết mà thôi.

- Chúng đông vô kể, lại nguy hiểm nữa. Tỷ tỷ không muốn đệ chết uổng phí đâu.

- Đệ sẽ đưa tỷ tỷ đi.

Quân Đạt choàng tay qua tiểu yêu của Khắc Thủy Phụng, trở khinh công dìu nàng băng đi.

Mùi thơm phấn hoa từ mái tóc của Khắc Thủy Phụng xốc vào khứu giác chàng. Hai người chạy thêm được mười dặm nữa, Khắc Thủy Phụng khẽ nói :

- Đệ đệ dừng bước nghỉ ngơi một chút đi.

Quân Đạt gật đầu.

Hai người ngồi xuống một tàn cây. Chàng nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Nơi đây cũng xa lắm rồi, chắc bọn quái điều không đánh hơi được chúng ta nữa đâu.

Khắc Thủy Phụng gật đầu. Nàng nhón dùng tay áo xiêm y lau mồ hôi trán cho Quân Đạt :

- Đệ đệ mệt mỏi lắm à?

Chàng mỉm cười :

- Đệ không mệt lắm đâu, đệ đệ coi lại chân tỳ.

Khắc Thủy Phụng bẽn lẽn :

- Chân của tỳ tỳ chắc cũng không sao đâu, bó thuốc sẽ khỏi thôi.

- Đệ đệ đưa tỳ đến đại phu. Chân tỳ như thế này một mình về đại mạc đệ không yên tâm.

- Nhưng chân tỳ thế này sẽ vướng tay đệ.

- Sao tỳ tỳ lại nói như vậy? Chúng ta đã là là tỳ đệ của nhau.

- Tỳ chỉ sợ...

Quân Đạt trừng mắt nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Tỳ đừng nói như vậy nữa được không?

Khắc Thủy Phụng gục đầu :

- Tỳ sẽ không nói như vậy nữa.

Khắc Thủy Phụng dựa đầu vào ngực Quân Đạt.

Một tiếng hú lạnh lạnh cắt lên lồng lộng khiến Khắc Thủy Phụng co dúm người lại. Nàng sợ hãi ôm chặt lấy Quân Đạt, lí nhí nói :

- Đệ đệ, gã quái nhân vẫn quanh quẩn theo chúng ta.

- Có đệ bên cạnh, y không làm hại được tỳ tỳ đâu.

- Không có đệ, tỳ không biết sẽ như thế nào.

Một lần nữa tiếng hú của gã quái nhân lại cắt lên, trong đêm nghe tiếng hú đó khiến bất cứ ai cũng phải sớn người, lạnh xương, bởi nói tợ một tiếng kêu ai oán, một tiếng gào phẫn uất.

Gã quái nhân xuất hiện tròn tròn đôi mắt lồi nhìn Khắc Thủy Phụng và Quân Đạt. Quân Đạt đứng lên đối mặt với lão :

- Các hạ sao cứ bám theo tại hạ vậy?

Gã quái nhân nghiêng răng ken két, rồi bất thần trở bộ bỏ đi lẩn luôn vào tàng cây trước mặt Quân Đạt.

Quân Đạt thở dài :

- Hắn bỏ đi rồi.

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Nhất định gã không chịu bỏ đi đâu. Có thể gã đã biết đệ ăn được Liên hoa băng bên truy theo.

- Hắn truy theo cũng đâu thể lấy lại được Liên hoa băng.

- Y không lấy được Liên hoa băng nhưng vẫn bám theo thừa cơ hội hạ thủ đệ.

- Y hạ thủ đệ để bức hại tỳ tỳ?

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Có thể như vậy, nhưng cũng có thể y muốn hạ sát đệ đang lấy mật của đệ.

Quân Đạt cau mày :

- Tại sao hán muốn lấy mật của đệ?

- Bởi giờ đây tinh khí của Liên hoa băng đã tụ trong mật của đệ, mà tinh khí của Liên hoa băng thì gã rất thèm thuồng.

- Đệ hiểu rồi. Lần sau gặp lại gã, đệ không để cho gã được yên nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Kể phong tình hại bởi phong tình

Phong Tình Cổ Thi sầm sập bước vào thư phòng của Á Tiên. Lão đóng sập cửa lại :

- Á Tiên!

Phong Tình Cổ Thi thấy tấm rèm che tròng kỷ không nhích động liền cau mày :

- Lão phu về sao nàng không ra đón mà cứ nằm ỳ trên tròng kỷ vậy?

Tấm rèm được vén lên và đôi chân trần của Á Tiên thả xuống. Phong Tình Cổ Thi nhìn đôi chân thon nhả với làn da trắng như bông bưởi của Á Tiên mỉm cười.

Lão bước đến đôi chân trần của nàng, ngắm nhìn rồi ngửa mặt phát ra tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt.

Lão cất tràng cười, đưa tay vén rèm nói :

- Nàng tính giờ trò gì với lão già này đây?

Phong Tình Cổ Thi vén rèm. Á Tiên ngồi trên tròng kỷ. Trên người nàng chỉ có một mảnh lụa trắng mỏng tang, mỏng đến độ ngỡ như mảnh lụa đó chỉ được dùng để làm nền tô điểm thêm sự gợi cảm cho những đường con của cơ thể.

Á Tiên chớp mắt nhìn Phong Tình Cổ Thi :

- Lão nhân gia có thu nạp được gã Hàn Quân Đạt không?

- Đáng lẽ gã phải dâng cho ta ngọn tiểu hắc kỳ, nhưng..

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu :

- Bỏ chuyện đó đi, ta gặp lại nàng là tốt lắm rồi.

Phong Tình Cổ Thi ngồi xuống bên Á Tiên. Lão choàng tay qua bờ vai thanh tú của nàng.

- Nàng đợi lão ma này phải không?

- Á Tiên không đợi lão nhân gia thì còn đợi ai nữa chứ.

- Lão phu biết nàng đợi lão phu mà.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa kéo ghì Á Tiên vào sát người lão.

Á Tiên bẽn lẽn nói: “Lão nhân gia tính bóp nát thân thể Á Tiên đó à?”

- Ý... lão phu đâu ngờ làm như vậy.

Phong Tình Cổ Thi vuốt dọc tay theo sống lưng của Á Tiên. Nàng thoáng rung mình, co rúm người lại. Chính sự rung mình của Á Tiên khiến Phong Tình Cổ Thi hứng khởi bật cười khàn khàn.

- Nàng đúng là một nữ nhân mà lão phu rất tâm đắc đó.

- Lão nhân gia tâm đắc, thế có dễ tình cho Á Tiên không hay cũng như những con bướm tìm hoa sau khi hoa tàn thì lại tìm đóa hoa khác.

Phong Tình Cổ Thi sa sầm mặt :

- Bậy nè. Lão phu đối xử với nàng như thế nào nàng biết mà. Bất cứ gã nào trên giang hồ mà dám bức hiếp nàng thì lão không tha mạng đâu.

Á Tiên dựa đầu vào vai Phong Tình Cổ Thi :

- Thật không?
- Lão phu đã nói thì không bao giờ ngoa ngôn.
- Nhưng nếu lão nhân gia có chuyện phải đi xa thì ai sẽ bảo vệ cho Á Tiên chứ.
- Ồ... Chuyện này thì lão phải tính thôi, mà sao nàng hỏi ta câu đó?

Á Tiên quay sang đối mặt với Phong Tình Cổ Thi :

- Nếu như lão nhân gia đi xa, mà người bảo vệ cho Á Tiên võ công non kém thì mất mặt cho Á Tiên quá.

Phong Tình Cổ Thi cau mày :

- Thật ra đã có chuyện gì xảy ra ở đây?
- Á Tiên muốn hỏi lão nhân gia, Thường Luân công tử có phải là đệ tử chân truyền của lão nhân gia không?

Phong Tình Cổ Thi cau mày, lắc đầu :

- Không phải, Thường Luân đã xúc phạm tới nàng à?

Á Tiên lắc đầu :

- Không, nhưng y không thể đỡ nổi một thức một chiêu của Vũ Văn Tiểu Vĩ khiến cho Á Tiên thẹn cùng quần hào, bởi Thường công tử là đệ tử của lão nhân gia.

Phong Tình Cổ Thi bật cười :

- Thế mà ta cứ sợ có chuyện hệ trọng.

Phong Tình Cổ Thi vuốt nhẹ bờ vai thon thả của Á Tiên. Lão trầm giọng nói :

- Thường Luân mang tiếng là đệ tử của ta, nhưng đối với gã, ta chỉ coi như một tên nô bộc trung thành.
- Lão nhân gia không truyền thụ võ công chân truyền cho Thường Luân?

Phong Tình Cổ Thi gật đầu :

- Võ công của ta vốn lợi hại vô cùng, ngoài ra còn có tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong, được như vậy không phải một sớm một chiều là có thể tự thành mà phải bỏ biết bao công sức khổ nhọc mới đăng hồ hầu, lão sao ta truyền lại cho ai được.

Phong Tình Cổ Thi nâng cằm Á Tiên :

- Sao nàng lại hỏi ta điều đó?
- Vì Á Tiên thấy lão nhân gia đấu với chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ. Chỉ cần lão nhân gia động thủ là chủ nhân tiểu hắc kỳ đã đại bại, còn Thường Luân là đệ tử chân truyền sao non kém quá nên thắc mắc.

Phong Tình Cổ Thi cười mỉm nhìn Á Tiên nói :

- Tên đệ tử Thường Luân có bị giết chết thì ta kiếm tên đệ tử khác. Lão chỉ sợ mất nàng thôi.

Á Tiên bẽn lẽn :

- Á Tiên nghe Thường Luân nói võ công của lão nhân gia vô cùng độc hại, khó có kẻ sánh bằng, nhưng ngược lại Á Tiên cũng nghe các vị cao nhân kỳ sĩ kháo với nhau không có võ công nào mà không có nhược điểm.
- Tất nhiên rồi, võ công của lão cũng có nhược điểm chứ.

Á Tiên ngẩng mặt nhìn Phong Tình Cổ Thi :

- Nhược điểm của lão nhân gia ở chỗ nào?

Phong Tình Cổ Thi cau mày :

- Sao nàng lại hỏi nhược điểm võ công của ta?

- Á Tiên muốn thử coi có đúng như lão nhân gia nói không.

- Đâu có được.

Á Tiên sa sầm mặt :

- Lão nhân gia nghi ngờ Á Tiên không tốt với lão nhân gia phải không?

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu :

- Không không, lão không nghi ngờ nàng đâu, nhưng nói ra điều đó sợ có người bắt ngờ đột nhập vào nghe được thì kệt cho ta lắm.

Á Tiên đứng lên khỏi tràng kỷ, thả gót sen đến đóng cửa cài then. Nhìn theo những gót chân của Á Tiên, Phong Tình Cổ Thi cảm thấy lòng mình rạo rực xuân tình. Khi Á Tiên quay người lại đối mặt với Phong Tình Cổ Thi thì lão bật đứng dậy bước thẳng đến trước mặt nàng.

Phong Tình Cổ Thi nuốt nước bọt rồi nói :

- Hôm nay ta mới biết Á Tiên của ta quả là một giai nhân đẹp nhất trong thiên hạ.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa đặt tay lên đôi vai của Á Tiên. Mảnh lụa mỏng sau cùng bị tay lão vuốt ra khỏi thân thể nàng.

Á Tiên vẫn đứng bình nhiên để Phong Tình Cổ Thi được no mắt ngắm nhìn thân thể chẳng một chút tí vết của nàng.

- Á Tiên, ta thích nàng lắm đó.

Á Tiên mỉm cười :

- Thiếp thì không thích sự vội vã của chàng.

Nghe Á Tiên đổi cách xưng hô, mặc dù Phong Tình Cổ Thi đã ngoài lục tuần, khiến cho lão khấp khởi như mở cờ trong bụng.

Lão ôm ghì lấy Á Tiên :

- Ta biết, ta biết. Nàng muốn ta làm gì cho nàng nào?

Á Tiên nép đầu vào ngực Phong Tình Cổ Thi :

- Thiếp muốn làm chủ chàng.

- Làm chủ ta là sao?

Thiếp sẽ ân ái với chàng như thươ thiếp bắt đầu biết yêu, biết nhớ.

Phong Tình Cổ Thi ngửa mặt cười khàn khạch :

- Hay lắm... hay lắm. Nếu vậy ta càng yêu nàng hơn nữa.

Á Tiên bẽn lễn :

- Nhưng thiếp sợ chàng phản ứng.

- Sao ta phản ứng?

- Nam nhân chẳng bao giờ muốn nữ nhân làm chủ thể xác mình trong lúc ái ân.

Phong Tình Cổ Thi như một con rối gật đầu :

- Nàng nói đúng, vậy ta phải làm sao?

- Thiếp sẽ điếm vào tinh huyết của chàng.

Phong Tình Cổ Thi cau mày.

Á Tiên nhìn thẳng vào mặt lão, rồi bất ngờ đẩy lão ra :

- Chàng ngại ngần sao?

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu :

- Ấy, trong thư phòng này chỉ có ta và nàng, đâu có ngại.

Phong Tình Cổ Thi nhìn lại cánh cửa thư phòng, rồi quay lại Á Tiên. Y tự cời trường y pho vòng ngực phẳng lì với lớp da mồi như da rắn.

Á Tiên mỉm cười, eo lá nép đầu và ngực Phong Tình Cổ Thi :

- Thiếp đâu biết tinh huyết của chàng ở chỗ nào.

- Phía dưới Đan Điền của lão đó.

Á Tiên nheo mắt :

- Chàng có sợ thiếp không?

- Không.

Á Tiên vuốt ngọc thủ của mình dọc theo sống lưng của Phong Tình Cổ Thi. Cảm giác nhột nhạt khiến lão ma ọ người, Á Tiên bật cười khúc khích. Tiếng cười của nàng nghe tựa như ngọc va vào nhau tạo ra những âm thanh nghe rất vui tai, Phong Tình Cổ Thi cũng cười theo nàng.

Tay Á Tiên lòn ra phía trước, nhắm tinh huyết của Phong Tình Cổ Thi thọc thẳng vào.

Lão ma co rúm người lại :

- Úi cha.

Á Tiên tiếp tục cười sau khi Phong Tình Cổ Thi cố tình thốt ra câu nói đó.

Phong Tình Cổ Thi nói :

- Nàng làm ta khó chịu quá.

- Nhưng chàng sẽ không nhúc nhích được nữa.

- Tất nhiên rồi, ít nhất phải qua nửa khắc thời thần ta mới tự hóa giải huyết đạo của mình được.

Á Tiên bán tính bán nghi, thọc ngón tay vào nách lão ma. Quả đúng như lão nói, Phong Tình Cổ Thi không thể nào nhúc nhích được mà chỉ la oai oái :

- Đừng mà, thôi đừng mà, nàng làm ta nhột quá, chịu không nổi nữa.

- Thế thì chàng hãy đánh thiếp đi.

- Ta đã bị nàng điểm vào tinh huyết, đâu nhúc nhích được.

- Thật không?

- Phải mất nửa khắc ta mới giải tỏa tinh huyết mà cử động được.

- Thiếp không tin.

Á Tiên vừa nói vừa véo vào đùi lão ma. Lão la lên :

- Úi cha, đừng làm vậy mà. Hèn chi nam nhân chẳng bao giờ dám để cho nữ nhân làm chủ thể xác mình. Ta đã lắm rồi.

Á Tiên biết chắc Phong Tình Cổ Thi không thể cử động được nữa liền bật đứng lên nhìn lão :

- Đúng rồi, lão đã lắm.

Đôi mày Phong Tình Cổ Thi cau hằn lại bởi lối xưng hô đột ngột thay đổi của Á Tiên.

Á Tiên choàng lại mảnh lụa, bước đến mở cửa thư phòng. Từ ngoài cửa, Thường Luân vận trường y thư sinh, đeo mang mặt nạ quý bước vào.

Y tiến thẳng đến bên Phong Tình Cổ Thi :

- Thường mỗ đeo mặt nạ ắt sẽ không bị Cương Thi đại pháp của lão hại được chứ?

Phong Tình Cổ Thi nghiêng răng :

- Thì ra hai người đã toan rập, lập kế hại lão phu.

- Lão đừng nổi nóng. Lão sẽ được chăm sóc cẩn thận.

Trong khi Thường Luân nói thì Á Tiên mở cửa địa đạo bí mật. Thường Luân đưa Phong Tinh Cổ Thi xuống địa đạo đó. Á Tiên đi trước dẫn đường.

Phong Tinh Cổ Thi không thể hình dung được là trong Lạc Hoa viên lại có gian thạch thất bí mật được kiến tạo ngay dưới lòng đất.

Thường Luân và Á Tiên vừa đưa Phong Tinh Cổ Thi vào gian mật thất đó liền xích tay chân lão ma vào vách đá.

Thường Luân thở ra như vừa trút xong gánh nặng. Trong khi Phong Tinh Cổ Thi thì nghiêng răng ken kết :

- Các ngươi sẽ phải ân hận vì hành động này.

Thường Luân nhìn lão qua chiếc mặt nạ quý :

- Ta có thể chết nhưng không thể là gã nô bộc của lão.

Thường Luân với tay lấy chiếc mặt nạ treo trên vách đá chụp luôn vào mặt Phong Tinh Cổ Thi.

Lão ma gào lên :

- Tên đệ tử phản trắc, ngươi...

Thường Luân bình thân, ôn tồn nói với lão :

- Lão đã từng có những tên đệ tử chỉ cam nhận làm nô bộc cho lão, ắt sẽ có những tên đệ tử như Thường Luân.

Thường Luân gỡ mặt nạ của hắn quẳng xuống sàn đá. Y bước lại bên Á Tiên :

- Á Tiên, không có nàng thì không biết bao giờ Thường Luân mới bắt được lão già này.

Y vừa nói vừa choàng tay qua vai Á Tiên.

Á Tiên ngược lên nhìn gã :

- Muội chỉ muốn những điều tốt cho đại ca thôi.

Thấy Á Tiên và Thường Luân âu yếm nhau, Phong Tinh Cổ Thi tức đến độ thờ rốc hồng hộc. Lão muốn dùng Cương Thi đại pháp phun độc khí nhưng khôn nổi chiếc mặt nạ mà lão bị đeo đã che kín miệng, chỉ chừa hai cái lỗ để nhìn mà thôi.

Phong Tinh Cổ Thi nghiêng răng ken kết, vừa âm thầm vận hóa chân khí giải tỏa bế huyệt.

Do quá tức giận, nên nội lực của lão nhanh chóng giải tỏa tinh huyệt. Đang ngồi dưới đất Phong Tinh Cổ Thi bật đứng lên găm lớn :

- Các ngươi phải chết bởi tay lão.

Lão vùng tay, tiếng xích va vào vách đá leng keng. Phong Tinh Cổ Thi giật mạnh tay để bứt xích nhưng hở khâu của lão bị lột da bởi sợi xích được đúc có những chiếc gai nhọn.

Máu chảy xuống ròng ròng, nhưng lão ma vẫn giật xích bằng tất cả sự phẫn nộ của mình.

Lão vừa giật vừa nói :

- Lão sẽ phanh xác hai người.

Á Tiên và Thường Luân đứng nhìn Phong Tinh Cổ Thi đang tỏ lộ sự phẫn nộ bằng ánh mắt rất bình thản. Hai người như biết dù Phong Tinh Cổ Thi có cố gắng đến đâu cũng không thể nào bứt được bốn vòng xích khóa tứ chi.

Máu đã loang đỏ cổ tay, cổ chân của Phong Tinh Cổ Thi cho đến khi lão ngồi bệt xuống đất.

Lão vừa thở vừa nói :

- Thường Luân, ngươi hãy giết sư phụ của ngươi đi!

Thường Luân chấp tay sau lưng nhìn Phong Tinh Cổ Thi :

- Đệ tử không có hại sư phụ đâu, mà chỉ mong được hầu hạ sư phụ.

Phong Tình Cổ Thi chớp mắt nhìn Thường Luân :

- Người hầu hạ ta bằng cách này hả? Người biến sư phụ của người thành một tên tù tù thể mà nói hầu hạ. Nếu người còn chút nhân tính, nghĩ đến đạo thầy trò thì hãy thả sư phụ ra!

Thường Luân ngửa mặt cười khanh khách.

Gã cắt tràng cuồng nhiệt đó, nói :

- Đệ tử sẽ thả sư phụ ra khi nào hàm thụ hết tất cả những tuyệt thức ma chiêu của sư phụ.

Phong Tình Cổ Thi nghiêng rằng, đáp lại Thường Luân :

- Thường Luân, người đừng hòng mơ tưởng đến những tuyệt công của lão phu.

Thường Luân cười mỉm :

- Sư phụ tự nguyện truyền lại những khẩu quyết luyện công cho đệ tử thì đệ tử sẽ đáp lại sư phụ bằng sự tôn kính mà cho người hầu hạ hàng ngày. Còn nếu như sư phụ không có lòng với đệ tử thì đệ tử ắt có biện pháp bắt người phải nói ra những khẩu quyết mà sư phụ đã luyện.

Thường Luân vừa nói vừa vờ tay rút chiếc roi gai máng trên vách thạch thất. Y đặt chiếc roi và chén rượu xuống trước mặt Phong Tình Cổ Thi :

- Sư phụ hãy chọn lấy một thứ để đệ tử được hầu hạ người.

Phong Tình Cổ Thi gầm lên :

- Người hãy rút ngay cho khuất mắt lão phu.

- Đệ tử muốn biết sư phụ chọn thứ nào.

- Người muốn giết ta thì cứ giết nhưng đừng hòng ép lão phu truyền võ công cho người.

Thường Luân cầm chiếc chén quăng vào vách đá.

“Choang...”

Mặt hoa của Á Tiên nhìn hành động của Thường Luân chẳng lộ một nét biểu cảm.

Thường Luân cầm lấy cây roi gai. Y gần giọng nói từng tiếng :

- Phàm những kẻ không thích uống rượu mời thì thích uống rượu phạt.

Thường Luân vừa nói hết câu, vươn tay quất một roi vào Phong Tình Cổ Thi.

Trên ngực Phong Tình Cổ Thi hiện một đường chỉ máu, da bị những chiếc ga nhỏ câu xước, mắt lão nhắm ghệt lại, nghiêng rằng để nén không rên la.

Thường Luân cười mỉm, máng cái roi trở về chỗ cũ :

- Một roi để tù hầu hạ sư phụ, khi nào người đổi ý thì đệ tử mới cung phụng món khác cho người.

Phong Tình Cổ Thi gục đầu nhìn xuống sàn. Hai giọt nước mắt nhều xuống đọng trên sàn đá.

Thường Luân nhìn hai giọt nước mắt của lão cười mỉm, bình thần chấp tay sau lưng trở gót bước lại bên Á Tiên.

- Muội muội, chúng ta đi.

Á Tiên gật đầu.

Thường Luân choàng tay qua tiểu yêu của nàng đi đi. Y vừa đi vừa nói :

- Thầy chẳng ra thầy thì ắt có ngày gặp trò chẳng ra trò.

Cánh cửa thạch lao đóng sập lại.

Phong Tình Cổ Thi ngẩng mặt nhìn cánh cửa đá thạch lao, nước mắt của lão bắt chợt trào ra chảy xuống chiếc mặt nạ quý.

- Trời đã hại Phong Tình Cổ Thi lão phu rồi.

Chương 22: Mạc Sầu Ngọc Nữ

Lục Chi Thần Thâu nhìn tiểu hòa thượng Lỗ Trình :

- Ngươi tính đội mũi lư hương này sao?

Lỗ Trình đáp lại lão Thần Thâu :

- Sư phục ép buộc Lỗ Trình rời khỏi Long Thiền tự, nhưng không giảm khinh hình phạt mà.

Lục Chi Thần Thâu thở dài một tiếng :

- Gần đủ bốn mươi chín ngày rồi.

- Phải đúng ngày Ngọ đêm nay Lỗ Trình mới có thể bỏ chiếc lư hương này xuống khỏi đỉnh đầu.

- Lão đệ đội lư hương này ra ngoài giang hồ bất tiện quá, hay còn một vài khác, ngươi bỏ lư hương cho rồi. Du tăng đại sư không trách lão đệ đâu.

Lỗ Trình biết sư phụ không tách mình nhưng làm vậy hóa ra Lỗ Trình là kẻ bất nghĩa, không giữ tròn đạo nghĩa với tôn sư.

Lục Chi Thần Thâu gãi đầu :

- Chúng ta đến Thiên Vân trang của Tiểu Vi chứ? Tiểu Vi có lẽ đang chờ chúng ta đến sốt cả ruột.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình gãi đầu. Hai người cùng rong ruổi hướng về Thiên Vân trang. Đi bên cạnh Lỗ Trình, thỉnh thoảng lão Thần Thâu lại nhìn Lỗ Trình mà chắc lưỡi :

- Muốn làm thiết đầu đà cũng không phải chút nào.

Lục Chi Thần Thâu thở dài rồi nói với Lỗ Trình :

- Phải chi tất cả những người trên giang hồ đều có tấm lòng như lão đệ thì hay biết chừng nào.

- Lão huynh tăng bốc đệ quá.

- Ta không tăng bốc ngươi đâu. Nhìn ngươi mà lão liên tưởng đến tên hòa thượng Tri Ngộ Năng. Lão e hán chẳng dễ yên cho đại sư Du Tăng đâu.

Lỗ Trình cau mày :

- Do đâu mà lão huynh khẳng định Tri thúc thúc không dễ yên cho sư phụ? Sư phụ đã tha cho Tri thúc thúc rồi mà.

- Du tăng đại sư thì có tấm lòng quảng đại bao dung, nhưng những kẻ tiểu nhân như Tri Ngộ Năng thì đâu nhận ra lẽ đó. Với Tri hòa thượng, Du Tăng đại sư chẳng khác nào cái gai trong mắt gã, và chỉ muốn nhổ phứt đi mà thôi.

Lỗ Trình dừng bước nhìn Lục Chi Thần Thâu :

- Lão huynh, nếu thật sự Tri sư thúc hại sư phụ thì Lỗ Trình phải hành sử thế nào?

- Thế theo ngươi nên hành xử như thế nào?

Lỗ Trình nhăn mặt :

- Lão đệ sẽ không tha cho Tri thúc thúc đâu.

- Suy nghĩ của ta cũng như lão đệ.

Hai người đến Thiên Vân trang. Lão Thần Thâu và Lỗ Trình tiểu hòa thượng không khỏi sửng sốt bởi khung cảnh hoang tàn của tòa trang.

Lão Thần Thâu buột miệng nói :

- Sao lại như vậy? Đã có chuyện gì xảy ra với Vũ Văn Tiểu Vĩ?

Lão Thần Thâu vừa nói vừa trở khinh công băng luôn vào Thiên Vân trang. Lỗ Trình cũng bám theo chân lão. Vừa chạy Lục Chi Thần Thâu vừa lớn tiếng gọi :

- Tiểu Vĩ... Tiểu Vĩ...

Tiếng của lão vang lên lờng lờng, nhưng không có ai đáp lời lão.

Lục Chi Thần Thâu đảo mắt nhìn quanh :

- Là lũng thật, ta hẹn với Tiểu Vĩ ở đây mà.

Lỗ Trình bước đến bên lão Thần Thâu :

- Lỗ đệ cảm nhận sát khí quanh đây.

- Vậy là Tiểu Vĩ.. không thể như vậy được...

Lục Chi Thần Thâu toan đẩy cửa gian chính sảnh thì bất chợt cánh cửa bật ra. Từ trong nhà chính sảnh một thiếu nữ vận võ phục màu đỏ bước ra nhìn Lục Chi Thần Thâu và Lỗ Trình.

Lục Chi Thần Thâu cau mày nhìn nàng, hỏi :

- Cô nương đây là gì của Tiểu Vĩ?

- Bốn cô nương đang đi tìm gã.

Đôi mày của Lục Chi Thần Thâu chau lại :

- Cô đang tìm Tiểu Vĩ?

Thiếu nữ gật đầu :

- Đúng, bốn cô nương đang tìm gã.

Nghe giọng nói của nàng không mấy thiện cảm. Lục Chi Thần Thâu sa sầm mặt tỏ vẻ bất bình. Lão hỏi :

- Chuyện của Vũ Văn Tiểu Vĩ cũng là chuyện của lão phu.

- Lão là gì của Tiểu Vĩ?

- Cần gì lão phải nói cho cô nương biết chứ, nhưng nếu như cô nương làm loạn ở Thiên Vân trang là đụng đến lão rồi.

- Nghe lão nói, bốn cô nương đoán lão là người thân của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Không sai. Lão phu và Tiểu Vĩ như thủ túc đây.

- Thế à. Vậy lão có thể chỉ cho ta biết Vũ Văn Tiểu Vĩ đang ở đâu.

Lục Chi Thần Thâu cau mày :

- Cô nương lệnh cho lão phu đó à?

- Đúng, bốn cô nương đang lệnh cho lão.

- Thế thì lão chẳng có hứng thú để chỉ cho cô nương chỗ ở của Tiểu Vĩ.

- Lão không chỉ cho ta à?

Lục Chi Thần Thâu lắc đầu :

- Lão không chỉ thì sao?

Lời còn động trên môi lão Thần Thâu thì thiếu nữ đảo bộ, thân pháp như ngọc nữ bắt bướm hái hoa nhưng nhanh không thể tưởng. Đôi mảnh lụa đỏ phóng thẳng vào tập kích Lục Chi Thần Thâu.

Đôi mảnh lụa đỏ còn cách lão Thần Thâu ba gang tay thì lão trở luôn vô hình thủ thộp lấy đầu mảnh lụa. Thế thộp của Lục Chi Thần Thâu vô cùng huyền ảo, trông như lão đang thộp đầu hai con rắn.

Thiếu nữ chờ cho thủ pháp của lão Thần Thâu chạm vào đầu đôi mảnh lụa thì khẽ đảo cổ tay. Đôi mảnh lụa đỏ chợt như hóa thân thành đôi mảnh xà, uốn éo quấn chặt lấy cổ hầu của Lục Chi Thần Thâu.

Lão Thần Thâu giật mình, rút vội tay về nhưng chưa kịp thực hiện ý niệm đó thì đôi mảnh lụa đã quấn chặt song thủ của lão thâu nhí.

Thiếu nữ vận huyền y cười khẩy rồi nói :

- Bản lĩnh của lão tầm thường như vậy mà dám đối mặt với Mạc Sầu Ngọc Nữ à!

Nàng vừa nói vừa giật mạnh đôi mảnh lụa.

- Rét.

Lục Chi Thần Thâu bị đôi mảnh lụa nhắc bổng lên khỏi mặt đất. Lão chơi vơi, chưa kịp trở khinh công thì lại bị giật một cái nữa.

Lỗ Trình không ngờ nội lực của Mạc Sầu Ngọc Nữ mạnh mẽ như vậy nên không khỏi sửng sờ.

Mạc Sầu Ngọc Nữ đảo bộ, cùng lúc đôi mảnh lụa đỏ kết thành vòng tròn chụp xuống quần quanh cổ Lục Chi Thần Thâu.

Lục Chi Thần Thâu trợn mắt.

Lỗ Trình thất kinh bởi nhận ra chỉ cần thiếu nữ kia giật mạnh thì lão Thần Thâu sẽ mất mạng ngay lập tức. Tiểu hòa thượng bâng mình vào, vurun thủ pháp chụp lấy mảnh lụa đỏ, miệng thì hét :

- Dừng tay lại!

Lại thêm kỳ biến nữa mà Lỗ Trình không thể nào ngờ được, đôi mảnh lụa đỏ uốn éo hóa thành hai vòng tròn thít luôn lấy cổ Lỗ Trình.

Mạc Sầu Ngọc Nữ cười khẩy nói :

- Tiểu sai muốn theo chung đường với lão già kia à?

Lỗ Trình lắc đầu :

- Tiểu sai không muốn chết và càng không muốn để lão huynh tử mạng. Chúng ta không thù không oán, có chuyện gì thì dung lời lẽ nói với nhau, cô nương cần chi phải dung đến sát chiêu giết người.

- Ê... bốn cô nương đâu muốn mạnh tay với lão, tại lão muốn đấy chứ. Giờ thì chỉ cần bốn cô nương giật nhẹ đôi nhuyễn tiên thì mạng của hai người sẽ về chầu diêm chúa thôi.

Lỗ Trình nghiêm mặt :

- Cô nương muốn gì thì cứ hành xử với tiểu sai, còn lão huynh tuổi già sức yếu rồi, nếu cô nương có dùng quái chiêu kỳ thức giết được lão huynh cũng đâu có hay gì.

- Tiểu sai chưa phục Mạc Sầu Ngọc Nữ này à?

- Tiểu sai sẽ phục cô nương nếu như cô nương một lần nữa thít được nhuyễn tiên vào cổ của tiểu sai.

Mạc Sầu Ngọc Nữ đảo cổ tay, đôi nhuyễn tiên liền thoát ra khỏi cổ Lỗ Trình và Lục Chi Thần Thâu.

Lỗ Trình ôm quyền xá Mạc Sầu Ngọc Nữ :

- Đa tạ cô nương đã nương tay.

- Đừng tưởng lầm, bốn nương không nương tay với người đâu.

Trong khi Mạc Sầu Ngọc Nữ đối đáp với tiểu hòa thượng Lỗ Trình thì Lục Chi Thần Thâu đứng ho rũ rượi.

Lỗ Trình mỉm cười, nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ nói :

- Tiểu tăng sợ cô nương không có cơ hội thứ hai thít nhuyễn tiên vào cổ của bản tăng.

- Ta không tin.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa nói vừa phát động quái chiêu công kích Lỗ Trình. Trong ý niệm của Mạc Sầu Ngọc Nữ thì đối phương của mình rất tầm thường chẳng có chút bản lĩnh gì cả, nhưng khi đôi nhuyễn tiên vừa kết thành vòng tròn chấp chòn trên đầu tiểu hòa thượng thì nàng chỉ thấy đối phương lác vãi, thân ảnh như chiếc bóng thoát qua vòng tròn đó.

Mạc Sầu Ngọc Nữ buột miệng nói :

- Ý...

Tiếng kêu kinh ngạc còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì tiểu hòa thượng đã đứng ngay trên đôi song thủ đang giữ nhuyễn tiên của nàng.

Mạc Sầu Ngọc Nữ thất kinh, trở luôn khinh thuật Hoài Lâm Quá Bộ lộn người ra sau, đồng thời nhuyễn tiên lia xéo ngang một đường.

- Rét.

Đôi nhuyễn tiên bằng vải lụa đỏ như gọng kéo khổng lồ hót gọn lấy một mái vòm của tòa đại sảnh. Mặc cho hai mảnh lụa đỏ công phá mà Lỗ Trình vẫn chòn vòn trước mặt Mạc Sầu Ngọc Nữ như bóng với hình.

Mặc dù thi tổ võ công với Mạc Sầu Ngọc Nữ nhưng Lỗ Trình vẫn giữ chiếc lư hương tỏa khói nghi ngút trên đầu mình.

Chỉ trong khoảnh khắc, Mạc Sầu Ngọc Nữ đã thi thố quá mười chiêu sát tử đối phương, nhưng lần này quả là đôi mảnh lụa đỏ không thể chạm vào được chéo tăng y của tiểu hòa thượng Lỗ Trình.

Mạc Sầu Ngọc Nữ ngạc nhiên vô cùng. Nàng nghĩ thầm :

- Không ngờ võ công của mình lại không làm gì được gã sãi nhỏ này, vậy võ công của gã ắt phải có liên quan đến bảy ngọn tiểu kỳ.

Nghĩ như vậy Mạc Sầu Ngọc Nữ đảo bộ lướt về sau bốn bộ, miệng thì nói :

- Đủ rồi!

Lỗ Trình dừng thi triển Di Hình cước pháp cũng vừa lúc lư trầm đã cháy hết.

Mạc Sầu Ngọc Nữ hỏi :

- Tiểu hòa thượng, vừa rồi ngươi vừa thi triển tuyệt thức trong Thất Kỳ Đoạt Mạng phải không?

- A di đà Phật, cô nương đoán rất đúng, vừa rồi tiểu sãi đã thi triển Di Hình cước pháp để tránh né những đôi nhuyễn tiên của cô nương.

- Hèn chi nhuyễn tiên thần kỳ của ta không làm gì được tiểu hòa thượng. Nếu tiểu hòa thượng có được tuyệt thức Di Hình cước pháp thì bốn cô nương không làm gì được ngươi rồi.

- Chẳng qua cô nương nhẹ tay cho kẻ tu hành.

Lục Chi Thần Thâu bước đến bên cạnh Lỗ Trình nói :

- Lão đệ thật là có căn cơ võ học, một đóa hoa kỳ tài của Phật môn.

Lục Chi Thần Thâu nhìn lư trầm :

- Trầm trong lư hương đã cháy hết rồi.

- Nhờ có cô nương dung nội kinh mới khiến trầm cháy nhanh quá hạn định.

- Thế thì lão đệ đã thụ xong hình phạt.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nheo mày :

- Hai người nói chuyện gì mà ta không hiểu?

Lỗ Trình hướng mắt nhìn nàng :

- Bàn tăng bị sư phụ phạt đội lư trầm cho đến khi trầm cháy hết.

- Không có bốn cô nương thì tiểu hòa thượng phải đội lư trầm đó đến lột da đầu. Giờ thì tiểu hòa thượng phải trả ơn cho ta.

Nghe Mạc Sầu Ngọc Nữ nói, Lục Chi Thần Thâu quay ngoắt nhìn nàng, hừ nhạt :

- Không có cô nương thì trầm cũng cháy hết mà thôi, làm gì Lỗ lão đệ của lão phải trả ơn cho cô nương chứ.

Mạc Sầu Ngọc Nữ cau mày :

- Lão giữ mồm giữ miệng đó.

Lỗ Trình lên tiếng :

- Cô nương có điều chi muốn hỏi tiểu bản tăng.

Mạc Sầu Ngọc Nữ dần đến hai bộ. Hành động của nàng khiến lão Thần Thâu khản trương hẳn lên.

- Lão đệ cẩn trọng.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nheo mày nhìn Lục Chi Thần Thâu :

- Lão cận trọng thì đúng hơn đó.

Mạc Sầu Ngọc Nữ quay lại Lỗ Trình :

- Ta muốn hỏi vũ văn Tiểu Vĩ hiện đang ở đâu.

- Tiểu tăng và lão huynh Thần Thâu cũng đang tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Long Thiên tự xen vào :

- Thế cô nương tìm y để làm gì?

- Chuyện của bốn cô nương, không thể nói với người được.

Lục Chi Thần Thâu quay lại Lỗ Trình :

- Nghe vị cô nương này nói, chắc Tiểu Vĩ không có ở đây rồi, chúng ta đi thôi.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nghe Lục Chi Thần Thâu nói liền trở khinh công băng qua đầu hai người, đứng chắn lối ra :

- Lão chưa trả lời bốn cô nương thì sao bỏ đi được.

Lỗ Trình nhận ra vẻ bất bình trên mặt Mạc Sầu Ngọc Nữ liền lên tiếng :

- Mạc Sầu cô nương, quả thật lão huynh và tiểu tăng đang đi tìm Tiểu Vĩ, giờ cũng không biết y đang ở đâu, đã gặp đại họa gì nữa.

- Hai người đi đâu ta theo đó.

Lục Chi Thần Thâu lắc đầu :

- ... (Thiếu một đoạn)

Lỗ Trình thở ra nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ :

- Thật ra Tiểu Vĩ đã có chuyện gì với cô nương. Cô nương có thể cho tiểu tăng biết được không?

Mạc Sầu thần nữ im lặng.

Lục Chi Thần Thâu gật đầu quay sang Lỗ Trình :

- Lão lão đệ, lão huynh xem chừng vị cô nương này không có ý tốt với Tiểu Vĩ đâu.

Mạc Sầu Ngọc Nữ quát mắt nạt lão Thần Thâu :

- Lão đừng nói càn.

- Vậy cô nương khẳng khẳng tìm Tiểu Vĩ để làm gì? Nhìn vào mặt cô nương, lão phu thấy sát khí động trong đó.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nghiêm mặt :

- Bốn cô nương không phải đi tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ để gây thù chuốc oán đâu. Ta tìm y để thỉnh giáo một chuyện hệ trọng.

Lỗ Trình hỏi Mạc Sầu Ngọc Nữ :

- Cô nương muốn thỉnh giáo Tiểu Vĩ về binh khí phổ?

Mạc Sầu Ngọc Nữ gật đầu :

- Đúng như vậy!

Nàng vừa nói vừa mở túi gấm đeo bên hông lấy ra ngọn chủy thủ sang ngời :

- Ta muốn hỏi Tiểu Vĩ về chủ nhân ngọn trủy thủ này.

Lục Chi Thần Thâu chen vào :

- Lão phu e Vũ Văn Tiểu Vĩ có gặp cô nương cũng không chịu nói đâu.

- Gã không nói không được.

Lỗ Trình quay sang Lục Chi Thần Thâu :

- Lão huynh đệ đoán xem, nếu Tiểu Vĩ không ở Thiên Vân trang thì đang ở đâu?

- Lão đệ muốn dẫn người ta đến gặp Vũ Văn Tiểu Vĩ à?

- Đệ tin không có chuyện gì xảy ra đâu.

Lục Chi Thần Thâu nhìn lại Mạc Sầu Ngọc Nữ :

- Lão đệ của ta muốn đưa người đi tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ nên ta mới chịu người đó.

Lục Chi Thần Thâu quay lại Lỗ Trình :

- Nếu lão huynh đoán không sai thì hôm nay Tiểu Vĩ đang ở tại Tủy Vân lâu.

Mạc Sầu Ngọc Nữ lên tiếng :

- Chúng ta sẽ đến Tủy Vân lâu.

Nàng vừa nói, vừa bước nhanh ra cửa Thiên Vân trang.

Lục Chi Thần Thâu nói với Lỗ Trình :

- Lão đệ nghĩ sao chứ lão huynh thấy ả ma nữ này không có thiện cảm chút nào.

Lục Chi Thần Thâu đỡ lấy lư hương trầm trên đầu Lỗ Trình :

- Trầm đã cháy hết rồi, người còn đội chiếc lư này làm gì nữa?

Lục Chi Thần Thâu đặt chiếc lư trầm xuống trước cửa gian đại sảnh rồi quay lại nói với tiểu hòa thượng :

- Nếu như đến Tủy Vân lâu không gặp Tiểu Vĩ, thì y quay về Thiên Vân trang nhìn chiếc lư này ít ra biết ta và lão đệ có đến tìm gã.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Độc Cô Nhân

Tiếng hú lồng lộng của gã quái nhân khiến cho Khắc Thủy Phụng sợ hãi dịch sát vào Quân Đạt.

Quân Đạt quay sang Khắc Thủy Phụng.

- Có đệ bên cạnh, tỷ tỷ đừng sợ.

Nàng ngẩn mặt nhìn Quân Đạt :

- Mỗi lần nghe tiếng hú của gã quái nhân đó, trái tim tỳ như muốn ngừng đập. Tỳ ngỡ gã sắp xuất hiện mà bức nhọc tỳ.
- Tỳ chỉ tưởng tượng thôi, có đệ bên cạnh thì gã quái nhân chẳng dám bén chân đến đây để hại tỳ. Chờ đến khi trời sáng đệ sẽ đưa tỳ rời khỏi nơi này.

Khắc Thủy Phụng nhìn xuống đất :

- Đường ra Đại Mạc xa xôi quá, không có đệ bên cạnh tỳ sợ.
- Tỳ sợ gã quái nhân đó chứ gì?

Khắc Thủy Phụng gật đầu.

Tiếng gà rừng gáy sáng, bình minh ửng hồng, từ hướng đông mặt trời bắt đầu lộ dạng.

Quân Đạt cùng với Khắc Thủy Phụng đứng lên. Khắc Thủy Phụng đi khắp khếnh.

Quân Đạt hỏi nàng :

- Tỳ đi một mình chắc không được rồi, tạm thời để đệ đưa tỳ đến thị trấn nào gần đây tìm đại phu nắn gót chân lại cho tỳ rồi tìm một cỗ xe song mã.

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Tỳ làm phiền đệ quá!
- Tỳ đừng khách sáo.

Khắc Thủy Phụng đặt tay lên vai Quân Đạt. Nàng bẽn lễn nhỏ giọng nói :

- Mỗi khi tỳ bước, gót chân lại thốn đau.
- Đệ dìu tỳ đi vậy.

Quân Đạt dìu Khắc Thủy Phụng.

Gã quái nhân chợt xuất hiện đứng ngay trước mặt Quân Đạt và Khắc Thủy Phụng co rúm người lại vì sợ, tay bấu chặt lấy bờ vai Quân Đạt.

- Đệ đệ, hấn đó. Gã vẫn theo chúng ta.

Gã quái nhân lò dò mắt lồi nhìn hai người. Quân Đạt toan cất tiếng hỏi thì lại lẩn nhanh vào lùm cây mất dạng.

Khắc Thủy Phụng nói :

- Đệ đệ, gã đang chờ cơ hội.
- Y sẽ không có cơ hội đó đâu.

Quân Đạt và Khắc Thủy Phụng theo đường mòn đến đường cái quan. Quân Đạt thở phào nhẹ nhõm. Chàng chợt phát hiện ra bên lề đường có nấm mộ đất vừa mới đắp.

Quân Đạt buột miệng nói :

- Chón hoang vu này mà cũng có người vừa mới chết nữa.

Khắc Thủy Phụng ngẩng lên nhìn Quân Đạt :

- Có lẽ một gã tiểu phu nào đó vừa bị tên quái nhân sát hại hồi hôm.

Quân Đạt thả bước đến nấm mộ đó. Giữa nấm mộ có dòng chữ viết nghịch ngoạc “Độc Cô Nhân”.

Khắc Thủy Phụng thấy dòng chữ đó, sắc diện biến đổi. Mặc dù vậy vẫn không lộ cảm giác ra ngoài. Nàng nhỏ giọng nói với Quân Đạt :

- Đệ đệ, mình mau rời khỏi đây thôi.

Quân Đạt quay sang hỏi nàng :

- Độc Cô Nhân là người nào tỳ có nghe đến chưa?

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Chưa từng nghe bao giờ cả. Đệ quan tâm đến một cái tên làm gì.

Khắc Thủy Phụng vừa dứt lời bất giác quay ngoắt lại sau lưng. Quân Đạt hỏi nàng :

- Tỷ vừa phát hiện điều gì vậy?

Tỷ có cảm giác tên quái nhân kia vừa xuất hiện ngay sau lưng mình.

- Tỷ tưởng tượng thôi. Chúng ta đi.

Quân Đạt lại đi theo Khắc Thủy Phụng đi. Khi mặt trời lên quá ngọn cây rừng, tạo sức nóng khiến mặt Khắc Thủy Phụng lấm tấm mồ hôi.

Quân Đạt chỉ tàng cây trước mặt :

- Tỷ tỷ, chúng ta ghé vào tàng cây đằng kia nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi tiếp.

Khắc Thủy Phụng gật đầu. Khi Quân Đạt và nàng đến tàng cây thì lại phát hiện nấm mồ mới đắp vội vàng và trên nấm mộ đó có hàng chữ “Độc Cô Nhân”.

Quân Đạt nhìn nấm mộ đất :

- Có người đang muốn giết chúng ta nên mới đắp những nấm mộ này trên đường chúng ta qua.

- Chắc là tên quái nhân.

Quân Đạt cau mày, chàng đồng dục nói :

- Độc Cô Nhân, nếu có tài, có bản lĩnh thì cứ ra đây đối mặt với Quân Đạt, còn như sợ ta thì hãy rút hết đi, đừng giờ trò ma quỷ.

Chỉ có tiếng cây rừng xào xạc thổi đến thay cho lời của Độc Cô Nhân đáp lời Quân Đạt.

Khắc Thủy Phụng nắm tay nàng hỏi :

- Dù đệ có gọi đến khan cô gái độc nhân cũng không dám đối mặt với đệ đâu, bởi y đã biết mình không phải là đối thủ của đệ. Đệ đừng quan tâm đến gã nữa. Chúng ta đi tiếp.

- Tỷ vẫn đủ sức để đi tiếp à?

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Đi cùng với đệ thì dù có đến chân trời góc biển tỷ cũng đi được.

Quân Đạt nghe Khắc Thủy Phụng nói, điểm nụ cười mỉm. Chàng nhìn Khắc Thủy Phụng nói :

- Đệ nghỉ ngơi đây không xa thị trấn lắm đâu, để đệ công ty đi cho nhanh.

- Đệ sẽ hao sức lắm.

- Không sao đâu.

Hai gò má Khắc Thủy Phụng ửng hồng :

- Tỷ không biết lấy gì để trả công cho đệ đây.

- Đệ không cần tỷ trả công đâu.

Quân Đạt quay lưng lại Khắc Thủy Phụng :

- Tỷ lên lưng đệ đi.

Khắc Thủy Phụng bá lấy cổ Quân Đạt. Chàng chờ cho Khắc Thủy Phụng yên vị trên lưng, nhưng vừa trở khinh thuật thì cảm nhận có một lực kinh mãnh liệt từ trước mặt ào tới.

Khắc Thủy Phụng cảnh báo nói :

- Đệ đệ coi chừng.

Quân Đạt quá bức tức kẻ đánh lén, nên không cần né tránh mà cũng luôn Khắc Thủy Phụng trở khinh công thượng thặng đập lên sóng kinh kia mà lướt tới trước.

Khinh pháp của Quân Đạt như nước chảy mây trôi, như tiên đồng dâng vùn lướt gió, chỉ trong chớp mắt đã băng đến trước trăm trượng. Chàng nhận ra người đánh lén tập kích mình chẳng phải là ai khác mà chính là gã quái nhân. Quân Đạt phẫn nộ tột cùng, nên trong lúc gã quái nhân còn chưa kịp thu hồi chiêu thế mà đứng được ra giương mắt nhìn thì Quân Đạt đã thi triển tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn.

Đạo chỉ kinh của chàng như tia sét kiếm nhắm thẳng tam tinh hắc hổ xuống. Gã quái nhân thoát tung mình, nhanh chur cắt đào bộ để tránh chi phong của Quân Đạt.

Mặc dù gã phản ứng nhanh nhưng đạo Chỉ Điện Di Sơn vẫn xuyên phá qua bả vai phải của gã.

- Phập...

Gã quái nhân cứ rú lên tiếng lũng lũng, thối lui ba bốn bộ. Lão như con chồn lẩn nhanh vào một lùm cây mắt dạn.

Quân Đạt đứng trụ thân nhìn về phía lùm cây đó.

Khắc Thủy Phụng hỏi thúc chàng :

- Đệ đệ đừng để gã thoát.

Quân Đạt lắc đầu :

- Gã bị trọng thương rồi, chẳng làm phiền tỷ và đệ nữa đâu.

- Đệ tha cho gã à?

Quân Đạt gật đầu :

- Nếu đệ không nở ăn Liên hoa băng của gã thì gã cũng không bám sát theo đệ đâu.

Khắc Thủy Phụng thờ dài :

- Đệ thật là quảng đại bao dung, tỷ chỉ sợ không giết gã để gã có cơ hội thì chỉ hại cho đệ mà thôi.

Quân Đạt lắc đầu :

- Tỷ đừng lo, gã không có cơ hội đó đâu.

Chàng cũng Khắc Thủy Phụng đi tiếp. Đi qua chỗ gã quái nhân vừa mới lẩn mất, chàng thấy những dấu máu rải trên lớp cỏ dại.

Quân Đạt buộc miệng nói :

- Y có lẽ bị thương khá nặng.

Khắc Thủy Phụng buông luôn một câu lạnh nhạt :

- Mặc gã, mọi chuyện cũng do gã mà ra. Nếu gã không tập kích đánh lén đệ thì đâu bị đệ đã thương.

Quân Đạt trở khinh thuật cũng Khắc Thủy Phụng băng đi. Phải mất một canh giờ, chàng mới tới một thị trấn nhỏ.

Khắc Thủy Phụng nói với Quân Đạt :

- Sao mới đứng ngo mà những ngôi nhà ở đây đã đóng cửa, hình như ở đây sắp xảy ra chuyện gì thì phải.

- Đệ cũng có cảm giác như tỷ tỷ.

Quân Đạt cũng Khắc Thủy Phụng đến một ngôi nhà đóng cửa. Chàng gõ cửa nhưng chờ mãi không có người ra mở cửa. Chàng quay sang nói với Khắc Thủy Phụng :

- Cứ như ở đây sắp có đại họa, hoặc mọi người ngụ trong trấn này đã bỏ đi hết rồi.

Khắc Thủy Phụng gõ cửa. Cũng không có ai trong nhà lên tiếng hay mở cửa.

Nàng nói với Quân Đạt :

- Đây là căn nhà không chủ, đệ đệ tính sao bây giờ?

Quân Đạt suy nghĩ một lúc rồi quyết định đẩy cửa mà không cần chờ chủ nhân.

- Rắc...

Cây then cài bị gãy ngang khi Quân Đạt dụng công bật cánh cửa ra.

Chàng nhìn then cửa bị gãy, buột miệng nói :

- Trong nhà nhất định có người.

Quân Đạt điu Khắc Thủy Phụng vào, vừa lớn tiếng gọi :

- Có ai ở nhà không?

Không có ai đáp trả chàng.

Quân Đạt quay sang nói với Khắc Thủy Phụng nói :

- Nếu ở đây không có người thì tại sao họ lại cài then bên trong? Nhất định họ đang trốn chúng ta.

Khắc Thủy Phụng đảo mắt nhìn xung quanh :

- Đây không phải là gian nhà hoang như đệ đệ nghĩ. Mọi vật dụng trong gian này đều rất sạch sẽ chứng tỏ có người chăm nom rất chu đáo.

- Chúng ta vào trong xem sao.

Hai người vừa dõm bước thì trong nhà một lão trượng bước ra. Lão vừa nhìn Quân Đạt và Khắc Thủy Phụng vừa cất tiếng van xin :

- Nhị vị hãy tha cho toàn gia lão phu.

Quân Đạt cau mày.

Lão già đó khúm núm hơn khi thấy dung diện của Quân Đạt có vẻ bất nhẫn. Lão toan quỳ xuống thì Quân Đạt đã nhanh tay đỡ lấy lão.

- Lão trượng sao lại làm vậy?

Lão già vẫn giữ thái độ sợ hãi ban đầu :

- Nếu như hai người có giết thì cứ giết lão phu còn những người khác xin hãy tha cho họ.

Khắc Thủy Phụng nhìn lão già nói :

- Lão trượng hãy cho tôi và Hàn đệ đệ biết, thị trấn này đã xảy ra chuyện gì mà mọi người ở đây sợ hãi như vậy?

Lão già nhìn Khắc Thủy Phụng bằng ánh mắt lăm lét.

Quân Đạt nói :

- Lão trượng đừng sợ, nếu thật sự ở trấn này có sự chẳng lành thì cứ nói, tại hạ và tỷ tỷ có thể giúp lão và tất cả những người trong trấn này.

Lão trượng nhìn Quân Đạt.

Quân Đạt cảm nhận trong đôi mắt của lão còn hồ nghi liền kéo chiếc ghế đôn bên cạnh :

- Lão trượng hãy ngồi xuống đây.

Lão trượng bấy mới mở miệng nói :

- Nhị vị đây không phải là người của...

Lão ngập ngừng.

Quân Đạt liền nói :

- Lão đừng sợ, cứ nói đi. Phải chăng ở đây có bọn cướp đến quấy rối cuộc sống của dân làng.

Lão trượng nhìn chàng hỏi :

- Nhị vị vừa đến thị trấn này à?

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Chúng tôi vừa đến trấn này thấy có gì đó không ổn.

- Nếu quả thật như vậy là tại các vị không biết đây thôi.

Lão già vừa nói vừa bước đến đóng cửa lại. Lão quay lại chiếc đôn gọi đối diện với Quân Đạt.

Lão nhìn Quân Đạt rào trước đón sau :

- Nếu lão phu có gì không phải, đắc tội với nhị vị thì nhị vị trừng phạt lão phu thôi.

Quân Đạt lắc đầu :

- Sao lão trượng cứ nghĩ tại hạ và Khắc tỷ tỷ là những người xấu hoài vậy. Nếu như lão trượng nghi ngờ tại hạ và Khắc tỷ tỷ cùng bè cùng cánh với bọn sơn tặc thì chúng tôi sẽ rời khỏi đây để lão được yên tâm.

Nghe chàng nói bằng giọng thẳng thắn, lão thờ phào :

- Lão nhìn qua là biết công tử là người tốt rồi.

- Nếu lão trượng khẳng định như vậy thì hãy kể cho tại hạ biết nơi này đã có chuyện gì xảy ra.

Lão nhìn Khắc Thủy Phụng rồi nhìn Quân Đạt :

- Để lão phu sai người nhà châm trà, nấu cơm cho hai người rồi chúng ta sẽ đàm đạo.

Quân Đạt khoát tay :

- Lão trượng đừng khách sáo, tại hạ và tỷ tỷ không giúp được gì thì không dám làm phiền lão trượng. Khắc Thủy Phụng lấy trong túi gấm ra một viên ngọc dạ minh châu. Nàng đưa viên ngọc đến trước mặt lão già :

- Nếu lão trượng có lòng thì hãy cầm lấy viên ngọc này rồi dọn cho tôi và Hàn đệ một bữa cơm ngon.

Lão lắc đầu :

- Không không, lão không dám nhận đâu, tiểu thư hãy giữ lấy.

Khắc Thủy Phụng mỉm cười :

- Lão đừng ngại, đây chỉ là một chút quà nhỏ của Đại mặc thôi.

Nàng vừa nói vừa nhét viên ngọc vào tay lão già.

Lão già bối rối nhìn nàng :

- Nhị vị tốt quá.

Lão quay xuống nhà sau lớn tiếng gọi :

- Cúc Cúc.

Từ nhà sau một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu bước lên :

- Nội tổ gọi Cúc nhi?

Lão gật đầu :

- Con mau làm cơm, châm trà để nội thiết nhị vị khách nhân.

- Thưa vâng.

Cúc Cúc lần ra nhà sau.

Quân Đạt hỏi lão :

- Lão trượng có thể kể cho văn bói biết thị trấn này là có chuyện gì xảy ra?
- Lão phu không giấu công tử, quả thật câu chuyện chỉ mới xảy ra trong con trăng này thôi.

Lão lấy giọng nói tiếp :

- Phía Đông thị trấn này vừa mới mọc lên tòa lâu, trên đỉnh tòa Xà lâu có một ngọn tiểu kỳ mà dân trong trấn gọi là tử kỳ.

Quân Đạt neho mày :

- Tiền bói đã thấy ngọn tiểu kỳ đó chưa?
- Lão phu đã thấy.

Lão thở dài :

- Chủ nhân tòa Xà lâu bắt dân chúng thị trấn Hàm Đàm cứ đứng nửa con trăng phải đến tế lễ thần rắn, dâng nạp cống vật. Nếu như ai không cống nạp lễ vật thì phải làm mồi cho thần xà. Đã vậy, chủ nhân Xà lâu còn thả rắn khắp mọi nơi trong trấn khiến cho chúng tôi không biết phải là gì mà ăn, nên phải đóng cửa mà thôi.

Quân Đạt sa sầm nét mặt :

- Thật quá đáng. Thế lão trượng có biết chủ nhân Xà lâu là ai không?

Lão gật đầu :

- Người đó võ nghệ cao cường mà lại là nữ nhân.

Khắc Thủy Phụng buột miệng nói :

- Chủ nhân tòa Xà lâu là một vị nữ nhân à?
- Đúng như vậy.
- Dung diện của thị như thế nào?
- Lão phu không biết.

Khắc Thủy Phụng cau mày hơn :

- Lão trượng biết chủ nhân tòa Xà lâu là nữ nhân mà chẳng biết dung diện của thị à?
- Chúng tôi đến hành lễ thần xà, đầu phải cúi xuống đất không nhìn thấy được chân diện mục của chủ nhân tòa lâu đó.

Quân Đạt quay sang Khắc Thủy Phụng :

- Tỷ tỷ ở lại nhà lão trượng mà đường cổ chân, đệ đệ sẽ đến xem chủ nhân tòa Xà lâu là nhân vật như thế nào mà xem thường bá tánh như vậy.

Quân Đạt vừa nói vừa đứng lên thì lão trượng đã nắm tay chàng kéo lại :

- Ấy, công tử sao nói vậy, hãy ở lại dùng với lão chung rượu nhạt cùng bát cơm đạm bạc đã.
- Tại hạ sẽ quay về ngay.
- Công tử gấp làm gì. Nếu như công tử muốn đến tòa Xà lâu đối mặt với chủ nhân Xà lâu thì hãy đợi đêm xuống. Đêm nay mọi người đến hạn phải tế thần xà.

Lão đặt viên ngọc minh châu lên bàn nhìn Khắc Thủy Phụng nói :

- Nếu không có viên ngọc dạ minh châu của tiểu thư thì hôm nay lão phu chẳng biết lấy gì để làm cống nạp.

Lão mở miệng thò dài một tiếng :

- Nếu không có vật cống nạp thì Cúc nhi phải vào hầu trong Xà lâu.
- Nghe lão trượng nói tại hạ thấy bất mãn nếu cần thiết tại hạ sẽ san bằng tòa Xà lâu, thử xem chủ nhân tòa Xà lâu có bản lĩnh gì.

- Lão phu sợ công tử và cô nương đây sẽ vong mạng mà thôi.

Khắc Thủy Phụng nhìn Quân Đạt :

- Đệ tính thế nào?

Quân Đạt đáp lời nàng :

- Dù muốn hay không muốn, đệ cũng phải đến đó thu hồi tử linh kỳ.

- Nghe lão lão trưởng nói chủ nhân Xà lâu không phải là người tầm thường đâu, đệ phải cẩn thận mới được.

- Tỷ tỷ yên tâm. Bọn ma đầu chỉ bức hiếp những người dân lương thiện, hiền lành thôi còn đệ thì chủ nhân Xà lâu phải phá lâu mà rời khỏi trấn Hàm Đàm này.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Kỳ biến trong tiểu xá

Cổ xe song mã đen kịt, một màu đen tang tóc. Nhìn vào cổ xe đó cũng có thể đoán biết chủ nhân là người lập dị hay là một người ưa thích màu đen, mà những người thích màu đen tâm tính cũng nhuộm đen, nhưng ngồi trên ghế xà ích không phải là một nam nhân mà là một nữ nhân ẩn trong mắt long lanh là sát khí lạnh lùng.

Cổ hắc xa dừng lại trước cửa Túy Vân lâu nhưng Mạc Sầu Ngọc Nữ yên vị trên ghế xà ích. Sự thờ ơ của nàng như có sức hút mãnh liệt khiến những cặp mắt của khách nhân đều phải tập trung về nàng.

Hai gã Cái bang bước đến trước cổ hắc xa. Hai người đó chưa kịp lên tiếng hỏi thì Mạc Sầu Ngọc Nữ đã vung roi quất thẳng vào đầu chúng, vừa quất nàng vừa la :

- Tránh ra!

Ngựa roi da quất thẳng vào đầu hai gã Cái bang đó.

- Chát... chát...

Mạc Sầu Ngọc Nữ đã quất roi bất ngờ và nhanh không thể tưởng khiến hai gã Cái bang không thể tránh né kịp, hứng trọn ngọn roi của nàng vào mặt.

Cả hai cùng thét lên :

- Ui chao!

Hai gã Cái bang thối lui ba bộ, lỗ mắt trở hung quang nhìn nàng. Đáp lại ánh mắt đó của chúng, khuôn mặt của Mạc Sầu Ngọc Nữ đờng đờng sát khí.

Gã Cái bang cao gầy chỉ vào mặt Mạc Sầu Ngọc Nữ nói :

- Tiện nhân, ngươi dám quất roi vào mặt ta à?

Gã vừa dứt lời thì Mạc Sầu Ngọc Nữ đã thi triển đôi mảnh lụa đỏ phóng thẳng về phía hai gã. Nàng thi triển màng lụa phát công mãnh liệt mà tuyệt nhiên không hề nhích động khỏi ghế xà ích.

Hai gã Cái bang gầm lên lồng lộng :

- Tiện nhân đáng chết.

Cả hai gã đồng loạt vuron lên toan chop lấy mảnh lụa đỏ của Mạc Sầu Ngọc Nữ. Thấy thế chop trào của hai gã đó, ai nhìn cũng đều đoán chắc chúng sẽ bắt gọn đầu lụa dễ dàng.

Nhưng không, khi đó trào của hai gã vừa chạm đến đầu mảnh lụa thì đột nhiên đầu mảnh lụa cất lên nhanh hơn chớp đã quán chặt lấy cổ hai gã đó.

- Bụp... bụp...

Cả hai gã Cái bang đều bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, quăng ra xa nằm bất động.

Mọi người đầu tỏ ra không đồng tình với hành động quá tàn nhẫn của Mạc Sầu Ngọc Nữ.

Sau khi lấy mạng hai gã đó, Mạc Sầu Ngọc Nữ mới phi thân xuống đất, thả bước đi vào trong quán.

Gã tiểu nhị trong quán hồi hả chạy ra đón tiếp nàng :

- Mời cô nương!

Mạc Sầu Ngọc Nữ liếc mắt nhìn qua tất cả những khách nhân đang có mặt tại Túy Vân lâu :

- Chỉ có Vũ Văn Tiểu Vĩ mới ở lại đây, tất cả lui trở ra!

Gã tiểu nhị nghe nàng nói, mặt chây xệ xuống, nói :

- Cô nương...

Gã chưa nói hết ý của mình thì Mạc Sầu Ngọc Nữ đã đẩy phăng y ra :

- Chỉ có Tiểu Vĩ mới được ở lại đây, còn bất cứ ai không phải là Tiểu Vĩ thì cút hết.

- Họ là khách nhân của... của tiểu nhân mà...

- Ta không cần biết.

Tất cả mọi người đều lục đục đứng lên khiến gã tiểu nhị càng bối rối.

Gã van xin nàng :

- Cô nương...

Mạc Sầu Ngọc Nữ lấy ra một nén vàng nhét vào tay gã :

- Bỏn nương đền cho người đó.

Nhận nén vàng đó, gã tiểu nhị chỉ biết cúi đầu, khách trong Túy Vân lâu lũ lượt bỏ đi, chẳng mấy chốc Túy Vân lâu đang rộn rịp bỗng chốc trở nên vắng tanh chỉ còn hai người ngồi tách biệt hai đầu trong góc tòa Túy Vân lâu.

Mạc Sầu Ngọc Nữ bước đến bên hai gã đó. Ánh mắt lạnh lùng của nàng khắt khe nhìn thẳng vào kẻ đối diện. Nàng nghiêm giọng nói :

- Tất cả mọi người đã đi, còn lại hai người. Người nào không phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ thì hãy rời khỏi nơi này!

Một người nhìn nàng nói :

- Tại hạ chẳng muốn rắc rối với nữ nhân nhưng nữ nhân cứ tìm tại hạ quấy nhiễu.

Y quay lại người đối diện mình :

- Nhờ huynh giúp giùm ta chuyện đó, kiểu từ. Tại hạ cần tìm ra hắn.

Y hỏi xong toan trở bước bỏ đi thì người đại hán lực lưỡng râu quai nón gọi hắn lại :

- Chỉ vì một nha đầu mà Vũ Văn huynh bỏ đi à?

Vũ Văn Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Tổng huynh vẫn không thay đổi tính tình.

Vũ Văn Tiểu Vĩ trở lại ghé, y rót rượu ra hai chiếc chén.

- Chúng ta uống thêm chút?

- Tất nhiên rồi. Tổng Y Tổng đang cao hứng được uống rượu với Vũ Văn Tiểu Vĩ thì có người thứ ba đến phá đám. Chắc Tổng mỗ phải đuổi người đó đi thì mới lấy lại được cảm hứng của mình.

Vũ Văn Tiểu Vĩ bung chén rượu nhìn Tổng Y Tổng nói :

- Tùy Tổng huynh, tại hạ cũng không mấy hứng thú khi có người thứ ba đứng bên cạnh với khuôn mặt tràn đầy sát khí.

Nghe hai người đối đáp, Mạc Sầu Ngọc Nữ cau mày, nàng nhìn Tiểu Vĩ :

- Người là Vũ Văn Tiểu Vĩ?

Tổng Y Tổng hừ một tiếng, đứng lên chỉ vào mặt nàng :

- Nha đầu khiến cho Tổng mỗ nổi nóng. Hãy ra ngoài kia.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nhìn lại Tổng Y Tổng :

- Trại chủ lục lâm Hồ Nam lúc nào cũng nóng nảy.

Tổng Y Tổng tròn mắt :

- Nha đầu biết ta?

- Nếu Vũ Văn Tiểu Vĩ là một kho binh khí phổ biến cô nương cũng có thể tự hào mình là một kiến văn về những nhân vật trên giang hồ.

Tổng Y Tổng ngạt ngang :

- Dù nha đầu có là gì thì cũng phải rời khỏi đây ngay lập tức nếu không muốn Tổng mỗ dùng vũ lực.

- Tổng Y Tổng mà có thể dùng vũ lực đuổi Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lê được hay sao?

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lê vừa dứt lời thì Tổng Y Tổng đã vươn trào Chop lấy vai nàng.

Gã vừa thộp vừa nói :

- Tại sao không được chứ?

Mặc dù Tổng Y Tổng tỏ ra thủ tục kích bất ngờ và không thể tưởng tượng nói nhưng Mạc Sầu Ngọc Nữ chỉ cần thối nửa bộ, trào công của họ Tổng đã thộp huyệt nàng.

Mạc Sầu Ngọc Nữ dè bii nói :

- Với bản lĩnh mèo cào đó thì không thể đuổi được ta đâu.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa nói vừa xoay người, vụt cái, hai mảnh lụa đã thoát ra chia làm hai hướng tập kích Tổng Y Tổng.

Mặc dù thân hình vạm vỡ khang cường nhưng Tổng Y Tổng vẫn nhanh nhẹn vô cùng. Y lòn qua hai mảnh lụa kích tránh trong đường tơ kẽ tóc.

Hai mảnh lụa đỏ tập kích huyệt Tổng Y Tổng, đánh luôn vào chiếc cột đá.

- Chát...

Cột đá hoa cương bị chẻ thành miếng. Chứng tỏ tiềm ẩn trong tấm lụa kia là một nội lực vô cùng mãnh liệt.

Mặc dù Tổng Y Tổng và Gia Cẩm Lê thì thố võ công quyền thức trước mặt mình nhưng Vũ Văn Tiểu Vĩ vẫn bàng quan đến độ như kẻ điếc chẳng nghe chẳng thấy gì.

Mạc Sầu Ngọc Nữ điều khiển hai mảnh lụa như hai con mắg xà uốn khúc tạo nên hai vòng tròn chụp xuống Tổng Y Tổng.

Tổng Y Tổng thấy hai chiếc vòng đỏ cau mày hừ nhạt một tiếng. Gã vừa xoạc chân vừa nâng cả bàn đá chống lên.

Mặc dù chiếc bàn nặng hơn năm trăm cân nhưng Tổng Y Tổng nâng lên ngỡ như nâng một quả chùy nhẹ bỗng. Vòng tròn đôi mảnh lụa quấn luôn vào cái bàn đó. Đôi chân mày của Mạc Sầu Ngọc Nữ cau có chau hằn lại.

Tổng Y Tổng thì bật cười sung sướng, gã vừa cười vừa nói :

- Võ công của Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng chẳng có gì đáng để ý tới.

Vũ Văn Tiểu Vĩ nghe Tổng Y Tổng nói như thế, y nhún vai đứng lên :

- Tổng huynh bảo trọng, kiếu từ.

Tiểu Vĩ dứt lời quay bước ra cửa.

Mạc Sầu Ngọc Nữ thấy Tiểu Vĩ bỏ đi thì tỏ ra khó chịu vô cùng nhưng đôi nhuyển tiên bằng lụa đang quấn lấy chiếc bàn chưa thể lấy ra được.

Nàng gọi với theo Vũ Văn Tiểu Vĩ :

- Tiểu Vĩ đừng bỏ đi, Gia Cẩm Lệ muốn thỉnh giáo.

Mặc cho nàng gọi, Tiểu Vĩ vẫn thong dong bước ra cửa.

Thấy Mạc Sầu Ngọc Nữ tỏ vẻ bối rối, Tống Y Tống hứng chí nói :

- Vũ Văn Tiểu Vĩ không thích hạn nữ lưu đầu, nha đầu đừng hy vọng thỉnh giáo được hần.

Mạc Sầu Ngọc Nữ tức uất thét lớn :

- Cũng tại ngươi.

Nàng vừa nói vừa hoành bộ, trụ tấn vận dụng nội công truyền thẳng vào đôi mảnh lụa bằng tơ tằm nghìn năm

- Rắc... rắc...

Chiếc bàn đá bị đôi nhuyển tiên siết vỡ vụn.

Tống Y Tống buột miệng nói :

- Ý...

Họ Tống thoáng giật mình, không ngờ đôi mảnh lụa mềm mại kia lại có thể siết bẻ cái bàn đá đó. Gã đang thần thờ thì có một lực đạo ôn nhu tạo cảm giác như gió thu se lạnh thổi tới. Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng có cảm nhận kinh lực kia chỉ tựa làn gió thu. Tống Y Tống ngưng thần cẩn trọng, rít lên một luồng dưỡng khí căng phồng lồng ngực, dụng đôi bản thủ to như hai chiếc quạt mo, nắm lại như quả đấm hừng đỏ.

- Đại Lực Quyền Phong.

Quyền kinh dụng thành một bức tường khí lực đón lấy thu phong của Mạc Sầu Ngọc Nữ.

Tống Y Tống cau mày đưa quyền kinh của gã đón đỡ lấy một con sóng mềm mại chẳng có chút sức công phá nào. Một bên ôn nhu, một bên cương cường, kinh lực như quán quyền lấy nhau mà không có kinh phát tác.

Tống Y Tống gia tăng thêm công lực nhưng kinh quyền như muối bỏ biển, chẳng có chút tác dụng gì.

Mạc Sầu Ngọc Nữ lạnh nhạt nói :

- Bỏ cô nương không khách sáo với Tống trại chủ nữa đâu.

Nàng vừa nói vừa thi triển đôi mảnh lụa quyền qua bức tường khí công do hai người hợp thành.

Mảnh lụa của Mạc Sầu Ngọc Nữ như đôi bảo kiếm xuyên thẳng bức vách khí công thật dễ dàng, điều đó chứng tỏ binh khí của nàng là một báu vật vô cùng đặc biệt và lợi hại. Mạc Sầu Ngọc Nữ có thể tùy biến đôi mảnh lụa thành một trường kiếm như thế khiến đối phương không thể nào ngờ được.

Tống Y Tống cũng không khỏi bất ngờ bởi đôi mảnh lụa đặc dị huyền ảo đó. Y thôi lui bộ để tránh đôi mảnh lụa tập kích mình, nhưng vừa động thủ thì hai vai đau nhói.

Tống Y Tống giật mình :

- Ầm..

Tống Y Tống không hiểu sao bức vách khí công do Đại Lực Quyền Phong và lực khí ôn nhu lại phát nổ cắt hai người ra hai hướng, còn đôi mảnh lụa thì rút lại trong khi đã đâm được vào lớp da của gã.

Tống Y Tống còn thần thờ.

Vũ Văn Tiểu Vĩ đứng ngay trước mặt Tống Y Tống. Vũ Văn Tiểu Vĩ bình thần nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ :

- Tại hạ bỏ đi sao Mạc Sầu Ngọc Nữ cô nương không theo mà cứ nhắm vào Tống huynh truy bức?

- Tại sao ư? Bởi Gia Cẩm Lệ biết Vũ Văn Tiểu Vĩ phải quay lại vì đâu thể bỏ bằng hữu trong cơn nguy khốn.

Nghe nàng nói, Tống Y Tống thẹn mặt. Họ Tống gầm lên :

- Trong lúc nhất thời Tống mỗ mắt lơ vậ chứ võ công của cô nương thì làm gì được Tống mỗ.

Gia Cẩm Lệ trẻ môi dè bủ :

- Thử không có Vũ Văn Tiểu Vĩ nhúng tay vào thì Tống trại chủ chẳng khác nào một con gà bị cắt cánh.

Tống Y Tống nghe nàng nói càng cáu giận hơn. Y gầm lên :

- Được rồi, để xem bản lĩnh của cô nương có giết được Tống mỗ không?

Tống Y Tống vừa nói vừa toan lướt đến áp sát vào Mạc Sầu Ngọc Nữ nhưng Tiểu Vĩ nhanh như cắt đã kéo tay y lại.

- Tống huynh đừng nóng.

- Hừ, Tống mỗ muốn cùng ả đầu một trận, mong Vũ Văn Tiểu Vĩ đừng xen vào.

- Tống huynh và Gia Cẩm Lệ cô nương không phải là kẻ thù bất đội trời chung.

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ nhìn Tống Y Tống :

- Bốn cô nương và Tống trại chủ cần gì phải quyết trận sinh tử, với lại ta đến đây chủ yếu là vì Vũ Văn Tiểu Vĩ mà thôi.

Nàng tăng hắng, nghiêm giọng nói tiếp :

- Nếu Tống trại chủ vẫn còn muốn đấu tiếp để so tài cao thấp với bốn cô nương thì ta hẹn nhau sau ba hôm nữa tại Sơn Từ bình.

Tống Y Tống hừ nhạt :

- Được, Tống mỗ hẹn với nha đầu.

Gia Cẩm Lệ quay sang Tiểu Vĩ :

- Vũ Văn công tử, chúng ta đi chứ?

- Nếu như cô nương cảm thấy không thể thiếu tại hạ.

- Gia Cẩm Lệ cần thỉnh giáo Vũ Văn công tử.

Tiểu Vĩ gật đầu, quay lại Tống Y Tống :

- Tống huynh bảo trọng.

Tiểu Vĩ xá Tống Y Tống rồi chấp tay sau lưng thả bước.

Gia Cẩm Lệ nguyệt Tống Y Tống rồi theo Vũ Văn Tiểu Vĩ. Tống Y Tống lăm bằm nói sau lưng nàng :

- Ngươi đừng thất hẹn đó.

Gia Cẩm Lệ phớt lờ câu nói của Tống Y Tống. Nàng biểu lộ thái độ khinh miệt bằng một cái cười mỉm, nhưng chính hành động đó khiến cho họ Tống càng thẹn hơn.

Ra đến bên ngoài, Tiểu Vĩ chỉ vào cổ hắc xa :

- Cổ hắc xa này là của cô nương?

Mạc Sầu Ngọc Nữ dẫn đến ngang với Tiểu Vĩ :

- Không phải xe của Gia Cẩm Lệ thì Cẩm Lệ không bao giờ đựng đến đâu.

Gia Cẩm Lệ điểm mũi giày nhẹ nhàng phi thân lên xa nhìn Tiểu Vĩ nói :

- Mời công tử!

Tiểu Vĩ phi thân lên ngồi cạnh bên, nhìn Gia Cẩm Lệ nói :

- Chúng ta đi đâu?

Gia Cẩm Lệ không đáp lời Tiểu Vĩ mà vung roi quất vào mông đôi tuấn mã. Đôi hắc long mã liền nện tám vó ngựa kéo cỗ hắc xa rầm rập phi nhanh về phía trước. Khi cỗ xe vừa mất hút thì hòa thượng Lão Trịnh và Lục Chi Thần Thâu vừa đến Túy Vân lâu.

Hai người thấy tòa lầu vắng ngắt liền vội bước vào trong. Tổng Y Tổng thấy Lão Trịnh và Lục Chi Thần Thâu liền vội vàng bước đến.

Tổng Y Tổng hỏi :

- Tiểu Sài và lão thần thâu đang đi tìm Tiểu Vĩ à?

Lão Trịnh gật đầu.

- Y đang ở đâu?

- Hai người đến muộn rồi.

Mặt Lão Trịnh căng thẳng cực độ :

- Tiểu Vĩ đã bị Mạc Sầu Ngọc Nữ hại rồi à?

Tổng Y Tổng lắc đầu.

- Tiểu Vĩ đã đi cùng với Mạc Sầu Ngọc Nữ.

- Hắn đi đâu?

- Tổng mỗ không biết.

Lục Chi Thần Thâu thở dài nói :

- Ta đã nói với đệ rồi, nhìn mặt ả biết ngay không phải người tốt. Thế nào Tiểu Vĩ cũng gặp đại họa.

Mạc Sầu Ngọc Nữ và Vũ Văn Tiểu Vĩ rời khỏi Dương Châu thành. Sau khi hỏi Gia Cẩm Lệ không thèm trả lời thì Tiểu Vĩ cũng không thèm hỏi. Chẳng đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh hai bên đường. Bật Mạc Sầu Ngọc Nữ giật dây cương khiến đôi hắc long câu rẽ vào lối mòn bên trái. Tiểu Vĩ vẫn bàng quan mặc nhiên không cần hỏi nàng đưa y đi đâu cứ như Tiểu Vĩ đã biết chỗ mà Gia Cẩm Lệ đang đi đến.

Cỗ hắc xa dừng lại trước một gian tiểu xá khang trang.

Gia Cẩm Lệ quay qua Tiểu Vĩ :

- Chúng ta đến rồi.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa nói vừa phi thân xuống đất. Nàng đứng dưới nói với Tiểu Vĩ :

- Mời công tử.

Tiểu Vĩ nhìn nàng :

- Cô nương muốn thỉnh giáo tại hạ hay còn người thứ ba nữa?

Gia Cẩm Lệ nghiêm giọng :

- Gia Cẩm Lệ muốn thỉnh giáo công tử và còn người thứ ba nữa cũng muốn thỉnh giáo công tử.

- Người thứ ba là ai?

- Cẩm Lệ chưa thể nói được.

- Không nói được á? Tại sao?

- Công tử vào trong ắt biết người đó là ai thôi.

- Cô nương làm tại hạ nóng lòng quá. Thôi được, tại hạ cũng muốn biết người thứ ba kia là ai.

Tiểu Vĩ bước xuống đất.

- Chúng ta vào trong gian tiểu xá này chứ?

Gia Cẩm Lệ gật đầu.

- Tất nhiên rồi.
- Người thứ ba đó đã ở đây chờ tại hạ rồi à?
- Từ lúc Gia Cẩm Lệ bước chân đến Dương Châu.
- Từ lúc cô nương đến Dương Châu thanh, vậy hẳn là người quen của Mạc Sầu cô nương.

Tiểu Vi mỉm cười chấp tay sau lưng tiến đến cửa ngõ để vào gian tiểu xá bên trong.

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ đẩy cửa gian tiểu xá. Nàng quay lại nói với Tiểu Vi :

- Mời công tử!

Tiểu Vi mỉm cười, nhưng vừa bước vào ngưỡng cửa gian tiểu xá thì từ bên trong một ánh chớp bạc xé toạc bóng tối sầm xì tạo thành một sợi bạc trắng điểm đến yết hầu y.

Ánh chớp bạc đó nhanh không thể lường đó để lại phía sau một sợi chỉ hào quang trắng bạc.

Ngay cả Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng chỉ biết đứng nhìn ánh chớp quang trắng xóa đó mà chẳng biết phải hành động như thế nào. Nàng biến sắc hết lớn :

- Vũ Văn công tử...

Ánh chớp bạc vụt tắt khi Mạc Sầu Ngọc Nữ chưa kịp nói hết câu.

Tiểu Vi vẫn đứng ngay ngưỡng cửa gian tiểu xá, thế đứng của chàng như của một pho tượng bất động hay của một xác chết, cái chết quá đột ngột và quá nhanh như thể nó chớp vụt tắt cũng là lúc nó tước lấy vong hồn của Tiểu Vi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Trong Xà lâu

Xà lâu không phải là khối kiến trúc hình rắn, lâu cũng như tất cả những ngôi lâu bình thường khác, nhưng tại sao tòa lâu lại được cư dân trấn Hàm Đàm đặt cho cái tên Xà lâu?

Về bề ngoài trông rất bình thường, nhưng không thiếu nét khang trang, duy trên nóc và những mái vòm có những con rắn chạm trổ rất sinh động. Con thần xà trên đỉnh một tòa lâu ngậm một ngọn lửa kỳ màu nâu, trông chẳng khác nào đang giờ kỳ ra điều khiển lũ rắn bên dưới.

Trong nhà chính sảnh, thiết kế một hồ nước ngay chính giữa, phía bên kia là chiếc ngai son son thiếp vàng, phủ lên trên thành tựa là chín chiếc đầu rắn với những nét chạm trổ vô cùng hung tợn. Trong hồ nước là một lũ rắn đủ loại đang lặn hụp trong nước đang đùa giỡn với nhau.

Ngồi trên chiếc ngai là một thiếu nữ dung diện mỹ miều. Nàng vận bộ võ phục bó chèn may bằng da rắn, trông vừa lạ vừa oai phong vô cùng. Đứng châu hai bên chiếc ngai của nàng là hàng cao thủ độ mười người, tất cả đều vận thanh y võ phục thù hình mãnh xà.

Nàng nhìn Quân Đạt đứng phía bên kia hồ rắn nghiêm giọng hỏi :

- Công tử là ai?
- Tại hạ là người trấn Hàm Đàm thỉnh ý các trưởng lão đến cúng tế Thần Xà.
- Ta muốn hỏi tục danh của công tử.
- Đến cúng tế Thần Xà cũng phải xưng danh tính nữa sao?

Đôi mày vòng nguyệt của thiếu nữ thoáng cau lại, rồi nhanh chóng giãn ra. Nàng ôn nhu nói :

- Ta nghĩ công tử không phải là người của trấn Hàm Đàm.
- Tiểu thư có con mắt rất tinh tường. Tại hạ mới quá vắng đến trấn này và thỉnh ý các vị trưởng lão đến cúng tế Thần Xà.

Nàng lờm Quân Đạt :

- Thế công tử mang công vật gì đến tế Thần Xà?

Quân Đạt nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Một mạng người.

Nàng lặp lại câu nói của chàng :

- Một mạng người là thế nào?

- Tiểu thư không hiểu à?

- Mạng của công tử?

Quân Đạt gật đầu :

- Mạng của tại hạ, nhưng nếu Thần Xà không thích cái mạng của Quân Đạt thì phải giao cho tại hạ ngọn tử kỳ.

Nàng đứng bật dậy :

- Hừ! Công tử đến Xà Lâu để lấy tử kỳ của Xà lâu?

Quân Đạt lạnh lùng nói :

- Tại hạ không phủ nhận.

Nàng bật cười khanh khách rồi cất tràng cười khanh khách rồi cất tràng cười nghiêm giọng nói với Quân Đạt :

- Hay lắm! Nếu như công tử không lấy được tử kỳ, không đủ bản lĩnh võ công thì phải chịu làm thân nô lệ cho ta chứ?

- Mạng của tại hạ thuộc về tiểu thư, tiểu thư được tùy nghi sử dụng.

Giã Bình nhìn thẳng vào mặt Quân Đạt :

- Công tử khẳng định mình có đủ bản lĩnh thì hãy lội qua hồ nước này xem. Đã đến đây ắt công tử cũng có chút tài thi thố đùa giỡn với lũ rắn độc của Xà đảo chứ?

- Nếu tiểu thư muốn.

- Giã Bình đang rất cao hứng được chứng nghiệm kỳ tài của võ lâm Trung Nguyên.

- Nếu tiểu thư muốn thấy thì tại hạ sẽ cho tiểu thư được thấy.

Quân Đạt nói xong thọc luôn đôi tay thịt xuống hồ nước. Mặt nước trong hồ đang xao động bởi lũ rắn bơi lượn đột nhiên phẳng lì như một chiếc gương soi, và tất cả những con rắn trong hồ đều bất động tạo ra một bức tranh xà thủy ngộ nghĩnh. Không khí trong gian chính lâu đột nhiên lạnh lẽo như tiết trời vào đông.

Quân Đạt rút tay lên, bình thần bước trên mặt nước trong hồ giờ đã bị đóng thành băng.

Giã Bình thấy hiện tượng kỳ lạ đó, buột miệng thốt :

- Ý...

Tiếng thốt còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì Quân Đạt đã qua khỏi hồ, đứng trước mặt nàng :

- Tại hạ đã qua hồ.

Giã Bình giật mình :

- Ngươi đúng là ma quỷ.

Câu nói của nàng chứng tỏ Giã Bình đang hoảng hốt cực độ. Nàng khoát tay :

- Bắt gã này cho ta!

Lệnh của Giã Bình được phán ra, liền lập tức hai hàng cao thủ đứng chầu hai bên nàng như lũ thiêu thân lao tới Quân Đạt.

Quân Đạt neho mảy :

- Bọn chúng không phải là đối thủ của chủ nhân tiểu hắc kỳ đâu.

Quân Đạt vừa nói vừa vận hóa khí công, hữu thủ thi triển Song Chỉ Đột Mạng, tả thủ thì phát tán những đạo Chỉ Điện Di Sơn. Lúc này trong nội thể của chàng đã có Liên hoa băng nên chỉ công có sức mạnh vô cùng dữ dội.

- Chát... Chát!

Thân ảnh Quân Đạt chẳng hề di chuyển nhưng chỉ cần những đạo chỉ tuyệt thức trong hai ngọn tiểu huynh kỳ và tiểu hắc kỳ cũng đủ đánh bật mười tên cao thủ của Giã Bình ngã sóng soài dưới đất mà chẳng hề tỏ vẻ khó khăn gì.

Những gã cao thủ Xà đảo như bị đóng băng nằm co rúm dưới sàn đá trông thật thảm hại.

Quân Đạt nhìn Giã Bình :

- Tiểu thư đã chứng nghiệm bản lĩnh võ công của tại hạ rồi đấy chứ?

Giã Bình giờ không còn giữ được vẻ bình thản lúc ban đầu, mà mặt thoáng hiện những nét sùng sốt :

- Ngươi đúng là quý, không phải người.

- Nghe giọng của cô nương, chắc cô nương không còn hứng thú nữa rồi.

Quân Đạt vừa dứt lời thì Giã Bình bất võ đến chàng một đạo chưởng âm nhu. Lối xuất thủ của nàng trông thật là kỳ quái, trông mà ngỡ như nàng đang thộp chưởng bắt rắn thì đúng hơn.

Mặc dù Giã Bình công kích bất ngờ nhưng chưởng pháp vừa chạm đến trường y nho sinh của Quân Đạt thì vội rút tay lại.

Nàng không rút tay lại sao được khi ngỡ như tay mình vừa chạm vào một tảng băng lạnh buốt.

- Ủi chà!

Quân Đạt cười khẩy :

- Võ công của cô nương xoàng xĩnh như vậy thì đâu thể tự nhận là Thần Xà?

Quân Đạt vừa nói vừa lách bộ, hữu thủ vươn ra thộp đến hõ khẩu của nàng. Thế chộp của chàng quả là nhanh không thể tưởng khiến Giã Bình lúng túng.

Giã Bình thối về sau một bộ nhưng chưa kịp rút tay lại thì hõ khẩu đã bị Quân Đạt khóa chế rồi. Nàng trợn mắt dãn tay giấy nẩy :

- Buông tay ta ra!

Trước khi bước vào tòa chính sảnh Xà lâu, trong ý niệm của Quân Đạt ngỡ đâu mình sẽ gặp một đại cao thủ trong giang hồ, nhưng khi khóa chế Giã Bình, chàng không khỏi ngỡ ngàng với sự non kém về võ công của nàng.

Quân Đạt cau mày :

- Cô nương có thật là chủ nhân ngọn tử kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long hay không?

Giã Bình vẫn vùng vằng cố rút tay lại, nhưng hõ khẩu như dính cứng trong tay Quân Đạt.

Nàng thét lên :

- Buông tay ta ra!

Giã Bình rùng mình :

- Ta lạnh lắm rồi.

Quân Đạt giật mình, vội giải tỏa nội khí.

Chàng nhìn nàng nghiêm giọng nói :

- Cô nương có thật là chủ nhân ngọn tử kỳ không? Thật ra cô nương là ai?

Giã Bình xét nét nhìn chàng :

- Người hỏi để làm gì!
- Tại hạ muốn lấy ngọn tử kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.
- Người đừng nằm mơ.

Quân Đạt nhếch môi :

- Võ công của cô nương không có cái thần kỳ của tuyệt thức trong ngọn tử kỳ.

Chàng đổi giọng thật lạnh lùng :

- Cô nương là ai?
- Ta là ai cũng được.
- Tại hạ muốn biết.
- Người đừng bức hiếp ta. Giã Bình sẽ bắt lại với song thân thì mạng người khó bảo toàn đó.

Quân Đạt cau mày :

- Song thân của cô nương là ai?
- Chủ nhân Xà đảo.

Nàng ngược mặt, kiêu hãnh nhìn Quân Đạt :

- Cả võ lâm Trung Nguyên đều nghe danh tự của Tích đảo chủ và Lâm phu nhân, có lẽ chỉ có mình người chưa nghe mà thôi. Nếu người làm cho Giã Bình này rụng một sợi tóc, xước một miếng da hay làm ta kinh sợ thì song thân ta nhất định sẽ... sẽ đem người làm thức ăn cho lũ rắn độc trên Xà đảo.

Quân Đạt không để tâm đến câu nói kiêu căng của nàng, mà hỏi ngược lại Giã Bình :

- Chính song thân của cô nương mới là chủ nhân ngọn tử kỳ?

Giã Bình gật đầu :

- Đúng đó. Người không phải là đối thủ của song thân Giã Bình đâu.
- Tại hạ có là đối thủ của họ hay không không cần cô nương nhận định. Tại hạ đang muốn biết Tích đảo chủ và Lâm phu nhân hiện ở đâu.

Giai nhân nguyệt chàng :

- Người buông tay Giã Bình ra. Bộ người không biết lễ giáo nam nữ thụ thụ bất thân ư?
- Tại hạ rất biết, nhưng rất tiếc cô nương bây giờ đang là chủ nhân tòa Xà lâu chứ không phải cô tiểu thư khuê các. Cô nương là nỗi ám ảnh của cư dân trấn Hâm Đàm, chứ không phải là một thiếu nữ bình thường.
- Nhưng Giã Bình cũng là một nữ nhân.

Quân Đạt nạt ngang :

- Không. Đối với tại hạ cô nương là một sát thủ giết người, chứ không phải nữ nhân bình thường. Đã là sát thủ thì tại hạ có quyền được giết để trừ họa cho bá tánh.

Giã Bình biến sắc, lấp bắp nói :

- Người không được giết ta đó. Giã Bình có làm gì đâu mà người đòi giết ta chứ?
- Chủ nhân Xà lâu đã là đáng chết rồi.
- Người... người giết ta ắt song thân sẽ truy sát người, bắt người phải chết theo ta.
- Tại hạ đang muốn diện ngộ với song thân của cô nương đây.
- Người không sợ song thân của Giã Bình nổi giận à? Chỉ cần Giã Bình nói một tiếng thôi, người đừng hòng giữ được mạng.
- Tích đảo chủ và Lâm phu nhân chắc coi mạng người như cỏ rác mới có một ái nữ tính tình như cô.

Giã Bình thẹn mặt :

- Người không được bêu xấu song thân của Giã Bình nhé. Cha mẹ ta mà nghe được nhất định sẽ không tha cho người đâu.

Quân Đạt neho mày nhìn nàng :

- Bản lĩnh của Tích đảo chủ và Lâm phu nhân như thế nào mà cô nương cứ hù dọa ta mãi vậy? Để tại hạ bẻ tay, bẻ chân ái nhi của Tích đảo chủ và Lâm phu nhân coi những người đó sẽ truy sát Quân Đạt như thế nào.

Chàng vừa nói vừa kéo căng tay Giã Bình.

Giã Bình thất sắc :

- Người đừng bẻ tay chân của Giã Bình. Tội nghiệp Giã Bình. Giã Bình hứa sẽ nói tốt về người với song thân Giã Bình.

- Đa tạ tấm lòng của cô nương, nhưng tại hạ quả không hứng thú để nghe những câu nói tăng bốc đâu.

Chàng vừa nói vừa nâng cánh tay phải của Giã Bình lên :

- Cánh tay cô nương cũng đẹp lắm đó.

Giã Bình run cầm cập :

- Ta không muốn bị tàn phế đâu. Người muốn gì?

- Muốn lấy ngọn tử kỳ.

- Ngọn tử kỳ Giã Bình không giữ.

Giã Bình vừa nói dứt câu thì từ ngoài cửa gian chính sảnh Xà lâu, Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền nắm tay nhau phiêu diêu lướt vào.

Thấy Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền xuất hiện, Giã Bình phản chân hẫ lên. Nàng thét lớn :

- Cha mẹ, cứu con với!

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền thoát cái đã đối mặt với Quân Đạt. Ánh mắt của hai người khất khe nhìn chàng trong khi Quân Đạt vẫn không chế hổ khẩu của Giã Bình và đối nhãn lại.

Giã Bình thì cứ vùng vằng nói :

- Buông tay ta ra.

Quân Đạt liếc nàng, gần giọng nói :

- Tại hạ sẽ buông cô nương ra khi nào cô nương biến thành phé nhân hoặc là một cái xác không hồn.

Quân Đạt vừa nói vừa kéo Giã Bình đến trước, đồng thời đặt trào công vào huyệt Thiên Linh Cái của nàng.

Lúc này chỉ cần nắm ngón tay của chàng bóp chặt lấy đại huyệt Thiên Linh Cái của Giã Bình thì mạng nàng sẽ rời dương trần xuống âm ty.

Thấy hành động của Quân Đạt, Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền căng thẳng cực độ. Cả hai không rời mắt khỏi Quân Đạt.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Đoạt tiểu tử kỳ

Lâm Diệp Tuyền dẫn đến nửa bộ :

- Người muốn gì?

Quân Đạt cười mỉm nhìn Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền :

- Tại hạ đoán không lầm thì nhị vị trưởng bối đây là Tích đảo chủ và Lâm phu nhân.

Lâm Diệp Tuyền nói luôn :

- Không sai. Giã Bình chính là ái nữ của ta và Tích đảo chủ. Chỉ cần người làm rụng một sợi tóc của nó thôi, chúng ta sẽ không để người sống trên cõi dương trần này đâu.

Quân Đạt nhún mày :

- Phu nhân cùng một khẩu khí như Giã Bình tiểu thư.

Chàng nhún vai nói tiếp :

- Tại hạ phải thừa nhận Tích đảo chủ và Lâm phu nhân có một ái nữ rất xinh đẹp và xem ra nàng rất yêu kính nhị vị.

Lâm Diệp Tuyền khắt khe hỏi chàng :

- Người nói thế để làm gì?

- Tại hạ thấy sao nói vậy thôi.

Quân Đạt cười khẩy nói tiếp :

- Người ta có thể mất tất cả nhưng không thể mất con, nhất là những đứa con như Giã Bình tiểu thư.

Tích Lịch Bang khần trương ra mặt :

- Người nói đúng. Người muốn gì thì hãy buông Giã Bình ra ngay đi rồi bàn thảo với Tích mẫu.

Tích Lịch Bang càng khần trương bao nhiêu thì Quân Đạt càng bình thản bấy nhiêu. Chàng khẽ bóp chặt đại huyệt Thiên Linh Cái của Giã Bình. Giã Bình nhăn mặt rên lên :

- Ui cha, đau quá!

Lâm Diệp Tuyền nạt lớn :

- Không, người đừng làm cho Giã Bình đau.

- Tại hạ biết Giã Bình tiểu thư đau một thì Tích đảo chủ và Lâm phu nhân đau mười.

Lâm Diệp Tuyền khần trương nói :

- Người muốn gì nói đi, đừng hạ thủ Giã Bình.

Quân Đạt cười mỉm :

- Tại hạ đang muốn ngọn tử kỳ.

Tích Lịch Bang thở hắt ra rồi nói :

- Người không nói ra Tích mẫu vẫn có thể đoán biết người sẽ đòi ngọn tử kỳ. Ta rất muốn trao ngọn tiểu kỳ đó cho người để đổi lại mạng sống của Giã Bình. Nhưng rất tiếc tử kỳ ta không mang theo bên mình mà để ở Xà đảo. Nếu người thật sự cần ngọn tiểu kỳ đó thì hãy theo Tích mẫu ra Xà đảo.

Quân Đạt nhún vai :

- Bất cứ ai đã có tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long đều coi nó như vật bất ly thân. Tích đảo chủ không phải là kẻ ngoại lệ.

Tích Lịch Bang nheo mày.

Quân Đạt nói tiếp :

- Tích đảo chủ và Lâm phu nhân cứ giao ngọn tử kỳ đó cho tại hạ, sau đó tại hạ sẽ thả Giã Bình tiểu thư, đến lúc đó hai vị có thể liên kết mà dùng võ công đoạt lại ngọn tử kỳ cũng đâu có muộn.

Lâm Diệp Tuyền quay sang Tích Lịch Bang :

- Tướng công, chúng ta nên giao tử kỳ cho gã.

Tích Lịch Bang nghiêm khắc hỏi Quân Đạt :

- Người biết Tích mỡ và phu nhân nhất định liên kết đoạt lại tử kỳ tất người đã có dụng ý đối phó với Tích mỡ và phu nhân.
- Tại hạ chẳng có dụng ý gì đâu. Chỉ cần Tích đảo chủ và phu nhân đã bại được Quân Đạt, tử kỳ sẽ thuộc về hai người.
- Người thị vào võ công?
- Tất cả chủ nhân của những ngọn tiểu kỳ đều có bản lĩnh võ công.

Lâm Diệp Tuyền xen vào :

- Nếu vậy người cũng là chủ nhân một ngọn tiểu kỳ?
- Không sai. Tại hạ là chủ nhân của ngọn tiểu kỳ.

Lâm Diệp Tuyền liếc Tích Lịch Bang rồi quay sang Quân Đạt :

- Được lắm, phạm những cao thủ thượng thặng trên giang hồ, nhất là đối với chủ nhân những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long đều thị vào bản lĩnh của mình. Lâm Diệp Tuyền sẽ thỉnh giáo võ công của công tử.

Giọng nói của Lâm Diệp Tuyền rất ôn nhu từ tốn nhưng hàm chứa bên trong ý niệm coi thường đối phương. Lâm Diệp Tuyền không có ý niệm đó sao được khi thấy Quân Đạt niên kỷ chỉ đáng là sư huynh của Giã Bình, thì nội lực của chàng đâu có sánh bằng Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền.

Lâm Diệp Tuyền quay qua Tích Lịch Bang :

- Tướng công, thiếp giao lá tử kỳ cho tiểu tử này để đổi lấy sinh mạng của Giã Bình?

Tích Lịch Bang gật đầu :

- Phu nhân hãy giao cho y ngọn tử kỳ của Xà đảo.

Lâm Diệp Tuyền lấy từ trong ống tay áo ra ngọn tử kỳ màu nâu :

- Công tử, đây là ngọn tử kỳ của chúng ta, hãy đón lấy và thả Giã Bình ra.

Quân Đạt mỉm cười :

- Tại hạ thỉnh ý của phu nhân.

Lâm Diệp Tuyền thấy tử kỳ lên cao, cùng lúc Quân Đạt thả tay khỏi đại huyết Thiên Linh Cái của Giã Bình, trở luôn Thần Hành Quỷ Cước thân pháp từ dưới lướt lên thộp lấy ngọn tử kỳ.

Tích Lịch Bang neho mày khi nhận ra công phu khinh công Thần Hành Quỷ Cước của chàng.

Quân Đạt hạ thân xuống đứng đối mặt với Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền. Chàng trịnh trọng cúi người :

- Đa tạ nhị vị Đảo chủ đã cho tại hạ mượn tiểu kỳ tử lĩnh.

Tích Lịch Bang nhìn chàng không chớp mắt rồi lên tiếng hỏi :

- Vừa rồi công tử đã trở Thần Hành Quỷ Cước của Đại Đầu Quỷ?

Một thoáng ngạc nhiên hiện lên khuôn mặt anh tuấn của Quân Đạt.

- Tích đảo chủ biết Thần Hành Quỷ Cước của gia sư?

Tích Lịch Bang không trả lời thẳng câu hỏi của chàng mà hỏi ngược lại :

- Đại Đầu Quỷ lĩnh cho người hội nhập Thất Kỳ Ngọc Long?
- Không sai.

Tích Lịch Bang quay sang Lâm Diệp Tuyền :

- Phu nhân, gã là đại đồ đệ của Đại Đầu Quỷ thì bản lĩnh võ công ắt không phải tầm thường.

Lời cảnh báo của Tích Lịch Bang lọt vào tai Quân Đạt, chàng cười mím nói :

- Tích đảo chủ đã biết tại hạ là sư đồ của sư tôn Đại Đầu Quỷ, hẳn không có ý chặn đường tại hạ chứ?

Lâm Diệp Tuyền cau mày :

- Bồn nương và tướng công sẽ không chặn đường ngươi nếu như ngươi trao lại ngọn từ kỳ cho chúng ta.

- Tại hạ chẳng có ý đó đâu.

Quân Đạt vừa nói vừa âm thầm vận công, bởi vì hai người này đều là những cao thủ nhứt đẳng trên giang hồ.

Quân Đạt nghiêm giọng nói :

- Nhị vị không muốn nhường đường cho Quân Đạt thì tại hạ tự mở đường cho mình vậy.

- Khẩu khí của ngươi xem ra chẳng coi bồn nương và tướng công ra gì cả. Bồn nương coi xem Đại Đầu Quỷ có người học trò bản lĩnh như thế nào?

Lâm Diệp Tuyền nói xong, thét lớn :

- Long Thiên Phụng Vũ.

Lâm phu nhân vừa thét vừa phối hợp công phu nội lực với Tích Lịch Bang. Cả hai thoát nhập làm một như con tróc quay vun vút rồi tách ra làm hai.

Giã Bình đứng ngoài thấy mới giao thủ mà song thân đã dụng đến tuyệt thức võ công Long Thiên Phụng Vũ, không hiểu sao nàng bất giác lo lắng cho tính mạng của Quân Đạt. Nhưng ngược lại, nàng thấy Quân Đạt vẫn đứng yên như tiên đồng với vẻ mặt tự tin cũng nảy sinh ý niệm bất nhẫn.

Mặc dù hai ý tưởng đó mâu thuẫn với nhau nhưng Giã Bình vẫn buột miệng nói :

- Ê, ngươi cẩn thận đó! Song thân ta đã thi triển tuyệt thức Long Thiên Phụng Vũ thì không có ai đối địch được đâu.

Mặc cho Giã Bình cảnh báo, Quân Đạt vẫn bình nhiên chờ đợi hai con tróc kinh của Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền chia làm hai như một gọng kìm áp vào mình.

Khi hai con tróc kinh đó còn cách chàng độ hai gang tay thì Quân Đạt mới dụng đứng đôi bản thủ, miệng thì quát :

- Chỉ Điện Di Sơn, Song Chi Đoạt Mạng.

Hữu thủ chàng thi triển tuyệt thức Song Chi Đoạt Mạng, tả thủ thì dụng luôn tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn đón thẳng hai con tróc kinh Long Thiên Phụng Vũ.

- Âm..

Khi hai ngọn chỉ tuyệt thức của Quân Đạt đâm thẳng vào hai con tróc kinh Long Thiên Phụng Vũ liền phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Cả tòa khách sảnh Xà lâu ngờ như rung chuyển sắp đổ sụp xuống.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền bị hai đạo chỉ đẩy bật về hai hướng, tụ khí nội thể nhanh chóng tản mát để hoàn nguyên thân ảnh.

Trong lúc đó, Quân Đạt vẫn đứng vững chắc chẳng hề có biểu lộ gì hiện lên nét mặt.

Tích Lịch Bang lẫn Lâm Diệp Tuyền đứng thộn mặt. Xem ra cả hai như quá sửng sốt trước thần công của Quân Đạt. Hai người không thể nào hiểu được vì sao Quân Đạt lại có nội công thâm hậu khủng khiếp như vậy. Tích Lịch Bang lẫn Lâm Diệp Tuyền đâu biết được khi Quân Đạt dụng đến nội công thì ngay lập tức Liên hoa băng phát huy tinh khí của nó tạo cho chàng một bức màn băng bảo vệ toàn thân và còn hỗ trợ cho nội lực của chàng nên mới có sức mạnh như vậy.

Hiệp đầu tiên đón thẳng đỡ thẳng thế công của Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền, Quân Đạt đã chiếm thế thượng phong khiến cho hai cao thủ nhứt đẳng của Xà đảo phải sửng sờ không hiểu như thế nào, điều đó khiến chàng phần chần vô cùng.

Quân Đạt nhìn Tích Lịch Bang :

- Tích đảo chủ và Lâm phu nhân muốn thỉnh giáo thêm tuyệt học của tại hạ chứ?

Lâm Diệp Tuyền thẹn mặt.

Quân Đạt quay sang Lâm Diệp Tuyền nói :

- Tâm ý của tại hạ không muốn hại Giã Bình tiểu thư đâu mà chỉ muốn lấy tiểu kỳ từ lệnh thôi. Nay nhị vị đã có thành tâm giao cho Quân Đạt, tại hạ cung kính bái hai vị, hẹn có ngày gặp lại.

Quân Đạt nói xong, vừa toan trở khinh thuật Thần Hành Quỷ Cước băng qua hồ nước đóng băng thì Tích Lịch Bang gọi giật lại :

- Quân Đạt!

Quân Đạt sa sầm mặt quay lại :

- Tích đảo chủ muốn chỉ giáo điều gì?

- Ma Thần Cát Già là gì của người?

- Cũng như Tích đảo chủ và Lâm phu nhân.

Trả lời Tích Lịch Bang xong, Quân Đạt liền trở luôn Thần Hành Quỷ Cước thoát đi.

Chàng lướt ra ngoài đại sảnh Xà lâu trong chớp mắt đã mất dạng.

* * * * *

Quân Đạt quay trở lại gian nhà của lão trượng. Chàng vừa bước vào nhà đã chạm ngay cảnh tượng đau lòng.

Cúc Cúc quỳ bên xác lão khóc thôn thức. Nàng vừa khóc vừa than :

- Nội tổ ơi, sao nội lại bỏ con mà đi?

Quân Đạt cau mày, bặm môi. Chàng ngồi xuống bên Cúc Cúc :

- Tiểu thư...

Cúc Cúc ngược đầu nhìn chàng. Ánh thu ba của nàng tràn ngập sự phẫn uất :

- Các người đến nhà tôi nên nội tổ của tôi mới chết thảm như thế này.

Quân Đạt cúi đầu :

- Tiểu thư, đã có chuyện gì xảy ra?

- Công tử không thấy à?

- Tại hạ đã thấy nhưng không hiểu ai đã giết lão tiền bối?

Cúc Cúc lắc đầu :

- Tôi không biết nữa.

Quân Đạt nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Tiểu thư không biết?

Cúc Cúc gật đầu :

- Tôi không biết.

- Tỷ tỷ của tại hạ đâu rồi? Sao người không có ở đây?

Cúc Cúc nhìn xuống xác chết lão trượng :

- Cúc Cúc ở dưới nhà sau chợt nghe tiếng của vị cô nương đi cùng với công tử. Cúc Cúc chạy lên thì nội tổ đã chết còn vị cô nương đó thì chẳng thấy nữa.

Cúc Cúc chỉ xuống sàn gạch :

- Chỉ có mấy chữ này thôi. Cúc Cúc không hiểu ý nghĩa của nó.

Quân Đạt nhìn xuống hàng chữ viết bằng máu :

- Lạc Hồn Cốc.

Quân Đạt sức nghĩ đến gã quái nhân đã từng đeo bám theo mình và Khắc Thúy Phụng ở hang doi. Nếu kẻ giết lão trượng và bắt Khắc Thúy Phụng đưa đến Lạc Hồn cốc phải chính là tên quái nhân kia rồi.

Quân Đạt đứng bật dậy :

- Tiểu thư, tại hạ sẽ đến Lạc Hồn cốc trả thù cho lão trượng.

Quân Đạt bậm môi chờ đợi Cúc Cúc lên tiếng, nhưng không, nàng chỉ biết khóc mà thôi.

Quân Đạt thở dài một tiếng :

- Tại hạ có lỗi với tiểu thư và lão trượng.

Quân Đạt lưỡng lự một lúc rồi lấy từ thắt lưng một nén vàng nhét vào tay Cúc Cúc :

- Tiểu thư giữ chút ngân lượng này để lo hậu sự cho lão tiền bối. Tại hạ sẽ đến Lạc Hồn cốc mang thủ cấp của kẻ sát nhân về tế vong linh của lão trượng.

Cúc Cúc nhìn Quân Đạt :

- Công tử đừng quay lại đây nữa.

Quân Đạt cúi đầu, khẽ nói :

- Vâng, tại hạ sẽ không quay lại đây để mang đại họa cho tiểu thư.

Mặc dù nói với Cúc Cúc bằng lời lẽ ôn tồn nhưng chàng cảm thấy trái tim mình quặn đau vì phần uất dâng tràn trong kinh mạch.

Quân Đạt thở dài một tiếng :

- Tiểu thư bảo trọng.

- Công tử đi đi.

- Tiểu thư hãy thứ lỗi cho Quân Đạt!

Quân Đạt bậm môi, lắc đầu vì những tiếng khóc tức tưởi của Cúc Cúc. Chàng nghiêng rằng quay trở ra. Trong đầu chàng hiện rõ ý niệm phải mang thủ cấp gã quái nhân kia về tế vong linh lão nhân chủ căn nhà này thì mới vơi đi sự phần nộ đang dâng tràn trong huyết quản chàng.

Cùng với ý niệm phần uất đó, Quân Đạt trở Thành Hành Quỷ Cước thoát đi, chẳng mấy chốc chàng đã ra khỏi trấn Hàm Đàm. Trong ý nghĩ của Quân Đạt lúc này chỉ nghĩ đến mỗi một việc là giết tên quái nhân đã sát tử lão trượng mà thôi, nên khi ra khỏi trấn Hàm Đàm độ hai dặm, chàng mới giật mình dừng bước, bởi nghiệm lại thì không biết Lạc Hồn cốc tọa lạc ở địa phương nào.

Chàng tự hỏi :

- Lạc Hồn cốc ở đâu? Minh thật là hồ đồ không hỏi Cúc Cúc.

Quân Đạt thở dài, lắc đầu. Bây giờ chàng muốn quay lại hỏi Cúc Cúc thật là bất tiện. Trong lúc chàng đang đắn đo suy tưởng không biết phải đi về hướng nào thì thấy một người tiểu phụ gánh củi tiến về phía mình.

Quân Đạt mừng rỡ băng đến toan hỏi thăm. Khi Quân Đạt đối mặt với người tiểu phụ mới nhận ra đó là một lão tiền bối với đôi mắt sáng ngời. Mặc dù thân thể lão gầy nhom như người chưa từng có bữa cơm no nhưng lại gánh một gánh củi to mà một gã đại lực vũ sĩ chưa chắc có thể nhắc nổi.

Quân Đạt ôm quyền xá lão tiểu phụ :

- Vãn bối là Hàn Quân Đạt xin thỉnh giáo lão tiền bối.

Nghe chàng xưng danh tính, lão tiểu phụ nhìn sững chàng :

- Công tử có điều chi muốn thỉnh giáo lão phu?

- Lão tiền bối là người ở địa phương này ắt biết Lạc Hồn cốc tọa lạc ở đâu?

Đôi mày của lão tiểu phụ cau hấn lại :

- Công tử muốn tìm đến Lạc Hồn cốc?

Quân Đạt gật đầu :

- Vâng, vẫn bối đang muốn tìm đến Lạc Hồn cốc.

Lão ngấm Quân Đạt.

Quân Đạt bèn hỏi :

- Lão tiền bối chắc biết Lạc Hồn cốc tọa lạc nơi nào?

Lão tiều phu gật đầu :

- Rất rành nữa, lão phu không những biết Lạc Hồn cốc tọa lạc ở đâu mà còn biết cả chủ nhân của Lạc Hồn cốc.

- Nếu tiền bối biết xin chỉ đường cho Quân Đạt.

Lão tiều phu hạ gánh củi xuống đất, nhìn chàng hỏi :

- Công tử đến Lạc Hồn cốc để làm gì?

- Tại hạ không tiện nói, nhưng tại hạ đến đó để cứu người.

Lão tiều phu ngẩn mặt :

- Cứu người? Công tử cứu ai?

- Nói ra rất dài dòng, tại hạ xin lão tiền bối miễn thứ.

Lão tiều phu gật đầu :

- Công tử không nói cũng được. Lão phu chỉ ngạc nhiên mà thôi.

- Sao lão tiền bối ngạc nhiên?

- Không ngạc nhiên sao được, bởi chủ nhân Lạc Hồn cốc là Nhiếp Thần Quân.

Lão lắc đầu :

- Nhiếp Thần Quân đã bị Thiếu Lâm tự vây hãm và bắt nhốt trong thiên lao ở Long Thiền tự. Lão phu nghe đâu lão Nhiếp Thần Quân vừa được tiểu hòa thượng Lỗ Trình giải thoát khỏi thiên lao thì lại có chuyện xảy đến lão.

Lão tiều phu cười mỉm nhìn Quân Đạt :

- Công tử nói thật đi, công tử đến Lạc Hồn cốc để cứu người hay vì ngọn tiểu bạch kỳ của lão Nhiếp Thần Quân?

Nghe lão tiều phu hỏi, Quân Đạt không khỏi băn khoăn. Chàng nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ giết lão trượng ở trấn Hâm Đàm không phải gã quái nhân mà là Nhiếp Thần Quân?”.

Chàng nảy sinh ý niệm đó nên không khỏi thắc mắc :

- Lão tiền bối nói chủ nhân Lạc Hồn cốc là Nhiếp Thần Quân, chủ nhân ngọn tiểu bạch kỳ?

Lão tiều phu gật đầu :

- Lão phu chẳng hề nói dối công tử đâu. Mà nói dối thì được gì?

- Dù muốn hay không tại hạ cũng phải đến Lạc Hồn cốc.

- Nếu công tử nhất định phải đến thì lão sẽ chỉ đường cho công tử. Nhưng lão nói trước lão Nhiếp Thần Quân đó không phải để cho người ta coi thường đâu.

- Vẫn bối ghi nhận lời của lão tiền bối.

Lão tiều phu nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Nếu công tử đã quyết thì cứ theo con đường trước mặt mà đi độ ba dặm thì đến một cánh rừng, Lạc Hồn cốc tọa lạc trong cánh rừng đó.

Quân Đạt xá lão tiều phu :

- Đa tạ tiền bối!

Lão tiều phu gật đầu :

- Lão phu hy vọng công tử đến Lạc Hồn cốc không phải vì ngọn tiểu bạch kỳ của Nhiếp Thần Quân.

Quân Đạt lưỡng lự một lúc rồi mới trở Thần Hành Quỷ Cước băng mình đi. Theo lời chỉ dẫn của lão tiều phu, Quân Đạt đến một cánh rừng thưa. Đứng ngoài bia rừng, nhìn những tàng cây với những hình thù kỳ dị mà bất cứ ai cũng phải ngại ngần khi thâm nhập vào.

Quân Đạt quan sát cánh rừng một cách cẩn trọng rồi mới trở Thần Hành Quỷ Cước băng vào. Vào trong cánh rừng đó rồi chàng mới ngỡ mình vừa bước vào một mê trận với không gian khủng bố rờn rợn.

Quân Đạt âm thầm vận hóa nguyên ngươn đề phòng bất trắc. Đột nhiên chung quanh chàng những âm thanh như tiếng ma tru quỷ khóc cất lên. Âm thanh đó nghe mà ngỡ như tiếng nghiền răng kéo kẹt, hòa nhập với tiếng hú rù rù như có đoàn quân oan hồn địa phủ sắp xuất hiện.

Quân Đạt cau mày.

Những âm thanh kia chợt im bất. Sự im lặng đến tột cùng, thậm chí có thể nghe được cả tiếng chân của chàng đạp lên lá khô. Với một không gian như vậy thì quả là người yếu bóng vía hoặc không có đảm lượng thì đã bỏ chạy ra ngoài.

Quân Đạt đảo nhãn nhìn bao quát một vòng chung quanh mình. Chẳng có bóng người nào cả, thế thì những âm thanh kia từ đâu phát ra, chẳng lẽ những thân cây hình thù đặc dị này có sinh khí biết được kẻ lạ thâm nhập vào phạm vi của chúng nên truyền âm nói chuyện với nhau?

Quân Đạt lắc đầu :

- Chuyện hoang đường.

Chàng vừa buột miệng nói hết câu thì những âm thanh man rợ lại cất lên chẳng khác nào tiếng gầm gừ của đoàn quân ma đang hăm hè bởi sự xuất hiện của chàng.

Quân Đạt tự nhủ :

- Những tiếng gầm gừ này có thể cản chân Quân Đạt được sao?

Quân Đạt vừa nói vừa trở thần hành quỷ cước tiến sâu vào trong cánh rừng hơn nữa. Chàng lướt qua một thân cây mang hình một quái nhân khổng lồ thì phát hiện ra từ một hốc cây trông như cái miệng đang há toang hoặc phát ra những âm thanh rì rì.

Quân Đạt dừng bước nhìn hốc cây đó. Giờ thì chàng mới hiểu ra những âm thanh ma quái kia chẳng qua do những hốc cây hứng những ngọn gió thu hiu hiu tạo thành tiếng tru ma quỷ, còn tiếng nghiền răng kéo kẹt là do những cành cây cọ xát vào nhau.

Quân Đạt bật cười :

- Mình quả là kém thông minh nên không nhận định ra điều đó ngay từ đầu.

Chàng rút một luồng chân ngươn căng phòng lỏng ngực, bình thần tiến sâu vào trong cánh rừng đó. Càng đi sâu vào rừng, Quân Đạt càng cảm nhận sự hoang tàn xơ xác, cho đến khi bắt gặp một gian tiểu xá bằng cây củ kỷ cổ đại mọc quanh nhà như lâu ngày chẳng có người chăm sóc. Đến gần chàng mới nhận ra những lớp rêu phủ cả từ dưới chân vách lên đến nóc. Gian tiểu xá thật là thảm hại, ngỡ như nó sắp mục rữa mà đổ sụp xuống.

Nhìn gian tiểu xá đó, Quân Đạt không khỏi bồi hồi thương cảm cho chủ nhân của nó. Nhưng ý tưởng thương cảm đó chỉ thoáng qua thì cảnh tượng ở nhà lầu trượng lại hiện lên trong trí não của chàng.

Chàng nhìn gian tiểu xá lạnh lùng nói với mình :

- Nếu gã Nhiếp Thần Quân chính là tên quái nhân giết người thì y cũng không nên sống trên đời này làm gì nữa.

Quân Đạt vừa nghĩ vừa bước lên bậc tam cấp. Ngay cả những bậc tam cấp cũng mục rã khi chàng bước lên, Quân Đạt đứng tần ngần ngay trước cánh cửa cây đóng rêu xanh loang lổ.

Quân Đạt toan đẩy cửa thì từ trong gian tiểu xá phát ra tiếng rên nghe đến não lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Câu hỏi của Mạc Sầu Ngọc Nữ

Trở lại với tình huống của Vũ Văn Tiểu Vi.

Khi ánh chớp bạc thoát biến mất chẳng khác nào một vì sao băng thoáng hiện và thoáng mất. Còn Vũ Văn Tiểu Vi thì đứng bất động như pho tượng, tay chặn ngang yết hầu, những sợi tơ phủ lên mu bàn tay.

Mạc Sầu Ngọc Nữ thoáng một chút sững sờ rồi thét lớn :

- Ai?

Cánh cửa sổ gian tiểu xá bật tung ra, ánh nhật quang chiếu vào. Đứng trước mặt Gia Cẩm Lệ là Hạ Á Tiên, sau lưng nàng là Ngọc Lan đang ngồi bó gối, ánh mắt thất thần nhìn Tiểu Vi.

Á Tiên điểm một nụ cười nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ :

- Chắc chắn Gia cô nương ngạc nhiên lắm khi thấy Á Tiên có mặt ở đây?

Gia Cẩm Lệ liếc qua Tiểu Vi thấy Tiểu Vi nhắm mắt mà không có biểu lộ cảm giác gì trên nét mặt, buột miệng hỏi :

- Vũ Văn công tử, người chết thật rồi sao?

Vũ Văn Tiểu Vi vẫn đứng im lặng.

Hạ Á Tiên lên tiếng :

- Làm sao y có thể sống được với Đoạt Hồn châm của Á Tiên chứ?

Gia Cẩm Lệ quắc mắt :

- Sao cô nương lại hạ sát Vũ Văn công tử?

- Rất dễ hiểu, là muốn đoạt lại lá tiểu kỳ.

Á Tiên nhún vai, cười khẩy nói :

- Khi cô nương đột nhập vào Đào Hoa viên và dẫn Ngọc Lan tiểu thư đi thì Á Tiên đã theo bước các người đến đây.

- Cô nương đón ở đây để chờ Vũ Văn công tử?

Á Tiên gật đầu :

- Không sai. Hắn đã lấy báu vật của Á Tiên thì Á Tiên phải lấy lại chứ!

- Hạ sát Vũ Văn công tử trong khi Gia Cẩm Lệ đang cần người thì hậu quả như thế nào cô nương có biết không?

Á Tiên mỉm cười :

- Gia Cẩm Lệ cô nương sẽ hành xử Á Tiên chứ gì?

Gia Cẩm Lệ buông một câu lạnh lùng :

- Cô nương nói đúng.

Á Tiên lắc đầu :

- Vũ Văn Tiểu Vi thì Á Tiên nhường một trượng, với Mạc Sầu Ngọc Nữ ta tiến một trượng.

- Nói như vậy Hà cô nương chẳng coi Mạc Sầu Ngọc Nữ ra gì cả.

- Đúng như vậy.

Lời còn đọng trên hai vành môi của Á Tiên thì Mạc Sầu Ngọc Nữ lắc vai lướt tới, đôi nhãn tiên đột ngột đâm xẹt ra tập kích trực diện.

Mặc dù thấy đối phương tấn công mãnh liệt nhưng xem ra Á Tiên rất dũng cảm. Khi đôi nhãn tiên còn cách Á Tiên độ một gang tay thì bất ngờ từ trên trần tiểu xá một chiếc màn lưới chụp thẳng xuống Mạc Sầu Ngọc Nữ.

Trong lúc cảm phần, Gia Cẩm Lệ chỉ tập trung tinh lực trí tuệ tấn công Á Tiên, nên khi vòng lưới chụp xuống nàng không khỏi lúng túng vì bất ngờ. Căn tiểu xá quá nhỏ, Tiểu Vi lại đứng ngay ngưỡng cửa chẳng khác nào một người chặn ngang đường thoái lui của Gia Cẩm Lệ, do đó Gia Cẩm Lệ chẳng khác nào con cá kình chi vẩy vùng trong vùng nước đọng.

Sự biến diễn quá nhanh, nhanh đến độ Gia Cẩm Lệ còn chưa kịp nghĩ cách ứng phó thì lưới đã chụp xuống nàng rồi.

Gia Cẩm Lệ rú lên :

- Đê tiện, tiểu nhân!

Nàng rít lên bằng sự cảm phần bởi nhận ra mình đã sập vào bẫy của Hà Á Tiên.

Vòng lưới chụp xuống Gia Cẩm Lệ, gói gọn nàng như mạng nhện trời lấy con mồi.

Á Tiên ngửa mặt cười khanh khách :

- Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng chẳng có bản lĩnh gì.

Từ trên trần tiểu xá một người vận xám y che mặt bằng chiếc mặt nạ dạ xoa phi thân xuống.

Á Tiên nhìn người đó :

- Tất cả đã bị muội khống chế hết rồi.

Người đó gật đầu :

- Đoạt Hồn châm của muội thật là lợi hại.

Y vừa nói vừa tháo bỏ chiếc mặt nạ để lộ ra khuôn mặt tuấn tú khôi ngô của Thường Luân.

Hạ Á Tiên hỏi Thường Luân :

- Đại ca, bây giờ chúng ta tính làm gì?

Thường Luân chỉ Tiểu Vi :

- Ngọn tiểu hắc kỳ trong tay Vũ Văn Tiểu Vi.

Á Tiên gật đầu.

- Đúng như vậy. Hắn đã đoạt ngọn tiểu hắc kỳ từ tay muội, giờ thì hắn đã chết.

- Hắn chết huynh cũng bớt đi một mối lo hậu họa.

Thường Luân nhìn lại Ngọc Lan :

- Nếu như Tiểu Vi không chết thì huynh cũng có cách bắt gã trao lại ngọn tiểu hắc kỳ.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nằm co ro dưới đất, nhìn Thường Luân nói :

- Hai người vì ngọn tiểu kỳ mà giết Vũ Văn Tiểu Vi thì thật là bi ối và đê tiện.

Thường Luân nheo mày :

- Người trong giang hồ, ai là kẻ không giết người?

Á Tiên xen vào :

- Đại ca tính xử trí những người này như thế nào?

Thường Luân nheo mày, rồi phui tay :

- Mạc Sầu cô nương đến đây cùng với Vũ Văn công tử, giờ Vũ Văn công tử đã xuống châu diêm chứa, chắc chắn đang đợi Gia cô nương dưới cổng tử thành. Huynh thật lòng muốn Tiểu Vi xuống đó có lửa có đôi.

Gia Cẩm Lệ gằn giọng :

- Giết đi! Nghe người nói Cẩm Lệ chói lố tai đó.

Á Tiên quay lại Ngọc Lan :

- Còn Ngọc Lan tiểu thư?

Thường Luân nhìn Ngọc Lan mỉm cười :

- Tiểu thư chắc rất muốn sống?

Ngọc Lan thờ dài :

- Ngọc Lan không phải là kẻ tham sống sợ chết. Giết ta đi, kéo chuyện hôm nay ta báo với thân phụ thì hai người sẽ không còn sinh lộ nữa đâu.

Thường Luân lắc đầu :

- Tiểu thư làm Thường mỡ rồi. Tại hạ không (...), mà tại hạ không sợ (...) của Gia đại hiệp đâu (...) Tụ Nghĩa đường (...)

Thường Luân quay lại Á Tiên :

- Huynh nghĩ nên để cho Ngọc Lan tiểu thư sống, bởi nàng còn có lợi cho chúng ta. Gian Thiên không nghĩ đại ca và muội bắt cô ta đâu, mà sẽ nghĩ là Mạc Sáu Ngọc Nữ.

Á Tiên gật đầu :

- Tùy đại ca vậy.

Thường Luân như sực nhớ tới ngọn tiểu hắc kỳ.

- Muội muội, chúng ta đến lấy ngọn tiểu hắc rồi hành động.

Thường Luân vừa dứt lời thì nghe tiếng bước chân ngay sau lưng mình. Y giật mình quay ngoắt lại. Ngay cả Á Tiên cũng giật thót ruột, buột miệng nói :

- Ai?

Tiểu Vĩ không còn đứng trước mặt hấn nữa, mà lại khoanh tay đứng sau lưng nhìn hai người.

Á Tiên nhìn Tiểu Vĩ không chớp mắt, thị lấp bắp :

- Ngươi... chưa chết?

Tiểu Vĩ nhún vai :

- Đến cửa tử thành đợi lâu mà không có quỷ sứ ở cửa, bắt buộc phải quay về. Tại hạ về quá sớm phải không?

Thường Luân cau mày :

- Vũ Văn công tử đã nghe tất cả rồi?

- Nghe không sót một chữ nào.

Vũ Văn Tiểu Vĩ thả bàn tay phải, mũi Đoạt Hồn châm rơi xuống đất. Tiểu Vĩ nhìn Á Tiên :

- Mũi châm của Hạ cô nương chỉ một chút nữa thôi đã lấy mạng được tại hạ. Nhưng rất tiếc...

Tiểu Vĩ thờ dài, dẫn đến một bộ.

Thường Luân lẩn Á Tiên thối lui một bộ.

Về mặt của Ngọc Lan đang ửng đỏ rạng rỡ hấn lên. Nàng nhanh miệng nói :

- Tiểu Vĩ, hai người này không phải là những người tốt.

Á Tiên quay ngoắt lại nhìn Ngọc Lan, rồi nhanh như cắt lạng bộ cặp sát vào nàng. Trên tay thị liền xuất hiện mũi Đoạt Hồn châm.

Á Tiên cười khẩy.

Nhưng thị chưa kịp nói gì thì Thường Luân đã bị Tiểu Vĩ khống chế lại. Ngũ Trảo Thiên Ma chi của Tiểu Vĩ đặt đúng vào yết hầu của Thường Luân trong khi gã còn chưa nghĩ ra hành động đối phó.

Tiểu Vĩ điểm một lúc vào ba đại huyết sinh tử sau lưng Ngọc Diện thư sinh Thường Luân.

Tiểu Vĩ nói :

- Thường các hạ phải biết nói gì với Hà cô nương không?

Thường Luân nhìn Á Tiên.

Á Tiên lúng túng ra mặt. Nàng gượng gạo nói :

- Tiểu Vĩ, ngươi có muốn Ngọc Lan tiểu thư chết không?

Tiểu Vĩ cười khẩy :

- Khi hồn Ngọc Lan vừa ra khỏi xác thì hồn của Thường công tử cũng theo hầu nàng.

Á Tiên thở dài.

Tiểu Vĩ nhún vai :

- Hà cô nương đồng ý chứ?

- Ngươi hãy buông Thường Luân ra đi!

- Tất nhiên, nhưng tại hạ không muốn nhận lại cái xác của Ngọc Lan.

- Ngươi tha Thường đại ca, Á Tiên ta sẽ thả Ngọc Lan.

- Nghe được đó.

- Á Tiên sẽ thả Ngọc Lan và ra đi cùng Thường đại ca. Ngươi không cản trở chúng ta chứ?

- Không thù không oán, tất nhiên là tại hạ không cản trở hai người.

- Ngươi hứa?

- Đừng nên nghi ngờ lời nói của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Á Tiên tỏ vẻ lưỡng lự.

- Á Tiên sợ ngươi nuốt lời.

- Thế thì cô nương cứ hành sự.

- Á Tiên không muốn điều đó.

- Vậy thì thả Ngọc Lan ra.

Á Tiên thu mũi Đoạt Hồn châm, từ từ đứng lên :

- Có giết thì ngươi giết ta nè, đừng hạ sát Thường đại ca.

- Chữ tình của cô nương khiến tại hạ cảm phục.

Chàng ngược lên nhìn Thường Luân :

- Khi này tại hạ nghe các hạ nói tại hạ chết đi sẽ tránh được hậu họa sau này. Câu nói đó có ẩn ý gì?

Thường Luân cúi đầu :

- Sư phụ nói với Thường Luân, Vũ Văn Tiểu Vĩ sống sẽ là hậu họa cho Thường mỗ.

- Phong Tinh Cổ Thi nói vậy à?

Tiểu Vĩ nhếch mép :

- Tiểu Vĩ nghĩ ngược lại, chính Thường các hạ mới là hậu họa không lường được của lão.

Tiểu Vĩ thở hắt ra một tiếng, hỏi Thường Luân :

- Lão ma Phong Tình đang ở đâu?

Thường Luân biến sắc diện. Câu hỏi của Tiểu Vĩ chẳng khác nào sét nổ ngay bên mang tai Thường Luân mà gã không có sự ứng phó.

Hà Á Tiên nhận ra nét bồn chồn lo lắng của Thường Luân. Ngay cả bản thân nàng cũng giật mình khi nghe Tiểu Vĩ hỏi về Phong Tình Cổ Thi.

Á Tiên tăng hắng :

- Vũ Văn công tử không giữ lời hứa với Á Tiên à?

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhìn nàng.

Á Tiên đáp lại ánh mắt của Tiểu Vĩ bằng cặp mắt e dè, khăn khăn :

- Thường đại ca của Á Tiên mang tiếng là đệ tử của Phong Tình lão ma nhưng thật ra lão đâu coi Thường đại ca là đệ tử của lão.

Á Tiên thở ra :

- Á Tiên nói rõ cho Vũ Văn Công Tử biết rồi tùy người định liệu. Nếu muốn giết Thường đại ca thì giết Á Tiên trước mà để cho đại ca của Á Tiên được rời khỏi đây.

Vũ Văn Tiểu Vĩ bậm môi :

- Tiểu Vĩ không phải là kẻ bội tín.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa giải huyệt cho Thường Luân rồi đẩy y về phía Á Tiên.

- Hai người đi đi, đừng để cho tại hạ bắt gặp.

Thường Luân ôm quyền xá Tiểu Vĩ :

- Đa tạ Vũ Văn huynh đã lưu tình. Cái tình của Vũ Văn huynh Thường Luân sẽ không quên. Còn việc Vũ Văn huynh thắc mắc tại sao Thường Luân nghi huynh là đại họa là bởi vì người thù ác ở Thiên Vân trang không ai khác mà chính là Phong Tình Cổ Thi sư phụ.

Thường Luân thở dài trầm giọng u uẩn nói :

- Mặc dù biết nhưng Thường Luân không thể nói được, bởi...

- Tại hạ có thể hiểu được hoàn cảnh của các hạ. Các hạ hãy cùng với Á Tiên đi đi.

Thường Luân lưỡng lự nhìn Tiểu Vĩ. Y ôm quyền xá một lần nữa :

- Có ngày Thường Luân sẽ đáp lại tình của Vũ Văn huynh. Kiếu từ!

Y quay lại Á Tiên. Hai người cùng bước ra ngoài tiểu xá.

Khi hai người đã đi khuất rồi, Tiểu Vĩ mới giải huyệt cho Ngọc Lan và gỡ mảnh lưới giải thoát Gia Cẩm Lệ.

Gia Cẩm Lệ bật đứng lên nhìn Tiểu Vĩ nói :

- Tiểu Vĩ, sao ngươi không giết gã đó chứ? Hắn không phải là người tốt đâu. Nhất định rồi đây gã sẽ là đại họa của ngươi đó.

- Họ chưa phải là những kẻ đáng chết, huống hồ tại hạ đã hứa với Hạ cô nương để cho hai người được tự do rồi khỏi đây.

- Ngươi thật là hồ đồ.

- Tùy cô nương nghĩ sao cũng được.

Tiểu Vĩ quay lại Ngọc Lan :

- Sao Lan muội lại có mặt ở đây?

Ngọc Lan nhìn Gia Cẩm Lệ :

- Vội cô nương này đưa muội đến.

Tiểu Vĩ cau mày quay lại nhìn Gia Cẩm Lệ :

- Cẩm Lệ cô nương đưa Lan muội của tại hạ đến đây nhằm mục đích gì?

Gia Cẩm Lệ thờ ra :

- Nàng tự đi theo ta đấy chứ!

Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Không bao giờ. Chắc chắn cô nương đã nói gì thì Lan muội mới tìm đến đây.

- Tất nhiên rồi. Cẩm Lệ chỉ cần nói kẻ mà Ngọc Lan tiểu thư cứu ở Đào Hoa viên đang gặp đại họa diệt thân ở ngôi tiểu xá này, nàng liền đi theo ta.

- Vậy tại hạ hỏi cô nương đưa Lan muội đến đây nhằm mục đích gì?

Gia Cẩm Lệ nhìn Tiểu Vĩ :

- Lúc đầu ta nghĩ Tiểu Vĩ không dễ gì trả lời câu hỏi của ta nên có ý bắt cóc Ngọc Lan để bức ép người trả lời cho Cẩm Lệ một câu hỏi duy nhất.

- Cô nương muốn hỏi về Bình Khí Phở?

Gia Cẩm Lệ gật đầu :

- Không sai. Trong giang hồ, am tường về bình khí chỉ có Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Mạc Sầu Ngọc Nữ cô nương tăng bốc tại hạ quá đó.

Gia Cẩm Lệ lắc đầu :

- Ta không tăng bốc, mà ta khẳng định.

- Vậy cô nương hỏi đi.

Gia Cẩm Lệ rút ngón trỏ thủ cát trong bao da đeo bên mình. Nàng đưa ngón trỏ thủ đến trước mặt Tiểu Vĩ, nghiêm giọng hỏi :

- Vũ Văn công tử biết ngón trỏ thủ này của ai không?

Tiểu Vĩ đón lấy ngón trỏ thủ của Gia Cẩm Lệ, rút nó ra khỏi vỏ. Ánh thép sáng ngời, mặc dù ánh sáng trong tiểu xá chỉ nhập nhòa.

Đôi chân mày của Tiểu Vĩ cau hằn lại quan sát ngón đao trỏ thủ. Tiểu Vĩ ngẩng lên nhìn Gia Cẩm Lệ hỏi :

- Ở đâu cô nương có ngón trỏ thủ này?

- Vũ Văn công tử chưa trả lời câu hỏi của ta.

- Trước khi tại hạ trả lời câu hỏi của cô nương, muốn biết trước nguyên nhân ở đâu cô nương có ngón Vô Tình tiểu đao.

- Nó có tên là Vô Tình tiểu đao?

- Đúng như vậy.

Gia Cẩm Lệ lặp lại :

- Vô Tình tiểu đao. Vũ Văn công tử biết chủ nhân ngón Vô Tình tiểu đao này chứ?

Tiểu Vĩ gật đầu :

- Biết.

- Người đó là ai?

- Cẩm Lệ cô nương có thể cho tại hạ biết vì sao cô nương có ngón Vô Tình đao này không?

Gia Cẩm Lệ nghiêm mặt :

- Chỉ có chủ nhân ngón Vô Tình đao mới là hung thủ giết mẹ ta.

- Chủ nhân ngọn Vô Tình đao hạ thủ mẹ cô nương?

Gia Cẩm Lệ gật đầu :

- Ta đã giữ ngọn tiểu đao này suốt mười lăm năm chỉ mong tìm ra chủ nhân của nó để đòi nợ máu mà thôi.

Tiểu Vi thờ dài :

- Thật là ngoài sự suy tưởng của tại hạ.

- Cẩm Lệ đã nói rõ mục đích của mình rồi, giờ đến lượt công tử nói cho Cẩm Lệ biết chủ nhân của ngọn Vô Tình đao là ai.

Tiểu Vi bặm môi :

- Nói thì rất dễ, nhưng mỗi lời nói có thể tạo oan trái thì cần phải cân nhắc.

Gia Cẩm Lệ dẫn đến một bộ :

- Nói vậy, Vũ Văn công tử chưa muốn nói chủ nhân của ngọn Vô Tình đao cho Cẩm Lệ biết?

- Tại hạ không nói như vậy, nhưng trước khi cho cô nương biết, Tiểu Vi cần phải cân nhắc.

- Vũ Văn công tử còn cân nhắc điều gì nữa?

- Có rất nhiều điều tại hạ phải cân nhắc.

- Cẩm Lệ muốn biết ngay bây giờ.

- Cô nương có muốn biết cũng không được.

- Tại sao?

- Tại hạ không nói cho cô nương biết đâu.

Về mặt khả ái của Gia Cẩm Lệ sa sầm xuống :

- Ta không muốn mất thêm thời gian đâu. Mười lăm năm Cẩm Lệ đã rong ruổi khắp Trung Nguyên rồi. Ta không muốn mất thời gian nữa.

Gia Cẩm Lệ dẫn đến nửa bộ. Nàng nghiêm giọng :

- Mất thêm thời gian, kẻ thù của ta sẽ châu diêm chúa mà cơ hội trả thù cho mẫu thân không còn. Vũ Văn công tử hãy nói cho ta biết chủ nhân ngọn Vô Tình đao là ai?

Tiểu Vi lắc đầu :

- Tại hạ đã quyết rồi. Hẹn cô nương ba ngày sau tại hạ sẽ tự tìm cô nương mà nói.

Tiểu Vi vừa dứt lời thì đôi nhuyễn tiên bằng tơ tằm kết thành dải lụa thoát ra khỏi đôi tay áo của Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ, nhắm Ngọc Lan áp tới. Gia Cẩm Lệ công kích bất ngờ và nhanh không thể tưởng, chỉ trong chớp mắt thế mà đôi mảnh lụa nhuyễn tiên đã quấn lấy Ngọc Lan.

Gia Cẩm Lệ giật cổ tay toan kéo Ngọc Lan về phía mình, nhưng đôi nhuyễn tiên đã đứt làm hai khiến nàng chói với thối lui hai bộ, ngơ ngác nhìn Tiểu Vi.

Tiểu Vi mỉm cười rồi nói :

- Tại hạ rất tiếc phải cắt đứt đôi mảnh lụa kết bằng tơ tằm của cô nương.

- Binh khí của Cẩm Lệ kết bằng tơ tằm ngàn năm, không một binh khí nào cắt được. Chẳng lẽ công tử có thứ binh khí sắc bén như vậy sao?

- Nhờ ngọn Vô Tình đao mà Cẩm Lệ đã trao cho tại hạ.

- Chính ngọn tiểu đao quý đó à?

- Đúng như vậy, Cô nương không tin ư?

Tiểu Vi nhặt lấy hai khúc mảnh lụa vừa được Ngọc Lan quăng xuống đất, rồi dùng ngọn trủy thủ Vô Tình đao lia nhẹ qua, Những mảnh lụa như tơ nhện bị cắt đứt chẳng mấy khó khăn gì.

Tiểu Vĩ nhìn Gia Cẩm Lệ :

- Cô nương thấy rồi chứ?
- Ta đã thấy.
- Vậy cô nương còn muốn động thủ nữa không? Với ngọn trùy thủ Vô Tình đao này, tại hạ có thể cắt hết hai mảnh lụa còn lại của cô nương.

Gia Cẩm Lệ cau có.

Tiểu Vĩ nhướn mày hỏi :

- Tại hạ hứa sau ba ngày sẽ tự tìm đến cô nương mà nói cho cô nương biết chủ nhân ngọn Vô Tình đao này là ai. Nếu cô nương nhất quyết muốn biết ngay lúc này, e rằng Tiểu Vĩ sẽ đổi ý đó.
- Tại sao Vũ Văn công tử không nói ngay bây giờ?
- Tại hạ cần phải cân nhắc.
- Bao nhiêu tâm huyết của Cẩm Lệ chỉ tốn công vô ích thôi sao?

Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Không đâu. Tại hạ còn một lời hứa với cô nương kia mà.

Gia Cẩm Lệ tò vò đoán đo, rồi khẳng khái nói :

- Được, Cẩm Lệ tin vào Vũ Văn công tử. Sau ba ngày chúng ta hẹn nhau ở đâu?
- Nếu cô nương đi tìm Tiểu Vĩ, thì đến ngày thứ ba cứ đến khu vườn hoa thược dược của Bát Thiên Vương.
- Cẩm Lệ sẽ đến.

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ lườm Tiểu Vĩ, lạnh lùng nói :

- Kiếu tử!
- Cô nương bảo trọng!

Gia Cẩm Lệ quay lưng bước ra khỏi tiểu xá. Nàng quay người lại nói với Tiểu Vĩ :

- Nếu Vũ Văn công tử nói cho Cẩm Lệ biết chủ nhân ngọn Vô Tình đao thì Cẩm Lệ cũng sẽ cho công tử biết kẻ thủ ác tại Thiên Vân trang.

Gia Cẩm Lệ nói xong trở luôn khinh công băng mình bỏ đi. Tiểu Vĩ bước đến ngang ngưỡng cửa tiểu xá nhìn theo chiếc bóng hun hút của nàng, khẽ thở dài một tiếng.

Ngọc Lan bước đến bên cạnh Tiểu Vĩ. Nàng khẽ gọi :

- Tiểu Vĩ!

Tiểu Vĩ quay lại :

- Lan muội tính hỏi tại sao huynh không nói cho Cẩm Lệ cô nương biết chủ nhân ngọn Vô Tình đao này là ai phải không?

Ngọc Lan gật đầu :

- Mười lăm năm, Gia cô nương đi tìm hung thủ giết mẫu thân của cô ta, chẳng lẽ cứ để cô ấy trần trối mãi với mối thù đó sao?
- Vũ Văn Tiểu Vĩ phải cân nhắc bởi vì ngọn trùy thủ Vô Tình đao liên quan đến một người, mà người đó có mối quan hệ với Lan muội.

Ngọc Lan nhướn mày tỏ vẻ không hiểu :

- Liên quan đến muội?

Tiểu Vĩ gật đầu nhìn Ngọc Lan nói :

- Nghe Cẩm Lệ tỏ bày, Tiểu Vĩ vô cùng ngạc nhiên nhưng nhất thời không đề lộ ra ngoài mà thôi.

Tiểu Vĩ thờ dài nói :

- Trên giang hồ, bất cứ thứ binh khí nào, dù được rèn đúc bằng kim ô tinh cũng không thể sắc như ngọn tiểu đao Vô Tình, bởi vì nó là ngọn đao của một danh y thuật sĩ sử dụng để cắt thuốc.

Tiểu Vĩ trao ngọn trủy thủ qua tay Ngọc Lan :

- Lan muội cũng là một danh y ắt hiểu điều đó.

Ngọc Lan nheo mày :

- Của một danh y thuật sĩ?

Tiểu Vĩ gật đầu.

Ngọc Lan nhìn thẳng vào mặt Tiểu Vĩ :

- Vậy chủ nhân ngọn Vô Tình đao này chính là... chính là...

Tiểu Vĩ thờ ra lắc đầu nói :

- Tiểu Vĩ không khẳng định Bát Thiên Vương có phải là hung thủ sát hại mẫu thân của Cẩm Lệ hay không, nhưng chủ nhân ngọn Vô Tình đao này chính là Bát Thiên Vương.

- Bát Thiên Vương? Ngọc Lan phải tìm người hỏi cho ra lẽ. Ngọc Lan tin rằng Bát Thiên Vương không phải là hung thủ giết mẫu thân của Cẩm Lệ cô nương.

- Tiểu Vĩ cũng hy vọng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vô độc bất trượng phu

Thường Luân và Á Tiên quay trở lại Lạc Hoa viên. Khi hai người vừa mở cửa thư phòng thì chạm mặt ngay với Tri Ngô Năng đang ngồi đợi sẵn trong phòng.

Thấy Thường Luân, Tri Ngô Năng cau mày.

Thường Luân ôm quyền xá Tri hòa thượng :

- Tri đại sư quá vắng, vân bối không biết.

Tri Ngô Năng hừ nhạt lườm Thường Luân :

- Người không theo hầu lão Phong Tinh Cổ Thi sao?

Tri Ngô Năng liếc Thường Luân rồi quay lại Á Tiên. Gã xoa chiếc đầu trọc :

- Bản tăng có chuyện muốn nói riêng với Hà cô nương, tiểu tử hãy về đi.

Thường Luân nhìn Á Tiên.

Á Tiên nguyền rủa, bước lại bên Tri Ngô Năng :

- Thường công tử là người nhà, đại sư muốn nói gì thì nói, chẳng ngại đâu.

Tri Ngô Năng cau mày :

- Có người thứ ba nói rất bất tiện.

- Đại sư ngại Thường công tử?

Tri Ngô Năng gật đầu :

- Rất ngại. Đây là chuyện hệ trọng giữa bản tăng và Hà cô nương, không tiện cho người thứ ba nghe được.

Tri Ngô Năng quay sang Thường Luân :

- Tiểu tử về được rồi đó.

Á Tiên lắc đầu :

- Không được đâu, bởi Thường công tử đã được lệnh của Phong Tinh lão ma ở lại đây hầu Á Tiên.

Nàng cau mày nhìn Tri hòa thượng :

- Tri đại sư ở đây bất tiện thì đúng hơn. Nếu lỡ như Phong Tinh sư phụ của Thường công tử bất ngờ ghé đến thì thật là khó xử cho đại sư và cả Thường công tử nữa.

Nghe Á Tiên nhắc đến Phong Tinh Cổ Thi, Tri hòa thượng tỏ ra lúng túng vô cùng. Lão hòa thượng thừa biết cá tính của lão ma đầu trắng hoa đỏ.

Tri hòa thượng thờ dãi :

- Thật là khó xử cho bản tăng.

Á Tiên nhướn miệng cười :

- Tạm thời đại sư cứ về chùa, có gì Á Tiên sẽ tìm đại sư bàn tiếp.

Tri Ngô Năng lắc đầu :

- Bản tăng còn chùa đâu mà về.

Thường Luân nheo mày, Á Tiên càng nhăn mặt. Nàng ôn nhu hỏi :

- Sao đại sư không còn chùa để về?

- Lão Du Tăng đã đuổi ta rồi.

Thường Luân giữ vẻ mặt trang trọng, còn Á Tiên lại bật cười khanh khách. Nàng hỏi Tri hòa thượng :

- Sao đại sư lại bị Du Tăng đuổi?

- Ta đã... vì... vì...

Á Tiên cắt ngang lời Tri hòa thượng :

- Ý đại sư muốn nói về Á Tiên à?

Tri hòa thượng ngượng ngịu gật đầu :

- Ý của bản tăng cũng vì nàng mà thôi.

Á Tiên cười mỉm :

- Á Tiên ghi tạc tấm lòng của đại sư, nhưng không thể đền đáp lúc này được.

- Nàng hiểu Tri hòa thượng này là tốt rồi.

- Á Tiên hiểu đại sư.

Tri Ngô Năng lưỡng lự rồi thờ dãi :

- Thôi được, khi khác ta sẽ quay lại.

Tri Ngô Năng nhìn Thường Luân rồi quay lại Á Tiên :

- Vật mà ta đưa nàng giữ, nàng cất cẩn thận đấy chứ?

Á Tiên buông luôn một câu bằng giọng chán chường :

- Mất rồi.

Tri Ngô Năng tròn mắt :

- Mất rồi, mất là sao chứ? Ai đã lấy?

- Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Tri Ngô Năng lặp lại câu nói của Á Tiên :

- Vũ Văn Tiểu Vĩ. Làm sao gã biết được ngọn tiểu hắc kỳ trong tay nàng mà đến đoạt chứ?

- Chính Tri đại sư đã dẫn y đến đây. Thật ra Tiểu Vĩ đã theo dõi đại sư đến đây để đoạt lại ngọn tiểu hắc kỳ. Á Tiên đã phải nhờ đến Thường Luân công tử đoạt lại, nhưng võ công của Tiểu Vĩ quá cao thâm nên Thường công tử đã thất bại.

Thường Luân xen vào :

- Văn bối đã dùng hết sức của mình, nhưng không phải là đối thủ của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Tri hòa thượng khoát tay :

- Ta biết, đã là đệ tử của lão Phong Tinh Cổ Thi thì chẳng có tên nào đáng mặt cao thủ.

Tri Ngô Năng nhếch mép nhìn Thường Luân nói tiếp :

- Nếu ta đoán không lầm có lẽ người là tên đệ tử thứ một trăm của gã rồi đó. Những tên nô bộc trung thành, những con chó theo chân chủ mà thôi.

Thường Luân cúi đầu.

Á Tiên nhăn mặt, nạt Tri hòa thượng :

- Đại sư không được nói như vậy trước mặt Thường công tử. Nếu không có Thường công tử thì chưa chắc Á Tiên còn quay về đây đâu.

Tri Ngô Năng gật đầu :

- Được được.

Lão bước lại bên Thường Luân :

- Công lao của người đối với Á Tiên, bản tăng sẽ ghi nhớ, vậy người có cần ta truyền cho chút võ công không?

- Văn bối không dám nhận. Bởi văn bối chưa làm được gì.

- Nghĩ vậy thì tốt.

Tri Ngô Năng quay lại Á Tiên :

- Khi khác ta sẽ ghé lại nàng. Mất ngọn tiểu hắc kỳ về tay Tiểu Vĩ, ta tiếc lắm đó.

Thường Luân nghiêm giọng nói với Tri Ngô Năng :

- Đại sư yên tâm, nếu có điều kiện thì văn bối sẽ đoạt lại ngọn kỳ đó cho đại sư.

Tri Ngô Năng quay lại nhìn Thường Luân, mặt nhăn nhó hừ nhạt rồi nói :

- Người đã báo việc này cho Phong Tinh Cổ Thi chưa?

Thường Luân lắc đầu :

- Đây là chuyện hệ trọng của Á Tiên, văn bối không thể thiếu suy nghĩ mà vội vàng báo với sư phụ.

Tri Ngô Năng gật đầu :

- Người nghĩ như vậy là tốt lắm. Đừng nói gì với lão Phong Tinh Cổ Thi mà phiền phức cho Hà Á Tiên và ta.

- Văn bối hiểu ý của đại sư.

Tri Ngô Năng bước lại vỗ vai Thường Luân :

- Ta thấy ngươi rất tốt. Nếu như ngươi ngoan ngoãn, biết nghe lời ta và Á Tiên, nhất định rồi đây ta sẽ truyền thụ võ công chân truyền cho ngươi.

Thường Luân từ tốn xá Tri Ngô Năng :

- Đại sư nghĩ đến Thường Luân, Thường Luân vô cùng cảm kích.

Tri Ngô Năng nhìn gã gât gù :

- Tốt lắm!

Lão quay lại Á Tiên :

- Á Tiên, ta đi đây.

Á Tiên mỉm cười, tiễn Tri Ngô Năng ra cửa. Tri hòa thượng tần ngần chưa chịu đi.

Á Tiên éo là nói :

- Đại sư mau đi đi, kéo lão Phong Tinh Cổ Thi bất ngờ xuất hiện thì thật là khó đó. Á Tiên sẽ đến tìm đại sư.

- Ta không có chỗ ở nhất định. Đợi khi nào ta giết được lão Du Tăng rồi sẽ báo với nàng.

Tri Ngô Năng nhỏ giọng :

- Du Tăng cũng là một trong những chủ nhân của ngọn tiểu kỳ.

- Thế thì đại sư còn chờ gì nữa?

- Ta biết thế nhưng giết lão không dễ chút nào đâu, huống chi bây giờ lão đã từ ta rồi.

- Huynh đệ như thủ túc. Du Tăng không nỡ thấy đại sư gặp nạn mà không cứu.

Đôi mày của Tri Ngô Năng cau lại.

Á Tiên mỉm cười nhỏ nhẹ nói :

- Tri đại ca có cần Á Tiên giúp không?

- Có nàng giúp thì còn gì bằng nữa.

- Á Tiên sẽ giúp Tri đại ca.

Tri Ngô Năng hớn hờ ra mặt :

- Nàng nói là phải giữ lời đấy nhé.

Tri Ngô Năng toan nắm tay Á Tiên nhưng nàng nghiêm giọng nói :

- Có Thường công tử ở đây, Tri đại ca không nên dễ y coi thường.

- Tên tiểu tử đó ta không có chút cảm tình nào. Thôi, ta đi đây.

Á Tiên hăm hờ tiễn Tri Ngô Năng ra đến bệ ngoài, khi quay trở về bắt gặp Thường Luân đứng tư lự bên ngưỡng cửa. Vẻ mặt của Thường Luân trong u uẩn và buồn thảm. Y như đang trôi vào một cõi hoang tưởng mông mị nào đó. Thấy dung điệu của Thường Luân, Á Tiên không khỏi bồn chồn thương cảm.

Nàng bước đến bên Thường Luân :

- Sao đại ca lại buồn như vậy?

Thường Luân vẫn tư lự, không màng đến lời nói của Á Tiên.

Á Tiên nắm tay Thường Luân :

- Phải huynh đang buồn phiền vì lão hòa thượng Tri Ngô Năng?

- Huynh đang buồn cỗi nhân gian này. Huynh đang nghĩ phải chăng mình sinh ra chỉ là cái bóng trên cõi đời này thôi sao, để rồi dưới mắt mọi người, huynh chỉ là một tên tiểu tốt vô danh, một kẻ du thủ du thực bất tài vô dụng.

Thường Luân thở dài :

- Huynh cảm thấy hổ thẹn lắm. Đến ngay cả một lão hòa thượng vô đức vô luân mà Thường Luân vẫn phải cúi đầu như một đứa bé lên ba.

Thường Luân bặm môi nhìn lại Á Tiên. Trong đáy mắt của Thường Luân ánh lên một ngọn lửa hận thù, và nỗi xót xa u uẩn.

Á Tiên nhìn Thường Luân :

- Bên cạnh đại ca còn có Á Tiên. Dù ngày mai có ra sao, Á Tiên vẫn luôn tôn thờ huynh.

- Á Tiên!

Lời nói của Thường Luân khiến cho Á Tiên rung cảm tột cùng. Sự rung cảm mãnh liệt đó bất năng phải nép đầu vào ngực Thường Luân, thỏ thẻ nói :

- Tất cả những kẻ trên thế gian này chỉ đáng làm nô bộc của đại ca mà thôi.

- Có phải như thế không, hay huynh chỉ là nô bộc của những người đó.

Á Tiên lắc đầu :

- Đại ca đừng bi quan.

Nàng nắm tay Thường Luân kéo đến trảng kỷ rồi bá lấy cổ gã.

- Á Tiên đang là nô bộc của đại ca.

Nàng không cho Thường Luân phản bác lại lời nói của mình bằng những chiếc hôn nồng nàn háo hức. Khuôn mặt anh tuấn, khôi ngô của Thường Luân lọt thỏm vào đó, thu nhận đa tình của Hà Á Tiên. Nàng nhìn Thường Luân bằng ánh mắt truyền cảm, yêu đương cuồng nhiệt.

Á Tiên mỉm cười nói :

- Đại ca sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân.

- Đúng, nhất định Thường Luân sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân.

Nàng kéo Thường Luân ngồi xuống trảng kỷ. Hai người là đôi nhãn nhìn nhau. Trong đáy mắt của họ là tất cả nỗi háo hức cuồng nhiệt của một đôi tình nhân trong đêm hoan lạc, và khi Á Tiên nhắm mắt lại thì Thường Luân đã phủ người lên mình nàng.

* * * * *

Cánh cửa thạch lao vừa mở, Phong Tinh Cổ Thi liền rít lên the thé bằng chất giọng đầy sự phẫn nộ :

- Tên đệ tử phản trắc, con kỹ nữ bỉ ổi, mau thả lão phu ra, lão sẽ cho các ngươi một cơ hội được sống.

Á Tiên cùng với Thường Luân đứng nhìn Phong Tinh Cổ Thi. Á Tiên mỉm cười nhìn chiếc mặt nạ quý trên mặt lão ma.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Lão sẽ có một cơ hội duy nhất được tự do. Hãy truyền võ công và công lực tu vi của lão cho Thường đại ca.

Phong Tinh Cổ Thi lắc đầu :

- Một đời của lão xuôi ngược trên giang hồ mới có được thần công cái thế, đâu thể truyền cho tên nô bộc phản trắc đó chứ.

- Thường đại ca có công thì phải có hưởng. Nếu lão cứ khăng khăng không truyền lại tuyệt kỹ bản thân của lão thì hãy mang tất cả những gì có được xuống âm ti mà thi thổ với diêm chúa, trên thế gian này chẳng một ai còn biết đến Phong Tinh Cổ Thi.

- Các ngươi muốn giết lão phu à?

- Lão có ích thì còn đáng sống, vô ích thì sống để làm gì?

Á Tiên vừa nói vừa rút ngọn roi treo trên tường. Nàng giơ thẳng tay quất một roi đánh thẳng vào người lão ma.

- Chát...

Á Tiên nghiêm giọng nói :

- Một roi đủ để lão nhận ra sự cương quyết của Á Tiên chứ?

Phong Tinh Cổ Thi giận đến độ mắt lộ hung quang. Lão gầm lên :

- Có giỏi thì giết lão phu đi!

- Lão muốn thế.

Á Tiên vừa nói vừa vung roi quất tiếp vào thân hình tiểu tụy của Phong Tinh Cổ Thi.

- Chát.

Phong Tinh Cổ Thi nhắm mắt, nghiến răng ken két.

Á Tiên mỉm cười nói :

- Lão hận Á Tiên lắm phải không? Nếu lão truyền thụ võ công cho Thường đại ca thì Á Tiên không để cho lão thất vọng đâu.

Nàng mỉm cười nói tiếp :

- Biết đâu để đáp lại cái công của lão, Á Tiên còn tình nguyện làm thị nữ cho lão nữa.

Thường Luân khoanh tay đứng nhìn Phong Tinh Cổ Thi và nghe Á Tiên nói, trên mặt không biểu lộ chút biểu cảm gì.

Á Tiên nghiêm giọng nói :

- Lão đồng ý chứ?

Á Tiên vừa nói vừa giơ roi quất vào mặt Phong Tinh Cổ Thi lão ma.

- Chát.

Nhát roi này nàng đã vận đến tám thành nguyên âm nên nó sót luôn búi tóc của lão ma. Tóc Phong Tinh Cổ Thi xõ xuống, trông lão càng thảm hại hơn.

Lão ngược mặt nhìn Á Tiên rồi đột ngột quay sang Thường Luân cất tiếng thật ôn nhu từ tốn :

- Thường Luân, ngươi nghe Á Tiên nói rồi chứ?

Thường Luân nhìn lão ma rồi xuống giọng :

- Đệ tử đã nghe tất cả những gì Á Tiên nói.

- Vậy ngươi có đồng ý với những gì Á Tiên nói không?

Thường Luân quay sang Á Tiên.

Á Tiên chớp mắt với Thường Luân, đồng dạng nói :

- Lão không cần thiết hỏi Thường đại ca mà tự Á Tiên sẽ cung phụng sự lão.

Thường Luân thở dài nói với Phong Tinh Cổ Thi :

- Nàng tự nguyện nếu như sư phụ chịu truyền thụ võ công cho đệ tử.

Phong Tinh Cổ Thi gật đầu :

- Được, lão phu sẽ truyền tất cả tuyệt kỹ võ công của lão cho ngươi, nhưng trước hết lão muốn Hà Á Tiên phải tuân thủ lời nói của ả.

Thường Luân lắc đầu :

- Sư phụ đòi hỏi quá.

- Ngươi đúng là tên bỉ ổi và nham hiểm. Trong ý niệm của ngươi nghĩ lão đang tìm cách ly gián ngươi và Á Tiên chứ gì?

- Kê có ý xấu thường lộ ra ngoài bằng ngôn phong. Thật ra sư phụ đang có ý đó.

Phong Tinh Cổ Thi lắc đầu :

- Lão đã có trên trăm đệ tử sùng kính lão, nhưng lão chỉ sai lầm một lần, đó là lần lão chọn người.
- Đệ tử lúc nào cũng sùng bái sư phụ và mong mỗi được tiếp thu tuyệt thức võ công của sư phụ.

Á Tiên chen vào nói với lão ma.

- Phong Tinh lão ma đã nghe tất cả nỗi lòng của Thường đại ca, vậy lão còn tiếc gì mà không chịu truyền thụ võ công bản thân cho người? Lão có được một đệ tử như đại ca là tốt quá rồi, nhưng sự ích kỷ nhỏ nhen đã hại lão mất một đệ tử có căn cơ xứng đáng là thiên hạ đệ nhất nhân.

Phong Tinh Cổ Thi quát mắt nhìn Á Tiên :

- Cô nương chỉ biết có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Thường Luân thôi. Rồi đây cô nương sẽ hối không kịp.
- Lão đừng giờ trò ly gián Á Tiên và Thường đại ca nữa có được không? Những lời lão nói ra bây giờ đối với Á Tiên và Thường đại ca không lọt lỗ tai đâu.

Phong Tinh Cổ Thi thở gấp từng cơn một. Lão nghiêng răng nói :

- Lão phu sẽ mở mắt cho nàng.

Phong Tinh Cổ Thi quay lại Thường Luân :

- Lão phu đồng ý truyền thụ tuyệt thức võ công cho người.

Thường Luân quỳ xuống hành đại lễ :

- Đa tạ sư phụ đã ban ơn!
- Người đừng giả vờ đóng kịch khách sáo nữa. Đứng lên đi! Dưới mắt lão người chỉ là nghiệp chướng mà thôi.

Á Tiên hừ nhạt nói :

- Thường đại ca đã hành đại lễ, lão còn ngiệt ngã phẫn nộ với chàng làm gì nữa.

Á Tiên đỡ Thường Luân đứng lên.

Thường Luân đứng lên rồi, Phong Tinh Cổ Thi mới rút lên the thé đọc khẩu quyết :

- Phan đông khởi họa, ý thủ Đan Điền. Khi đạt đến cảnh giới dốc sức, khí sẽ phân tâm toàn thân thì phát tích bằng được vào Đan Điền bằng thần trí. Dùng lưỡi điểm vào đại huyệt Long Trì, cổ công sẽ tu thành Cương Thi đại pháp.

Phong Tinh Cổ Thi lưỡng lự, rồi nói :

- Tùy ý chí của người thôi.

Á Tiên khịt mũi :

- Lão nói vậy mà nghe được hả. Có thể lão truyền khẩu quyết luyện công cho Thường đại ca thật, nhưng muốn tu thành võ công đó chắc phải mất một trăm năm. Lúc đó thì có tu thành võ công của lão, Thường đại ca cũng xê bóng rồi.

Phong Tinh Cổ Thi trợn mắt :

- Thế cô nương muốn gì nào?
- Á Tiên tự nguyện hầu dịch lão bởi muốn Thường đại ca thành nhân chi mỹ trong một thời gian ngắn thôi. Muốn vậy thì lão hãy truyền thẳng nguyên khí đã tu thành cho Thường đại ca.
- Cô nương có điên không vậy? Lão phu phải truyền công lực của lão cho gã à?

Á Tiên gật đầu :

- Chỉ có cách đó là nhanh nhất thôi.

Á Tiên vừa nói vừa giơ cao roi. Phong Tinh Cổ Thi khoát tay. Xích sắt va vào vách đá phát ra những tiếng leng keng buốt cả thính nhĩ. Lão vừa khoát tay vừa nói :

- Dâm nữ, người tính đánh lão phu nữa à?
- Tại lão muốn cãi lại lời nói của Á Tiên.
- Hừ, dâm nữ, đầu óc của người ngu muội rồi.
- Lão đừng nói nhiều.

Á Tiên trừng mắt nhìn Phong Tinh Cổ Thi :

- Sao, lão có chịu truyền công phu nội lực cho Thường đại ca không?

Phong Tinh Cổ Thi nhìn Thường Luân :

- Thường Luân, người có muốn lão phu truyền công lực cho người không?
- Đệ tử sẽ thọ nhận công phu của sư phụ.
- Thế thì người hãy đến ngồi trước mặt ta!

Thường Luân lưỡng lự.

Á Tiên nghiêm mặt :

- Lão có ý gì chẳng?

Phong Tinh Cổ Thi quay sang nhìn nàng :

- Lão không giết gã đầu, dâm nữ đừng lo tình lang của người sẽ táng mạng bởi tay lão phu. Lão chỉ tâm niệm mở mắt ngu muội của dâm nữ thôi.

Phong Tinh Cổ Thi ngoắc Thường Luân :

- Đệ tử, sao người còn đứng đó?

Thường Luân rút một luồng chân khí thật đầy để lấy dũng làm tâm, bước thẳng đến đối mặt với Phong Tinh Cổ Thi.

Phong Tinh Cổ Thi nhìn Thường Luân truyền âm nhập mật hỏi :

- Nếu như người thu nhận công lực của lão thì người sẽ xử lão như thế nào?
- Đệ tử không dám vô lễ với sư phụ.

Lão truyền âm hỏi tiếp :

- Người không dám vô lễ với ta, vậy ta muốn Hà Á Tiên phục dịch ta, người có đồng ý không?

Thường Luân truyền âm đáp :

- Ý muốn của sư phụ, đệ tử sẽ lo chu toàn.

Phong Tinh Cổ Thi gật đầu :

- Ấu đây cũng là nghiệp chướng mà lão phải chịu. Nếu lão không tuân theo sự cưỡng bức của người và Á Tiên thì lão cũng tàn phế trong thạch lao này. Ta biết, dù có truyền chân nguyên hóa hầu cho người thì lão cũng bị giam trong thạch lao này, nhưng đổi lại, lão cũng có được Hà Á Tiên hầu phục.

Thường Luân cúi đầu.

Phong Tinh Cổ Thi nhìn Thường Luân :

- Người... người đồng ý chứ?
- Đệ tử sẽ chịu theo ý của sư phụ.
- Hừ, người hãy ngồi đi.
- Tuân lệnh sư phụ!

Thường Luân ngồi xuống trước mặt Phong Tinh Cổ Thi, Á Tiên lộ vẻ lo lắng khi đôi bàn thủ gậy guộc của Phong Tinh Cổ Thi áp vào thiên đình của

Thường Luân.

Nàng tập trung thu nhãn vào Phong Tinh Cổ Thi mà vận hành nguyên âm, nếu cảm thấy có sự biến gì thì sẽ giết lão ma ngay lập tức.

Phong Tinh Cổ Thi như đọc được ý niệm của Á Tiên bật tràng cười khanh khách rồi nói :

- Dâm nữ, ngươi yên tâm đi, lão không hại tình lang của ngươi đâu.

Phong Tinh Cổ Thi dứt lời tập trung khí lực tu vi của mình ào ào truyền sang Thường Luân. Trên đầu lão xuất hiện một luồng khói xanh trắng tấp, rồi luồng khói đó từ từ rút vào trong đầu lão thì phía thiên đỉnh của Thường Luân xuất hiện làn khói xanh.

Khuôn mặt của Phong Tinh Cổ Thi lăm chắm mồ hôi, bây giờ sắc diện của Thường Luân như muốn hóa thành ngọc lưu ly.

Một khắc, hai khắc, ba khắc, đến khi đôi tay của lão ma buông thõng xuống. Phong Tinh Cổ Thi chỉ còn đủ sức thều thào nói :

- Tất cả những gì của ta đã thuộc về ngươi.

Thường Luân đứng lên. Ánh mắt của Thường Luân giờ sáng ngời.

Y mỉm cười xá Phong Tinh Cổ Thi :

- Đa tạ sư phụ đã ra công thành toàn cho đệ tử.

Á Tiên mừng rỡ :

- Đại ca đã tự thành võ công của lão ma.

- Sư phụ thành tâm ban ơn cho huynh.

Á Tiên phấn chấn nói :

- Thế thì tốt rồi, lão ma chẳng còn ích lợi gì nữa, muội đưa tiễn lão xuống A tỳ vậy.

Á Tiên vừa nói vừa toan dùng chưởng đánh xuống đầu Phong Tinh Cổ Thi. Nàng chưa kịp thực hiện ý định giết Phong Tinh Cổ Thi thì hổ khẩu đã bị Thường Luân nắm cứng.

Á Tiên nhướn mày nhìn Thường Luân :

- Đại ca muốn để lão sống à?

Thường Luân gật đầu :

- Đại ca đã hứa với sư phụ để cho sư phụ sống chung với muội.

Á Tiên tròn mắt nhưng chưa kịp hỏi thì đã bị Thường Luân điểm vào ba đại huyệt.

Á Tiên hốt hoảng :

- Đại ca sao lại điểm huyệt muội?

- Muội sẽ ở lại đây phục dịch cho sư phụ Phong Tinh Cổ Thi.

Á Tiên lắc đầu.

Thường Luân nhìn nàng nói :

- Hà muội đã tự nguyện hứa sẽ trở thành thị nữ của Phong Tinh Cổ Thi sau khi lão truyền công lực cho huynh rồi mà.

- Nhưng khi đã nói thì không thể rút lời được.

Thường Luân vừa nói vừa vận chuyển công phu vừa mới tự thành điểm một lúc vào ba mươi sáu đại huyệt của Á Tiên. Á Tiên rú lên :

- Đại ca phế bỏ võ công của muội?

- Huynh bắt buộc phải làm vậy thôi.

Á Tiên ngồi bệt xuống đất bên cạnh Phong Tinh Cổ Thi.

Lão quay sang nhìn nàng :

- Bây giờ thì cô nương sáng mắt rồi chứ?

Á Tiên thỏ thẻ vừa khóc vừa nói :

- Thường đại ca, Á Tiên tốt với đại ca sao người lại xử tệ với Á Tiên như vậy?

Thường Luân lạnh nhạt nói :

- Vô độc bất trượng phu.

Gã vừa dứt tiếng thì Phong Tinh Cổ Thi bật cười giòn giã. Lão ngược nhìn Thường Luân :

- Ngươi cần ngọn tiểu thanh kỳ thì lấy trong chiếc gối của sư phụ.

Thường Luân xá Phong Tinh Cổ Thi :

- Đa tạ sư phụ ban ơn.

Thường Luân quay bước trở ra thạch lao. Y đứng ngay ngưỡng cửa thạch lao quay lại nói với Á Tiên :

- Muối hãy mở xích cho Phong Tinh sư phụ. Đại ca hứa sẽ không phụ lòng muối mà trở thành thiên hạ đệ nhất nhân.

Cánh cửa thạch lao đóng sập lại mà Á Tiên ngỡ như cánh cửa A tỳ khép lại chia cắt nàng với cõi dương trần. Nàng chỉ còn biết khóc trong nỗi đau tột cùng của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Phản sư Chọn tình

Quay trở lại Hàn Quân Đạt.

Khi nghe tiếng rên kia, Quân Đạt không khỏi ngạc nhiên bồi hồi. Rõ ràng là tiếng rên của một người mang trọng thương sắp vong mạng.

Chàng đẩy cửa gian thảo xá. Quân Đạt cau mày bởi người co ro trong thảo xá không phải ai xa lạ mà chính là gã quái nhân đã từng bám theo chàng và Khắc Thủy Phụng. Gã quái nhân vừa thấy chàng gượng đứng lên, lộ mắt nhìn.

Gã gầm lên tỏ sự phẫn nộ tột cùng nhưng lại loạng choạng hữu thủ ôm đại huyết Chấn Thủy, tả thủ thì vươn ra tổng về phía Quân Đạt một chưởng. Chưởng phong của gã không có chút lực kinh mà nhẹ êm như người ta đuổi ruồi.

Quân Đạt cau mày, gằn giọng nói :

- Thủy Phụng tỷ tỷ đâu?

Gã quái nhân khọt khẹt vài tiếng rồi, rồi nghiêng răng ken két, lao về phía Quân Đạt.

Quân Đạt chỉ cần lảng bộ thì gã quái nhân lao ra ngoài cửa, té lăn lông lốc trên mặt đất. Y cào hai tay như cổ bầu vùi một điểm tựa vô hình Quân Đạt thấy hiện tượng lạ liền phi thân đến toan xốc gã đứng lên, nhưng gã đã ườn người, nấc một tiếng rồi phun ra một vòi máu bầm.

Quân Đạt hỏi :

- Ngươi sao vậy?

Gã quái nhân run rẩy viết nguệch ngoạc mỗi chữ ‘vương’ thì trợn mắt. Ngũ quan của gã rịn máu tươi, hồn lìa khỏi xác.

Quân Đạt xốc y lên. Đến lúc này chàng mới biết gã đã bị trúng độc, thậm chí cũng không còn lưỡi để nói. Thấy tình cảnh của gã quái nhân, Quân Đạt không khỏi bồi hồi thương cảm.

Chàng tự hỏi :

- Ai đã hạ thủ gã tàn độc như vậy chứ?

Ý niệm đó còn đọng trong đầu Quân Đạt thì xa xa có tiếng hú cất lên lạnh lạnh. Tiếng hú kia lỏng lẻo, chứng tỏ người sắp đến có công lực kinh thiên đảo hải.

Tiếng hú vừa dứt thì Nhiếp Thần Quân đã băng đến. Lão sững sờ nhìn Quân Đạt đứng bên xác gã quái nhân. Nhiếp Thần Quân nhìn Quân Đạt mà không thốt lời nào.

Quân Đạt cau mày :

- Lão là Nhiếp Thần Quân?

Nhiếp Thần Quân chỉ xác gã quái nhân :

- Ngươi đã giết Độc Cô Nhân? Ngươi giết Độc Cô Nhân.

Quân Đạt chưa kịp trả lời thì Nhiếp Thần Quân đã gầm lên :

- Ngươi đền mạng cho lão đệ của ta!

Nhiếp Thần Quân dứt lời thì triển luôn quỷ vực thanh. Tiếng hú của lão vang lên lạnh lạnh nhưng có sức mạnh vô hình công phá nội lực đối phương.

Quỷ vực thanh của Nhiếp Thần Quân vừa thi triển thì Quân Đạt cảm nhận xung quanh mình có những tia khí vô hình chỉ chít toan xuyên qua da thịt mà công phá lực phủ ngũ tạng.

Quân Đạt cảm nhận điều đó, nhận biết ngay trước mặt mình là một đại cao thủ không thể xem thường liền vận công phát triển oai lực của Liên hoa băng ngăn những đạo khí vô hình quỷ vực thanh.

Ngay lập tức toàn thân Quân Đạt xuất hiện bức sương khí giá lạnh bao bọc không để những đạo âm thanh quỷ vực vô hình công phá nội tạng.

Mặc dù đã có Liên hoa băng hộ thể nhưng chung quanh Quân Đạt vẫn phát ra những tiếng nổ lách bách.

Nhiếp Thần Quân thấy hộ thể Liên hoa băng bảo vệ được thân pháp Quân Đạt liền thu hồi âm vực, quát lớn :

- Tiểu tử, thì ra ngươi giết Độc Cô Nhân lão đệ của ta đoạt được Liên hoa băng.

Cùng với lời nói đó, lão chấp bàn thủ, phóng ra một đạo chỉ kinh mạnh tợ sét trời.

Quân Đạt cau mày khi thấy đối phương chưa tìm hiểu căn nguyên mà đã bức ép chàng. Sự phẫn nộ bất ngờ trào lên, chàng không thèm lách tránh đạo chỉ của Nhiếp Thần Quân mà thi triển luôn tuyệt thức Chi Điện Di Sơn đón thẳng đỡ thẳng vào đạo kinh lôi chỉ của Nhiếp Thần Quân.

Hai đạo chỉ có sức mạnh di sơn đảo hải chạm thẳng vào nhau, phát ra tiếng nổ khủng khiếp. Cả không gian như xáo động hẳn lên, gian thảo xá hoang tàn xiêu vẹo bị thổi tung đi chẳng khác nào chiếc lá khô bị cơn lốc dữ cuốn tốc lên cao.

Nhiếp Thần Quân thối lui ba bộ, lắc lư liên tục. Trong khi đó, Quân Đạt vẫn trụ thân yên vị.

Lão Thần quân vừa sững sờ vừa phẫn nộ. Lão gằn giọng nói :

- Ngươi là đệ tử của Ma Thần Cát Giả, lão ma sai ngươi đến để đoạt tiểu bạch kỳ của lão phu?

Quân Đạt hỏi ngược lại lão :

- Lão cũng là chủ nhân một ngọn tiểu kỳ?

Quân Đạt vừa dứt lời thì Nhiếp Thần Quân lặng người tới, trừng mắt nhìn thẳng vào Quân Đạt. Lão ôn tồn nói :

- Hãy nhìn vào mắt ta, ngươi sẽ hiểu ngươi là ai.

Lời nói ôn nhu của Nhiếp Thần Quân như có ma lực vô hình sai khiến Quân Đạt nhìn vào đôi thần nhãn của lão. Vừa chạm vào mắt của Nhiếp Thần Quân, đầu óc Quân Đạt tự dưng xây xẩm. Thần trí của chàng bỗng dưng mụ mẫm. Chàng định trí, nhưng ánh mắt của Nhiếp Thần Quân như có ma lực hấp dẫn suy tưởng của Quân Đạt.

Nhiếp Thần Quân nghiêm giọng nói :

- Tiểu tử, ngươi vĩnh viễn không bao giờ được nhìn thấy vàng nhật quang nữa.

Mặc dù nghe Nhiếp Thần Quân nói, Quân Đạt cảm thấy đại họa sắp ập xuống đầu mình, nhưng chàng cũng không sao dời tình nhãn khỏi đôi mắt thâm hờn của lão Thần quân. Chàng cảm nhận mắt mình cay xé và sắp nổ tung ra nếu như không cưỡng lại ý niệm phải nhìn vào mắt đối phương.

Mồ hôi rịn ra trên trán Quân Đạt.

Nhiếp Thần Quân trùng trùng tiến dần đến Quân Đạt. Oai lực của Nhiếp Thần đại pháp khiến Quân Đạt không sao tự chủ được nữa mà đứng phồng như pho tượng chờ lão Thần quân cướp đi cái hồn mà thôi.

Đôi tình nhân của Quân Đạt từ từ ngầu đục, nhưng đúng vào lúc Nhiếp Thần đại pháp phát triển đến cảnh giới tối thượng để phá hủy đôi con người của Quân Đạt thì bất ngờ một đóa hoa lan lướt ngang qua trước mặt Quân Đạt.

Kỳ biến ấy chỉ diễn ra trong chớp mắt, với bất kỳ ai thì kỳ biến kia cũng không thể thoát được đại họa đui mù bởi Nhiếp Thần đại pháp của lão Thần quân, nhưng Quân Đạt thì khác. Một khoảnh khắc chớp mắt đó cũng đủ cho chàng định trí hóa giải nhiếp hồn đại pháp của lão Thần quân.

Quân Đạt rùng mình, cất tiếng hú lạnh lạnh. Tiếng hú thì oai đó khiến thần thức của chàng nhanh chóng phục hồi, trong khi Nhiếp Thần Quân còn đang sững sờ, ngạc nhiên không ngờ đối phương của lão lại có thể hồi phục thần trí và nhân lực nhanh đến vậy.

Quân Đạt hú dứt hơi quát lớn :

- Song Chi Đoạt Mạng, Chi Điện Di Sơn.

Cùng với tiếng quát đó, hữu thủ thì triển Song Chi Đoạt Mạng, tả thủ dụng ngang ngực xĩa tới ngọn Chi Điện Di Sơn tập kích trực diện Nhiếp Thần Quân.

Hai thế chỉ của Quân Đạt chẳng khác nào ba ngọn sét trời với oai lực khai sơn phá thạch ào ào ập thẳng đến lão Thần quân. Trước thế công mãnh liệt của Quân Đạt, Nhiếp Thần Quân dù muốn hay không cũng phải phóng lôi chỉ, vận dụng toàn bộ nội công bản thân chống đỡ.

- Âm..

Tuyệt thức Chi Điện Di Sơn của Quân Đạt đánh thẳng vào ngọn lôi chỉ của Nhiếp Thần Quân, phát ra tiếng nổ như sấm rền nhưng tuyệt thức Song Chi Đoạt Mạng thì chẳng khác nào lưỡi kéo thần chết chụp xuống đối phương.

Cánh cửa A tỷ đã mở rộng để đón lão Thần quân nếu như hai đạo Song Chi Đoạt Mạng chém xĩa tước lấy thủ cấp của lão nhưng khi hai đạo chỉ còn cách lão Thần quân độ một gang tay thì một ngọn tiểu kỳ màu đỏ cắt ngang, cùng với một đạo kinh đón đỡ.

- Âm

Trời đất như chuyển màu, mây dạt ra xung quanh, đất như dậy sóng.

Còn Nhiếp Thần Quân thì bị dư kinh hất về sau ngồi bệt xuống đất. Đứng chắn trước mặt Nhiếp Thần Quân chính là chủ nhân Tiên cung Lục Thái Mẫu.

Cùng lúc đó Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm cũng phiêu diêu lướt đến bên cạnh Lục Thái Mẫu.

Quân Đạt thấy nàng, lòng bồi hồi xúc động buột miệng nói :

- Tuyết Trâm

Lục Thái Mẫu lờm chàng.

Nhiếp Thần Quân đứng dậy, bước lại bên Lục Thái Mẫu ôm quyền xá :

- Nếu không có lão lão thì Nhiếp Thần Quân đã táng mạng bởi tuyệt thức Song Chi Đoạt Mạng của gã tiểu tử này rồi.

Lục Thái Mẫu nhìn lại Nhiếp Thần Quân :

- Lão đã được ta cứu mạng, ơn đó rất nặng đấy.

- Lão lão muốn đòi ơn?

- Không sai.

- Lão lão muốn Nhiếp Thần Quân dâng tiểu bạch kỳ?

Lục Thái Mẫu gật đầu :

- Ta muốn ngọn tiểu bạch kỳ.

Nhiếp Thần Quân sa sầm mặt :

- Nhiếp Thần Quân chưa từng chịu ơn ai bao giờ. Mang ơn đúng là khó trả nhưng nếu người ta ra ơn đòi trả ơn thì Nhiếp Thần Quân chẳng bận tâm làm gì nữa.

Nhiếp Thần Quân dứt lời, lạng bộ trở khinh thuật lướt về phía nền nhà gian thảo xá, mở nắp một cái hòm bí mật, lấy ra ngọn tiểu bạch kỳ.

Lão nhìn Quân Đạt rồi quay lại Lục Thái Mẫu :

- Cái ơn cứu mạng của lão chỉ đáng trả bằng nửa ngọn tử kỳ này thôi. Nếu như lão phối hợp cùng với ta bắt tiểu tử này phải đền mạng cho lão đệ Độc Cô Nhân thì mới đáng giá trọn vẹn ngọn tiểu kỳ.

Lục Thái Mẫu cười khẩy rồi nói :

- Ngươi hãy trao ngọn tiểu bạch kỳ cho ta, rồi cứ đứng đó mà nhìn ta đòi nợ máu giùm ngươi.

Nhiếp Thần Quân gạt đầu, phóng ngọn tiểu bạch kỳ xuống đất bên cạnh ngọn tiểu huyết kỳ.

Lục Thái Mẫu mỉm cười nhìn hai ngọn tiểu kỳ phe phẩy bởi những ngọn gió hiu hiu.

Tuyết Trâm lí nhí nói :

- Thái mẫu, chúng ta đã có được tiểu kỳ rồi..

Lục Thái Mẫu liếc nàng :

- Hừ, ngươi im đi.

Lục Thái Mẫu chỉ Quân Đạt :

- Ta cần gã.

- Thái mẫu!

Lục Thái Mẫu không màng đến lời của Tuyết Trâm mà rút luôn ngọn tiểu huyết kỳ phóng xuống đất găm bên cạnh hai ngọn tiểu kỳ kia.

Tuyết Trâm bối rối vô cùng. Nàng hướng về Quân Đạt muốn nói câu gì đó nhưng chạm vào ánh mắt khắt khe của Lục Thái Mẫu đành cúi đầu bặm môi.

Trong khi đó, Quân Đạt thấy lối hành xử của Lục Thái Mẫu thì những ý niệm sùng kính trước đây của chàng được thay bằng sự bất nhẫn.

Chàng nghiêm giọng nói :

- Lục Thái Mẫu đã có tiểu bạch kỳ của Nhiếp Thần Quân rồi sao không đi?

- Ta cần cả ngọn tiểu hắc kỳ của ngươi nữa.

Quân Đạt nhún vai :

- Đáng tiếc Quân Đạt đã đánh mất ngọn tiểu hắc kỳ rồi, chỉ còn ngọn tử kỳ của Tích đảo chủ mà thôi.

Quân Đạt vừa nói vừa rút ngọn tiểu kỳ phóng xuống chân mình. Chàng nhìn Lục Thái Mẫu nói :

- Một mình Thái mẫu giữ ba ngọn tiểu kỳ mà vẫn còn thiếu à?

- Không đủ bảy ngọn tiểu kỳ thì vẫn thiếu. Ngoài những ngọn tiểu kỳ ra, ta còn cần cả Liên hoa băng trong nội thể ngươi nữa.

Quân Đạt lắc đầu :

- Thái mẫu tham lam quá.

- Để hội kỳ ta không từ bỏ thủ đoạn nào cả.

- Quân Đạt cũng có ý định hội kỳ.

- Vậy lão và ngươi có cùng mục đích thì trong hai ta phải có một rời bỏ cõi nhân gian. Nếu ngươi có đủ bản lĩnh thì ba ngọn tiểu kỳ sẽ thuộc về ngươi.

- Lục Thái Mẫu đã muốn thì Quân Đạt bắt buộc phải tuân theo ý người.

- Khẩu khí đáng mặt anh hùng.

- Quân Đạt không khách sáo.

- Ta cũng không nghĩ ngươi là bậc hậu bối đâu.

Lục Thái Mẫu vừa dứt lời liền vận hóa nguyên âm. Liền lập tức toàn thân xuất hiện những luồng kiếm khí bao bọc. Thấy Thái mẫu vận công liền có hiện tượng lạ, Quân Đạt nghĩ thầm :

- Vô công của Lục Thái Mẫu phải có chỗ đặc dị tới thượng nên mới khiến lão Nhiếp Thần Quân nể trọng, mình không thể xem thường được.

Nghĩ như vậy Quân Đạt liền vận hóa chân khí, phát triển oai lực của Liên hoa băng. Thân ảnh chàng liền có một bức ảnh mờ sương khói giá lạnh bao bọc.

Lục Thái Mẫu nhìn Quân Đạt nói :

- Tuổi trẻ như ngươi mà có đăng thần công hộ thể thì thật là hiếm có trên giang hồ.
- Thái mẫu quá khen, chẳng qua Quân Đạt gặp kỳ duyên thấu nạp được Liên hoa băng.
- Nếu ngươi không gặp kỳ duyên thì sẽ có lợi cho ngươi hơn nhưng tất cả đã muộn quá rồi.

Thái mẫu đổi giọng thật nghiêm :

- Ta rất tiếc cho ngươi.

Nghe Thái mẫu nói, Quân Đạt ngỡ như mình đang là một gã nô tài không hơn không kém của Tiên cung, nên sự phẫn nộ thoáng chốc dâng trào.

Quân Đạt đáp lời Thái mẫu :

- Thái mẫu có tiếc cho Quân Đạt cũng không được, bởi Quân Đạt và Thái mẫu có chung một mục đích hội kỳ.
- Ta nghe ngươi nói không còn tiếc rẻ một đóa kỳ hoa của võ lâm nữa.

Tuyệt Trâm lắc đầu nói với Thái mẫu :

- Sư mẫu.

Lục Thái Mẫu khoát tay, trừng mắt nhìn nàng :

- Không cần ngươi xen vào.

Lục Thái Mẫu nạt Tuyệt Trâm rồi quay ngoắt lại Quân Đạt :

- Quân Đạt, ngươi sẵn sàng rồi chứ?
- Quân Đạt đã chuẩn bị đối phó Thái mẫu.

Chàng chỉ ngón tiểu kỳ vừa đoạt được của Tích Lịch Bang :

- Nếu Quân Đạt thọ tử dưới tay Thái mẫu thì ngón tiểu kỳ sẽ thuộc về Thái mẫu.
- Tất nhiên rồi.

Lục Thái Mẫu vừa nói vừa vận chuyển chân âm.

Những đạo kiếm khí di chuyển vùn vụt xung quanh thân ảnh của Lục Thái Mẫu trông vô cùng huyền ảo và lạ mắt.

Lục Thái Mẫu quát :

- Tiểu tử, ngươi đừng trách lão lão.

Lục Thái Mẫu lướt đến Quân Đạt bằng bộ pháp Bát Quái Mê Tung Bộ. Thân pháp của Thái mẫu như nước chảy mây trôi, nhanh không thể nào tưởng tượng được. Mặc dù Quân Đạt đã chuẩn bị tinh thần để đối phó với một đại cao thủ, nhưng khi Lục Thái Mẫu trở Bát Quái Mê Tung Bộ chàng không khỏi sững sờ, chỉ biết nhìn mà không biết phản ứng.

Đến khi chàng cảm nhận được con gió hiu hiu thoát ập tới mình, Quân Đạt mới giật mình, cùng lúc Lục Thái Mẫu quát lớn :

- Khai Vân Tích Địa.

Song thủ của bà như hóa thành hai con tróc xoáy quần thẳng đến Quân Đạt. Cùng lúc với sự xuất hiện của hai con tróc xoáy thì trời đất đổi màu u ám.

Quân Đạt có muốn tránh né cũng đã muộn màng. Chẳng nghĩ rằng vận hết nội công, hữu thủ thi triển Chi Điện Di Sơn, tả thủ phát tác Song Chi Đoạt Mạng đón lấy hai con tróc xoáy kinh của Lục Thái Mẫu.

Hai đạo chỉ pháp của Quân Đạt đỡ thẳng vào hai con tróc nhỏ của Lục Thái Mẫu như đánh vào một xoáy nước chẳng có phản kinh, mà ngỡ như đánh vào chỗ vô tâm vô tích.

Xoáy kinh của Lục Thái Mẫu như rút lấy chi phong của chàng mà vẫn ập tới tập kích Quân Đạt.

Sự biến quá là ngoài sức tưởng tượng của Quân Đạt, chẳng ngờ có thứ công phu đặc dị như vậy trên giang hồ. Ý niệm về sự đặc dị còn đọng trong đầu thì áp lực của xoáy kinh Khai Vân Tích Địa đã tập kích thẳng vào chính diện rồi.

Lực kinh rất ôn nhu nhưng nhắc bóng Quân Đạt lên khỏi mặt đất chẳng khác nào lốc xoáy cuốn lấy một cánh diều.

Quân Đạt chơi vui, toan trở khinh công thượng thừa đập lên xoáy khí kinh để thoát ra ngoài, nhưng ý niệm đó vừa lóe lên thì một tiếng nổ như sấm rền vang lên ngay bên tai chàng.

- Âm

Đầu óc Quân Đạt quay cuồng, có những tiếng u u, toàn thân ê ẩm, nội lực tản mát, từ trên cao rơi thẳng xuống đất.

- Bạch.

Nhờ có Liên hoa băng hộ thể, Quân Đạt không tan xương nát thịt nhưng cũng không kèm nổi phải ọc ra một búng máu tươi, thần sắc biến đổi tái mét trông thật là thảm hại. Phần nộ tột cùng, Quân Đạt gượng đứng lên.

Lục Thái Mẫu nghiêm giọng nói :

- Tiểu tử không chịu nổi một chương Khai Vân Tích Địa của ta thì sao có thể hội kỳ được.

Lục Thái Mẫu vừa nói vừa toan trở trào công lướt tới thọc vào vùng hạ đẳng Đan Điền của Quân Đạt thì Tuyết Trâm lướt đến đứng chặn trước mặt chàng.

- Sư thái.

Quân Đạt phần nộ quá lớn :

- Tránh ra, Quân Đạt đón mụ một chương nữa.

Chàng vừa đẩy Tuyết Trâm vừa hét lớn :

- Quân Đạt không thất thủ dễ dàng đâu.

Quân Đạt vận hết nội công phát tác một đạo Chi Điện Di Sơn nhắm Lục Thái Mẫu tập kích. Ngọc chỉ của chàng phát ra xé gió như tiếng lụa xé đánh nhanh vào thân pháp của Lục Thái Mẫu.

Mặc dù nhìn thấy Quân Đạt tập kích mình nhưng Lục Thái Mẫu như kẻ bàng quan không màng tới vẫn dụng trào công thọc tới Đan Điền của chàng.

Tuyết Trâm gào lớn :

- Thái mẫu Ngọn Chi Điện Di Sơn chạm đến màn kiếm khí bao bọc thân pháp Lục Thái Mẫu thì bị màn kiếm khí đó đánh dạt ra hai bên, trong khi trào thủ của Lục Thái Mẫu chộp tới Đan Điền Quân Đạt.

Mạng sống của Quân Đạt đã được định bởi trào pháp của Lục Thái Mẫu, dù cho chàng có thần công hộ thể Liên hoa băng cũng không thoát khỏi cái chết.

Trong lúc phần nộ dâng tràn, Quân Đạt đâu còn phân định sống chết nữa nhưng khi trào công của Lục Thái Mẫu vừa chạm vào trường y thì Tuyết Trâm đã băng tới, ngọc thủ đánh ra một đạo kinh ôn nhu tập kích vào bả vai phải của Quân Đạt, đẩy chàng qua một bên.

Trào pháp của Lục Thái Mẫu trượt qua hông chàng, bứt luôn một mảnh vải.

Lục Thái Mẫu bắt nhãn quát lớn :

- Nha đầu to gan.

Mặc cho Lục Thái Mẫu tỏ lộ sự phần nộ, Tuyết Trâm vẫn cách không điểm chỉ điểm vào tinh huyết của Quân Đạt rồi xóc nách chàng trở luôn khinh công thượng thặng thoát đi.

Lục Thái Mầu gần giọng :

- Nha đầu, còn bỏ chạy à?

Lục Thái Mầu sần bộ nhưng chưa kịp đuổi theo Tuyết Trâm và Quân Đạt thì Tuyết Trâm đã quăng ngược về sau một hỏa pháo.

- Bụp.

Quả pháo phát nổ tỏa khói mù mịt.

Lục Thái Mầu hừ nhạt một tiếng, phát tay phóng ra hấp lực thu luôn một lúc bốn ngọn tiểu kỳ, đồng thời trở khinh pháp lướt lên không vượt qua khói pháo. Lục Thái Mầu như người biết đằng vân, đạp lên khói mà đuổi theo Tuyết Trâm và Quân Đạt.

Thấy Lục Thái Mầu thi triển Bát Quái Mê Tung Bộ đến cảnh giới tối thượng thì Nhiếp Thần Quân chỉ biết đứng phăng ra nhìn. Khi khói tan thì Lục Thái Mầu lẫn Tuyết Trâm và Quân Đạt mất hút rồi. Nhiếp Thần Quân thờ dài lắc đầu.

Lão than thầm :

- Chủ nhân Tiên cung vẫn là người đứng đầu trong những chủ nhân của Thất Kỳ Đoạt Mạng. Minh mãi mãi không thể là đối thủ của Lục Thái Mầu.

Lão lắc đầu bước đến bên xác Độc Cô Nhân :

- Lão đệ, khi đại ca thoát khỏi thiên lao của Long Thiên tự thì đệ đã không còn trên cõi đời này nữa. Nhưng lão đệ cứ yên lòng nhắm mắt, nhất định lão huynh sẽ trả hận cho đệ.

Tuyết Trâm cấp Quân Đạt cũng trở Bát Quái Mê Tông bộ thoát chạy. Nàng thừa biết Lục Thái Mầu không thể bỏ qua mà để cho nàng cấp Quân Đạt đi, nên phải dụng đến hỏa khói nhằm tìm cách đánh lạc hướng Lục Thái Mầu.

Quân Đạt bị Tuyết Trâm điểm vào tinh huyết không thể cử động được, tức uất đến nghẹn lời. Chàng hậm hực nói :

- Ta biết nàng là ai rồi, hãy bỏ ta xuống đi. Ta quyết một trận sinh tử với sư mẫu nàng. Bỏ ta xuống đi.

Tuyết Trâm không màng đến lời nói của Quân Đạt mà tập trung tinh lực để trở Bát Quái Mê Tông bộ trốn chạy mà thôi. Nàng cảm nhận sau lưng nàng có luồng gió hiu hiu thổi tới, biết ngay đó là tuyệt kỹ Khai Vân Tích Địa chuyển hóa thành hấp lực sẽ rút nàng.

Tuyết Trâm bậm môi giậm mạnh mũi hài lướt đến một gò đá, tránh né ngọn hấp lực âm công của Lục Thái Mầu. Nàng vừa đặt chân đến gò đá mới biết trước mặt là một bờ vực sâu hun hút không còn đường tháo chạy.

Lục Thái Mầu lướt đến dưới bờ đá :

- Nha đầu to gan!

Tuyết Trâm sợ đến biến sắc, mồ hôi tuôn đầm đìa trên diện. Nàng lí nhí nói :

- Sư mẫu hãy tha cho Hàn đại ca.

- Hừ, tha cho gã để tâm nguyện của ta không thành sao. Nha đầu mau đưa gã xuống đây!

Tuyết Trâm lắc đầu :

- Con không dám cãi lệnh sư thái. Nếu Quân Đạt chết thì Tuyết Trâm sẽ chết theo chàng.

- To gan thật, Lục Thái Mầu này không có một đệ tử như ngươi. Ngươi thật đáng chết.

Lục Thái Mầu dứt lời thi triển Bát Quái Mê Tông bộ lướt lên gò đá. Chân vừa đặt xuống gò đá, Lục Thái Mầu đã vươn trảo thủ chụp đến Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm bật khóc, vừa khóc vừa nói :

- Sư thái tha cho con.

Nàng nói xong, không chờ cho trảo thủ của Lục Thái Mầu chụp xuống mình mà cấp luôn Quân Đạt nhảy xuống vực.

Lục Thái Mầu gầm lên :

- Nha đầu, ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Tình của nàng Nợ cũng của nàng

- Hàn đại ca... Hàn đại ca!

Tuyết Trâm nhìn quanh. Nàng biết được mình vừa thoát chết bởi phía dưới vực là đồng dây leo lâu ngày bện thành một võng lưới đỡ lấy họ. Nếu không có đồng dây leo này có lẽ thân xác Tuyết Trâm đã hóa thành tro bụi.

Tuyết Trâm không thấy Quân Đạt liền liền tưởng đến cái chết đã đến với chàng. Nàng nghĩ thầm :

- “Minh may mắn rơi trên đồng dây leo này, lỡ Quân Đạt không được may mắn như mình thì sao?”

Nghĩ như vậy, Tuyết Trâm lo lắng vô cùng, nàng bắt tay lên miệng gọi lớn :

- Hàn đại ca...

Tiếng của Tuyết Trâm lồng lộng vang lên do vách núi vọng lại.

- Quân Đạt, huynh ở đâu? Quân Đạt!

Mặc cho nàng hét đến khản cổ, nhưng không có tiếng Quân Đạt đáp trả lại. Tuyết Trâm phi thân xuống khỏi đồng dây leo, nàng quan sát chung quanh mới nhận ra nơi mình đứng có một địa thế kỳ lạ. Nếu có trí tưởng tượng một chút, có thể nói Tuyết Trâm đang ở trong một cái hồ lỗ không lỗ do thiên nhiên tạo thành.

Tuyết Trâm nhìn quanh tìm Quân Đạt :

- Quân Đạt, chàng đang ở đâu?

Tuyết Trâm bới đồng dây leo, nhưng vẫn không tìm ra tung tích của chàng.

Nàng buột miệng nói :

- Sao lạ kỳ vậy? Dù chàng có chết thì xác vẫn phải còn chứ.

Nghĩ đến đó Tuyết Trâm lắc đầu xóa những ý tưởng bi ai ra khỏi ý niệm mình. Nàng thở dài nói :

- Nhứt định chàng không chết. Nếu chàng chết thì mình cũng chết theo chàng. Đây có thể là cái huyết của mình và chàng. Ông trời đã an bài như vậy rồi.

Cùng với những lời than vãn đó, Tuyết Trâm quyết định đi tìm xác Quân Đạt để được chết bên cạnh chàng.

Nghĩ như vậy, Tuyết Trâm toan rào bước thì nghe tiếng Quân Đạt cất lên ngay sau lưng mình :

- Nàng tìm ta để làm gì?

Tuyết Trâm quay ngoắt lại, cất tiếng mừng rỡ nói :

- Hàn đại ca!

Nhưng đáp lại sự phấn chấn của Tuyết Trâm, Quân Đạt đứng dưng khoanh tay trước ngực nhìn nàng.

Thấy thái độ dưng dưng và ánh mắt hằn học của Quân Đạt, Tuyết Trâm không khỏi ngỡ ngàng hỏi :

- Sao đại ca nhìn muội bằng ánh mắt hằn học vậy?

- Tại sao ư, sao nàng không tự hỏi lại mình?

Nghe Quân Đạt hỏi ngược lại mình, Tuyết Trâm càng sửng sờ hơn.

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm nói tiếp :

- Ông trời thật là khéo bày để ta và nàng cùng chết chung trong tuyết vực u ám này.

- Hàn đại ca nói gì muội không hiểu.

Quân Đạt cười nhạt, trừng mắt nhìn Bạch Hạc Tiên Từ Tuyết Trâm :

- Nàng có vì những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long không?

Tuyết Trâm gật đầu :

- Muội phải đoạt những ngọn tiểu kỳ đó cho sư thái.

Quân Đạt hừ nhạt một tiếng :

- Thế thì nàng còn gì để nói nữa không Tuyết Trâm! Trước đây trong hang doi, Quân Đạt đã hồ đồ làm những chuyện mà đại trượng phu không nên làm, nhưng xét cho cùng ta cũng đã đền lại cho nàng ngọn tiểu huỳnh kỳ. Thế thì xem như chúng ta chẳng còn nợ nần gì nhau nữa. Ngày hôm nay, nàng lại cùng sư thái của nàng đoạt tiếp ngọn tiểu kỳ, nếu rời khỏi tuyệt vực này, Quân Đạt sẽ đòi lại tất cả những lá tiểu kỳ trên giang hồ.

Tuyết Trâm lắc đầu :

- Hàn đại ca nói gì kỳ vậy? Tuyết Trâm không muốn đoạt tiểu kỳ của đại ca đâu.

- Hừ, nàng coi ta là đứa bé lên hai đấy à. Giữa Quân Đạt và nàng chẳng còn gì nữa đâu.

Nợ ta đã trả, còn tình thì chẳng còn để ta bận bịu.

Quân Đạt nói xong những lời bạc tình đó quay lưng thả bước bỏ đi. Tuyết Trâm nhanh như cắt trở luôn Bát Quái Mê Tông bộ lướt qua chắn ngang đường đi của Quân Đạt.

Nàng giang hai tay :

- Hình như trong ý niệm của đại ca không còn coi Tuyết Trâm như hôm nào ở hang doi?

- Đúng.

- Tuyết Trâm đã làm gì chứ?

Quân Đạt nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Bởi vì ta đang nghi ngờ nàng.

- Nghi ngờ gì?

- Mưu sâu kế độc của một dâm nữ chỉ muốn đoạt lấy những ngọn tiểu kỳ của ta.

Tuyết Trâm tròn mắt. Dung diện thanh tú, giai nhân của nàng thoáng ửng hồng vì thẹn, và vì giận. Tuyết Trâm cảm thấy sự phẫn nộ càng lúc càng dâng trào đến độ nước mắt trào ra hai bên khóe.

Nàng rít lên từng tiếng một :

- Sao Hàn đại ca gọi Tuyết Trâm là dâm nữ?

Quân Đạt cau mày hỏi ngược lại nàng :

- Nàng không phải là dâm nữ sao?

- Tuyết Trâm mà là một dâm nữ ư?

Dung diện nàng biến sắc xanh ròn. Nàng tự lập lại câu hỏi của mình :

- Ta là một dâm nữ ư? Quân Đạt sao lại nghĩ Tuyết Trâm là một dâm nữ, phải chăng khi con ong đã tỏ đường đi lối về thì chẳng màng đến cánh hoa toi tã?

Quân Đạt ngượng ngịu đáp trả nàng :

- Ta đã đền lại cho nàng ngọn tiểu huỳnh kỳ!

- Ngọn tiểu kỳ đó có thể đền được sự trong trắng của Tuyết Trâm sao? Tuyết Trâm không ngờ Quân Đạt là một kẻ đê tiện, bỉ ổi, một kẻ vô liêm sỉ như vậy. Tuyết Trâm sẽ trả lại cho ngươi những ngọn tiểu kỳ nhưng nhất định bắt ngươi phải chết dưới tay Tuyết Trâm.

Nàng lắc đầu :

- Món nợ của người đối với ta nặng như Thái Sơn, sâu như Đông Hải mà muốn trả món nợ đó chỉ có cái mạng của người mới có thể trả nổi.

Tuyết Trâm nghiêng rặng, rồi bất ngờ thi triển tuyệt thức Khai Vân Tích Địa nhằm thẳng Quân Đạt tập kích. Thế công của nàng trong lúc phần nộ được phát triển đến mười thành chân âm, nên sức mạnh ào ào như sóng biển ba đào bủa chụp xuống Quân Đạt.

Thấy Tuyết Trâm bất ngờ tập kích mình Quân Đạt không cần tránh né, bởi trong đầu chàng lóe lên ý niệm Tuyết Trâm đã bị chàng lật bộ mặt thật nên muốn hạ thủ chàng luôn, cùng với ý nghĩ đó, Quân Đạt vận công thi triển tuyệt thức Song Chi Đoạt Mạng hứng lấy chưởng kinh âm nhu của Tuyết Trâm.

- Chát...

Âm thanh khô khốc phát ra do chưởng và chỉ chạm thẳng vào nhau. Xét về thực lực lúc này, Tuyết Trâm không phải là đối thủ của Quân Đạt bởi trong nội thể của chàng đã có tinh khí của Liên hoa băng, nên sau âm thanh khô khốc đó Tuyết Trâm bị chỉ kinh hất lùi lại ba bộ chới với, trong khi Quân Đạt vẫn bình nhiên đứng như pho tượng vững chãi.

Tuyết Trâm rùng mình ọi luôn một bùm máu bầm. Về mặt nàng biến sắc trông vô cùng thương cảm.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt :

- Người hãy hạ thủ Tuyết Trâm luôn đi, kéo sau này ra khỏi tuyệt vực người sẽ hối hận đó.

Quân Đạt nhìn trả lại nàng :

- Ta không giết nàng đâu, mà chỉ không muốn gặp mặt nàng nữa thôi.

- Được, ngay ở đây người cũng sẽ không gặp mặt Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm vừa nói vừa gượng thi triển Bát Quái Mê Tông bộ phát chỉ kẻ một đường thẳng cắt ngang trước mặt mình. Nàng chỉ vạch đường vừa mới kẻ :

- Đây là ranh giới chia hai giữa ta và người. Nó là bức tường vô hình chia cắt Tuyết Trâm và Quân Đạt. Trong một hồ huyết sẽ có hai con người sống chẳng nhìn mặt nhau, chết mỗi người một nẻo.

Tuyết Trâm rút một hơi chân khí rồi ngồi kiết đả dưới đất vận công điều tức.

Quân Đạt nhìn nàng thoáng một chút sững sờ, nhưng những lời cương quyết của Tuyết Trâm khiến cho chàng không biết phải hành xử như thế nào nữa. Trong tình thế này mặc dù hai người cùng một cảnh ngộ nhưng giữa họ là một sự ngăn cách vô hình, mà mỗi người tự tạo ra.

Quân Đạt thờ dài, rồi bất chước Tuyết Trâm ngồi xuống vận công điều tức. Chàng cố xua những tạp niệm trong đầu mình nhưng những ý niệm hỗn độn vẫn nổi lên.

Quân Đạt tự kiểm lại tất cả những gì đã xảy ra giữa chàng với Tuyết Trâm

Quân Đạt tự hỏi mình :

- “Nếu không có Tuyết Trâm bao nhiêu lần cứu mạng mình thì giờ đây mình đã ra sao. Nếu không có Tuyết Trâm mình đã bỏ xác bởi Phong Tinh Cổ Thi và Ma Thân Cát Giã. Nếu không có Tuyết Trâm mình cũng đã loạn thần cuồng trí bởi Cương Thi đại pháp. Nếu không có Tuyết Trâm thì hôm nay đã là ngày giỗ đầu của mình rồi. Minh nợ Tuyết Trâm nhiều quá”.

Quân Đạt lắc đầu thờ dài.

Chàng khẽ liếc mắt nhìn qua Tuyết Trâm, thấy nàng vẫn ngồi bất động, nhưng hai bên khóe như có hai hạt ngọc lưu ly phản chiếu ánh nhật dương đã xé bóng. Hai hạt ngọc lưu ly kia chẳng phải gì xa lạ mà chính là hai giọt nước mắt uất hận của nàng.

Đôi vai Tuyết Trâm khẽ rung nhẹ.

Quân Đạt sững sờ :

- “Nàng đang khóc chăng?”.

Ý nghĩ đó khiến trong tâm Quân Đạt trào lên một nỗi niềm thương cảm, xót xa. Chàng buột miệng gọi khẽ :

- Tuyết Trâm!

Mặc dù nghe Quân Đạt gọi tên mình nhưng Tuyết Trâm không màng quay lại nhìn Quân Đạt. Với nàng bây giờ chỉ còn nỗi đau tình bị người phụ bạc, cùng nỗi xót xa cay đắng dâng ngập tâm ý.

Không nghe Tuyết Trâm trả lời mình Quân Đạt gọi tiếp :

- Tuyết Trâm!

Nàng vẫn im lặng, nhưng nước mắt lại trào ra. Quân Đạt thở dài, đứng bật dậy. Chàng toan bước qua vạch đường cắt ngang giữa hai người, nhưng Tuyết Trâm đã nghiêm giọng nói :

- Nếu như Quân Đạt bước qua vạch giới hạn giữa Tuyết Trâm và Quân Đạt thì Tuyết Trâm sẽ tự đoạn mạch chết ngay lập tức.

Giọng của nàng vừa nghiêm khắc vừa cương quyết khiến cho Quân Đạt phải dừng lại bên vạch giới cấm giữa nàng và chàng.

Quân Đạt thở ra, ôn tồn nói :

- Dù muốn sống, chúng ta cũng không sống được trong tuyết vực không có sinh lộ này. Tại sao ta và nàng lại tự làm khổ nhau?

Mặc cho Quân Đạt nói, nhưng Tuyết Trâm vẫn im lặng. Sự im lặng của nàng như một bức tường vô hình, nặng nề chia cắt họ.

Quân Đạt thở dài, lắc đầu đứng nhìn Tuyết Trâm. Chàng không biết dùng lời gì để phân giải nữa mà đành chấp nhận với sự chia cắt nặng nề này. Quân Đạt giờ đây chỉ còn biết tự trách mình sao lại quá hồ đồ, chưa tìm hiểu căn nguyên căn cớ đã gán cho nàng những độc danh.

Thời gian trôi qua dần, khi bóng đêm chụp xuống tuyết vực, sương khuya phủ một lớp màn trắng mờ nhạt, giữa hai người càng có một khoảng cách xa xôi diệu vợi. Quân Đạt chợt lo lắng cho Tuyết Trâm sẽ nhiễm khí độc sương lạnh trong tuyết vực âm thấp này.

Chàng buột miệng gọi :

- Muội muội!

Tuyết Trâm vẫn không đáp trả lại chàng.

- Muội không nghe huynh nói sao?

Vẫn là sự im lặng của Tuyết Trâm.

Quân Đạt thở dài nói :

- Tuyết Trâm, muội không cảm thấy lạnh sao?

Tuyết Trâm vẫn im lặng.

Quân Đạt càng lo lắng hơn. Nhìn qua màn sương khuya giá lạnh, Quân Đạt ngỡ như Tuyết Trâm đã đóng băng bởi khí độc sương khuya.

Quân Đạt bậm môi, quyết định phải vượt qua vạch giới hạn, nếu cần thiết sẽ cách không phóng chỉ, bẻ tình huyết của Tuyết Trâm để nàng không đoạn mạch mà tự vẫn.

Với ý nghĩ đó, Quân Đạt âm thầm vận hóa nguyên ngươn rồi bất thần trở Thành Hành Quỷ Cước, tuyệt kỹ khinh công thượng thặng mà sư phụ đã truyền thụ cho chàng, lướt qua vạch giới hạn.

Mặc dù chàng đã vượt qua rồi, nhưng Tuyết Trâm vẫn ngồi bất động. Quân Đạt cau mày, thoáng một chút hốt hoảng. Chàng vội nắm lấy hờ khẩu Tuyết Trâm bắt mạch.

Mạch của nàng thật là yếu ớt, ngỡ như sắp ngưng bất cứ lúc nào, còn toàn thân nàng thì nóng hừng hực, chẳng khác nào than hồng.

Quân Đạt lo lắng vô cùng bèn buột miệng gọi :

- Muội muội!

Mặc cho chàng gọi, Tuyết Trâm vẫn không trả lời chàng. Thật ra nếu Quân Đạt còn chần chờ thêm chút nữa thì Tuyết Trâm đã hồn lìa khỏi xác bởi khí độc của tuyết vực. Quân Đạt không bị nhiễm khí độc sương lạnh của tuyết vực bởi vì trong nội thể của chàng đã có tinh khí của Liên Hoa Đăng.

Quân Đạt nghĩ thầm :

- “Nhất định Tuyết Trâm đã nhiễm khí độc nơi tuyết vực này rồi”.

Nghĩ như vậy, Quân Đạt liền vận hóa chân ngươn truyền qua Tuyết Trâm. Đón nhận lấy chân ngươn của Quân Đạt, thân thể của Tuyết Trâm từ từ mát lại, mạch của nàng đập đều hòa hơn.

Quân Đạt mừng vô cùng, nhưng khi vừa thu hồi nguyên khí thì hiện tượng cũ lại bắt đầu tái phát. Chàng cau mày :

- Tại sao lại như vậy? Chân khí của mình chỉ có thể áp chế khí độc không cho thâm nhập vào nội thể Tuyết Trâm. Nhưng nếu không có chân khí thì khí

độc lại tiếp tục thâm nhập.

Quân Đạt sức nghĩ đến trong nội tạng của mình có tinh khí Liên Hoa Đăng. Nghĩ như vậy, chàng không ngần ngại cắn đầu ngón tay chích máu nhỏ vào miệng Tuyết Trâm, đồng thời vẫn tiếp tục truyền nguyên khí trong nội thể qua cho nàng.

Nửa khắc trôi qua, Quân Đạt mệt rũ rời nhưng ngược lại Tuyết Trâm đã biến đổi sắc diện trở lại bình thường. Nàng như người ngủ say trong vòng tay người tình mà chẳng một chút mộng mị.

Quân Đạt thở dài, thu hồi nguyên khí. Đến lúc này chàng mới thở phào nhẹ nhõm nhìn dung diện của Tuyết Trâm.

- Quân Đạt không thể để nàng ra đi một mình được.

Ánh trăng từ từ lên cao, rọi ánh sáng nhàn nhạt xuống tuyết vực tạo ra một khung cảnh vừa nên thơ, vừa tĩnh lặng pha một chút ma quái từ những gờ đá cheo leo trên vách. Dưới ánh trăng huyền hoặc, linh động, Quân Đạt ôm choàng lấy Tuyết Trâm để che chắn khi độc sương khuya cho nàng. Chàng nghe được tiếng tim đập nhịp nhàng, ngửi được hơi thở dịu dịu và mùi thơm của mái tóc Tuyết Trâm.

Quân Đạt sức nghĩ :

- “Nơi A tỳ chúng ta sẽ gần nhau mãi mãi”.

Ánh trăng rọi xuống hai người, in bóng họ chồng lên nhau. Chính hai chiếc bóng lung linh đó tô điểm cho khung cảnh nơi tuyết vực thêm thi vị.

Quân Đạt nhìn bóng của mình và Tuyết Trâm, chạnh lòng ân hận những lời mình đã nói với nàng. Càng hối hận bao nhiêu, thì càng thương cảm cho nàng bấy nhiêu.

Quân Đạt nhìn nàng một lúc rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Quân Đạt giật mình đã thấy ánh nhật quang chói chang, nhưng Tuyết Trâm đã không còn bên cạnh nữa. Quân Đạt đảo đảo nhìn quanh, đưa tay lên miệng gọi lớn :

- Tuyết Trâm... Tuyết Trâm... Tuyết Trâm..

Chàng chợt phát hiện dòng chữ thảo của Tuyết Trâm viết trên mặt đất:

“Đứng ra Tuyết Trâm phải giết ngươi. Nhưng tay ta run, tim ta sẽ vỡ nát nếu như tự tay mình giết Quân Đạt. Quân Đạt, Tuyết Trâm đã đi, đi để trả lại cho ngươi những ngọn tiêu kỳ ngươi đã vì Tuyết Trâm mà dâng cho sư thái. Đến lúc này Tuyết Trâm mới hiểu ra, chúng ta là hai kẻ có duyên nhưng không có nợ, âu đó cũng là định số khắt khe của ông tạo. Tuyết Trâm tạ Quân Đạt đã có lòng cứu từ Tuyết Trâm khỏi khi độc sương khuya nơi tuyết vực.

Vĩnh biệt!”

Quân Đạt bồi hồi không sao tả được. Chàng ngỡ như mình vừa đánh mất một báu vật mà cõi nhân gian này chỉ có một không hai. Quân Đạt bất giác gào lớn :

- Trâm muội... Muội muội đi đâu?

Quân Đạt liền trở Thần Hành Quỷ Cước lướt đi. Chung quanh chàng chỉ có những vách đá dựng đứng cao sừng sững, nhưng không hiểu Tuyết Trâm sao có thể rời khỏi tuyết vực này được.

Chàng nhìn quanh :

- Nàng đã đi, nhưng đi đâu trong tuyết vực này chứ? Chẳng lẽ Tuyết Trâm đã tìm ra sinh lộ rồi khỏi đây rồi bỏ đi?

Chàng lắc đầu.

Chợt Quân Đạt nghe tiếng rúc của Bạch Hạc Nhi trên đỉnh vực. Đến bây giờ, Quân Đạt mới nghĩ ra Tuyết Trâm có thể đã gọi Bạch Hạc Nhi đến đưa nàng lên khỏi miệng vực.

Chàng thở dài :

- “Nàng đã đi rồi, còn Quân Đạt thì chôn thân nơi tuyết vực này”.

Ý niệm đó còn đọng trong đầu Quân Đạt thì tiếng rúc của Bạch Hạc Nhi lại vang lên trên đỉnh vực. Liền sau tiếng rúc đó, một sợi dây được kết bằng dây leo thả xuống tận đáy vực. Bạch Hạc Nhi lại rúc lên một tiếng nữa như muốn nói lời từ biệt chàng.

Quân Đạt ngồi xuống, khoanh tay bó gối mà cảm nhận một nỗi lạc lõng, cô đơn đến lạnh người.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Cái chết của Bát Thiên Vương

Khu đất rộng trên trăm mẫu, nhưng chỉ có một thứ hoa duy nhất, đó là hoa thược dược. Cả một rừng hoa thược dược trắng tinh mà bất cứ ai lạc vào cũng đều sững sờ bởi màu trắng tinh anh của nó.

Ngọc Lan quá quen thuộc với khu vườn này, nên thoăn thoắt dẫn vào trong khu vườn hoa đã bị hoa phủ mất hắc đường đi. Tiểu Vĩ theo sau lưng nàng không nói tiếng nào.

Hai người dừng chân trước một gian tiểu xá khang trang.

Ngọc Lan đến trước cửa tiểu xá, trịnh trọng nói :

- Ngọc Lan bái kiến Bát Thiên Vương!

Cửa tiểu xá vẫn đóng im ỉm.

Ngọc Lan quay lại Vũ Văn Tiểu Vĩ :

- Phàm Bát Thiên Vương thần y không bao giờ ra khỏi khu vườn thược dược này, và người cũng không bao giờ tiếp bất kỳ người ngoài giang hồ nào ngoại trừ Ngọc Lan nhưng hôm nay tiểu xá vắng lặng chứng tỏ người không có ở đây, điều đó thật là lạ Tiểu Vĩ quan sát tiểu xá :

- Có thể Bát Thiên Vương đi đâu đó trong khu vườn này. Nếu Lan muội thấy không tiện vào, chúng ta ngồi đợi người ở đây.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Đối với Bát Thiên Vương, Ngọc Lan như người nhà của khu vườn thược dược này. Dù cho Ngọc Lan có tự tiện vào trong tiểu xá, Bát Thiên Vương cũng không trách đâu.

Ngọc Lan nói xong bước lên bậc tam cấp mở cửa. Cửa mở thì mùi tử khí xông ra nồng nặc. Lúc đầu nàng và Tiểu Vĩ không cảm nhận được mùi tử khí bởi vì mùi hoa thược dược tỏa ngát, thơm nồng, đánh bật mùi tử khí kia đi, nhưng khi mở cửa thì Ngọc Lan phải thối lui hai bộ.

Tiểu Vĩ cũng nhăn mặt bởi mùi tử khí nồng nặc đó.

Tiểu Vĩ bước đến cạnh Ngọc Lan :

- Bát Thiên Vương có thể...

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan :

- Lan muội hãy ở đây Tiểu Vĩ bế khí, phi thân vào trong tiểu xá. Ngồi trước bệ thờ trong tư thế quỳ lạy là thân thể Bát Thiên Vương, một cái cây không đầu. Trên thi thể đó nhưng nhúc nhúc những con giòi trông đến tởm lợm.

Ngay cả Tiểu Vĩ cũng không thể nhìn được cảnh đó, liền rùng mình nôn ọe.

Tiểu Vĩ phi thân trở ra, đến bên Ngọc Lan :

- Muội đừng vào.

Ngọc Lan nhăn mày :

- Bát Thiên Vương đã chết rồi chẳng?

Tiểu Vĩ gật đầu :

- Một cái chết khủng khiếp. Hung thủ đã chặt đầu Bát Thiên Vương rồi và nhân thể của người đã bị giòi đục khoét.

Ngọc Lan bặm môi :

- Vũ Văn huynh có thể nhận biết võ công của hung thủ không?

- Huynh không kịp quan sát.

- Vậy Ngọc Lan phải vào.

Lan muội sẽ không chịu được đâu.

- Ngọc Lan cần phải biết hung thủ giết Bát Thiên Vương là ai.

Nàng vừa nói vừa lấy túi phấn thoa lên tay mình rồi cương quyết bước vào tiểu xá. Ngọc Lan cau mày khi nhìn cái xác quỳ trước bệ thờ. Dù cảnh trước mặt, nhưng nàng vẫn không tin trên cõi nhân thế có một kẻ nhẫn tâm ra tay sát tử tàn bạo đến như vậy.

Ngọc Lan rời mắt đến bệ thờ.

Tiểu Vĩ bước đến cạnh bên nàng :

- Lan muội phát hiện ra chứng tích gì không?

Ngọc Lan quay sang Tiểu Vĩ :

- Vũ Văn huynh xem tư thế quỳ lạy của Bát Thiên Vương. Hình như hung thủ bắt người phải quỳ lạy cái gì đó rồi vung tay đồ tể chặt mất đầu của người.

- Lan muội quan sát quả tình trạng. Nếu Bát Thiên Vương quỳ lạy bệ thờ sùng kính như vậy chứng tỏ hung thủ bắt người ra tay hạ thủ.

Tiểu Vĩ nắm tay Ngọc Lan kéo ra khỏi tiểu xá. Hai người đóng cửa tiểu xá, bước ra xa năm trượng. Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan hỏi :

- Theo Lan muội, hung thủ chặt đầu Bát Thiên Vương từ phía sau tay phía trước?

- Nếu hung thủ bắt Bát Thiên Vương lạy thì chặt đầu từ phía trước, còn nếu bắt thẩn ra tay thì từ phía sau.

Tiểu Vĩ nheo mày tỏ vẻ suy nghĩ :

- Xét về võ công, thì trên giang hồ đâu có mấy ai sánh ngang với Bát Thiên Vương. Ngoại trừ chủ nhân bảy ngọn tiểu kỳ, Côn Luân tam thánh, Võ Đang Nhất Long Ngạc Quân Trường và Cái bang Ngũ lão.

Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Những người này lại chẳng nghe có thù hận gì với Bát Thiên Vương.

Ngọc Lan nhìn Tiểu Vĩ hỏi :

- Có thể cái chết của Bát Thiên Vương có liên quan đến ngọn Vô Tình Truy Thủ của Mạc Sầu cô nương.

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan :

- Để huynh trở vào xem vết chém trên thi thể của Bát Thiên Vương. Muội ở đây chờ huynh.

Ngọc Lan gật đầu.

Tiểu Vĩ quay trở vào trong tiểu xá. Mặc dù đã bế khí nín thở nhưng mùi tử khí vẫn nồng nặc khiến Tiểu Vĩ phải nhăn mặt. Tiểu Vĩ cố chịu đựng, bước đến bên thi thể của Bát Thiên Vương quan sát căn cổ của tử thi.

Vết chém thật sắc, thật ngọt, khiến Tiểu Vĩ tưởng tượng khi đầu đã lìa khỏi cổ Bát Thiên Vương vẫn còn sống. Vết chém hơi chệch về phía trước một chút, chứng tỏ hung thủ chém Bát Thiên Vương từ phía sau. Tiểu Vĩ quan sát bệ thờ. Trên bệ thờ duy nhất chỉ có một ngọn bạch lạp cháy đỏ. Tiểu Vĩ nhìn ngọn bạch lạp đó mà suy đoán Bát Thiên Vương đang quỳ lạy nó, liền với tay lấy luôn ngọn bạch lạp rồi quay trở ra.

Ngọc Lan ngong ngóng đứng chờ Tiểu Vĩ bên ngoài thảo xá. Tiểu Vĩ vừa đến trước mặt nàng. Ngọc Lan đã lên tiếng hỏi :

- Vũ Văn huynh có phát hiện được gì không?

Tiểu Vĩ nhìn nàng gật đầu.

Ngọc Lan khần trương hăn lên :

- Vũ Văn huynh đã phát hiện được những gì?

- Hung thủ hạ sát Bát Thiên Vương từ phía sau.

Ngọc Lan nheo mày :

- Từ phía sau?

Tiểu Vĩ gật đầu :

- Vết chém đã khẳng định điều đó. Võ công của Bát Thiên Vương mà không phát hiện kẻ tập kích phía sau chứng tỏ kẻ sát tử Bát Thiên Vương có tuyệt kỹ kinh công thượng thừa, mà trong giang hồ ngoài Bát Quái Mê Tông bộ và Thần Hành Quỷ Cước, không có môn khinh công nào ẩn diệu hơn.

Tiểu Vĩ chia ngọn bạch lạp đến trước mặt Ngọc Lan :

- Huynh cảm nhận Bát Thiên Vương đang quỳ hành đại lễ ngọn bạch lạp.

Ngọc Lan đón lấy ngọn bạch lạp trên tay Tiểu Vĩ. Nàng quan sát ngọn bạch lạp, rồi nhìn lại Tiểu Vĩ :

- Sao Vũ Văn huynh khẳng định Bát Thiên Vương đang quỳ hành lễ ngọn bạch lạp này?

- Huynh cảm nhận điều đó, còn đúng hay sai thì không thể khẳng định. Tuy nhiên, trên bệ thờ mà Bát Thiên Vương hành lễ chỉ có một ngọn bạch lạp này ngoài ra chẳng có thứ gì khác.

Ngọc Lan thở ra rồi hỏi Tiểu Vĩ :

- Trên giang hồ, huynh có biết môn phái nào thờ bạch lạp không?

Đôi mày liễu kiếm của Tiểu Vĩ nheo hắt lại :

- Hình như Lan muội đã phát hiện ra điều gì?

- Trước đây Lan muội đã từng đến thọ giáo y thuật của Bát Thiên Vương. Lan muội có quan sát và chưa từng thấy trong thảo xá có bạch lạp, nhưng hôm nay khi Bát Thiên Vương chết thì lại xuất hiện ngọn bạch lạp này chứng tỏ nó có quan hệ đến cái chết của Bát Thiên Vương.

Nàng quay mặt nhìn vào trong thảo xá :

- Nếu Bát Thiên Vương tự tế lễ ngọn bạch lạp thì người tự thổ lộ thân phận lai lịch của mình, thứ hai khi người đang cầu tướng thì thích khách hạ thủ. Cả hai điều đó có thể xảy ra. Nhưng cuối cùng là gì? Vũ Văn huynh nghĩ coi, tại sao thích khách lại hạ thủ Bát Thiên Vương? Nếu không có thù ắt Bát Thiên Vương phải biết điều gì đó rất hệ trọng đối với giang hồ.

Nàng ngẩng lên nhìn Tiểu Vĩ :

- Vũ Văn huynh có thể đoán xem ai có thể là thích khách sát tử Bát Thiên Vương.

Tiểu Vĩ nheo mày suy nghĩ :

- Khi nãy huynh đã nói, trong giang hồ có hai môn tuyệt thế khinh công, có thể bước lên bên cạnh mà Bát Thiên Vương không biết, đó là Bát Quái Mê Tông bộ, thứ hai là thần hành quỷ cước. Bát Quái Mê Tông bộ xuất phát từ Võ Đang phái mà hiện người có thể thi thố cao siêu nhất chính là chủ nhân Tiên cung Lục Thái Mẫu. Người thứ hai dùng Thần Hành Quỷ Cước, mặc dù so với Bát Quái Mê Tông bộ sự ảo diệu không bằng, nhưng nếu đạt đến cảnh giới tối thượng thì thần hành quỷ cước có cái độc là có thể biến hóa thành cước pháp mà hạ thủ đối phương. Trên giang hồ ngoài Đại Đầu Quỷ ra chẳng còn người thứ hai thi thố được môn khinh công này.

- Đại Đầu Quỷ là ai?

- Y tuyệt tích cùng với Quỷ môn. Khi nãy muội hỏi huynh môn phái nào thờ bạch lạp thì chính là Quỷ môn.

- Quỷ môn. Huynh biết nguyên cớ về sự tuyệt tích của Quỷ môn không?

Tiểu Vĩ gật đầu, nhìn Ngọc Lan nói :

- Chúng ta trở ra ngoài rồi huynh sẽ nói cho muội biết.

Ngọc Lan đồng ý. Hai người cùng song hành quay trở ra khu vườn thực dược. Tiểu Vĩ vừa đi vừa nói :

- Cách đây ba mươi năm, giang hồ xuất hiện một giáo phái tự xưng là Quỷ môn đều vận bạch y, tay cầm bạch lạp. Võ công của các cao thủ trong Quỷ môn vô cùng cao thâm không ai có thể lường được, nên họ nhanh chóng chiếm lĩnh giang hồ. Mặc dù lẩn lùm trong giang hồ, hành tung của họ lại rất kỳ bí, nên bất cứ võ phái hay cao thủ nào cũng e dè.

Ngọc Lan dừng bước :

- Chính sự kỳ bí của Quỷ môn mà các võ phái mới hợp nhất tiêu diệt họ.

Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Không phải như vậy. Có thể nói lúc bấy giờ Quý môn đã làm chủ giang hồ thì đâu còn võ phái nào dám khiêu khích với Quý môn chứ.
- Thế tại sao Quý môn lại tuyệt tích?
- Sự xuất hiện của Thất Kỳ Ngọc Long.

Ngọc Lan nhìn Tiểu Vĩ :

- Chính Thất Kỳ Ngọc Long đã tiêu diệt Quý môn?
- Huynh nghe thiên hạ đồn đại như vậy.
- Bây giờ đến lượt Thất Kỳ Ngọc Long đột nhiên tuyệt tích trên giang hồ, chỉ còn để lại bảy ngọn tiểu Linh kỳ thì Quý môn lại xuất hiện.
- Muội nghĩ như vậy?

Ngọc Lan gật đầu :

- Ngọn bạch lạp này là chứng cứ của Quý môn.
- Thế muội có nghĩ Bát Thiên Vương là người của Quý môn không?

Ngọc Lan sững sờ nhìn Tiểu Vĩ :

- Huynh nghĩ Bát Thiên Vương là người của Quý môn?
- Huynh chỉ đoán. Nếu muội nghi ngờ Quý môn tái xuất giang hồ thì cũng phải nghĩ ngược lại Bát Thiên Vương là người của Quý môn.

Tiểu Vĩ và Ngọc Lan tiếp tục thả bước đi.

Tiểu Vĩ quay đầu sang nhìn nàng nói :

- Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ truy tìm chủ nhân ngọn Truy Thủ Vô Tình, đòi lại huyết thủ giết thân mẫu, mà ngọn Truy Thủ Vô tình lại thuộc về Bát Thiên Vương. Khi huynh và muội tìm đến thảo xá thì Bát Thiên Vương bị giết rồi. Cái chết của Bát Thiên Vương vô cùng bí ẩn, có liên quan đến Quý môn, mà Quý môn lại liên quan đến Thất Kỳ Ngọc Long.

Ngọc Lan thở ra :

- Rắc rối quá, muội không làm sao đoán được.

Tiểu Vĩ dừng bước :

- Lan muội khi nãy khẳng định hung thủ giết Bát Thiên Vương có liên quan đến Vô Tình Truy Thủ.

Ngọc Lan gật đầu :

- Theo muội như vậy. Chắc chắn hung thủ tìm đến Bát Thiên Vương để đoạt ngọn truy thủ này. Chính ngọn Vô Tình Truy Thủ mà thích khách không ngần ngại hạ tử Bát Thiên Vương chỉ vì một y nhân không thù không oán.

Gương mặt Tiểu Vĩ sa sầm xuống :

- Nếu đúng như muội nói thì kẻ thứ hai hung thủ muốn tìm là Mạc Sầu Ngọc Nữ cô nương.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Chưa hẳn như vậy.

Tiểu Vĩ nheo mày :

- Sao không phải? Chính Gia Cẩm Lệ chủ nhân ngọn truy thủ này kia mà.
- Vũ Văn huynh đừng quên khi Gia Cẩm Lệ quay trở về mới biết thân mẫu mình bị thảm tử nàng mới lấy ngọn tiểu đao Vô Tình mà ra giang hồ tìm kẻ gây án, và hung thủ chưa chắc đã biết Gia Cẩm lệ là chủ nhân ngọn Vô Tình Truy Thủ.

Ngọc Lan nhìn Tiểu Vĩ :

- Lan muội đoán không lầm thì người thứ hai y tìm chính là... chính là Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Y tìm huynh?

Ngọc Lan gật đầu :

- Y bắt buộc phải tìm huynh, bởi vì huynh là pho bình khí phổ. Không tìm huynh thì tìm ai?

Ngọc Lan dừng bước :

- Vụ huyết án toàn nhân tại Thiên Vân trang có thể cũng do người này.

- Vụ huyết án tại Thiên Vân trang, Thường Luân đã tự thú do sự phụ của gã gây ra.

- Muội không tin vào những lời nói của gã họ Thường.

- Nếu không như Thường Luân nói thì vụ án tại Thiên Vân trang và cái chết của Bát Thiên Vương do cùng một người gây ra. Nhưng kẻ đó phải biết sử dụng một trong hai món khinh công Bát Quái Mê Tông bộ và Thần Hành Quỷ Cước.

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan nói :

- Huynh đưa muội về rồi sẽ thân hành đến Tiên cung hỏi Lục Thái Mẫu.

- Muội muốn đi cùng với Vũ Văn huynh.

- Muội không quen với giang hồ.

- Muội muốn tìm một người.

Tiểu Vĩ thở ra :

- Hàn Quân Đạt?

Ngọc Lan gật đầu.

Tiểu Vĩ hỏi nàng :

- Vì chữ tình mà Lan muội đi tìm người?

Ngọc Lan hái đóa hoa thược dược ngay tầm tay nàng :

- Có những điều Lan muội không thể nói được.

Tiểu Vĩ thở dài, nhìn nàng nói :

- Ngược lại huynh cũng có những điều không thể nói ra được. Và huynh cũng hy vọng điều mà huynh nghi ngờ đừng xảy ra như suy nghĩ của huynh.

Tiểu Vĩ và Ngọc Lan ra khỏi khu vườn thược dược.

Ngọc Lan bất chợt dừng bước, quay ngoắt lại.

Tiểu Vĩ sững sờ hỏi nàng :

- Lan muội vừa phát hiện thêm điều gì nữa?

- Khu vườn thược dược này đúng ra là một trận pháp ngũ hành kỳ trận. Vào trong vườn thược dược mà không biết cách hóa giải trận pháp chẳng khác nào người lạc trong mê cung không sao có thể ra được. Hóa giải trận pháp ngũ hành kỳ trận ngoài Lan muội và Bát Thiên Vương ra, giang hồ đâu còn ai biết. Thế mà người giết Bát Thiên Vương và ra như chẳng hề có Ngũ Hành kỳ trận.

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan :

- Nói như muội, thích khách chắc chắn phải có quan hệ mật thiết với Ngũ Hành trận.

Ngọc Lan gật đầu.

Mặt nàng sa sầm thoáng hiện những nét ủ rũ.

Tiểu Vĩ hỏi Ngọc Lan :

- Lan muội nói cho huynh biết đi. Muội đã phát hiện điều gì, có phải muội đang nghi ngờ một người là thích khách đúng không?

Ngọc Lan ngẩng lên nhìn Tiểu Vĩ :

- Ngọc Lan hy vọng không phải y.

Tiểu Vĩ nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Người đó là Hàn Quân Đạt?

Ngọc Lan bặm môi rồi mở miệng hỏi ngược lại Tiểu Vĩ :

- Nếu là huynh, huynh có nghi ngờ Hàn Quân Đạt không?

- Sao muội lại hỏi huynh câu đó?

Ngọc Lan cúi đầu lí nhí nói :

- Chính muội đã... đã trao nhánh trầm tín vật của muội cho Quân Đạt. Có thể nhánh trầm đó dẫn đến cái chết của Bát Thiên Vương.

Nàng ngẩng lên nhìn Tiểu Vĩ :

- Nếu thật Hàn Quân Đạt là thích khách của hai vụ huyết án. Vũ Văn huynh sẽ xử như thế nào?

Tiểu Vĩ lơ đãng nhìn một cụm mây treo ngang bầu trời :

- Huynh thật khó xử. Nhưng hơn hai mươi nhân mạng của Thiên Vân trang huynh không thể khoanh tay bàng quan mà để mặc cho Hàn Quân Đạt thông dong trên cõi nhân thế này.

- Muội biết như vậy.

- Muội hiểu cho huynh.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bạch y nhân

Lỗ Trình đẩy cành củi khô vào bếp lửa, trên bếp có chiếc niêu sôi sùng sục, bốc mùi thơm lừng.

Lục Chi Thần Thâu nhìn chiếc niêu đất mà hai cánh mũi phồng to hít lấy hít để. Lão chắc lưỡi :

- Ái chà, thơm quá, thơm quá là thơm.

Lục Chi Thần Thâu nhìn Lỗ Trình :

- Lão huynh không hiểu sao một hòa thượng như lão đệ lại có thiên khiếu nấu món đặc khẩu chứ.

Lỗ Trình quay lại Lục Chi Thần Thâu :

- Lão huynh xem con mắt trái của đệ nè.

Lục Chi Thần Thâu chồm tới :

- Mắt trái của đệ làm sao? Bộ... bộ bị dầm dẫm vào mắt hổ?

Lỗ Trình lắc đầu :

- Không phải, nó giật liên tục.

- Nó giật liên tục thì sao chứ?

- Lão huynh không nghe nói mắt trái giật tât có chuyện lớn xảy ra. Đệ tự đừng lo cho sự phụ quá. Không biết ở Long Thiên tự xảy ra chuyện gì. Nếu

Long Thiên tự bình an tất Vũ Văn Tiểu Vĩ gặp chuyện chẳng lành rồi.

- Ai dà... lão đệ cứ nghĩ vẫn vợ rồi hoang tưởng những chuyện xúi quẩy thôi. Cứ lo nấu chín món đặc khẩu rồi cùng với lão huynh đối ẩm. Khi chúng ta say thì con mắt đệ không có giật nữa. Mắt không còn giật thì chẳng có chuyện gì xảy ra với lão đệ nữa đâu.

Lỗ Trình đứng lên, bước đi quanh bếp lửa đang nấu niêu thịt khuyển hoang.

Lục Chi Thần Thâu nhìn Lỗ Trình :

- Ngươi làm cái gì mà đi vòng vòng vậy?

- Bụng dạ đệ như có lửa đốt, mắt trái giật hoài. Nhất định có chuyện xảy ra với sư phụ hoặc Vũ Văn đại ca.

- Lão đệ cứ nghĩ quẩn nên hoang tưởng thôi.

Lục Chi Thần Thâu chỉ vào mắt mình :

- Xem nè mắt huynh đâu có giật đâu.

- Mắt huynh khác mắt của đệ.

Lỗ Trình dừng bước trước mặt Lục Chi Thần Thâu :

- Lão huynh, chúng ta phải về chùa thôi. Đệ nói thật đó, không hiểu sao trong lòng đệ như có lửa đốt.

Lục Chi Thần Thâu nhìn niêu đất đang sôi sùng sục. Bộ mắt của lão chảy xệ xuống :

- Lão đệ đã nấu gần xong món đặc khẩu chẳng lẽ vì con mắt giàn giọt mà bỏ đi sao?

Lão lắc đầu hít hà nhìn lão hòa thượng Lỗ Trình nói :

- Lão đệ nán một chút, cùng với huynh ăn hết niêu đặc khẩu này rồi về cũng không muộn.

Lỗ Trình thở ra :

- Đệ không còn tâm trí đâu mà thưởng thức món đặc khẩu nữa. Linh cảm cho đệ biết sư phụ Du Tăng đang gặp đại họa.

Lục Chi Thần Thâu nhăn mặt :

- Trời ơi là trời, được ăn đến nơi rồi mà vẫn bị mắc cổ.

Lục Chi Thần Thâu uể oải đứng lên :

- Thôi được rồi, lão huynh sẽ đi cùng với lão đệ, nhưng ta sẽ đem theo cái niêu đặc khẩu này. Đến đó, nếu không có chuyện gì thì lão huynh và đệ bày luôn ra mà đối ẩm.

Lão nhướn mắt hỏi Lỗ Trình :

- Vậy có được không?

- Lão huynh muốn tính sao cũng được. Đệ đi trước đây.

Lục Chi Thần Thâu dứt khoát tay :

- Ấy... ầy, sao ngươi gấp như vậy, cứ như cháy nhà không bằng. Ta dám khẳng định với ngươi Du Tăng sư phụ vẫn bình an, chẳng có ai dám đụng đến lão đại sư đâu.

Lục Chi Thần Thâu cởi luôn áo của mình nhấc chiếc niêu đất ra khỏi bếp lửa.

Lão nhướn mắt nói với Lỗ Trình :

- Nào thì đi! Thật là phiền cho lão huynh quá. Sống trên cõi đời này khổ nhất là thèm ăn, nhưng món ăn dâng tới miệng lại không được ăn. Khổ lắm, khổ lắm.

Mặc dù than vãn như vậy, nhưng lão thần thâu vẫn thả bước theo tiểu hòa thượng Lỗ Trình.

Hai người vừa bước xuống bậc tam cấp thì từ ngoài cổ miếu Tống Y Tổng sầm sập chạy vào. Dáng chạy của gã có vẻ khập khểnh mồ hôi tuôn ướt đầm dung diện. Đang chạy, chợt Tống Y Tổng đổ sập mặt tới trước.

- Tổng đại ca, đã có chuyện gì xảy ra?

Tổng Y Tổng vừa thở vừa nói :

- Họ đang rượt tới đây. Chạy mau... chạy mau lên đi.

Lục Chi Thần Thâu đặt niêu đất xuống chân, nhìn Tổng Y Tổng hỏi :

- Họ là ai? Tổng trại chủ nói hạ là ai, tại sao lại rượt Tổng trại chủ?

Tổng Y Tổng như người muốn đứt hơi, thở dồn dập. Gã vừa thở vừa nói :

- Mau chạy đi mà. Họ... họ là...

Tổng Y Tổng trợn mắt.

Lục Chi Thần Thâu liền vận hóa nguyên khí, áp song thủ vào đại huyệt Bách Hội của họ Tổng truyền công giữ thần khí của gã.

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu truyền công lực cho Tổng Y Tổng mà bụng dạ rối bời. Trong đầu Lỗ Trình cứ vẩn vơ, vơ vẩn với câu hỏi Tổng Y Tổng muốn nói đến ai?

Lục Chi Thần Thâu rút hai tay lại, thở phào nhẹ nhõm. Lão quay lại Lỗ Trình :

- Lão đệ, Tổng trại chủ do chạy quá sức nên mới bị đứt hơi, tạm thời đã đỡ rồi nhưng chúng ta phải đưa Tổng trại chủ vào cở miếu chăm sóc, không thể để y ở đây một mình được.

Lỗ Trình gật đầu :

- Tạm thời đưa trại Tổng trại chủ vào cở miếu. Lão huynh ở lại đây chăm sóc cho Tổng trại chủ, còn đệ phải quay về Long Thiên tự.

Lục Chi Thần Thâu nhăn mặt :

- Lão đệ đi một mình à?

- Chắc chắn ở Long Thiên tự đã xảy chuyện gì đó rồi, đệ dám khẳng định điều đó nhưng không biết Trại chủ nói đến họ, vậy thì họ là những ai?

Lục Chi Thần Thâu cấp Tổng Y Tổng :

- Trước mắt lo cho Tổng trại chủ trước đã, rồi có chuyện gì chúng ta sẽ tính sau.

Lục Chi Thần Thâu đưa Tổng Y Tổng vào cở miếu. Lỗ Trình đứng ngay ngưỡng cửa, chờ cho Lục Chi Thần Thâu đặt Tổng Y Tổng xuống mới đồng dạng nói :

- Lão huynh cứ ở lại đây, đệ sẽ trở lại ngay.

Lục Chi Thần Thâu quay ngoắt lại :

- Ngươi đi đâu?

Lỗ Trình không trả lời lão thần thâu mà phi thân xuống tam cấp.

Lục Chi Thần Thâu thấy Lỗ Trình bỏ đi, vội vội vàng vàng phi thân rượt theo, nhưng Lỗ Trình đã quay lại nói :

- Lão huynh, nhất định đệ sẽ quay lại. Huynh cứ dùng hết niêu đất khâu này xong thì đệ đã trở lại rồi.

Lỗ Trình nói dứt lời toan thi triển Di Hình cước để bỏ đi thì nghe có tiếng sấm chùng vang lên ngay bên ngoài vòng bao tòa cở miếu.

Lỗ Trình neho mây, trở luôn Di Hình cước lướt ra bên ngoài.

Tiếng sấm chùng lại dội lên vang đến thính nhĩ của Lỗ Trình. Cùng với tiếng sấm chùng dữ dội đó thì thân ảnh của Mạc Sầu Ngọc Nữ như một chiếc lá khô bị gió cuốn lao thẳng đến Lỗ Trình.

Đang lướt tới, bất ngờ thấy thân thể của Gia Cẩm Lệ lao ngược đến mình, dù muốn hay không Lỗ Trình cũng phải đỡ lấy nàng.

Thủ pháp của Lỗ Trình vuron ra, cùng với hộ pháp di hình đón lấy thân ảnh của Mạc Sầu Ngọc Nữ như người đón bắt một đóa hoa.

Đón lấy Gia Cẩm Lệ, Lỗ Trình mới biết nàng đã bất tỉnh rồi, sắc diện Mạc Sầu Ngọc Nữ tái nhợt, hai bên khóe miệng đều rỉ máu chứng tỏ nàng đã bị

trọng thương.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình chưa biết xử trí thế nào với Mạc Sầu Ngọc Nữ thì từ ngoài cổng cổ miếu, một người vận bạch y có mũ trùm đầu, tay cầm một ngọn bạch lập thả bước tiến vào.

Mặc dù bị chiếc mũ trùm đầu che kín dung diện, nhưng phong thái và dáng đi của người vận bạch y quá kỳ hoặc khiến Lỗ Trình phải e dè.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình đặt Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ xuống đất, rồi đưa mắt nhìn người đó.

Lỗ Trình chờ đợi y lên tiếng.

Người vận bạch y im lặng không thốt nửa lời. Trên tay y ngọn bạch lập vẫn cháy lập lòe.

Chờ mãi vẫn không thấy người đó lên tiếng, Lỗ Trình buột miệng hỏi :

- Các hạ là người đã xuống tay đánh Gia cô nương đến trong thương?

Y không trả lời Lỗ Trình mà bình nhiên đặt ngọn bạch lập xuống đất.

Hành động lạ lùng của gã bắt Lỗ Trình nhìn không chớp mắt, khi người vận bạch y gấn xong ngọn bạch lập xuống đất, từ từ ngẩng lên nhìn Lỗ Trình thì tiểu hòa thượng cảm nhận một bầu không khí căng thẳng và nặng nề, ngay cả sự im lặng cũng khiến cho sự căng thẳng càng căng thẳng hơn.

Lỗ Trình thờ ra, cố giữ trang thái bình nhiên để đối phó với vẻ lạnh lùng của người vận bạch y.

Lỗ Trình nghiêm giọng hỏi :

- Các hạ là ai?

Không nghe người đó trả lời mình, Lỗ Trình cau mày hỏi tiếp câu nữa :

- Các hạ không nghe tiểu tăng nói?

Người vận bạch y nghiêng mặt về phía niêu đất đang tỏa mùi thơm rồi từ từ quay lại nhìn Lỗ Trình. Mặc dù có chiếc mũ trùm đầu nhưng ánh mắt của người đó vẫn sang ngời như hai hòn than hồng cháy rực, khi Lỗ Trình chạm vào ánh mắt của y bất giác da thịt nổi đầy gai ốc.

Cái thần của người đó biểu lộ qua ánh mắt, một cái thần mà bất cứ ai nhìn vào cũng thấy trước mặt mình là cánh cổng tử thành. Lỗ Trình bất giác liên tưởng đến cặp mắt Nhiếp Thần đại pháp của Nhiếp Thần Quân là một công phu đặc dị, còn ánh mắt người này là cái thần khiến người khác phải phủ phục cúi đầu.

Lỗ Trình bất giác xuống giọng thật ôn nhu từ tốn nói :

- Tiểu tăng không có ý gây thù chuốc oán với các hạ.

Lỗ Trình vừa dứt lời thì nghe sau lưng tiếng của lão thần râu cát lên oang oang :

- Lão đệ, có chuyện gì vậy?

Tiếng của Lục Chi Thần Thâu phá tan sự tĩnh lặng, cũng như vừa lúc ngọn bạch lập vụt tắt. Khi ngọn lửa lập lòe vừa biến mất thì người vận bạch y nhanh hơn một cái chớp mắt Lục Chi Thần Thâu tập kích.

Lỗ Trình thất sắc khi nhận ra đạo chi kia chính là tuyệt thức Chi Điện Di Sơn.

Lỗ Trình thét lớn :

- Lão huynh... Chi Điện Di Sơn!

Lục Chi Thần Thâu vừa băng tới thì thấy trước mặt mình cả ánh sắc cầu vòng vàng nghệch, mắt lão thần râu hoa cả lên bởi màu vàng chói lòa đó.

Lão thần râu buột miệng thốt :

- Chết ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thiết Đầu Đà Kim Ty Giáp

Cái chết đến với lão thần thái mười mười. Lục Chi Thần Thái chỉ kịp nghe một âm thanh như tiếng chuông ngân phát ra ngay trước mặt mình.

- Coong...

Cùng với âm thanh đó thì tiểu hòa thượng Lỗ Trình té vào mình lão thần thái.

Lỗ Trình vừa lắc đầu, vừa xoa đầu miệng xuyết xoa :

- Ui cha ơi, đau quá, đau không thể nào tưởng tượng được.

Lục Chi Thần Thái đỡ Lỗ Trình :

- Lão đệ... người... người...

Trong lúc Lục Chi Thần Thái luống ca luống cuống thì người vận bạch y cũng không khỏi ngỡ ngàng nhìn Lỗ Trình chăm chăm. Đáng lẽ ra ngọn Chi Điện Di Sơn của y đã đục lỗ giữa Tam Tinh lão thần thái, nhưng đến phút cuối thì Lỗ Trình dụng Di Hình cước pháp, môn khinh công trong tiểu kỳ u linh, lấy đầu làm mồi đỡ cho lão thần thái. Mặc dù Lỗ Trình dùng đầu hứng tuyệt thức Chi Điện Di Sơn có oai lực san non phá đồi thế mà đầu Lỗ Trình chẳng bị bể mà chỉ phát ra mỗi một âm thanh như tiếng chuông ngân. Chính lẽ đó khiến người vận bạch y ngạc nhiên vô cùng.

Lão thần thái đỡ Lỗ Trình :

- Lão đệ, người có sao không?

Lỗ Trình xoa đầu :

- Cái đầu trọc của đệ chắc sưng tấy mất. Mà... mà sao đệ không chết chứ?

Lục Chi Thần Thái nhìn Lỗ Trình. Trên đầu của Lỗ Trình còn có dấu đỏ ửng nhưng chẳng có ấn tích gì bị chỉ công công phá.

Lão thần thái buột miệng nói :

- Lỗ lão đệ, cái đầu người cứng thật.

Lỗ Trình vừa xoa đầu vừa đứng lên nhìn người vận bạch y :

- Các hạ chính là lão tiền bối Ma Thần Cát Già, chủ nhân của ngọn tiểu huyệt kỳ?

Người vận bạch y không màng đến câu hỏi của Lỗ Trình mà lên tiếng hỏi ngược lại :

- Vừa rồi người đã thi triển Di Hình cước pháp trong tiểu kỳ u linh?

Nghe giọng người đó ồm ồm, Lỗ Trình nheo mày, đáp lời :

- Đúng như vậy!

- Tiểu hòa thượng là chủ nhân của ngọn tiểu kỳ u linh?

Lỗ Trình lắc đầu :

- Không phải.

- Đã dụng được tuyệt thức trong tiểu kỳ thì nhất định là chủ nhân của tiểu kỳ. Ta thán phục người đã luyện thành Thiết Đầu Đà môn công phu có một không hai của thiếu lâm thiên sư Đạt Ma, trong lúc niên kỷ còn quá trẻ. Nhưng ta cũng rất tiếc người là chủ nhân ngọn tiểu kỳ u linh.

Lỗ Trình không hiểu câu nói của người vận bạch y, liền hỏi lại :

- Tại sao Ma Thần Cát Già tiền bối nói thế chứ? Há chẳng phải vừa rồi người dụng tuyệt thức Chi Điện Di Sơn trong tiểu huyệt kỳ?

Người vận bạch y nhún vai :

- Ma Thần Cát Già có thể sánh với ta được sao? Nhưng hôm nay, ngọn bạch lạp này đã tắt, tiểu hòa thượng còn được ba ngày ở lại thế gian. Đúng ba ngày sau ta sẽ tìm đến người với ngọn bạch lạp của người.

Nghe người vận bạch y nói, Lỗ Trình ngạc nhiên vô cùng. Ngạc nhiên quá mức nên Lỗ Trình buột miệng hỏi :

- Người không phải là Ma Thần Cát Già sao?

- Nếu ta là Ma Thần Cát Già thì Quỷ môn sẽ không trở lại giang hồ.

Người vận bạch y quay lưng, rồi bất ngờ trở luôn Di Hình cước pháp, thân ảnh phiêu diêu như nước chảy mây trôi lướt qua vòng cửa mắt dạng.

Lỗ Trình nheo mày :

- Di Hình cước pháp!

Lỗ Trình quay lại Lục Chi Thần Thâu :

- Lão huynh nhận ra người này không?

Lão thần thâu lắc đầu :

- Ta đang tính hỏi lão đệ đây.

- Y dụng được thuật khinh công Di Hình cước, thi triển cả tuyệt thức Chi Điện Di Sơn. Vậy y là ai?

- Lão huynh không biết.

Lục Chi Thần Thâu gãi đầu :

- Nếu như huynh thấy được chân diện mục của gã thì có thể biết được, nhưng rất tiếc.

(Thiếu trang)

- Lỗ Trình giữ giới quy của đệ tử nhà Phật thôi.

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu :

- Phiên lão huynh.

Lục Chi Thần Thâu miễn cưỡng xóc Mạc Sầu Ngọc Nữ đưa vào cổ miếu. Lão đặt Gia Cẩm Lệ xuống sàn gạch, nhún vai nói với Lỗ Trình :

- Xong rồi đó, nhưng xem chừng cô không chết sớm cũng chết muộn mà thôi.

Lục Chi Thần Thâu nhìn ra ngoài sân :

- Để lão huynh ra ngoài bụng cả niêu đặc khẩu vào trong này luôn.

Lỗ Trình lắc đầu :

- Lão huynh, chưa được đi. Chẳng lẽ lão huynh để lão đệ ở đây một mình với Gia cô nương à? Như vậy chẳng hay chút nào.

- Ê, còn có cả Tống Y Tống trại chủ nữa mà.

- Tống trại chủ đang mê man chẳng biết gì mà để lại là đệ tử nhà Phật gia, lão huynh hiểu cho điều đó, với lại chẳng biết Gia cô nương bị trọng thương như thế nào.

Lục Chi Thần Thâu thở dài ảo não :

- Lão đệ tự chuốc phiên lụy vào thân, giờ tính sao đây?

- Lão huynh hãy xem Gia cô nương trúng phải chương kinh gì của người vận bạch y?

- Ta lại phải xem mạch cho ả nữa à?

- Không phải xem mạch, mà coi cô ấy trúng chương pháp gì, nếu có thể được thì đệ dẫn truyền công lực sơ cứu cho cô ấy, sau đó mới nhờ đến đại phu.

- Ái da, ăn được món đặc khẩu của lão đệ sao mà lăm chuyen rắc rối quá.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Lục Chi Thần Thâu vẫn bắt mạch cho Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ. Gương mặt lão thoáng thay đổi.

Lỗ Trình hỏi :

- Cô ta bị thế nào?

- Kỳ lạ thật, mặc dù miệng ứa máu chứng tỏ ải đã bị trúng một chưởng thí mạng nhưng sao mạch đập vẫn bình thường.

Lỗ Trình xoa đầu :

- Sao có chuyện kỳ cục vậy?

Lục Chi Thần Thâu chỉ ra ngoài cửa :

- Lão đệ ra kia để lão huynh xem ấn tích chưởng pháp gì mà lạ như vậy.

Lão thần thâu nghiêm giọng nói tiếp :

- Lão huynh vì đệ đấy nhè, chứ ta không có cặp mắt của...

Lỗ Trình mỉm cười :

- Đệ hiểu huynh mà.

Lỗ Trình nói xong thả bước ra ngoài cổ miếu đi thẳng đến chỗ niêu đất.

Trong khi đó, Lục Chi Thần Thâu đã cởi áo ngoài của Gia Cẩm Lệ. Bên trong chiếc áo là bộ giáp y sáng ngời khiến cho Lục Chi Thần Thâu sững sờ nhìn.

Lão đứng bật dậy, quay ra cửa thét gọi Lỗ Trình :

- Ê, tiểu hòa thượng vào đây nhanh lên, nhanh lên!

Nghe giọng khẩn trương của Lục Chi Thần Thâu, Lỗ Trình đảo bộ dụng luôn Di Hình cước pháp thoát cái đã đến trước mặt Lục Chi Thần Thâu.

Lỗ Trình lắc đầu :

- Có chuyện gì rồi?

- Không cần biết chuyện gì nữa, ngươi hãy xem ả ma nữ vận y phục gì bên trong.

Lỗ Trình miễn cưỡng nhìn :

- Cô ta vận y trang gì kỳ vậy?

Lục Chi Thần Thâu tròn mắt :

- Lão đệ không biết ả?

- Đệ không biết.

- Đó là Kim Ty Giáp, một trong tứ bảo của giang hồ. Ai vận Kim Ty Giáp thì không bị chưởng kinh, đao kiếm đá thương.

Lỗ Trình nheo mày :

- Đại ca nói đó là Kim Ty Giáp, sao cô ta lại bất tỉnh không biết gì nữa vậy?

- Có thể người vận bạch y có nội lực vô cùng dũng mãnh nên mới đánh cô ta bất tỉnh vì uất khí nhưng không thể lấy mạng được ả. Nếu không có Kim Ty Giáp có lẽ ả đã tiêu đời rồi.

- Thế thì đệ mừng quá.

- Mừng cái gì?

- Cô ấy sẽ tỉnh lại chứ?

- Tất nhiên rồi!

Lục Chi Thần Thâu nghiêm giọng :

- Lão đệ, lão huynh có ý kiến như thế này.

- Lão huynh muốn đề nghị gì?

Lục Chi Thần Thâu gãi đầu :

- Nhân lúc ả ma đầu này chưa tỉnh. Lão huynh đoạt lấy Kim Ty Giáp để lão đệ dùng.

Lỗ Trình tròn mắt, chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Lão muốn giúp Lỗ Trình chui đầu xuống mười tầng Địa ngục hay sao vậy? Lão huynh hãy để lão đệ được về châu Phật tổ, Phật tổ có quả trách thì chỉ mỗi cái tội nấu món đặc khẩu thôi, còn việc này xin lão huynh đừng làm.

Lão thần thâu nạt ngang :

- Lão huynh lo cho lão đệ. Lão đệ không nhớ người kia hẹn ba ngày sau đến lấy mạng đệ à?

- Dù có chết đi nữa Lỗ Trình cũng không phá giới Phật gia. Làm như vậy Lỗ Trình đắc tội với sư phụ, nếu có sống cũng không thể ngẩng mặt nhìn thiên hạ, có chết cũng biến thành quỷ dữ nơi A tỳ.

Lục Chi Thần Thâu nghe Lỗ Trình nói ngượng nghịu gục đầu. Lão lí nhí nói :

- Lão huynh xin lỗi đệ.

- Lão huynh đừng bao giờ nghĩ đến chiếm đoạt nữa.

- Ta hứa!

Lỗ Trình chịu niêu đất qua tay Lục Chi Thần Thâu :

- Lão huynh xem.

Lục Chi Thần Thâu vừa tóm lấy niêu đất mới biết nó đã bị rạn nứt, trong nồi chỉ còn lại thịt mà không có nước.

Lục Chi Thần Thâu nhướn mắt :

- Sao kỳ như vậy?

- Sao lại kỳ.

- Niêu đất sao lại bị rạn nứt được chứ?

- Nó bị dư kinh của ngọn Chi Điện Di Sơn làm cho rạn nứt đấy.

Lục Chi Thần Thâu tròn mắt :

- Trời đất, chẳng lẽ nội lực của gã vận bạch y khủng khiếp đến độ đó à?

- Không phải dư kinh của ngọn Chi Điện Di Sơn thì cái gì được chứ?

Lục Chi Thần Thâu nhìn vào cái đầu Lỗ Trình :

- Cái đầu của lão đệ thì sao?

- Nhờ có sư phụ, đệ mới có cái đầu cứng như sắt như đá.

- Bốn mươi chín ngày đội lư hương quả không phí hoài, lão huynh không biết nên đã trách lầm Du Tăng đại sư.

Nhắc đến Du Tăng, Lỗ Trình khản trương vô cùng :

- Đệ quên băng mắt, bây giờ đệ phải quay về chùa.

- Không được đâu, chẳng lẽ đệ để lão huynh ở đây một mình lo cho hai người này à? Huynh không làm được đâu, nếu lão đệ bỏ đi thì huynh cũng bỏ đi theo.

Lỗ Trình lưỡng lự :

- Thôi được rồi, cứu người trên hết đó là giới luật của nhà Phật. Đệ cùng với huynh cứu tính họ xong thì lên đường ngay.

Lục Chi Thần Thâu gật đầu.

Lão ngồi xuống nhìn Gia Cẩm Lệ :

- Ồ vận Kim Ty Giáp, làm sao truyền nội lực được? Muốn truyền nội lực phải cởi bộ ty giáp ty ra.
- Làm vậy sao không được.
- Vậy chỉ còn cách ngồi canh đến lúc nào ả tỉnh lại à?
- Đệ cũng không biết nữa.

Lục Chi Thần Thâu sa sầm mặt :

- Lão đệ cứ đeo phiên lụy vào thân rồi chi nói không biết không biết.

Lỗ Trình chỉ vào Mạc Sầu Ngọc Nữ :

- Lão huynh vận áo ngoài cho cô ấy đi chứ khi tỉnh lại Gia cô nương lại hiểu nhầm lão huynh.

Lục Chi Thần Thâu chỉ vào mặt mình :

- Hiểu lầm ta là sao chứ?

Lão hừ nhạt :

- Chắc ả nghĩ lão già này có thói trăng hoa hả? Hừ, lão sẽ bẻ răng ả ngay lập tức.
- Nếu huynh không muốn cô ta hiểu lầm thì vận áo ngoài cô ta lại đi.
- Thật là rắc rối.

Nói với Lỗ Trình bằng giọng bất nhẫn nhưng Lục Chi Thần Thâu vẫn miễn cưỡng vận áo ngoài cho Gia Cẩm Lệ. Lão vận xong quay nhìn Lỗ Trình tủm tỉm cười.

Lỗ Trình hỏi lão thần thâu :

- Sao lão huynh lại cười?
- Ngươi biết sao lão cười không?

Lỗ Trình lắc đầu :

- Không biết, nhưng có lẽ lão huynh đã nghĩ đến chuyện vui nào đó. Phật gia có câu cứu người làm phước, ấy chính là quả đạo vô biên đem đến cho hành giả sự lạc hỷ thanh cao nhất.
- Ngươi đúng ra không phải là tiểu hòa thượng mà là tiểu Phật sống thì đúng hơn. Ta nói thật cho lão đệ biết khi này ta cười bởi nhận ra ả ma nữ này xinh đẹp khá ái, nên... nên ta tưởng tượng nếu lão đệ không là hòa thượng ắt sẽ tác nhân duyên cho hai người.

Lỗ Trình tròn mắt :

- A di đà Phật. Thỉnh lão huynh dùng món đặc khẩu.

Lục Chi Thần Thâu bật cười giòn :

- Y! Chưa chi ngươi đã có ý đãi ta rồi. Lão thần thâu nói vậy mà trúng tim đen của ngươi.

Lỗ Trình sa sầm nét mặt :

- Cái lưỡi của lão huynh, đệ sợ sẽ bị quỷ dữ cắn, nên mới thỉnh huynh dùng món đặc khẩu để huynh đừng nói nữa.
- Lão huynh nói chơi thôi mà.
- Nếu lão huynh còn nói như vậy nữa thì đừng bao giờ thỉnh cầu lão đệ nấu món đặc khẩu cho huynh.
- Ai da, lão huynh biết lỗi rồi.

Nhìn bộ mặt trang trọng của Lỗ Trình Lục Chi Thần Thâu gãi đầu :

- Lão đệ đừng giận huynh nghe!

Lỗ Trình mỉm cười :

- Làm sao Lỗ Trình giận lão thần thâu được chứ?
- Vậy thì ta và lão đệ cùng ăn chứ?
- Cùng uống rượu nữa.
- Thế mới là tri kỷ.

Lục Chi Thần Thâu vừa nói vừa nhón tay bóc một cục thịt, tã thù thì mở bầu rượu đeo bên hông. Lão nhìn Lỗ Trình :

- Mời lão đệ!
- Mời lão huynh!

Lục Chi Thần Thâu vừa cục thịt lên miệng thì Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ rên khẽ :

- Nước... tôi khát nước quá...

Lỗ Trình vừa bóc cục thịt đã vội bỏ xuống niêu đất, hỏi lão thần thâu :

- Lão huynh, cô ấy đã tỉnh.

Lục Chi Thần Thâu thở khi một tiếng :

- Trời ơi, thịt đưa đến miệng cụng không được ăn.

Lão vùng vằng thả cục thịt xuống niêu. Nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ hần học nói :

- Ngươi tỉnh thật không phải lúc.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vẫn rên :

- Nước... Nước, cho ta uống nước!

Lục Chi Thần Thâu nhăn mặt :

- Nước ở đâu mà uống, hổng lẽ lão... lão...

Lỗ Trình nghiêm mặt nói với lão thần thâu :

- Lão huynh, cứu người thì cứu cho trót.
- Thế nước ở đâu cho cô ta uống chứ? Đệ thử nghĩ xem!

Lỗ Trình giật luôn bầu hồ lô rượu trên tay Lục Chi Thần Thâu :

- Cô ta uống rượu cũng được.
- Ê... nhưng rượu của huynh để đối ẩm với đệ mà.
- Khi khác uống cũng không sao. Cứu người là trên hết.

Lỗ Trình vừa nói vừa đổ cho Gia Cẩm Lệ từng ngụm rượu nhạt.

Gia Cẩm Lệ dần dần hồi tỉnh, rồi mở mắt :

- Ta đang ở đâu đây?

Lỗ Trình nhìn nàng nói :

- Gia cô nương?

Gia Cẩm Lệ gượng ngồi lên :

- Tiểu hòa thượng, lão thần thâu.

Lục Chi Thần Thâu khoanh tay nhìn nàng :

- Ủ... Lão phu và lão đệ đây.

Gia Cẩm Lệ nhìn Lỗ Trình nói :

- Đây là đâu?

Lỗ Trình xoa đầu.

Lục Chi Thần Thâu thay Lỗ Trình trả lời nàng :

- Đây là đâu à, là chỗ ta và lão đệ thường dùng để dùng món đặc khẩu.

- Nghĩa là gì?

- Còn hỏi nữa, là miếu hoang chứ còn nghĩa là gì.

- Miếu hoang, và hai người đã cứu Cẩm Lệ?

Lục Chi Thần Thâu chỉ Lỗ Trình :

- Nếu không có Lỗ lão đệ của lão thì nha đầu đã hóa thành cô hồn vất vưởng rồi.

Mạc Sầu Ngọc Nữ quay sang nhìn Lỗ Trình :

- Tiểu hòa thượng đã cứu Cẩm Lệ?

- Thật ra cô nương sống được là nhờ có Kim Ty Giáp.

Gia Cẩm Lệ chòai tay gượng ngồi thẳng lên :

- Các người đã... đã...

Lục Chi Thần Thâu khoát tay :

- Ê nha đầu đừng nghĩ sàm nha. Mặc dù ngươi có Kim Ty Giáp nhưng vẫn bị người kia đánh bất tỉnh, nếu không có Lỗ lão đệ của lão phu kịp thời xuất hiện thì thử xem ngươi có còn sống không chứ?

Gia Cẩm Lệ cúi đầu :

- Đa tạ Lỗ... đã cứu mạng!

Lỗ Trình khoát tay :

- Cô nương đừng nghĩ nữa. Lỗ Trình ngại lắm.

Lỗ Trình xoa đầu đứng lên :

- Cô nương đã tỉnh rồi, hãy ở lại đây nghỉ ngơi. Tiểu tăng kiếu từ!

Lỗ Trình toan quay bước đi thì Gia Cẩm Lệ gọi giật lại :

- Lỗ đại sư!

Lỗ Trình nhăn mặt :

- Cô nương đừng gọi tiểu tăng là đại sư mà tiểu tăng đắc tội với các vị đại sư trưởng thượng.

- Cẩm Lệ không gọi như vậy nữa. Nhưng Cẩm Lệ sẽ gọi bằng gì?

Lục Chi Thần Thâu chen vào :

- Cứ gọi là hòa thượng đại ca là được rồi.

Lỗ Trình nhướn mày :

- Cẩm Lệ cô nương gọi Lỗ Trình như vậy có kỳ không?

- Ta thấy không kỳ chút nào hết.

- Thế cũng được.

Lỗ Trình quay lại Cẩm Lệ :

- Cô nương cứ gọi là hòa thượng đại ca.

Gia Cẩm Lệ xá Lỗ Trình :

- Cẩm Lệ đa tạ đại ca hòa thượng đã cứu mạng.

Lão thần thái nghe nàng nói ngược, tròn mắt nạt ngang :

- Nha đầu nói nghe chẳng lọt lỗ tai. Hòa thượng đại ca chứ đâu phải là đại ca hòa thượng.

Cẩm Lệ thẹn mặt. Lỗ Trình mỉm cười :

- Đó chỉ là tiểu tiết, lão huynh để tâm làm gì.

Hòa thượng quay lại Cẩm Lệ hỏi :

- Gia cô nương có thể cho bản tăng biết vì sao người vận bạch y lại ra tay hạ sát cô nương không?

- Y đang đi tìm Vũ Văn Tiểu Vi để lấy lại ngọn Vô Tình Truy Thủ của Gia Cẩm Lệ.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình nheo mày, khăn trương hẳn lên :

- Y đang đi tìm Tiểu Vi à?

Gia Lệ gật đầu :

- Võ công người này không thể nào lường được, Cẩm Lệ sợ Tiểu Vi không phải là đối thủ của y.

Lục Chi Thần Thái nhìn Lỗ Trình rồi quay lại Gia Cẩm Lệ :

- Cô nương đã tỷ đấu với người vận bạch y, vậy có biết gã là ai không?

Lỗ Trình hỏi :

- Vừa rồi Lỗ Trình hứng một đạo Chi Điện Di Sơn của người đó, nếu không có cái đầu bị phạt biến thành Thiết Đầu Đà thì cũng đã vong mạng rồi.

Gia Cẩm Lệ nhìn sững Lỗ Trình :

- Chi Điện Di Sơn, tuyệt thức võ công trong tiểu huyền kỳ?

- Đúng như vậy.

- Còn Cẩm Lệ thì hứng trọn đạo chương Hải Nộ Cuồng Phong nên mới bất tỉnh như vậy. Nếu không có Kim Ty Giáp hộ thân thì thân thể đã nát bét rồi.

Lục Chi Thần Thái cau mày :

- Gã vận bạch y, biết thi triển một lúc ba tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong, Chi Điện Di Sơn và cả khinh công Di Hình cước pháp, vậy gã là ai?

Lỗ Trình nhún vai :

- Ở đây chẳng một ai biết.

Lục Chi Thần Thái gãi đầu :

- Nếu gã biết tất cả những tuyệt thức thì cũng có thể biết tất cả những tuyệt thức khác. Lạ lùng quá!

Gia Cẩm Lệ nhìn Lục Chi Thần Thái :

- Gã cầm ngọn bạch lạp và muốn giết ai thì khi ngọn bạch lạp tắt hẳn mới ra tay. Hành động của gã thật là kỳ cục.

Lục Chi Thần Thâu nhìn Lỗ Trình :

- Gã đó hẹn ba ngày nữa sẽ đến lấy mạng lão đệ của ta đó.

Gia Cẩm Lệ quay ngoắt sang Lỗ Trình :

- Hòa thượng đại ca, có phải vậy không?

Lỗ Trình gật đầu :

- Gã nói vậy nhưng chưa chắc đã lấy mạng của Lỗ Trình. Cẩm Lệ cô nương đừng lo lắng quá. Tạm thời gác chuyện này qua bên, Gia cô nương và lão huynh ở lại đây lo cho Tổng trại chủ, Lỗ Trình quay về chùa thỉnh ý sư phụ.

- Lão huynh theo lão đệ.

Lỗ Trình xoa đầu :

- Ai da. Sư phụ không thích lão huynh mà.

Lỗ Trình nhìn Gia Cẩm Lệ :

- Hay nhất đệ quay về Long Thiên tự, còn lão huynh cùng Cẩm Lệ cô nương và Tổng trại chủ đi tìm Tiểu Vĩ.

Gia Cẩm Lệ chen vào :

- Nếu muốn tìm Tiểu Vĩ thì cứ ở lại đây.

Lục Chi Thần Thâu cau mày :

- Vậy là sao?

- Cẩm Lệ có hẹn với Tiểu Vĩ ở tòa cổ miếu này.

Lỗ Trình nói :

- Nếu có hẹn với Tiểu Vĩ thì nhất định Tiểu Vĩ sẽ đến.

Lỗ Trình vừa dứt lời thì từ bên ngoài cổ miếu, Tiểu Vĩ bước vào :

- Tiểu hòa thượng ăn thịt chó vừa nhắc đến ta phải không?

Lục Chi Thần Thâu reo lên :

- Lão cũng đang chờ ngươi đây, lão tưởng đâu sẽ không bao giờ nhìn thấy ngươi trên cõi dương gian này nữa chứ...

Tiểu Vĩ quay lại nhìn Lục Chi Thần Thâu :

- Lão huynh nói vậy thì chắc có chuyện lớn rồi?

Lục Chi Thần Thâu gật đầu :

- Có người đang săn tìm để lấy mạng ngươi đó.

- Ai..

- Nếu lão biết thì không giấu ngươi đâu, lão chỉ biết người đó võ công cực kỳ cao siêu, trên tay lúc nào cũng có một ngọn bạch lạp.

Tiểu Vĩ Buột miệng nói :

- Quý môn!

Ngọc Lan vừa bước vào cổ miếu, nghe Tiểu Vĩ nói đến Quý môn, đứng sững ngay ngưỡng cửa nhìn mọi người.

Cùng lúc đó Tổng Y Tổng khê rên lên một tiếng.

Tiểu Vĩ nghe họ Tổng rên mới phát hiện ra, vội bước lại bên Tổng Y Tổng. Tiểu Vĩ cau mày khi nhận ra thần sắc của Tổng Y Tổng xanh ròn.

Ngọc Lan nhìn Lỗ Trình :

- Lỗ hòa thượng, ở đây có người bị thương à?

Lỗ Trình gật đầu :

- Ngọc Lan tiểu thư coi xem Tổng trại chủ bị gì?

Ngọc Lan thẳng bước đến bên Tiểu Vĩ. Nàng cúi xuống cùng hai ngón tay mở mắt họ Tổng nhìn qua. Ngọc Lan ngước lên :

- Không xong rồi. Tổng trại chủ vừa trúng chưởng vừa trúng độc cương thi nữa.

Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Thế Lan muội có cách gì cứu Tổng trại chủ không?

- Để Ngọc Lan thử coi.

Nàng lấy trong túi gấm đeo bên người một hộp kim vàng, rồi định thần ghim một lúc ba mươi sáu cây kim vàng, dài ngắn khác nhau vào đại huyết sinh tử của họ Tổng. Mặc dù ghim kim vào những đại huyết sinh tử nhưng thủ pháp châm cứu của Ngọc Lan không hề chùng tay.

Khi Ngọc Lan ghim xong cây kim thứ ba mươi sáu vào đại huyết Bách Hội thì Tổng Y Tổng rùng mình.

Ngọc Lan thở phào :

- Xong rồi. Chỉ cần nghỉ ngơi ít hôm, Tổng trại chủ sẽ hồi phục.

Nàng quay mặt nhìn Lỗ Trình :

- Tiểu hòa thượng, theo Ngọc Lan suy đoán thì Tổng trại chủ bị trúng chưởng pháp và Cương Thi đại pháp của lão ma Phong Tinh Cổ Thi.

Tiểu Vĩ cau mày :

- Phong Tinh Cổ Thi? Tổng Y Tổng có bao giờ thù oán với lão ma đó đâu.

Tổng Y Tổng lại rên khê.

Tiểu Vĩ nhanh như cắt áp song thủ vào lưng họ Tổng truyền công lực.

Tổng Y Tổng được Tiểu Vĩ truyền công, nên thần thức hồi phục nhanh chóng. Họ Tổng thều thào nói :

- Long Thiên tự... Du Tăng... Du Tăng...

Lỗ Trình sấn tới :

- Tổng trại chủ, người muốn nói sư phụ của Lỗ Trình đang gặp tai họa.

Tổng Y Tổng gật đầu rồi lại mê man.

Lỗ Trình căng thẳng tới cùng :

- Tiểu tăng phải quay về chùa.

Lỗ Trình vừa nói vừa lạng bộ trở khinh thuật Di Hình cước pháp, chỉ trong chớp mắt đã thoát ra ngoài cổ miếu hoang.

Lục Chi Thần Thâu vội vàng nói :

- Ta cũng phải theo Lỗ lão đệ.

Tiểu Vĩ gọi giật lão thần thâu :

- Lão huynh.

Lục Chi Thần Thâu quay lại nhìn Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ nói :

- Lão huynh hãy ở lại đây cùng với Ngọc Lan và Mạc Sầu Ngọc Nữ, để Tiểu Vĩ đến Long Thiên tự.

Mạc Sầu Ngọc Nữ lên tiếng :

- Lão ở lại đây đi để Gia Cẩm Lệ và Vũ Văn công tử đi tới Long Thiên tự được rồi.

Tiểu Vĩ bước đến trước mặt lão thần thái :

- Lão Trình đang cần Tiểu Vĩ.

Lục Chi Thần Thái thờ dài :

- Vậy cũng được, võ công của ta không bằng Tiểu Vĩ.

- Tiểu Vĩ nhờ lão huynh chăm sóc cho Ngọc Lan tiểu thư.

- Ta hứa!

- Kiếu từ.

- Tiểu Vĩ bảo trọng.

Tiểu Vĩ gật đầu.

Ngọc Lan bước lại bên Tiểu Vĩ. Nàng lấy từ trong túi giấu một lọ tịnh bình màu lam ngọc trao qua tay Tiểu Vĩ.

- Trong tịnh bình này có hai hoàn thuốc dùng để trị độc rất công hiệu, huynh giữ lấy.

Tiểu Vĩ nhìn nàng :

- Lan muội bảo trọng, Tiểu Vĩ sẽ quay lại ngay.

Khi Tiểu Vĩ vừa trở kinh thuật lướt ngoài cổ miếu thì Gia Cẩm Lệ cũng bám theo.

Lục Chi Thần Thái thờ dài bước ra cửa, nhìn theo hai người. Trong lòng lão bất giác nổi lên cảm giác lo âu hồi hộp vô cùng. Lão tự nhủ với mình.

- Với võ công của Lão Trình, Vũ Văn Tiểu Vĩ và thêm Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ thì không có việc gì xảy ra với những người đó.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thiên Lộc Các Thường Luân Làm Chủ

Thường Luân rời Lạc Hoa viên. Y vừa rời khỏi phạm vi Lạc Hoa viên thì chạm mặt với Mạc Tả Quân.

Mạc Tả Quân vừa gặp mặt Thường Luân, mặt đã hớn hờ :

- Thường công tử, Mạc mỗ đi tìm công tử khắp nơi.

- Mạc thị vệ tìm tại hạ có chuyện gì?

- Ý Lan quán chủ muốn gặp Thường công tử.

- Gặp ta. Ý Lan tiểu thư muốn gặp tại vì chuyện bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ cho cô ấy chứ gì?

Mạc Tả Quân gật đầu :

- Có lẽ như vậy.

Thường Luân nghiêm mặt, khất khe nói :

- Tại hạ đã hứa với Ý Lan ắt tại hạ sẽ làm, nhưng không phải lúc này.

Thường Luân vừa dứt lời thì Ý Lan từ sau lưng gã cất tiếng nói :

- Sao lại không phải lúc này?

Thường Luân quay lại nhìn nàng :

- Ý Lan tiểu thư đến thật là bất ngờ.

Ý Lan nhìn Thường Luân hừ nhạt :

- Công tử bất ngờ, hay vì lời nói vừa nãy của công tử khiến Ý Lan bất ngờ.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Thường Luân :

- Thường công tử ngại chạm mặt với Vũ Văn Tiểu Vĩ rồi à?

Thường Luân sa sầm mặt :

- Tại hạ không phải hạng tham sanh sợ chết. Đại trượng phu đã hứa thì phải làm. Nếu Ý Lan tiểu thư muốn Thường Luân bắt Tiểu Vĩ ngay bây giờ, nếu có Tiểu Vĩ ở đây tại hạ sẽ bắt gã giao cho tiểu thư, nhưng rất tiếc...

- Khẩu khí kiêu căng, nhưng không biết Thường công tử sẽ làm gì được gã chứ?

- Tiểu thư không tin vào tại hạ?

- Ý Lan đã một lần chứng kiến.

- Thời gian không dừng lại và Thường Luân cũng không phải là Thường Luân của thuở trước.

- Công tử nói vậy có ý gì?

Thường Luân mỉm cười :

- Trong cõi nhân thế này có hai hạng người. Một hạng người sinh ra để làm chủ nhân của những người khác, hạng người thứ hai sinh ra để phục tùng mà thôi.

- Vậy Thường công tử thuộc hạng người thứ hai hay hạng người thứ nhất.

- Ai cũng có thể nói, nhưng chưa chắc đã hành động được.

Thường Luân nheo mày nhìn thẳng vào đáy mắt Ý Lan :

- Tiểu thư có thích chứng kiến tại hạ chứng minh mình là hạng người thứ nhất không?

Ý Lan gật đầu :

- Nếu được thấy tận mắt, tất nhiên Ý Lan phải thích quá đi chứ.

Thường Luân gật đầu, nhìn Mạc Tã Quân :

- Tại hạ phiền Mạc thị vệ.

Mạc Tã Quân lò mắt ngạc nhiên :

- Thường công tử đâu có phiền gì Mạc mỗ.

Ý Lan lắc đầu :

- Mạc thị vệ không hiểu ý Thường công tử, người muốn ông lui bước đây mà.

Thường Luân mỉm cười :

- Ý Lan Quận chúa rất thông hiểu ý của tại hạ.

Mạc Tã Quân lưỡng lự.

Ý Lan khoát tay :

- Mạc thị vệ có thể đi được rồi.

- Nhưng còn Quận chúa.

- Ta đã có Thường công tử.

Ỗ Lan nhìn lại Thường Luân :

- Ỗ Lan nói có đúng không?

- Điều đó rồi sẽ được Thường Luân chứng minh cho Ỗ Lan tiểu thư biết.

Mạc Tả Quân không còn gì để nói. Lão họ Mạc ôm quyền xá Thường Luân và Ỗ Lan :

- Mạc mỗ kiêu tử. Nếu có chuyện gì công tử khó xử, hay gặp cường địch, Mạc mỗ sẽ hỗ trợ.

Thường Luân ôn tồn đáp trả :

- Tại hạ ghi nhận thịnh tâm của Mạc thị vệ.

Mạc Tả Quân nghe Thường Luân nói, vui vẻ đáp lời :

- Không có gì, không có gì.

Ỗ xá Ỗ Lan :

- Quận chúa bảo trọng!

Mạc Tả Quân bỏ đi rồi. Ỗ Lan mới nói với Thường Luân :

- Giờ đến lượt Thường công tử chứng minh lời mình nói.

- Quận chúa thích như vậy à?

- Ỗ Lan muốn thấy.

Thường Luân mỉm cười rồi nói :

- Tiểu thư sẽ thấy Thường Luân được sinh ra chỉ để là chủ nhân của thiên hạ.

Thường Luân nhướn mày :

- Tại hạ thỉnh tiểu thư đến Thiên Lộc các.

- Đi đến đâu Ỗ Lan cũng đi cả.

- Quận chúa đúng là một người cương nghị.

Hai người cùng nhau đi đến Thiên Lộc các. Trên đường đi, Thường Luân lúc nào cũng định nhân về phía trước, thần sắc của gã trông thật nghiêm, trông mà ngỡ y mắc phải chứng bệnh lãnh cảm.

Thiên Lộc các là một tòa lầu nguy nga tráng lệ, tọa lạc trên một khu đất rộng mười mẫu. Khu đất mà tòa lầu Thiên Lộc các được dựng lên trước đây từng có tiếng khắp vùng Ngọc Long Địa, trước có Ngũ Hành hùng vĩ xa xa, khắc nên một bức tranh non xanh khiến ai nhìn cũng cảm thấy mình nhỏ bé trước thiên nhiên nhưng có thể phóng tầm mắt nhìn sơn hà cảm tú, phía sau là dòng Dương Tử, khi giận dữ thì nổi sóng sùng sục khi êm ả thì chảnh khác nào mái tóc của giai nhân.

Nếu với phong cảnh cảnh lệ vây quanh tòa Thiên Lộc các với những kiến trúc trang nhã đã khiến nó có danh là “Thiên hạ đệ nhất lầu”. Cũng chính bởi cái danh thơm đó mà đã có bao người so sánh Thiên Lộc các với Đằng Văn lầu. Mà cũng đúng thôi, bởi nơi đây một thời Vương Mãn đã tận tâm viết cuốn binh thư để sau này trở thành bá vương. Cũng chính bởi cái danh và cái thần nguy nga tráng lệ mà đâu phải ai muốn vào Thiên Lộc các cũng được. Người được bước chân vào Thiên Lộc các phải là những kẻ thành danh của Trung Nguyên.

Để được bước lên những bậc tam cấp vào Thiên Lộc các, nếu là người ngoài giang hồ phải là Chương môn nhân, hoặc bậc đại hiệp, còn thường nhân thì hẳn phải là bậc đại gia, đại phú mà so sánh với Kim Lăng phú.

Trở lại Thường Luân và Ỗ Lan, khi hai người đến trước tòa Thiên Lộc các đó thì Ỗ Lan lưỡng lự không bước vào.

Thường Luân nheo mày quay lại nhìn nàng :

- Tiểu thư không có nhã hứng vào tòa lầu này à?

- Ý Lan rất thích vào. Với Ý Lan thì đây cũng chỉ là một tòa lầu bình thường thôi nhưng...

- Nhưng sao?

- Với công tử...

Thường Luân chỉ vào ngực mình :

- Với tại hạ?

Ý Lan gạt đầu chỉ tấm liễn treo trước cửa tòa chính sảnh với những mái vòm son son thiếp vàng.

- Thường công tử hãy đọc bài thơ trên tấm liễn thì biết vì sao Ý Lan lo.

Thường Luân lẩm nhẩm đọc:

Thiên Lộc các đất Ngọc Long

Cửa đóng then cài với hạ nhân

Đình thiên lập địa trong thiên hạ

Đứng trên lầu các ngắm son hà

Thường Luân đọc xong bài phú đó gạt đầu :

- Bài phú hay, và cũng rất đúng với ý của tại hạ. Tòa lầu Thiên Lộc các nguy nga tráng lệ này chỉ dành cho những kẻ đình thiên lập địa trong thiên hạ mà thôi.

Thường Luân mỉm cười nói với Ý Lan :

- Chúng ra vào chứ.

- Trước khi vào Thiên Lộc các, Ý Lan muốn hỏi công tử.

- Tiểu thư muốn hỏi gì?

- Đọc xong bài phú đó rồi Thường công tử có nghĩ mình là kẻ đình thiên lập địa không?

- Tại hạ đã nói rồi, ai cũng có thể nói được nhưng chưa hẳn đã làm được, mời tiểu thư.

Nghe giọng cương quyết của Thường Luân, Ý Lan gạt đầu :

- Để xem Thường công tử hành động như thế nào?

- Thường Luân hôm nay chứ không phải là ngày hôm qua.

Thường Luân vừa nói vừa thông dong tiến qua cổng tam quan. Một cánh cổng với những đường nét khắc họa vô cùng tinh tế bốn con vật thiêng “Long, Lân, Quy, Phụng”. Ý Lan bám sát sau Thường Luân thỉnh thoảng lại nhoẻn miệng cười.

Từ trong Thiên Lộc các, hai gã đại hán lực lưỡng vận giáp y, đầu đội kim mào bước ra. Hai người đó cùng trở khinh công thượng thặng, chân như lướt trên những viên cuội mà tiến về phía Thường Luân và Ý Lan.

Từ tòa chính sảnh đến chỗ Thường Luân non ba mươi trượng, thế mà chỉ trong hai lần chớp mắt hai gã đại hán đã đến đứng đối mặt với Thường Luân.

Cả hai nhận ngay ra Thường Luân.

Mặc dù nhận ra Thường Luân là đệ tử của Phong Tinh Cô Thi nhưng hai gã đại hán vẫn làm mặt nạ.

Người đứng bên phải nói :

- Các hạ biết hai chúng tôi là ai chứ?

Thường Luân gạt đầu :

- Nhị vị chính là hộ pháp đàn Thiên Lộc các.

Cả hai gã đại hán cùng gạt đầu :

- Các hạ biết chúng tôi thì ắt biết quy củ của Thiên Lộc các này.

Gã đứng bên phải chỉ ra cổng tam quan.

- Tất cả những đệ tử của Phong Tinh Cổ Thi chỉ có thể đứng ở ngoài kia. Thiên Lộc các chỉ tiếp Phong Tinh Cổ Thi mà thôi.

Gã liếc Ý Lan rồi quay lại người đứng bên cạnh, tủm tỉm cười :

- Bằng huynh nghe Dur đệ nói có đúng không?

Gã tên Bằng gật đầu :

- Dur lão đệ giữ luật rất nghiêm và cũng rất đúng.

Y nhìn lại Thường Luân :

- Chỗ của người ngoài kia kìa.

Thường Luân vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên đến lạnh lùng, trong khi Ý Lan thì thẹn cho gã.

Nàng lí nhí nói :

- Thôi, chúng ta trở ra ngoài đi. Chỗ này không phải của Thường công tử rồi.

Gã họ Dur nói :

- Cô nương này nói đúng đó, người nên quay trở ra kéo hồi không kịp đó.

Thường Luân mỉm cười, ôn nhu hỏi hai gã họ đàn Thiên Lộc các :

- Nhị vị cản đường Thường mỗ?

- Hạng hạ nhân thì không thể vào đây được.

Lời gã tên Bằng vừa dứt thì Thường Luân cũng phát động chương pháp Hải Nộ Cuồng Phong. Lần đầu tiên Thường Luân thi triển tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong với tất cả nội lực vừa tiếp thụ được của Phong Tinh Cổ Thi.

Đất dưới chân Thường Luân phồng to lên cùng lúc hai đạo xoáy kinh vĩ thẳng vào chân tâm hai gã họ đàn Thiên Lộc các.

- Bình.

Hai gã họ đàn chẳng khác nào hai chiếc lá khô bị lốc dữ cuốn băng lên cao, quay vút rồi rớt xuống.

- Bịch.

Rớt xuống đất, ngũ quan của hai gã họ pháp rỉ máu, nằm bất động, hồn lìa khỏi xác.

Ý Lan giật mình bởi không ngờ chỉ trong thời gian rất ngắn mà nội lực Thường Luân tăng tiến khủng khiếp như vậy, cứ như vừa lột xác hóa thân.

- Ý Lan còn thú vào Thiên Lộc các không?

- Thường công tử vào thì tôi sẽ vào.

- Được.

Thường Luân cúi xuống hốt lấy một nhúm sỏi rồi mới thông dong tiến về phía Thiên Lộc các. Thấy Thường Luân bốc sỏi, Ý Lan ngạc nhiên hỏi :

- Công tử nhặt những viên sỏi đó để làm gì?

- Để chứng minh cho Ý Lan tiểu thư biết Thường Luân là chủ nhân của tòa Thiên Lộc các.

Mặc dù nghe tiếng chuông kinh vang động bên ngoài nhưng những khách nhân trong tòa Thiên Lộc các không ai để tâm đến. Bởi họ là những kẻ thường lui đến đây, biết ranh giới luật của Thiên Lộc các nên suy tưởng vừa rồi nhị vị họ đàn vừa đuổi một kẻ hạ nhân không đáng được bước qua cánh cổng tam quan.

Khi Thường Luân bước vào gian chính sảnh, tất cả mọi người đồng loạt đứng bật dậy. Có người nheo mày nhìn Thường Luân rồi chặc lưỡi nói :

- Ấy... Thiên Lộc các đã bỏ hết giới luật rồi sao mà để cho tên nô bộc của Phong Tinh Cổ Thi bước vào đây. Hừ... Ta thật hổ thẹn quá.

Nghe giọng nói kiêu căng và khinh miệt đó, Thường Luân liền bước ngay đến đứng đối mặt với gã đại hán vận gấm y thêu kim tuyến.

- Huynh đài đây là Tùng Lang, Tổng tiêu đầu của Giang Đông tiêu cục.

Tùng Lang nhướng mày :

- Người nhận ra ta thế thì sao còn chưa hành đại lễ rồi cút xéo khỏi Thiên Lộc các.

- Tại hạ nghe tiếng Tùng Lang tổng tiêu đầu từ lâu rồi, và còn nghe người có sức chịu đựng không ai bì kịp. Hôm nay Thường mỗ muốn thỉnh giáo sức chịu đựng của Tùng các hạ.

Thường Luân dứt lời chờ cho Tùng Lang vừa toan mở miệng nói cách không búng chỉ phóng viên sỏi vào miệng gã.

- Cóp.

Tùng Lang trợn mắt thốt lớn :

- Ui cha.

Sau tiếng thốt đó y phun luôn ra ngoài một lúc bốn chiếc răng cửa cùng với viên sỏi.

Thường Luân lắc đầu :

- Tùng Lang tổng tiêu đầu có tiếng nhưng không có miếng. Sức chịu đựng của các hạ kém quá.

Tùng Lang rít lên the thé :

- Cầu tử, người đáng chết!

Tùng Lang vừa rít vừa dựng song chưởng tổng thẳng vào vùng thượng đặng của Thường Luân. Thế chưởng này của Tùng Lang vận dụng đến mười hai thành công lực, quyết lấy mạng Thường Luân trong chớp mắt để lấy lại sĩ diện.

Chưởng pháp của Tùng Lang vừa thành hình thì đã bị Thường Luân dụng trào thộp lấy hỏ khẩu rồi. Thường Luân bắt hỏ khẩu quá dễ dàng, cứ như gã chẳng hề tốn một chút lực đạo nào.

Thường Luân nghiêm mặt :

- Có những kẻ sinh ra trên cõi trần gian này chỉ biết rong dặng làm trò cười cho người khác mà thôi.

Thường Luân vừa nói vừa bóp chặt lấy hỏ khẩu của Tùng Lang.

- Rắc... rắc... rắc...

Tùng Lang biến sắc, rú lên thảm thiết. Mặt Tổng tiêu đầu Tùng Lang mồ hôi xuất hạn đầm dề.

Lão rống lên như bò rống.

Khi Thường Luân buông hỏ khẩu Tùng Lang thì gã đã tàn phế hai tay rồi.

Thường Luân mỉm cười nhìn Tùng Lang, nghiêm giọng nói :

- Bây giờ thì ai là kẻ cút xéo khỏi Thiên Lộc các?

Tùng Lang lắp bắp nói :

- Chính tại hạ phải rời khỏi đây.

Thường Luân gật đầu :

- Tổng tiêu đầu mới nhận ra điều đó hả?

Thường Luân chỉ viên cuội :

- Tổng tiêu đầu hãy cắn viên sỏi đó rồi bỏ ra.

- Ta... ơ...

Thường Luân cau mày.

Tùng Lang lắc đầu.

Thường Luân hỏi :

- Tùng Lang tổng tiêu đầu không muốn bỏ?
- Dù sao Tùng mỗ cũng là Tổng tiêu đầu của Giang Đông tiêu cục.

Lời vừa dứt trên cửa miệng Tùng Lang thì Thường Luân đã nện thẳng vào Đan Điền Tùng Lang một đạo kinh Hải Nộ Cuồng Phong.

- Âm.

Hứng trọn đạo cuồng kinh Hải Nộ Cuồng Phong, thân ảnh Tùng Lang như một cánh diều đứt dây bị lốc dữ dội cuốn ra ngoài Thiên Lộc các.

- Uych.

Tất cả mọi người đều biến sắc hãi hùng bởi không ngờ võ công tên đệ tử của Phong Tinh Cổ Thi, phạm chỉ là những kẻ nô bộc cho lão, thế mà Thường Luân hoàn toàn khác với những tên đệ tử trước đây của lão ma.

Cái chết quá khủng khiếp của Tổng tiêu đầu Tùng Lang, một hảo hán đã từng thành danh tại sáu tỉnh Giang Đông khiến ai cũng rung động. Tất cả mọi người bất giác hồi hộp, im lặng chỉ biết đứng nhìn Thường Luân.

Thường Luân nhếch mép nói :

- Trong các vị hảo hán anh hùng có mặt ở đây, ai là người đủ bản lĩnh tổng tiền Thường mỗ ra khỏi Thiên Lộc các.
- Tất cả mọi người đều im lặng.
- Các vị coi thường Thường mỗ nên không muốn trả lời à?

Thường Luân vừa nói vừa đảo mắt nhìn lướt qua một lượt tất cả những người có mặt trong sảnh Thiên Lộc các. Ánh mắt của y chiếu vào ai, kẻ đó gục mặt.

Thường Luân ngửa mặt cười giòn giã :

- Các vị có mặt tại Thiên Lộc các này đều là anh hùng hảo hán, nhưng cũng đều là tiểu nhân tham sinh úy tử. Tại hạ rất thông cảm cho các vị, nhưng trên đời này đâu thể có người chỉ có tiếng mà không có miếng.

Thường Luân gằn giọng :

- Ai muốn sống thì hãy ngồi xuống.

Mọi người từ từ ngồi xuống ghế.

Thường Luân gật đầu :

- Các vị đều muốn sống.

Toàn gian chính sảnh im lặng như tờ, thậm chí có người không dám thở mạnh.

Thường Luân bình thân đi đến từng người một. Gã đặt từng viên cuội lên đỉnh đầu mọi người rồi quay lại đứng bên Ý Lan :

- Viên cuội trên đầu các vị là thân mạng của Thường mỗ, các vị phải giữ nó như giữ con người của mình.

Thường Luân quay lại Ý Lan :

- Ý Lan tiểu thư đã chứng kiến?

Ý Lan bặm môi.

Thường Luân ôn tồn nói tiếp :

- Chúng ta lên lầu ngắm sơn hà nhé?

Ý Lan gật đầu.

Hai người thong dong bước qua những kẻ đang ngồi bất động như pho tượng mà tiến về phía cầu thang dẫn lên gian thượng lầu.

Thường Luân chấp tay sau lưng nhìn ngọn Ngũ Hành xa xa. Y buột miệng nói :

- Đẹp quá.

Thường Luân nhìn lại Ý Lan :

- Chúng ta cùng uống rượu với nhau nhé?

- Công tử đang có nhã hứng?

- Rất hứng khởi.

Thường Luân chỉ tay về phía ngọn núi Ngũ Hành :

- Với cảnh đẹp như thế này, sao chúng ta không tận hưởng chứ.

Thường Luân quay lại nhìn Ý Lan :

- Nếu so sánh Thường Luân với Tiểu Vĩ, tiểu thư thấy ai mới đáng là vầng nhật quang trong thiên hạ?

Ý Lan không ngờ Thường Luân đột ngột hỏi câu đó nên tỏ ra lúng túng. Nàng buột miệng trả lời :

- Bên tám lạng, bên nửa cân.

Thường Luân lắc đầu :

- Không có hai vầng nhật quang trong cõi đời này, Tiểu Vĩ không thể bằng Thường Luân được.

- Ồ... nhưng mà...

Thường Luân mỉm cười :

- Trong tâm tưởng của tiểu thư chỉ có một Tiểu Vĩ mà thôi. Chính lẽ đó khiến cho Thường Luân thất vọng.

Thường Luân bắt ngờ nắm tay Ý Lan :

- Tại sao trong trái tim của tiểu thư không là Thường Luân?

Ý Lan rút tay lại :

- Thường công tử làm Ý Lan sợ.

- Đúng rồi, nàng sợ ta vì Thường Luân chỉ đáng là kẻ nô dịch của Phong Tinh Cổ Thi còn Tiểu Vĩ thì là trang hảo hán đại trượng phu.

Thường Luân vừa nói vừa với lấy vò rượu trên kệ. Gã mở nắp rượu tu ừng ực.

Ý Lan lắc đầu :

- Công tử đừng uống nữa.

Thường Luân quay lại nhìn nàng :

- Thường Luân muốn uống rượu để quên.

- Ý Lan không nghĩ công tử là kẻ nô dịch đâu.

- Nhưng trong tim nàng không có ta.

Thường Luân đặt vò rượu xuống bàn.

- Ý Lan hãy nói đi, ta vì nàng hay Tiểu Vĩ vì nàng?

Ý Lan bặm môi. Nàng thở ra :

- Đầu ai lý giải được lý lẽ của tình yêu.

Thường Luân lại bung vò rượu tu ừng ực.

Ỗ Lan giật vò rượu lại.

Nàng nhìn Thường Luân :

- Nếu chúng ta không yêu nhau, sao không là huynh muội của nhau chứ? Ỗ Lan sẽ xem Thường Luân như đại ca của mình.

Thường Luân mỉm cười :

- Ỗ Lan không chê huynh là kẻ bất tài sao?
- Bây giờ huynh đã lột xác. Mà huynh có nhận lời đề nghị của muội không?
- Ý của nàng sao ta không nhận được?

Ỗ Lan hứng khởi bung cả vò rượu uống một ngụm lớn. Nàng trao vò rượu cho Thường Luân.

Thường Luân mỉm cười :

- Thường Luân cũng đang thích có người em như nàng.

Gã dốc vò rượu tu một ngụm dài rồi đập xuống bàn, cứ như thế Thường Luân và Ỗ Lan đối ẩm với nhau cho đến lúc Ỗ Lan say khướt.

Nàng nói lý nhí :

- Thường đại ca, muội thích quá. Muội có một bí mật này muốn nói với đại ca.

Thường Luân nắm tay nàng :

- Muội có bí mật gì hãy nói đi. Nếu bí mật đó cần đến đại ca, huynh sẽ giúp muội.

Ỗ Lan nhướn mắt nhìn Thường Luân :

- Sự tuyệt tích của vương phụ.

Thường Luân nheo mày :

- Cha muội mất tích một cách bí mật à?

Ỗ Lan gật đầu :

- Muội nghi ngờ sự mất tích của phụ nhân có liên quan đến Vương nữ Khắc Thủy Phụng, nên muội mới thân hành vào Trung Nguyên tìm cao thủ trợ lực.

- Muội hy vọng vào Tiểu Vĩ.

Ỗ Lan gật đầu :

- Võ công của Khắc Thủy Phụng vô cùng cao siêu, sắc đẹp lại tuyệt trần mà khi nam nhân diện kiến không thể kiềm lòng được.
- Muội nghi ngờ sự tuyệt tích của vương phụ có bàn tay của Khắc Thủy Phụng.
- Muội muốn nhờ Tiểu Vĩ truy tìm bí mật đó chứ gì?

Ỗ Lan gật đầu :

- Muội muốn nhờ Tiểu Vĩ.
- Không cần nữa, huynh sẽ giúp muội.

Ỗ Lan nhướn mắt :

- Huynh sẽ giúp muội à?
- Muội đừng quên, chúng ta đã kết nghĩa với nhau.

- Muội mừng lắm
- Võ công của huynh bây giờ có thể sánh ngang với Ma Thần Cát Già, Tích Lịch Bang đảo chủ, Nhiếp Thần Quân.
- Muội may mắn gặp được huynh. Chúng ta cùng uống say nhé.
- Huynh đang hứng khởi tốt cùng.
- Ngày mai chúng ta sẽ cùng về Đại mạc.

Thường Luân bưng vò rượu, nhưng không vội uống :

- Muội không cần đến Tiểu Vĩ nữa à?
- Có... có đại ca rồi.

Thường Luân mỉm cười, dốc vò rượu uống ừng ực. Y đặt vò rượu xuống bàn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Những cổ quan tài

Ỗ Lan tỉnh dậy, đầu nặng như búa bổ, toàn thân ê ẩm, và cảm nhận đầu tiên là sự dập dềnh, lắc lư qua lại. Ỗ Lan bật ngồi dậy, nhận ra mình đang ở trong khoang một cỗ xe song mã. Nằm bên cạnh là Thường Luân.

Ỗ Lan biến sắc, lay vai Thường Luân :

- Đại ca.

Thường Luân uể oải mở mắt :

- Lan muội.

Ỗ Lan vén rèm nhìn lên ghế xà ích thấy Mạc Tà Quân và Phùng Kỳ. Hai gã thị tướng đó thờ ơ cầm dây cương.

Ỗ Lan quay lại Thường Luân :

- Đại ca! Muội... muội và đại ca đã làm gì trong khi say rượu?

Thường Luân nheo mày :

- Mình đã làm gì?
- Đại ca không nhớ gì sao?

Ỗ Lan nhìn chằm chằm Thường Luân :

- Đại ca không biết gì sao?

Thường Luân vỗ tay và trán mình :

- Huynh không nhớ nữa.

Ỗ Lan bặm môi, rồi bật khóc. Nàng lắc đầu thổn thức nói :

- Đại ca... Huynh đã... đã hại muội rồi.

Thường Luân tròn mắt :

- Sao? Huynh đã làm gì?

Ỗ Lan nức nở khóc :

- Huynh... không biết thật sao?

Thường Luân cúi đầu ôn tồn nói :

- Huynh hiểu ra rồi.

Thường Luân ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Ý Lan :

- Lan muội giết huynh đi. Vì rượu mà huynh đã hồ đồ với muội. Huynh có lỗi với muội.

Thường Luân cúi đầu :

- Muội hãy hạ sát huynh đi, Thường Luân đáng chết.

Ý Lan ghệt vai Thường Luân, lắc liên tục nói :

- Đại ca, tại sao huynh lại làm như vậy chứ? Sự trong trắng của muội đã bị huynh làm hoen ố rồi.

- Lan muội, huynh có lỗi.

Thường Luân đập đầu vào thành xe :

- Sao đại ca có thể hành sự bi ối như vậy được chứ? Huynh đáng chết, muội hãy giết huynh đi.

Ý Lan bật khóc :

- Muội không ngờ.

Thường Luân nắm tay nàng :

- Muội hãy tha thứ cho huynh... Huynh không đối xử tệ với muội đâu.

Thường Luân vừa nói vừa kéo nàng vào người mình :

- Bây giờ Lan muội có hành xử huynh, lấy mạng huynh, huynh cũng đồng ý, nhưng làm vậy có lấy lại được sự trong trắng của muội không?

Thường Luân thở dài :

- Huynh hồ đồ, huynh bi ối, nhưng có thể đó cũng là sự xếp đặt xe duyên của ông trời.

Ý Lan ngẩng lên nhìn Thường Luân trong màn nước mắt ràn rụa :

- Đại ca sẽ đối xử với muội như thế nào?

- Tất cả cuộc đời huynh sẽ vì muội.

Thường Luân ôm chặt lấy nàng :

- Huynh sẽ vì muội, có chết huynh cũng chết vì muội.

Ý Lan bặm môi nắc khẽ :

- Muội không trách huynh nữa đâu.

- Muội tha thứ cho huynh rồi?

Thường Luân chùi nước mắt đọng trên khóe mắt của nàng.

Ý Lan nhìn Thường Luân :

- Huynh không đối xử tệ với muội chứ?

Thường Luân lắc đầu :

- Không. Huynh có được một người nâng khăn sửa túi như muội quả ông trời đã bù đắp cho huynh bao tháng ngày gian khổ.

Ý Lan thở dài hỏi Thường Luân :

- Huynh nói có thật lòng không?

- Tất cả những lời huynh nói đều xuất phát từ trái tim của huynh.

Thường Luân vòng tay qua tiểu yêu của nàng :

- Ý Lan... Muội tin lời của huynh chứ?

Ý Lan nhẹ gật đầu :

- Muội chỉ sợ một ngày nào đó, ngày hôm nay sẽ là nỗi uất hận của muội.

Thường Luân lắc đầu :

- Không có ngày đó đâu.

Thường Luân vừa nói vừa đỡ nàng đặt xuống sàn xe.

Ý Lan chớp mắt :

- Đại ca!

Ý Lan muốn đẩy Thường Luân ra nhưng hắn đã phủ lên người nàng rồi.

Ý Lan lắc đầu nhìn thẳng vào mắt Thường Luân, nói :

- Đại ca, chúng ta đã sai lầm một lần rồi, đừng để chuyện đó xảy ra nữa.

Thường Luân ghé miệng vào tai nàng :

- Muội không nghĩ huynh đã là gì của muội à?

- Nhưng chúng ta chưa bái tiền đường, như vậy... như vậy... còn đâu lễ nghi nữa.

Thường Luân nhóm dậy :

- Huynh... quên muội là bậc cảnh vàng lá ngọc.

Ý mỉm cười vuốt má Ý Lan :

- Huynh sẽ vì muội.

Ý Lan nhõm người ngồi lên. Nàng bẽn lẽn nói :

- Sự trong trắng của muội đã thuộc về huynh.

Mạc Tà Quân ngồi trên ghế xà ích nói :

- Quận chúa, chúng ta đã đến trấn Hàm Đàm. Có thể nghỉ ngơi ở đây, mai tiếp tục lên đường.

Thường Luân vén rèm, nhìn Mạc Tà Quân nói :

- Được. Hai người đánh xe đến khách điểm.

Mạc Tà Quân kính cẩn nói :

- Thưa vâng.

Xe vào trong thị trấn. Mạc Tà Quân và Phùng Kỳ như quá quen thuộc với trấn Hàm Đàm nên đánh xe thẳng một nước đến ngôi khách điểm tọa lạc trên một ngọn đồi. Thật ra đó không phải là khách điểm mà chỉ là khu nhà dựng bằng lá và rom, nằm rải rác quanh ngọn đồi. Ngay cổng vào là gian nhà khá rộng, dùng để tiếp khách vắng lai.

Ý Lan và Thường Luân rời xe để vào trong khách điểm. Hai người vừa qua cổng đi vào ngôi nhà rộng. Họ dừng bước ngay bậc thềm tam cấp sững sờ nhìn những cỗ áo quan vàng, đỏ, nâu, đen, xanh, xám và trắng. Trong bảy chiếc áo quan đó đều có những ngọn bạch lạp.

Ý Lan quay sang Thường Luân :

- Bảy chiếc quan tài này sao rùng rợn quá.

Thường Luân đảo mắt nhìn quanh :

- Không có ai trong nhà cả, nhưng lại có bảy chiếc áo quan. Chắc hẳn nơi đây có cuộc hội ngộ rồi.

- Ai hội ngộ?

- Những chuyện xảy ra ngoài giang hồ khó đoán lắm.

Thường Luân chỉ tay về phía một gian nhà nằm chếch bên hông nhà rộng :

- Chúng ta vào đó để xem đêm nay có chuyện gì xảy ra.

Thường Luân quay lại Mạc Tà Quân và Phùng Kỳ :

- Hai vị ra ngoài đưa xe đi, rồi chờ ta và Quận chúa ở phía đông thị trấn này.

Mạc Tà Quân xá Thường Luân :

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Khi Mạc Tà Quân đi rồi, Thường Luân mới cẩn trọng tiến về phía bảy cỗ áo quan sơn màu sắc của những ngọn tiểu kỳ. Gã đảo mắt quan sát qua một lượt, nhận ra cỗ áo quan màu xám ngọn bạch lạp đã được đốt rồi, còn những cỗ áo quan kia thì những ngọn bạch lạp vẫn còn nguyên.

Chính điều đó khiến cho Thường Luân không khỏi thắc mắc, dõi mắt nhìn thật kỹ cỗ áo quan màu xám. Y cảm nhận từ khí từ cỗ áo quan đó tỏa ra rõ mồn một, chính mùi từ khí đó mà Thường Luân đoán chắc trọng cỗ áo quan có xác người.

Y không mở nắp quan mà quay trở lại bên Ý Lan :

- Ý Lan, chúng ta nên rời khỏi đây.

- Huynh cảm thấy có điều gì không ổn à?

Thường Luân gật đầu :

- Huynh cảm thấy điều gì đó rất bất ổn. Khung cảnh ở đây huynh cũng không thích.

- Nếu đại ca muốn đi thì mình đi.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Thường Luân :

- Bảy cỗ áo quan kia có ý nghĩa gì vậy?

Thường Luân thờ ra :

- Huynh cũng không biết, nhưng có thể đoán chủ nhân của những cỗ áo quan này là một kẻ không tâm thường chút nào. Cảm giác đó huynh nhận ra rất rõ.

- Nếu đại ca cảm nhận như vậy thì muội muốn ở lại đây để biết xem người đó là ai?

Thường Luân cau mày :

- Muội muốn ở lại à?

Ý Lan gật đầu.

Thường Luân suy nghĩ :

- Có thể hôm nay là ngày hội của những người giữ tiểu kỳ. Được, chúng ta sẽ ở lại.

Thường Luân và Ý Lan vừa dợm bước thì có tiếng y phục giũ ngay bên cạnh họ. Thường Luân giật mình, quay ngoắt lại, nhận ra người vận bạch y có mũ trùm đầu đã quay lưng về phía gã.

Sự xuất hiện của người vận bạch y khiến Thường Luân không tin vào mắt mình, nhủ thầm :

- Người này là ai mà xuất hiện một cách đột ngột, thân pháp xuất quỷ nhập thần khiến mình không biết y đến từ hướng nào nữa.

Với ý niệm đó, bất giác Thường Luân thối lại một bộ.

Người vận bạch y lên tiếng bằng chất giọng ồm ồm :

- Hai người đại diện cho ai?

Ỗ Lan nheo mày :

- Câu hỏi của ngươi, chúng tôi không hiểu.

- Ta hỏi hai người đại diện cho chủ nhân ngọn tiểu kỳ nào?

Thường Luân lắc đầu :

- Chúng tôi không đại diện cho ai cả, mà chỉ tình cờ quá vắng vào đây thôi.

- Chỉ tình cờ?

Thường Luân nói :

- Đúng như vậy!

- Nếu hai người chỉ tình cờ quá vắng thì hãy ở lại đây giúp bản nhân thăm liệm người chết.

Ỗ Lan lắc đầu :

- Ỗ Lan không quen làm chuyện đó.

Thường Luân vội thòp lấy hồ khẩu năng.

Ỗ nghiêm giọng nói với người vận bạch y :

- Lan muội không quen làm chuyện đó, nhưng tại hạ sẵn sàng giúp người.

- Thế thì tốt!

Người vận bạch y chỉ về gian tiểu xá :

- Hai người vào trong đó.

Thường Luân ôm quyền xá người vận bạch y :

- Tại hạ kiếu từ!

Người vận bạch y không quay đầu lại, mà gật đầu nói :

- Hai người đi đi.

Thường Luân và Ỗ Lan lùi lại khỏi gian nhà rộng. Hai người tiến thẳng về phía gian tiểu xá. Vừa đi Ỗ Lan vừa hỏi :

- Đại ca nhận định người đó như thế nào?

- Huỳnh cảm nhận y là một kẻ cực kỳ lợi hại, mà trong giang hồ khó có người đối phó lại.

Hai người vào trong gian tiểu xá, mở hé cửa nhìn ra gian nhà rộng quan sát xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Đối với Thường Luân và Ỗ Lan, thời gian trôi qua thật nặng nề và chậm chạp, trong khi người vận bạch y vẫn chấp tay sau lưng đứng nhìn bảy cổ áo quan.

Vàng nhạt quang vừa sụp xuống thì từ ngoài cổng ba bóng người lướt vào, khinh thân phiêu diêu như nước chảy mây trôi. Ba người đó dừng chân ngay trước bậc tam cấp dẫn lên gian nhà rộng. Họ chính là Ma Thần Cát Giã, vợ chồng Tích Lịch Bang.

Ma Thần Cát Giã và Tích Lịch Bang cùng Lâm Diệp Tuyền nhìn người vận bạch y không chớp mắt.

Người vận bạch y nói :

- Các ngươi đã đến thì hãy vào đi!

Ba người nghe giọng nói của người đó như nghe ban phát mệnh lệnh, từ từ bước vào gian nhà rộng.

Người vận bạch y quay lại đối mặt với Ma Thần Cát Già :

- Người nhận ra ta chứ?

Chiếc mũ trùm đầu được người vận bạch y từ từ kéo xuống. Khi chân diện mục của người vận bạch y lộ ra trước những ánh mắt đang háo hức thì Ma Thần Cát Già sụp quỳ xuống :

- Thuộc hạ không biết, chủ nhân thứ tội!

Tích Lịch Bang lưỡng lự một lúc rồi cũng theo Ma Thần Cát Già quỳ sụp xuống. Hành động của Tích Lịch Bang khiến Lâm Diệp Tuyền ngỡ ngàng, nhưng cuối cùng cũng theo Tích Lịch Bang quỳ xuống.

Tích Lịch Bang vừa hành đại lễ vừa nói :

- Thuộc hạ bái kiến chủ nhân!

Tất cả mọi cảnh đó đều đập vào mắt Thường Luân và Ý Lan, nhưng Thường Luân cũng chẳng thể nhận diện ra người vận bạch y là ai. Tuy nhiên xem ra sự thành khẩn, sùng kính của Ma Thần Cát Già và Tích Lịch Bang cùng Lâm Diệp Tuyền thì người vận bạch y phải có thân thế rất lớn trong giang hồ.

Thường Luân quay sang Ý Lan :

- Một người được Ma Thần Cát Già và Tích Lịch Bang sùng kính như thế thì y là ai?

Ý Lan lắc đầu :

- Từ nhỏ đến lớn Ý Lan sống ở ngoài Đại Mạc đâu thể biết được các nhân vật trong giang hồ Trung Nguyên.

Thường Luân thở dài một tiếng :

- Đại ca nghĩ rằng Phong Tình sư phụ cũng chỉ đáng là thuộc hạ của người này thôi.

Nếu đúng như sự suy đoán của huynh thì chúng ta nên rời khỏi đây.

- Huynh không muốn ở lại để xem chuyện gì xảy ra à?

Thường Luân nhìn Ý Lan :

- Đại ca sợ những người này sẽ mang phiền lụy đến cho muội. Chúng ta nên tránh né thì hay hơn.

- Nếu muội và đại ca bỏ đi sợ rằng người vận bạch y sẽ nghĩ xấu về chúng ta.

Thường Luân thở dài :

- Chúng ta rời khỏi đây rồi, y có nghĩ xấu cũng đã muộn.

Thường Luân giật tay Ý Lan :

- Muội hay nghe lời huynh, những người ở đây đều là những kẻ không tốt.

Ý Lan lưỡng lự.

Thường Luân giật tay nàng :

- Chúng ta theo cửa sau mà rời khỏi chỗ này.

- Chúng ta đi!

Thường Luân vừa quay bước thì nghe Ý Lan thốt :

- Ý... sao họ lại đến đây?

Thường Luân cau mày quay ngoắt lại nhìn về phía gian nhà rộng.

Thường Luân nhăn mặt, hừ nhạt một tiếng :

- Lỗ Trình, Tiểu Vĩ. Hai người cũng đến đây nữa à?

Thường Luân liếc mắt nhìn trộm Ý Lan. Gã thấy nàng nhìn không chớp mắt về hướng gian nhà rộng. Thường Luân gọi khẽ :

- Lan muội.

Ý Lan giật mình.

Thường Luân mỉm cười :

- Nàng vẫn còn giữ ý niệm huynh dẫn độ Tiểu Vĩ về cho nàng chứ?

Ý Lan lắc đầu :

- Muội không còn giữ ý đó nữa.
- Thế thì chúng ta đi!
- Đại ca, mình ở lại đây xem họ là những người nào.

Thường Luân gật đầu :

- Nếu ý muội muốn vậy.
- Hành tung của những người này thật là kỳ bí, muội muốn biết họ là ai và đang có âm mưu gì.
- Muội tò mò thì huynh cũng tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thất Kỳ Ngọc Long

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền cùng Ma Thần Cát Già thấy Tiểu Vĩ và Lỗ Trình xuất hiện, liền đứng bật dậy. Tiểu Vĩ và Lỗ Trình đứng đối diện với người vận bạch y.

Lỗ Trình gần từng tiếng nói với người vận bạch y :

- Chính người đã phá ngôi cổ tự Long Thiên.

Người vận bạch y gật đầu :

- Đúng vậy.
- Vậy sư phụ của tiểu tăng đâu?

Người vận bạch y nhếch mép, chỉ tay về cổ áo quan màu xám :

- Du Tăng đang nằm trong cổ quan tài đó.

Lỗ Trình biến sắc, sắc diện tái nhợt hỏi lại người vận bạch y :

- Tại sao sư phụ của tiểu tăng lại nằm trong cổ áo quan đó chứ?
- Bởi một lẽ đơn giản, sư phụ của người đã chết.
- Chính người đã ra tay giết sư phụ của tiểu tăng?

Người vận bạch y thản nhiên gật đầu.

Lỗ Trình hỏi :

- Tại sao lại giết sư phụ của tiểu tăng chứ?

- Chuyện đó tiểu hòa thượng không cần thiết phải biết tới.

Lỗ Trình thở gấp, hai cánh mũi phập phồng tưởng như có khí nóng phả ra cuộn cuộn.

Tiểu Vi ôn tồn hỏi :

- Người vì ngọn tiểu kỳ u linh mà giết Du Tăng đại sư?

- Của người phải trả lại cho người.

- Người nói gì chính Tiểu Vi này cũng không hiểu.

- Các người là kẻ hậu sinh, không cần thiết phải hiểu.

Tiểu Vi lắc đầu :

- Người lầm rồi. Nếu người không phải là chủ nhân Quỷ môn thì Tiểu Vi không phải là Tiểu Vi.

- Người nhận ra ta?

- Tiểu Vi nhận ra người khi bước chân vào khu cư trú của Bát Thiên Vương.

Tiểu Vi lạnh lùng đổi giọng :

- Bát Thiên Vương cũng chính do tay người hạ thủ?

Người vận bạch y lại gật đầu :

- Đúng vậy. Bát Thiên Vương đã đến lúc phải chết.

Tiểu Vi lắc đầu :

- Không ai có thời khắc phải chết cả.

- Nói hay lắm, nhưng chính cả người cũng đang bước dần đến khoảng khắc phải chết.

Lỗ Trình rít lên lồng lộng :

- Tiểu tăng phải chết hay chính người phải đền mạng cho tiểu tăng?

Lỗ Trình vừa rít vừa trở Di Hình cước pháp, thân pháp nhập nhaoang có bóng mà không có hình áp thẳng đến chủ nhân Quỷ môn. Vừa trở Di Hình cước pháp, vừa vận dụng tất cả nội lực, Lỗ Trình đánh ra thế chưởng xuyên tâm chưởng, một tuyệt thức chưởng pháp của Phật gia, tập kích trực diện chủ nhân Quỷ môn.

Trong lúc phần nỗ tột cùng, thế công của Lỗ Trình xuất ra với tất cả nội lực di sơn đảo hải, nên chưởng thế xuyên tâm đầu phải tâm thương, thế mà xem ra chủ nhân Quỷ môn chẳng thêm màng tới.

Y vẫn chấp tay sau lưng mặc nhiên để ngọn chưởng phần nộ của tiểu hòa thượng tập kích thẳng vào mình.

- Âm..

Như có tiếng sấm động trong gian nhà rộng. Tiểu Vi nghĩ rằng dù chủ nhân Quỷ môn có tuyệt kỹ như thế nào mà hứng trọn chưởng kinh của Lỗ Trình thì dù không bị thương ắt cũng phải thối bộ.

Nhưng tất cả đều ngược lại với ý niệm của Tiểu Vi, sau tiếng sấm động dữ dội đó thì chủ nhân Quỷ môn vẫn đứng vững chẳng hề nhích động, thần thái vẫn uy nghi vô cùng, thậm chí hai tay vẫn chấp sau lưng một cách nhàn tản, ngay đến bộ trang y vẫn thẳng nếp. Trong khi đó Lỗ Trình lại bị bức về sau bốn bộ, thân ảnh lắc đảo liên tục.

Tiểu Vi tròn mắt ngạc nhiên vô cùng. Đây quả là một kỳ tích mà nằm mơ Tiểu Vi lẫn Lỗ Trình cũng không sao tin được.

Lỗ Trình thần sắc tái mét nhưng vẫn gằm lên :

- Hôm nay tiểu tăng có chết cũng phải trả món nợ này với người.

Chủ nhân Quỷ môn lắc đầu :

- Người đừng hấp tấp, bản nhân cho người sống thêm ba ngày nữa thì hãy tận hưởng khoảng khắc còn lại đi.

Lỗ Trình nghiêng răng ken kết.

Tiểu Vĩ nhìn qua Lỗ Trình truyền âm nhập mật nói :

- Lỗ hòa thượng, bình tâm lại đi. Một chuông vừa rồi người thừa biết tình thế như thế nào rồi.

Người vận bạch y quay lại Tiểu Vĩ. Y vẫn chấp tay sau lưng một cách bình thản :

- Tiểu Vĩ, ngươi còn chờ gì nữa mà chưa dâng nạp cho bản nhân ngọn Truy Thủ Vô Tình?

Tiểu Vĩ cau mày hỏi lại chủ nhân Quý môn :

- Sao ngươi biết Tiểu Vĩ giữ ngọn Truy Thủ Vô Tình?

Y chỉ hơi nhếch mép :

- Bát Thiên Vương không giữ ngọn Truy Thủ Vô Tình đó thì nhất định nó đã thuộc về ngươi.

- Đúng, tại hạ đang giữ nó. Nhưng ngọn Truy Thủ Vô Tình do một người khác giao lại cho tại hạ, nên nó không phải là vật của Quý môn.

Chủ nhân Quý môn lắc đầu :

- Tất cả đều thuộc về Quý môn.

- Ngay cả những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long cũng thuộc về Quý môn sao?

- Không sai!

- Tại hạ nghe truyền khẩu, Thất Kỳ Ngọc Long khi xuất hiện trên giang hồ đã đối địch với Quý môn kia mà. Khi Quý môn tuyệt tích thì người cũng tuyệt tích theo, tại hạ không tin những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long là của Quý môn.

- Ngươi biết nhiều lắm đó, nhưng có một điều ngươi không biết.

- Điều mà tại hạ không biết, chủ nhân của Quý môn có thể nói cho tại hạ biết được không?

- Ngươi hãy đi tìm Bát Thiên Vương mà hỏi. Còn bây giờ bản nhân chỉ có thể cho ngươi biết: bản nhân chính là Thất Kỳ Ngọc Long.

Tiểu Vĩ nheo mày :

- Thất Kỳ Ngọc Long, tại hạ có nghe lầm không? Thất Kỳ Ngọc Long giờ trở thành chủ nhân của Quý môn?

Thất Kỳ Ngọc Long ngửa mặt bật lên tràng tiểu ngạo lạnh lạnh. Tiếng cười của y biểu lộ trạng thái vừa căm phẫn vừa chua xót.

Y cắt đứt tràng tiểu ngạo lạnh lẽo đó, nói gần từng tiếng :

- Cả giang hồ đều không ngờ thì sao Vũ Văn Tiểu Vĩ có thể ngờ được. Quý môn đã trở lại với bảy ngọn kỳ và ngọn đao vô tình.

Thất Kỳ Ngọc Long nhếch mép :

- Lỗ Trình tiểu tăng có kỳ hạn ba ngày được sống, nhưng ngươi thì không.

- Tại hạ không nghĩ mình có thời khắc phải chết đâu.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì Thường Luân từ trong gian tiểu xá lướt ra. Y vừa trụ thân vừa chỉ Tiểu Vĩ nói :

- Đại lão nhân, gã Tiểu Vĩ đang giữ ngọn tiểu hắc kỳ.

Thất Kỳ Ngọc Long nheo mày :

- Ngươi cũng giữ ngọn tiểu hắc kỳ à?

- Ta không phủ nhận.

- Thế thì tốt lắm, ngươi thay mặt cho Đại Đầu Quỷ đến đây dự hội kỳ?

Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Không thay mặt cho ai cả.

- Thế sao ngươi lại có hắc tiểu kỳ.

Tiểu Vĩ mỉm cười hướng về phía Thường Luân :

- Vị công tử này biết khá rành rẽ, nếu như Thất Kỳ tiền bối muốn biết thì hãy hỏi y.

Thường Luân nhìn Tiểu Vĩ rồi quay lại Thất Kỳ Ngọc Long :

- Văn bối là Thường Luân, đại đồ đệ của Phong Tinh Cổ Thi. Văn bối sẽ thay tiền bối lấy lại những tín vật của Quý môn.

Thất Kỳ Ngọc Long sa sầm nét mặt :

- Lại thêm một điều ngạc nhiên đến với ta nữa. Nếu như ngươi có thể lấy lại những tín vật của Quý môn thì hãy hành động đi.

- Lão tiền bối cho phép!

Thất Kỳ Ngọc Long vừa gật đầu thì Thường Luân quay ngoắt lại Tiểu Vĩ :

- Vũ Văn Tiểu Vĩ, Thường mỗ chờ đợi cái ngày này lâu lắm rồi.

Thường Luân vừa nói vừa áp sát đến Tiểu Vĩ, song thủ xoay tròn phát tác tuyệt kỹ Hải Nộ Cuồng Phong tập kích trực diện.

Tiểu Vĩ không hề tránh né thế công của đối phương, mà xoạc chân đứng song thủ thi triển tuyệt thức Thiên Ma chỉ đón thẳng lấy hai đạo xoáy kinh vũ liệt của Thường Luân.

Tiểu Vĩ vừa hứng kinh của đối phương vừa nói :

- Bản lĩnh võ công của người không phải bằng cái miệng.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Tiểu Vĩ thì chưởng và chỉ đã chạm nhau.

- Âm..

Đầu óc của Tiểu Vĩ tối sầm lại bởi áp lực khủng khiếp của chưởng thế do Thường Luân thi triển. Tiểu Vĩ bất giác lùi lại ba bộ, trong khi đối phương không tỏ lộ chút chấn động nào.

Tiểu Vĩ thì không khỏi ngạc nhiên, vì không ngờ chỉ trong một thời gian rất ngắn mà Thường Luân như lột xác biến thành Phong Tinh Cổ Thi thì đúng hơn.

Thường Luân mỉm cười rồi nói :

- Vũ Văn công tử nói đúng, bản lĩnh võ công không thể nói bằng miệng.

Y vừa nói vừa vận dụng tiếp tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong nhắm Tiểu Vĩ tập kích.

Đối phó với một chưởng đầu tiên của Thường Luân, Tiểu Vĩ đã nhận ra võ công của đối phương giờ chẳng còn xoàng xĩnh nữa, mà có thể sánh ngang với Phong Tinh Cổ Thi nên không dám coi thường nữa mà dụng đến mười hai thành công lực thi triển Thiên Ma chỉ đỡ lấy sóng kinh Hải Nộ Cuồng Phong.

- Âm.

Một lần nữa Tiểu Vĩ thối lùi ba bộ, trong khi Thường Luân không hề tỏ ra giảm sút uy lực.

Thường Luân đắc chí nói :

- Tiểu Vĩ, giờ thì thời khắc chết của ngươi đã đến.

Thường Luân vừa nói vừa quát lớn :

- Nằm xuống!

Lần này Thường Luân như con mãnh sư với chưởng thế úy mị, huyền hoặc và khốc liệt nhập thẳng vào Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Thế công của Thường Luân khiến cho Lỗ Trình chột dạ, lo lắng cho Tiểu Vĩ. Tiểu hòa thượng toan động thân lướt vào trận hỗ trợ cho Tiểu Vĩ thì Ma Thần Cát Giã lạng bộ đến đứng đối mặt với Lỗ Trình.

Lão ma gần giọng nói :

- Chủ nhân không muốn người xen vào. Thời hạn của người có được ba ngày sống.

Lỗ Trình quát mắt :

- Dù tiểu hòa thượng có mọc râu đi nữa cũng không cần đến thời hạn của các người.

Lỗ Trình vừa nói vừa dụng Di Hình cước pháp, lòn qua Ma Thần Cát Giã khiến lão ma không khỏi lúng túng.

Cùng lúc đó thì chương thể của Thường Luân đã chụp xuống Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Âm..

Cát đá tung bay mù mịt, nhưng Tiểu Vĩ đã dụng đến thoát bộ hành vân lách tránh trong đường tơ kẽ tóc thể chương công của Thường Luân.

Tiểu Vĩ vừa tránh được thể công của đối phương thì nghe tiếng y phục giữ ngay sau lưng mình. Tiểu Vĩ giật mình, toan hoành bộ dụng Thiên Ma chỉ đánh ngược về sau thì lại nghe tiếng Thường Luân thốt lớn :

- Úi cha.

Cùng với tiếng thốt đó, Thường Luân bị hất tung qua đầu Tiểu Vĩ, rơi ục xuống thềm nhà rộng.

Thường Luân đứng dậy :

- Người là ai?

Ma Thần Cát Giã thì sững sờ nhìn Quân Đạt. Lão buột miệng nói :

- Hàn Quân Đạt.

Ma Thần Cát Giã quay lại Thất Kỳ Ngọc Long :

- Chủ nhân, hẳn là chủ nhân của ngọn tiểu hắc kỳ.

Thất Kỳ Ngọc Long neho mảy bước đến ba bộ :

- Người là chủ nhân tiểu hắc kỳ?

Quân Đạt gật đầu :

- Văn bối là chủ nhân tiểu hắc kỳ, được lệnh của sư tôn đến đây hội kỳ.

* * * * *

Trở lại thời gian trước đây của Quân Đạt, sau khi lên khỏi tuyết vực bằng sợi dây leo do bạch hạc thả xuống liền trở về Dương Châu ngay. Chàng đã gặp lại sư tôn và được di lệnh đến hội kỳ, vô tình đến đúng vào lúc Thường Luân đang giao tranh với Tiểu Vĩ.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn Quân Đạt :

- Đại Đầu Quỷ không đến mà lại sai một tiểu tử như người đến đây à? Vậy người có mang theo ngọn tiểu hắc kỳ không?

Quân Đạt nhìn qua Tiểu Vĩ :

- Vũ Văn huynh còn giữ ngọn tiểu hắc kỳ của tại hạ?

Tiểu Vĩ gật đầu :

- Vô tình Tiểu Vĩ lấy được ngọn tiểu hắc kỳ, giờ trao lại cho chủ nhân của nó.

Quân Đạt ôm quyền xá Tiểu Vĩ :

- Đa tạ Vũ Văn huynh đã có lòng!

Tiểu Vĩ thở dài một tiếng :

- Nhưng trước khi tại hạ trả lại cho Hàn huynh ngọn tiểu hắc kỳ thì xin hỏi vụ thảm sát ở Thiên Vân trang có phải do Hàn huynh là hung thủ?

- Quân Đạt ra ngoài giang hồ nhưng tay chưa hề nhuộm máu.

Tiểu Vĩ nhìn Quân Đạt mà cảm nhận giọng nói của Quân Đạt rất thật. Lời vừa rồi xuất phát từ tấm lòng chân thành.

- Tiểu Vĩ tin vào lời Hàn huynh.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa lấy ngọn tiểu hắc kỳ trong tay áo trao qua tay Quân Đạt.

Vừa trao tiểu kỳ, Tiểu Vĩ vừa nói :

- Ngọn tiểu hắc kỳ này của huynh, do vô tình nên lão Lục Chỉ Thần Thâu đã lấy nó, huynh đừng để tâm

- Nếu tiểu hắc kỳ không liên quan đến lần hội kỳ này thì Quân Đạt xin tặng cho Vũ Văn huynh.

Quân Đạt quay lại Thất Kỳ Ngọc Long, nghiêm giọng nói.

- Văn bối mang tiểu hắc kỳ đến hội kỳ với tiền bối.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn Quân Đạt từ đầu đến chân. Lão nghiêm giọng nói :

- Đại Đầu Quỷ di lệnh cho tiểu tử đến hội kỳ?

- Quân Đạt đã nói, tiền bối không tin sao?

- Ta tin. Đã có tiểu hắc kỳ trong tay, ngươi phải biết làm gì rồi chứ?

- Văn bối biết.

Quân Đạt bình nhiên bước lên gian nhà rồng, ghim ngọn tiểu kỳ vào chiếc quan tài màu đen, rồi đánh đã lửa thắp ngọn bạch lập.

Khi ngọn bạch lập bùng sáng, chàng mới quay trở ra.

Quân Đạt đứng đối diện với Thất Kỳ Ngọc Long. Hai người đối nhãn nhau. Ánh mắt của họ không chớp. Nhìn Thất Kỳ Ngọc Long và Quân Đạt tưởng như họ đang nói chuyện với nhau mà không cần phát thành lời, mà chỉ nói với nhau bằng tâm, bằng mắt.

Thất Kỳ Ngọc Long rít một luồng dưỡng khí thật sâu, trầm giọng hỏi Quân Đạt :

- Trước khi ngươi đến đây, Đại Đầu Quỷ đã nói gì với ngươi?

Quân Đạt ôn nhu đáp :

- Nhận một chương, hỏi một câu.

Nghe Quân Đạt trả lời Thất Kỳ Ngọc Long, Tiểu Vĩ giật thót mình.

Tiểu Vĩ nghĩ thầm :

- “Sao lại như vậy được chứ? Nếu như Hàn Quân Đạt nhận một chương của Thất Kỳ Ngọc Long thì chết rồi, còn hỏi gì được nữa”.

Trong lúc đó Thất Kỳ Ngọc Long lại gật đầu :

- Đại Đầu Quỷ vẫn tin vào cá tính của ta.

Thất Kỳ Ngọc Long chỉ vào cánh cổng tam quan :

- Ngươi thấy cánh cổng kia không?

Quân Đạt gật đầu :

- Thấy.

Lời chàng vừa dứt thì Thất Kỳ Ngọc Long đã phát chương kinh đánh về phía cánh cổng. Lão phát kinh mà chỉ như người ta phui tay giữ áo.

Mặc dù động tác rất nhàn hạ, nhưng cả không gian của khu khách điểm như có những âm thanh rì rì cất lên, rồi cánh cổng đột nhiên đổ xuống ầm ầm. Khoảng cách từ gian nhà rồng đến cánh cổng tam quan không dưới mười trượng thế mà chương khí của Thất Kỳ Ngọc Long vẫn phá nát, biến cánh cổng thành một đồng gạch vụn.

Sau khi phát chương thị uy, Thất Kỳ Ngọc Long mới quay lại Quân Đạt :

- Một chương của bản nhân có thể san bằng mọi vật, ngươi có thể chịu được một chương không?

Tiểu Vĩ, Lỗ Trình ngớ đầu Quân Đạt đã chứng kiến nội công siêu quần đoạt phách của Thất Kỳ Ngọc Long rồi ắt sẽ đổi ý. Ý niệm đó còn đọng trong đầu hai người thì đã nghe Quân Đạt khẳng khái nói :

- Điều văn bối muốn biết quan trọng hơn sinh mạng của văn bối. Nếu như Quân Đạt lấy đủ bảy ngọn tiểu kỳ thì không nhận một chương này, nhưng nếu Quân Đạt bất tài, không kịp thu những ngọn tiểu kỳ nên phải nhận một chương.

- Người rất khẳng khái. Vậy thì người đã có sự chuẩn bị rồi chứ?

- Văn bối đã chuẩn bị rồi.

- Bản nhân hy vọng người sẽ chịu được một chương của bản nhân.

Quân Đạt thở hắt ra một tiếng.

Tiểu Vĩ nghiêm mặt nói với Quân Đạt :

- Hàn huynh tự đi tìm cái chết à?

Quân Đạt lắc đầu :

- Cái điều Quân Đạt cần biết thì chỉ có hội kỳ mới biết được, nhưng hội kỳ không được thì có chết cũng đáng lắm rồi.

Thất Kỳ Ngọc Long lạnh lùng nói :

- Nếu người bỏ ý niệm cần biết điều bí mật đó đi, người sẽ khỏi phải nhận một chương của ta.

Quân Đạt lắc đầu :

- Không, Văn bối cần biết.

- Người vẫn giữ ý niệm đó cương cường hay có thể thay đổi?

- Văn bối không hề có ý niệm thay đổi.

- Thế thì không còn gì để nói. Người chuẩn bị đi.

Quân Đạt nghiêm mặt, sau khi rút một luồng đường khí vận động chân ngươn phát huy linh khí Liên hoa băng.

Toàn thân chàng nhanh chóng có một màn sương khí bảo bọc rồi hướng mắt về phía Thất Kỳ Ngọc Long.

- Thịnh tiền bối.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn Quân Đạt không chớp mắt. Lão khẽ nói :

- Số phận đã như vậy rồi.

Quân Đạt vừa nói vừa phát huy công lực vào đôi bàn thủ. Tiểu Vĩ lẫn Lỗ Trình đều căng mắt, lo âu cho Quân Đạt.

Thất Kỳ Ngọc Long từ từ dựng song thủ đến lúc sắp phát kinh thì bất ngờ có một bóng người lướt vụt qua gian nhà rộng đoạt luôn hai ngọn tiểu hắc kỳ và U Linh kỳ.

Thất Kỳ Ngọc Long nhanh hơn chớp mắt, dụng luôn Di Hình cước pháp thoát một cái chặn ngang đường người đó. Lão vừa chặn ngang đường người kia phát công vừa nói :

- Người là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bí mật bảy ngọn tiểu kỳ

Chương pháp mà Thất Kỳ Ngọc Long phát tác là tuyệt thức Chi Điện Di Sơn. Nếu ngọn Chi Điện Di Sơn do Ma Thần Cát Giã thì thổ chỉ có sức mạnh

khai sơn phá đỉnh, nhưng ngọn chỉ kinh do chính Thất Kỳ Ngọc Long thi triển lại có ánh sắc vàng rực. Ngọn chỉ đỏ như ánh cầu vồng tỏa sắc vàng nhấm thượng đẳng đối phương tập kích.

Sự kỳ ảo đó khiến Tiểu Vĩ, Quân Đạt lẫn Lỗ Trình đều ngỡ ngọn chỉ công của Thất Kỳ Ngọc Long là tia sét trời quất thẳng đến người vừa đoạt kỳ. Chính ý niệm đó nên ba người cùng liên tưởng người kia thế nào cũng bị chỉ pháp chế ra làm hai.

Chỉ pháp của Thất Kỳ Ngọc Long còn cách người đó độ một gang tay thì y đã dụng một thuật khinh thân kỳ tuyệt, đạp trên sắc chỉ mà thoát ra khỏi vùng công phá của chỉ pháp.

Ngọn chỉ đánh hụt đối phương, đánh luôn vào những bậc tam cấp bằng đá.

- Chát... xèo...

Phiến đá làm bậc tam cấp bốc khói, chứng tỏ nó đã bị ngọn chỉ điện sơn đốt cháy. Thấy hiện tượng đó ai cũng phải giật mình.

Thất Kỳ Ngọc Long nheo mày, buột miệng nói :

- Bát Quái Mê Tông bộ.

Trong khi Thất Kỳ Ngọc Long nhân ra khinh pháp của người đoạt kỳ thì người đó đã trụ thân quát lớn :

- Dừng tay!

Giọng nói của Tuyết Trâm khiến Quân Đạt giật thót mình. Chàng nhìn nàng không chớp mắt.

Thất Kỳ Ngọc Long đối mặt với Tuyết Trâm. Y nhếch mép rồi gật đầu nói :

- Bát Quái Mê Tông bộ của nha đầu khá lắm đó. Nếu không nguoi mất mạng rồi.

Thất Kỳ Ngọc Long nhún vai :

- Sao Lục Thái Mẫu không đến mà để cho một nha đầu hậu sinh đến phó hội?

Tuyết Trâm nghiêm mặt nói :

- Đó là chuyện của Tiên cung không liên quan đến lần hội kỳ này.

- Không liên quan đến là sao?

Tuyết Trâm dẫn đến một bộ. Nàng khẽ khoát tay, những ngọn tiểu kỳ vừa đoạt được cùng với năm ngọn tiểu kỳ khác nhập lại đủ một bộ bảy ngọn tiểu kỳ phẩm pháp lao xuống cấm trước mặt Thất Kỳ Ngọc Long.

Nàng nhìn Thất Kỳ Ngọc Long nói :

- Tiên bối có xem Tuyết Trâm này là người hội được thất kỳ không?

Thất Kỳ Ngọc Long nheo mày, ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu :

- Bảy ngọn tiểu kỳ này từ tay nguoi thoát ra, đúng nha đầu là người duy nhất hội tụ được Thất Kỳ Đoạt Mạng.

- Tiểu nữ nghe nói, bất cứ ai hội tụ được Thất Kỳ Đoạt Mạng thì được một cơ hội thỉnh cầu chủ nhân Thất Kỳ Đoạt Mạng?

Thất Kỳ Ngọc Long sa sầm mặt :

- Nha đầu biết cả điều đó nữa à?

- Nếu không biết thì Tuyết Trâm không liều lĩnh đến đây đoạt hai ngọn tiểu kỳ còn lại.

Thất Kỳ Ngọc Long liếc mắt nhìn qua Quân Đạt rồi quay lại Tuyết Trâm :

- Ta e điều nha đầu muốn thỉnh cầu đối với ta rất khó nói.

- Vậy thì Tuyết Trâm hội kỳ thật là vô ích. Nếu như vừa rồi Tuyết Trâm không tránh được tuyệt thức Chi Điện Di Sơn của tiên bối thì sao? Tuyết Trâm mất mạng vì một lời thề bội tín xảo ngôn.

Thất Kỳ Ngọc Long nạt lớn :

- Im mồm. Ngay cả Đại Bi thiên sư, Phương trượng Thiếu Lâm cũng không dám nói với bản nhân những lời đó.

Tuyết Trâm mỉm cười :

- Đại Bi thiền sư không dám nói, bởi vì người chưa từng nghe tiền bối nói câu vừa rồi.
- Nha đầu đã nói như vậy, được, cơ hội đó ngươi đang có, hãy nói ra đi!

Tuyết Trâm thờ ra.

Nàng lạng người đến bên Quân Đạt.

Quân Đạt nhìn nàng :

- Trâm muội.
- Đừng gọi Tuyết Trâm là muội nữa.

Nàng nghiêm khắc nhìn Quân Đạt :

- Cái điều Quân Đạt muốn biết là gì?
- Muội tính hỏi ta để làm gì?
- Hãy nói cho Tuyết Trâm biết Quân Đạt muốn hỏi điều gì?

Quân Đạt bặm môi suy nghĩ rồi nói với nàng :

- Sư phụ nói, hội nhập được Thất Kỳ Đoạt Mạng tất sẽ biết được bí mật của thất kỳ. Và bí mật đó sẽ tìm ra thân thể Quân Đạt. Nhưng khi Quân Đạt biết được rồi sợ rằng sống sẽ không thấy mặt trời, chết không chốn chôn thân, ngược lại, Quân Đạt không rơi vào cảnh sống không thấy mặt trời, chết không chốn chôn thân thì giang hồ Trung Nguyên sẽ có màn máu chảy thành sông, thân chết thành núi.

- Là như vậy à?

Quân Đạt gật đầu.

Tuyết Trâm nhướn mắt nhìn chàng :

- Thế Quân Đạt có giữ ý niệm muốn biết không?
- Điều đó lúc nào cũng thôi thúc trong tâm tưởng Quân Đạt.
- Sông có nguồn, cây có cội, người phải có tông. Cái gì phải đến sẽ đến, cái gì không phải đến sẽ không bao giờ đến. Tìm về cội rễ là điều nên làm.

Tuyết Trâm nói xong, quay ngoắt lại Thất Kỳ Ngọc Long :

- Tiền bối sẵn sàng thực hiện điều Tuyết Trâm yêu cầu chứ?
- Ta không muốn là kẻ bội tín.
- Thế thì Tuyết Trâm nói ra điều thỉnh cầu đó đây. Cái điều mà Tuyết Trâm thỉnh cầu cũng chính là tâm niệm của Hàn Quân Đạt.

Đôi chân mày của Thất Kỳ Ngọc Long cau hấn lại. Vẻ mặt lão hiện lên những nếp nhăn chứng tỏ lão đang suy nghĩ tột cùng.

Thất Kỳ Ngọc Long hỏi ngược lại Tuyết Trâm :

- Nha đầu, sao ngươi không đề nghị ta truyền thụ công lực và các tuyệt chiêu võ công cho ngươi, hay đề nghị ta giúp Tiên cung của Lục Thái Mẫu độc bá giang hồ?
- Những điều mà tiền bối gợi ý, rất tiếc tiểu nữ lại không màng đến.
- Thế ngươi không sợ khi bản thân nói ra điều Quân Đạt muốn biết rồi chính tay ta sẽ kết liễu mạng sống của gã và ngươi à?
- Nghe một lời, chùn một bước thì đầu thế đứng trong trời đất.

Thất Kỳ Ngọc Long thở dài một tiếng. Lão quay lưng chấp tay đi thẳng vào gian nhà rộng. Vừa vào trong gian nhà rộng, Thất Kỳ Ngọc Long khẽ rũ ống tay áo bạch y. Một hấp lực cuộn cuộn thoát ra gom hết bảy ngọn tiểu kỳ vào tay lão.

Thất Kỳ Ngọc Long ghim những ngọn tiểu kỳ đó lên từng cổ quan tài.

Thấy hành động kỳ lạ của Thất Kỳ Ngọc Long, Quân Đạt và Tuyết Trâm nhìn lẫn không chớp mắt.

Lão quay lại đối mặt với Tuyết Trâm :

- Nha đầu và Quân Đạt vào trong này đi.

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm. Hai người cùng bước vào gian nhà rộng.

Quân Đạt nghĩ thầm :

- “Trong phạm vi chưa tới mười trượng vuông, nếu như Thất Kỳ Ngọc Long muốn sát hại hai người thì dễ hơn lấy đồ trong túi”.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Quân Đạt vẫn giữ vẻ mặt bình thản cùng Tuyết Trâm bước vào gian nhà đó. Hai người đứng đối mặt với Thất Kỳ Ngọc Long.

Quân Đạt và Tuyết Trâm dù đã chuẩn bị tinh thần đối phó với chủ nhân Thất Kỳ Đoạt Mạng, nhưng khi chạm vào tinh thần sáng ngời của Thất Kỳ Ngọc Long, hai người vẫn cảm nhận xương sống của họ lạnh giá bởi sát nhãn khủng bố.

Trong khi Quân Đạt và Tuyết Trâm bước vào gian nhà rộng thì tất cả những người còn lại đều đứng ngoài, chỉ đưa mắt quan sát họ mà thôi.

Trong những người đang thị chứng đó thì Thường Luân là người nôn nóng nhất, nên hai tay y cứ nhích nhích, mặt thì trang trọng cực độ, cứ như y đang tập trung tất cả tinh thần nhĩ để cố nghe những gì mà Thất Kỳ Ngọc Long sắp nói.

Thậm chí y cũng tự rủa mình và trách Bạch Hạc Tiên Từ hồ đồ. Nếu y là kẻ hội kỳ thì sẽ bắt Thất Kỳ Ngọc Long truyền thụ võ công và giúp y độc bá thiên hạ rồi.

Thường Luân nhủ thầm :

- “Bạch Hạc Tiên Từ cũng chỉ là kẻ thường tình nữ nhi. Hừ, thật tiếc cho ả”.

Bất giác, Thường Luân nhếch mép cười mỉm bởi trong tâm tưởng của gã vừa lóe lên một ý tưởng. Một ngày nào đó Tuyết Trâm sẽ rơi vào cảnh ngộ như Á Tiên hoặc Ý Lan mà thôi.

Chính ý nghĩ đó khiến y buột miệng thốt lên :

- Vô độc bất trượng phu.

Vô hình trung câu nói thầm của Thường Luân lại lọt vào tai Ma Thần Cát Giã.

Lão ma quay ngoắt sang nhìn gã, nhỏ giọng hỏi :

- Ngươi vừa nói gì vậy?

Thường Luân lắc đầu :

- Văn bối đầu có nói gì.

- Lão phu vừa nghe ngươi nói vô độc bất trượng phu. Lão cũng đang thắc mắc tại sao võ công của ngươi đột nhiên lại có được nội lực và tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong của lão ma Phong Tinh Cổ Thi?

- Lão tiền bối không còn nhận ra sự thực văn bối là đồ đệ của Phong Tinh Cổ Thi à?

- Dù ngươi có là đồ đệ cung của lão thì lão cũng đâu có truyền võ công cho ngươi, không những vậy, lại còn truyền cả nội lực. Điều này lạ lắm.

- Có gì lạ đâu, khi nào tiền bối gặp Phong Tinh sư phụ thì ắt biết thôi.

- Tất nhiên rồi, lão phu sẽ tự tìm hiểu.

Ma Thần Cát Giã quay lại gian nhà rộng.

Trong gian nhà rộng, Tuyết Trâm trân trọng từng lời hỏi Thất Kỳ Ngọc Long :

- Điều Tuyết Trâm muốn thỉnh giáo tiền bối là bí mật của Thất Kỳ Đoạt Mạng.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn Quân Đạt bằng cặp mắt bất nhãn rồi quay lại Tuyết Trâm :

- Lão phu biết ngươi thế nào cũng thỉnh giáo điều đó.

- Tiền bối có thể nói điều đó cho tiểu bối và Quân Đạt biết được không?

- Ta không cho các ngươi biết thì mang tiếng xảo ngôn, bội ngữ sao? Nhưng dù các ngươi có biết cũng chẳng làm gì được đâu.

Thất Kỳ Ngọc Long chỉ bảy ngọn tiểu kỳ :

- Ráp bảy tiểu kỳ lại thì có tấm họa đồ vào Tử cung. Trong Tử cung có bí mật về Vô Vi phái.

Tuyết Trâm nheo mày :

- Bí mật chỉ bấy nhiêu thôi sao?

Thất Kỳ Ngọc Long quay lại Quân Đạt :

- Mười lăm năm trước, ta và phụ thân của ngươi...

Quân Đạt khẩn trương hỏi Thất Kỳ Ngọc Long :

- Thân phụ của văn bối là ai?

- Quý chủ Quý môn.

Quân Đạt tròn mắt :

- Quý chủ Quý môn là thân phụ của văn bối?

Thất Kỳ Ngọc Long gật đầu :

- Ngươi biết như thế thôi, còn muốn biết thêm vì sao Quý môn tuyệt tích giang hồ thì vào Tử cung mà tìm hiểu.

Quân Đạt nhìn bảy ngọn tiểu kỳ :

- Tại sao tấm họa đồ đó lại ở trong bảy ngọn tiểu kỳ?

- Thân phụ của ngươi lưu lại và buộc ta phải thề khi nào hội kỳ mới nói ra bí mật đó. Bây giờ ta nói rồi.

Quân Đạt thở dài một tiếng :

- Vậy Quân Đạt có thể lấy những ngọn tiểu kỳ đó chứ?

- Ngươi muốn vào Tử cung?

Quân Đạt gật đầu.

Thất Kỳ Ngọc Long hỏi Quân Đạt :

- Vì sao ngươi muốn vào?

Tuyết Trâm thay chàng trả lời.

- Quân Đạt muốn biết toàn bộ sự thật về lai lịch của mình.

- Muốn biết hay ngươi muốn trở thành độc chủ võ lâm?

Quân Đạt lắc đầu :

- Quân Đạt không có ý đó.

Thất Kỳ Ngọc Long bước lại mấy cỗ áo quan tước lấy từng lá tiểu kỳ rồi quay trở lại đứng đối mặt với Quân Đạt :

- Bản nhân rất tiếc phải trao những lá tiểu kỳ này cho ngươi. Có được những lá tiểu kỳ này để kết thành họa đồ vào Tử cung, ngươi chẳng có may mắn đâu.

Thất Kỳ Ngọc Long vừa nói xong bất giác rung mình. Một giọt mồ hôi rịn ra ngay bên Thái Dương của y.

Thấy hiện tượng kỳ lạ đó, Quân Đạt và Tuyết Trâm không khỏi ngạc nhiên.

Quân Đạt nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Thất Kỳ Ngọc Long giao tiểu kỳ cho mình xúc động đến độ phải rùng mình và xuất hạn mồ hôi? ”.

Nghĩ như vậy nhưng Quân Đạt không nói ra.

Chàng thờ dài nhìn Thất Kỳ Ngọc Long :

- Văn bối đa tạ tiền bối đã có lòng vì văn bối.

Thất Kỳ Ngọc Long khoát tay :

- Ngươi và nha đầu hãy đi đi!

Nghe Thất Kỳ Ngọc Long nói mà Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm vẫn ngỡ mình nghe lầm.

Quân Đạt muốn hỏi, nhưng một lần nữa Thất Kỳ Ngọc Long lại xua tay :

- Ta bảo các ngươi đi thì cứ đi.

Quân Đạt và Tuyết Trâm nhìn nhau.

Quân Đạt thờ dài rồi ôm quyền xá Thất Kỳ Ngọc Long :

- Văn bối cáo từ.

Chàng và Tuyết Trâm quay trở ra. Một lần nữa Quân Đạt và Tuyết Trâm lại ngạc nhiên khi thất Thất Kỳ Ngọc Long tiễn họ ra đến bậc tam cấp. Lão đảo nhìn qua một lượt Ma Thần Cát Già, Tích Lịch Bang, Lâm Diệp Tuyền. Đến cả Tiểu Vĩ lẫn Lỗ Trình cũng được Thất Kỳ Ngọc Long chú nhãn tới, duy có Thường Luân là lão không màng đến thôi.

Quân Đạt và Tuyết Trâm ra đến đồng gạch vỡ, vô tình chàng quay lại. Thất Kỳ Ngọc Long vẫn nhìn theo chàng và Tuyết Trâm.

Khi hai người vừa trở khinh thân thì nghe có tiếng chim hạc rúc trên bầu trời.

Tuyết Trâm khăn trương :

- Quân Đạt, Thái mẫu đã đến, mau nhanh chân lên.

Nghe giọng Tuyết Trâm có vẻ khăn trương, chàng đoán Lục Thái Mẫu đang rất tức giận tìm Tuyết Trâm nên cùng nàng dụng luôn khinh thuật thượng đẳng thoát đi. Hai người như hai chiếc bóng lướt trên mặt đất lao đi vun vút.

Lúc bấy giờ ở khu khách điểm trần Hàm Đàm, Lục Thái Mẫu từ trên mình Bạch Hạc Nhi lướt xuống. Thất Kỳ Ngọc Long đứng trên bậc tam cấp đứng nhìn Lục Thái Mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Đại Đầu Quỷ

Lục Thái Mẫu nhìn Thất Kỳ Ngọc Long bằng ánh mắt tràn sự bất nhẫn :

- Hàn Ứng Long, cuối cùng rồi ngươi cũng đã xuất hiện.

Thất Kỳ Ngọc Long vẫn chấp tay sau lưng một cách bình thản :

- Bản nhân chờ đợi ngày hội kỳ lâu lắm rồi, và chắc Lục nương cũng như ta.

- Đúng, bốn nương cũng chờ đợi cái ngày này.

Lục Thái Mẫu cười khẩy :

- Không phải một mình bốn nương đâu mà còn bao nhiêu người nữa.

- Lục nương không đến một mình?

- Ngày trọng đại này đâu thể có một mình bốn nương.

Lục Thái Mẫu đảo nhãn nhìn qua một lượt :

- Nha đầu Tuyết Trâm không đến đây à?

Thường Luân xen vào :

- Á đã đến và đã đi rồi.

Lục Thái Mẫu quay ngoắt lại Thường Luân.

Thất Kỳ Ngọc Long cau mày nhìn Thường Luân. Y gần giọng nói :

- Ở đây người là kẻ hậu sinh, chỉ được phép im lặng.

Thường Luân cúi mặt nhìn xuống.

Lục Thái Mẫu tăng hắng nhìn lại Thất Kỳ Ngọc Long nói :

- Á đã mang đến những ngọn tiểu kỳ mà bốn nương đã đoạt được?

- Đúng như vậy.

- Á đã đi đâu?

- Đi cùng với Hàn Quân Đạt.

Lục Thái Mẫu tròn mắt :

- Đi với Quân Đạt? Hừ, Hàn Ứng Long phải người đã nói cho gã tiểu tử Quân Đạt biết bí mật của bảy lá tiểu kỳ đó?

- Không sai.

Lục Thái Mẫu sa sầm nét mặt nhìn Thất Kỳ Ngọc Long nói :

- Quân Đạt và Tuyết Trâm đi đâu?

- Họ đến một chỗ mà các người không bao giờ biết.

- Người phải nói ra nơi Quân Đạt và Tuyết Trâm đến.

- Ai có thể lệnh cho Hàn mẫu chứ?

Giọng của Thất Kỳ Ngọc Long rất kiêu hãnh, qua thái độ và phong cách thể hiện y rất tự tin vào võ công bản lĩnh của mình.

Chính phong thái và ngôn phong của Thất Kỳ Ngọc Long khiến không gian trở nên căng thẳng và trầm mặc. Một khung cảnh im lặng và trang trọng xuất hiện giữa hai người.

Chính trong khung cảnh cực kỳ trang trọng đó, thì một tiếng hú cất lên lạnh lạnh. Liền sau tiếng hú đó, Nhiếp Thần Quân với thân pháp phiêu diêu như nước chảy mây trôi lướt đến. Lão Thần quân nhận ra Thất Kỳ Ngọc Long hơi một chút sững sờ rồi nhanh chóng lấy lại bộ mặt lạnh lùng ban đầu.

Lục Thái Mẫu quay qua Nhiếp Thần Quân :

- Lão đến có một mình à?

Nhiếp Thần Quân lắc đầu.

Lão chưa nói thì đã có thêm ba người bạn đạo y cùng xuất hiện một lúc.

Thấy những người đó, Tiểu Vĩ đã ôm quyền xá :

- Côn Luân tam thánh trưởng lão. Văn bối là Vũ Văn Tiểu Vĩ khấu kiến ba vị trưởng bối.

Côn Luân tam thánh gật đầu :

- Vũ Văn công tử đừng khách sáo. Chúng tôi rời thánh địa Côn Luân vì cuộc hội kỳ hôm nay.

Thêm sáu vị trưởng lão Cái bang, người nào cũng có kinh công xuất phạm ào ào lướt đến.

Vị Cái bang đi đầu hướng về Thất Kỳ Ngọc Long ôm quyền xá, vừa xá vừa nói :

- Thần Cái Nhan Tôn khấu kiến Thất Kỳ Ngọc Long đại hiệp.

Hàn Ứng Long khoát tay :

- Bản nhân không dám nhận một lễ của Bang chủ.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn năm vị trưởng lão Cái bang đứng phía sau Nhan Tôn :

- Năm vị đây chính là Cái bang ngũ lão?

Năm vị trưởng lão Cái bang chống gậy ôm quyền :

- Thất Kỳ đại hiệp vẫn còn nhớ chúng tôi.

Thêm bảy đạo sĩ Võ Đang lướt đến. Bảy người đó vừa xuất hiện, một trong bảy người lên tiếng nói :

- Thân pháp như chim én, chiêu pháp thì vô biên, thần trí thông minh quán tuyệt, phong thái như tiên đồng đó chính là Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long.

Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long lắc đầu ôm quyền xá người vừa mới nói :

- Hàn mỗ chỉ đáng con đom đóm so với Võ Đang Thất Long.

Nhứt Long Ngạc Quân Trường, người vừa mới nói, khoát tay :

- Ngươi đừng khách sáo. Trong những kỳ hiệp của võ lâm, Thất Kỳ Ngọc Long đáng mặt hảo hán đứng trên tất cả.

- Hàn mỗ không dám nhận lời của Ngạc đạo trưởng.

- Bản đạo nói sai sao?

- Rất đúng nhưng cũng rất sai.

Lời của Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long vừa dứt thì Nhĩ Thánh Quân dẫn đến một bộ. Đại Nhĩ Thánh Quân là người duy nhất trong Côn Luân tam thánh đã luyện được thính nhĩ có thể nghe van dặm, và phân biệt được tiếng nói của người này lẫn người kia dù ở xa mười dặm. Đại Nhĩ Thánh Quân nghiêng đầu, lỗ tai bên phải của lão giật giật như đang muốn nghe tiếng ai đó.

Khi Thất Kỳ Ngọc Long vừa dứt lời, Đại Nhĩ Thánh Quân cau mày nhìn thẳng Hàn Ứng Long. Lão chỉ tay vào mặt Thất Kỳ Ngọc Long gần giọng hỏi :

- Ngươi là ai?

Lục Thái Mẫu quay lại Đại Nhĩ Thánh Quân :

- Côn Luân tam thánh nói gì vậy?

Đại Nhĩ Thánh Quân chỉ Thất Kỳ Ngọc Long nói :

- Y không phải là Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long. Đại Nhĩ này khẳng định như vậy. Y có thể qua mặt mọi người bằng khuôn mặt của Hàn Ứng Long, nhưng không thể qua mặt được Đại Nhĩ bằng giọng nói của gã.

Lục Thái Mẫu nhìn Thất Kỳ Ngọc Long chăm chăm :

- Nói mau, ngươi là ai?

Thất Kỳ Ngọc Long mỉm cười :

- Bản nhân không phải là Thất Kỳ Ngọc Long sao? Chẳng lẽ ta là kẻ giả trang à?

Hàn Ứng Long nhìn Đại Nhĩ Thánh Quân :

- Thời gian cũng có thể làm cho bản nhân thay đổi giọng nói chứ. Chẳng lẽ Tam thánh Côn Luân cứ bắt buộc bản thân phải giữ mãi chất giọng như thuở vầy vùng trong thiên hạ.

Đại Nhĩ lắc đầu :

- Không phải người thay đổi giọng, mà giọng của người không phải là giọng của Hàn Ứng Long.

Đại Nhĩ tam thánh tăng háng :

- Dù giọng nói có thay đổi theo thời gian nhưng vẫn có cái tính của nó, à cái tính đó thì không bao giờ thay đổi. Chất giọng của người không phải của Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long.

Lão cau mày :

- Cái tính trong giọng nói của người là cái tính của giọng nói... giọng nói Đại Đầu Quỷ. Đại Nhĩ này không thể nghe lầm được. Nếu nghe lầm thì ta sẽ tự theo lỗ tai của mình.

Thất Kỳ Ngọc Long nheo mày :

- Đại Nhĩ tam thánh nói vậy thì mau theo lỗ tai của lão đi.

- Nhưng người... chính là Đại Đầu Quỷ mà.

Thất Kỳ Ngọc Long nhếch mép :

- Nếu ta là kẻ giả mạo Thất Kỳ Ngọc Long thì sao biết thi triển bảy tuyệt thức võ công của bốn môn?

Ma Thần Cát Giã nhìn Đại Nhĩ tam thánh nói :

- Đúng vậy. Nếu là Đại Đầu Quỷ sao có thể thi triển được bảy tuyệt thức trong Thất Kỳ Đoạt Mạng?

Ma Thần Cát Giã vuốt râu :

- Đại Nhĩ tam thánh, lão phu e người nên theo lỗ tai được rồi đó.

Đại Nhĩ tam thánh lắc đầu :

- Tai của ta chưa bao giờ nghe lầm cả.

- Nhưng lần này thì tai lão hết thính rồi.

Hàn Ứng Long khoát tay :

- Cứ cho là lão không nghe lầm đi, nhưng bản nhân nói ra điều này thì ắt lão phải tự theo lỗ tai của mình thôi.

Thất Kỳ Ngọc Long nghiêm mặt, khe khẽ nói :

- Có phải trước đây mười lăm năm hai phái hắc bạch trên giang hồ đã truy sát Hàn Thiên Long quý chủ để đoạt bảy ngọn Thất Kỳ Đoạt Mạng của ta?

Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long nhìn Lục Thái Mẫu :

- Trước một số đồng vây đánh, truy bức không còn một sinh lộ. Hàn Thiên Long đã chạy vào Từ cung có đúng không?

Lục Thái Mẫu hừ nhạt :

- Khi Thất Kỳ Ngọc Long xâm nhập Quỷ môn mà không trở ra, chúng ta phải truy sát Quý chủ để đoạt lại tín vật của người mà.

Hàn Ứng Long lắc đầu :

- Đó là lòng tốt hay âm mưu của các người?

Hàn Ứng Long cười nhạt nói tiếp :

- Khi vào Quỷ môn ta mới biết Quý chủ chính là sư huynh Hàn Thiên Long, và đứng sau lưng các người chính là tam đệ của ta Thất Độc thư sinh.

Thất Kỳ Ngọc Long nghiêm giọng gần từng tiếng :

- Đúng vậy không?

Côn Luân tam thánh thở dài. Lục Thái Mẫu thì đảo mắt nhìn Nhiếp Thần Quân, Ma Thần Cát Giã, Tích Lịch Bang. Sau câu hỏi của Hàn Ứng Long, một sự im lặng bao trùm lên tất cả mọi người.

Thần Cái trưởng lão Nhan Tôn thở hắt ra rồi tăng hắng nói :

- Thất Kỳ đại hiệp đã biết tất cả. Sự thật chúng tôi đã bị Thất Độc thư sinh hạ độc phải hành sự theo lệnh của y, nhưng sau khi Quý môn và Thất Kỳ đại hiệp không còn trên giang hồ nữa, ngờ đâu Thất Độc thư sinh sẽ lên ngôi Minh chủ, nhưng đột nhiên ngay cả Thất Độc thư sinh cũng tuyệt tích.

Đôi mày của Hàn Ứng Long cau lại :

- Điều đó ta biết. Ta muốn hỏi thật ra Quý môn của Hàn Thiên Long đã gây thù chuốc oán gì với các vị?

Mọi người lại im lặng.

Nhan Tôn lưỡng lự rồi lắc đầu :

- Không có thù oán gì cả, nhưng Quý môn hành tung kỳ bí chắc chắn phải có âm mưu gì đó nên Thất Độc thư sinh ra tay hạ độc bảy môn phái.

Thất Kỳ Ngọc Long lắc đầu :

- Các người lầm rồi. Các người vì chữ sinh mà quên đại nghĩa giang hồ. Ngay với một đứa trẻ lên năm các người còn diệt tận gốc mà.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn qua Lục Thái Mẫu :

- Đến ngay cả Đại Đầu Quỷ, một đại ma đầu, mặc dù cũng rơi vào cảnh ngộ như các người nhưng còn chút lương tri cuu mạng đứa trẻ lên năm Hàn Quân Đạt, đứa con duy nhất của họ Hàn, đứa cháu duy nhất của ta, không để cho tuyệt dòng tuyệt giống, trong lúc Thiên Long phải chạy vào Tử cung.

Trong lúc Thất Kỳ Ngọc Long nói thì Đại Nhĩ tam thánh cứ nghiêng đầu nghe một cách chăm chú. Nhìn khuôn mặt trang trọng của lão ngộ như lão đang nuốt từng chữ phát ra từ cửa miệng của Hàn Ứng Long.

Đại Nhĩ tam thánh lắc đầu nguầy nguậy :

- Mình không thể nghe lắm được.

Thất Kỳ Ngọc Long chỉ bảy cỗ quan tài :

- Đáng lẽ bảy cỗ quan tài này bản nhân để dành cho bảy vị Chương môn bảy đại phái, nhưng..

Hàn Ứng Long thở dài.

Thất Kỳ Ngọc Long toan nói tiếp Gian Thiên Kỳ Hiệp lướt đến. Lão chỉ Thất Kỳ Ngọc Long :

- Nếu ngươi có bảy cái mạng thì bảy cỗ quan tài kia để dành cho ngươi.

Hàn Ứng Long dôi mắt nhìn Gian Thiên kỳ hiệp :

- Gian Thiên!

Gian Thiên ưỡn ngực, gằn giọng nói :

- Ngươi quả là đáng chết, dám giả mạo Thất Kỳ Ngọc Long đại hiệp.

Gian Thiên vừa nói vừa ôm quyền xá tất cả mọi người :

- Các vị, hần chính là Đại Đầu Quỷ đã giả trang thành Thất Kỳ Ngọc Long để hù dọa chúng ta.

Gian Thiên vừa nói vừa quay lại đối nhãn với Hàn Ứng Long

- Đại Đầu Quỷ, sao ngươi có thể khoác được bộ mặt Thất Kỳ Ngọc Long chứ? Ngươi hãy tự lột mặt nạ đi.

Thất Kỳ Ngọc Long chau mày :

- Gian Thiên! Ngươi đến đúng lúc đó.

Thất Kỳ Ngọc Long vừa nói đến đây thân ảnh lại rùng mình một cái.

Gian Thiên nhận ngay ra cái rùng mình của Thất Kỳ Ngọc Long. Gian Thiên bật cười giòn dã :

- Ngươi giấu đầu lòi đuôi rồi nhé. Nếu ngươi là Thất Kỳ Ngọc Long sao cũng trúng độc mà rùng mình?

- Bàn nhân không phải thần thánh để không bị trúng độc.
- Thất Kỳ Ngọc Long làm sao có thể trúng độc được?

Gian Thiên nhún vai :

- Đại Đầu Quỷ, người đừng giả vờ nữa.

Gian Thiên nhún vai :

- Đại Đầu Quỷ nghe cho rõ đây! Gian mỗ đã đến khu vườn thực được nơi định cư của Bát Thiên Vương và biết được tất cả rồi. Thất Kỳ Ngọc Long đại hiệp tái xuất giang hồ đến ngay nơi cư trú của Bát Thiên Vương để hỏi về đứa trẻ lên năm cách đây mười lăm năm và đồng thời hạ thủ luôn Bát Thiên Vương, bởi vì Bát Thiên Vương đã dụng thuật thần y hạ độc bảy vị Chương môn đại phái theo kế của Thất Độc thư sinh. Cũng chính Bát Thiên Vương đã bức hiếp hôn thê của Thất Kỳ Ngọc Long rồi giết người diệt khẩu luôn.

Thất Kỳ Ngọc Long cướp lời Gian Thiên :

- Sao người biết rành quá vậy?
- Gian Thiên đã sấm hồi và ghi lại bút lục này.

Thấy quyển bút lục trên tay Gian Thiên, Thất Kỳ Ngọc Long thoáng chau mày.

- Người lấy quyển bút lục...
- Gian mỗ lấy quyển bút lục đó tại chỗ Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long.

Lão quay lại sau lưng :

- Mang vào đi!

Từ ngoài đường cái quan Song Tà Tử Diện khiêng cỗ quan tài trắng lướt vào.

Hai người đặt cỗ áo quan trước mặt Gian Thiên. Gian Thiên vận chương võ vào áo quan.

- Ầm

Nấp cỗ áo quan bật ra.

Gian Thiên chi vào cỗ áo quan :

- Các vị hãy xem người trong cỗ áo quan này là ai.

Người đầu tiên nhìn vào cỗ áo quan chính là Đại Nhĩ tam thánh. Lão vừa nhìn vào cỗ áo quan liền thốt lên :

- Ô... đúng là Thất Kỳ Ngọc Long.

Đại Nhĩ tam thánh ngẩng lên nhìn lại Thất Kỳ Ngọc Long :

- Bây giờ có thi thể của Thất Kỳ Ngọc Long, thế người còn nhận mình là Thất Kỳ đại hiệp nữa không?

Thất Kỳ Ngọc Long cười khẩy :

- Lúc đầu ta nói với người rất đúng và cũng rất sai. Rất sai bởi vì ta nhận tất cả những tâm huyết của Thất Kỳ Ngọc Long và mang khuôn mặt của Thất Kỳ Ngọc Long. Rất đúng bởi vì ta không phải là Thất Kỳ Ngọc Long.

Thất Kỳ Ngọc Long vừa nói vừa lột chiếc mặt nạ da người, để lộ chân diện mục một khuôn mặt khắc khổ, đầy những nếp nhăn chằng chịt.

Vừa thấy chân diện của Đại Đầu Quỷ, Gian Thiên nói lớn :

- Đại Đầu Quỷ. Bây giờ thì người không còn giấu giếm ai được nữa chứ.

Thần cái Nhan tôn quắc mắt nạt lớn :

- Đại Đầu Quỷ, sao người dám giả dạng Thất Kỳ Ngọc Long đại hiệp. Hừ, thật đáng chết.

Đại Đầu Quỷ cười khẩy nói :

- Cũng bởi vì hai tiếng đại hiệp mà Thất Kỳ Ngọc Long sống không ra sống, chết thì không nhắm mắt.

Đại Đầu Quý chỉ cổ áo quan :

- Các người nhìn Hàn Ứng Long đi!

Gian Thiên khoát tay :

- Ngươi không nói Gian mỗ cũng biết. Có lẽ tại vì ngươi mà Thất Kỳ Ngọc Long đại hiệp chết không nhắm mắt.

Đại Đầu Quý hừ nhạt một tiếng :

- Tại ta à? Nếu là tại ta sao trong ngày rước kiệu bài vị những nhân vật thành danh trên giang hồ. Thất Kỳ Ngọc Long lại tự hủy cổ kiệu của mình chứ. Hành động đó cũng đủ cho các người biết Thất Kỳ Ngọc Long xót xa như thế nào rồi.

Đại Đầu Quý nhìn lại Gian Thiên :

- Gian Thiên, ngươi đã biết ta là Đại Đầu Quý thì ta chẳng còn gì để giấu các ngươi nữa. Sau khi Thất Kỳ Ngọc Long giết Bát Thiên Vương rồi đi tìm ta.

Đại Đầu Quý quay sang Lỗ Trình :

- Hàn Ứng Long đã gặp tiểu hoàng thượng Lỗ Trình tại cổ miếu sau khi san bằng Long Thiên tự của Du Tăng đại sư. Vì sao người hành sự như vậy, bởi vì Du Tăng cũng là một trong những người trước đây đại diện cho Thiếu lâm đưa Hàn Ứng Long vào Quý môn và truy sát Hàn Thiên Long.

Thường Luân nghe Đại Đầu Quý nói mà mặt đỏ bừng. Chẳng biết Lỗ Trình giận hay vì thẹn.

Đại Đầu Quý nói tiếp :

- Hàn Ứng Long thừa biết mình còn bao nhiêu thời gian ở lại cõi trần này, nên khi tìm được ta đã truyền tất cả những tuyệt thức bản thân đang ta thay y hội kỳ, và giúp Quân Đạt...

Đại Đầu Quý thờ ra :

- Ai cũng có phần, nếu như Quân Đạt trở thành Quý chủ Quý môn.

Gian Thiên chỉ tay vào mặt Đại Đầu Quý :

- Đại Đầu Quý, ý ngươi muốn nói Quân Đạt, đệ tử của ngươi sẽ gây tai họa cho giang hồ à?

Gian Thiên lắc đầu :

- Ngươi đừng vọng tưởng. Còn Gian Thiên thì đệ tử của ngươi không làm gì được đâu.

Đại Đầu Quý nheo mày, chiếu thần nhãn thẳng vào mặt Gian Thiên :

- Ngươi đại hiệp. Hôm nay ngươi có thể nói những nói cuội trước mặt ta, nhưng ngày mai ngươi sẽ biến thành bóng quỷ trong Quý môn mà thôi.

Lời còn đọng trên miệng Đại Đầu Quý thì Gian Thiên đã vũ lộng song chưởng tập kích thẳng vào vùng thượng đặng của y, thế chưởng kinh của Gian Thiên vừa vũ liệt vừa bất ngờ nhưng Đại Đầu Quý chỉ lắc vai một cái đã thoát tránh một cách dễ dàng. Đại Đầu Quý lách tránh nhưng không hề phản công lại.

Lục Thái Mầu nhận ra khinh thuật thượng đặng của Đại Đầu Quý buột miệng nói :

- Di Hình cước pháp.

Lỗ Trình cũng nói :

- Di Hình cước pháp.

Gian Thiên trong cuộc đấu chớp nhoáng đã công ra bốn thức chưởng nhưng tuyệt nhiên những thế chưởng công đó không chạm được chéo y của Đại Đầu Quý. Một điều lạ lùng mà ai cũng thắc mắc, là Đại Đầu Quý không hề phản kích Gian Thiên mà tuyệt nhiên chỉ trở Di Hình cước pháp tránh né mà thôi. Điều đó khiến ai cũng lạ lẫm, ngay cả Tiểu Vi thông minh như vậy cũng không đoán được. Vừa rồi võ công của Đại Đầu Quý mãnh liệt vô cùng thế mà giờ đây chỉ tránh né chứ không phản công lại đối phương, quả là điều lạ lùng.

Lục Thái Mầu cũng nheo mày thị sát trận đấu giữa Gian Thiên và Đại Đầu Quý không khỏi thắc mắc.

Lục Thái Mầu nghĩ thầm :

- “Sao Đại Đầu Quý không dụng đến những tuyệt thức vô biên của Thất Kỳ Ngọc Long phản công lại Gian Thiên. Chỉ cần lão phát tác một thức chiêu thời thì Gian Thiên đã bị tán mạng rồi”.

Gian Thiên đánh ra bốn chiêu không trúng đối phương, thối lui hai bộ.

Lão nhìn tất cả mọi người nói :

- Các vị, nhất thời Đại Đầu Quý không thể dụng đến nội lực mà phát tác bảy tuyệt thức của Thất Kỳ Ngọc Long, sao các vị không cùng với Gian mỗ đưa y về cõi A tỳ.

Lời của Gian Thiên khiến mọi người mới vỡ lẽ.

Lục Thái Mầu liền thi triển Bát Quái Mê Tông bộ áp thẳng vào Đại Đầu Quý. Vừa vào cuộc, Lục Thái Mầu đã dụng đến tám thành chân âm tổng ra một đạo chương khí Khai Vân Tích Địa, chia làm ba, thượng trung và hạ tập kích Đại Đầu Quý.

Đại Đầu Quý đối phó với Lục Thái Mầu quả không dễ dàng chút nào. Khi Lục Thái Mầu tập kích vừa phối chương công với Bát Quái Mê Tông bộ. Đại Đầu Quý đã lúng túng. Nhưng với tuyệt thức khinh công Di Hình cước pháp lão vẫn lòn lách né tránh.

Chỉ tránh mà không công trả, thì Đại Đầu Quý quả bất lợi vô cùng. Càng lúc y càng bị Lục Thái Mầu dồn vào một góc. Nhìn thế cuộc đó, Lỗ Trình lâm Tiểu Vĩ đều đoán chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi, chủ nhân Tiên cung sẽ thấu nạp lão Đại Đầu Quý.

Ý niệm đó còn đọng trong tâm tưởng Tiểu Vĩ thì Đại Đầu Quý đã hứng trọn một chương của Lục Thái Mầu vào đúng đại huyệt Đan Điền.

- Bình...

Đại Đầu Quý bị nhấc lên khỏi sàn gạch, nện lưng vào cột nhà.

- Rầm...

Lão té xuống đất, mồm phun một vòi máu tươi.

Đại Đầu Quý rít lên :

- Các ngươi giết được ta, nhưng thời khắc các ngươi phải trả lời trước hậu duệ của Hàn Ứng Long và Hàn Thiên Long không xa nữa đâu.

Tiểu Vĩ và Lỗ Trình nghe Đại Đầu Quý nói và thấy cảnh y bị Lục Thái Mầu bức tử mà không kèm được lòng.

Tiểu Vĩ quay sang Lỗ Trình :

- Lỗ hòa thượng. Tiểu Vĩ không thể để Đại Đầu Quý chết được.

Tiểu Vĩ vừa nói dứt lời phi thân vào. Từ phía sau Tiểu Vĩ thi triển Thiên Ma chi tập kích thẳng vào Lục Thái Mầu khi bà sắp phóng chương kết liễu sinh mạng Đại Đầu Quý.

Lục Thái Mầu vừa vận công vừa nói :

- Ngươi hãy mau cho lão nương biết Quân Đạt và Tuyết Trâm đi đâu.

Lục Thái Mầu vừa nói đến đây thì cảm nhận có tiếng chi phong rít gió ngay sau lưng mình. Lão nương liền sàng bộ lách tránh, đồng thời phản kích lại một thế chương Khai Vân Tích Địa.

Chi và chương chạm thẳng vào nhau.

- Âm...

Tiểu Vĩ nhận một chương của Lục Thái Mầu, cảm nhận như có đợt sóng kinh mãnh liệt chụp xuống mình, hất ngược về sau.

Lục Thái Mầu sững sốt khi nhận ra Vũ Văn Tiểu Vĩ nên buột miệng nói :

- Tiểu Vĩ! Ngươi muốn chết?

Lục Thái Mầu toan lướt theo truy sát Tiểu Vĩ nhưng sức nhớ lại Đại Đầu Quý. Lão nương chưa kịp quyết định thì Lỗ Trình đã dụng Di Hình cước pháp băng đến cấp ngang hông Đại Đầu Quý.

Lỗ Trình vừa cấp Đại Đầu Quý vừa nói :

- Tiểu tăng không thể ngươi chết được.

Lỗ Trình cấp Đại Đầu Quý trở Di Hình cước pháp bằng ra ngoài gian nhà rộng. Lỗ Trình quát lớn với Tiểu Vĩ :

- Vũ Văn huynh, chạy thôi!

Thường Luân đầu thế cho Lỗ Trình thoát được liên lạc bộ toan chằng đường của Lỗ Trình. Thường Luân vừa lướt đến vừa dụng chưởng kinh Hải Nộ Cuồng Phong tập kích Y ra chưởng bất ngờ thì nhận được sự bất ngờ. Mặc dù phải cấp Đại Đầu Quý, nhưng Lỗ Trình vẫn lướt qua Thường Luân một cách dễ dàng.

Tiểu Vĩ thấy Lỗ Trình thoát qua được Thường Luân cũng phần chần bực hậu phía sau.

Lục Thái Mầu tức giận quát :

- Các ngươi có thể chạy thoát khỏi tay ta à?

Lục Thái Mầu liền trở Bát Quái Mê Tông bộ rượt theo. Trong khi đó, Tiểu Vĩ và Lỗ Trình đã chạy được hai mươi trượng thì bất ngờ dừng bước.

Tay Lỗ Trình vẫn cấp Đại Đầu Quý.

Tại sao Lỗ Trình và Tiểu Vĩ không thoát chạy nữa mà lại đứng thần người ra vậy?

Trước mặt hai người là một cỗ xe kỳ dị bằng gang đen xỉ. Cỗ xe như một con quái vật chần ngang lối ra. Phía sau cỗ xe đó là một kiệu hoa lộng lẫy, bốn góc có bốn ả thị nữ đứng, họ khoát về mặt trang nghiêm đến lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thất Độc Thụ Sinh

Tiểu Vĩ quay sang Lỗ Trình :

- Lỗ hòa thượng người đưa Đại Đầu Quý đi đi, để Vũ Văn Tiểu Vĩ ở lại.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì Lục Thái Mầu cũng đã lướt đến. Lục Thái Mầu cũng đã lướt đến, Lục Thái Mầu cũng sững sờ với cỗ xe ngựa quái gở và chiếc kiệu hoa lộng lẫy.

Lục Thái Mầu hừ nhạt rồi nói :

- Các ngươi cũng có đồng bọn đến ứng cứu à? Hừ, dù có trăm nhân mạng cũng không thoát đâu.

Lục Thái Mầu vừa nói vừa nhắm tiểu hòa thượng Lỗ Trình toan tập kích, nhưng một tiếng quát lạnh lạnh cất lên :

- Dừng tay!

Từ trong chiếu kiệu vén rèm bước ra chẳng phải ai xa lạ mà chính là Khắc Thủy Phụng.

Lục Thái Mầu nhìn Khắc Thủy Phụng không chớp mắt, hai cánh môi của lão nương trề ra với một thái độ khinh miệt :

- Thì ra là ngươi. Lão nương tưởng ai xa lạ, không ngờ lại là đại dame nữ Khắc Thủy Phụng. Khắc Thủy Phụng, ngươi đến đúng lúc lắm đó, lão nương sẽ xé xác ngươi để xem ngươi còn giữ ý niệm tranh giành hội kỳ với ta không.

Khắc Thủy Phụng vẫn giữ vẻ bình thản. Nàng cất giọng thật ôn nhu từ tốn :

- Khi ta đến đây thì ta đã có sự chuẩn bị trước rồi. Bây giờ bà lão già nua có thể nói cứng cỏi được đây, nhưng lúc nữa chẳng biết bà sẽ nói với bốn Vương nữ thế nào.

Lục Thái Mầu nạt ngang :

- Im mồm!

Khắc Thủy Phụng vẫn không tỏ thái độ bất mãn ra ngoài. Nàng nhìn cỗ xe bằng gang nói như ra lệnh, nhưng lại bằng chất giọng rất ôn nhu :

- Thỉnh tướng pháp.

Lời của Khắc Thủy Phụng vừa dứt thì trong cỗ xe bằng gang một người vận đồ đen, đầu đội kim mào bước xuống. Mặc dù vận y trang vương triều nhưng vẻ mặt người đó không giấu những nét nham hiểm và tàn nhẫn.

Người đó bước thẳng đến Khắc Thủy Phụng, ôm quyền xá rồi cung kính nói :

- Tướng pháp phụng lệnh Vương nữ.

Khắc Thủy Phụng khất khe nói :

- Tướng pháp đã nghe Lục Thái Mẫu nói gì với ta rồi chứ?

- Bốn tướng pháp đã nghe, Vương nữ chỉ lệnh.

Khắc Thủy Phụng cười nửa miệng, quay lại nhìn Lục Thái Mẫu :

- Lão bà Tiên cung đã nhận ra tướng pháp của bốn cô nương là ai chứ?

Lục Thái Mẫu ngay từ lúc vị tướng pháp của Khắc Thủy Phụng xuất hiện, mặt đã trang trọng vô cùng. Hình như Thái mẫu đã nhận ra thân thế của người đó nhưng vẫn còn ngờ ngợ.

Lục Thái Mẫu neho mày đối nhân với vị tướng pháp của Khắc Thủy Phụng :

- Lão đây đoán không lầm... Vị này là... là Thất Độc thư sinh.

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Đúng như vậy. Vị tướng pháp của bốn Vương nữ chính là Thất Độc thư sinh năm nào.

Lục Thái Mẫu vừa nghe Khắc Thủy Phụng nói, lùi ngay lại một bộ, miệng lẩm nhẩm :

- Thất Độc thư sinh đây sao?

Thất Độc thư sinh quay lại Khắc Thủy Phụng :

- Vương nữ chỉ lệnh.

Khắc Thủy Phụng cười mỉm, nói với Thất Độc thư sinh :

- Tướng pháp hãy cho mọi người ở đây sáng mắt bằng cái chết của Lục Thái Mẫu. Mụ ta đáng chết lắm, nhưng trước khi mụ chui xuống Địa ngục, ta có vài lời nói với mụ.

Lục Thái Mẫu căng thẳng đến cực độ, trong khi Khắc Thủy Phụng lại rất bình nhiên như lúc hội triều.

Khắc Thủy Phụng bước đến đứng đối mặt với Lục Thái Mẫu :

- Lục Thái Mẫu còn nhớ câu chuyện cách đây hai mươi năm chứ?

Lục Thái Mẫu lắc đầu :

- Lão nương chẳng còn nhớ gì đâu.

- Không nhớ ta sẽ nhắc lại.

Khắc Thủy Phụng tăng hắng lấy giọng, cất tiếng thật ôn nhu :

- Hai mươi năm về trước, giang hồ đại loạn bởi bức tiểu đồ Mê cung U Linh. Tất cả các cao thủ của bảy đại môn phái mang tiếng vì đại nghĩa của võ lâm mà muốn hủy bức tiểu đồ đó.

Nàng lắc đầu nói tiếp :

- Nghe thì rất hay, nhưng thật ra tất cả những cao thủ đó đều muốn đoạt tiểu đồ để vào U Linh mê cung đang chiếm ngai vị độc tôn võ lâm.

Khắc Thủy Phụng hừ nhạt rồi nói tiếp :

- Chính vì tham vọng đề tiện kia mà các cao thủ đại phái đã tàn sát U Linh môn. Trong cuộc tàn sát đẫm máu đó, một đứa con gái còn sống sót, chạy đến Tiên cung.

Lục Thái Mẫu neho mày :

- Thủy Phụng, người chính là đứa bé gái đó.

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Không sai.

Lục Thái Mẫu nhăn mặt :

- Người còn sống à?

- Nếu Thủy Phụng không còn sống sao có cái ngày nay? Lục Thái Mẫu, bà mang tiếng là sư tỷ của mẫu thân ta, nhưng lại vì tình riêng mà thổ lộ bí mật U Linh môn cho người tình Bát Thiên Vương, để rồi U Linh môn phải chịu cảnh máu đổ thịt rơi. Khi Thủy Phụng chạy đến mộ, mộ còn tính giết ta để trừ cớ tận gốc nữa mà.

Lục Thái Mẫu biến sắc :

- Thủy Phụng người im đi!

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Ta làm sao quên được cái ngày đó. Ta làm sao quên được mỗi hận ăn vào xương vào thịt của ta chứ. Và ta cũng làm sao quên được mộ, kẻ đã vì tình mà mang đến thảm kịch cho toàn bộ song thân gia quyến của ta.

Giọng của nàng càng lúc càng trở nên cay đắng, khất khe :

- Thủy Phụng đã thề, nếu còn sống sẽ san bằng tất cả các đại phái ở Trung Nguyên. Và cái ngày phải đến đó nó đã đến.

Lục Thái Mẫu nghiêm giọng hỏi Khắc Thủy Phụng :

- Trước khi người hành động, ta muốn hỏi một điều.

- Mộ nói đi.

- Vì sao Thất Độc thư sinh lại là tướng pháp của người?

Khắc Thủy Phụng cười mỉm nhún vai đáp lời :

- Mộ vị tình thì Thất Độc thư sinh cũng vị tình.

Khắc Thủy Phụng nói xong chấp ta ra sau lưng quay lại cổ kiêu. Nàng nói với Thất Độc thư sinh :

- Tướng pháp, đến lượt người đó.

- Tuân lệnh Vương nữ.

Thất Độc thư sinh khoác bộ mặt như câu hồn sứ giả nơi Diêm phủ bước ra đối mặt với Lục Thái Mẫu.

Thất Độc thư sinh cất tiếng nói thật lạnh lùng :

- Lục Thái Mẫu đã gặp ta thì biết phải làm gì chứ?

Lục Thái Mẫu mặt biến sắc xanh như chàm :

- Mộ già này chưa muốn chết.

- Lệnh của Vương nữ, mộ không được cãi.

Thất Độc thư sinh vừa nói vừa cau mày tỏ thái độ rất bất bình với Lục Thái Mẫu.

Thấy chẳng còn gì phải mất, cứ như Thất Độc thư sinh là sát tinh cấm kỵ của Lục Thái Mẫu, nên lời nói của Thất Độc thư sinh còn đọng trên hai vành môi dày thì Lục Thái Mẫu bất ngờ dụng thuật pháp Bát Quái Mê Tông bộ áp sát tới, đồng thời phát tác tuyệt thức Khai Văn Tích Địa, miệng thì nói :

- Mộ chết thì người cũng chết theo.

Như biết mình không thể nào thoát khỏi một cái chết thảm thiết, nên Thái mẫu vừa xuất thủ tấn công đã dùng đến mười hai thành chân âm, quyết một

chương liều mạng với Thất Độc thư sinh.

Nhưng Lục Thái Mầu chưa nhả kinh thì Thất Độc thư sinh hú lên lanh lảnh. Tiếng hú của lão tướng pháp Qui Từ quốc nghe ngờ như tiếng kèn hiệu thôi thúc quân tướng xung trận.

Đến ngay cả Nhiếp Thần Quân, đại kỳ thủ có tuyệt pháp Quỷ Vực Thanh cũng ôm đầu lão đảo.

Lục Thái Mầu chưa kịp nhả kinh, hai tay đã ôm đầu lão đảo lùi lại. Lão nương ngồi bệt xuống đất trong tư thế kiết đà nhắm nghiền hai mắt vận công điều tức.

Hành động của Lục Thái Mầu khiến Lỗ Trình và Tiểu Vĩ ngạc nhiên vô cùng. Tiếng hú vừa rồi của Thất Độc thư sinh đối với hai người chẳng có chút cảm nhận nó có oai lực chết chóc gì, mà tưởng như tiếng hú kia chỉ là tiếng huýt sáo bình thường, nhưng tại sao đối với Lục Thái Mầu thì lại khác thường như vậy.

Tiểu Vĩ và Lỗ Trình không rời mắt khỏi Lục Thái Mầu. Tiểu Vĩ vô tình nhìn xuống Đại Đầu Quỷ đang được Lỗ Trình quắp cũng thấy lão đang rung cảm cập. Hai mắt cứ lò tròn đến độ ngờ hai con ngươi sắp lọt ra ngoài.

Trong lúc đó, Lục Thái Mầu đã vận công đến cảnh giới tối thượng, trên đỉnh đầu Lục Thái Mầu xuất hiện một làn khói lam bốc lên thẳng tắp, mờ hôi rịn ra khắp mặt Thái mầu.

Thất Độc thư sinh đột nhiên ngửa mặt rít lên một tiếng nghe tựa tiếng heo kêu đêm. Tiếng rít của lão tướng pháp Thất Độc thư sinh chẳng khác nào tiếng gọi hồn của cửa lũ âm binh nơi A tỳ.

Tiếng rít đó khiến Tiểu Vĩ lẫn Lỗ Trình phải rung mình ớn lạnh.

- Bộp...

Tiểu Vĩ lẫn Lỗ Trình há hốc miệng. Bời thù cấp của Lục Thái Mầu đã vỡ toang. Nguyên thần bốc lên cuộn cuộn do Lục Thái Mầu vận công quá độ.

Thấy cảnh tượng khủng khiếp đó, Lỗ Trình và Tiểu Vĩ bất giác thối lại ba bộ nhìn thi thể của Lục Thái Mầu không chớp.

Tiểu Vĩ truyền âm nhập mật nói với Lỗ Trình :

- Lão hòa thượng, ngươi hãy nhìn xem lão tiền bối Đại Đầu Quỷ.

Lỗ Trình vội đỡ lấy Đại Đầu Quỷ.

Hơi thở của lão thật là yếu ớt. Nhưng lão cũng gượng nói :

- Hai người rất tốt, nhưng lão phu sống không được đâu. Ta chết trong khoảnh khắc nữa thôi. Hai người cố gắng rời khỏi đây mà tìm đến Quân Đạt.

Đại Đầu Quỷ thều thào, cố gắng nói :

- Nếu gặp được Quân Đạt, nói với y sự phụ của y đã chết, chết mà không ân hận. Ta không muốn Quân Đạt trở thành Xa Luân Vương, nhưng bây giờ không muốn cũng không được.

Tiểu Vĩ hỏi :

- Đại Đầu Quỷ tiền bối. Quân Đạt đã đi đâu?

- Từ cung, hay chính là U Linh mê cung. Hãy thả ta xuống đây đi.

Tiểu Vĩ thở dài, nhìn Lỗ Trình gật đầu :

- Lão hòa thượng.

Lỗ Trình như hiểu ý Tiểu Vĩ, đặt Đại Đầu Quỷ xuống đất.

Đại Đầu Quỷ nhướn mày. Nhưng đôi thần nhãn của lão như chẳng còn thần nữa :

- Hai người giúp Quân Đạt. Thất Độc thư sinh đã cạy Thất độc trùng vào mọi người rồi. Ta sợ... ta sợ...

Nói đến đây thì ngũ quan của Đại Đầu Quỷ đều rịn máu. Lưỡi lão như thụt hẳn vào trong và hồn lìa khỏi xác.

Tiểu Vĩ truyền âm nói với Lỗ Trình :

- Lão hòa thượng, chúng ta rời khỏi đây thôi.

Lỗ Trình khẽ gật đầu. Rồi cả hai dụng luôn khinh thuật thượng thượng. Lỗ Trình thì trở Di Hình cước pháp còn Tiểu Vĩ thì dụng Thoát Bộ Hành Vân. Mặc dù cả hai đều muốn ly khai một cách bất ngờ, nhưng khi hai người vừa động thân thì một bóng người cắt ngang trên đầu họ, miệng thì quát :

- Hai người tính bỏ đi đâu có được.

Người đứng chắn chính là Ngọc Diện thư sinh Thường Luân.

Thường Luân nhanh miệng nói với Khắc Thủy Phụng :

- Vương nữ cho phép tại hạ thu nạp hai gã này.

Khắc Thủy Phụng hơi cau mày.

Thường Luân nói tiếp :

- Bọn chúng là đồng bọn của Lục Thái Mẫu và Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm. Chắc chắn bọn chúng biết bí mật hội kỳ.

Khắc Thủy Phụng sa sầm mặt :

- Thế thì người hãy thu nạp hai người đó cho bốn Vương nương.

- Tuân lệnh Vương nữ.

Tiểu Vĩ truyền âm nói với Lỗ Trình :

- Lỗ hòa thượng để Thường Luân cho ta, người hãy mau đi đi.

Lỗ Trình lưỡng lự.

Tiểu Vĩ như đọc được ý niệm của Lỗ Trình :

- Đại sự hôm nay phải có một người còn sống để nói với thiên hạ. Người ở lại chẳng được tích sự gì.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì Thường Luân đã áp sát, vũ lộng song thủ phát tác tuyệt thức hải nội cuồng phong nhắm Tiểu Vĩ tập kích. Tiểu Vĩ xoạc chân, nhếch mép nói :

- Ta thử lại với nhau một chương vậy.

Tiểu Vĩ đánh ra mười Đại Chi Thiên mà đỡ thẳng vào thế chương mãnh liệt của Thường Luân.

- Âm..

Bụi cát do dư kinh phản hồi tạo ra bay mù mịt. Lỗ Trình liền nhân cơ hội đó dụng Di Hình cước pháp thoát đi nhanh không thể tưởng.

Tiểu Vĩ đón thẳng một đạo chương Hải Nội Cuồng Phong của Thường Luân, lùi lại ba bộ, khí huyết nhộn nhạo, đầu óc u u. Trong khi Thường Luân rít lên bằng giọng thật cay độc :

- Tiểu Vĩ, hôm nay Thường mỗ sẽ lấy mạng người.

Thường Luân vừa nói vừa áp thẳng tới Tiểu Vĩ. Thân pháp của gã xoay tròn như chiếc bông vụ. Từ chiếc bông vụ của Thường Luân, từng đạo kinh nhoang nhoáng phát ra tập kích thẳng vào Tiểu Vĩ.

Trong lòng Tiểu Vĩ vô cùng ngạc nhiên bởi sự tăng tiến không ngờ được của Thường Luân. Mới hôm nào đây Thường Luân không phải là đối thủ của Tiểu Vĩ, thế mà nay chỉ trong một thời gian tình thế đã đổi thay rồi. Đấu với Thường Luân mà Tiểu Vĩ ngỡ như mình đang tỷ thí với chính Phong Tình lão ma thì đúng hơn.

Ý niệm đó còn đọng trong đầu thì áp lực nội kinh Hải Nội Cuồng Phong như những con sóng ba đào phối hợp cùng lốc dữ ập đến.

Tiểu Vĩ nghiêng rằng, dụng mười đạo Thiên Ma chỉ đón thẳng lấy những đạo kinh khốc liệt của Thường Luân.

- Âm..

Đất dưới chân Tiểu Vĩ như nứt toác ra, cùng lúc cảm nhận mình bập bênh bị sóng dữ cuốn trôi.

Trong tình thế đó Tiểu Vĩ vẫn nghe tiếng cười gằn Thường Luân cùng lời nói của gã :

- Chính tay ta giết người, ta đã mãn nguyện lắm.

Tiểu Vĩ ngỡ đầu mình sẽ gãy xương nát thịt thì lại cảm nhận có một khí kinh đỡ lấy mình một cách nhẹ nhàng.

Người phát đạo khí kinh đỡ Tiểu Vĩ chẳng ai khác mà chính là Thất Độc thư sinh.

Thường Luân thấy vậy, vội quay sang ôm quyền cung kính nói với Khắc Thủy Phụng :

- Vương nữ, hãy để tại hạ thân nạp gã này.

Khắc Thủy Phụng nheo mày, tỏ thái độ giận dữ. Nàng gằn giọng nói từng tiếng :

- Ta lệnh cho ngươi thân nạp chứ không lệnh cho ngươi sát tử vị công tử kia. Ngươi hiểu lệnh của bốn vương chứ?

Thường Luân cúi đầu :

- Thường Luân biết lỗi. Vương nương miễn thứ!

Khắc Thủy Phụng hừ nhạt một tiếng, đóng luôn rèm kiệu. Ngồi trong kiệu nàng nói ra :

- Tướng pháp, ai theo ta thì sống, ai chống ta thì cứ giết không tha. Chúng ta về Tiên cung!

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tội Độc Phụ Nhân Tâm

Ngồi trong gian thủy tạ, với mái vòm hình tam giác. Khắc Thủy Phụng ngắm vầng trăng tròn treo trên bầu trời cao với vẻ mặt đắm chiêu tư lự. Nàng như kẻ đang mơ màng sống trong hoài tưởng. Dưới bậc tam cấp, vây quanh gian thủy xá là bốn ả thị nữ. Bốn người đó như hiểu ý chủ nhân mà giữ sự im lặng cho nàng.

Khắc Thủy Phụng bưng tách trà, nhưng không uống mà khẽ thở dài. Tiếng thở ra của nàng nghe thật buồn tẻ và ảo não.

Một thị nữ xuất hiện tiến thẳng đến gian thủy xá. ả thị nữ quỳ xuống :

- Khấu kiến Vương nữ.

Khắc Thủy Phụng quay mặt nhìn người thị nữ đó :

- Có chuyện gì?

- Khai bẩm Vương nữ, Thường Luân công tử cầu kiến.

Khắc Thủy Phụng cau mày :

- Gã cần gặp ta có chuyện gì?

- Thường công tử nói có chuyện hệ trọng.

Khắc Thủy Phụng cười mỉa :

- Y có chuyện với bốn nương à?

- Thưa vâng.

Khắc Thủy Phụng khoát tay :

- Nói với gã bốn Vương nương không muốn tiếp ai lúc này. Nếu có chuyện gì cần kíp, ngày mai gặp bốn Vương nương ở đại điện Tiên cung.

- Thưa vâng.

ả thị nữ toan quay bước thì Khắc Thủ Phụng gọi giật lại :

- Khoan đi!

- Vương nương chỉ giáo.

- Ta nghe báo Mạc Tã Quân và Phùng Kỳ đã quay về, vậy còn Ý Lan có đi cùng không?

Ả thị nữ quỳ xuống cung kính nói :

- Dạ, hai người đó đã quay về, nhưng Ý Lan thì không. Nhưng Thường công tử nói cầu kiến Vương nương vì chuyện Ý Lan.

Đôi mày vòng nguyệt của Khắc Thủy Phụng cau hằn lại. Nàng đứng lên bước ra mái hiên hỏi ả thị nữ :

- Thường công tử cầu kiến bốn Vương nương vì chuyện của Ý Lan?

- Thưa vâng.

Khắc Thủy Phụng nhìn vàng trăng trên cao :

- Cho ý vào.

Ả thị nữ lui trở ra. Một lúc sau cùng với Ngọc Diện thư sinh Thường Luân bước vào. Thường Luân từ tốn ôm quyền xá Khắc Thủy Phụng.

Khắc Thủy Phụng khoanh tay trước ngực nói :

- Thường công tử muốn gặp bốn Vương nương vì muốn báo cho ta biết tin tức của Ý Lan?

- Bẩm Vương nữ, Thường mỗ muốn bẩm báo về Ý Lan.

Thường Luân liếc mắt đảo qua những thị nữ hầu chung quanh Khắc Thủy Phụng.

Khắc Thủy Phụng như hiểu ý Thường Luân liền khoát tay nói với bọn thị nữ :

- Cho các người lui!

Tất cả bọn thị nữ đều lui hết trở ra.

Khắc Thủy Phụng nhìn lại Thường Luân rồi quay vào thùy xá. Nàng chỉ chiếc ghế đối diện :

- Người ngồi xuống đây.

- Tạ ơn Vương nương.

Thường Luân ngồi xuống chiếc đơn đối mặt với Khắc Thủy Phụng.

Khắc Thủy Phụng nhìn thẳng vào mặt gã hỏi :

- Ý Lan đang ở đâu?

- Bất cứ lúc nào thuộc hạ cũng có thể đưa nàng ta đến hầu kiến Vương nương.

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Thế thì tốt lắm.

Thường Luân mỉm cười :

- Bẩm Vương nương, thuộc hạ có một chuyện này không biết có nên nói ra không.

- Người cứ nói.

Khắc Thủy Phụng rót trà ra chén của mình. Nàng nhìn chén trà, chờ đợi Thường Luân nói.

Thường Luân lấy giọng thật ôn tồn từ tốn nói :

- Thuộc hạ vô tình biết được Ý Lan tiểu thư vào Trung Nguyên với mục đích tìm cao thủ đối phó với Vương nương.

Khắc Thủy Phụng nheo mày :

- Người nghe tin này từ ai?

- Từ chính miệng của Ý Lan nói cho thuộc hạ biết.

Thường Luân thở dài một tiếng. Bất ngờ đứng lên kéo ghế rồi quỳ xuống :

- Xin Vương nương thứ tội!

- Tại sao Thường công tử lại xin tội với bản Vương nương. Ta đâu thấy người đắc tội gì?

- Thuộc hạ biết mình đắc tội với Vương nương. Mặc dù tội đó chưa thực hiện nhưng thuộc hạ thấy bứt rứt vô cùng.

- Thường công tử đứng lên đi!

Khắc Thủy Phụng chờ cho Thường Luân đứng hẳn lên rồi mới hỏi :

- Thật ra tâm của Thường công tử bứt rứt vì chuyện gì?

- Thuộc hạ không dám giấu Vương nương. Thuộc hạ chính là người được Ý Lan tiểu thư tín cẩn thỉnh cầu về vương quốc để sát hại Vương nương.

Mặt Khắc Thủy Phụng sa sầm xuống :

- Người nói mình chính là kẻ được Ý Lan đưa về Quy Tư Quốc để sát từ bản Vương nương?

Thường Luân thấy vẻ mặt bất nhẫn của Khắc Thủy Phụng vội quỳ xuống lần nữa. Y lí nhí nói :

- Vương nương... thuộc hạ có mắt như mù.

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Đứng lên đi!

- Thuộc hạ không dám đứng lên.

Khắc Thủy Phụng thở dài :

- Thường Luân, sự thật như thế nào?

Thường Luân ngẩng lên nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Sự thật do thuộc hạ quá tin vào lời Ý Lan thôi. Thị đã nói với thuộc hạ về sự mất tích của cha nàng và nghi ngờ Vương nương chính là thủ phạm, nên mới thân hành vào Trung Nguyên để tìm cao thủ trở về Quy Tư quốc truy xét. Thuộc hạ vô tình bị thị dùng lời ngon tiếng ngọt, nhưng... nhưng khi diện kiến với Vương nương, thuộc hạ mới biết được những lời của Ý Lan đều là bịa đặt, nhằm mục đích cướp lấy ngôi vị Vương nữ của Vương nương. Thuộc hạ biết được mục đích bỉ ổi của thị, trong lòng canh cánh, vừa lo cho Vương nương, vừa tự vấn mà hổ thẹn với mình, nên mới quyết định đến khấu kiến với Vương nương mà nói ra tất cả. Mong Vương nương thứ tội.

Thường Luân vừa nói vừa đập đầu xuống sàn gạch. Những tiếng cốp cốp vang lên mỗi khi đầu Thường Luân đập xuống sàn thùy xá.

Khắc Thủy Phụng thở dài :

- Thôi thôi. Bản Vương nương hiểu Thường công tử rồi, người đừng làm vậy nữa.

Thường Luân ngẩng mặt nhìn lên :

- Thuộc hạ có chết cũng không oán tiếc. Chỉ tiếc sao được diện ngộ với Vương nương quá muộn màng.

Khắc Thủy Phụng đỡ Thường Luân đứng lên.

Khắc Thủy Phụng chỉ vào chiếc đôn :

- Ngồi xuống đây cùng uống trà với Thủy Phụng.

- Thuộc hạ không dám.

- Đừng khách sáo. Tấm lòng của Thường công tử khiến Thủy Phụng này cảm kích vô cùng.

Thường Luân được lời của Khắc Thủy Phụng, mặt y phần khích nộ rồi hẳn lên. Thường Luân ngồi xuống chiếc đôn đối mặt với Khắc Thủy Phụng.

Khắc Thủy Phượng rót trà ra chén :

- Mời Thường công tử!
- Tạ ơn Vương nương!

Khắc Thủy Phượng mỉm cười :

- Công tử khách sáo quá.

Thường Luân bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống bàn. Y nhìn Khắc Thủy Phượng, từ tốn nói :

- Thường Luân có phúc mới được ngồi uống trà với Vương nương.

Khắc Thủy Phượng nhìn thẳng vào mặt Thường Luân :

- Có phúc thì công tử mới được ngồi uống trà với bốn Vương nương sao?
- Vương nương minh xét, Thường thuộc hạ không hề gian dối với lòng mình.
- Bốn Vương nương tự nhìn được người.

Khắc Thủy Phượng nhìn thẳng vào mắt Thường Luân :

- Bốn Vương nương nghe nói Thường công tử là thuộc hạ của Phong Tinh Cổ Thi lão ma. Người đại đồ đệ duy nhất mà lão ma đó truyền võ công lẫn công lực. Có đúng vậy không?
- Quả đúng Thường thuộc hạ là đại đồ đệ của Phong sư phụ.

Thường Luân lưỡng lự.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười nói :

- Bốn vương nghe đồn đại, Phong Tinh Cổ Thi nhận đệ tử nhưng không bao giờ truyền thụ võ công. Mà chỉ bắt những đệ tử phục dịch cho lão. Thậm chí đệ tử có bị kẻ khác giết chết, lão cũng bàng quan không màng đến, nhưng riêng Thường công tử thì lại được Phong Tinh lão ma ưu ái. Có lẽ công tử là truyền nhân duy nhất, vừa học được võ công, vừa học được tính khí phong tình của sư phụ.

Thường Luân thở dài. Y lắc đầu nói :

- Vương nương biết tất cả. Quả đúng như Vương nương nói. Phong Tinh sư phụ nhận đệ tử chỉ để phục dịch người mà thôi, nhưng Thường Luân lại là một ngoại lệ mà từ trước đến nay Phong Tinh sư phụ không bao giờ có ngoại lệ đó. Tuy nhiên Thường Luân chỉ thụ giáo võ công và nội lực của người chứ không học tính khí của người.
- Vậy sao? Vậy công tử làm sao thụ giáo được võ công lẫn nội lực của lão ma đầu đó?

Nàng lắc đầu :

- Phong Tinh Cổ Thi không dễ gì truyền võ công và nội lực cho ai đâu.
- Nhưng Phong Tinh Cổ Thi đã tự nguyện dẫn truyền cho Thường Luân võ công và nội lực của người.
- Lão đổi tính khí từ bao giờ vậy? Hay chỉ đối với Thường Luân công tử lão ưu ái hơn.
- Thường Luân cũng chẳng nhận được sự ưu ái của sư phụ đâu. Thường Luân được như thế này là có nguyên nhân.
- Nguyên nhân gì?

Thường Luân thở dài tỏ vẻ tư lự :

- Nói ra thật hổ thẹn.
- Nếu như bốn Vương nương muốn nghe công tử có nói được không?
- Vương nương muốn nghe Thường Luân phải nói. Bởi Vương nương là người đầu tiên vừa diện kiến Thường Luân đã tôn sùng.

Khắc Thủy Phượng gật đầu :

- Tốt lắm. Nếu như thật sự công tử nói bằng tâm của mình thì nhất định khi bốn Vương nương hoàn thành tâm nguyện, tương lai của công tử không nhỏ.

- Đa tạ Vương nương.

Thường Luân đặt tay lên bàn :

- Tại thành Dương Châu có kỹ lâu Lạc Hoa viên. Trong kỹ lâu có một kỹ nữ tên là Hà Á Tiên. Người này sư phụ rất yêu thương, và Á Tiên cũng yêu thương sư phụ. Cuộc tình của hai người đẹp như mơ, như trăng, nhưng chính Vũ Văn Tiểu Vi đã phá bức tranh tình yêu đó. Sư phụ hận Tiểu Vi, nhưng nếu người tự tay lấy mạng gã hóa ra chẳng còn gì hai chữ Phong Tình. Còn với Thường thuộc hạ lúc bấy giờ đâu phải là đối thủ của Tiểu Vi. Dù có rửa nhục cho thầy cũng không được, vì nguyên nhân đó mà Phong Tình sư phụ mới truyền võ công cho thuộc hạ ngược lại Thường Luân nguyện phải lấy đầu Tiểu Vi để rửa nhục.

- Thường công tử đã thực hiện lời thề với Phong Tình lão ma chưa?

- Bữa trước ở trấn Hàm Đàm nếu không có Vương nương thì Tiểu Vi đã chết bởi song thủ của thuộc hạ.

Khắc Thủy Phụng mỉm cười với Thường Luân. Nàng ôn nhu nói :

- Phong Tình Cổ Thi lão ma có được một đệ tử như Thường công tử, lão còn nhiều phúc.

- Thường Luân dù chẳng may là đệ tử của Phong Tình sư phụ nhưng vẫn giữ nghĩa thầy trò dù có bị sư phụ đối xử như thế nào.

- Thủy Phụng kính người có nghĩa tôn sư.

Nàng đổi giọng thật nghiêm :

- Công tử đã nói bốn Vương nương là người công tử sùng kính nhất khi vừa diện ngộ?

- Thường thuộc hạ nói bằng tấm lòng của mình. Chính sự sùng kính đó thôi thúc Thường Luân đến khải kiến Vương nương, mặc dù biết rằng những gì mình nói ra có thể khiến Vương nương tức giận mà dụng thuật Quỷ Âm Lôi Thanh Khúc đẩy lũ độc vật giết chết mình.

Thường Luân cúi mặt nhìn xuống, Y thờ ra rồi nói thật khẽ :

- Nhưng dù có chết, Thường Luân cũng phải đến để tâm mình không bút rút.

- Thủy Phụng hiểu tâm của công tử.

Nàng bung chén trà nhấp một ngụm rồi đặt xuống, nhìn thẳng vào mặt Thường Luân :

- Nếu như bây giờ bốn Vương nương lệnh cho Thường công tử mang thủ cấp của Ý Lan đến đây, người có thực hiện mệnh lệnh của ta không?

Thường Luân gật đầu :

- Bây giờ Vương nương có sai thuộc hạ nhảy vào lửa, hay chết trong rừng đao rừng kiếm Thường Luân cũng không từ.

- Tốt lắm! Bốn Vương nương muốn công tử đưa Ý Lan và thạch ngục để ta hành xử.

Thường Luân đứng dậy :

- Thuộc hạ tuân lệnh Vương nương.

Thường Luân ôm quyền xá Khắc Thủy Phụng :

- Thuộc hạ cáo từ!

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Thường công tử đi đi!

Khắc Thủy Phụng tiễn Thường Luân ra đến mái hiên gian thủy xá. Thường Luân quay lại xá nàng, từ tốn nói :

- Vương nương bảo trọng.

- Ta ghi nhận tấm lòng của công tử.

Khắc Thủy Phụng chờ cho Thường Luân đi khuất mới lớn tiếng gọi :

- Xuân Xuân! Thu Thu!

Hai ả thị nữ xuất hiện đến hầu trước mặt nàng.

Khắc Thủy Phụng chỉ về hướng Thường Luân vừa bỏ đi, nghiêm giọng ban phát mệnh lệnh :

- Ta giao cho hai người theo dõi hành tung của Thường Luân. Tất cả mọi hành động của gã đều không được bỏ sót và trình báo với ta.

- Thừa vâng.

Khắc Thủy Phụng khoát tay :

- Đi đi! Đừng cho y biết hai người theo dõi hành tung của y.

- Tuân lệnh Vương nương!

Xuân Xuân và Thu Thu đi rồi, Khắc Thủy Phụng mới khẽ thở dài một tiếng.

Nàng nhìn theo bóng hai ả thị nữ mà nói bằng quơ :

- Ta rất tiếc người là đồ đệ của Phong Tinh Lão ma nên không thể tin người được.

Khắc Thủy Phụng toan quay trở vào nhà thủy xá thì thấy thấp thoáng xa xa có bóng người với bộ pháp di hành, phiêu diêu cực kỳ ảo diệu. Bóng người đó thoáng một cái đã mất hút về hướng thạch ngục.

Khắc Thủy Phụng cau mày nghĩ thầm :

- “Không có lệnh của ta, ai dám thâm nhập vào khu vực thạch ngục?”

Khắc Thủy Phụng vừa nghĩ vừa trở khinh thuật lướt ra ngoài gian thủy xá, băng về hướng khu vực thạch ngục. Nàng vừa lướt đi vừa nghĩ ngợi :

- “Kẻ có khinh công cao siêu như vậy trên giang hồ bây giờ chỉ có Hàn Quân Đạt. Phải chăng người đó chính là Hàn Quan Đạt?”

Ý niệm đó khiến Khắc Thủy Phụng nôn nao vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Khắc Thủy Phụng vào khu vực thạch ngục. Bên trong không có động tĩnh gì khiến nàng cũng ngạc nhiên vô cùng. Khắc Thủy Phụng nhủ thầm :

- “Chẳng lẽ mình hoa mắt sao?”.

Nàng tiến thẳng đến cửa vào ngục thất. Hai gã gác cửa vừa thấy Khắc Thủy Phụng vội quỳ sụp xuống.

Cả hai cùng nói :

- Thuộc hạ bái kiến Vương nương.

Khắc Thủy Phụng lạnh nhạt nói :

- Đứng lên đi!

Cả hai đứng lên. Khắc Thủy Phụng hỏi :

- Hai người đứng gác ở đây lâu chưa?

Tên đứng bên trái nói :

- Hai thuộc nhân đã đứng gác ở đây từ canh tí đến bây giờ.

- Tốt lắm. Vậy hai người có thấy gì không?

Cả hai nghe Khắc Thủy Phụng hỏi, ngơ ngác một lúc rồi lắc đầu.

Tên đứng bên trái lại trả lời nàng :

- Thuộc nhân không thấy gì cả.
- Có ai đến đây không?

Cả hai lại lắc đầu :

- Dạ không.

Khắc Thủy Phụng cau mày :

- Không có ai đến à?
- Thưa vâng. Trong phạm vi thạch ngục Vương nương đã cho chỉ dụ khi nào có lệnh của Vương nương mới cho vào. Nên không một ai được phép vào cả.
- Như vậy thì tốt, nhưng bốn Vương nương cảm thấy có điều gì đó rất lạ.

Hai gã giám ngục nhìn nhau.

Khắc Thủy Phụng cảm nhận thấy hai gã này như có điều gì đó nhưng lại lưỡng lự không dám nói. Nàng nghiêm mặt hỏi :

- Hai người có điều gì không tiện nói phải không?

Cả hai cùng lắc đầu.

Tên bên trái nheo mày :

- Khởi bẩm Vương nương, lúc này thuộc nhân cảm nhận một ngọn gió rất nhẹ lướt qua hai chúng tôi. Mà ngọn gió này kỳ quái lắm nên chúng tôi đang đàm luận. Có thể ngọn gió kia là bóng ma oan hồn nào đó muốn trêu ghẹo.

Khắc Thủy Phụng hừ nhạt một tiếng :

- Đúng là có kẻ thâm nhập vào thạch ngục.

Khắc Thủy Phụng vừa nói vừa đẩy hai gã giám ngục qua hai bên :

- Tránh ra!

Nàng vừa dứt lời thì từ trong thạch ngục tiểu hòa thượng Lỗ Trình kè Vũ Văn Tiểu Vĩ băng ra. Lỗ Trình dụng Di Hình cước pháp nên hai gã giám ngục mới không phát hiện được hành tung.

Hai gã giám ngục giờ mới phát hiện ra có người đã đột nhập vào thạch ngục, liền cất tiếng hét lạnh lùng :

- Vương nương, có thích khách!

Nhanh như cắt cả hai đồng loạt rút pháo hiệu bắn lên bầu trời đêm.

Lỗ Trình kè Tiểu Vĩ phi thân ra đến cửa chạm trán với Khắc Thủy Phụng đứng chắn ngang lối đi, phải dừng lại.

Khắc Thủy Phụng cau mày :

- Thì ra là tiểu hòa thượng Long Thiền tự.

Lỗ Trình thờ dãi, nhìn Khắc Thủy Phụng nói :

- Tiểu tăng mạo phạm xâm nhập thạch ngục chỉ để cứu Vũ Văn huynh chứ không có ý chống lại Vương nương.

Khắc Thủy Phụng hừ nhạt :

- Tự tiện xâm phạm thạch ngục cứu người, tiểu hòa thượng đáng tội chết lắm.

Cùng với lời của Khắc Thủy Phụng thì những cao thủ của nàng đã kéo đến. Trong những người đó có cả Nhiếp Thần Quân, Ma Thần Cát Giã và tất nhiên không thể không có Thường Luân.

Thường Luân thấy Lỗ Trình kẻ Tiểu Vĩ mặt sa sầm, bước ra ôm quyền xá Khắc Thủy Phụng, nói :

- Vương nương, tên tiểu hòa thượng này là kẻ đồng hội đồng thuyền với Vũ Văn Tiểu Vĩ. Thuộc hạ xin Vương nương cho lệnh để thuộc hạ thu nạp y.

Lỗ Trình thấy Thường Luân, máu giận đã sôi sùng sục :

- Thường công tử mà có thể thu nạp được tiểu tăng à? Lỗ Trình e rằng ngươi chẳng có bản lĩnh đó đâu.

Tiểu Vĩ bậm môi, gương đứng. Nhìn qua Lỗ Trình, Tiểu Vĩ truyền âm nói :

- Tiểu hòa thượng cứu ta lần này không xong rồi. Lần khác ngươi đến vậy nhé.

Lỗ Trình quay lại Tiểu Vĩ :

- Vũ Văn huynh.

Tiểu Vĩ vẫn giữ khuôn mặt hài hước :

- Ngươi có thể rời khỏi đây bằng bộ pháp Di Hình nhưng đem Tiểu Vĩ theo trong lúc ta chẳng thể nào vận công được chỉ là một gánh nặng cho tiểu hòa thượng thôi. Hy vọng lần sau tiểu hòa thượng đến Tiểu Vĩ sẽ cùng đi với ngươi.

Tiểu Vĩ quay lại Khắc Thủy Phụng :

- Vương nương, tiểu hòa thượng Lỗ Trình vốn là bằng hữu thâm giao với tại hạ. Y lại có biệt tài nấu món đặc khẩu, nay đã nấu rồi nhưng thiếu tại hạ nên mới mạo muội xâm nhập thạch ngục đưa tại hạ ra chỉ để thưởng thức món ăn đó thôi.

Nghe Tiểu Vĩ nói, Khắc Thủy Phụng không nhịn được cười. Mặc dù vậy nàng cũng chỉ mỉm môi cười mỉm :

- Ngươi nói nghe hay lắm đó. Nếu gã tiểu hòa thượng này chỉ muốn thỉnh ngươi dùng món đặc khẩu sao không đến xin với bản Vương nương?

Tiểu Vĩ cười mỉm nói :

- Vương nương không biết, món đặc khẩu của tiểu hòa thượng được nấu bằng thịt khuyển hoang. Nói cho Vương nương biết thì bất tiện quá.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì Thường Luân chen vào :

- Vương nương đừng nghe những lời xàm ngôn của Tiểu Vĩ. Thường thuộc hạ sẽ thu nạp gã tiểu hòa thượng cho Vương nương.

Y vừa dứt lời thì đồng lúc toan phi thân áp sát Lỗ Trình để tập kích, Nhưng Nhiếp Thần Quân đã cản Thường Luân lại. Lão hướng mắt về phía Khắc Thủy Phụng :

- Vương nương, hãy để tên này cho lão thu nạp.

Khắc Thủy Phụng nhìn Nhiếp Thần Quân gât đầu :

- Lão Thần quân hãy ra tay đi.

- Tuân lệnh Vương nương.

Nhiếp Thần Quân liền vận công áp sát đến Lỗ Trình. Lão vung song thủ đánh đứ tới. Trảo công chộp vào yết hầu Lỗ Trình, chưởng pháp thì công kích Đan Điền. Thế công của lão Nhiếp Thần Quân quả là lợi hại vô cùng, cứ nhìn lão xem Lỗ Trình là kẻ đại thù bất cọng đại thiên nên mới vừa nhập trận đã đụng đến sát chiêu.

Nhưng trong cuộc đấu thì lại khác hẳn. Mặc dù đòn công của lão Nhiếp Thần Quân có hiểm độc, nhưng Lỗ Trình tuyệt nhiên không hề cảm nhận có lực kinh vây hãm mình mà lại nghe Nhiếp Thần Quân truyền âm nhập mật nói :

- “Lỗ Trình, ngươi hãy mau thoát đi. Hãy đến các đại phái thông báo con trăng này là U Linh môn sẽ đến đòi nợ máu. Tiểu Vĩ để lão phu tìm cách cứu cho. Nhứt thời tính mạng của y chưa bị đe dọa đâu”.

Lỗ Trình ngạc nhiên vô cùng khi nghe những lời của Nhiếp Thần Quân. Mặc dù ngạc nhiên nhưng trí mẫn thông tuệ hơn người, liền nhận ra ngay Nhiếp Thần Quân có ý giúp mình.

Nhận ra được điều đó, Lỗ Trình liền không tránh né trảo thủ và chưởng pháp của Nhiếp Thần Quân mà dụng luôn trảo lẫn chưởng đón lấy thế công của lão.

Hai người nhanh chóng biến hóa cuộc đấu chiêu thành đấu lực nhưng thật ra chẳng đấu gì cả.

Nhiếp Thần Quân vận công truyền âm nói tiếp :

- “Lỗ hòa thượng, ngươi khá lắm. Chung quanh ngươi tất cả những người này đã bị trúng cửu độc trùng, ngay cả Tiểu Vĩ cũng vậy, không thể thoát được đầu. Muốn hóa giải cửu độc trùng phải có thuốc giải của Thất Độc thư sinh, gã đó mới là kẻ đáng sợ. Nên ngươi hãy đi đi”.

Lỗ Trình truyền âm đáp lại :

- “Tiểu tăng xin ghi nhận lời của lão Thần quân. Lão Thần quân chăm sóc giùm Tiểu Vĩ”.

- Tiểu hòa thượng yên tâm. Lão phu sẽ giúp gã như ngươi đã từng giúp lão ở Long Thiền tự.

- Tiểu tăng sẽ nhớ cái ơn này của lão Thần quân.

- Ngươi đi đi nghe. Yên tâm, lão không để cho tên Thường Luân ám hại Tiểu Vĩ đâu.

- Có lão Thần quân, tiểu tăng yên tâm rồi.

- Lão phu hứa với tiểu hòa thượng. Ngươi đi nhé, ráng bảo trọng.

Nhiếp Thần Quân nói xong, quát lên một tiếng thật lớn :

- Tiểu hòa thượng nằm xuống.

Mặc dù lão quát thét như vậy, song lại dụng nội lực của bản thân đẩy tiểu hòa thượng Lỗ Trình cuốn đi như một chiếc lá phiêu diêu bay theo chiều gió.

Nhiếp Thần Quân cười nín, vì Lỗ Trình đã được lão dùng nội kinh đẩy vượt qua vòng cao thủ đang vây quanh. Lão thầm nghĩ :

- “Có là quỷ cũng không đoán được là ta và Lỗ Trình đóng kịch với nhau nữa”.

Ý nghĩ đó còn đọng trong đầu Nhiếp Thần Quân thì lão nghe chưởng khí phát ra ngay bên ngoài vòng cao thủ.

“Bộp...”.

Lỗ Trình rú lên :

- Ui cha!

Cùng với tiếng thót của Lỗ Trình thì thân ảnh của tiểu hòa thượng chẳng khác nào viên cuội từ bên ngoài bị quăng vào trong, rơi ngay xuống trước mặt Nhiếp Thần Quân.

“Bịch...”.

Lỗ Trình ọ người đứng lên.

Nhiếp Thần Quân biến sắc quay ngoái lại.

Từ bên ngoài vòng rào, Thất Độc thư sinh chấp tay sau lưng thả bước vào.

Thất Độc thư sinh nhìn lão Nhiếp Thần Quân và Lỗ Trình nói :

- Những lời truyền âm nhập mật của lão Thần quân và tên sãi nhỏ kia ở đây không ai nghe, nhưng bốn pháp tướng thì không thể không nghe.

Nhiếp Thần Quân biến sắc diện. Lão thở ra nói với Lỗ Trình :

- Xem như lão đã chết rồi.

Thất Độc thư sinh quay lại Khắc Thủy Phụng, ôm quyền nói :

- Vương nữ, đối với kẻ có ý phản bội Vương nữ thì có đáng chết không?

Khắc Thủy Phụng nhìn Nhiếp Thần Quân :

- Lão Thần quân, lão có thừa nhận lời nói của tướng pháp không?

Nhiếp Thần Quân thờ dài :

- Lão phu thừa nhận đã muốn cho Lỗ hòa thượng thoát đi.

- Vậy là lão đã phản bội bốn Vương nương. Lão biết tự xử như thế nào rồi chứ?

Nhiếp Thần Quân cúi đầu.

Lỗ Trình đứng lên :

- Vương nương, không có lão Thần quân thì Lỗ Trình vẫn có thể dụng Di Hình cước thoát đi được.

Khắc Thủy Phụng liếc Thắt Độc thư sinh.

Thắt Độc thư sinh nheo mày lắc đầu :

- Bộ pháp Di Hình cước có thể đắc dụng với bất cứ cao thủ nào ngoài giang hồ nhưng với bốn tướng pháp thì nó chẳng là gì đâu.

Thắt Độc thư sinh nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Tội phản bội thì phải xử theo tội chết.

Khắc Thủy Phụng gật đầu, nhìn lão Nhiếp Thần Quân :

- Lão Thần quân muốn tự xử hay muốn tướng pháp của U Linh môn xử lão?

Nhiếp Thần Quân thở hắt ra rồi khẳng khái nói :

- Lão phu tự xử, nhưng xin Vương nương tha cho tiểu hòa thượng.

- Quyết định đó của bốn Vương nương. Lão tự xử đi.

Nhiếp Thần Quân quay sang Lỗ Trình :

- Lão phu đi trước đây.

Nhiếp Thần Quân nói xong, liền gơ chưởng tự vỗ vào đầu mình.

Lỗ Trình thấy lão tự sát nhưng không kịp can tay lão Thần quân, mà chỉ nghe một âm thanh khô khốc phát ra. Thủ cấp của lão Thần quân đã bị vỡ ra do chính tay lão tự đập vào đầu.

Lỗ Trình đỡ lấy thân ảnh của lão Thần quân :

- Lão Thần quân...

Lỗ Trình bậm môi. Khi ngẩng lên nhìn Khắc Thủy Phụng thì y đã cắn đứt vành môi dưới, máu tươi rịn ra hai bên mép. Lỗ Trình nghiêm giọng nói :

- Các ngươi ác quá, coi mạng ngươi như cỏ rác. Khi chết sẽ xuống A tỳ mà sống trong tầng Địa ngục thứ mười.

Thường Luân nói xen vào :

- Tiểu hòa thượng gần chết mà còn khoác lác. Để ta đưa ngươi theo về với lão già phản bội kia.

Thường Luân vừa bước tới một bộ thì Tiểu Vĩ bước ra đối mặt với gã :

- Ngươi thích mạng của Vũ Văn Tiểu Vĩ hơn mạng của tiểu hòa thượng Lỗ Trình mà.

Khắc Thủy Phụng khoát tay, cười mỉm :

- Được rồi.

Thường Luân nghe nàng lên tiếng vội quay lại :

- Xin Vương nương cho chỉ dụ.

Khắc Thủy Phụng nhìn Lỗ Trình :

- Ngươi đến đây chỉ vì cái món đặc khẩu muốn Vũ Văn Tiểu Vĩ thưởng thức, bốn Vương nương suy cho cùng, cho phá lệ lần này. Bốn Vương nương cho ngươi rời khỏi đây đó.

Khắc Thủy Phụng khe khẽ nói tiếp :

- Bỗng Vương nương thừa biết người sẽ thông báo cho tất cả các đại phái của Trung Nguyên hợp lực đối phó với U Linh môn. Điều đó cũng tốt thôi.

Nàng khoát tay :

- Đi đi!

Lỗ Trình lưỡng lự, hỏi lại Khắc Thủy Phụng :

- Tiểu tăng đi rồi Vương nương sẽ hành xử với Vũ Văn Tiểu Vĩ như thế nào?

- Bỗng Vương nương cho tiểu hòa thượng rời khỏi đây là tốt lắm rồi. Đi đi!

Lỗ Trình thờ dãi quay lại Tiểu Vĩ :

- Vũ Văn huynh bảo trọng.

- Người yên tâm.

Tiểu Vĩ liền hướng về phía Thường Luân :

- Khi nào gã Thường Luân này thay thế Vương nương thì ta mới có thể nguy đến tính mạng. Tiểu hòa thượng hãy bảo trọng.

- Tiểu Vĩ bảo trọng.

- Đừng lo cho Tiểu Vĩ.

Lỗ Trình quay lại Khắc Thủy Phụng :

- Đa tạ Vương nương đã cho tiểu tăng một sinh lộ.

Lỗ Trình thờ ra rồi thông dong bước thẳng về phía Thất Độc thư sinh. Mặc dù biết Thất Độc thư sinh là cao thủ lợi hại nhất trong tất cả những người vây quanh mình, nhưng Lỗ Trình vẫn hướng về Thất Độc thư sinh mà bước ra. Lỗ Trình nghĩ :

- Mặc dù Vương nương cho mình một sinh lộ nhưng Thất Độc thư sinh phản lĩnh thì mình cũng không thể sống được. Chi bằng cứ tiến đến gã, nếu gã trở mặt thì U Linh môn chẳng còn giới quy gì nữa và điều đó khiến bọn cao thủ sẽ chia rẽ mà suy yếu lực lượng.

Khi Lỗ Trình bước đến ngang mặt với Thất Độc thư sinh, thì dừng bước ôm quyền xá, rồi trang trọng nói :

- Không biết Lỗ Trình có đi khỏi đây được không?

Thất Độc thư sinh không nói mà đứng nép qua một bên :

- Vương nương đã cho người đi thì người cứ đi.

- Đa tạ!

Lỗ Trình suy nghĩ mông lung mà tự hỏi :

- Một đại cao thủ khiến những người khác phải tuân phục thế mà lại nghe chỉ lệnh của một mỹ phụ. Quả là chuyện thật khó tin. Ất trong quan hệ giữa họ có ẩn khúc gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tâm Xà Mặt Ngọc

Cộc... cộc... cộc...

Ba tiếng gõ cửa đập vào tai Ý Lan. Nàng đang ngồi tư lự trước ngọn bạch lạp, bất đứng dậy, bởi ba tiếng gõ cửa kia đúng với ám hiệu mà nàng giao ước với thường Luân.

Ỗ Lan mở cửa. Đúng như nàng dự đoán, người gõ cửa là bạch diện thư sinh Thường Luân.

Thường Luân bước vào. Ỗ Lan cởi tấm áo choàng cho gã, ôn nhu hỏi :

- Tướng công có biết việc gì ở Tiên cung chưa?

Thường Luân thở dài một tiếng, bước đến bàn ngồi. Trên khuôn mặt anh tuấn của y lộ rõ nét đăm chiêu. Ỗ Lan nhận ra ngay những nét đăm chiêu trên mặt Thường Luân. Nàng ngồi xuống đối diện gã.

- Tướng công, đã có chuyện gì xảy ra hay sao mà tướng công đăm chiêu vậy? Phải chăng có chuyện khiến tướng công khó xử?

Thường Luân nhìn nàng :

- Nương tử... đúng là ta đang có chuyện khó xử vô cùng. Chuyện đó liên quan đến nương tử.

- Tướng công có thể cho thiếp biết được không?

Thường Luân chỉ vô rượng đặt trên kệ :

- Ta muốn uống rượu.

- Để thiếp rót rượu hầu tướng công.

Thường Luân gật đầu.

Ỗ Lan bước đến lấy vò rượu và cái chén. Nàng tự tay rót rượu dâng lên Thường Luân :

- Mời tướng công!

Thường Luân đón lấy chén rượu uống cạn. Y đặt chén xuống bàn nhìn Thường Luân thở dài.

Ỗ Lan hỏi :

- Tướng công, thật ra đã có chuyện gì?

Thường luân với vẻ tư lự nhìn Ỗ Lan :

- Nàng còn nghĩ đến chuyện cũ không?

- Tướng công muốn nói đến chuyện cũ là chuyện gì?

- Sự mất tích của phụ thân nàng đó.

- Chuyện đó thiếp không bao giờ quên. Bộ Vương nữ Khắc Thủy Phượng đã biết và nghi ngờ tướng công?

Thường Luân đăm chiêu.

Ỗ Lan nắm tay gã :

- Vương nữ Khắc Thủy Phượng đã nghi ngờ tướng công?

Thường Luân thở dài nhìn nàng nói :

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp cái.

- Ý tướng công muốn nói gì?

Thường Luân chấp tay sau lưng đi tới đi lui. Ỗ Lan nhìn theo những bước chân của Thường Luân mà suy nghĩ mông lung.

- Có phải tướng công có chuyện rất khó nói với thiếp?

Thường Luân dừng bước quay lại gật đầu.

- Đúng như vậy. Ta đang suy nghĩ tìm cách để Khắc Thủy Phượng nói ra sự thật về việc mất tích của phụ thân nàng. Mà cách đó ta sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng của nàng, nhưng xét cho cùng không còn cách nào khác.

Ỗ Lan khẩn trương :

- Chỉ cần biết cha thiếp ở đâu thì dù có xảy ra bất cứ chuyện gì thiếp cũng không từ nan.

Thường Luân bước đến bên Ý Lan :

- Nương tử sao không bỏ qua chuyện đó đi.

Ý Lan lắc đầu :

- Không thể bỏ được. Thiếp linh cảm cha thiếp đang rất khó khăn.

Thường Luân thở dài :

- Nương tử nhất định không bỏ qua việc cha nàng mất tích à?

- Thiếp là con, chữ hiếu chưa trả có sao có thể bỏ qua được.

- Thế thì ta chẳng còn cách nào nữa ngoài một cách này thôi.

Ý Lan nắm tay Thường Luân :

- Tướng công nói đi, dù có nguy hiểm đến tính mạng thì Ý Lan cũng phải tìm ra tung tích của cha.

Thường Luân lắc đầu thở dài rồi ôn tồn nói :

- Hiện nay ta tạm thời được Khắc Thủy Phụng tạm tin. Để cho thị càng tin ta hơn nhằm thời cơ bắt thị phải nhận tất cả tội lỗi của thị với cha của nương tử. Ta... ta phải đưa nàng đến thạch ngục diện kiến mẹ.

Thường Luân nắm tay Ý Lan từ từ bóp chặt lại :

- Nếu nương tử thật lòng muốn truy xét đến cùng sự mất tích của phụ vương thì nhất định nàng không được nói ra mối quan hệ giữa ta và nàng. Nếu Khắc Thủy Phụng biết được thì ta và nàng sẽ khó toàn mạng. Ta chết cũng không sao nhưng ai sẽ tìm ra bí mật về sự mất tích của vương phụ.

Ý Lan nhìn Thường Luân :

- Thiếp hiểu ý tướng công rồi.

- Nàng hiểu ý ta chứ?

Ý Lan gật đầu.

Thường Luân nghiêm giọng nói :

- Nếu như nàng đồng ý cách của ta thì ta sẽ có cách cứu nàng và còn bắt Khắc Thủy Phụng trả nợ lại cho nàng nữa.

Thường Luân vừa dứt lời thì chợt neho mảy. Hấn cảm nhận vừa mới nghe được tiếng động rất khả nghi. Thường Luân liền truyền âm nhập mật nói với Ý Lan :

- Nương tử, hình như có người đang theo dõi chúng ta.

Ý Lan đáp lời gã :

- Thiếp vừa nghe có tiếng động lạ.

Hai người im lặng nhìn nhau. Thường Luân bấm chặt môi rồi bất ngờ dậm mạnh chân, thân ảnh của gã vụt phi lên cao như một viên pháo thăng thiên. Thường Luân vừa trở khinh thuật vừa dụng chưởng đánh vào mái ngói.

- Âm!

Chưởng kinh Hải Nộ Cuồng Phong của Thường Luân đập thủng một lỗ to bằng miệng một chiếc nia, thân ảnh theo cái lỗ đó lướt băng lên mái nhà.

Thường Luân kịp nhận ra là Xuân Xuân và Thu Thu vận đồ dạ hành lướt xuống đất, trở khinh thuật thượng thừa bỏ chạy. Thường Luân đâu dễ để cho hai ả nữ tì của Khắc Thủy Phụng chạy thoát. Thường Luân luân lướt xuống đất rượt theo hai ả thị nữ đó. Gã vừa rượt vừa nghĩ đến cái chết của Nhiếp Thần Quân, Thường Luân nghĩ thầm :

- Hai ả này mà nói với Khắc Thủy Phụng tất cả những gì mà y nói với Ý Lan thì nhất định Khắc Thủy Phụng sẽ không tha cho gã.

Thường Luân nghĩ vậy liền gia tăng cước pháp đuổi theo Xuân Xuân và Thu Thu. Bây giờ võ công của Thường Luân đâu phải tầm thường nữa, nên chỉ thoáng một cái đã bắt kịp hai ả.

Y đang rượt đuổi gần kịp thì hai ả đột nhiên quăng ngược về phía sau một quả hỏa pháo.

- Bùm...

Khói từ hỏa pháo nổ ra lan tỏa mù mịt. Mặc dù vậy Thường Luân vẫn phi thân đạp qua bụi khói với thuật Xí Phi Vân, cắt ngang đỉnh đầu hai người.

Thường Luân trụ thân đứng trước mặt Xuân Xuân và Thu Thu ôn nhu nói :

- Thường Luân công tử hãy xem đây là cái gì!

Xuân Xuân và Thu Thu vừa nói vừa giơ cao một mảnh ngọc bội :

- Đây là tín vật của nữ vương, Thường sứ giả thấy ngọc bội như thấy nữ vương phải tuyệt đối tuân lệnh người cầm ngọc bội này.

Thường Luân chớp chớp mắt, hơi một chút lúng túng rồi từ từ quỳ xuống hướng về phía Xuân Xuân :

- Thường Luân nghe chỉ dụ của Vương nương.

Xuân Xuân nhìn Thu Thu mỉm cười rồi quay lại nói với Thường Luân :

- Tốt lắm

Nàng dẫn đến một bộ :

- Thường Luân hãy nghe đây, Xuân Xuân và Thu Thu đã nghe được tất cả những lời ngươi nói với Ỗ Lan Quận chúa nên bây giờ ngươi phải theo ta về để Vương nương định tội.

- Thường Luân tuân phục nhị vị cô nương.

Xuân Xuân gạt đầu :

- Tốt lắm. Nếu ngươi thành khẩn ăn năn, Xuân Xuân và Thu Thu sẽ nói với Vương nương có thể tha tội chết cho ngươi.

- Thường Luân rất biết lỗi của mình. Nhị vị cô nương hãy đưa Thường Luân đến gặp Vương nương để người định tội.

Xuân Xuân nhìn Thường Luân :

- Xem ra Thường sứ giả rất ngoan ngoãn. Nếu có bị định tội chết thì Vương nương cũng cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng.

Thường Luân gục đầu đưa hai tay đến trước :

- Nhị vị hãy dẫn Thường Luân về nhận cái chết với Vương nương.

Xuân Xuân và Thu Thu bước đến toan không chế hỏ khẩu của Thường Luân. Thường Luân ngẩng lên miệng khẽ mỉm cười.

Thu Thu nhận ra ngay vẻ mặt đắc ý của gã, giật mình cảnh báo :

- Xuân Xuân...

Lời còn đọng trên hai vành môi của nàng thì đã bị đạo kinh Hải Nộ Cuồng Phong đã nện thẳng vào vùng thượng đẳng như một quả búa nghìn cân nện vào đe.

- Àm...

Thu Thu hứng trọn đạo kinh di sơn đảo hải đó, thân ảnh bị nhấc lên khỏi mặt đất rồi rơi bịch xuống đất, hồn lìa khỏi xác mà không kịp nói lời nào.

Xuân Xuân thấy cái chết của Thu Thu, hồn phi phách lạc, đứng phỗng ra như pho tượng. Khi nàng nghe được tiếng cười khẩy của Thường Luân mới giật mình thì đã bị y điểm vào Tịnh huyết rồi.

Thường Luân nhìn Xuân Xuân mỉm cười :

- Thường mỗ không dễ chết vậy đâu.

Xuân Xuân nghiêm giọng nói :

- Thường sứ giả chống lại người giữ ngọc bội là chống lại với Vương nương. Người sẽ bị tội chết như Lục Thái Mẫu và Nhiếp Thần Quân.

Thường Luân nheo mày :

- Nàng mang miếng ngọc bội vô tri đó ra hù dọa Thường mỗ đấy à? Ai lại không một lần chết, với ta chết chẳng là gì cả nhưng sống thì phải là chủ nhân của thiên hạ.

Thường Luân nhìn Xuân Xuân chăm chăm :

- Phải Khắc Thủy Phụng lệnh cho nàng và Thu Thu theo dõi Thường mỗ?

- Không sai!

- Vương nương cũng chẳng tin Thường mỗ.

- Thường sứ giả đừng coi thường Vương nương. Tinh thần của người có thể đọc được ý niệm trong đầu sứ giả.

- Để xem Vương nương có biết được ý niệm của ta như nàng nói không?

Thường Luân nhìn thẳng vào mặt Xuân Xuân :

- Nếu bây giờ Thường mỗ muốn nàng giúp đỡ thì nàng dò giúp ta không? Nếu từ chối thì ta sẽ giết nàng ngay tức khắc.

Xuân Xuân trề môi :

- Thường sứ giả không dám giết ta đâu. Bởi ta và Thu Thu không quay về bẩm báo thì Vương nương sẽ biết chúng ta đã chết và người giết chẳng ai khác là Thường sứ giả. Lúc bấy giờ Thường sứ giả có mọc cách bay lên trời hay khoét lỗ chui xuống Địa ngục cũng đừng hòng thoát khỏi sự truy sát của Thất Độc thư sinh.

Xuân Xuân cười khẩy khe khẽ nói :

- Nào, Thường sứ giả còn chờ gì nữa mà không ra tay?

- Nàng đúng lắm, ta đâu thể giết nàng được.

Thường Luân thở dài một tiếng :

- Nàng không nghĩ đến Ý Lan Quận chúa à?

Xuân Xuân bậm môi.

Thường Luân đặt tay lên vai Xuân Xuân :

- Xuân Xuân, cô hãy nghĩ lại đi. Nếu Ý Lan lấy lại được vương triều Qui Tư quốc, có phải nàng có công đầu sao. Nàng vừa được vinh hoa phú quý, vừa được trọn chữ trung nghĩa.

- Thường sứ giả muốn ta phản bội lại Vương nương chứ gì?

- Nàng không phản bội, mà vì nghĩa vì trung hành sự thôi.

Xuân Xuân thở dài.

Thường Luân từ tốn nói :

- Xuân Xuân hãy nghĩ kỹ đi. Nếu Khắc Thủy Phụng giết Ý Lan, khi chết nàng sẽ nói sao với Ý Lan và vương phụ của nàng nơi chín suối?

Thường Luân thở dài :

- Ta biết nàng rất trung thành với Vương nương, nhưng chúng ta có một tấm lòng, một lời nói chân thành, còn quyết định là nàng.

- Hãy đưa Xuân Xuân đến gặp Ý Lan.

Thường Luân mỉm cười :

- Được, ta sẽ đưa nàng đến gặp Ý Lan.

Chương 43: Bí Mật Chôn Vương Cung

Ỗ Lan không ngạc nhiên khi được các ả thị nữ của Khắc Thủy Phụng xếp nàng ở trong một gian phòng khang trang và lo lắng chu tất chứ không đưa vào thạch ngục. Thậm chí trong gian phòng đó còn có cả gương soi và phấn hoa để trang điểm. Mặc dù vậy, nhưng Ỗ Lan vẫn cảm thấy một điều gì đó sắp xảy ra khiến nàng bồn chồn vô cùng.

Xuân Xuân cùng với một ả thị nữ bước vào. Xuân Xuân xá Ỗ Lan rồi nói :

- Vương nương sai Xuân Xuân đến trang điểm cho Quận chúa.

Ỗ Lan gật đầu.

Xuân Xuân đưa nàng đến bàn trang điểm. Nàng chăm chút từng lọn tóc cho Ỗ Lan. Trang điểm xong, Xuân Xuân mới nói :

- Xuân Xuân sẽ thay xiêm y cho Quận chúa.

Ỗ Lan ngẩng mặt nhìn Xuân Xuân hỏi :

- Vương nương có nói gì ta không?

Xuân Xuân lắc đầu :

- Vương nương không nói gì, chỉ lệnh cho thị nữ sẵn sóc Quận chúa mà thôi.

Xuân Xuân đỡ Ỗ Lan đứng lên. Trong khi đó ả thị nữ đi cùng với nàng đem đến một bộ xiêm y may bằng lụa trắng, có đính những hạt cườm óng ánh.

Ỗ Lan nhìn bộ xiêm y nói :

- Ta bình thời không thích màu trắng kia mà.

Xuân Xuân đáp lời nàng :

- Hôm nay Vương nương muốn Quận chúa vận bộ trang y này.

- Ta hiểu rồi.

Ỗ Lan nhìn Xuân Xuân rồi tự thay y trang cho mình, trong bộ xiêm y mới trông nàng thật tinh khiết và thanh cao.

Ỗ Lan ngắm mình trong gương :

- Vương nương lo cho ta quá, trông cũng đẹp đấy chứ. Nhưng không biết khi xuống Âm phủ thì bộ xiêm y đẹp đẽ này còn có lộng lẫy hay không?

Xuân Xuân cúi đầu.

Ỗ Lan thờ dài :

- Vương nương đang đợi ta phải không?

Xuân Xuân gật đầu :

- Thưa vâng, Quận chúa trang điểm xong thì đến gặp Vương nương.

- Ta đã trang điểm xong rồi, hãy đưa ta đến gặp Vương nương.

- Thưa vâng.

Xuân Xuân cùng với ả thị nữ đưa Ỗ Lan đến gian nhà thủy xã. Trong nhà thủy xá, Khắc Thủy Phụng đã đợi sẵn từ bao giờ. Nàng vận xiêm bào thêu hình phụng sống động. Đứng hầu hai bên là hai ả thị nữ, còn đứng sau lưng là Thất Độc thư sinh với vẻ mặt lạnh như tiền.

Đứng bên dưới là Ngọc Diện thư sinh Thường Luân.

Ỗ Lan bước lên bậc tam cấp, đứng đối diện với Khắc Thủy Phụng.

Khắc Thủy Phụng đối nhãn với nàng, nghiêm giọng nói :

- Ý Lan là người trong vương triều tất phải biết luật lệ của hoàng tộc, đã đến trước mặt bỗ Vương nương sao không hành lễ?

Ý Lan lưỡng lự một lúc rồi từ quỳ xuống, hướng về Khắc Thủy Phụng :

- Ý Lan khấu kiến Vương nương, mong Vương nương vạn an... vạn an.

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Đứng lên đi!

Ý Lan đứng lên.

Khắc Thủy Phụng quay lại hai ả thị nữ :

- Cho các người lui ra.

- Thưa vâng.

Hai ả thị nữ bước ra khỏi nhà thủy xá. Trong gian nhà thủy xá còn lại Thất Độc thư sinh, Khắc Thủy Phụng và Ý Lan.

Khắc Thủy Phụng nhìn Thường Luật đứng hầu ngoài gian thủy xá, cau mày ra lệnh :

- Thường sứ giả đứng đó làm gì?

Thất Độc thư sinh bước ra mái hiên chỉ Thường Luân.

- Người cũng không được đứng đây.

- Tuân lệnh tướng pháp.

Thường Luân quay bước bỏ đi, Thất Độc thư sinh mới quay trở vào đứng bên cạnh Khắc Thủy Phụng. Y khoanh tay đứng như một pho tượng với vẻ mặt thật lạnh lùng.

Khắc Thủy Phụng đứng lên, chấp tay sau lưng bước đến bên Ý Lan, nhìn nàng nói :

- Ý Lan...

- Có Ý Lan.

- Phải chăng người rời vương triều lặn lội vào Trung Nguyên tìm cao nhân trợ thủ để đối phó với bỗ Vương nương?

Ý Lan ngẩng mặt nhìn Khắc Thủy Phụng. Ánh mắt của nàng sắc như một lưỡi bảo kiếm lia dọc theo người Khắc Thủy Phụng :

- Đúng như vậy.

- Tại vì sao người có ý định đó?

- Vì sao ư, chắc chắn Vương nương biết.

- Vì sự mất tích của cha người?

- Không sai. Sự mất tích của vương phụ quả là kỳ bí vô cùng.

Ý Lan nhìn qua Thất Độc thư sinh :

- Kể từ khi Vương nương đưa vị pháp sư này về thì vương triều Qui Tư quốc chẳng còn luật lệ gì nữa, và sau đó là sự mất tích kỳ lạ của vương phụ. Phải chăng sự mất tích đó có sự nhúng tay của Vương nương và pháp sư?

Ý Lan rít một hơi dương khí căng phồng lồng ngực, thẳng thốt nói :

- Vương nương nói đi, phải chăng vương phụ đã bị Vương nương và pháp sư ám hại?

Khắc Thủy Phụng bình nhiên trước những câu hỏi của Ý Lan mà ngoảnh mặt nhìn ra bờ hồ.

Bất chợt nàng quay lại đối nhãn với Ý Lan :

- Đúng như người đoán. Vương phụ của người do chính bản nương hại đó.

Ỗ Lan khăn trương :

- Giờ người đang ở đâu?

- Ta giết chết rồi.

Ỗ Lan cảm phần tội cùng. Sự cảm phần đó khiến nàng không giữ được bình tĩnh, liền dựng chường toan tập kích Khắc Thủy Phụng :

- Bà đúng là con rắn độc.

Ỗ Lan chưa kịp phát kinh tập kích Khắc Thủy Phụng thì đã bị Thất Độc thư sinh cách không phóng chỉ điểm vào ba đại huyết trên người nàng.

Trúng chỉ của Thất Độc thư sinh, nội nguyên chân âm của Ỗ Lan vừa tích tụ tại Đan Điền liền tản mát.

Trong lúc đó Khắc Thủy Phụng vẫn giữ vẻ bình thản như không biết đến sự phản nộ của Ỗ Lan.

Ỗ Lan rít lên :

- Bà tàn nhẫn đến độ giết cả tướng công của mình. Trời sẽ không tha cho bà đâu.

Khắc Thủy Phụng mỉm cười nói :

- Người xưa có câu “Tội độc phụ nhân tâm”. Nếu bản nhân không độc làm sao trả được huyết án của U Linh môn.

Khắc Thủy Phụng thở dài nói :

- Nếu như Quốc vương nghe theo Khắc Thủy Phụng thì lão vẫn sống, vẫn là Quốc vương của Qui Tư quốc, nhưng y không nghe theo ta, mặc dù đã hưởng tất cả sự trinh bạch của ta.

Nàng nhìn Ỗ Lan :

- Thế thì y có đáng chết không?

- Đáng chết là sao. Bà không được hưởng bổng lộc vinh hoa là gì?

- Hừ... Khắc Thủy Phụng không cần bổng lộc vinh hoa của Qui Tư quốc đâu, mà ta cần lão giúp ta trả hận kia.

Khắc Thủy Phụng trở lại chỗ ngồi ban đầu :

- Nếu bản Vương nương không độc thì sao có ngày hôm nay. Cái ngày mà ta chờ đợi được thấy tất cả các đại phái của Trung Nguyên biến mất khỏi thế gian này.

- Thật ra chuyện như thế nào?

Khắc Thủy Phụng mỉm cười :

- Nhờ có Quốc vương mà pháp sư mới có cơ hội hạ độc trùng vào bảy vị Chưởng môn đại phái, bắt họ phục tùng mệnh lệnh của ta.

- Đã đạt được ý muốn rồi sao Vương nương còn hại đến vương phụ làm gì? Thật ra tâm ý của bà là muốn đoạt ngôi của chồng mình.

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Lúc đầu ta không có ý đó, nhưng khi Quốc vương biết được cơ mưu của ta và pháp sư, nên muốn tìm Liên hoa băng để bảo chế giải được cứu được bảy vị Chưởng môn. Chính lẽ đó mà ta phải hành sự.

- Bà mới giờ thủ đoạn giết chồng mình?

Khắc Thủy Phụng lắc đầu, nhìn qua Thất Độc thư sinh :

- Pháp sư hãy nói cho Ỗ Lan biết đi!

Thất Độc thư sinh cúi đầu từ tốn nói :

- Thừa vâng.

Y nhìn Ý Lan :

- Bỏn pháp sư biết được ý định của Quốc vương nên biến lão thành cô độc nhân để không một ai biết y là Quốc vương nữa.

Khắc Thủy Phượng thở dài, tiếp lời Thất Độc thư sinh :

- Mặc dù đã mang hình dạng quái nhân nhưng Quốc vương vẫn khẳng quyết tìm cho được Liên hoa băng. Y đã đến hang doi chờ đợi thời khắc Liên hoa băng tụ thành, nhưng chẳng may cho gã, đóa hoa tinh khí của trời đất bị Hàn Quân Đạt vô tình thọ hưởng. Quân Đạt đã đánh lão trọng thương.

Khắc Thủy Phượng lại thở ra :

- Ta không muốn lão vừa là quái nhân vừa khắc khoải trong cảnh cô độc chờ cái chết đến nên đã ra ơn cho lão đi sớm.

Ý Lan nghiêng răng ken kết :

- Đã tâm giết chồng mà nói được những lời đó, bà quả là kẻ vô tâm.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười :

- Ý Lan hận ta cũng đáng thôi. Bỏn Vương nương không trách nàng đâu. Ngày xưa bỏn Vương nương cũng có mối hận như nàng để hun đúc ta có ngày hôm nay. Nghĩ cho cùng, sống thì phải tranh đoạt kia mà.

- Hôm nay Ý Lan ta không chết thì có ngày ta cũng trả mối hận này.

Khắc Thủy Phượng cười khẩy :

- Ta không nỡ để nàng chết đâu.

- Bà muốn giờ trò gì với ta chứ?

- Nếu ta hành xử nàng thì lúc về thế giới bên kia bỏn Vương nương khó nói với Quốc vương Qui Tư quốc. Quốc vương sẽ hỏi ta vì sao giết nàng, bỏn Vương nương chẳng có lý do gì để minh bạch. Nhưng nếu Thường Luân giết nàng thì nàng chẳng trách ai được. Đúng không nào?

Ý Lan cười mỉm. Nàng nghĩ thầm :

- “À độc tâm này không biết mối quan hệ giữa ta và tướng công. Được lắm, để xem ả có giết được Ý Lan không?”.

Nghĩ như vậy, Ý Lan ngẩng cao mặt nhìn thẳng vào mắt Khắc Thủy Phượng :

- Ý Lan chết dưới tay Thường sứ giả, cũng được lắm đó. Ta không chết dưới tay mụ là được rồi.

- Đó là ý nguyện của người đấy chứ?

Ý Lan khẳng khái đáp lời :

- Đúng.

- Nếu chết bởi tay Thường sứ giả thì nàng không trách bỏn Vương nương đấy chứ?

- Ý Lan không trách Vương nương đâu.

Khắc Thủy Phượng cười mỉm, quay sang nói với Thất Độc thư sinh :

- Phiên pháp sư mời Thường sứ giả.

- Tuân lệnh Vương nương.

Thất Độc thư sinh phi thân ra ngoài gia thủy xá, một lúc sau quay về với Thường Luân.

Thường Luân bước vào, quỳ trước mặt Khắc Thủy Phượng :

- Thuộc hạ khấu kiến Vương nương, chờ Vương nương sai khiến.

Khắc Thủy Phượng cười mỉm, gật đầu :

- Người đứng lên đi!

Thường Luân đứng lên.

Khắc Thủy Phụng nhìn qua Ý Lan rồi quay lại Thường Luân :

- Bỏn Vương nương muốn giao Ý Lan cho người. Người đưa thị đến tuyệt cốc. Trong tuyệt cốc có một thứ nắm mồ của độc cỏ nhân đề tể lễ rồi đem thù cấp của thị về đây cho bỏn Vương nương.

- Tuân lệnh Vương nương.

Khắc Thủy Phụng khoát tay :

- Đi đi.

Thường Luân quay lại Ý Lan :

- Tại hạ thừa lệnh Vương nương. Mời.

Ý Lan thờ hất ra một tiếng, nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Cái ngày ông trời trừng phạt bà tới gần rồi đó.

Nàng nói xong, bỏ thẳng ra ngoài thủy xá. Thường Luân xá Khắc Thủy Phụng rồi mới quay lưng theo chân Ý Lan.

Hai người đi rồi, Khắc Thủy Phụng mới quay lưng lại Thất Độc thư sinh :

- Pháp sư biết phải làm như thế nào rồi chứ?

- Bỏn pháp sư biết.

Khắc Thủy Phụng lấy từ trong ống tay áo xiêm y một lọ tịnh bình màu lam, trao qua tay Thất Độc thư sinh :

- Pháp sư hãy giữ lấy.

Thất Độc thư sinh nhận tịnh bình, đôi mắt sáng ngời. Lão quay lại Khắc Thủy Phụng đôi giọng thật từ tốn ôn nhu :

- Đa tạ Vương nương.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Biết Được Người Chết Một Cõi Lòng

Rời Tiên cung với Thường Luân, Ý Lan phấn chấn vô cùng. Nàng thoát khỏi sự kiềm chế của Khắc Thủy Phụng mà không ngờ được vì nó ngoài sự suy nghĩ của nàng.

Ý Lan quay sang Thường Luân :

- Tướng công, thiếp không ngờ Khắc Thủy Phụng lại u mê như vậy. Ắ không nhận ra được bộ mặt thật của tướng công và thiếp.

Thường Luân nghe Ý Lan nói chỉ mỉm cười :

- Ta lại nghĩ khác.

- Tướng công nghĩ như thế nào?

- Khắc Thủy Phụng thông minh hơn nàng tướng. Nếu không thông minh, không có bản lĩnh thì sao đảm trách được cơ nghiệp của vương phụ nàng để lại, thậm chí lại còn sai bảo được cả Thất Độc thư sinh nữa, một đại cao thủ mà tất cả các vị Chương môn khác phải thần phục.

- Tướng công nói đúng. Nhưng ả chỉ thông minh và có bản lĩnh với ai kia, còn với tướng công thì ả đúng là một kẻ đui mù.

Thường Luân lắc đầu :

- Khắc Thủy Phụng không ngu đâu.

Ỗ Lan cau mày :

- Ắ không ngu dốt sao lại để cho Ỗ Lan ra đi cùng với tướng công. Chúng tở ắ không nhận biết gì cả. Một ngày nào đó chính Ỗ Lan sẽ bắt ắ trả lại món nợ máu đã vay của vương phụ.

Ỗ Lan dừng bước, băng quơ nhìn lên trời cao thăm thẳm :

- Phụ thân, Ỗ Lan còn sống tất có ngày sẽ bắt ắ độc phụ đó phải trả món nợ ngày hôm nay.

Nàng khấn xong thờ dài một tiếng. Ỗ Lan nhìn lại Thường Luân. Khuôn mặt anh tuấn của gã tro tro như trét một lớp sáp vô tình chẳng biểu lộ cảm xúc gì. Chính khuôn mặt trét sáp vô tâm của Thường Luân khiến Ỗ Lan liên tưởng gã chẳng có chút gì gọi là quan tâm đến hoài bão của nàng.

Ỗ Lan buột miệng nói :

- Tướng công sao im lặng vậy?

Thường Luân thờ dài một tiếng.

Nghe tiếng Thường Luân thờ dài, Ỗ Lan hỏi :

- Tướng công có ý gì mà thờ dài ào nào vậy?

- Ta đang nghĩ đến nàng.

- Nghĩ đến thiếp?

Thường Luân gật đầu :

- Nghĩ đến nàng vì ta biết nàng chẳng có cơ hội thực hiện hoài bão trả thù Khắc Thủy Phụng.

- Tại sao không chứ? Ỗ Lan còn sống thì cái ngày ắ độc phụ đó phải quỳ gối để trả lại nợ máu của mụ phải đến thôi.

Thường Luân lắc đầu :

- Không có ngày ấy đâu.

Ỗ Lan cau mày :

- Sao lại không có ngày đó chứ. Tướng công nghĩ thiếp không có ý chí phục hận như Khắc Thủy Phụng sao? Khắc Thủy Phụng có chí trả hận thì Ỗ Lan cũng có chí như thị.

Thường Luân chấp tay sau lưng, lơ đãnh nhìn mông lung :

- Nàng không có cơ hội đó, bởi vì hôm nay nàng không còn trên cõi nhân gian này nữa.

Ỗ Lan cau mày :

- Nghĩa là sao?

Thường Luân quay lại nhìn thẳng vào mặt Ỗ Lan :

- Nàng không nhớ lúc ở Tiên cung, Khắc Thủy Phụng đã giao sứ mạng gì cho ta ằ?

- Khắc Thủy Phụng giao cho tướng công nhiệm vụ phải mang thủ cấp của Ỗ Lan về cho bà ta.

Thường Luân gật đầu :

- Nàng còn nhớ nhiệm vụ của ta.

Ỗ Lan lùi lại một bộ, nhìn thẳng vào mặt Thường Luân :

- Khắc Thủy Phụng giao cho tướng công phải lấy thủ cấp của Ỗ Lan, và tướng công sẽ thực hiện điều mụ đã giao chẳng?

Thường Luân thờ ra :

- Ngoài nàng ra, trên giang hồ còn có ai có khuôn mặt giống nàng như hai giọt nước không? Nếu nàng tìm cho ta được một chiếc thủ cấp thứ hai của

nàng thì Thường Luân không phải khó xử. Nhưng ta e không có chiếc thủ cấp thứ hai đó đâu, mà thời gian Khắc Thủy Phụng giao cho ta lại quá ít để nàng đi tìm.

Ỗ Lan tròn mắt nhìn sững Thường Luân :

- Tướng công muốn lấy thủ cấp của Ỗ Lan mang nộp cho Khắc Thủy Phụng?
- Ta không còn cách nào khác.

Ỗ Lan thối lại một bộ :

- Ỗ Lan có nghe lầm không?

Thường Luân lắc đầu :

- Nàng không nghe lầm đâu. Không có thủ cấp của nàng thì ta sao có thể quay về Tiên cung được? Nàng hãy yên tâm mà rời khỏi cõi nhân gian này. Đến ngày này năm sau ta sẽ cúng tế cho nàng.

Ỗ Lan bặm môi đến độ róm máu. Nàng quả là không ngờ Thường Luân có thể nói ra những lời bạc tình bạc nghĩa đó bằng một chất giọng dửng dưng, cứ như nàng và gã là hai kẻ xa lạ.

Ỗ Lan biến sắc bởi sự căm phẫn tột cùng. Nàng rít lên bằng tất cả sự phẫn nộ của mình :

- Thường Luân, ngươi đủ nhẫn tâm giết vợ của mình à?

Thường Luân nhìn Ỗ Lan mỉm cười :

- Sao không chứ, bởi vì nàng chưa phải là nương tử của ta kia mà.

Ỗ cười khẩy dẫn đến một bộ. Khoảng cách giữa Thường Luân và Ỗ Lan vừa đúng một gang tay, chỉ cần hấn vung chưởng phát tác tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong là lấy mạng nàng như trở bàn tay.

Thường Luân nhìn Ỗ Lan mỉm cười nói :

- Ta và nàng chưa tề trời, chưa tề đất, chưa làm lễ hợp cẩn giao bôi thì có gì gọi là tướng công, nương tử.

Ỗ Lan nghiêng răng ken két.

Nàng uất nghẹn đến độ nói không thành tiếng, mãi một lúc lâu mới thốt ra lời :

- Thế thì những lời ngươi nói với ta thì sao?
- Ta có thể nói, nói rất nhiều bởi vì ta cần nàng, và bây giờ thì nàng đã vô dụng rồi.

Ỗ Lan lắc đầu :

- Phải chăng khi gặp Khắc Thủy Phụng thì ngươi đã thay đổi tâm ý?
- Nàng có thể nghĩ như vậy, hoặc cũng có thể coi ta là một kẻ vô tâm bội bạc cũng không sao.

Thường Luân ngấm Ỗ Lan :

- Giết nàng ta cũng tiếc lắm. Tiếc một cánh hoa xinh xắn và tiếc một ả nô tì của ta nữa, nhưng vì nghiệp lớn, ta sẵn sàng hy sinh nàng.

Thường Luân mỉm cười nhìn nàng nói tiếp :

- Ta đã từng nói với nàng, Thường Luân sinh ra có số làm chủ thiên hạ mà. Và để làm chủ thiên hạ, ta phải độc, bởi không độc không phải là kẻ trượng phu.
- Vô độc bất trượng phu.

Thường Luân nhún vai :

- Nàng đã nhận ra điều đó rồi. Đã nhận ra ta thì nàng chết cũng không hận ta.

Ỗ Lan thờ gập từng hơi một. Khuôn mặt anh tuấn, khôi ngô của Thường Luân đối với nàng giờ đã là một khuôn mặt quý, một khuôn mặt vô cảm, một khuôn mặt chỉ đập vào suy nghĩ của Ỗ Lan sự uất hận, căm phẫn.

- Ngươi tàn nhẫn đến độ vô tâm như vậy tất có ngày phải nhận hậu quả khốc liệt nhất. Trời cao có mắt, nếu Ý Lan tán mạng bởi tay ngươi hôm nay thì ta cũng biến thành quỷ đói theo ngươi đến tận Địa ngục.

- Thường mỗ sẵn sàng chờ đợi điều đó.

Thường Luân mỉm cười, ôn tồn hỏi Ý Lan :

- Nàng đã nói hết rồi chứ?

- Ngươi muốn lấy thủ cấp của ta ngay bây giờ à?

Thường Luân gật đầu :

- Chứ còn đến bao giờ nữa?

Ý Lan nhếch môi, khoanh tay trước ngực :

- Thường Luân, sao ngươi vội vàng như vậy? Khi ở thủy xá Tiên cung, tại ta nghe Vương nương ra lệnh cho ngươi đưa ta đến mộ phần của thân phụ trong tuyệt cốc rồi mới hành xử mà. Chẳng lẽ ngươi dám cãi lệnh Vương nương?

- Ta không dám cãi lệnh Khắc Thủy Phụng vương nương, những đấng nào nàng cùng phải giao thủ cấp của nàng cho ta, thế thì cần gì phải tốn công đến tận tuyệt cốc.

Ý Lan lắc đầu :

- Ngay cả chuyển tể vong linh phụ thân ta, ngươi cũng chẳng đoái hoài đến nữa à?

- Người nào cũng có một lần chết kia mà. Thường mỗ nghĩ chẳng nên phí thời khắc làm gì. Huống chi từ đây đến tuyệt cốc xa xôi quá.

Thường Luân đổi giọng thật từ tốn :

- Trước khi đưa nàng về cõi A tỳ, ta hứa sẽ cúng tể cho nàng.

Ý Lan nạt ngang :

- Ngươi im đi, ta không cần.

- Nàng không cần cũng được, nhưng nếu ta đưa Vũ Văn Tiểu Vi cùng theo xuống A tỳ, nàng có chịu không?

Vừa nghe Thường Luân nhắc đến Tiểu Vi, Ý Lan bồi hồi vô cùng. Nàng buột miệng nói :

- Vũ Văn Tiểu Vi. Sai lầm của Ý Lan phải trả giá quá đắt khi không chọn Tiểu Vi mà lại chọn ngươi.

Thường Luân cười khẩy :

- Tiểu Vi cũng phải đi theo nàng thôi mà. Nàng yên tâm đi, nhất định Tiểu Vi sẽ cùng nàng tạo ngộ với nhau dưới cõi a tì.

Ý Lan lắc đầu :

- Ý Lan không muốn Tiểu Vi theo ta đâu. Nếu ngươi muốn cho ta một cơ hội thì cơ hội đó ta thỉnh cầu ngươi hãy nói với Tiểu Vi là Ý Lan yêu gã. Kiếp này không trọn tình, ta hy vọng kiếp sau sẽ gặp lại và nói thêm với Vũ Văn công tử Ý Lan chết bởi tay tướng công của mình, mà người đó chính là Ngọc Diện thư sinh Thường Luân.

- Được, nàng đã thỉnh cầu, ta sẽ nói với Vũ Văn công tử trước khi đưa hắn về cõi Diêm chúa.

Thường Luân nhướn mày :

- Nàng không còn gì để nói nữa chứ?

- Còn.

- Còn gì?

- Nói với Khắc Thủy Phụng vương nương, Ý Lan tâm phục khẩu phục mụ ta.

Thường Luân gật đầu :

- Thường mỗ sẽ nói với Vương nương.

- Xong rồi đó, người giết ta đi mà mang thủ cấp về dâng nạp cho Khắc Thủy Phụng.

Một luồng gió hiu hiu thổi đến, hất mấy sợi tóc mai của Ý Lan. Nàng từ từ nhắm mắt lại chờ đợi Thường Luân bước đi sinh mạng của mình.

Ý Lan buột miệng nói :

- Thế là hết, một kết cuộc mà mình phải ôm hận xuống gặp mặt phụ thân trong nỗi uất nghẹn. Ý Lan, người đáng chết lắm rồi.

Ý Lan cảm nhận có một đạo kinh mãnh liệt ào ào bổ thẳng vào mình. Nàng nhắm mắt đón nhận cái chết trong nỗi đau lặng người.

Ý Lan ngỡ đầu thân xác mình sẽ tan ra như những xác pháo khi đạo kinh kia vỗ thẳng vào mình. Nhưng không, đạo kinh mãnh liệt kia như xoáy lấy nàng chẳng khác nào một mảnh lưới nhện phủ xuống rồi nhấc bổng nàng lên.

Ý Lan lạ lùng mở mắt.

Nàng phát hiện một người vận dạ hành có mũ trùm đầu, mặt che một chiếc mặt nạ bằng vàng óng ánh đang dụng hấp lực cuốn nàng về phía người đó, cùng lúc Thường Luân vừa dụng trào toan chộp vào ngực trái của nàng.

Người vận xám y đón lấy Ý Lan, trong khi Thường Luân rút lên the thé :

- Người là ai mà dám xen vào chuyện của ta?

Gã vừa quát vừa vũ lộng song chương thi triển tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong hướng về người vận xám y che mặt tập kích. Thường Luân như một con thú hoang đói ăn vừa bị cướp mồi nên phát động chiêu công đã dụng đến toàn bộ nội lực bản thân.

Thế chương Hải Nộ Cuồng Phong ào ào thoát ra từ đôi tay của Thường Luân chẳng khác nào những trận cuồng phong ba đào bất ngờ xuất hiện phủ xuống người xám y che mặt.

Mặc dù thấy chương kinh của đối phương khốc liệt như vậy, nhưng người vận xám y vẫn bình nhiên như chẳng hề thấy chương kinh của Thường Luân. Khi chương kinh Hải Nộ Cuồng Phong còn cách y độ gang tay thì khẽ phẩy một cái. Trông động tác của y mà ngỡ y đang đuổi một bầy ruồi nhặng thì đúng hơn.

Y chỉ làm nổi động tác nhẹ nhàng như vậy thôi, thế mà chương kinh của Thường Luân đột ngột tàn mất như có một hấp lực vô hình nào đó cuốn lấy đưa chúng vào cõi vô thanh vô sắc và vô lực.

Thường Luân đứng sững sờ như pho tượng. Gã không khỏi ngạc nhiên bởi trên cõi nhân thế này có một vị cao thủ hóa giải tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong như phẩy quạt vậy.

Thường Luân thối lại một bộ :

- Người là ai mà dám chống lại bốn sứ giả của U Linh môn?

Người vận xám y che mặt chẳng nói nửa lời, mà chỉ phát chỉ phóng thẳng xuống đất.

Chỉ kinh từ ngón tay trở của y phát ra có màu xanh ròn, phát quang đến chói mắt. Ngọn chỉ kẻ luôn một đường thẳng tắp đốt cháy cả đất đá phát ra những tiếng xèo xèo kéo thẳng đến chân Thường Luân.

- Âm..

Thường Luân thối lui năm bộ, biến sắc nhìn xuống đất. Gã nghĩ thầm :

- “Nếu như vừa rồi người này dụng chỉ công kích trực tiếp mình thì giờ này mình đã hóa thành tro bụi rồi”.

Nghĩ như vậy, Thường Luân trở nên từ tốn, ôm quyền xá người đó rồi cất tiếng hỏi :

- Xin cho biết đại danh để tại hạ về bẩm báo với Vương nương.

Người vận xám y che mặt chỉ khoát tay ra dấu cho gã rút đi.

Thường Luân thở dài một tiếng, nhìn Ý Lan rồi xá người vận xám y mới quay lưng trở khinh thuật bỏ đi. Chẳng mấy chốc, với khinh công thượng thặng, bóng của gã đã mất hút rồi.

Ý Lan thoát chết, thở phào nhẹ nhõm. Nàng quay lại quỳ sụp xuống người vận xám y.

- Ân công cứu mạng, xin nhận một lạy này của tiểu nữ.

Người vận xám y khoanh tay nhìn nàng. Y buông một câu thật lạ lùng :

- Ngươi đứng lên đi!

Nghe giọng nói của người đó không một chút biểu cảm với mình, Ý Lan ngần ngại một lúc rồi mới đứng lên.

Nàng lí nhí nói :

- Xin ân công cho biết đại danh quý tính, để sau này Ý Lan còn có dịp đền đáp.

- Ta không phải là ân công của ngươi.

- Người vừa mới cứu Ý Lan thoát khỏi tay của Ngọc Diện thư sinh Thường Luân.

- Ta chỉ thực hiện theo di lệnh của người khác mà thôi.

Ý Lan ngạc nhiên vô cùng :

- Vậy...

Người vận xám y khoát tay :

- Ngươi khỏi thắc mắc hỏi tên ta và người đó làm gì. Một ngày tại vương triều Qui Tư quốc không có nữ vương là một ngày nước không vương, rần không đầu. Mọi người đang chờ ngươi tại vương triều, ngươi mau quay về. Xác phụ vương ngươi đã được đưa về đại hồng điện.

Người đó nhìn Ý Lan bằng đôi mắt sắc như bảo đao, bảo kiếm :

- Đây là cơ hội cuối cùng cho ngươi đó. Chốn giang hồ Trung Nguyên không phải là nơi để một Quận chúa như ngươi bôn ba tìm người phục hận.

Người đó nói xong mấy lời bằng giọng cảnh báo với Ý Lan rồi thi triển Di Hình cước pháp, thoáng một cái đã bỏ đi, chẳng thấy bóng thấy hình.

Người vận xám y che mặt đã đi rồi mà Ý Lan vẫn thần thờ. Nàng tự vấn mình :

- “Người vừa rồi là ai? Tại sao y lại biết mình là Quận chúa của Qui Tư quốc, và còn biết mục đích của mình vào Trung Nguyên, nhưng những lời y nói thì Qui Tư quốc đang cần mình quay về”.

Nghĩ như vậy, bất giác Ý Lan hướng mắt nhìn về hướng người vận xám y vừa bỏ đi :

- Ân công, rồi có ngày Ý Lan sẽ tìm thấy người mà đền đáp công ơn này.

Khi Ý Lan bỏ đi rồi thì có một chiếc kiệu xuất hiện. Khắc Thủy Phụng từ trong kiệu bước ra nhìn theo Ý Lan. Nàng mỉm cười ôn nhu nói :

- Ta trả lại cho ngươi chức vị nữ vương Qui Tư quốc đó.

Thất Độc thư sinh từ phía sau kiệu bước đến bên nàng :

- Vương nương...

Khắc Thủy Phụng khoát tay :

- Đừng gọi ta là Vương nương nữa. Kể từ bây giờ Khắc Thủy Phụng là chủ nhân U Linh môn.

- Ý của Khắc Thủy Phụng muốn như thế, ta sẽ gọi như vậy.

Thất Độc thư sinh lấy tấm mặt nạ dắt sau lưng :

- Còn tấm mặt nạ này, có còn dùng đến nó nữa không?

- Tướng pháp hãy cất nó đi, có ngày tháng chúng ta sẽ dùng đến nó.

- Được, ta sẽ cất. Đối với Thường Luân, nàng muốn ta xử y như thế nào?

- Gã còn dùng được cứ để cho gã sống. Hôm nay Ý Lan đã nhận được bài học vỡ lòng về những nam nhân luôn có những lời ngọc tình tha thiết.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thầy Mang Hận Trò

Quân Đạt và Tuyết Trâm sau khi ly khai ra khỏi khu khách điểm ở thị trấn Hàn Đàm, hai người đi suốt đêm cho đến lúc thấm mệt mới vào một ngôi cổ miếu sơn thần bỏ hoang nghỉ ngơi.

Đến lúc này Tuyết Trâm mới phát hiện chỉ có sáu lá tiểu kỳ, còn thiếu mất một lá thanh kỳ của Phong Tinh Cổ Thi. Nàng nhìn những lá tiểu kỳ đó chán nản :

- Đại ca. Chúng ta thiếu một lá tiểu kỳ.

Quân Đạt nheo mày, chàng có vẻ suy nghĩ.

Quân Đạt quay lại Tuyết Trâm, nhìn nàng :

- Trâm muội, có lý nào Thất Kỳ Ngọc Long lại có thể quên bằng tín vật của mình?

Tuyết Trâm ngồi bó gối :

- Ờ hé, sao Thất Kỳ Ngọc Long lại có thể quên tín vật của mình.

Tuyết Trâm đứng lên :

- Mà cũng đúng thôi. Lúc bấy giờ tình hình khác lộn xộn, làm sao Thất Kỳ Ngọc Long còn nhớ chứ. Với lại lão vừa ghim những lá tiểu kỳ trên chiếc áo quan thì muội đã đoạt rồi, thứ hai lão có thể đang chờ Phong Tinh Cổ Thi thì chúng ta đoạt lấy những ngọn tiểu kỳ.

Quân Đạt gật đầu :

- Có thể như vậy thật. Nhưng còn một điều nữa huynh chưa giải đáp được, tại sao Thất Kỳ Ngọc Long không muốn huynh vào Từ cung?

- Điều đó thì muội không thể biết.

- Bây giờ chúng ta chỉ có sáu lá tiểu kỳ, thiếu một lá làm sao có thể vào Từ cung được?

- Chúng ta hãy tạm nghỉ ở đây đêm nay, ngày mai chúng ta sẽ tìm lão Phong Tinh Cổ Thi để lấy nốt lá tiểu kỳ cuối cùng.

- Trời đất mênh mông, biết lão Phong Tinh ở đâu mà tìm?

- Huynh nghĩ mình có cách để tìm ra lão. Ngày nay chúng ta thử đến Lạc Hoa viên ở Dương Châu thành xem sao.

- Trời cũng gần sáng rồi, hay chúng ta lên đường đến Lạc Hoa viên luôn?

- Huynh chỉ sợ muội hao tổn nguyên thần thôi.

- Muội có Bát Quái Mê Tông bộ, huynh có Thần Hành Quỷ Cước thì sợ gì hao tổn nguyên thần chứ.

- Nếu có gặp được Phong Tinh Cổ Thi, chưa chắc lão đã chịu giao lá thanh kỳ cho huynh và muội.

Quân Đạt vừa dứt lời thì có tiếng tăng hắng từ phía sau bức tượng sơn thần phát ra. Nghe tiếng tăng hắng đó, Quân Đạt lẫn Bạch Hạc Tiên Từ Tuyết Trâm đồng loạt quay lại nhìn.

Quân Đạt nhìn về phía pho tượng sơn thần, ôn tồn cất tiếng hỏi :

- Vị cao nhân nào sau tượng sơn thần kia xin cho tại hạ được diện kiến.

Một tràng tiếng ho cất lên, rồi một lão già lồm khồm vừa ôm ngực ho vừa bước ra. Hai chân lão già đó xem như rất yếu ớt run rẩy tưởng như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Lão vừa ho vừa lễ xuống bậc tam cấp.

Bạch Hạc Tiên Từ Tuyết Trâm nhìn lão già đó không chớp mắt, trong khi Quân Đạt đã bước đến đỡ lấy lão. Chàng dìu lão xuống hết bậc tam cấp mới cất tiếng hỏi :

- Lão trượng là ai sao lại ở trong ngôi miếu sơn thần hoang vắng này?

Lão lại ôm ngực ho một lúc mới lấy lại được hơi thở bình thường. Lão nhướng cặp mắt lèm nhèm, đục ngầu nhìn Quân Đạt :

- Tiểu tử không nhận ra lão phu à?

Nghe giọng nói lão già này, Quân Đạt cảm nhận mình đã từng gặp ở đâu nhưng không thể nhận biết được. Chẳng chú nhãn quan sát chân diện mục của lão. Những nếp nhăn chẳng chịt, đôi mắt lèm nhèm lúc nào cũng chảy nước.

- Văn bối quả chưa từng gặp lão trượng.

Tuyết Trâm bước đến bên lão già. Lão già quay ngoắt qua bên Tuyết Trâm, hai cánh mũi phập phồng. Lão lè nhè nói :

- Vị cô nương đây có mùi phấn thơm của Bạch Hạc Tiên Tử, đồ đệ của Tiên cung Lục Thái Mẫu.

- Lão trượng nhận ra tiểu nữ?

- Lão phu có thể ngửi phấn thơm mà nhận biết nữ nhân đó là ai. Nhưng bây giờ lão phu không còn là người đó nữa.

- Ngửi mùi phấn thơm mà phân biệt được nữ nhân đó là ai, chẳng lẽ lão đây chính là Phong Tinh Cổ Thi?

Lão già gật đầu :

- Đúng. Lão chính là Phong Tinh Cổ Thi.

Tuyết Trâm lùi hẳn lại một bộ, buột miệng thốt :

- Phong Tinh Cổ Thi.

Phong Tinh Cổ Thi gật đầu :

- Hai người đã nhận được ra lão rồi. Phải hai người đang muốn tìm lão để đoạt ngọn tiểu thanh kỳ?

Quân Đạt gật đầu :

- Quả đúng như tiên bối đoán, Quân Đạt và Tuyết Trâm đang có ý đi tìm lão tiên bố để đoạt ngọn tiểu thanh kỳ.

- Lão phu đã đứng trước mặt hai người, thì hai người còn chờ gì nữa. Hãy ra tay đi!

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm lên tiếng hỏi :

- Phong Tinh Cổ Thi sao lại ra nông nỗi này?

- Lão phu chẳng là Phong Tinh Cổ Thi nữa đâu.

Lão vừa nói xong thì cất tiếng ho sù sụ. Lão ho đến độ thổ cả huyết ra ngoài.

Quân Đạt nhìn thấy tình cảnh của lão thảm hại như vậy, không nén được lòng thương hại liền áp tay vào đại huyệt Khiếu Hóa tiếp truyền công lực cho lão.

Phong Tinh Cổ Thi cất con ho, ngồi bệt xuống đất. Lão thở rốc từng cơn một, rồi thều thào nói :

- Hai người muốn đoạt tiểu thanh kỳ, sao lại giúp lão phu chứ?

Quân Đạt đáp lời :

- Văn bối không nỡ khoanh tay đứng nhìn lão tiên bố bị bệnh tình hành hạ.

Phong Tinh Cổ Thi cười mỉm, nhìn qua Quân Đạt :

- Có đúng như vậy không? Ngươi nói vậy nhưng lão phu không tin đâu. Đừng giả nhân giả nghĩa làm gì.

- Văn bối nói bằng lòng thành của mình. Chẳng lẽ tiên bố đang trong hoàn cảnh này mà Quân Đạt lại có thể nhẫn tâm truy sát người ư? Làm như vậy Quân Đạt cảm thấy hổ thẹn với trời đất.

- Nói hay lắm. Nhưng mục đích của hai người tìm lão vì muốn đoạt tiểu thanh kỳ kia mà.

- Văn bối quả thực có ý định đó, nhưng không ngờ tiên bố lại gặp phải cảnh ngộ này.

Phong Tinh Cổ Thi xua tay :

- Lão phu không cần sự thương hại của hai người. Lão phu đường đường là một đại cao thủ trong giang hồ, cần gì đến sự thương hại của các người chứ. Nếu không cần ngọn tiểu thanh kỳ thì các người đi đi.

Quân Đạt thở dài một tiếng, nhìn qua Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm nheo mày.

Quân Đạt kháng khái nói :

- Trâm muội, chúng ta đi.
- Đại ca.

Quân Đạt thở hắt ra, cương quyết nói :

- Chúng ta đi. Huynh không nỡ bức lão Phong Tinh Cổ Thi trong hoàn cảnh này. Huynh đã có quyết định rồi, mình rời khỏi ngôi cổ miếu sơn thần này thôi.
- Nếu huynh muốn đi.

Quân Đạt gật đầu.

Chàng quay lại Phong Tinh Cổ Thi :

- Phong Tinh Cổ Thi lão tiên bối bảo trọng.

Chàng nói xong toan cùng với Tuyết Trâm trở khinh thuật thượng thừa thoát ra ngoài ngôi cổ miếu sơn thần nhưng Phong Tinh Cổ Thi đã gọi giật lại :

- Khoan đi!

Quân Đạt và Tuyết Trâm dừng bước.

Tuyết Trâm quay lại hỏi :

- Phong Tinh Cổ Thi lão tiên bối còn có điều gì chỉ giáo?

Phong Tinh Cổ Thi ôm ngực, tiếp tục ho. Khi cất con ho đó lão mới gượng nói :

- Lão sẵn sàng dâng ngọn tiểu thanh kỳ đó cho hai người nhưng có điều kiện.

Tuyết Trâm nhìn qua Quân Đạt rồi quay lại Phong Tinh Cổ Thi :

- Lão tiên bối muốn đặt điều kiện gì?
- Hai người phải trả hận cho lão.

Quân Đạt hỏi Phong Tinh Cổ Thi :

- Tiên bối muốn trả hận ai?
- Ngọc Diện thư sinh Thường Luân.
- Thường Luân đã hại tiên bối đến hoàn cảnh này?

Phong Tinh Cổ Thi gật đầu :

- Gã đồ đệ đó đã hại ta đến tình cảnh này. Ta phải trả thù, nhưng...

Phong Tinh Cổ Thi gục đầu nhìn xuống. Sự phẫn nộ trào lên khiến lão phải rơi vào cơn ho dữ dội.

Quân Đạt vội vã điểm vào hai đại huyệt Khiếu Hóa và Thần Khuyết để giữ chút nguyên thần còn lại của lão.

Phong Tinh Cổ Thi gượng nhìn lên. Cặp tình nhãn của lão ngày nào giờ chẳng khác nào mắt cá chết, chẳng còn thần khí.

Phong Tinh Cổ Thi thều thào nói :

- Tên Thường Luân khôn nạn đó đã hại lão phu. Nếu hai người hứa trả thù cho lão thì lão sẵn sàng trao ngọn tiểu thanh kỳ cho hai người.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt rồi quay sang Phong Tình Cổ Thi :

- Hân đại ca và tiểu nữ hứa sẽ hỏi tội Thường Luân giùm lão tiên bối.

- Lão không tin, các người phải thề trước trời đất mới được. Nếu không trả thù được cho lão thì hai người sống không thấy mặt trời, chết không chôn dung thân.

Quân Đạt và Tuyết Trâm im lặng.

Phong Tình Cổ Thi gào lên :

- Thề đi... Hứa với ta đi... Thề đi! Tại sao hai người lại im lặng chứ? Các người sợ Ngọc Diện thư sinh Thường Luân à?

Lão bật tràng cười khằng khặc rồi lại ho, ho dữ dội hơn trước.

Tuyết Trâm ngồi xuống bên cạnh Phong Tình Cổ Thi :

- Quân Đạt và tiểu nữ sẽ trả thù cho lão tiên bối nhưng trước khi thề cùng cần biết qua Thường Luân đã làm gì để lão tiên bối tàn phế thế này?

- Hai người chỉ nên biết, kẻ phản đồ đáng tội chết rồi.

Quân Đạt khảng khái nói :

- Nếu Thường Luân là kẻ phản đồ thì Quân Đạt sẽ thay tiên bối trừng trị gã.

- Thấy lão như vậy rồi mà hai người còn thắc mắc ư? Hay các người không cần ngọn tiểu thanh kỳ?

- Quân Đạt đang rất cần ngọn tiểu kỳ đó để hợp với sáu lá cờ kia.

- Nếu các người cần thì hãy hứa với lão và hãy thề đi. Trước đây lão đã không tin ai mà còn bị như thế này, giờ thì lão càng không tin người nhiều hơn nữa.

Quân Đạt nghiêm giọng nói :

- Được, vẫn bói thề với trời đất, nếu Ngọc Diện thư sinh Thường Luân là kẻ bại hoại, phản sư hại thầy thì nhất định sẽ trừng trị gã, nếu không giữ lời thề này, Quân Đạt nguyện dâng đầu cho lão tiên bối.

Phong Tình Cổ Thi gật đầu :

- Được lắm đó. Lão phu nghe giọng nói của người xem ra có thể tin người được.

Lão nói xong thuật lại tất cả những gì đã xảy ra giữa lão với Thường Luân và Á Tiên.

Phong Tình Cổ Thi thở dài một tiếng :

- Á Tiên vì hận gã bạc tình vong ân đã trở nên điên loạn sau khi thoát ra khỏi mật thất. Còn lão thì trở thành kẻ tàn phế. Thường Luân có đáng tội chết không?

Tuyết Trâm đáp lời lão :

- Gã thật đáng chết. Y chẳng còn một chút nhân tâm mới hành động như vậy.

- Đúng, Thường Luân, đồ đệ yêu của lão chẳng còn chút nhân tâm.

Phong Tình Cổ Thi thở dài một tiếng :

- Gã chỉ không biết ngọn tiểu thanh kỳ mà lão chỉ cho gã lấy là ngọn tiểu kỳ giả, còn tiểu kỳ thật thì vẫn trong tay lão.

Phong Tình Cổ Thi cười khẩy.

Lão lật vạt áo cái quần, nhàu nát. Ngọn tiểu kỳ màu xanh được khâu dính ngay dưới vạt áo của lão.

Phong Tình Cổ Thi đắc ý nói :

- Lão biết thế nào Thường Luân cũng giờ nhục hình bức lão trao tiểu thanh kỳ nên mới chỉ cho y ngọn tiểu thanh kỳ giả trong áo gối, còn lá thật vẫn bên mình lão. Giờ lão trao nó cho hai người nhưng hai người phải hứa trả hận cho lão phu.

Tuyết Trâm đón lấy ngọn tiểu kỳ màu xanh :

- Lưới trời lồng lộng, nhưng những kẻ vô tình bạc nghĩa như Ngọc Diện thư sinh kiếp này không thoát được đâu.

Phong Tình Cổ Thi thở dài rồi nói :

- Cuối cùng tâm nguyện của ta cũng có người thay ta hành sự, không uổng công Phong Tình Cổ Thi Giang Bạch hầu hạ son thân trong ngôi miếu hoang này. Lão có chết cũng nhắm mắt được.

Phong Tình Cổ Thi giữa mặt cười khăng khặc. Tiếng cười của lão xen với những tiếng ho khan. Khi lão cất tràng cười đó thì thổ huyết.

Quân Đạt thấy tình cảnh của lão, chẳng toan mở miệng nói những lời an ủi nhưng Phong Tình Cổ Thi đã bứt hơi, hồn lìa khỏi xác sau tiếng cười điên dại đó.

Quân Đạt nhìn Phong Tình Cổ Thi rồi nói với Tuyết Trâm :

- Trâm muội, mặc dù sinh thời Phong Tình Cổ Thi là một đại gian hùng nhưng khi chết đã nhận tất cả những nghiệp chướng do lão tạo ra. Đại ca muốn an táng lão.

Tuyết Trâm gật đầu.

Hai người liền đưa xác lão Phong Tình Cổ Thi ra sau cổ miếu son thân chôn cất.

Quân Đạt chôn xong, gán cho lão ma một tấm bia mộ.

Tuyết Trâm lắc đầu nói :

- Cái quả của Phong Tình Cổ Thi lão ma tạo ra quá nặng, nên đến chết vẫn ôm theo những khát vọng xuống A tỳ.

- Ai cũng một lần chết, nhưng có người chết trong sự thanh thản, có người chết trong nỗi oan khiên và riêng Phong Tình Cổ Thi chết trong sự uất hận. Một cái chết do chính lão tạo ra trong lúc sống.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt :

- Phong Tình thì chết bởi phong tình. Lão đã hoài nghi tất cả mọi người, ngay cả đồ đệ của lão, lão cũng hoài nghi, nhưng lão không nghi chính lão.

Quân Đạt nheo mày nhìn nàng :

- Muội nói vậy có ý gì?

- Nếu như Phong Tình Cổ Thi chỉ cần một chút hoài nghi cá tính và cách sống cũng như lối hành sự của lão thì lão đâu đến nỗi bị Thường Luân dùng mỹ nhân kế hãm hại. Chính vì lẽ đó mới nói Phong Tình thì chết bởi phong tình.

- Chẳng lẽ mình phải hoài nghi cả mình sao?

- Muội không nói vậy, nhưng cái chết của Phong Tình Cổ Thi là một minh chứng cho những ai phong tình. Người hiền lương đâu hoài nghi mình nhưng những kẻ như Phong Tình Cổ Thi thì phải tự soi lấy mình.

Quân Đạt lắc đầu :

- Chúng ta đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tử Thành Long Môn

Trước mặt Quân Đạt và Tuyết Trâm là một ngôi thành cổ đồ sộ, hoang phế dài dẫu với mưa nắng. Trên những gò tường đá, những lớp rêu đóng lâu ngày trông thật nham nhở. Mặc dù cảnh hoang tàn đó, nhưng bất cứ ai đứng trước cổng thành đều chạnh lòng với một tâm trạng hoài cổ rồi nảy sinh một nỗi buồn man mác nhẹ nhàng len vào suy tưởng mình.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt :

- Hàn đại ca, theo họa đồ trong thất kỳ thì đây là Tử cung. Trâm muội cứ tưởng Tử cung là một tòa lầu nguy nga tráng lệ, nhưng không ngờ nó chỉ là một tòa thành cổ xưa, hoang phế sắp sụp đổ bởi mưa nắng.

Quân Đạt ngắm nhìn tòa thành cổ đồ nát rồi lắc đầu nói :

- Ngày nay tòa thành này hoang phế đồ nát nhưng ngày xưa chắc nó cũng hùng vĩ lắm.

Quân Đạt và Tuyết Trâm tiến đến công tam quan, giờ chỉ còn lại mỗi hai cây cột đá phủ đầy rêu.

Tuyết Trâm tò mò lật lại bức họa đồ kết hợp với bảy ngọn tiểu kỳ.

- Đích thị tòa thành đồ nát này chính là Tử cung. Tử cung kỳ như vậy sao? Mà trong giang hồ ai cũng muốn hợp nhất thất kỳ để vào. Là lung thật đó.

- Huynh đã nói với muội ngày xưa nó là tòa thành nguy nga tráng lệ, nhưng ngày nay nó đồ nát hoang tàn. Đâu có gì tồn tại với thời gian chứ. Chúng ta cứ vào trong xem có cái gì bí mật không? Nếu đây chỉ là một tòa thành đồ nát thì chẳng ai vất vả với bảy ngọn tiểu kỳ này đâu, hướng gì vào trong ngôi thành này huynh có thể tìm ra thân thể của mình.

Quân Đạt nói xong trở Thần Hành Quỷ Cước băng thẳng vào trong công tam quan. Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm cũng bám theo chàng với bộ pháp khinh thân vô song Bát Quái Mê Tông bộ.

Vào trong thành rồi, hai người mới nhận biết đây là một tòa thành rất rộng lớn. Trong thành những con đường đan chi chít, nhưng tất cả có lẽ đã hoang phế lâu ngày không người đặt chân đến nên đều bị đóng rêu trơn trượt.

Quân Đạt dừng bước quay sang nói với Tuyết Trâm :

- Trâm muội, ta đến khu vực trung tâm đi.

Tuyết Trâm gật đầu.

Hai người đến khu trung tâm. Khung cảnh nơi đây cũng chỉ là cảnh hoang tàn, quạnh quẽ.

Tuyết Trâm nhún vai :

- Đại ca, chẳng lẽ Tử cung chẳng có gì cho chúng ta khám phá sao?

Quân Đạt chỉ tay về phía trước :

- Muội, chúng ta đến chỗ đó xem. Huynh cảm thấy những tảng đá đó rất lạ lùng.

Hai người tiến về phía trước thêm hai mươi trượng. Họ đứng trước một đồng đá ngồn ngang. Chàng thoáng nheo mày.

Cái nheo của Quân Đạt không qua khỏi mắt của Tuyết Trâm.

- Đại ca đã phát hiện ra điều gì rồi?

Quân Đạt nhìn vào giữa đồng đá chông cao như một cái gò. Chàng quay sang nói với Tuyết Trâm :

- Muội để mắt đến đồng đá này ắt sẽ thấy.

Tuyết Trâm chú nhãn vào giữa đồng đá đó rồi lắc đầu :

- Muội có thấy gì đâu?

Quân Đạt khẽ cau mày :

- Huynh vừa thấy một chiếc đầu rồng xuất hiện ngay giữa đồng đá.

Tuyết Trâm lắc đầu :

- Muội chẳng thấy gì cả, có lẽ huynh hoa mắt.

- Không thể như thế được.

Quân Đạt vừa nói vừa trở Thần Hành Quỷ Cước lướt trên những tảng đá. Tuyết Trâm cũng bám theo chàng. Đứng trên đồng đá đó, chung quanh chàng là những tảng đá chông chéo lên nhau.

Tuyết Trâm nhìn xuống chân mình :

- Muội có thấy đầu rồng nào đâu.

Quân Đạt nheo mày.

- Chẳng lẽ đại ca hoa mắt thật sao? Rõ ràng là huynh nhìn thấy một cái đầu rồng vừa xuất hiện trước mắt mình thì lại biến mất. Là thật.

- Là lung gì, có lẽ huynh hoa mắt thì có.

Quân Đạt căng mắt quan sát từng tảng đá, nhưng tuyết nhiên vẫn không phát hiện ra điều gì lạ.

Quân Đạt lắc đầu nói :

- Là lung thật.

Lúc bấy giờ ở phía Tây những cụm mây đen đã tích tụ lại, cùng với những tia chớp hòa với tiếng sấm ì ì báo hiệu một cơn giông sắp ập đến.

Tuyết Trâm nhìn về hướng Tây :

- Đại ca, cơn giông sắp ập đến rồi, chúng ta tìm chỗ trú trú đi.

Chung quanh chỗ hai người chẳng có nơi nào nấp được. Vì đây ngoài những vách đá nhám nhò thì là những vách tường rêu phong.

Những luồng gió lạnh xuất hiện kéo theo những giọt mưa lất phất đầu tiên.

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm :

- Trâm muội, hay chúng ta rời khỏi chỗ này đi. Huynh nghĩ tất cả những gì ở ngôi thành cổ này chỉ do cơn người ta thêu dệt lên thôi.

Tuyết Trâm đắn đo suy nghĩ :

- Bao nhiêu công sức của đại ca và muội chỉ nhận được những điều thêu dệt lên mà thôi ư?

Tuyết Trâm thở dài.

Nàng bực dọc mở tấm họa đồ do sự kết hợp của bảy tấm tiểu kỳ. Tuyết Trâm vừa nhìn họa đồ vừa nói :

- Nhất định trong họa đồ này còn chưa điều gì bí ẩn nữa mà đại ca chưa khám phá ra.

Nàng vừa dứt lời thì Quân Đạt bất thần lạng người phi thân đến cấp ngang Tuyết Trâm lướt ra khỏi đồng đá.

- Ầm..

Một tia sét trời bổ ngay xuống chỗ hai người vừa đứng, đốt cháy đen những tảng đá. Khói bốc lên ngùn ngụt. Nếu như vừa rồi Quân Đạt không kịp trở thân hành ra thì hai người có lẽ đã hóa thành than đen rồi.

Nhìn tảng đá bốc khói nghi ngút, Tuyết Trâm rung mình. Nàng nhìn Quân Đạt nói :

- Kinh khủng quá, nếu không có đại ca thì muội đã bị sét đánh chết rồi.

Một cơn giông ập đến. Gió như lốc dữ cuốn tới hai người. Những luồng gió kỳ hoặc với sức mạnh san non phá đỉnh bắt hai người phải dùng đến Thiên Cân Trụ mới trụ được.

Quân Đạt nắm tay Tuyết Trâm. Chàng khấn trương nói :

- Tuyết Trâm muội, chúng ta rời khỏi tòa thành cổ này thôi. Ở đây nguy hiểm quá.

Một cơn giông dữ dội hơn ập đến. Cơn giông đó mang theo những viên đá tảng ào ào lao vào hai người.

Quân Đạt hét lớn :

- Trâm muội cẩn thận.

Quân Đạt vừa nói vừa vận hết mười hai thành công lực thì triển tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn nhắm thẳng vào những tảng đá đang lao tới họ.

- Ầm... ầm... ầm..

Những đạo Chi Điện Di Sơn đánh bật những tảng đá chực đập vào hai người.

- Tuyết Trâm, chúng ta mau đi thôi.

Lời nói còn đọng lại trên môi Quân Đạt thì những hạt mưa nặng trĩu cũng bắt đầu trút xuống, kèm theo những cơn gió giật mãnh liệt.

Quân Đạt sợ Tuyết Trâm bị thương bởi những tảng đá do gió thổi bay tứ tán, vội dùng thân che lấy nàng. Trong vòng...

(Thiếu trang 32 - 33)

Dưới chân thì trơn trượt khiến cho Quân Đạt lo lắng vô cùng.

Khi tiếng sấm vang lên thì bầu trời xuất hiện những ánh chớp chói lòa, mà không biết ánh chớp nào sẽ lao xuống hai người, khiến Quân Đạt căng thẳng vô cùng.

Tuyết Trâm mở bức họa đồ cổ tìm xem trong đó có ẩn bí mật gì nữa không, trong khi Quân Đạt vẫn ôm nàng tránh né những tia sét trời.

Tuyết Trâm chợt reo lên :

- Đại ca, đây rồi!

Nàng vừa dứt lời thì thấy mắt mình chói lòa.

Một đạo sét trời xanh ròn đang bổ thẳng xuống hai người và khi Quân Đạt vừa điểm chân tránh né thì lại bị trượt.

Quân Đạt thất kinh, nghiêng rặng vạt hết nội công phóng ngược ra đạo Chi Điện Di Sơn ngăn tia sét trời đó.

- Âm...

Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm bị hất đi chẳng khác nào hai chiếc lá bé bỏng trong cơn giông bão cuồng nộ của tạo hóa. Vô tình họ bị hất ngay xuống ngay đồng đá mà Quân Đạt đã từng cảm nhận có chiếc đầu rồng.

Trang y của họ ướt đầm và bị rách toét tả bởi những cạnh đá sắc nhọn.

Tuyết Trâm nhận ra sắc diện Quân Đạt nhợt nhạt sau khi dụng chỉ ngăn tia sét vừa rồi :

- Đại ca có sao không?

- Huynh đã bị nội thương. Nếu cứ kéo dài tình hình này e rằng huynh và muội phải bỏ mạng tại nơi này.

Tiếng sét ầm ầm lại nổi lên. Bầu trời đen kịt lại xuất hiện chằng chịt những tia sét ngang dọc. Quân Đạt lo lắng tột cùng nói với Tuyết Trâm :

- Muội hãy nép vào huynh.

Tuyết Trâm không màng tới lời nói của Quân Đạt mà mãi quan sát chung quanh.

- Đại ca, đây rồi.

Quân Đạt không hiểu nàng nói gì mà chỉ kịp thấy Tuyết Trâm cách không phóng chưởng vỗ vào một tảng đá cách chỗ hai người đứng khoảng ba gang tay.

- Bình...

Tảng đá bị chưởng kinh của nàng đánh bật đi, để lộ ra một chiếc đầu rồng đang nhe nanh và như muốn cất đầu lao lên bầu trời.

Quân Đạt vừa thấy đầu rồng liền băng đến, chàng nghĩ thầm :

- “Đầu rồng phải có gì ẩn đây”.

Tuyết Trâm cũng bám sát theo Quân Đạt.

Hai người vừa đến bên đầu rồng thì từ trên trời cao một đạo sét trời đã quét xuống đúng chỗ họ đứng.

- Âm...

Quân Đạt và Tuyết Trâm đều rùng mình. Chàng căng mắt nhìn lên bầu trời đen kịt mà chờ đợi những tia sét từ trên bổ xuống.

Sấm lại âm ỉ nổi lên, sét lại xuất hiện nhưng tuyệt nhiên không có tia sét nào nhằm chỗ đầu rồng mà phóng xuống. Chính hiện tượng đó khiến cho Quân Đạt và Tuyết Trâm càng lạ lùng hơn. Đến lúc này Quân Đạt mới thở phào. Trong khi đó Tuyết Trâm cũng bắt đầu run lên vì cái lạnh cắt da cắt thịt do những trận gió giật.

Quân Đạt thấy nàng run lên bần bật, cảm lòng không đành bèn ôm lấy Tuyết Trâm :

- Trâm muội lạnh lắm à?

Tuyết Trâm gật đầu :

- Muội lạnh lắm.
- Qua khỏi con giồng này, đại ca sẽ đưa muội đi. Muội ráng chịu đựng.
- Chúng ta như lọt vào võng lưới trời nếu không tìm được cửa vào Tử cung thì sao mà đi được.
- Đến một lúc nào đó thì mây cũng phải tan, giồng cũng phải dừng. Tới khi đó chúng ta sẽ rời khỏi tử địa này.

Quân Đạt nhìn xuống nàng :

- Sao muội phát hiện ra được đầu rồng này?
- Muội nhìn thấy đầu rồng trong bức họa đồ thất kỳ. Khi bức họa đồ thấm nước, đầu rồng mới hiện ra.
- Muội thật thông minh.
- Chỉ may mắn thôi.
- Chiếc đầu rồng này cũng lạ lắm, hình như nó không chế được những tia sét trời.
- Chắc chắn nó sẽ dẫn chúng ta vào Tử cung.

Quân Đạt nghe Tuyết Trâm nói, giờ mới chú ý đến chiếc đầu rồng.

Chàng vừa nói vừa quan sát đầu rồng, vừa nói với Tuyết Trâm :

- Huynh sẽ tìm ra bí mật của chiếc đầu rồng này.

Quân Đạt càng nhìn càng cảm thấy con rồng đá này như muốn bay lên không trung nhưng nó như không ngóc đầu lên được.

Chàng nghĩ thầm :

- Chỉ cần nó ngóc đầu lên ắt sẽ lao lên không thôi.

Quân Đạt nheo mày.

Tuyết Trâm hỏi :

- Đại ca đã nhận ra được điều gì bí ẩn chưa?
- Huynh đang suy nghĩ.

Sắc diện Tuyết Trâm tái nhợt vì cái lạnh thấu xương, thấu thịt. Nàng rung mình nghiêng rặng nén cái lạnh vào trong. Nếu Quân Đạt không được may mắn có Liên hoa băng, có lẽ cũng chẳng khác gì Tuyết Trâm.

Quân Đạt thấy tình cảnh của Tuyết Trâm mà bụng dạ rối bời. Chàng lo lắng vô cùng.

Quân Đạt nắm tay Tuyết Trâm :

- Muội ráng chịu qua con giồng này.

Tuyết Trâm bậm môi run cầm cập. Cái lạnh đã khiến nàng không thể mở miệng được nữa.

Quân Đạt nói :

- Huynh sẽ mở cửa Tử cung.

Tình trạng của Tuyết Trâm khiến Quân Đạt lo lắng quên cả suy nghĩ. Chàng chụp hai tay vào đầu rồng giật ngược lên. Vừa giật, Quân Đạt vừa cay đắng

nói :

- Có phải nơi đây là mồ chôn của ta và nàng?

- Cách...

Sau âm thanh khô khốc đó, đầu rồng đã bị Quân Đạt giật ngược lên. Đầu rồng đã hoàn thiện trong tư thế thẳng thiên, cùng lúc những tiếng ầm ì phát ra chung quanh Quân Đạt và Tuyết Trâm.

Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm ngỡ như có sự chuyển động ngay phía bên dưới. Sự chuyển động đó càng lúc càng dữ dội và đầu rồng càng lúc càng nhỏ cao lên.

Quân Đạt ôm chặt lấy Tuyết Trâm, mắt không rời chiếc đầu rồng bằng đá. Chẳng nghĩ thâm :

- Chẳng lẽ đây là con rồng thật sao?

Chàng lắc đầu xua tan những suy nghĩ hoang đường đó đi.

Con rồng đá chuyển động đến khi chồi hẳn lên trên mặt đất thành nguyên một con rồng khổng lồ, đồng thời miệng há to như một cửa hang. Trong miệng rồng hiện rõ hai chữ: Long Môn.

Quân Đạt nhìn miệng rồng mà nghĩ thâm :

- Đây có lẽ là đường vào Tử cung.

Tình cảnh của Tuyết Trâm không thể nào ở thêm ngoài trời khoáng khắc nào được nữa nên Quân Đạt quyết định cắp nàng phi thân chui vào miệng rồng.

Chàng vừa cắp Tuyết Trâm vừa nghĩ:

(Thiếu trang 44 - 45)

Hào quang rực rỡ, hai người cảm nhận có bóng người mờ mờ di động.

Quân Đạt nói với Tuyết Trâm :

- Trâm muội cẩn thận, trong này có người.

- Muội thấy bóng người trước mặt mình.

Phát hiện ra điều đó, Quân Đạt và Tuyết Trâm không dám xem thường, âm thầm vận công phòng bị. Hai người lần từng bước cẩn thận tiến về phía trước. Họ chạm vào một cánh cửa bằng đá kiên cố, hai bên cánh cửa có hai pho tượng với vẻ mặt lạnh lùng, vận trang phục võ tướng.

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm :

- Những chiếc bóng mà hai ta cảm nhận được là do hai bức tượng này phản chiếu bởi ánh hào quang từ những viên ngọc bách lưu ly đính trên cánh cửa này.

Tuyết Trâm nhìn hai pho tượng bằng đá :

- Hai pho tượng này được tạc như người sống, có thần khí linh thiên vậy.

Nàng nhìn Quân Đạt :

- Đại ca, chúng ta có nên mở cánh cửa này không?

- Đã vào tất phải khám phá hết bí mật trong này chứ.

Tuyết Trâm gật đầu.

Quân Đạt nói :

- Để huynh mở ra xem bên trong cánh cửa này có gì.

Chàng vừa nói vừa toan áp tay vào thạch môn. Tay Quân Đạt còn cách thạch môn một gang tay thì Tuyết Trâm hét lớn :

- Đại ca coi chừng!

Quân Đạt giật mình, đồng thời cảm nhận có sát kiếm ập tới mình.

Cùng với sát kiếm đó thì có tiếng chuông phong từ phía sau bỏ tới. Quân Đạt lạng bộ tránh khỏi ánh quang xanh rờn đang chém xuống mình, đồng thời ngọn chuông kinh Khai Vân Tích Địa của Tuyết Trâm cũng đã bỏ thẳng vào hai pho tượng.

- Âm..

Chuông phong của Tuyết Trâm bỏ thẳng vào hai pho tượng ngờ đâu sẽ phá nát chúng, nhưng ngược lại chuông kinh vừa chạm vào thì xuất hiện một lực kinh phản hồi mạnh hơn quát ngược trở lại nàng và Quân Đạt.

Quân Đạt thất kinh xoay nửa bộ, phát tác tuyệt thức Song Chi Đoạt Mạng đón thẳng lấy đạo kinh phản hồi đó.

- Âm..

Cả chàng lẫn Tuyết Trâm lùi luôn lại bốn bộ mới trụ được chân. Quân Đạt thì còn giữ được vẻ bình thường nhưng Tuyết Trâm thì tái nhợt.

- Tuyết Trâm muội. Muội có sao không?

- Không có đại ca hỗ trợ muội nguy mất. Không ngờ hai pho tượng này lợi hại như vậy.

- Đây có lẽ là một trận pháp.

- Nếu có trận pháp chắn môn thì sau cánh cửa kia mới là bí mật của Long môn. Chúng ta phải phá trận.

- Huynh sợ nguy hiểm cho muội.

- Chúng ta đã qua bao nguy hiểm rồi, vào đến đây gặp cửa ải sau cùng lại bỏ qua sao? Muội và đại ca có thể phá được trận pháp này.

- Nếu muội quyết định như vậy.

Hai người quyết định xong, cùng liên kết xông thẳng tới hai pho tượng đá gác cửa. Quân Đạt thì triển Chỉ Điện Di Sơn tập kích bức tượng bên phải, còn Tuyết Trâm dụng Khai Vân Tích Địa tấn công tượng bên trái. Chuông chỉ của hai người vừa phóng ra tập kích hai pho tượng thì hai pho tượng đó chợt trượt theo một đồ hình kỳ lạ tránh né các chuông chỉ của hai người một cách dễ dàng.

Quân Đạt và Tuyết Trâm sững sờ cùng thu hồi chỉ và chuông tháo lui ba bộ. Bởi hai người đã nhận ra hai pho tượng kia di động theo hình đồ của tuyệt pháp Di Hình cước.

Tuyết Trâm ngắm hai pho tượng di chuyển trở về chỗ cũ. Nàng quay sang nói với Quân Đạt :

- Đại ca, hai pho tượng này biết sử dụng những tuyệt thức trong thất kỳ.

- Huynh cũng nghĩ như muội.

Tuyết Trâm cau mày :

- Vậy muốn phá trận thì chúng ta phải biết tất cả những tuyệt thức trong thất kỳ.

- Muội nghĩ như vậy à?

Tuyết Trâm gật đầu :

- Chủ nhân hai pho tượng này mới đúng là chủ nhân của thất kỳ.

Nghe những lời Tuyết Trâm nói có lý, Quân Đạt liền tháo rời bức họa đồ chuyên tâm nghiên cứu lại tất cả bảy thức trong thất kỳ. Chàng càng nghiên cứu càng phát hiện ra sự kỳ ảo của bảy thức đó, chúng như có sự liên kết với nhau.

Quân Đạt ngừng lên nói với Tuyết Trâm :

- Đúng như muội nghĩ, bảy tuyệt thức đều có sự liên kết với nhau.

Chàng nhìn hai pho tượng :

- Chính vì có sự liên kết đó mà hai pho tượng này mới lợi hại như thế. Nhưng lần này một mình huynh cũng có thể đối phó với chúng rồi.

Nhưng cũng phải mất nửa buổi Quân Đạt mới hội đủ bản lĩnh thi thố bảy tuyệt thức trong thất kỳ.

Chàng phẫn chấn nói với Tuyết Trâm :

- Huynh chuẩn bị phá trận đây.

- Đại ca cẩn thận!

- Muội yên tâm.

Quân Đạt nói xong trở Di Hình cước tiến thẳng đến thạch môn. Như có linh khí nhập vào hai pho tượng, khi Quân Đạt tiến đến thạch môn thì hai pho tượng cũng bắt đầu ứng phó bằng những tuyệt thức trong thất kỳ.

Pho tượng thứ nhất phóng Chi Điện Di Sơn ngăn chân Quân Đạt. Không một chút nao núng, Quân Đạt cũng dụng đứng chỉ này nghênh tiếp.

Hai đạo chi điện chạm thẳng vào nhau ngỡ đâu sẽ phát ra dư kinh chấn động nhưng ngược lại, tự chúng lại triệt tiêu lẫn nhau và một tiếng cạch khô khốc vang lên từ pho tượng.

Quân Đạt đảo bộ bằng Di Hình cước nhắm pho tượng thứ hai tổng thẳng tới đạo chưởng kinh khai vân tích địa nhưng pho tượng sau khi hứng trọn đạo chưởng kinh của chàng thì tự phát ra tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong đánh bật trở lại. Mặc dù Quân Đạt chủ động nhưng kinh lực từ pho tượng phản hồi cũng khiến chàng phải neohay mảy bởi sức mãnh liệt của nó.

Quân Đạt chỉ kịp dụng Di Hình cước đạp lên sóng chưởng phóng ra ngoài.

- Âm..

Pho tượng thứ hai tiếp tục dụng lực kinh phản hồi bởi thêm tiếp một đạo Song Chi Đoạt Mạng.

Tuyết Trâm thấy Quân Đạt lúng túng, lo lắng thét lớn :

- Đại ca, dùng chính chiêu của đối phương để chống trả lại.

Lời cảnh báo của Tuyết Trâm khiến Quân Đạt tỉnh ngộ lại. Chàng nghĩ thầm, có lẽ hai pho tượng này dùng để thử thách võ công của người vào có đúng là Thất Kỳ Ngọc Long hay không.

Cùng ý nghĩ đó, Quân Đạt dụng luôn một thế Hoài Long Quá Bộ lộn người trở lại đồng thời phát tác tuyệt thức Song Chi Đoạt Mạng đỡ thẳng lấy dư kinh của pho tượng.

Hai đạo chi cùng một thế, một thức chạm vào nhau và nhanh chóng triệt tiêu lẫn nhau chẳng phát ra dư kinh phản hồi. Ngay sau đó lại có âm thanh khô khốc phát ra từ trong pho tượng.

Hai pho tượng thị tướng trượt về chỗ cũ. Quân Đạt phản khởi nói với Tuyết Trâm :

- Trâm muội, huynh hiểu tất cả rồi. Bây giờ chúng ta có thể mở thạch môn.

Quân Đạt vừa nói vừa tiến thẳng tới thạch môn. Lần này hai pho tượng đứng bất động. Quân Đạt mỉm cười nhìn Tuyết Trâm nói :

- Những pho tượng này chỉ nhằm kiểm chứng võ công của huynh có đích thực là từ thất kỳ không. Nếu đúng thì sẽ cho đại ca và muội đi qua.

Mặc dù hai pho tượng không cản đường nhưng mở cánh cửa đá thì không dễ chút nào.

Quân Đạt phải dụng hết công lực của chính mình, thậm chí vận đến độ toàn thân có lớp sương lạnh Liên hoa băng bao bọc mới có thể đẩy cánh cửa xê dịch từng chút một.

Cánh cửa vừa mở đủ cho một người len vào. Bên trong đã có ánh hào quang rực rỡ hắt ra bên ngoài.

Quân Đạt nhìn tuyết trâm :

- Trâm muội, trong này có thể chứa kho tàng vô giá.

Quân Đạt nói xong len vào trong. Tuyết Trâm cũng theo chân chàng.

Hai người vào trong mới biết đó là một gian thạch thất chứa bảy cái xác ngồi thiền tịnh. Phía trước bảy cái xác đó là một cỗ áo quan bằng ngọc lưu ly phát hào quang ngũ sắc.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

Chàng cũng nhìn nàng :

- Muội có ý niệm gì không?

- Muội không ngờ đây là lăng tẩm của một vị tiên đế.

- Vị tiên đế này là ai?

Tuyết Trâm chậm chậm bước đến gần cổ áo quan. Quân Đạt bước theo nàng. Ngay trước cổ áo quan là tấm bài bị bằng ngọc bội.

Tuyết Trâm đọc dòng chữ khắc trên linh vị :

- Đại ca, đây là vị Hoàng đế cuối cùng của nhà Hạ.

Tuyết Trâm nhìn lại bảy cái xác vẫn còn nguyên vẹn ngồi kiết đà trước cổ áo quan. Những cái xác đó đó đều có cầm bài vị.

- Đại ca, đây là bảy vị Chương môn tiền bối thời vua Hạ.

- Những vị tiền bối này chắc đã cùng Hoàng đế mưu sự lập lại triều Hạ nhưng không thành và cuối cùng họ đã chấp nhận đi theo vua Hạ đến cõi A tỳ.

Chàng nhìn lại cổ áo quan :

- Không biết vị vua này tên gì?

- Chúng ta mở nắp áo quan tất biết tên gì.

- Dù sao ta cũng đã vào đến nơi này rồi. Các vị tiền bối này không trách chúng ta đâu.

- Thôi được, huynh chiều theo ý muội.

Chàng áp tay vào cổ áo quan, vận công đẩy nắp ngọc lưu ly dạt qua một bên. Một luồng ánh sáng xanh rờn hắt lên khiến cho Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm lóa mắt.

Quả đúng như Tuyết Trâm đoán. Trong cổ áo quan là một cái xác được tẩm liệm cẩn thận bằng trầm hương, vận hoàng bào. Trên ngực xác hoàng thân đó là một khối ngọc phát ánh hào quang xanh rờn.

Quân Đạt nhìn khối ngọc vuông vức có chạm hình con rồng quấn quanh :

- Phải chăng đây là ngọc tỷ của vua nhà Hạ?

Chàng vừa nói vừa cẩn trọng đặt tay lên khối ngọc đó. Trên mặt khối ngọc có khắc bốn chữ “Ấn soái Minh chủ”.

Quân Đạt cầm khối ngọc mang ra ngoài :

- Trâm muội, trên ngực vị hoàng đế này có ấn soái Minh chủ.

- Vậy là không sai rồi, vị hoàng đế này chính là Minh chủ Hạ Mộng Khanh.

Quân Đạt trao khối ngọc cho Tuyết Trâm. Nàng quan sát khối ngọc một cách tỉ mỉ.

Tuyết Trâm lại nhìn Quân Đạt :

- Đại ca...

- Muội phát hiện ra điều gì?

- Trên khối ngọc có những hàng chữ li ti.

- Muội đọc được không?

Tuyết Trâm lắc đầu :

- Chữ nhỏ quá, muội không đọc được.

Hai người đóng nắp áo quan lại, quay trở ra. Họ đóng lại cánh cửa đá.

Quân Đạt thở dài một tiếng.

Tuyết Trâm ngơ ngác quay sang nhìn chàng :

- Đại ca sao lại thở dài? Có điều gì uẩn khúc chăng?

- Đại ca vào trong rồi mà cũng chưa biết được thân thế của mình.

Tuyết Trâm chợt phát hiện có một lỗ hổng trên vách Đại Hồng bảo điện. Nàng bước đến cái hốc đá đó :

- Đại ca lại đây.

Quân Đạt bước đến bên nàng.

Tuyết Trâm chỉ vào hốc đá :

- Tại sao trên vách Đại Hồng bảo điện có cái hốc này?

- Huynh cũng không hiểu.

Sẵn khối ngọc cầm trên tay, Tuyết Trâm rọi ánh sáng xanh vào trong hốc đá. Ánh sáng xanh của ấn soái rọi vào trong hốc đá hiện lên những dòng chữ chân phương khắc rất tinh tế.

Tuyết Trâm mừng rỡ nói với Quân Đạt :

- Đại ca, muội đọc được những dòng chữ khắc trên ấn soái rồi.

- Những dòng chữ đó là gì?

Tuyết Trâm nhìn chăm chăm vào hốc đá :

- Những dòng chữ này ghi lại toàn bộ khẩu quyết luyện công của bảy đại môn phái với Minh chủ. Đây là những công phu đã thất truyền trong giang hồ.

Tuyết Trâm quay lại nhìn Quân Đạt :

- Đại ca phải luyện những công phu này.

Quân Đạt lắc đầu :

- Huynh không cần thiết những công phu đó mà chỉ muốn tìm ra thân thể của mình.

- Dù không biết được thân thể nhưng đại ca đắc được kỳ duyên này cũng không uổng công.

Quân Đạt lưỡng lự.

Tuyết Trâm dang tay chàng :

- Đại ca nhất định phải luyện những công phu này.

- Muội bắt buộc huynh phải luyện những công phu trong ấn soái à?

Tuyết Trâm gật đầu :

- Chúng ta đã khổ cực nhiều quá rồi mới vào được Tử cung, chẳng lẽ quay trở ra với hai bàn tay không?

Quân Đạt nhìn hai pho tượng đá :

- Được, huynh sẽ chiều theo ý muội.

Tuyết Trâm reo lên :

- Nếu đại ca không luyện thành thần công thì muội sẽ không ra khỏi chỗ này đâu.

Tuyết Trâm vừa dứt lời thì một giọng lơ lớ vang lên sau lưng hai người :

- Các người làm sao ra khỏi chỗ này được?

Giọng nói đó thật lạnh lẽo, chẳng khác nào tiếng nói của một oan hồn khiến Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm giật mình quay ngoắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thiên Lô Thần Bảo

Trước mắt Quân Đạt và Tuyết Trâm là một quái nhân, người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Khuôn mặt của người đó ngoài chòm râu ra còn có thể cho là dấu ấn của con người, ngoài ra chẳng còn gì cả. Trang phục của y rách bươm, tả tơi tệ hại hơn cả một gã Cái bang đói rách. Từ khuôn mặt cho tới hai tay lão đầy những khối thịt lở loét trông thật tởm lợm. Đôi chân của lão không còn nữa mà thay vào đó là hai khúc xương khô trắng hếu có lớp vảy mốc nham nhô.

Vừa thấy người đó, Tuyết Trâm phải đưa tay bịt miệng để nén tiếng thốt kinh hoàng vào trong. Còn Quân Đạt thì cau mày.

Mặc dù đứng trước một con người dị dạng kinh khiếp như vậy nhưng Quân Đạt vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Chẳng ôn nhu cất tiếng nói :

- Tiền bối là chủ nhân tòa cung Long môn này?

Quái nhân lưỡng lự một chút rồi khẽ gật đầu :

- Nói như thế cũng đúng. Tòa cung Long môn này không phải của ta thì nhất định không phải của ai khác.

- Văn bối mạo phạm vào trong này không biết tiền bối là chủ nhân Long môn cung.

Lão quái nhân chớp đôi tinh nhãn dị ảo ngắm Quân Đạt :

- Hai người sao có thể vào đây được?

- Văn bối và Trâm muội vào đây nhờ may mắn thôi.

- Ta không tin.

- Người vào đây được nhất định trong người phải có Thất Kỳ Đoạt Mạng của Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long.

Lão nhìn ấn soái trên tay Tuyết Trâm :

- Từ cung các người cũng vào được thì nhất định hai người chính là đồ đệ của Thất Kỳ Ngọc Long.

Tuyết Trâm nhìn lão quái nhân :

- Tiền bối nói đúng, quả thật nếu không có Thất Kỳ Đoạt Mạng của Thất Kỳ Ngọc Long thì Hàn đại ca và Tuyết Trâm không thể tìm ra tòa cổ thành này chứ đừng nói vào được Từ cung. Nhưng thật sự chúng tôi không phải là đồ đệ của Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long.

Lão quái nhân nhìn qua Quân Đạt :

- Nha đầu vừa nói tiểu tử này họ Hàn.

Quân Đạt thay Tuyết Trâm đáp lời :

- Văn bối là Hàn Quân Đạt, nghĩa tử của Đại Đầu Quý.

Hai cục thịt to như hai con sâu trên trán quái nhân nhúc nhích, dịch lại gần nhau :

- Người là nghĩa tử của Đại Đầu Quý. Có đúng vậy không?

- Đó là sự thật, văn bối không hề hồ ngôn với tiền bối.

Toàn thân lão quái nhân run lên bần bật sau khi nghe Quân Đạt khẳng định điều đó.

Lão nhìn Quân Đạt không chớp mắt :

- Đại Đầu Quý có nói gì với người không?

Quân Đạt nheo mày suy nghĩ rồi hỏi ngược lại lão quái nhân :

- Tiền bối biết nghĩa phụ của văn bối?

- Ta biết. Biết rất rành nữa. Nghĩa phụ của người trước đây là một đại ma đầu khét tiếng trên giang hồ, nhưng không ngờ lại có cái tâm trọng nghĩa hơn cả những bậc đại hiệp thành danh.

- Đa tạ tiền bối đã nghĩ tốt cho nghĩa phụ.

Lão quái nhân liếc Tuyết Trâm rồi đặng hắng hỏi Quân Đạt :

- Nếu lão phu đoán không nhầm trên tay ngươi có một cái bột son.

Quân Đạt thoáng sửng sờ rồi gật đầu :

- Sao tiền bối biết được Quân Đạt có cái bột son trên tay? Tiền bối là ai? Nghĩa phụ đã từng nói với Quân Đạt khi nào Quân Đạt vào được Tử cung ắt biết mình là ai. Và nghĩa phụ không muốn Quân Đạt vào đây vì sợ Quân Đạt trở thành một ma vương sống không thấy mặt trời, chết không chốn dung thân bởi nghiệp quả máu chảy đầu rơi.

Quân Đạt nói xong thì quái nhân bật lên tràng cười cuồng nhiệt. Tiếng cười của lão như tiếng khóc, như một lời oan thán hay là một lời nguyên rủa.

Lão cất ngang tràng cười đó nhìn Quân Đạt nói :

- Có lẽ đúng như Đại Đầu Quỷ nói đó. Ngươi sẽ trở thành một ma tôn thanh toán giang hồ.

- Văn bối không hiểu ý của tiền bối.

Lão quái nhân khẽ điểm hai ngón tay xuống sàn đá, thân pháp của lão là đã lướt đến. Tuyết Trâm thất kinh lên tiếng cảnh báo với Quân Đạt :

- Đại ca...

Lời nói còn đọng trên miệng nàng thì lão quái nhân đã ngồi bệt trước mặt Quân Đạt rồi. Lão quay sang Tuyết Trâm :

- Nha đầu đừng sợ lão sẽ hành sự hồ đồ, đã thương hay giết chết đại ca của ngươi.

Lão nhìn lại Quân Đạt :

- Ngươi cho ta xem bột son trên tay ngươi.

Quân Đạt kéo ống tay áo lên để lộ bột son to bằng nửa bàn tay. Lão quái nhân nhìn bột son chăm chăm, miệng không ngớt nói :

- Đúng rồi.

Lão bật khóc thôn thức. Lão vừa khóc vừa nói :

- Đúng rồi, chính là ngươi... chính là ngươi.

Quân Đạt khản trương hỏi:

(Mất hai trang 74, 75)

Quái nhân thở dài một tiếng :

- Quân Đạt... Ngươi thử nghĩ xem tại sao ta biết ngươi có bột son trên tay. Và tại sao chôn thân nơi tử thành này để tìm cửa vào Tử cung, vì sao ta mang hình hài gớm ghiếc này?

Lão thở dài một tiếng nữa, rồi cất giọng ôn tồn nói tiếp :

- Ngươi hứa với ta phải giết bằng được Thất Độc thư sinh. Chỉ bấy nhiêu thôi, lão sẽ nói cho ngươi biết thân phận của ngươi.

Quân Đạt nhìn qua Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm gật đầu.

Quân Đạt khảng khái nói :

- Văn bối sẽ thành toàn tâm nguyện cho lão tiền bối.

- Tốt lắm. Ta sẽ nói rõ thân thế của ngươi. Ngươi chính là đứa con duy nhất của Hàn Thiên Long, chủ nhân Quỷ môn còn sống sót.

- Thân phụ văn bối giờ đang ở đâu?

- Đã chết rồi.

- Chết rồi, vậy ai là hung thủ giết người?

Rất nhiều người muốn giết y nhưng tất cả đều vô can, chỉ duy nhất Thất Độc thư sinh là kẻ có tội. Lão gục đầu.

Tuyết Trâm ngồi xuống cạnh Quân Đạt nhìn lão quái nhân. Những khối thịt lở loét trên mặt và tay gã không còn làm nàng kinh tởm nữa, mà thay vào đó là sự thương hại, xót xa.

Lão quái nhân ngẩng lên nhìn Quân Đạt :

- Tất cả đều chết hết.
- Tiền bối muốn nói ai chết?

Lão quái nhân thờ dài.

Quân Đạt hỏi :

- Tất cả toàn gia của văn bối chết bởi tay của Thất Độc thư sinh?

Lão quái nhân gật đầu.

Quân Đạt nghiêng răng :

- Văn bối sẽ lấy mạng Thất Độc thư sinh.
- Tất cả cũng vì bức họa đồ Long môn.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt :

- Mọi hiểu tất cả rồi.

Nàng quay lại lão quái nhân :

- Tiền bối, phải chăng vì bức họa đồ Long môn mà giang hồ ngày xưa đã đại loạn?

Lão quái nhân nhìn nàng, gật đầu :

- Đúng. Bởi ai cũng muốn có ấn soái để trở thành Minh chủ Võ lâm.
- Và tiền bối cũng vì chiếc ấn soái này?

Lão nhân gục đầu :

- Lão sống là một kẻ bình thường trên giang hồ.

Tuyết Trâm thờ dài.

Lão quái nhân chớp đôi mắt để mục nhìn nàng :

- Ngày xưa ta khác, đến khi tất cả đã xảy ra rồi thì lão lại khác trước. Đại Đầu Quỷ đã ra lệnh không cho Quân Đạt vào tử thành này, bởi vì y sợ Quân Đạt sẽ trở thành ma vương sát nghiệp nhưng ý trời lại khiến cho Quân Đạt lại vào đây gặp ta.

Lão thờ dài một tiếng :

- Lão nghĩ, lúc này Thất Độc thư sinh đang là Minh chủ Võ lâm.

Quân Đạt lắc đầu :

- Văn bối chưa từng nghe đến danh xưng này. Trên giang hồ cũng không nghe ai nhắc đến Minh chủ Võ lâm là Thất Độc thư sinh.

Lão quái nhân cau mày :

- Là kỳ vậy?

Tuyết Trâm nói :

- Tiền bối ở trong này cách ly với bên ngoài thì làm sao biết được những thay đổi trên giang hồ.

Lão nhìn Tuyết Trâm :

- Nha đầu nói đúng. Có thể giang hồ đã thay đổi nhiều rồi, và Thất Độc thư sinh có lẽ cũng đã chết.

- Có thể như vậy.

Lão ngẩng đầu nhìn Quân Đạt :

- Nếu Thất Độc thư sinh không chết thì ngươi phải nhận trọng trách đưa gã về cõi A tỳ.

- Văn bối đã hứa với tiền bối.

Lão thở dài một tiếng :

- Cửa Long môn đã đóng. Hai người muốn ra khỏi đây phải hàm thụ võ công trong ấn soái.

Lão nhìn qua Tuyết Trâm :

- Đưa ấn soái cho lão!

Tuyết Trâm lưỡng lự. Quân Đạt lên tiếng nói với nàng :

- Trâm muội, hãy trao ấn soái cho lão tiền bối đi.

Tuyết Trâm trao ấn soái qua tay lão quái nhân. Lão cầm chiếc ấn soái phản hào quang xanh rờn đưa lên trước mặt quan sát :

- Đây chính là tử lệnh. Bất cứ ai không tuân theo ấn lệnh này đều phải chết.

Lão vừa nói vừa ấn mạnh ngón tay vào đầu con rồng nhỏ khắc trên ấn soái.

“Cạch...”.

Ấn soái tách ra làm hai. Trong ấn soái là một chiếc bao tay đen xì.

Lão nhìn Quân Đạt rồi đưa chiếc ấn soái qua chàng :

- Trong ấn soái chính là Thiên Lô Thần Thủ dành cho Minh chủ Võ lâm. Thiên Lô Thần Thủ chính là tử lệnh.

Lão thở dài :

- Ta đã nói hết rồi.

Quân Đạt nhìn lão quái nhân nói :

- Văn bối muốn biết mộ táng thân phụ mình chôn ở đâu.

- Trong tòa cổ thành này.

Lão nói xong điểm hai ngón tay lao vút đến hai pho tượng đá.

Tuyết Trâm thét lên :

- Tiền bối coi chừng!

Nhưng tất cả đã muộn quá rồi và Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm có muốn cũng không cản được.

Hai người chỉ kịp thấy đôi tượng đá nhích động thì lão quái nhân đã bị cắt ra làm hai rồi.

Quân Đạt biến sắc nói :

- Trời ơi, sao tiền bối lại làm như vậy?

Tuyết Trâm bậm môi :

- Lão tiền bối đã biết đại ca chính là người chờ đợi, mong mỏi và khi gặp được thì muốn ra đi.

Quân Đạt nhún mày :

- Trâm muội... vậy Trâm muội biết tiền bối này là ai?

Tuyết Trâm thờ dài nhìn Quân Đạt nói :

- Vị tiền bối đây biết được cả bót son trên tay đại ca, biết được cả những gì xảy ra thời trước, ắt người có quan hệ với thân phụ của huynh.

Tuyết Trâm gục đầu :

- Muội chỉ biết bao nhiêu đó thôi.

- Nhưng tại sao khi biết huynh rồi, lão lại tự tìm lấy cái chết chứ?

- Đôi lúc cái chết chính là sự giải thoát. Có thể vị tiền bối cảm thấy cõi nhân gian này chẳng còn gì giá trị đối với người nữa sau khi gặp được đại ca, nên người muốn ra đi.

- Muội còn giấu huynh điều gì?

- Cái gì muội nghĩ, muội đã nói với huynh, tại sao muội lại giấu chứ. Bây giờ chuyện trước mắt để ra khỏi Long môn thì huynh phải luyện võ công để phát huy oai lực Thiên Lôì Thần Thủ từ lệnh.

Quân Đạt thờ dài một tiếng.

Tuyết Trâm kéo Quân Đạt ra bên ngoài Đại Hồng bảo điện. Nàng đóng cửa lại :

- Huynh đã hứa với lão tiền bối kia rồi. Trọng phụ hứa thì phải làm.

Quân Đạt gật đầu.

Tuyết Trâm nhìn chàng bằng ánh mắt tha thiết.

Nàng ôn nhu nói :

- Tất cả những gì huynh có, người khác đều thèm muốn. Còn những gì huynh không có thì những người kia đều có phần. Huynh cứ coi vị tiền bối kia là người thân của mình.

Quân Đạt thờ dài :

- Đại ca cũng không biết, với chiếc ấn soái và Thiên Lôì Thần Thủ từ lệnh, huynh sẽ làm gì đây?

- Đại phước, ắt sẽ có đại họa. Huynh phải nhớ đến những kỳ duyên mà mình đã được trời ban.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Trịnh Lộ Năng Làm Oán Lỗ Trình Chịu Oan

Boong... boong... boong...

Lỗ Trình nghe tiếng khánh chuông cất lên liên hồi mà nóng lòng bước ra mái hiên hướng mắt nhìn về tòa chính điện Thiếu Lâm.

Lục Chi Thần Thâu bước đến bên tiểu hòa thượng :

- Từ từ rồi người sẽ được diện ngộ với Đại Bi phương tượng, cứ đâu cứ như con lật đật, hết đứng rồi đi. Bộ lão đệ hông biết mới chân há?

Tổng Y Tổng tăng háng :

- Lão thâu huynh nói đúng đó. Lỗ tiểu tăng vào trong nghỉ ngơi đi.

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu :

- Bụng dạ Lỗ Trình như có lửa đốt làm sao mà nghỉ với ngơi được chứ.

Lão thần thái nhún vai :

- Ai lo lắng thì ăn không được, chứ lão huynh xem chừng Lỗ đệ càng lo lắng chừng nào thì càng phát phì chừng nấy.
- Phát phì là sao?
- Thì lão đệ ăn nhiều chứ sao.

Lỗ Trình sa sầm mặt :

- Kề tu hành thì phải ăn chứ. Không ăn sao sống mà tu được đến cõi tây phương diện kiến Phật tổ.

Tiếng chuông lại ngân lên xa xa, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng chiếc áo cà sa nào từ Thiếu Lâm tự bước ra.

Lỗ Trình giậm chân :

- Khi thật. Đệ và nhị vị lão huynh đã chờ ở thảo xá này suốt một ngày rồi thế mà trong chùa không ai ra hết. Không biết Đại Bi sư phụ cho Lỗ Trình chờ đến bao giờ nữa.

Lỗ Trình vừa nói vừa ngóng cổ muốn nhìn qua cổng tam quan của chùa Thiếu Lâm

Lỗ Trình thở dài :

- Không chừng trong chùa đã có chuyện gì rồi.

Lục Chi Thần Thái nhún vai nói :

- Không có người ra đón thì lão huynh, lão đệ và Tống Y Tống cứ vào đại vậy.

Lỗ Trình trợn mắt :

- Đâu có được. Chúng ta tự tiện xông vào thì đã phạm vào giới điều của Thiếu Lâm tự rồi.

Lỗ Trình khoát tay :

- Không được đâu. Không được đâu.

Tống Y Tống bước đến bên hai người :

- Làm sao không được chứ. Chùa chiến dựng ra để cho bá tánh vào cúng bái, chứ đâu phải để bế quan.

Lỗ Trình trừng mắt :

- Tất nhiên là để bá tánh vào cúng tế đức Như Lai rồi, nhưng Lỗ Trình thì khác. Tiểu tăng là người của Phật môn thì phải giữ quy lệ của Phật môn chứ.

Lỗ Trình xoa đầu :

- Thiếu Lâm tự quy lệ rất nghiêm, đâu phải ai muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Lục Chi Thần Thái nhăn mặt :

- Thế thì ngươi muốn chờ ở đây bao nhiêu lâu nữa. Chờ mãi cho đến khi tóc ngươi mọc dài ra như ta chắc?

Lão toét miệng cười hì hì :

- Lúc tóc ngươi dài ra rồi thì chẳng ai nhận ra ngươi là hòa thượng. Tốt lắm đó... tốt lắm đó.

Lỗ Trình nhăn mặt :

- Lão huynh chỉ nói sàm.

Tống Y Tống thở dài :

- Đến ngay cả Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ cũng chưa đến.

Lục Chi Thần Thái quay ngoắt qua gã Trại chủ lục lâm Hồ Nam :

- Ê... lão phu nghe ngươi nhắc đến Gia Cẩm Lệ nhiều rồi đó nhe. Bộ sau khi ngươi tỷ thí với ả Mạc Sầu Ngọc Nữ đó và bị ả tặng cho một bài học rồi thì

không quên được à?

Lục Chi Thần Thâu liếc qua Lỗ Trình :

- Ta đã chọn ả cho... cho...

Lỗ Trình quay ngoắt người lại trừng mắt nhìn Lục Chi Thần Thâu :

- Tiểu tăng sợ lão huynh sẽ chẳng còn bao giờ được thưởng thức cái món đặc khẩu của lão đệ nữa.

- Ê... lão thâu nhi này chưa mở miệng nói bậy mà.

- Muốn không nói bậy thì lão huynh hãy vào trong thảo xá mà ngồi tịnh thiền đi.

Lục Chi Thần Thâu khoác vè mặt tiu nguïu bỏ vào trong tiểu xá khách phòng. Lão vừa ngồi xuống vừa lẩm bầm :

- Ta lo cho nguoi mà nguoi chẳng có một chút cảm tình với ta.

Lúc bấy giờ từ trong chùa Thiếu Lâm một chiếc bóng cà sa lướt ra.

Lỗ Trình vừa mới thấy bóng cà sa đó đã lộ vẻ phấn khởi reo lên :

- Lão thân thâu huynh, có cao tăng Thiếu Lâm ra rồi.

Lục Chi Thần Thâu vừa ngồi xuống đã bật đứng lên :

- Ra rồi à... ra rồi à?

Lão bước đến bên Lỗ Trình :

- Lão huynh cứ ngỡ họ cho Lỗ lão đệ và ta chờ thêm đến khi đầu lão đệ mọc tóc.

Vị hòa thượng trạc ngoài trung niên bước đến trước mặt Lỗ Trình, Tống Y Tống và Lục Chi Thần Thâu, chấp tay niệm Phật hiệu rồi nói :

- A di đà Phật, bản tăng là Tuệ Tĩnh.

Lỗ Trình cung kính xá Tuệ Tĩnh :

- Lỗ Trình bái kiến thúc thúc.

Tuệ Tĩnh nhìn Lỗ Trình :

- Tiểu tăng có phải là môn đồ của Du Tăng sư đệ, trụ trì Long Thiền tự?

Lỗ Trình chấp tay, gật đầu :

- Con là môn đồ của sư phụ Du Tăng. Con có chuyện cần gấp các vị thúc thúc vì có việc hệ trọng.

Tuệ Tĩnh nhìn Lỗ Trình từ đầu đến chân :

- A di đà Phật. Thúc thúc sẽ đưa con vào diện kiến Phụng trượng Đại Bi.

Lỗ Trình cung kính lạy Tuệ Tĩnh :

- Đa tạ thúc thúc.

- Hãy theo ta!

Tuệ Tĩnh quay lưng thì Lỗ Trình cũng bám theo đại sư. Lục Chi Thần Thâu và Tống Y Tống cũng bám sát Lỗ Trình. Ba người đến cổng tam quan thì Tuệ Tĩnh quay lại :

- A di đà Phật. Bản tăng chỉ được lệnh đưa tiểu tăng Lỗ Trình vào diện kiến Đại Bi phụng trượng để giải quyết mọi sự việc của Phật gia. Hai vị thí chủ tạm ở ngoài thảo xá, sau khi giải quyết xong chúng tôi sẽ đưa nhị vị thí chủ vào lễ Phật.

Lục Chi Thần Thâu trợn mắt :

- Cái gì... Chỉ có một mình Lỗ Trình vào trong thôi, còn lão và Tống Y Tống phải ở ngoài?

Tuệ Tĩnh từ tốn nói :

- Đây là chuyện riêng của Thiếu Lâm, hai vị thí chủ hiểu cho bản tăng.

Lỗ Trình tăng háng :

- Lão huynh và Tống huynh ở ngoài, sau khi xong việc sẽ cùng với các vị sư thúc trở ra thỉnh nhĩ vị vào dùng bữa cơm chay đạm bạc.

Lục Chi Thần Thâu lắc đầu :

- Lão lo lắng cho người.

Lỗ Trình mỉm cười :

- Lỗ Trình diện kiến các vị thúc thúc mà lão huynh lo lắng cái gì. Huống chi đại sự an nguy của bá tánh bây giờ phải nhờ đến các vị thúc thúc ra tay.

Lục Chi Thần Thâu thở dài :

- Lão vẫn thấy lo sao đó.

- Lão huynh hãy ở lại thảo xá mà chờ Lỗ Trình.

Lỗ Trình nhìn lại Tuệ Tĩnh :

- Thúc thúc, Lỗ Trình muốn vào gặp Phương trượng.

Tuệ Tĩnh gật đầu.

Lục Chi Thần Thâu và Tống Y Tống đành nhẫn nhục nhìn theo Lỗ Trình và đại sư Tuệ Tĩnh. Lão thâu nhi thở dài lắc đầu :

- Ta sợ...

Tống Y Tống quay sang lão thần thâu :

- Lão sợ gì?

- Lão cảm nhận một điều bất an sắp ập đến Lỗ lão đệ.

* * * * *

Tiểu hòa thượng đi cùng với Tuệ Tĩnh được đại sư dẫn thẳng vào khu Sám Hối đường.

Vào trong Sám Hối đường, Lỗ Trình mới thấy bối rối.

Làm sao Lỗ Trình không thấy bối rối khi trong đó có đủ mặt tất cả những vị cao tăng của Thiếu Lâm và Đại Bi thiền sư thì chiếm ngự ngay trên bàn phán xử. Trong Sám Hối đường không khí vô cùng trang trọng đến độ Lỗ Trình thoáng một cái rùng mình.

Lỗ Trình đảo nhãn nhìn qua một lượt rồi tiến thẳng đến trước bàn phán quyết. Tiểu tăng quỳ sụp xuống lạy Phương trượng Đại Bi :

- Tiểu tăng Lỗ Trình khấu kiến Phương trượng đại sư.

Đại Bi thiền sư với dung diện trầm trầm nhìn Lỗ Trình rồi khẽ thở dài một tiếng, đại sư tay lần chuỗi hạt, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Người có phải là tiểu tăng Lỗ Trình, môn đồ của sư đệ Du Tăng trụ trì Long Thiền tự?

- Dạ, tiểu tăng chính là Lỗ Trình.

Đại Bi thiền sư gật đầu :

- Người làm việc ác nhưng tâm cuối cùng cũng quay về với chánh đạo, như thế là tốt lắm.

Đại Bi đặt xâu chuỗi bỏ đề xuống bàn phán quyết :

- Lỗ Trình, con đã biết tội của mình rồi chứ?

Lỗ Trình nhìn lên :

- Phương trượng, Lỗ Trình bị tội gì? Phải chăng Phương trượng muốn xử con về tội đã thả Nhiếp Thần Quân? Dù con thả Nhiếp Thần Quân thì lão Thần

quân cũng đã chết rồi.

Đôi mày bạc phếch của Đại Bi cau lại :

- Tội con thả Nhiếp Thần Quân chỉ là tội nhỏ. Dù con không thả lão ta ra thì đến đại hội chư tăng ngày đản sinh cũng sẽ ra lệnh thả lão ma đó.

Lỗ Trình ngo ngác :

- Phương trượng, Lỗ Trình nghĩ Lỗ Trình chỉ phạm tội thả Nhiếp Thần Quân thôi chứ không còn tội gì nữa.

Đại Bi phương trượng nheo mày :

- Tội của con đến ngay cả quỷ thần cũng phẫn nộ, cứ sao con lại nói như vậy? Con không thấy mình có sám hối mười kiếp, quần quanh trong vòng sinh tử luân hồi cũng không thể xóa hết tội được sao?

- Phương trượng, thật ra Phương trượng đang định khép con vào tội gì?

Đại Bi sa sầm mặt, trong khi các vị cao tăng hai bên đồng loạt niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Xa thú... Xa thú...

Đại Bi phương trượng nghiêm giọng :

- Lỗ Trình, con có thể nói như vậy à? Lão tăng tướng đầu tâm của con đã biết được lỗi lầm của mình mà tự đến Thiếu Lâm tự để sám hối chứ.

- Phương trượng, quả thật con không biết gì mà. Con không biết mình đã phạm vào trọng tội nào nữa.

Từ sau bức rèm tam bảo, Tri Ngô Năng trong bộ cà sa phẳng phiu bước ra :

- Lỗ Trình, người nói người không biết gì à? Thế người có nhận ra ta không?

Lỗ Trình nhìn Tri Ngô Năng :

- Thúc thúc.

Tri Ngô Năng khoát tay :

- Đừng gọi bản tăng bằng hai chữ thúc thúc. Bản tăng không hề có một sư diệt như người, một người táng tận lương tâm vì tham sân si mà kéo ma đạo về chùa giết sư phụ, còn đoạt cả ngọn tiểu kỳ U linh.

Tri Ngô Năng hương về Đại Bi phương trượng :

- Phương trượng sư huynh. Tên tiểu tăng này lòng dạ hiểm độc hơn loài rắn rết. Y đã cấu kết với tên chủ nhân tiểu hắc kỳ Hàn Quân Đạt đến phá chùa, thả lão ma Nhiếp Thần Quân, sau đó cấu kết với ma đạo giết hại sư huynh Du Tăng đang chiếm đoạt tiểu kỳ U linh.

Lỗ Trình đứng phắt dậy, chỉ Tri Ngô Năng :

- Tri thúc thúc, sao thúc thúc lại có thể dùng những lời sàm ngôn như vậy?

Tri Ngô Năng nhìn lại Lỗ Trình :

- Thế bản tăng hỏi người, người có ăn thịt khuyển hoang không?

Lỗ Trình bối rối, thờ ra rồi khẽ gật đầu :

- Lỗ Trình có ăn.

Các vị cao tăng Thiếu Lâm kể cả Đại Bi phương trượng đồng loạt chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Xa thú... Xa thú...

Tri Ngô Năng mỉm cười. Lão nhìn Đại Bi phương trượng, chấp tay cung kính nói :

- Đại Bi sư huynh, tên tiểu tăng lòng dạ ma vương này đúng là nghiệp chướng của Phật môn. Đến ngay cả giới quy nhỏ nhất của Phật gia cấm kỵ ăn thịt khuyển hoang mà gã còn không giữ được thì việc liên kết với ma đạo giết thầy, phá chùa làm gì mà y không dám.

Lỗ Trình bật đứng dậy :

- Sư thúc, sao sư thúc lại nở ngậm máu phun người. Lỗ Trình đâu phải là kẻ bại hoại như vậy. Hay sư thúc sợ Lỗ Trình nói với...

Tri Ngô Năng nạt lớn cắt ngang lời Lỗ Trình :

- Tiểu tăng thối tha kia, thật ra ta không trách mi nhưng ta trách Du Tăng có đệ tử mà không biết dạy dỗ để đến ngày hôm nay phải chết thảm thương, Phật môn thì ô uế.

Lời miệt thị của Tri Ngô Năng còn văng vẳng trong Sám Hối đường thì Lỗ Trình gầm lên :

- Tri thúc thúc, sư phụ của Lỗ Trình đã viên tịch, thúc thúc không được miệt thị người.

- Ta nói cho các vị trưởng lão cao tăng biết thì đã sao nào. Xem chừng thầy nào thì trò nấy cũng nên.

Tri Ngô Năng vừa dứt lời, Lỗ Trình đã thi triển Di Hình cước pháp lao thẳng đến lão.

Máu trong kinh mạch Lỗ Trình sôi sục bởi những lời miệt thị của Tri hòa thượng nên không kiềm chế được cơn phẫn nộ của mình nữa.

Lỗ Trình vừa toan thộp vào áo sa của Tri Ngô Năng thì Tuệ Tĩnh và mười bảy vị cao tăng nhút tề đồng loạt băng đứng chắn ngang Tri hòa thượng. Mười tám vị cao tăng hình đường Thiêu Lâm đó là những đại cao thủ của Phật môn, tất cả đồng loạt dụng song chưởng nhả ra những đạo kinh giảng long.

Chỉ trong chớp mắt, Lỗ Trình rơi vào một vòng lưới chưởng khí dày đặc không một kẽ hở thoát ra ngoài. Tri Ngô Năng nhếch mép, khinh bỉ cất tiếng nói :

- Đến bây giờ, có mặt đủ Đại Bi huynh và các vị trưởng lão cao tăng mà ngươi vẫn ngông cuồng muốn giết Tri Ngô Năng sư thúc để diệt khẩu. Hừ Du Tăng quả đã dạy người những điều ô nhiễm bỉ ổi đó.

Trong vòng lưới chưởng kinh giảng long, Lỗ Trình phải dụng hết sự ảo diệu của Di Hình cước nhưng khi nghe mấy lời của Tri hòa thượng phải gầm lên :

- A... a... a...

Trong lúc phẫn nộ tột cùng, bộ pháp của Lỗ Trình chỉ một chút sai phương vị thì đầu đã hứng trọn một đạo chưởng khí giảng long của đại sư Tuệ Tĩnh.

- Bốp...

Ngờ đâu hứng trọn đạo kinh giảng long đó đầu Lỗ Trình sẽ vỡ nát chẳng khác nào trái dưa hấu bị người ta đập, nhưng không, Lỗ Trình chỉ thối lại ba bộ, trong khi Tuệ Tĩnh rút chưởng ánh lại nhìn chăm chăm. Tuệ Tĩnh khoát tay :

- Dừng tay!

Mười bảy vị cao tăng Sám Hối đường đồng loạt thu hồi chưởng công đứng dàn ngang trước mặt tiểu hòa thượng.

Lỗ Trình bật khóc tức tưởi. Nước mắt cứ tuôn xuống mà không thốt được nửa lời.

Đại Bi thiền sư chấp tay :

- A di đà Phật.

Sau tiếng niệm Phật hiệu của Đại Bi thiền sư thì tiếng khánh chuông vang lên.

- Boong...

Lỗ Trình nấc nghẹn một tiếng rồi từ từ quỳ xuống. Tiểu hòa thượng ngược mắt nhìn Đại Bi thiền sư :

- Phương trọng... Lỗ Trình nhất thời vì những lời của Tri sư thúc mà làm kinh động đến những vị cao tăng. Giờ Lỗ Trình xin thọ nhận sự hình phạt của Phương trọng và các vị sư thúc. Có chết cũng không oán trách, nhưng Lỗ Trình chỉ cầu xin Phương trọng một điều.

Đại Bi thiền sư thờ dài :

- Ngươi đã biết tội của mình rồi chứ?

Lỗ Trình cúi đầu nhìn xuống.

Đại Bi thiền sư đứng lên :

- Lỗ Trình, người muốn cầu xin điều gì Lỗ Trình ngược lên. Qua màn nước mắt Đại Bi thiền sư Phương trọng Thiêu Lâm chỉ còn là chiếc bóng mờ mờ ảo ảo.

Lỗ Trình nghiêm giọng nói :

- Phương trượng, Lỗ Trình cầu xin một điều duy nhất thôi. Nếu Phương trượng có hành xử tiểu tăng bằng cực hình gì cũng được, nhưng đừng khiến trách sư phụ Du Tăng. Người một đời vì Phật môn, vì đạo giới tu hành mà đừng tước đi đạo hạnh của sư phụ. Phương trượng hãy xem Lỗ Trình là nghiệp chướng của sư phụ, nếu ngày hôm nay sư phụ đã chết rồi mà vẫn bị người ta bức nhục.

Lỗ Trình cúi đầu :

- Tiểu tăng tâm nguyện chỉ bấy nhiêu thôi, cầu xin Phương trượng mở lòng từ bi mà cho tiểu tăng một cơ hội sau cùng báo đáp công thầy đã dạy dỗ.

Tuệ Tĩnh đại sư bậm môi. Những lời của Lỗ Trình khiến lão đại sư không cảm được lòng.

Ngay cả Đại Bi thiền sư cũng vậy.

Lão đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Cửa Phật lúc nào cũng rộng mở cửa từ bi. Lỗ Trình, Phương trượng nhận lời thỉnh cầu của người.

Tri Ngô Năng vừa nghe Đại Bi nói toan mở miệng. Nhưng Đại Bi thiền sư như đọc được ý niệm trong đầu Tri hòa thượng, liền nhìn qua gã cát tiếng ôn tồn nói :

- Lỗ Trình đã biết được lỗi của mình, Tri sư đệ đừng để tâm đến nữa.

- A di đà Phật. Sư huynh dạy sao thì đệ nghe vậy. Đệ chỉ sợ con sâu làm rầu nồi canh.

Nếu không tước đi những đạo hạnh của Du Tăng thì thiên hạ đâu còn tôn vinh Phật môn là lẽ đạo soi sáng chốn u mê trên giang hồ.

Lỗ Trình nghiêng răng, quay lại Tri Ngô Năng. Y đập đầu xuống sàn gạch Sám Hối đường.

- Bốp... bốp... bốp...

Những cái đập đầu của Lỗ Trình khiến cho những viên gạch vỡ toang mà đầu của tiểu tăng vẫn không hề suy chuyển. Lỗ Trình vừa đập đầu vừa nói :

- Tri sư thúc hãy băm vằm Lỗ Trình nhưng đừng ép sư phụ vào tội danh hủy hoại giới quy của nhà Phật.

- Bốp...

Lần đập đầu cuối cùng thì cả cá nền sám hối đường như muốn nứt làm hai.

Lỗ Trình ngược lên nhìn Đại Bi thiền sư :

- Phương trượng, con xin được chết trước mặt Phương trượng.

Lỗ Trình vừa nói vừa vung trao toan vỡ thẳng vào ngực trái để móc lấy trái tim ra ngoài. Tiểu tăng chưa kịp hành động thì Lục Chi Thần Thâu và Tống Y Tống bước vào.

Lục Chi Thần Thâu biến sắc vừa quát vừa ôm chặt lấy tiểu hòa thượng :

- Tiểu hòa thượng, người đừng làm như vậy.

Lỗ Trình nghiêm mặt :

- Lão huynh hãy buông đệ ra.

Lục Chi Thần Thâu lắc đầu nguầy nguậy :

- Không... Ta không buông.

Lục Chi Thần Thâu ngược lên nhìn Đại Bi thiền sư :

- Phương trượng hãy nói một lời, đừng để Lỗ Trình tự sát.

(Thiếu 2 trang 114 - 115)

.. của ta mới phải thả lão Thần quân để có thêm lực lượng giữ chùa. Điều đó thì ngay lão là nhân chứng, lão hòa thượng thúi không chối chứ?

Tri Ngô Năng cười mỉm dần đến một bộ. Bộ dạng của Tri hòa thượng thật đạo mạo ra vẻ một vị cao tăng luôn giữ giới điều Phật môn. Lão nhìn Lục Chi Thần Thâu, chấp tay nói :

- Bàn tăng vốn rất kính trọng lão thần râu và lúc nào cũng có ý tế độ lão vào Phật gia, không ngờ hôm nay bàn tăng thất vọng quá, thất vọng vì những lời sàm ngôn của lão thần râu.

Tri hòa thượng nhìn lại Đại Bi thiền sư :

- Sư huynh có thể tin được những lời của lão thần râu? Những lời của lão vừa nói ra, sư đệ liền tưởng đến những lời của Du Tăng sư huynh trước đây đã từng tấu với Phương trượng. Kể từ khi Phương trượng sư huynh giao trọng trách cho Du Tăng sư huynh cai quản Long Thiền tự cùng với đệ thì xảy ra biết bao nhiêu chuyện, nhưng phận làm sư đệ Tri Ngộ Năng đâu dám nói với sư huynh, Hôm nay mọi chuyện đã sáng tỏ và tên tiểu tăng phản thầy cũng đã nhận hết tất cả tội lỗi rồi, vị thí chủ này còn nói chỉ những lời xấu xa đó chứ.

Tri Ngộ Năng quay lại Lục Chi Thần Râu :

- Lão không sợ khi chết xuống Âm phủ, quỷ dữ sẽ đầy lão vào tầng Địa ngục thứ mười mà cắt lưỡi, xẻo thịt sao? Hãy rút lại những lời đó đi.

Đại Bi thiền sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Lão thần râu thí chủ đừng vì muốn che giấu tội lỗi của Lão Trình và Du Tăng sư đệ của bàn tăng mà nói cho sư đệ những điều trái tai đó. Bàn tăng đã hứa với tiểu hòa thượng Lão Trình sẽ không tước đạo hạnh của Du Tăng sư đệ rồi.

Lão Trình nhìn lên Đại Bi thiền sư rồi quay lại Lục Chi Thần Râu :

- Lão huynh, chuyện đã như vậy, đệ không chết không được. Đệ chết để bảo tồn danh dự của sư phụ. Sư phụ sẽ rất mãn nguyện với hành động của sư đệ. Lão đệ hãy buông đệ ra đi.

Lục Chi Thần Râu lắc đầu :

- Không... Lão đệ đừng làm thế.

Lục Chi Thần Râu ngẩng lên nhìn Đại Bi thiền sư :

- Phương trượng, những lời lão thần râu này nói đều là sự thật. Người ta nói lời thật thì không hay, dễ làm trái tai người khác, nhưng nếu lão thần râu này ngoa ngôn thì có chết bị đầy xuống mười tầng Địa ngục cũng không oán than và thậm chí ngay bây giờ lão thần râu này có thể mang tính mạng của mình ra bảo chứng những lời nói của lão.

Đại Bi thiền sư thở dài, nhìn Lục Chi Thần Râu lắc đầu :

- Lão thí chủ, bàn tăng rất hiểu tâm trạng của lão thí chủ. Thí chủ dù mang tiếng là tên trộm đạo trong giang hồ, nhưng ai lại chẳng có chữ tình. Thí chủ có tình bằng hữu với tiểu tăng Lão Trình, âu đó cũng là nghiệp quả của Du Tăng sư đệ, bàn tăng không trách thí chủ đâu. Xin thí chủ đừng xen vào công việc của Phật môn.

Đại Bi phương trượng thiền sư vừa nói xong, Lục Chi Thần Râu buông Lão Trình đứng lên. Lão ngửa mặt cười khanh khách. Tròng cười của lão như một lời ai oán, như tiếng rủa và chẳng khác nào những gáo nước lạnh tạt vào mặt những vị cao tăng Thiếu Lâm.

Lão Trình nhìn lão thần râu :

- Lão huynh cuồng tâm rồi à?

Lục Chi Thần Râu nhìn xuống Lão Trình :

- Lão đệ. Đúng... Lão huynh đang muốn điên lên đây. Tại sao người lại phải tự sát vì những người này chứ.

Lục Chi Thần Râu nhìn lại Đại Bi thiền sư :

- Phương trượng đại sư. Đại sư hãy suy nghĩ đi. Nếu như tiểu hòa thượng Lão Trình là kẻ bại hoại cấu kết với ma đạo giết sư phụ Du Tăng, phá chùa, phá giới thì sao khi Du Tăng đại sư bất y thụ nhận hình phạt đội lư hương trầm?

Lục Chi Thần Râu nhìn lướt qua các vị cao tăng Thiếu Lâm :

- Các vị cao tăng Thiếu Lâm ở đây có ai đạt được võ công Thiết Đầu Đà không? Hãy cho lão phụ thấy đi! Vì Lão Trình tôn sư trọng đạo, vì cái nghĩa lớn của Du Tăng, vì giới hạnh của Phật gia mà trở thành Thiết Đầu Đà. Ai trong các vị đủ bản lĩnh và có nghĩa như Lão Trình?

Lục Chi Thần Râu nhìn lại Đại Bi phương trượng :

- Lão thần râu có thể chết thế cho Lão Trình chứ không muốn Lão đệ của ta chết. Ta vì chữ tình một lẽ nhưng lão chỉ vì không muốn Thiếu Lâm, ngôi sao Bắc Đẩu của võ lâm mất đi một đóa hoa kỳ tài mà trăm năm Phật gia mới có được.

Những lời của lão thần râu khiến Tri hòa thượng sa sầm nét mặt. Lão thở hắt ra một tiếng.

Tuệ Tĩnh đại sư bước ra. Lão đại sư chấp tay xá Đại Bi thiền sư :

- Sư huynh... những lời của lão thần thâm quả cũng có lý có tình. Nếu như Lỗ Trình là kẻ bại hoại thì đâu có thể thụ học được đạo lý của Du Tăng sư huynh để trở thành Thiết Đầu Đà. Việc này quả có nhiều uẩn khúc, hãy gác lại để cho sư đệ cùng các vị trưởng lão trong Sám Hối đường đến Long Thiền tự, ắt sẽ biết rõ mọi việc.

Đại Bi thiền sư còn lưỡng lự thì Lục Chi Thần Thâu đã ôm quyền xá Tuệ Tĩnh :

- Lão thành khẩn nhờ đại sư và các vị cao tăng điều tra cho rõ đặng đừng kết tội oan cho Lỗ Trình lão đệ của lão.

Lục Chi Thần Thâu vừa dứt lời thì Khắc Thủy Phụng cùng Thất Độc thư sinh và Thường Luân cùng Ma Thần Cát Già, Tích Lịch Bang, Lâm Duyệt Tuyền kéo theo hơn hai mươi tên thuộc hạ nai nịt gọn gàng bước vào.

Khắc Thủy Phụng nhìn Lỗ Trình đang quỳ dưới sàn Sám Hối đường.

Nàng nhìn Lỗ Trình xong quay lên đối mặt với Đại Bi thiền sư :

- Bồn nương có thể làm nhân chứng cho Lỗ Trình tiểu tăng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Huyết Án U Linh Môn

Sự xuất hiện đột ngột của Khắc Thủy Phụng, không gian trong Sám Hối đường đang căng thẳng, thoáng xáo trộn hẳn lên. Đại Bi thiền sư rời chỗ ngồi bước ra đứng giáp mặt với Khắc Thủy Phụng. Đại sư vừa lần chuỗi hạt vừa lần chuỗi hạt vừa từ tốn nói :

- A di đà Phật. Nữ thí chủ là ai mà có thể làm chứng cho sự trong sạch của tiểu tăng Lỗ Trình?

- Đại sư muốn hỏi tôi là ai à? Tôi là kẻ còn lại duy nhất của U Linh môn.

Đôi chân mày bạc trắng của Đại Bi thiền sư cau hẳn lại :

- Nữ thí chủ là người còn lại duy nhất của U Linh môn?

- Không sai. Kẻ còn lại sau cùng này muốn buộc bảy đại môn phái phải trả món nợ thanh toán U Linh ngày trước.

Đại Bi thiền sư lim dim lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật. Oan trái... Oan trái...

Khắc Thủy Phụng mỉm cười, rồi nói :

- Thế nào là oan trái? Chẳng lẽ các người tự cho mình cái quyền thanh toán môn phái khác mà không cho người tra thanh toán lại các vị à? Thế thì bất công quá. Có vay thì phải có trả kia mà.

Khắc Thủy Phụng quay sang Thất Độc thư sinh :

- Chắc đại sư biết người này chứ?

Đại Bi thiền sư nhìn Thất Độc thư sinh trong khi gã tự trút chiếc mũ trùm đầu. Đại sư vừa thấy chân diện mục của Thất Độc thư sinh, buột miệng thốt :

- Thất Độc thư sinh!

Khắc Thủy Phụng nhìn đại sư cười mỉm :

- Đại sư vẫn nhớ đến vị pháp sư của Thủy Phụng thì chắc không quên vụ huyết án U Linh môn ngày trước?

- A di đà Phật. Quả thật bản tăng không ngờ những chuyện của quá khứ hôm nay có người nhắc đến.

- Làm sao ta không nhắc đến được, vụ huyết án đó trong kiếp này ta làm sao quên được.

Đại Bi thiền sư thờ dài :

- Khi huyết án U Linh môn xảy ra thì nữ thí chủ chắc không biết được tường tận.

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Ta không cần biết. Ta chỉ biết hắc bạch hai phái trên giang hồ đã liên kết mở ra huyết án tuyệt diệt U Linh môn.

Nàng hừ nhạt rồi nói tiếp :

- Các người miệng nói vì đại nghĩa vô lâm nhưng tâm thì muốn đoạt bảy ngọn thất kỳ, họa đồ đưa đến U Linh cung.

- A di đà Phật... nữ thí chủ đã sai rồi.

Khắc Thủy Phụng cau mày :

- Ta hiểu sai ư? Làm sao có chuyện đó được. Chính Thủy Phụng đã chứng kiến U Linh môn tan tác như bầy chim mất tổ. Cái cảnh máu chảy đầu rơi của U Linh môn thì sao ta có thể hiểu sai được.

Đại Bi thiền sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Lão đại sư nhìn thẳng vào mặt Khắc Thủy Phụng :

- Cho đến bây giờ nữ thí chủ cũng chỉ mới ngoài ba tuần trăng thì sao có thể hiểu hết mọi sự tình.

Thất Độc thư sinh nhìn Đại Bi thiền sư :

- Lão hòa thượng muốn nói đến chuyện Tử Hà Sa?

Đại Bi nhìn qua Thất Độc thư sinh :

- Không sai. Thất Độc thư sinh chắc am tường về vụ Tử Hà Sa?

- Rất am tường.

Khắc Thủy Phụng sa sầm mặt nhìn Thất Độc thư sinh :

- Vụ Tử Hà Sa là vụ gì?

Thất Độc thư sinh chấp tay sau lưng cất tiếng thật ôn tồn :

- Vương nương muốn biết à? Đáng lẽ vụ này bốn pháp sư không nói, nhưng lão hòa thượng đã nhắc đến thì ta sẽ nói cho mọi người cùng nghe cùng biết.

Khắc Thủy Phụng khản trương :

- Pháp sư hãy nói đi!

Thất Độc thư sinh nhìn Đại Bi thiền sư :

- U Linh môn có một tuyệt thức thần công vô cùng lợi hại, một khi người nào luyện thành thần công đó thì sẽ đạt đến cảnh giới kim cương bất hoại, có thể chiếm ngự chức vị Minh chủ Vô lâm.

Thất Độc thư sinh nheo mắt nhìn Đại Bi thiền sư :

- Nhưng muốn luyện thành U Linh Tàn Kiếm phải có cái tâm u linh A tỳ, mà muốn đạt đến cái tâm đó đòi hỏi phải có Tử Hà Sa.

Khắc Thủy Phụng mỉm cười :

- Kiếm Tử Hà Sa đâu khó khăn gì.

Thất Độc thư sinh lắc đầu :

- Tử Hà Sa để luyện U Linh Tàn Kiếm không phải là Tử Hà Sa bình thường, mà phải là Tử Hà Sa trong bụng thai phụ.

Khắc Thủy Phượng biến sắc, há hốc miệng :

- Vậy sao?

Nàng không giữ được bình thần nữa :

- Phải cần đến Tử Hà Sa trong bụng thai phụ. Nghĩa là... nghĩa là muốn có Tử Hà Sa để luyện U Linh Tàn Kiếm phải giết thai phụ để lấy thai nhi.

Thất Độc thư sinh bình thản gật đầu :

- Đúng như vậy. Nếu không có đủ hai mươi chiếc Tử Hà Sa để luyện thì đừng bao giờ vọng tưởng đến cảnh giới kim cương bất hoại có thể chiếm ngự chiếc ngai Minh chủ Võ lâm

Khắc Thủy Phượng lắc đầu :

- Không thể nào như vậy được. Quá tàn nhẫn, dù có luyện thành quỷ thần cũng không chứng giám.

Khắc Thủy Phượng quay lại Đại Bi thiền sư :

- Lão đại sư... chính vì U Linh Tàn Kiếm của U Linh môn mà hắc bạch hai phái đã tiêu diệt người U Linh.

Đại Bi thiền sư chấp tay :

- A di đà Phật. Những chuyện luyện U Linh Tàn Kiếm, Thất Độc thí chủ đã nói rõ. Nếu như lúc bấy giờ không xảy ra những vụ giết thai phụ man rợ thì đâu có huyết án U Linh, nhưng chính vì những vụ giết người man rợ đó mà hắc bạch hai phái mới liên kết thành toán U Linh môn.

Khắc Thủy Phượng biến sắc. Nàng quay ngoắt lại Thất Độc thư sinh :

- Đại pháp sư, sự thật có phải như vậy không?

Thất Độc thư sinh gật đầu :

- Lão đại sư nói rất đúng, nhưng rất tiếc chỉ đúng một phần.

Đại Bi thiền sư cau mày :

- Nghĩa là sao?

- Lúc bấy giờ ai cũng ngỡ Giáo chủ tu luyện U Linh Tàn Kiếm, nhưng thật ra đến ngay cả Giáo chủ U Linh cũng không dám tơ tưởng đến tuyệt công bá đạo đó.

Đại Bi thiền sư nghe Thất Độc thư sinh nói vội chấp tay, buột miệng nói :

- Thiện tai... Thiện tai.

Đại Bi thiền sư nghiêm giọng nói :

- Giáo chủ U Linh biết cách luyện U Linh Tàn Kiếm mà không luyện, có sao trên giang hồ xảy ra những vụ giết thai phụ khiến cho quần hào phần nộ tột cùng.

- Bốn pháp sư tạm thời chưa thể nói được.

Tất cả những lời đối đáp của Khắc Thủy Phượng và Thất Độc thư sinh nói với Đại Bi thiền sư đều lọt vào tai Thường Luân. Thường Luân không rời mắt khỏi Thất Độc thư sinh. Gã nghĩ thầm :

- Nếu Giáo chủ U Linh môn không luyện U Linh Tàn Kiếm thì đích thị kẻ luyện tà công bá đạo đó chính là người.

Khắc Thủy Phượng thờ dãi một tiếng nhìn lại Thất Độc thư sinh :

- Pháp sư biết người luyện U Linh Tàn Kiếm?

- Bốn pháp sư có thể biết cũng có thể không biết.

Khắc Thủy Phượng quay lại Đại Bi thiền sư :

- Giang hồ võ đoán cho là Giáo chủ U Linh luyện tà công bá đạo mới gây ra những vụ huyết án giết thai phụ trên giang hồ.

- A di đà Phật. Ai cũng nghĩ như vậy cả. Chính vì lẽ đó mà Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân và bốn bang hội đã hợp nhất thành trừ U Linh giáo.

Đại Bi thiền sư tay lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật. Khi sự việc xảy ra rồi bản tăng mới biết U Linh giáo chủ không có tà công bá đạo. Nhưng chuyện đã đi lỡ đã giết thì giết tận gốc.

Khắc Thủy Phụng nghiêng răng ken kết :

- Các người thật là quá đáng. Không điều tra tường tận đã đại khai sát giới làm cỏ tận gốc U Linh môn. Thế thì bây giờ các người tính xử trí sao đây?

Đại Bi thiền sư thở dài. Thất Độc thư sinh cười mỉm :

- Đã vay thì phải trả, lão hòa thượng có đồng ý với bốn pháp sư không?

Đại Bi thiền sư lần chuỗi hạt đưa mắt nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Nữ thí chủ tính đòi nợ như thế nào?

- Nợ máu thì phải trả bằng máu.

- A di đà Phật... oan trái... oan trái.

Thất Độc thư sinh nhún vai :

- Chẳng oan trái gì đâu.

Đại Bi thiền sư thở dài nhìn Khắc Thủy Phụng nói :

- Trước đây, Thiếu Lâm đã cùng các đại phái khác mở đại sát tuyệt diệt U Linh. Tất cả những việc đó đều do các vị Chứng môn chủ trương hành sự. Bây giờ nữ thí chủ muốn đòi lại món nợ máu đó, bản tăng thay cho các vị trưởng tăng Thiếu Lâm mà trả lại cho nữ thí chủ.

Khắc Thủy Phụng nghiêm mặt nhìn Đại Bi thiền sư :

- Vây cũng được. Khắc Thủy Phụng không phải hạng người thích giết người như các vị tự nhận là chính nghĩa.

Nàng vừa nói vừa dần đến một bước. Ngọc thủ dựng ngang ngực toan thi triển trào chụp xuống đầu Đại Bi thiền sư. Đại sư Tuệ Tĩnh đầu thế để cho Phụng trượng Thiếu Lâm chết dễ dàng như vậy được, nên khi Khắc Thủy Phụng dựng trào thì đại sư lướt đến toan không chế hồ khẩu của nàng. Tuệ Tĩnh đã nhanh nhưng Thất Độc thư sinh còn nhanh hơn. Thất Độc thư sinh vừa thấy Tuệ Tĩnh nhích động thân pháp liền tròng bộ chặn ngang Đại Bi thiền sư lần Khắc Thủy Phụng. Trong tình thế cấp bách, Tuệ Tĩnh đại sư liền biến trào thành chưởng, vận dụng đúng mười hai thành chân nguyên thuần dương quát đạo kinh di sơn phá đỉnh thẳng vào Thất Độc thư sinh. Đạo kinh mãnh liệt đó có thể san bằng cả một ngọn đồi, thế mà Thất Độc thư sinh vẫn như chẳng hề biết, bình nhiên hứng trọn đạo chưởng giáng long của đại sư Tuệ Tĩnh.

- Ầm..

Không ai có thể tin được vào mắt mình khi thấy Thất Độc thư sinh dù hứng trọn đạo chưởng giáng long của đại sư Tuệ Tĩnh, thế mà vẫn đứng vững như pho tượng kim cương chẳng có chút hề hấn gì. Ngược lại đại sư Tuệ Tĩnh thì thối lui ba bộ, song thủ buông thông, mặt mày biến sắc. Thất Độc thư sinh nhìn đại sư Tuệ Tĩnh :

- Lão hòa thượng muốn về Tây Thiên hay sao mà dám cản trở Vương nương?

Đại Bi thiền sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Đại sư nhìn lại các vị cao tăng Thiếu Lâm :

- Các sư đệ đừng xen vào chuyện này. Trong Phật ngôn có câu: “Sắc thực tại không, không thực tại không”. Trên cõi nhân gian này chẳng có gì là của ta cả. Cái thể xác của ta cũng là không mà thôi.

Đại Bi thiền sư quay lại Khắc Thủy Phụng :

- Nữ thí chủ cứ hành sự với bản tăng.

Đại sư vừa dứt lời thì Lỗ Trình bất thần dụng Di Hình cước pháp lòn qua Thất Độc thư sinh, chỉ trong chớp mắt ngoài sự tưởng tượng của mọi người, chỉ pháp của Lỗ Trình đã đặt vào yết hầu của Khắc Thủy Phụng.

Đại Bi thiền sư cau mày :

- Tiểu tăng Lỗ Trình, người định làm gì nữ thí chủ?

Lỗ Trình nghiêm mặt :

- Phương trượng... Lỗ Trình không thể để Phương trượng viên tịch trong lúc này.

Mọi người có mặt tại Sám Hối đường thoáng sững sờ trước hành động của Lỗ Trình. Khắc Thủy Phụng thì cau mày, hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Tiểu hòa thượng... nếu không có bốn nương thì những vị cao tăng của Thiếu Lâm đã ăn thịt người rồi.

Lỗ Trình lắc đầu :

- Vương nương chỉ nằm mơ thôi. Ở Phật môn không bao giờ lấy chuyện giết người làm cứu cánh, nếu Lỗ Trình bị các vị sư thúc trị tội, tất Lỗ Trình đã có tội.

- Thế tiểu tăng tính làm gì ta bây giờ?

- Tiểu tăng rất tin vào lời nói của Vương nương.

Khắc Thủy Phụng nhướn mày :

- Tiểu hòa thượng muốn ta nói gì?

- Vương nương chỉ cần nói với mọi người sẽ lấy mạng Lỗ Trình thay cho Phương trượng đại sư.

- Mạng người mà có thể thế cho Đại Bi thiền sư sao? Nếu tiểu hòa thượng trụ trì chùa Thiếu Lâm thì được đó, nhưng rất tiếc tiểu hòa thượng lại là tội đồ của Thiếu Lâm. Tiểu hòa thượng suy nghĩ lại đi, nếu như những lão hòa thượng đây chết hết thì có phải người được sống và biết đâu còn làm chủ cả tòa Thiếu Lâm cổ tự danh tiếng trên giang hồ nữa.

Lỗ Trình lắc đầu :

- Đa tạ Vương nương đã chỉ giáo, nhưng Lỗ Trình quả là không có ý đó. Còn xét về mạng, Vương nương nói đúng, Lỗ Trình làm gì so sánh với Phương trượng đại sư, nhưng có thể sánh ngang với Vương nương. Vương nương biết vì sao không?

- Vì sao?

- Bởi tiểu tăng chỉ cần nhả chỉ khí thì mạng của Vương nương mất ngay lập tức.

- Người nói có lý.

Khắc Thủy Phụng mỉm cười nhìn Lỗ Trình nói :

- Thôi được, ta đồng ý với tiểu hòa thượng vậy. Nhưng cái ngày ta hành xác người phải có mặt các vị cao tăng Thiếu Lâm.

- A di đà Phật. Đa tạ Vương nương đã vì tiểu tăng.

Lỗ Trình hạ tay xuống :

- Vương nương cứ bấm vào tiểu tăng.

Khắc Thủy Phụng nheo mày :

- Ngay bây giờ à?

- Lúc nào cũng được.

Khắc Thủy Phụng bật cười khanh khách. Nàng cắt ngang tràng cười trong như tiếng ngọc lưu ly khua vào nhau :

- Ta không hành xử tiểu hòa thượng lúc này đâu.

Nàng chấp tay sau lưng đến trước mặt Đại Bi thiền sư :

- Các vị hòa thượng đã thấy tất cả rồi. Đứng con trăng sau bốn nương sẽ trừng phạt tiểu hòa thượng Lỗ Trình trước mặt các người. Dù y chẳng có chức vị cao trọng gì trong Phật môn nhưng lại là đóa kỳ hoa của Phật môn đó. Y thay Phương trượng đại sư cũng xứng đáng lắm.

Lục Chi Thần Thâu toan lướt tới, nhưng Lỗ Trình đã trừng mắt. Lục Chi Thần Thâu bối rối. Lỗ Trình quay lại các vị cao tăng Thiếu Lâm, rồi sụp quỳ lạy :

- Con xuất thân từ Phật môn, vì không giữ giới quy của Phật gia, xin các vị sư thúc cho con được một lần chuộc tội.

Lời nói chân thành của tiểu tăng Lỗ Trình khiến những vị cao tăng Thiếu Lâm chỉ biết bậm môi cúi đầu. Tiểu hòa thượng Lỗ Trình lạy xong đứng lên :

- Tiểu tăng sẽ theo Vương nương.

Khắc Thủy Phụng nhìn Đại Bi thiền sư :

- Ta rất tiếc cho Thiếu Lâm đã đánh mất một đóa kỳ hoa trăm năm chỉ nở một lần.

Đại Bi thiền sư lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật.

Khắc Thủy Phụng truyền tâm nhập mật nói :

- Nếu đến ngày đó đại sư muốn đến hay không cũng được.

- A di đà Phật.

Khắc Thủy Phụng mỉm cười. Nàng biết rằng trong lòng các vị cao tăng Thiếu Lâm đang có những con bão lòng mà không thể nói ra được. Khắc Thủy Phụng nhìn lại Thất Độc thư sinh :

- Pháp sư, chúng ta trở về chứ?

Thất Độc thư sinh gật đầu. Y quay sang hướng mắt về phía Tri Ngô Năng, cất tiếng ồm ồm thật khe khát :

- Tri hòa thượng ở lại Thiếu Lâm hay về cùng với Vương nương và ta?

Tri Ngô Năng bước ra khỏi hàng các vị cao tăng Thiếu Lâm :

- Bản tăng ở lại Thiếu Lâm cũng chẳng làm gì được nữa.

Tuệ Tĩnh đại sư cau mày :

- Người... người...

Tri Ngô Năng nhìn Tuệ Tĩnh đại sư mỉm cười :

- Tri Ngô Năng không có duyên với Phật môn.

- Người... người...

Tuệ Tĩnh giận quá không nói được nên lời. Trong khi Tri Ngô Năng bình thân cởi bỏ tăng bào quẳng xuống sàn gạch.

- Cái gì của Phật gia, Tri mỗ gọi lại cho Phật gia. Nếu sau này các vị có muốn Tri mỗ đảm đương chức trách Phương trượng Thiếu Lâm thì cứ đến gặp Vương nương. Vương nương sẽ cho Tri mỗ đến thọ nhận ngôi cô tự này.

Những lời lẽ của Tri Ngô Năng chẳng khác nào những gáo dầu sôi hắt thẳng vào mặt các vị cao tăng Thiếu Lâm khiến cho họ thẹn đến chín mặt. Đại sư Tuệ Tĩnh không dẫn được con giận sôi tâm toan động thủ quất một chưởng giết chết Tri Ngô Năng nhưng Đại Bi thiền sư đã lên tiếng :

- Tri thí chủ không có duyên với Phật, xin cứ đi.

Khắc Thủy Phụng cười khẩy nhìn Đại Bi thiền sư :

- Muốn đến với Phật môn phải là người có tâm nhưng rất tiếc các vị cao tăng có mắt cũng như mù, chẳng nhận ra cái tâm trong kẻ hành giả.

Khắc Thủy Phụng nói xong chắp tay sau lưng thả bước ra cửa Sám Hối đường. Tất nhiên theo sau nàng là tiểu hòa thượng Lỗ Trình. Lão thần châu lưỡng lự một lúc rồi băng mình theo đoàn người của Khắc Thủy Phụng. Lão vừa trở khinh thuật vừa nói :

- Cho lão theo với. Lỗ Trình đi đâu lão theo đó. Y xuống Âm phủ hay tới Tây thiên, Lục Chi Thần Thâu cũng theo.

Sám Hối đường trở lại về tĩnh lặng nhưng trong sự im lặng này có phần nặng nề tịch mịch. Tất cả các vị cao tăng Thiếu Lâm đang tự vấn mình.

- Boong... boong... boong...

Tiếng chuông ngân càng khiến cho các vị cao tăng Thiếu Lâm thêm trầm mặc. Bất giác mọi người cùng nhìn về bộ tăng bào của Tri Ngô Năng. Tuệ Tĩnh đại sư lắc đầu, thở dài ngao ngán. Đại Bi thiền sư bước lại bên Tuệ Tĩnh đại sư :

- Sư đệ.

- Phương trượng có điều chi chi dạy?

Đại Bi thiên sư nhìn Tuệ Tĩnh đại sư :

- Sư huynh muốn đệ đảm đương chức trách Phương trượng Thiếu Lâm tự.

- Sư huynh.

Đại Bi thiên sư lần chuỗi hạt :

- Đừng ngăn sư huynh nói. Việc thứ hai sư huynh giao cho đệ là bồi dưỡng đạo hạnh cho Lỗ Trình tiểu tăng. Khắc Thủy Phụng thí chủ nói đúng, sư đệ đừng để Phật môn mất đóa kỳ hoa trăm năm nở một lần đó.

Đại Bi thiên sư nói xong, khi Tuệ Tĩnh đại sư toan mở miệng hỏi thì thiên sư đã khoát tay không cho nói. Người quay lưng, tay lần chuỗi hạt vừa đi ra cửa vừa nói :

- Thế xác ta là không, cõi nhân gian này cũng là không...

Đại Bi thiên sư ra khỏi Sám Hối đường, tiến thẳng ra ngoài cửa tam quan cùng lúc những tiếng chuông chiều ngân lên trên ngôi chánh điện tòa cổ tự.

- Boong... boong... boong...

Tiếng chuông vang lên rồi từ từ chìm vào cõi thiền tu tĩnh lặng và bóng của Đại Bi thiên sư cũng mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lỡ Một Bước Đi

Thường Luân từ bên ngoài bước vào Đại Hồng bảo điện, vừa xá Khắc Thủy Phụng vừa nói :

- Khấu kiến Vương nương.

Khắc Thủy Phụng gật đầu. Nàng chỉ chiếc đôn trước mặt mình :

- Thường sứ giả ngồi xuống đi.

- Tạ ơn Vương nương.

Thường Luân vừa an tọa, Khắc Thủy Phụng đã bước xuống ngai, đến bên gối :

- Chuyện bốn nương giao cho sứ giả làm được chưa? Nếu lần này Thường sứ giả không làm tròn phận sự như lần trước người biết phải xử như thế nào rồi chứ?

- Thuộc hạ biết.

- Thế Thường sứ giả đã biết về tung tích của Hàn Quân Đạt chưa?

- Khái bẩm Vương nương, thuộc hạ truy ra tung tích của Hàn Quân Đạt Bạch Hạc Tiên Tử.

Khắc Thủy Phụng khăn trương hơn lên :

- Quân Đạt đang ở đâu?

Thường Luân nhìn nàng :

- Vương nương thứ tội.

Khắc Thủy Phụng cau mày :

- Sứ giả tính giờ trò gì nữa đây?

- Thuộc hạ đã tận tâm tận lực vì vương nưong. Nếu có bị Vương nưong hành xử như thế nào cũng không oán hận.

Khắc Thủy Phụng khoát tay cắt ngang lời Thường Luân :

- Ta chỉ muốn biết Quân Đạt đang ở đâu mà thôi.

- Chính vì Quân Đạt mà Thường Luân đắc tội với Vương nưong.

- Ngươi đừng mất thời gian nữa, hãy nói rõ ra đi. Nếu như ngươi không làm tròn trọng trách như lần rồi thì đừng trách bôn nưong.

Thường Luân bối rối hẳn lên :

- Khởi bẩm Vương nưong, thuộc hạ được Vương nưong giao trọng trách truy tìm hành tung của Quân Đạt. Thuộc hạ đã biết được Quân Đạt và Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm hiện tại ở Phong Ma sơn.

Khắc Thủy Phụng cau mày :

- Phong Ma sơn? Sao lại ở Phong Ma sơn? Đó là lãnh địa của lão Phong Tinh Cổ Thi mà.

- Bẩm Vương nưong, đúng như vậy. Hàn Quân Đạt đã liên kết với Phong Tinh Cổ Thi để chống lại chúng ta.

Khắc Thủy Phụng hừ nhạt một tiếng nói :

- Có thật vậy không?

- Thuộc hạ không dám nói gian. Thuộc hạ ngại gặp Phong Tinh Cổ Thi, nhưng đã diện kiến với Hàn công tử.

Khắc Thủy Phụng nhìn thẳng vào mắt Thường Luân :

- Ngươi đã gặp Hàn Quân Đạt?

- Thuộc hạ đã gặp người và cũng đã truyền đạt những lời của Vương nưong đến với Hàn công tử.

- Thế Quân Đạt đã nói gì với ngươi?

Thường Luân quỳ một chân xuống sàn đá, mắt nhìn xuống đất :

- Thuộc hạ đáng tội chết.

- Ngươi nói đi, sao lại lúng túng như vậy?

- Vương nưong miễn cho thuộc hạ phải nói những lời của Hàn công tử Khắc Thủy Phụng gần giọng :

- Ta muốn nghe sao ngươi lại không muốn nói?

Thường Luân ngẩng lên :

- Hàn công tử... Hàn công tử... cho Vương nưong là... là...

Khắc Thủy Phụng cướp lời gã :

- Y cho ta là một dâm nữ chứ gì?

- Thuộc hạ không dám nói.

Khắc Thủy Phụng thờ dài một tiếng :

- Quân Đạt còn nói gì nữa không?

- Hàn công tử nói lại với thuộc hạ nếu Vương nưong có muốn gặp người thì hãy cùng với Thất Độc pháp sư đến Phong Ma sơn.

Thường Luân lắp lửng nói tiếp :

- Vương nưong, thuộc hạ nghĩ Vương nưong không nên đến Phong Ma sơn, bọn Quân Đạt sẽ tương kế tựu kế mà hại đến Vương nưong.

Khắc Thủy Phụng cau mày :

- Hừ... Giang hồ Trung Nguyên đã thuộc về Thủy Phụng rồi, đâu còn chỗ nào có thể cầm chân hay ngoài tầm tay của ta được. Phong Ma sơn chỉ là một ngọn núi nhỏ của Phong Tinh lão ma thì đâu cần được chân ta.

Khắc Thủy Phụng chấp tay sau lưng. Nàng hướng mắt nhìn ra ngoài :

- Cho đòi pháp sư.

Khắc Thủy Phụng nhìn lại Thường Luân :

- Thường sư giả sẽ đi cùng ta và pháp sư?
- Vương nương ra lệnh, thuộc hạ không dám cãi.

Khắc Thủy Phụng mỉm cười. Nàng vừa gật đầu vừa nói :

- Nếu như bốn Vương nương bắt người phải làm nhục Bạch Hạc Tiên Từ Tuyết Trâm trước mặt Quân Đạt, người có thực hiện mệnh lệnh của ta không?
- Thuộc hạ không dám cãi lệnh Vương nương.
- Tốt lắm!

Thất Độc thư sinh bước vào. Lão nhìn Khắc Thủy Phụng nói :

- Vương nương cho đòi bốn pháp sư đến có chuyện gì?

Khắc Thủy Phụng khoanh tay trước ngực :

- Bốn Vương nương muốn pháp sư cùng đi với bốn Vương nương một chuyến tới Phong Ma sơn.

Thất Độc thư sinh cau mày :

- Đến Phong Ma sơn. Vương nương có nhã hứng đến vấn an lão Phong Tinh Cổ Thi?

Khắc Thủy Phụng lắc đầu :

- Không phải vấn an lão ma đầu đó mà muốn nhìn mặt những kẻ dám chống lại chúng ta.
- Lão Phong Tinh Cổ Thi dám chống lại chúng ta à?
- Ngoài lão ra còn có Bạch Hạc Tiên Từ và Hàn Quân Đạt.

Thất Độc thư sinh nhăn mặt :

- Có cả Hàn Quân Đạt nữa ư?

Lão thờ ắt ra rồi nói :

- Những kẻ đó thật là ngông cuồng.
- Quân Đạt muốn bốn nương và pháp sư đến đó.
- Hàn Quân Đạt muốn thách thức lão phu ư? Được, bốn pháp sư và Vương nương cùng đến đó.

Khắc Thủy Phụng quay lại nhìn Thường Luân :

- Thường sư giả chuẩn bị kiệu. Chúng ta lên đường ngay bây giờ.

Thường Luân đồng dạc nói lớn :

- Tuân lệnh Vương nương!

* * * * *

Đứng với cái danh Phong Ma sơn. Mặc dù còn cách Phong Ma sơn non ba dặm thế mà Khắc Thủy Phụng vẫn nghe được tiếng gió gầm rú từ trên Phong Ma vọng xuống. Tiếng rì rào của gió chẳng khác nào những lời than oán của các vong hồn khiến Khắc Thủy Phụng phải nheo mày.

Thường Luân ra hiệu ngừng kiệu. Bốn ả thị nữ hạ kiệu xuống. Khắc Thủy Phụng vén rèm nhìn Thường Luân hỏi :

- Sao Thường sứ giả lại dừng kiệu ở đây?
- Vương nương có nghe những âm thanh kia không?

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Có.
- Thuộc hạ sợ những tiếng gió ma khiến Vương nương bất an mà thôi.

Khắc Thủy Phụng liếc nhìn Thất Độc thư sinh :

- Pháp sư cảm nhận thế nào?

Thất Độc thư sinh ngửa mặt cười sằng sặc. Lão cất tràng cười đó, trịnh trọng nói :

- Vương nương thì có thể bất an với những tiếng gió ai oán nhưng bốn pháp sư thì không. Hay Vương nương ở đây để bốn pháp tướng một mình lên Phong Ma sơn đưa Hàn Quân Đạt và Phong Tinh Cổ Thi xuống để Vương nương trị tội?

Khắc Thủy Phụng nhún vai lắc đầu :

- Bốn Vương nương muốn lên đó. Pháp tướng có cảm nhận như vậy thì Thủy Phụng an tâm rồi.

Thường Luân xen vào :

- Bẩm Vương nương, những tiếng gió rù rì kia chẳng có gì đáng sợ cả. Những tiếng gió đó vốn do những hang động, ngõ ngách trên Phong Ma sơn tạo thành, chính vì thế mà nó có tên là Phong Ma sơn.
- Người biết như thế sao lại dừng kiệu ở đây?
- Thuộc hạ muốn trấn an Vương nương.
- Người cúc cung tận tụy với bốn Vương nương quá đó.

Khắc Thủy Phụng hạ rèm xuống. Thường Luân thờ dài một tiếng :

- Khởi kiệu!

Bốn ả thị nữ lại khiêng kiệu thoăn thoắt bước đi. Chẳng bao lâu tất cả mọi người đã đến chân núi Phong Ma. Khắc Thủy Phụng bước xuống kiệu, tiến lại bên Thường Luân :

- Không có đường lên, chắc phải có mật đạo.
- Bẩm Vương nương đúng như vậy.
- Mật đạo đó đâu?

Thường Luân tiến thẳng đến một bụi tre gai gần đó. Gai qua quen thuộc ngọn Phong Ma sơn này. Thường Luân trở ra thì bụi tre đã tách ra làm hai để lộ một con đường trải đá tảng dẫn vào một cửa hang. Thường Luân vừa đến bên Khắc Thủy Phụng thì từ trong cửa hang tối om kia hai gã đại hán lực lưỡng lao ra. Trên tay hai người đó là hai cây rìu của bọn tiểu phu đồn củi. Thường Luân không một chút chậm trễ, quay ngoắt lại đồng thời dựng song thủ tổng ra đạo kinh Hải Nộ Cuồng Phong với tất cả nội lực vốn có.

- Àm..

Hai gã đại hán cầm rìu tiểu phu chẳng khác nào hai chiếc lá khô bị lốc dữ cuốn đi. Cả hai cùng cắm đầu vào vách đá.

- Bụp... Bụp...

Đầu của hai người đó vỡ toang như những quả dưa bị đập nát để nhận một cái chết thảm thê. Thường Luân hạ thủ hai gã kia xong quay lại Khắc Thủy Phụng :

- Thuộc hạ ra tay giết người chỉ vì sự an nguy của Vương nương.

Thất Độc thư sinh nhếch mép lắc đầu :

- Đúng là một lũ nhãi nhép mà dám chống lại Vương nương và bốn pháp vương.

Thường Luân nhìn lại Thất Độc thư sinh :

- Pháp sư. Thuộc nhân nghĩ bên trong có sự mai phục của địch nhân, để cho thuộc nhân vào trước.

Khắc Thủy Phượng lắc đầu :

- Không cần. Để ta coi Quân Đạt và Bạch Hạc Tiên Tử có mẹo hay gì không.

Thất Độc thư sinh gật đầu. Khắc Thủy Phượng liền cùng Thất Độc thư sinh và Thường Luân tiến thẳng vào trong cửa hang. Vào trong rồi Khắc Thủy Phượng mới nhận ra sự biến hóa của Phong Ma sơn. Bên trong là những ngõ ngách đan chéo vào nhau, nếu không có Thường Luân e rằng khó mà định được lối nào là lối đi. Thình thoảng Khắc Thủy Phượng và Thất Độc thư sinh lại thấy trên vách đá treo những chiếc mặt nạ quái gở, trên những chiếc mặt nạ đó đều có dính một ngọn bạch lạp cháy leo lét.

- Rằm...

Một bức vách đá sập xuống chắn ngang sau lưng ba người khi Thường Luân vừa chạm tay vào một gờ đá. Gã quay ngoắt lại :

- Vương nương...

Thất Độc thư sinh cũng trang trọng hẳn lên, nhưng lão ta vẫn giữ vẻ bình thản nói với Thường Luân :

- Đã vào thì cứ tiến.

- Thuộc nhân tuân lệnh!

Ba người đến một gian hàm ếch có tám cánh cửa vòm cung khiến liên tường đến một lò bát quái luyện đan khổng lồ. Thất Độc thư sinh nhìn quanh. Trên mặt lão thoảng một chút lưỡng lự :

- Vương nương, chúng ta nên quay trở ra.

Thường Luân nghiêm mặt nói :

- Pháp sư nói rất đúng. Vương nương chúng ta không nên tiến vào nữa.

Khắc Thủy Phượng thở dài một tiếng, lớn tiếng nói :

- Quân Đạt có nghe Thủy Phượng nói không?

Lời còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì một chiếc bóng trắng lướt qua một ô cửa vòm cung. Thường Luân quát lớn :

- Quân Đạt, dừng lại!

Gã vừa nói vừa trở khinh thân bằng luôn vào cánh cửa vòm cung đó. Khắc Thủy Phượng nghe Thường Luân quát vậy cũng trở khinh thuật rượt theo. Thất Độc thư sinh cảnh báo nàng :

- Vương nương coi chừng!

- Rằm...

Khắc Thủy Phượng vừa chạy đến ô cửa vòm cung thì một cánh cửa đá sập xuống chặn ngang trước mặt nàng. Thất Độc thư sinh vội nói :

- Vương nương, không xong rồi.

Khắc Thủy Phượng quay ngoắt lại thì Thất Độc thư sinh đã đến bên nàng :

- Chúng ta ra ngoài thôi.

Hai người vừa động thân toan quay trở ra thì những cánh cửa đá thi nhau đóng sập xuống. Chỉ trong một khoảnh khắc chớp mắt, Thất Độc thư sinh lẫn Khắc Thủy Phượng đã lọt thỏm vào một gian nhà đá hình bát quái. Tiếng cười khanh khách của Thường Luân cất lên từ tám hướng dội thẳng vào thính nhĩ hai người. Thất Độc thư sinh cau mày :

- Bỏ pháp tướng đoán không lầm thì đây là cái bẫy của người.

Thất Độc thư sinh vừa nói vừa vận công song chưởng vỗ thẳng vào một cánh cửa đá chắn ngang.

- Ầm...

Cả gian thạch ngục bát quái rung chuyển dữ dội. Chương kinh kinh hồn của Thất Độc thư sinh khiến cánh cửa đá rạn nứt. Thất Độc thư sinh cười mỉm,

nói :

- Thường Luân, ngươi tưởng những cánh cửa đá này có thể nhốt được bốn pháp tướng sao?

Thất Độc thư sinh vừa nói vừa tổng thêm một chương nữa vào cánh cửa đá.

- Âm..

Cánh cửa đá vững chắc như thế mà Thất Độc thư sinh chỉ dụng hai lần phát chương đã phá nát. Thất Độc thư sinh mặt tràn vẻ tự đắc. Lão cương cường nói :

- Lão sẽ phá nát cả gian nhà đá hình bát quái này để truy ngươi đến cõi A tỳ.

Thất Độc thư sinh và Khắc Thủy Phụng vừa toan lướt qua ô cửa vòm cung thì hàng loạt những tia lửa độc ào ào phà vào trong gian nhà đá hình bát quái. Thất Độc thư sinh lạng người qua đứng chắn trước mặt Khắc Thủy Phụng làm một đờ lấy ngọn lửa độc cho nàng.

Lửa độc trùm lên người Thất Độc thư sinh, đốt cháy cả râu tóc lẫn trang phục của lão.

Dù không muốn, Khắc Thủy Phụng cũng lùi lại bốn bộ. Mặc dù bị lửa phủ lên người, nhưng Thất Độc thư sinh chẳng hề hấn gì, và chẳng lão chỉ bị cháy y phục và râu tóc mà thôi.

Tiếng Thường Luân cất lên :

- Quả đúng như ta đoán, bốn pháp sư đã luyện thành U Linh Tàn Kiếp, thân thể trở thành kim cương bất hoại.

Ngọn lửa độc được gió phong ma hỗ trợ càng lồng lộng thổi vào gian ngục đá hình bát quái. Với Thất Độc thư sinh thì không hề hấn gì, nhưng Khắc Thủy Phụng thì khác. Nàng đâu có thần công U Linh Tàn Kiếp như Thất Độc thư sinh nên đã ho sặc sụa. Thất Độc thư sinh lạng người đến bên nàng. Lão hét lớn :

- Thường Luân. Ngươi muốn gì nói đi rồi cắt ngay ngọn lửa độc lập tức. Nếu Thủy Phụng có mệnh hệ gì bốn pháp tướng không để cho ngươi yên đâu.

Thất Độc thư sinh vừa dứt lời thì một cánh cửa đá sau lưng hai người được rút lên.

Thất Độc thư sinh cấp lấy Khắc Thủy Phụng lướt qua ô cửa vòm cung đó. Hai người lọt vào một gian thạch ngục khác. Trong thạch ngục này có những cặp tượng đá nam nữ được tạc trong những tư thế ái ân. Mặc dù vừa thoát khỏi ngọn lửa độc nhưng khi chạm nhãn vào những cặp tượng đá này ngay cả Khắc Thủy Phụng cũng phải thẹn mặt. Thất Độc thư sinh thì buột miệng nói :

- Đề tiện!

Thất Độc thư sinh vừa nói vừa thuận tay tổng luôn một đạo chương kinh đánh nát một cặp tượng đá cùng lúc cánh cửa đá cũng sập xuống. Thường Luân lại cất lên tràng cười ngạo nghễ. Gã cất tràng tiểu ngạo cuồng nhiệt đó rồi nói :

- Vương nương thấy gian nhà này hợp với Vương nương chứ?

Khắc Thủy Phụng thờ hắt ra một tiếng :

- Thường Luân. Ngươi đưa bốn Vương nương và pháp sư vào đây để làm gì?

Trong lúc Khắc Thủy Phụng nói thì Thất Độc thư sinh toan phát tác chương kinh hủy hết những cặp tượng đá. Thường Luân nghiêm giọng nói :

- Vương nương hãy lệnh cho lão pháp tướng dừng tay lại đi. Nếu lão còn phá hoại những kiệt tác của sư phụ Phong Tĩnh Cổ Thi thì hối không kịp đó. May mắn cho lão ma là pho tượng lão vừa phá không phải là cơ quan khởi động hỏa pháo, nếu không dừng tay hủy hoại thì dù lão có luyện được U Linh Tàn Kiếp cũng mãi mãi vùi dưới ngọn Phong Ma sơn này.

Giọng của Gian Thiên cất lên :

- Thường công tử nói đúng đó. Thất Độc thư sinh và Khắc cô nương hãy nghe theo lời Thường công tử đi.

Khắc Thủy Phụng cau mày :

- Có cả Gian Thiên nhúng tay vào âm mưu của Thường Luân nữa à?

- Nếu Gian mỗ không nhúng tay vào thì làm sao có hỏa pháo để tạo ra những gian phòng đá này chứ.

Khắc Thủy Phụng gằn giọng nói :

- Gian thiếu hiệp muốn gì?

Gian Thiên cười khẩy, ôn tồn nói :

- Dẫn dụ được Khắc cô nương vào trong mê cung này quả là khó khăn lắm mới được. Huống chi lão phu đã bỏ biết bao tâm huyết chẳng lẽ chỉ để giam cô nương và Thất Độc lão quý thôi sao? Ý muốn của lão phu Thường công tử sẽ nói cho Khắc cô nương biết.

Thất Độc thư sinh nghiêng răng ken két. Gian Thiên nói tiếp :

- Gian mỗ tiếc cho Thất Độc thư sinh lão quý, một thân võ công cái thể mà lại cục cung tận tụy một ả Khắc Thủy Phụng, khiến Gian mỗ thất mất vô cùng. Phải chăng giữa hai người đã có tình với nhau?

Gian Thiên cười khẩy nói tiếp :

- Gian mỗ nói có đúng không nào?

Thất Độc thư sinh gằn giọng :

- Im mồm!

- Thất Độc lão quý làm gì hù dọa Gian mỗ được nữa. Bây giờ là lúc Gian mỗ làm chủ hai người chứ không phải hai người làm chủ ta đâu.

Gian thiên gằn giọng nói :

- Thất Độc lão quý, nếu như lão có tình với Khắc Thủy Phụng thì lão ôm hận là được rồi đó, bởi nàng đâu có nghĩ gì đến người mà chỉ tơ tưởng đến gã Hân Quân Đạt mà thôi.

Thất Độc thư sinh gằn giọng :

- Gian Thiên hãy câm cái miệng thói của ngươi lại.

- Lão quý không tin Gian mỗ thì cứ hỏi Khắc Thủy Phụng vương nương.

Thất Độc thư sinh nghiêm giọng :

- Thật ra lão và Thường Luân muốn gì?

Thường Luân cười khẩy, rồi nói :

- Thất Độc pháp tướng có thể biết được mà.

- Bỏn pháp tướng muốn tự các ngươi nói ra.

Giọng của Gian Thiên cất lên :

- Chỉ cần tướng pháp nói ra khẩu quyết luyện U Linh Tàn Kiếp thì lão và Khắc cô nương có thể ra khỏi chốn này lành lặn.

Thất Độc thư sinh hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Các ngươi chưa nói ta cũng có thể đoán được.

- Vậy pháp tướng có thể cho Gian mỗ và Thường công tử biết được không?

Thất Độc thư sinh suy nghĩ một lúc rồi đồng dục nói lớn :

- Vì sự an nguy của Khắc Thủy Phụng, lão đồng ý nói khẩu quyết cho hai ngươi biết.

- Gian mỗ thành khẩn tạ lão pháp tướng. Sau này đại sự thành công nhất định Gian mỗ không quên pháp tướng và Khắc cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cái Họa Của Kẻ Tham

Thường Luân ghi lại toàn bộ khẩu quyết luyện U Linh Tàn Kiếp. Gã cung kính trao tờ khẩu quyết đó cho Gian Thiên kỳ hiệp :

- Văn bối cung kính trao khẩu quyết thần công lại cho tiền bối.

Đôi mắt hau háu của Gian Thiên ánh lên cái nhìn nghi ngại, lão hỏi ngược lại Thường Luân :

- Thường công tử không muốn luyện thần công cái thế này sao?

Thường Luân cười mỉm, ôn nhu nói :

- Nếu văn bối nói không ắt tiền bối không tin, nhưng sự thật văn bối chẳng muốn luyện thần công này.

- Thế sao công tử lại bỏ bao tâm huyết để rồi tặng không cho lão phu?

- Cái điều văn bối muốn, tiền bối có thể đoán được.

- Công tử muốn gì?

Thường Luân nhìn thẳng vào mắt Gian Thiên :

- Chỉ cần tiền bối nhận Thường Luân này làm hiền tế thì dù Thường Luân có tan thân nát thịt vì người cũng không hề oán trách.

Gian Thiên ngửa mặt cười khanh khách. Lão cất tràng tiếu ngạo đó, vỗ vai Thường Luân :

- Sao Thường Luân công tử không nói sớm với lão phu?

Lão xoa vai Thường Luân :

- Ngọc Lan được một vị tướng công như Thường công tử thì lão đây quả là có phước.

Thường Luân ôm quyền xá Gian Thiên :

- Đa tạ tiền bối đã nghĩ đến Thường Luân. Tiền bối nghĩ đến Thường Luân nhưng không biết Ngọc Lan cô nương có nghĩ đến văn bối không?

- Lão phu sẽ giúp cho hiền tế.

Gian Thiên ngấm Thường Luân từ đầu đến chân :

- Đáng vẻ thanh lịch, võ công thần kỳ, thông minh tuyệt đỉnh, Ngọc Lan còn chọn ai khả dĩ hơn được Thường Luân hiền tế chứ?

Gian Thiên lấy trong thắt lưng một miếng ngọc bội :

- Đây là miếng ngọc bội. Miếng ngọc này được làm ra từ phú quý ngọc, nó có công dụng khắc thủy và khắc hỏa quý báu vô cùng, và cũng chính là tín vật của Tụ nghĩa đường từ đời trước truyền lại, lão tặng cho công tử để làm tin điều lão nói.

Thường Luân đón lấy mảnh ngọc bội đó rồi xá Gian Thiên :

- Đa tạ nhạc phụ đã ban ơn!

Gian Thiên gật đầu.

Thường Luân nói :

- Con đã chuẩn bị sẵn nơi luyện công cho cha. Thành cha đến nơi đó.

- Hiền tế chu đáo như vậy à?

- Cha quá khen.

Mặc dù nói với Thường Luân những lời ngon ngọt đó nhưng trong tâm Gian Thiên không khỏi e dè trước cặp mắt sáng ngời của gã Ngọc Diện thư sinh.

Gian Thiên nói :

- Thường Luân, lão không muốn như Thất Độc thư sinh và Khắc cô nương đâu nhé.

- Sao gia gia lại hoài nghi Thường Luân có tâm địa đó. Nếu như gia gia bị Thường Luân hãm hại thì gia gia có thể đứng đây được không?

Gian Thiên ngờ ngàng :

- Gia gia tin con.

Thường Luân mỉm cười :

- Thường Luân thỉnh gia gia.

Gian Thiên liếc Thường Luân rồi gật đầu :

- Con sắp xếp cho gia gia luyện công ở đâu?

- Gia gia hãy theo Thường Luân!

Thường Luân hướng dẫn Gian Thiên đến một gian phòng tươm tất có đầy đủ vật dụng.

Thường Luân nói :

- Gia gia cứ ở đây hành công sau khi tụ thành U Linh Tàn Kiếp, kim cương bất hoại thì Thường Luân sẽ đến cung thỉnh gia gia về. Tiến cung lên ngay vị Minh chủ Vô lâm.

- Lão phu không ngờ mình lại có cái ngày trọng đại này. Đúng là ông trời đã để mắt đến ta.

Thường Luân mỉm cười :

- Gia gia cứ yên tâm, con xin kiêu từ để còn chăm sóc cho Thất Độc lão quý và Khắc Vương nương.

Gian Thiên gật đầu :

- Con cẩn thận để mắt đến hai người đó. Để cho hai người kia thoát ra ngoài trong lúc lão chưa hoàn nguyên thân công U Linh Tàn Kiếp thì tai hại lắm đó.

- Thường Luân biết xử trí.

Gian Thiên gật đầu.

Thường Luân quay trở ra. Gian Thiên khép cửa lại thờ phào một tiếng. Lão hấp tấp mở những trang bút lục do Thường Luân ghi chép khẩu quyết luyện U Linh Tàn Kiếp từ miệng Thất Độc thư sinh truyền lại.

Lão đọc nghiêng ngáu khẩu quyết đó rồi ngồi tọa thiền để hành công.

Trong khi đó Thường Luân đi đến nhà lao giam giữ Thất Độc thư sinh và Khắc Thủy Phụng.

Thường Luân ghé mắt nhìn qua hai cái lỗ được giấu sau một chiếc mặt nạ quý. Gã thấy Thất Độc thư sinh đang hành công còn Khắc Thủy Phụng thì ngồi bó gối, dựa lưng vào vách đá.

Thường Luân tăng hắng.

Tiếng tăng hắng của gã dội vào gian thạch ngục, nhưng Khắc Thủy Phụng lại không định được hướng Thường Luân đứng sau vách đá, bởi gian thạch ngục được thiết kế theo bát quái đồ.

Khắc Thủy Phụng biết Thường Luân đứng đâu đó sau vách đá quan sát mình, nàng tăng hắng nói :

- Thường Luân ngươi đã nhận được khẩu quyết luyện U Linh Tàn Kiếp của Thất Độc thư sinh rồi sao không lo luyện công mà còn đến đây?

Nàng nghe tiếng Thường Luân cười khanh khách. Khi tiếng cười của gã vừa dứt thì Thất Độc thư sinh cũng mở mắt. Lão nghiêm giọng hỏi :

- Thường Luân ngươi cười cái gì?

Tiếng Thường Luân đáp lại lão :

- Thường mỗ phải cười hai người chứ. Bởi vì hai vị đánh giá Thường mỗ thấp quá.

Khắc Thủy Phụng cau mày :

- Bỏn Vương nương không đánh giá thấp ngươi đâu. Ta biết ngươi là kẻ đó thủ đoạn, nham hiểm, nhưng không ngờ chỉ một chút sơ suất đó bị rơi vào tay ngươi.

Thất Độc thư sinh nói :

- Lão phu đã đọc khẩu quyết U Linh Tàn Kiếp rồi, ngươi còn muốn gì nữa?

Thường Luân lên tiếng :

- Đúng, Lão quý đã đọc khẩu quyết U Linh Tàn Kiếp, nhưng đó chỉ là những khẩu quyết giả mạo thôi. Không khéo luyện công theo khẩu quyết đó có thể bị tẩu hỏa nhập ma nữa.

Thất Độc thư sinh bật đứng lên :

- Thường Luân, ngươi dám nói lão phu là kẻ xảo trá, bá ngôn như ngươi ư?

- Thường mỗ chỉ nghi ngờ bởi khẩu quyết U Linh Tàn Kiếp mà lão tiên bối đã truyền không hề nhắc đến Tử Hà Sa mà ở Thiếu Lâm tự thì chính tại Thường Luân nghe lão nói muốn luyện thành tuyệt công tối thượng đó cần đến Tử Hà Sa.

Thất Độc thư sinh bậm môi :

- Lão phu không phải là kẻ xảo ngôn.

- Lão xảo ngôn hay không thì Thường mỗ chưa biết, nhưng để coi lão quý Gian Thiên hành công. Nếu đúng là U Linh Tàn Kiếp của U Linh môn thì xem thử Gian Thiên lão quýặng kỳ duyên, bằng như không phải, Thường mỗ nghĩ lão sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Thường Luân cười khẩy nói tiếp :

- Nhưng theo Thường mỗ đoán, những khẩu quyết mà lão đọc cho ta và Gian Thiên nghe rồi ghi chép lại không phải là U Linh Tàn Kiếp. Thường mỗ đang chờ đợi Gian Thiên hành công để khẳng định những gì lão quý đã đọc. Nếu như không phải khẩu quyết U Linh Tàn Kiếp thì Gian Thiên lão quý sẽ chết, Thường mỗ khỏi phải bận tâm. Đến lúc đó thì Thường mỗ có cách bắt lão quý phải giao khẩu quyết thật ra nếu không muốn tại đây là mồ chôn của hai người.

Khắc Thủy Phượng sa sầm mặt :

- Thường Luân, ngươi tàn bạo như thế là cùng.

- Ta sinh ra trên cõi nhân gian này chỉ để làm chủ thiên hạ. Nếu ta không làm chủ thiên hạ thì đừng sinh ra là hơn.

Thường Luân bật lên tràng cười giòn rã. Y cắt trăng tiểu ngạo đó nói tiếp :

- Hai người có tự hỏi tại sao ta lại có thể hàm thụ được võ công của Phong Tinh Cổ Thi, sao ta lại có thể sai khiến được Y Lan. Bản lĩnh võ công của ta không thể sánh với Thất Độc lão quý nhưng Thường mỗ hơn lão bởi Thường mỗ biết nhìn người và biết sử dụng người.

Thường Luân đổi giọng nghe thật cay độc :

- Trước khi Gian Thiên thẩm chứng những khẩu quyết ma công U Linh Tàn Kiếp là thật hay giả thì hai người cứ suy nghĩ đi. Nhất là lão quý Thất Độc thư sinh. Thường mỗ nói lần cuối, cái mạng của Khắc Thủy Phượng ta cho sống thì được sống, bắt chết thì phải chết đó.

Sau lời nói của Thường Luân chỉ còn đọng lại sự im lặng nặng nề.

Khắc Thủy Phượng thờ dài nhìn Thất Độc thư sinh :

- Pháp sư không thể qua mắt được Thường Luân.

- Lão không ngờ y lại có thâm ý sâu xa như vậy. Thật ra những khẩu quyết mà bốn pháp sư truyền cho Thường Luân và Gian Thiên là những khẩu quyết cấm kỵ khi luyện U Linh Tàn Kiếp. Chỉ cần Thường Luân và Gian Thiên hành công sẽ không kềm chế được bởi sự ảo diệu của những khẩu quyết đó mà cuốn theo nó như con thuyền cuốn theo dòng nước dữ cuối cùng tự khí lưu tạo thành trong lúc hành công sẽ công phá thiên đĩnh mà vỡ sọ chết. Hai người đó chết rồi bốn pháp vương sẽ tìm cách ra khỏi chỗ này.

Khắc Thủy Phượng thờ dài :

- Giờ thì Thường Luân đã biết.

- Đó là sự việc ngoài dự mưu của lão.

Thất Độc thư sinh thờ dài một tiếng. Tiếng thờ ra của lão nghe thật là ảo não.

Khắc Thủy Phượng nói :

- Pháp sư sao lại rầu rĩ như vậy?

- Có lẽ lão phu phải nói khẩu quyết thật luyện U Linh Tàn Kiếp cho Thường Luân để y phóng thích Vương nương.

Khắc Thủy Phượng lắc đầu :

- Pháp sư đừng mộng tưởng. Nếu như pháp sư nói khẩu quyết cho gã, ta e rằng mình khó mà giữ được mạng.

- Lão có cách.

- Thủy Phượng sợ chúng ta đã hết cách rồi. Thôi thì có chết thì chết ở đây vậy.

Thất Độc thư sinh lắc đầu :

- Vương nương không thể chết ở đây được. Nếu có chết thì lão sẽ chết thế cho Vương nương.

Khắc Thủy Phượng cau mày.

Thất Độc thư sinh nhìn nàng nói. Giọng của lão thật ôn nhu cảm động :

- Lão có chết cũng được, nhưng Khắc Thủy Phượng phải sống.

- Tại sao pháp sư lại lo cho Thủy Phượng như vậy?

Thất Độc thư sinh vuốt chòm râu nham nhở bởi bị lửa đốt. Lão nhìn Khắc Thủy Phượng bằng ánh mắt thương cảm :

- Có những chuyện lão không nói ra được. Nhưng chỉ có thể cho Vương nương biết, ta vì Vương nương là vì người đã chết. Nếu trước đây lão không vì mộng Minh chủ thì không có huyết án U Linh môn.

Lão lắc đầu thở dài, rồi gục mặt nhìn xuống.

* * * * *

Trở lại Thường Luân.

Khi y quay trở lại gian phòng luyện công, ghé mắt nhìn qua khe cửa, nhận ra khuôn mặt của Gian Thiên đồ bưng như trái gấc, và toàn thân lão xuất hiện một lớp màn khí đỏ au bao bọc.

Thường Luân nheo mày.

Y nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ Gian Thiên đang tiến tới cảnh giới tối thượng của U Linh Tàn Kiếp nên mới có hiện tượng này? Nếu vậy mình đã sai rồi. Không thể để cho lão họ Gian này luyện thành U Linh Tàn Kiếp.

Cùng với ý niệm đó, Thường Luân toan đẩy cửa bước vào để có thể tiên hạ thủ vi cường giết chết Gian Thiên. Tay gã vừa đặt vào cánh cửa thì nghe Gian Thiên rú lên lanh lảnh :

- U... ư... ư...

Thường Luân thối lại một bộ.

Sau tiếng rú đó, Gian Thiên bắt đầu rên.

Thường Luân nheo mày, y lại ghé mắt nhìn qua khe cửa. Trong gian phòng luyện công, Gian Thiên vừa hành công vừa ôm đầu, vẻ mặt của lão trông thật là khốn khổ.

Thường Luân quan sát một lúc, rồi đẩy cửa bước vào phòng. Y nhìn Gian Thiên :

- Nhạc gia, sao lại như vậy?

Gian Thiên thều thào nói :

- Là quá... Là quá. Khí lực U Linh Tàn Kiếp của ta vừa mới tụ thành trong Đan Điền tự dung lại loạn đảo không sao kiềm chế được. Đầu ta đang nhức như búa bổ, không sao chịu nổi nữa.

Thường Luân mỉm cười nói :

- Có thể nhạc gia chưa đạt đến cảnh giới cuối cùng để tụ thành tuyệt công U Linh Tàn Kiếp, nên mới có hiện tượng đó. Nhạc gia cố vận công thêm một lúc nữa xem.

Gian Thiên bặm môi, tiếp tục vận công. Đột ngột lão gầm lên :

- Trời ơi... Ta không chịu nổi... Đầu ta sắp vỡ ra rồi...

Gian Thiên vừa ôm đầu vừa ngẩng mặt nhìn Thường Luân :

- Thường Luân... ngươi nghĩ xem những khẩu quyết mà lão Thất Độc thư sinh truyền lại cho ta và ngươi có khi là khẩu quyết giả.

Thường Luân mỉm cười :

- Thường mẫu cũng đã nghĩ như vậy. Một tuyệt công cái thế vô song có thể chiếm ngự chức vị Minh chủ Võ lâm thì lão Thất Độc thư sinh đâu thể nói ra dễ dàng được. Ất lão có dụng mưu.

- Ngươi suy đoán như vậy sao lại bảo lão phụ hành công theo những khẩu quyết đó. Ngươi... ngươi...

Gian Thiên đỏ bừng mặt.

Thường Luân nhìn lão mỉm cười. Gã buông một câu thật lạnh lùng :

- Chẳng lẽ trong giang hồ có hai vị Minh chủ, điều đó từ cổ chí kim chưa từng xảy ra. Chỉ có một mà thôi. Nếu như Thường mẫu biết chắc những khẩu quyết mà lão quý Thất Độc thư sinh truyền khẩu là những khẩu quyết thật luyện U Linh Tàn Kiếp thì đâu dễ gì đưa cho Gian Thiên đại hiệp.

Gian Thiên nghiêng răng, nhưng không thể buông tay khỏi đầu mình.

Thường Luân cười khẩy.

Gã lắc đầu nói :

- Tội nghiệp cho lão quá. Tham vọng của lão mới khiến lão có thời khắc này.

Thường Luân vừa nói vừa từ từ vỗ chưởng xuống đầu Gian Thiên :

- Để Thường mẫu tiễn lão về cõi cực lạc đừng không còn phải chịu những nỗi đau tẩu hỏa nhập ma nữa.

Gian Thiên trừng mắt :

- Ngươi... ngươi thật là tàn nhẫn.

- Không tàn nhẫn sao có thể trở thành Minh chủ Võ lâm. Thường mẫu thường tâm niệm với mình: “Vô độc bất trượng phu”. Thường mẫu cũng đa tạ Gian đại hiệp đã có lòng thương nhận Thường mẫu làm hiền tế. Cái mạng được gán gửi Ngọc Lan tiểu thư, Thường mẫu đã từng mơ ước lâu rồi, nhất là khi bắt cóc nàng.

Gian Thiên gầm lên :

- Thường Luân, lão phụ chết không nhắm mắt.

- Lão còn mắt nữa đâu mà nhắm.

Cùng với lời nói đó, hữu thủ của Thường Luân vỗ xuống đỉnh đầu Gian Thiên. Gã chỉ dụng có hai thành chân lực nhưng khi tay vừa chạm vào đầu Gian Thiên, Thường Luân ngỡ như mình chạm vào một trái dưa thối bị ủng.

- Bụp...

Thường Luân giật mình, thối luôn hai bộ nhìn Gian Thiên không chớp mắt. Gã không tin vào cảnh trước mặt mình. Cái đầu của Gian Thiên vỡ nát khi tay y vừa chạm vào.

Thường Luân lắc đầu rung mình. Gã nghĩ thầm :

- “Nếu như mình là kẻ hồ đồ thì đã nhận cái hậu quả thảm thê này thay cho Gian Thiên”.

Chính ý niệm đó khiến Thường Luân nổi cơn phẫn nộ. Gã quay ngoắt ra cửa tiến thẳng đến gian ngực đá giam Thất Độc thư sinh và Khắc Thủy Phụng.

Gã vừa đi vừa nói :

- Nếu lần này lão quý không giao U Linh Tàn Kiếp cho ta, thì các ngươi đừng hòng thấy mặt trời trong kiếp này.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tử Hà Sa Câu Hồn Bang

Quân Đạt và Tuyết Trâm rời tòa cổ thành. Hai người đến một ngôi làng cách Lạc Dương non năm mươi dặm thì trời nhá nhem tối.

Quân Đạt nói với Tuyết Trâm :

- Muội, chúng ta vào trong làng tìm nhà trọ nghỉ ngơi, rồi mai hãy đến Lạc Dương thành. Sư phụ của huynh chắc đang trông huynh nhiều lắm.

Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm từ lúc vào trong cổ thành đâu biết được giang hồ đã có nhiều thay đổi, và ngay cả sư phụ Đại Đầu Quỷ đã chết chàng cũng không hề hay biết.

Tuyết Trâm gật đầu.

Hai người vào trong làng mới biết đây là một ngôi làng bỏ hoang, chẳng có bóng người. Điều đó khiến Quân Đạt và Tuyết Trâm cảm thấy lạ lùng vô cùng.

Quân Đạt hỏi Tuyết Trâm :

- Muội biết địa phương này tên là gì không?

- Đây là thôn Đào Hoa. Cuối làng này có một khu vườn hoa đào rất đẹp, là nơi thanh lịch mà...

Tuyết Trâm ửng mặt.

Quân Đạt nhướn mắt :

- Sao muội lại thẹn?

- Nói ra kỳ lắm.

- Đối với huynh mà muội còn giấu ư?

- Muội không giấu huynh đâu. Khu vườn hoa đào đó thường được những cặp tình nhân đưa nhau đến để thề non hẹn biển.

- Chỉ có vậy mà muội lại giấu huynh. Chúng ta đến khu vườn hoa đào đó nghe.

Tuyết Trâm e thẹn nhìn Quân Đạt rồi khẽ gật đầu. Nàng lí nhí nói :

- Đại ca không thích đến đó lắm.

- Thế muội có thích đến đó không?

- Đại ca thích thì muội thích rồi.

- Vậy thì chúng ta đến đó. Cảnh thanh lịch, người hữu tình.

Tuyết Trâm nhăn mặt :

- Đại ca không được ghẹo muội... muội giận đại ca đó.

Tuyết Trâm vừa nói vừa làm mặt lầy bỏ đi. Quân Đạt theo sau nàng :

- Nào... đại ca có làm gì đâu để muội giận chứ.

Tuyết Trâm dừng bước quay lại nhìn chàng :

- Hồng biết đâu.

Khi hai người đi ngang một gian nhà hoang thì Tuyết Trâm cau mày dừng bước :

- Hàn đại ca.

Quân Đạt cũng cau mày :

- Có mùi tử thi, có đúng vậy không?

Tuyết Trâm gật đầu :

- Đúng... muối...

Tuyết Trâm chợt nôn ọe. Nàng lắc đầu.

- Mùi tử thi... muối không chịu nổi nữa.

Lạ lùng thật, sao lại có người chết trong ngôi làng bỏ hoang này.

Quân Đạt vừa nói vừa tiến đến gian nhà hoang đó. Chàng chần chờ một lúc rồi quyết định mở cửa. Cảnh tượng trong nhà khiến Quân Đạt cau mày, thối lại luôn nắm bộ nhưng mắt vẫn nhìn vào trong nhà.

Tuyết Trâm bước đến sau lưng chàng :

- Đại ca, có chuyện gì vậy?

Quân Đạt quay lại nhìn nàng :

- Muối đừng vào trong nhà.

Tuyết Trâm nghe chàng nói càng thắc mắc. Nàng lạng bộ trở Mê Tông bộ lướt đến bên cửa. Khi Tuyết Trâm nhìn vào, mặt biến sắc, rú lên :

- Trời ơi... khủng khiếp quá.

Tuyết Trâm không kinh hoàng sao được khi thấy trong gian nhà có bốn cái xác nữ nhân đều bị lột trần mỗ bụng, và những người đó xem ra đều là những thai phụ.

Tuyết Trâm lùi đến bên Quân Đạt, nàng lắp bắp nói :

- Đại ca, khủng khiếp quá!

Tuyết Trâm lắc đầu :

- Khủng khiếp quá... họ đã chết... họ đã chết.

Quân Đạt choàng tay qua vai Tuyết Trâm :

- Muối đừng sợ. Tất cả những người đó đều đã chết rồi. Họ đã chết, nhưng họ đều là những thai phụ đang lúc có mang. Ai lại tàn nhẫn giết những thai phụ như vậy?

Tuyết Trâm bật khóc :

- Ai có thể nhẫn tâm giết những người này chứ? Chỉ có loài cầm thú man rợ mới nhẫn tâm mỗ bụng những thai phụ mà thôi.

- Muối bình tĩnh, chúng ta tìm xem trong làng còn có ai không để hỏi cho ra lẽ. Nếu những thai phụ này chết bởi bọn sơn tặc thì huynh sẽ thay họ đòi lại nợ máu.

Tuyết Trâm gật đầu.

Hai người toan đào huyệt để chôn cất những thai phụ bị chết trong nhà. Khi Quân Đạt đào xong một cái huyệt to thì từ gian nhà đối diện có năm sáu người bước ra, dẫn đầu đoàn người đó là một lão bà.

Thấy có người xuất hiện, Tuyết Trâm mừng rỡ, tiến thẳng đến trước mặt bà lão. Nàng ôm quyền xá :

- Tiểu nữ là Tuyết Trâm cùng huynh vừa ghé đến làng này.

Lão bà nhìn nàng :

- Lão và các vị trưởng làng đã thấy hai vị nhưng không dám ra.

Quân Đạt bước đến bên lão bà :

- Văn bói là Hàn Quân Đạt bái kiến lão bà bà.

Lão bà nhìn chàng :

- Hai vị chắc là những người từ phương xa đến?

Quân Đạt gật đầu :

- Văn bói và muội muội từ xa đến, toan vào làng tìm chỗ nghỉ ngơi, nhưng đến gian nhà này thì phát hiện những xác chết thai phụ.

- Lão và các vị bô lão đã thấy tất cả. Khi lão thấy hai vị đào huyết mới dám cùng các vị trưởng lão xuất đầu lộ diện.

Lão bà nhìn sang Tuyết Trâm :

- Ở đây không tiện, nhị vị hãy theo chúng tôi đến khu vườn hoa đào cuối làng.

Tuyết Trâm gật đầu :

- Thỉnh lão bà dẫn đường.

Những vị trưởng lão trong làng đưa Quân Đạt và Tuyết Trâm vào khu vườn hoa đào. Hai người càng ngạc nhiên hơn khi thấy trong khu vườn đào là nơi tụ họp của dân làng này, và càng ngạc nhiên hơn khi biết được khu vườn hoa đào là một trận pháp bát quái kỳ ảo vô cùng.

Lão bà đưa Quân Đạt và Tuyết Trâm đến một gian tiểu xá cất tạm dưới một gốc đào.

Quân Đạt tò mò hỏi :

- Lão bà có thể cho văn bói biết ai đã dung ra trận pháp bát quái cho khu vườn hoa này không? Và họ dùng trận pháp để làm gì?

Lão bà nhìn chàng :

- Dụng trận pháp bát quái cho khu vườn hoa đào là do Ngọc Lan tiểu thư. Còn công tử muốn hỏi để làm gì thì lão sắp nói cho công tử biết đây.

Quân Đạt nghe nhắc đến Ngọc Lan, lòng không khỏi bồi hồi. Chàng hỏi lão bà :

- Ngọc Lan cô nương hiện đang ở đâu?

- Già cũng không biết tiểu thư Ngọc Lan đang ở đâu nữa.

Quân Đạt thở dài.

Tuyết Trâm liếc trộm chàng. Nàng nhỏ giọng hỏi :

- Đại ca biết Ngọc Lan tiểu thư?

- Huynh đã gặp qua Ngọc Lan một lần. Lần đó nếu không có Ngọc Lan cứu mạng có lẽ huynh đã chết rồi.

Tuyết Trâm bặm môi. Nàng lơ đãng nhìn một cụm hoa đào đang chớm nở.

Lão bà như đọc được ý niệm thầm kín trong đầu Tuyết Trâm nên hướng mặt nhìn nàng ôn tồn nói :

- Tiểu thư đừng hiểu lầm, Ngọc Lan tiểu thư là người rất tốt. Nếu không có Ngọc Lan tiểu thư lập ra trận pháp đào hoa bát quái này thì còn bao nhiêu người phải chết bởi bọn quỷ dữ đó nữa.

Tuyết Trâm nhìn lại lão bà :

- Tuyết Trâm không có ý nghĩ xấu cho Ngọc Lan tiểu thư.

Nàng trang trọng hỏi :

- Lão bà có thể cho tiểu nữ và Hàn đại ca biết bọn quỷ dữ kia là ai?

Lão bà thở dài một tiếng rồi nói :

- Chúng tôi quả thật không biết bọn chúng là ai, nhưng tất cả lũ người xấu xa đó đều đeo mặt nạ quỷ, tự xưng là thực thi di lệnh của Câu Hồn bang chủ Minh chủ Vô lâm đến tìm Tử Hà Sa sống. Bọn chúng đã không ngần ngại bắt nhưng thai phụ mổ bụng để lấy Tử Hà Sa.

Tuyết Trâm buột miệng nói :

- Những người đó tàn nhẫn như vậy sao?

Nàng quay sang Quân Đạt :

- Đại ca có từng nghe đến Câu Hồn bang chưa?

Quân Đạt lắc đầu :

- Chưa, có lẽ đó là một bang phái mới lập ra trên giang hồ.

Tuyết Trâm thở hắt ra :

- Lập bang lập phái để gieo họa cho bá tánh thì lập ra làm gì? Bọn người đó đúng là mất hết nhân tâm.

Nàng quay lại lão bà :

- Lão bà... Có phải những thai phụ chết ngoài gian nhà kia chính là do bọn Câu Hồn bang làm ra?

Lão bà gật đầu :

- Đúng như cô nương nói. Khi bọn Câu Hồn bang đến đây, những người đó chậm chân không kịp chạy vào trong bát quái đào hoa trận nên mới bị chết thảm thê như vậy.

Quân Đạt hỏi :

- Dân làng không làm gì với những gã Câu Hồn bang đó à?

Lão bà thở dài một tiếng :

- Những tên Câu Hồn bang đều có võ nghệ tuyệt luân. Bao nhiêu trai tráng trong làng đều chết về tay bọn chúng, chỉ vòn vẹn còn lại không dưới mười người. Chồng lại bọn chúng chẳng khác nào mạng thân nộ mạng cho bọn quỷ dữ mà thôi.

Tuyết Trâm nhìn qua Quân Đạt :

- Đại ca, có lẽ lần này huynh phải dùng đến Thiên Lôi Thần Thủ, mở tử lệnh sát giới để tẩy sạch lũ Câu Hồn bang rồi.

- Muội không nói huynh cũng quyết định.

Lão bà nhìn chàng :

- Công tử hãy cân nhắc lại. Lão đây thấy hai người có lòng tốt mới ra mặt để mời hai người vào trong đào hoa bát quái trận tránh tai họa đến mà thôi, chứ không có ý muốn nhệ vị mang thân nộ mạng cho bọn người mặt quỷ đó.

Quân Đạt lắc đầu :

- Lão bà đừng lo cho vãn bối. Nếu như vãn bối không tẩy sạch lũ người mặt quỷ Câu Hồn bang ra khỏi cõi trần này thì đâu đáng là nam nhi đại trượng phu.

- Lão chỉ lo cho công tử và vị cô nương này.

Lão bà lắc đầu :

- Phải chi chúng ta có thêm những trận pháp đào hoa thì hay biết mấy. Nhưng..

Lão bà vừa nói đến đây thì nghe có tiếng vỗ ngựa rộn lên ngoài đầu làng. Lão bà căng thẳng hẳn lên :

- Công tử và cô nương hãy tìm chỗ nấp trong trận đào hoa đi, có lẽ bọn Câu Hồn bang lại tìm đến đây.

Quân Đạt cau mày :

- Tử lệnh sẽ thành toàn cho chúng.

Chàng vừa nói vừa trở luôn Thần Hành Quỷ Cước vùn vụt lướt đi. Lão bà ngo ngắc nhìn theo Quân Đạt.

Lão thét lớn :

- Công tử đừng ra ngoài trận!

Khi lão bà quay lại thì Tuyết Trâm cũng không còn đứng ở đó nữa mà đã dùng Bát Quái Mê Tông bộ bám theo Quân Đạt rồi.

Lão bà ngơ ngác nói :

- Ồ... ờ... Hai người này là thần tiên ư...

Với bộ pháp Thần Hành Quỷ Cước và Bát Quái Mê Tông bộ, chỉ trong chớp mắt Quân Đạt và Tuyết Trâm đã thoát ra khỏi trận pháp bát quái đào hoa kỳ ảo. Hai người lướt đi nhanh như hai ánh sao băng.

Một tiếng chuông kinh chạm thẳng vào nhau.

- Âm...

Tiếng chuông còn vang lộng lộng thì Quân Đạt và Tuyết Trâm đã đến.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa thôi ba bộ sau khi đón thẳng một thế chuông của một gã Câu Hồn bang đeo chiếc mặt nạ quỷ không có miệng.

Gã Câu Hồn bang bật cười khàn khàn khi thấy Gia Cẩm Lệ mất thăng bằng lao đảo.

Gã gần giọng nói :

- Nha đầu còn tính đưa Ngọc Lan tiểu thư chạy đi đâu nữa?

Gia Cẩm Lệ sa sầm mặt :

- Người về nói với Câu Hồn bang chủ, Gia Cẩm Lệ chết thì Ngọc Lan tiểu thư chết theo đó.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa nói vừa toan phi thân lên ghế xà ích cỗ xe song mã để ra roi thoát chạy. Nhưng gã Câu Hồn bang như biết được dụng ý của nàng, chỉ một lần lắc vai y đã chộp trảo vào dây cương điều khiển đôi tuấn mã.

Gã vừa thộp dây cương vừa nói :

- Nha đầu sẽ không chết và Ngọc Lan tiểu thư cũng không chết.

Ngọc Lan vén rèm cỗ xe, bước ra ngồi cạnh Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ. Trên tay nàng là ngọn trùy thủ sáng ngời ánh thép :

- Người cản đường ta thì chỉ nhận được mỗi cái xác của Ngọc Lan mà thôi.

Gã Câu Hồn bang toan mở miệng đáp lời nàng thì nghe sau lưng mình có giọng nói lạnh như băng cất lên :

- Các hạ nghe rồi đó, đừng ép Ngọc Lan tiểu thư phải ra lệnh cho tại hạ đưa mạng các hạ về cõi A tỳ.

Gã Câu Hồn bang nghe giọng nói cất lên ngay sau lưng mình, quay ngoắt lại. Gã chưa kịp nhận diện được Quân Đạt thì hứng trọn một cái tát của chàng vào mặt.

- Bốp...

Vốn Quân Đạt đã biết rõ tất cả những hành động tàn ác của những gã đeo mặt nạ quỷ này, lòng còn phần nộ tột cùng nên thẳng tay tát vào mặt gã Câu Hồn bang.

Hứng trọn cái tát của Quân Đạt, tên Câu Hồn bang lao đảo lùi hai bộ. Một vệt máu từ kẽ mặt nạ rịn ra. Ánh mắt của gã quắc lên lóe những tia hung quang tàn độc :

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Gã vừa nói vừa vung chuông lao thẳng vào Quân Đạt tập kích, nhưng chuông của gã chưa kịp phát tác thì Quân Đạt đã mất hút không thấy bóng thấy hình.

Gã Câu Hồn bang ngơ ngác nhìn quanh.

Sau lưng gã lại có tiếng Quân Đạt cất lên :

- Tại hạ đang đứng sau lưng các hạ.

Một lần nữa gã Câu Hồn bang quay ngoắt lại.

- Bốp...

Đến lượt má trái của gã húng cái tát thứ hai của Quân Đạt. Gã loạng choạng lùi luôn ba bộ.

Quân Đạt nhìn gã chăm chăm :

- Câu Hồn bang của ngươi đã phạm trọng tội, trời đất quỷ thần không thể dung thứ. Hôm nay có chết cũng đáng tội lắm rồi.

Quân Đạt vừa dứt lời thì sáu gã Câu Hồn bang còn đứng ngoài thị trấn đồng loạt hú lên lanh lảnh, rồi cả sáu tên đồng loạt dụng chưởng nhắm Quân Đạt tập kích.

Chưởng ảnh của sáu gã đó như sóng biển ba đào, ào ào trút thẳng vào Quân Đạt.

Quân Đạt như chẳng màng đến những đạo chưởng vũ liệt của sáu tên cao thủ Câu Hồn bang. Nhưng khi sáu đạo chưởng kia chạm vào trang y của chàng thì có một thần công hộ tướng xuất hiện đẩy ngược trở lại.

Sáu tên cao thủ Câu Hồn bang đứng nghếch mặt ngó ngán, bởi ngay cả chéo áo của Quân Đạt cũng không hề lay động khi sáu đạo huyền chưởng đánh vào.

Quân Đạt gằn từng tiếng :

- Ta không mở mắt cho các người, các người lại nghĩ rằng Câu Hồn bang là võ phái chí tôn trên thiên hạ.

Quân Đạt nói xong, vận hóa nguyên khí thần công Long môn ẩn soái. Cánh tay phải của chàng mang bao tay Thiên Lôì Thần Thủ ửng sắc vàng ngệch.

Quân Đạt quát lớn :

- Từ lệnh ẩn soái!

Cùng với tiếng quát của chàng, năm đạo sắc quang rực rỡ chẳng khác nào ánh cầu vồng, xuất ra từ Thiên Lôì Thần Thủ xé toạc cả ánh hoàng hôn.

Cả bầu trời sẫm tối như thay sắc bởi những tia sét trời.

Căn khôn dậy sóng, quỷ thần giựt mình.

Năm đạo sắc quang như những lưới tầm sét cắt thành một vòng lưới chết chóc chụp thẳng xuống sáu gã cao thủ Câu Hồn bang.

Máu chảy đầu rơi, nhưng chẳng một ai trong sáu gã kia thốt lời nói cuối cùng.

Tất cả chỉ diễn ra trong một chớp mắt, nhưng khi những ánh sắc cầu biến mất thì trên mặt đất chỉ còn lại sáu cái xác đã bị phanh ra thành tong khúc, Cả sáu chiếc mặt nạ cũng không còn nguyên vẹn, sáu người đó lộ rõ chân diện mục chính là những trưởng lão Cái bang.

Thấy cái chết thê thảm của đồng bọn gã Câu Hồn bang còn lại run rẩy như cây sậy lắc lư trước cơn giông mạnh. Gã nhìn Quân Đạt với ánh mắt sợ sệt hãi hùng.

Gã thối lại một bộ.

Quân Đạt nhìn gã không chớp mắt. Chàng gằn giọng nói :

- Các hạ sao còn chưa lột chiếc mặt nạ ma quái đó ra để tại hạ được diện ngộ chân diện mục của các hạ.

Gã Câu Hồn bang lưỡng lự.

Quân Đạt dẫn đến một bộ. Chàng nghiêm giọng nói :

- Các hạ muốn sống hay muốn thưởng thức Từ Lệnh Thiên Lôì của tại hạ?

Gã Câu Hồn bang nghe chàng nói càng lúng túng hơn.

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ ngồi trên xà ích chỉ gã Câu Hồn bang :

- Gã đó đáng chết, tất cả bang chúng Câu Hồn bang đều đáng chết.

Quân Đạt hừ nhạt một tiếng, từ từ tiến về phía gã Câu Hồn bang :

- Các hạ nghe vị cô nương này nói rồi chứ? Nếu các hạ không chịu gỡ chiếc mặt nạ kia ra thì tại hạ không thể mở sinh lộ cho người được.

Chàng vừa nói vừa dung ngang hữu thủ để mang bao tay Thiên Lô Thần Thủ.

Gã Câu Hồn bang lắc đầu :

- Ta không muốn chết.

Gã vừa lột chiếc mặt nạ quý xuống để lộ chân diện mục. Y chẳng phải ai xa lạ mà chính là Thần Cái trưởng lão Nhan Tôn.

Thầy Nhan Tôn, Tuyết Trâm thoáng một chút sững sờ :

- Thần Cái Nhan Tôn.

Nhan Tôn bặm môi cúi mặt.

Quân Đạt neho mày :

- Sao thần cái lại có thể là thuộc hạ của Câu Hồn bang chủ? Lão không biết Câu Hồn bang đã phạm tội với bá tánh đến độ quý thần cũng tức giận ư?

Nhan Tôn cúi đầu lí nhí nói :

- Lão đáng tội chết, mặc dù biết nhưng lão chẳng làm gì được, bởi Câu Hồn bang chủ Thường Luân đã luyện thành U Linh Tàn Kiếp. Lão phu chống lại Câu Hồn bang thì giang hồ Trung Nguyên đâu có chỗ để Cái bang lập Tổng đàn chứ.

Quân Đạt gằn giọng :

- Thì ra là vậy. Các người tự nhận là đại phái, đại bang nhưng cũng vì sự tồn vong của mình mà cam làm chó săn cho ác tặc làm điều phi nhân, phi nghĩa. Tội đáng chết!

Quân Đạt vừa nói vừa toan thi triển Thiên Lô Thần Thủ, phát huy oai lực vô biên của tử lệnh để lấy mạng Thần cái Nhan Tôn nhưng Ngọc Lan đã lên tiếng cản lại :

- Hàn công tử dừng tay.

Quân Đạt quay lại nhìn nàng :

- Tiểu thư có cao kiến gì xin cho tại hạ biết.

Ngọc Lan bước xuống cỗ xe song mã tiến đến bên Quân Đạt.

- Ngọc Lan muốn có vài lời với Nhan Tôn Thần cái.

Quân Đạt gật đầu.

Ngọc Lan quay mặt nhìn Thần cái Nhan Tôn :

- Lão tiền bối đã chứng nghiệm cái quả hôm nay của kẻ gieo ác tất sẽ bị trời phạt.

Nhan Tôn thở dài cúi mặt nhìn xuống đất.

Ngọc Lan nói tiếp :

- Ngọc Lan sẽ nói với Hàn công tử tha mạng cho lão tiền bối, nhưng tiền bối hứa với Ngọc Lan quay về thông báo cho Bang chủ Câu hồn biết sát tính của gã đã xuất hiện trên giang hồ. Cái ác lấy Từ Hà Sa do gã gieo ra, hắc bạch hai đạo đều phần nộ, nếu gã không bị người trừng trị thì cũng có ngày trời trừng phạt. Dù gã có nham hiểm thủ đoạn hay có luyện được U Linh Tàn Kiếp thì cũng không thoát khỏi lưới trời dẫu, nếu gã biết hậu quả đó thì hãy dừng ngay những hành động tàn nhẫn lấy Từ Hà Sa. Ngọc Lan chỉ có bấy nhiêu lời đó thôi, nhờ lão truyền lại với Thường Luân.

Thần cái Nhan Tôn thở dài. Lão hướng mắt về phía Quân Đạt :

- Công tử cho lão phu rời khỏi đây chứ?

Ngọc Lan nhìn Quân Đạt.

Quân Đạt nhìn Nhan Tôn :

- Lão đi đi. Tại hạ nghĩ lão sẽ không vì cái mạng của mình mà làm hại đến người khác.

Thần cái thở dài :

- Lão phu hứa sẽ truyền đạt lại những lời của Ngọc Lan tiểu thư cho Thường Luân dù lão biết rằng Thường Luân nghe được những lời này thì mạng lão cũng không còn.

Nhan Tôn ôm quyền hướng về Ngọc Lan xá một xá :

- Lão ghi nhận những lời của Ngọc Lan tiểu thư. Cáo từ!

Thần cái Nhan Tôn đi rồi, Ngọc Lan mới thở dài nhìn Quân Đạt. Nàng trịnh trọng ôm quyền xá chàng :

- Đa tạ công tử đã ra tay cứu mạng. Nếu không có công tử xuất hiện kịp thời. Ngọc Lan không biết sẽ như thế nào, chắc chắn sẽ rơi vào tay gian tặc Thường Luân.

Ngọc Lan vừa nói vừa toan quỳ xuống hành đại lễ nhưng Quân Đạt đã kịp đỡ nàng lại :

- Tiểu thư xin đừng làm vậy.

Quân Đạt đỡ Ngọc Lan đứng lên.

Quân Đạt nói :

- Nếu trước đây Quân Đạt không được tiểu thư cứu mạng thì giờ mỡ đã xanh cỏ.

Tuyết Trâm bước đến bên Quân Đạt :

- Đại ca, đây là tiểu thư Ngọc Lan mà đại ca đã nhắc đến phải không?

Quân Đạt gật đầu.

Ngọc Lan ôm quyền xá Tuyết Trâm :

- Hân hạnh được diện kiến với Bạch Hạc Tiên Từ.

- Tiểu thư biết tôi?

- Mặc dù Ngọc Lan không ra ngoài giang hồ nhưng cũng biết khá nhiều người.

Quân Đạt mỉm cười :

- Thế thì hay quá!

Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng đến bên Quân Đạt :

- Hiện tại chúng ta còn rất nhiều việc phải làm.

Gia Cẩm Lệ nhìn Ngọc Lan :

- Còn Khắc Thủy Phụng đang ở trong khoang xe.

Nghe nhắc đến Khắc Thủy Phụng Quân Đạt khản trương hẳn lên :

- Tỷ tỷ của tại hạ đang ở trong khoang xe của cô nương?

Gia Cẩm Lệ gật đầu :

- Chính Khắc Thủy Phụng đã kịp đến Đào Hoa viên đưa Ngọc Lan tiểu thư đi. Nếu không bây giờ có lẽ Thường Luân đã bắt được tiểu thư rồi, hiện tại Vương nương đang bị thương khá trầm trọng.

Lời còn đọng trên hai cánh môi Gia Cẩm Lệ thì Quân Đạt đã lướt đến bên cỗ xe song mã.

Quân Đạt vén rèm nhìn vào. Khắc Thủy Phụng nằm duỗi dài trong khoang xe, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở thật mong manh.

Quân Đạt gọi khẽ :

- Tỷ tỷ...

Ngọc Lan bước đến bên chàng :

- Công tử yên tâm, chỉ cần đến được đào hoa bát quái trận. Ngọc Lan có đủ thời gian phục hồi nguyên thần cho Khắc Vương nương.

Quân Đạt quay sang hỏi nàng :

- Tiểu thư, sao Khắc Thủy Phụng ra nông nỗi này?
- Khắc Thủy Phụng vương nương đã tả xung hữu đột ra khỏi Đào Hoa Viên. Rồi sau đó được Mạc Sầu Ngọc Nữ giúp đỡ mới chạy được đến đây.
- Lâu nay Quân Đạt không biết trên giang hồ xảy ra những chuyện gì.

Ngọc Lan thở dài.

Quân Đạt hỏi :

- Có phải tất cả đại họa của giang hồ hôm nay đều do một tay Thất Độc thư sinh tạo ra?

Ngọc Lan nhìn chàng nói :

- Để Ngọc Lan phục hồi nguyên thần cho Khắc Thủy Phụng rồi người sẽ nói rõ cho Hàn công tử biết.

Quân Đạt gật đầu.

Mọi người cùng nhau quay về Đào Hoa bát quái trận. Quân Đạt vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, trong khi Tuyết Trâm luôn miệng hỏi về thân thế của Ngọc Lan, thỉnh thoảng nàng lại liếc trộm Quân Đạt.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nợ Giang Hồ Anh Hùng Nặng Vai

Quân Đạt vừa bước vào gian thảo xá, Khắc Thủy Phụng đang nằm thấy chàng toan gượng ngồi lên, nhưng Quân Đạt đã đỡ nàng :

- Tỷ tỷ nghỉ ngơi cho khỏe hẳn.

Ngọc Lan đem chiếc đôn đến cho chàng :

- Công tử hãy ngồi tạm!
- Tiểu thư khách sáo quá.

Ngọc Lan mỉm cười :

- Công tử ở lại nói chuyện với Khắc Thủy Phụng, Ngọc Lan cáo lui.

Quân Đạt nhìn nàng :

- Tại hạ chỉ vào thăm tỷ tỷ, không dám làm phiền tiểu thư.
- Khắc Thủy Phụng vương nương có chuyện muốn nói với công tử.

Quân Đạt nhìn lại Khắc Thủy Phụng. Nàng khẽ gật đầu.

Ngọc Lan quay bước ra ngoài. Nàng khép cửa lại buông một tiếng thở dài.

Trong thảo xá, Khắc Thủy Phụng bật khóc.

Quân Đạt nắm tay nàng :

- Tỷ tỷ đừng xúc động nhiều. Tỷ tỷ có chuyện gì muốn nói với Quân Đạt?

Nàng ngược nhìn chàng bằng ánh mắt u buồn :

- Tỷ tỷ có lỗi với đệ đệ.
- Đệ không trách tỷ đâu.
- Đệ đệ rộng lượng như vậy, tâm của Thủy Phụng càng ray rứt hơn.
- Tỷ tỷ đừng tự trách mình nữa.

Khắc Thủy Phụng thờ dài rồi thuật lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Nàng lác đầu nói :

- Sau khi Thường Luân thụ nhận được bí kíp U Linh Tàn Kiếp, y liền rời khỏi Phong Ma sơn sau khi cho hỏa pháo phát nổ để vui thây tỷ tỷ và Thất Độc thư sinh pháp sư. Pháp sư đã dùng thân mình che chắn cho tỷ và người đã... đã vĩnh viễn bị chôn dưới chân ngọn núi đó.

Quân Đạt thờ dài một tiếng :

- Vì muốn trở thành Minh chủ Võ lâm mà Thường Luân luyện tà công bá đạo U Linh Tàn Kiếp. Y đã sai thuộc hạ tìm Tử Hà Sa?

Khắc Thủy Phụng gật đầu :

- Theo tỷ tỷ đoán, bây giờ y đã luyện thành tà công bá đạo U Linh Tàn Kiếp rồi, nên Câu Hồn bang mới tái xuất giang hồ.

Quân Đạt nắm tay Khắc Thủy Phụng :

- Tỷ tỷ cứ yên tâm tĩnh dưỡng, đệ không để cho Thường Luân gieo họa cho bá tánh đâu.
- U Linh Tàn Kiếp không phải là một ma công tầm thường. Một khi luyện thành thì Thường Luân sẽ trở thành kim cương bất hoại rất là nguy hiểm.
- Dù y có luyện thành kim cương bất hoại đệ cũng không để y tác oai, tác quái với bá tánh.
- Tỷ chỉ lo cho đệ.

Quân Đạt mỉm cười nói :

- Đệ không phải là đứa bé lên hai, lên ba để cho tỷ phải lo lắng.

Một lần nữa Khắc Thủy Phụng toan gượng ngồi dậy, những Quân Đạt lại đỡ nàng nằm xuống :

- Tỷ tỷ không được khỏe, hãy nghỉ ngơi đi.

Khắc Thủy Phụng thờ dài :

- Trong lúc này tỷ lại là kẻ vô dụng.
- Tỷ đừng lo lắng. Ở đây đã có Ngọc Lan tiểu thư, chẳng bao lâu tỷ sẽ bình phục như xưa.

Khắc Thủy Phụng nhìn Quân Đạt :

- Đệ tính làm gì?
- Chắc có lẽ đệ phải đến Tiên cung một chuyến.

Khắc Thủy Phụng trang trọng hẳn lên :

- Đến Tiên cung lúc này chỉ có mỗi một mình đệ rất là nguy hiểm.

Quân Đạt an ủi nàng :

- Tỷ đừng lo cho đệ quá mà.

Quân Đạt đứng lên :

- Tỷ nghỉ ngơi.

Khắc Thủy Phụng nhìn chàng không chớp mắt. Hai tay nắm nắm cứng lấy Quân Đạt :

- Tỷ có lỗi với đệ.

- Tỷ đừng nghĩ quân nữa.

Tuyết Trâm từ ngoài bước vào. Nàng nhìn Khắc Thủy Phụng rồi quay lại Quân Đạt :

- Muội có thể nói chuyện với đại ca được không?

Quân Đạt gật đầu. Chàng nhìn Khắc Thủy Phụng :

- Đệ sẽ quay lại thăm tỷ sau.

Quân Đạt cùng với Tuyết Trâm quay bước trở ra. Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt nói :

- Đại ca hẳn đã biết tất cả mọi sự việc rồi.

- Khắc Thủy Phụng đã nói tất cả với huynh.

- Giờ đại ca tính sao đây? Nếu như Thường Luân đã luyện thành U Linh Tàn Kiếp và chấp chương chức vị Võ lâm Minh chủ, tất cả mọi người phải thực thi theo di lệnh của gã thì chúng ta quả là gặp một đại kinh địch.

Tuyết Trâm thở dài :

- Muội cũng không nghĩ ra cách gì để đối phó với Thường Luân. Chẳng lẽ chúng ta cứ phải ẩn nấp trong trận pháp bát quái đào hoa này mãi à?

Quân Đạt lắc đầu :

- Huynh đâu phải là con rùa rút cổ. Người xưa có câu không vào hang hùm sao bắt được cọp.

Tuyết Trâm căng thẳng :

- Nghĩa là huynh sẽ đến thẳng Tiên cung, Tổng đàn Câu Hồn bang.

- Dù muốn hay không muốn, huynh cũng phải đến.

Quân Đạt chấp tay sau lưng, nghiêm giọng nói :

- Thường Luân hành động tàn ác, không còn nhân tính. Việc hấn lấy Tử Hà Sa trong bụng của cá thai phụ, quỷ thần còn phần nợ huống chi là người. Huynh đoán chắc trong Câu Hồn bang vẫn có người ngầm ngầm phần uất, nhưng chưa có thời cơ để tiêu diệt gã mà thôi.

Tuyết Trâm gật đầu :

- Muội cũng có ý nghĩ như đại ca, nhưng chỉ tiếc chúng ta làm sao biết được lòng người.

Quân Đạt mỉm cười :

- Lòng người thì sao biết được, nhưng huynh đoán chắc dù lòng người có nham hiểm đến mấy cũng khó có thể chấp nhận hành động vô lương của Thường Luân.

Quân Đạt đổi giọng thật ôn nhu từ tốn :

- Việc cần làm bây giờ là phải đột nhập Tiên cung Tổng đàn của Câu Hồn bang để phóng thích Vũ Văn Tiểu Vĩ và tiểu hòa thượng Lỗ Trình.

- Đại ca đi ngay bây giờ à?

Quân Đạt gật đầu :

- Nếu chậm trễ, huynh sợ Thường Luân sẽ lấy mạng họ.

Quân Đạt nói đến đây thì Ngọc Lan từ phía sau đi lại. Tuyết Trâm nhìn chàng lắc đầu :

- Ngọc Lan tiểu thư đến.

Ngọc Lan bước đến đối mặt với Quân Đạt :

- Hân công tử chắc đang bàn chuyện đại sự với Tiên tử Tuyết Trâm?

Tuyết Trâm gật đầu :

- Tiểu thư đoán đúng quá.

Nàng nhìn Ngọc Lan buông luôn một câu thật lạnh lùng :

- Nhưng rất tiếc những chuyện đại sự đó Tuyết Trâm và đại ca không thể cùng bàn với tiểu thư.

Quân Đạt cau mày quay sang Tuyết Trâm :

- Muội, sao lại nói như vậy?

Ngọc Lan nhìn Tuyết Trâm ôn nhu nói :

- Tiên tử nói đúng.

Nàng nhìn lại Quân Đạt :

- Công tử đừng trách Tuyết Trâm cô nương. Tuyết Trâm nói như vậy chỉ là lo cho công tử, không thể bàn đại sự với Ngọc Lan vì thân phụ Ngọc Lan không tốt.

Nàng nhìn một chùm đào đang hé nở :

- Nếu như Thường Luân không đạt thành tâm nguyện U Linh Tàn Kiếp thì người có thể trở thành ác nhân chính là thân phụ. May mắn điều đó đã không xảy ra. Nếu như không phải Thường Luân mà chính là thân phụ, Ngọc Lan càng khó xử hơn.

Quân Đạt nói :

- Quân Đạt rất hiểu tiểu thư, và chính những vị trưởng lão của làng đào này đã chứng minh cho tấm lòng của Ngọc Lan.

Nàng xá Quân Đạt :

- Đa tạ công tử đã có ý nghĩ tốt cho Ngọc Lan.

Quân Đạt bối rối ra mặt. Chàng khoát tay :

- Tiểu thư xin đừng coi trọng Quân Đạt quá như vậy.

Tuyết Trâm liếc chàng, rồi nhìn Ngọc Lan nói :

- Ngọc Lan tiểu thư gặp Hàn đại ca chắc chắn có điều chi giáo.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Ngọc Lan không dám nói hai chữ chi giáo.

- Vậy tiểu thư có điều muốn nói?

Ngọc Lan gật đầu :

- Vâng, Ngọc Lan có điều muốn nói.

Tuyết Trâm cười nửa miệng :

- Và những điều tiểu thư sắp nói ra Tuyết Trâm không tiện nghe.

Ngọc Lan lưỡng lự.

Tuyết Trâm nheo mày :

- Thôi được rồi, Tuyết Trâm phải cáo từ đây.

Tuyết Trâm toan quay bước, Quân Đạt gọi giật lại :

- Trâm muội!

Tuyết Trâm cau có nói :

- Đại ca không thấy, không nghe người ta nói gì à? Ngọc Lan tiểu thư đâu muốn cho muội nghe.

- Huynh không nghĩ như muội đâu.

Tuyết Trâm cau có nói :

- Nhưng muội không muốn làm phiền đến tiểu thư Ngọc Lan.

Tuyết Trâm vừa nói vừa quay lưng trở luôn Bát Quái Mê Tông bộ, chỉ trong khoảnh khắc ngấn ngời nàng đã mất dạng trong trận pháp bát quái đào hoa.

Tuyết Trâm đi rồi, Ngọc Lan mới nói với Quân Đạt :

- Xem chừng tình cảm của Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm đối với Hàn công tử rất sâu nặng.

Quân Đạt thoáng thẹn mặt.

Ngọc Lan quan sát dung diện của Quân Đạt :

- Công tử đừng giấu Ngọc Lan. Ngay cả công tử cũng nặng tình với nàng.

Quân Đạt thờ dài :

- Tiểu thư đoán đúng, nhưng lúc này tại hạ còn lòng dạ đâu nghĩ đến cái riêng của mình.

- Công tử đừng lo quá. Ai cũng có cái riêng cả.

Nàng mỉm cười nhìn Quân Đạt :

- Trước đây Ngọc Lan có trao cho công tử cành trầm, công tử còn giữ cành trầm đó không?

Quân Đạt nghe nàng nhắc đến cành trầm, bối rối vô cùng.

Thấy vẻ bối rối của chàng, Ngọc Lan cười mỉm nói :

- Công tử chắc không còn giữ cành trầm đó rồi.

- Tại hạ có lỗi với tiểu thư.

Quân Đạt thuật lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra với chàng khi rời khu Đào Hoa viên. Chàng thờ dài nói :

- Sự tình như vậy, và tại hạ không biết đánh mất cành trầm từ lúc nào.

- Như thế cũng tốt.

- Tiểu thư miễn thứ cho tại hạ. Quả thật tại hạ không cố ý đánh mất cành trầm của tiểu thư.

- Ngọc Lan không trách công tử, mà cho như vậy lại tốt hơn.

Ngọc Lan càng nói Quân Đạt lại càng bối rối vô cùng, chàng không phải tự trách mình.

Ngọc Lan nói :

- Ngọc Lan đến đây để nói với công tử một điều.

- Tại hạ thỉnh giáo tiểu thư.

- Theo như Mạc Sầu Ngọc Nữ cho biết thì ngọn thủy thủ vô tình mà Vũ Văn huynh đang giữ có công năng vô cùng lợi hại, chém sắt như chém bùn. Với ngọn thủy thủ vô tình đó, Quân Đạt có thêm lợi thế để đối phó với Thường Luân.

- Vũ Văn công tử hiện nay đang..

Ngọc Lan biết Vũ Văn Tiểu Vĩ đại ca và tiểu hòa thượng Lỗ Trình đang ở trong đại lao Tổng đàn Câu Hồn bang. Nếu như Hàn công tử có thể cứu được những người đó ra chúng ta có thể tiểu diệt được kẻ ác.

- Tại hạ đang có ý đó.

- Tất cả sự an nguy của ba tánh và võ lâm Trung Nguyên lúc này đều trông vào công tử.

- Tại hạ sẽ làm hết sức mình. Và tại hạ đang có ý lên đường đến Tiên cung.

- Hàn công tử tính đi ngay bây giờ à?

Quân Đạt gật đầu :

- Chậm trễ thời khắc nào thì tính mạng của những người kia nguy hiểm chừng đó.

Ngọc Lan lưỡng lự rồi nói :

- Công tử hãy bảo trọng.

- Tiểu thư cũng bảo trọng.

Ngọc Lan thở dài nói :

- Nếu như đến Tiên cung, có điều chi bất lợi cho công tử...

Ngọc Lan nhìn thẳng vào mặt chàng rồi cởi túi phấn thơm bên mình trao qua tay Quân Đạt.

Quân Đạt cau mày :

- Tiểu thư... sao tiểu thư đưa túi phấn thơm cho tại hạ?

Ngọc Lan mỉm cười nhìn chàng nói :

- Ngọc Lan trao túi phấn thơm này cho công tử để công tử có vật đổi trác với Thường Luân nhờ khi có điều bất lợi xảy đến.

Quân Đạt biến sắc :

- Tiểu thư... tại hạ...

Ngọc Lan nghiêm mặt :

- Thường Luân vốn chỉ ao ước chiếm đoạt được Ngọc Lan. Nếu như vì đại nghĩa thì Ngọc Lan vẫn sẵn sàng hy sinh.

Nàng mỉm cười nói :

- Phận nhi nữ, lại chẳng hề biết võ công, chỉ biết mỗi một trận pháp bát quái đào hoa, nhưng Ngọc Lan vẫn có gì để góp cùng Quân Đạt tiêu trừ kẻ ác chứ.

Nàng nói xong không để cho Quân Đạt đáp lời hay phản bác, mà quay lưng bỏ đi thẳng vào gian thảo xá Khắc Thủy Phụng đang dưỡng thương.

Cầm túi phấn của Ngọc Lan, Quân Đạt bất giác chạnh lòng với nỗi bồi hồi thương cảm xót xa.

Quân Đạt lắc đầu :

- Ngọc Lan... nàng đâu phải là món vật để đổi chác.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Lão Thần Thâu Làm Trò

Tòa Đại Hồng bảo điện ở Tiên cung giờ đã thay chủ lần thứ ba, chủ nhân tòa cung nguy nga giờ đây đã là Bang chủ Câu Hồn bang Thường Luân, nên tòa Đại Hồng bảo điện đã được kiến tạo lại theo ý muốn của Thường Luân.

Ngay trước cửa tòa Đại Hồng bảo điện là chiếc mặt nạ quý được khắc thật tinh xảo, biểu tượng của Bang chủ. Bên trong là những tấm rèm bằng lụa trắng giăng từ trên xuống dưới, tất cả đều được thêu mặt quý mà bất cứ ai bước vào những tấm rèm đó đều ngỡ mình đang ở trong chỗ phán quyết của Diêm chúa, nhưng cũng khiến người ta khuất phục đến độ phải cúi đầu tuân phục tất cả những mệnh lệnh của Bang chủ Thường Luân.

Ngoài tòa Đại Hồng bảo điện, thì tất cả mọi thuộc nhân của Câu Hồn bang đều phải đeo mặt nạ, ngay cả Bang chủ Thường Luân mặc dù mệnh danh là Ngọc Diện thư sinh nhưng cũng vẫn khoác chiếc mặt nạ quý nào truy bức Phong Tinh Cổ Thi phải truyền thụ võ công. Chính điều đó mà ai cũng tò mò

tự hỏi, không biết sau khi Thường Luân tự thành U Linh Tàn Kiếp, khuôn mặt Ngọc Diện thư sinh của gã đã thay đổi ra sao mà phải đeo chiếc mặt nạ gớm ghiếc này?

Thường Luân vận trường y hoàng bào, trước ngực thêu một chiếc mặt quỷ đang nhe nanh mà chỉ cần chạm nhãn vào bất kỳ ai cũng phải lạnh xương sống. Y ngồi đỉnh đặc trên chiếc ngai mà thành tử là một chiếc đầu lâu. Có thể nói, tất cả mọi vật trong Đại Hồng bảo điện đều tiềm ẩn một sự khủng bố đến lạnh người.

Lỗ Trình, Lục Chi Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ vận bạch y từ nhân đứng trước mặt Thường Luân. Ba người ngẩng mặt nhìn Bang chủ Thường Luân bằng ánh mắt giấu cợt, khinh thị.

Thường Luân cất giọng nói :

- Đến trước mặt bản tọa sao các ngươi không quỳ?

Tiểu Vĩ nhún vai nói :

- Tại sao ta phải quỳ chứ?

- Ta không đáng để Vũ Văn công tử quỳ hành lễ à?

Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Tại hạ rất tiếc phải nói thẳng ra điều này mong Bang chủ đừng giận.

- Bản tọa đang muốn nghe.

- Tiểu Vĩ chỉ có thể quỳ trước mặt song thân mình mà thôi.

Thường Luân hừ nhạt một tiếng :

- Bản tọa không đáng mặt sánh ngang với song thân của Vũ Văn công tử à?

Thường Luân nói xong bật tràng cười cuồng nhiệt. Gã cất tràng cười đó nói tiếp :

- Bản tọa nhớ hôm nào Vũ Văn công tử lăm lăm liệt liệt được mọi người xếp vào những trang hảo hán phong lưu, tuấn kiệt hảo hoa, nhưng hôm nay Vũ Văn công tử tội nghiệp quá!

Thường Luân đổi giọng thật lạnh lùng :

- Vũ Văn công tử hẳn không nghĩ đến ngày hôm nay. Nhưng bản tọa cũng không phải là người hẹp hòi, ích kỷ để rồi bị thiên hạ chê là người không có lòng độ lượng. Nếu như Vũ Văn Tiểu Vĩ hành đại lễ tôn bản tọa là chủ nhân của ngai, sánh ngang với song thân ngươi thì bản tọa sẽ để cho ngươi cái mạng và còn phong cho chức vị Tổng đàn chủ của Câu Hồn bang, tha hồ mà tận hưởng lạc thú trên thế gian này.

Thường Luân vừa nói vừa khoát tay.

Hai tên thuộc hạ khiêng ra một cái bàn nhỏ, trên bàn có ba chiếc mặt nạ quý. Hai gã đó đặt cái bàn có những chiếc mặt nạ xuống trước mặt Vũ Văn Tiểu Vĩ, Lỗ Trình và Lục Chi Thần Thâu.

Thường Luân chỉ những chiếc mặt nạ đó :

- Vũ Văn công tử hãy chọn lấy một chức phận trong Câu Hồn bang của bản tọa đi!

Tiểu Vĩ hừ nhạt một tiếng rồi lắc đầu :

- Đa tạ hảo ý của Thường bang chủ nhưng rất tiếc Tiểu Vĩ không muốn biến thành quỷ đói sống trong cõi nhân gian này.

Thường Luân bật cười sáng sặc. Gã cất tràng cười đó quay sang Lỗ Trình :

- Còn tiểu hòa thượng, bản tọa đây chứng kiến oai phong và khí phách trượng nghĩa của ngươi ở Thiếu Lâm tự, bản tọa rất thích. Chỉ cần ngươi hành lễ chịu đầu nhập vào Câu Hồn bang, bản tọa nhất định sẽ giao chùa Thiếu Lâm cho ngươi cai quản.

Lỗ Trình chấp tay :

- A di đà Phật. Danh lợi, chức phận đều chỉ là phù du trong cõi nhân gian này, chỉ có tâm thanh thân mới là đại phúc. Tiểu tăng đã nguyện trọn đời này sống trong Phật môn nên đâu cần chút danh lợi, chức phận còn con.

Lỗ Trình nhìn lên :

- Tiểu tăng chỉ có một lời khuyên với thí chủ. Thí chủ đã làm nhiều chuyện quý thần còn phần nộ thì mau quay đầu lại hướng về cửa Phật mà sám hối, may ra còn chút...

Thường Luân đứng phất dậy chỉ Lão Trình quát lớn :

- Im cái mồm thối của hòa thượng lại!

Những lời của Lão Trình không biết khiến Thường Luân giận dữ như thế nào mà gã không kiềm chế được phải nghiêng răng ken két.

Thường Luân ngồi trở lại. Y rời sát nhân về phía Lục Chi Thần Thâu :

- Lão thần thâu!

Lục Chi Thần Thâu ngược lên :

- Có lão phu.

Thường Luân gật đầu :

- Trong ba người, hai người đã không biết trời cao đất rộng, không thấy xa thấy dài mà chỉ ương ngạnh, lão thừa biết họ phải chịu những gì rồi.

Lục Chi Thần Thâu gật đầu :

- Lão phu biết... Lão phu biết.

Lão nhìn qua Lão Trình và Vũ Văn Tiểu Vĩ :

- Hai người nghe Câu Hồn bang chủ nói rồi chứ. Lão phu đoán chắc hai người sẽ bị lột da, lóc thịt mới khiến Bang chủ hả được giận.

Lời nói của lão thần thâu khiến Thường Luân phải đặc ý gật gù liên tục. Gã nói :

- Lão nói rất đúng. Bản tọa xem chừng lão là người biết thời cuộc.

Lục Chi Thần Thâu ngẩng lên nói :

- Lão phu rất biết nhìn xa trông rộng như Bang chủ.

Lão khoát tay :

- Lão không có nói giống Bang chủ.

Thường Luân trầm giọng :

- Lão nên giữ lời một chút.

- Lão ghi tạc lời nói của Bang chủ.

Thường Luân lại gật đầu đặc ý :

- Thế lão có đồng ý phục vụ bản tọa không? Nếu lão đồng ý thì hay bái lễ tôn vinh bản tọa.

Lục Chi Thần Thâu tròn mắt. Lão thâu nhìn sang tiểu hòa thượng Lão Trình :

- Lão huynh tiếc quá không có món khuyển hoang của lão đệ.

Mọi người nghe lão thần thâu nói không khỏi ngỡ ngàng.

Lục Chi Thần Thâu ngẩng lên nhìn Thường Luân :

- Khái bẩm Bang chủ, lão phu sẵn sàng bái tạ Bang chủ, nhưng phải có lễ vật gì dâng thêm long trọng.

Thường Luân đứng lên :

- Lão muốn dùng thứ gì để lễ bái tôn vinh bản tọa?

- Dạ, lão phu vốn thích ăn thịt khuyển hoang, nhưng bây giờ đâu có thời gian để nấu nướng, thôi thì Bang chủ cứ sai ai đó mang đại vào đây một con khuyển hoang còn sống là được rồi.

Thường Luân cười khành khạch :

- Lão giấu cọt bản tọa đây à?

Lục Chi Thần Thâu lắc đầu :

- Dạ không... lão phu đâu dám giấu cọt Bang chủ để bị người hành xử lăng trì như hai tên không biết nhìn xa trông rộng như hai tên này sao.

Thường Luân gật đầu :

- Được rồi, bản tọa chiều ý lão.

Thường Luân ra lệnh, nhưng mãi một lúc sau hai tên thuộc hạ mới đem vào được một con khuyển hoang, bốn chân đều bị trói. Con chó cứ sủa lên ầm ỉ khiến đại sảnh Câu Hồn bang đang trang nghiêm bất giác nào loạn hẳn lên.

Thường Luân vẫn giữ thái độ bình thản :

- Bản tọa đã chiều ý lão rồi đó.

- Đa tạ Bang chủ.

Lục Chi Thần Thâu nhìn tiểu hòa thượng Lỗ Trình :

- Lão huynh đi trước nhé.

Lão nói xong, quay sang con khuyển hoang, thành khẩn chấp tay nói :

- Cầu tạ chúng oi, trước đây lão phu nhờ có thịt của người mà da dẻ hồng hào, tướng mạo phương phi, nên lão phu phải lạy tạ người.

Lục Chi Thần Thâu vừa nói vừa lạy tạ con khuyển hoang bị trói bốn chân.

Lão lạy con khuyển hoang đó xong, quay lại Thường Luân. Lão trịnh trọng đồng dạng nói lớn :

- Lão phu thành khẩn hành lễ Bang chủ.

Lão ngẩng cao đầu nói :

- Lễ thứ nhất để ra mắt bởi sau này lão cũng được da dẻ hồng hào.

Lão vừa nói vừa lạy Thường Luân.

Lão lại ngẩng đầu lên nói :

- Lễ thứ hai gọi là cung kính coi Bang chủ như... như câu hoang đã từng cho lão phu ăn, lão phu uống.

Thường Luân găm :

- Lão quý muốn chết!

Mặc cho Thường Luân găm the thé, Lục Chi Thần Thâu vẫn bình thản hành tiếp lễ thứ ba :

- Thuộc hạ lão thần thâu thuộc về Bang chủ chẳng khác nào chó hoang thuộc về chó lớn, Bang chủ hãy nhận lão thần thâu vào bầy chó của người.

Thường Luân không còn giữ được bình tâm nữa. Gã từ từ bước xuống những bậc tam cấp. Những bước chân của Thường Luân vang lên những tiếng ầm ầm như của bầy voi đang di chuyển.

Thường Luân bước đến trước mặt Lục Chi Thần Thâu.

Lão thần thâu ngẩng lên nhìn Thường Luân cười khẩy rồi nói :

- Bang chủ bắt lão chết bằng cách gì. Tự đoạn mạch hay đập đầu chết?

- Ta đang nghĩ.

- Cái gì, làm gì rồi cũng chết mà, cần chi Bang chủ phải suy nghĩ để hao tổn nguyên thần.

Thường Luân thở hắt ra một tiếng. Gã giận quá chột giết chiếc mặt nạ quỷ ra khỏi mặt mình. Chân diện mục của Thường Luân lộ ra. Y không còn có bộ mặt của Ngọc Diện thư sinh nữa, mà thay vào đó là một bộ mặt dị dạng, mà bất cứ ai nhìn vào cũng không kèm được tiếng kêu thảng thốt.

Cả tòa Đại Hồng bảo điện nhón nháo cả lên.

Lỗ Trình buột miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Ngay cả Vũ Văn Tiểu Vĩ vốn điềm đạm cũng phải ngạc nhiên nói :

- Không thể tin được.

Trong lúc mọi người chưa lấy lại được tinh thần thì Thường Luân vung chèo thộp vào con cầu hoang.

Con chó chỉ tru lên một tiếng đã bị Thường Luân xé ra làm đôi. Thấy Thường Luân xé cầu hoang, ai cũng rùng mình.

Thường Luân cầm nửa con cầu hoang, áp vào mặt Lục Chi Thần Thâu :

- Lão phải ăn hết số thịt này. Ăn ngay trước mặt bản tọa. Bản tọa muốn thấy lão ăn thịt cầu hoang như thế nào.

Thường Luân vừa nói vừa dí tẩn thịt đỏ, nhầy nhụa vào mặt lão thần thâu.

Lục Chi Thần Thâu lắc đầu nguầy nguậy. Lão vừa lắc đầu vừa nói :

- Ấy... ấy... Phải nấu rồi mới ăn được chứ.

- Không. Lão phải ăn.

Thường Luân chộp chèo công vào đỉnh đầu Lục Chi Thần Thâu, ấn mặt lão vào tảng thịt cầu hoang.

Gã vừa ấn vừa nói :

- Lão phải ăn hết, ăn hết.

Thường Luân bật cười điên dại. Tiếng cười của gã khiến không một ai còn giữ được hồn phách. Mọi người bất giác lùi lại một bộ nhìn vào cục trường không chớp mắt.

Lỗ Trình neho mày :

- A di đà Phật.

Lời niệm Phật hiệu còn đọng trên môi Lỗ Trình thì bất thành linh từ ngoài cửa tòa Đại Hồng bảo điện một nữ nhân vận trang y rách rưới lao vào.

Nữ nhân đó vừa chạy vào vừa tru tréo :

- Thường Luân. Á Tiên đói bụng lắm, đói bụng lắm.

Hà Á Tiên chạy thẳng đến thộp luôn nửa tảng thịt còn lại. À há miệng ngoạp ngấu nghiến tảng thịt chó hoang còn sống. Á ăn luôn cả những mảng lông hôi hám của con chó hoang. Nhìn Á Tiên nhai nhồm nhoàm, tất cả mọi người đều nôn ọe.

Đâu ai có thể hình dung được cảnh ngày hôm nay của một trang mỹ phụ một thời là chủ nhân Lạc Hoa viên. Đến ngay cả lão Tri Ngô Năng cũng phải rú lên. Lão đang ọe đến độ rớt luôn chiếc mặt nạ quý ra ngoài.

Chiếc mặt nạ bằng kim loại rơi xuống sàn gạch, gây ra âm thanh khô khốc. Chính âm thanh đó ấy được sự chú ý của Á Tiên và Thường Luân.

Thường Luân bỏ tay khỏi đỉnh đầu Lục Chi Thần Thâu, nhìn lại Tri Ngô Năng. Gã lắc đầu :

- Tri đường chủ biết giới quy của Câu Hồn bang rồi chứ?

Tri Ngô Năng biến sắc :

- Bang chủ. Thuộc nhân không cố ý.

Thường Luân cười khẩy. Y chỉ với tây đã thộp lấy gáy Á Tiên :

- Trước đây mụ là ý chung nhân của ngươi. Ngươi thèm thường ả và bây giờ bản tọa cho phép ngươi được hưởng tẩm thân của ả đây.

Thường Luân vừa nói vừa quăng Á Tiên về phía Tri Ngô Năng. Cái quăng tay của Thường Luân rất nhẹ nhàng, nhưng thân hình của Á Tiên lao đi như một mũi tên.

Trí Ngộ Năng hoảng hốt vội dựng chường đón lấy Á Tiên.

- Bốp...

Đầu Á Tiên vỡ nát, máu và óc bắn ra rưới lên khắp người Trí Ngộ Năng từ đầu đến chân. Đến lúc này thì không ai còn có thể kiềm được sự bình tâm của mình nữa.

Tất cả đồng loạt thốt lên :

- Ôi...

Trí Ngộ Năng hồn vía tán mác. Trong đầu lão liền nảy sinh ý niệm đào thoát khỏi chỗ này.

Trí Ngộ Năng vừa nghĩ vừa động thân lạng người toan thoát ra ngoài cửa Tổng đàn Câu Hồn bang. Lão vừa lướt đến ngang ngưỡng cửa thì chạm vào một bức tường đá.

“Chát...”.

Trí Ngộ Năng thối lui trở lại, đến lúc này mới nhận biết được bức tường đá kia chính là Thường Luân. Gã chấp tay sau lưng trong tư thế ung dung tự tại.

Thường Luân nhướn mày nói với Trí Ngộ Năng :

- Lão có thể bỏ đi dễ dàng như vậy được à?

Trí Ngộ Năng lắc đầu :

- Bang chủ. Thuộc hạ không có ý bỏ Bang chủ.

Thường Luân nhếch mép, nhún vai, lắc đầu :

- Lão không có ý bỏ ta nhưng ta lại có ý bỏ lão. Lão sẽ được thưởng thức tuyệt công U Linh Tàn Kiếp.

Thường Luân vừa nói vừa phát tác tà công cái thế đó. Một đạo huyết quang đỏ ối từ hai bàn tay của Thường Luân xuất ra chụp thẳng xuống người Trí Ngộ Năng.

Toàn thân Trí Ngộ Năng như nhuộm máu. Lão rú lên lạnh lạnh bởi sự đau đớn tột cùng.

“Àm...”.

Thân thể Trí Ngộ Năng giờ chỉ còn là những tảng thịt vụn văng khắp nơi trên Đại Hồng bảo điện.

Lục Chi Thần Thâu thấy những cái chết khủng bố kia, buột miệng nói với Lỗ Trình và Tiểu Vĩ :

- Chúng ta chắc phải nhận một cái chết như lão họ Tri kia thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Độc Bá Võ Lâm

Lỗ Trình chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Lão huynh đừng nặng tâm đến cái chết. Sống hay chết cũng chỉ là một sự thay đổi từ cõi thực sang cõi hư, từ hư sang thực.

Lục Chi Thần Thâu cầu nhàu :

- Lão huynh biết rồi, nhưng sống vẫn hơn. Ai dà... lão đệ không thấy gã Thường Luân bắt ta phải ăn cả một tảng thịt chó sống à? Nếu không có ả Hà Á Tiên xuất hiện thì thử hỏi lão huynh đây còn sống được hay không?

Lục Chi Thần Thâu vừa dứt lời thì bất ngờ một tên Câu Hồn bang lướt ra. Gã Câu Hồn bang vừa trụ thân trước mặt lão thần thâu vừa vuốt chiếc mặt nạ

quý. Thần Cái Nhan Tôn quang chiếu mặt nạ xuống đất :

- Hôm nay có chết, lão Thần Cái Nhan Tôn này cũng không sợ.

Thần Cái Nhan Tôn vừa nói vừa cách không điểm chỉ giải khai huyết đạo cho Tiểu Vĩ, Lão Trình và lão thần trâu. Giải huyết đạo cho ba người đó xong, Nhan Tôn đảo mắt nhìn lướt qua một lượt tất cả những người đang có mặt tại tòa Đại Hồng bảo điện :

- Các vị hảo hớn, lão ăn mày chúa đã nhận ra cái sai, cái đúng rồi, giờ có chết hay Cái bang có vỡ đản tan ghé bởi tên ác tặc Thường Luân thì lão ăn mày chúa này cũng không khuất phục, cúi đầu tuân lệnh tên súc sinh mất hết nhân tính, mổ bụng thai phụ lấy Tử Hà Sa để luyện thành U Linh Tàn Kiếp.

Thần Cái Nhan Tôn rít một hơi dưỡng khí thật sâu :

- Lời của lão phu nói từ tấm lòng chân thành nhất, lão phu cũng thông báo quả trời ứng với hành động để tiện bi ỏi của Thường Luân đã đến rồi. Hân Quân Đạt công tử sẽ đến đây.

Mọi người nhón nháo hân lên.

Thường Luân nghe những lời của Thần Cái Nhan Tôn. Ngửa mặt cười sảng sặc.

Tiếng cười của gã như tiếng tru của loài quỷ đói từ Diêm phủ tái hiện ở trần gian.

Thần Cái Nhan Tôn nói tiếp :

- Tên ác quỷ kia không đáng cho chúng ta phải tôn vinh, phục tòng hân. Hân đáng chết lắm. Các vị hảo hân hãy nghe theo lão ăn mày chúa này mà vứt bỏ những chiếc mặt nạ đã từng khiến chúng ta có tội với trời đất.

Lời của Thần Cái Nhan Tôn vừa dứt thì có những tiếng xì xầm vang lên. Lời nói của Thần Cái Nhan Tôn như một giọt nước đổ tràn ly nên liền sau lời nói của lão ăn mày chúa, hai mươi gã Câu Hồn bang đồng loạt bước ra khỏi hai hàng thuộc hạ của Thường Luân.

Một người gỡ mặt nạ, lộ ra diện mục chính là Vô Đang Nhứt Long Ngạc Quân Trường.

Nhứt Long Ngạc Quân Trường định nhìn về phía Thường Luân ôn tồn nói :

- Hành động luyện công U Linh Tàn Kiếp của Thường các hạ quả là khiến chúng ta vừa cảm phẫn vừa oán hận. Nên Ngạc mỗ không thể ở lại Câu Hồn bang của người nữa.

Ngạc Quân Trường quay lại những người đứng sau lưng mình :

- Chúng ta đi thôi!

Hai mươi người đồng loạt nhắm cửa chính sảnh Tổng đàn Câu Hồn bang để thoát đi.

Thường Luân nheo mày. Gã cười khẩy một tiếng :

- Các người có thể ra đi một cách dễ dàng như vậy sao?

Gã vừa nói vừa gác tay ngang ngực, rồi chém xả ngang một đường vòng cung. Động tác của Thường Luân rất đơn giản, nhưng một ánh chớp đỏ rực hình lưỡi liềm, dài hai trượng xuất hiện, chém xả vào những người đang phi thân bỏ đi.

Cả tòa chính sảnh Đại Hồng bảo điện nhuộm máu.

Hai mươi chiếc thủ cấp đồng loạt lìa khỏi cổ bởi ánh chớp huyết quang của Thường Luân.

Hai mươi thầy người cùng đổ xuống.

Tất cả mọi cao thủ có mặt tại hiện trường đồng loạt thối lui ba bộ vì không còn giữ nổi tinh thần trước những cái chết thảm khốc kia.

Thường Luân đảo nhãn, nhìn lại Thần Cái Nhan Tôn :

- Lão đã biết giới quy của Câu Hồn bang rồi chứ?

Thường Luân vừa nói vừa lắc vai. Thân pháp của gã như ánh sao băng lướt thẳng đến Thần Cái Nhan Tôn.

Tiểu Vĩ bàng hoàng quát lớn :

- Cần trọng!

Tiểu Vĩ vừa quát vừa thi triển Thiên Ma chỉ, lão thần trâu thì dụng Vô Hình Thủ chụp thẳng vào yết hầu Thường Luân.

Chát... chát...

Năm đạo chi thiên ma của Tiểu Vĩ quất thẳng vào vùng thượng đẳng của Thường Luân đồng loạt bị dội ngược lại, còn trào thủ vô hình của lão thần thâm như thộp vào một khối kim cương biết di động khiến cho lão tê buốt đến tận óc.

Hai người đồng loạt thối lui ba bộ.

Trong khi đó cả thân ảnh của Thường Luân không hề có chút biểu hiện gì là trúng chỉ và chưởng cả, vẫn ào ào lao vào Thần Cái Nhan Tôn.

Thần Cái Nhan Tôn tổng ngược ra một thoi quyền đánh vào tâm huyết của Thường Luân.

- Âm

Quyền thủ của Thần Cái Nhan Tôn vỡ vụn, tấn trụ lão đảo. Nhan Tôn chơi với nhưng chưa kịp lấy lại thăng bằng thì thân ảnh của Thường Luân nện trực diện vào Nhan Tôn.

- Âm

Thần Cái Nhan Tôn bị nhấc lên khỏi mặt đất, băng đi như một mũi lao và luôn vào cây cột đá.

- Bộp.

Thường Luân chấp tay sau lưng nhìn thì thể Thần Cái Nhan Tôn không còn ra hình người nữa. Nhan Tôn như dính cứng vào cây cột đá, trông chẳng khác nào chiếc bánh ướt bầy nhầy.

Cái chết của Thần Cái Nhan Tôn bắt mọi người rung mình.

Thường Luân chấp tay từ từ bước ra tòa chính sảnh :

- Còn ai có ý chống lại bản tọa không?

Thường Luân vừa nói vừa đảo nhãn qua một lượt. Thần nhãn của gã đến đâu thì người bị chiếu nhãn cúi đầu đến đó, cho đến khi y định nhãn vào ba người Lỗ Trình, Tiểu Vĩ và Lục Chi Thần Thâu.

Thường Luân mỉm cười nói với Tiểu Vĩ và Lục Chi Thần Thâu :

- Hai người đã tặng bản tọa những đạo chỉ và trào, giờ bản tọa phải chặt từng ngón tay của hai người.

Tiểu Vĩ lắc đầu :

- Ngươi lấy cái ác, cái mạnh để độc tới mình thì dù có chặt cả chân Tiểu Vĩ, Tiểu Vĩ cũng không phục.

- Với các ngươi bản tọa không còn gì để nói nữa.

Thường Luân vừa nói vừa dẫn đến một bộ, hữu thủ lại gác chéo ngang ngực. Gã toan thì triển tuyệt công tà đạo U Linh Tàn Kiếp để thực hiện lời nói của mình thì một tiếng chuông cất lên ngay ngoài cửa tòa chính sảnh Đại Hồng bảo điện.

Boong.

Thường Luân quay ngoắt lại.

Đại Bi thiên sư tay cầm đại hồng chung, cùng với Vô Thánh thần tăng, Thái Cực chân nhân đi cùng với Tam thánh Côn Luân. Tất cả những vị trưởng lão của võ lâm đều định nhãn vào Thường Luân.

Thường Luân thấy những người đó đến ngựa mặt cười khanh khách.

Gã cất tràng cười cuồng nhiệt, gằn giọng nói :

- Tốt lắm Có Thiếu Lâm, Võ Đang và cả Côn Luân, những đại phái trụ cột bắc đầu trên giang hồ, bản tọa không còn phải hao phí sức lực đến từng phái.

Đại Bi thiên sư lẩn chuỗi hạt :

- Tội ác của Thường thí chủ chất cao như núi, khiến không một ai không phẫn nộ. Bản tăng và các vị trưởng lão võ lâm buộc phải xuất sư.

Thường Luân cướp lời Đại Bi thiên sư :

- Các người xuống núi để thành toàn đưa Thường Luân bản tọa về cõi chết chứ gì?

- A di đà Phật. Đức Phật từ bi nhưng không thể để ma vương lộng quyền coi mạng người như cỏ rác.

Thường Luân nạt lớn :

- Lão trọc già nói thì hay nhưng không biết có làm được không.

Thường Luân đổi giọng lạnh lùng :

- Các người đến đây khiến bản tọa hứng khởi vô cùng. Bản tọa khỏi nhọc công tìm đến từng người.

Thường Luân dẫn đến một bộ.

Sự xuất hiện của những vị đại cao thủ Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân khiến mọi người thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng nghĩ tới tuyệt công U Linh Tàn Kiếp của Thường Luân cũng không khỏi lo lắng cho những vị cao nhân kia.

Thường Luân nhún vai :

- Nào, các vị trưởng lão hãy cho bản tọa được mở mắt chứng nghiệm bản lĩnh của mình đi!

Võ Thánh thần tăng vốn đã tĩnh tu trong đại điện Thiếu Lâm suốt năm mươi năm, nghe những lời ngông cuồng của Thường Luân mà phải nheo mày.

Võ Thánh thần tăng vuốt chòm râu bạc trắng :

- A di đà Phật. Lão nạp vốn không thích chen vào chuyện thị phi trên giang hồ nhưng với hành động của Thường Luân thì chủ bản tăng không thể nhắm mắt mà tĩnh thiền.

Thường Luân nheo mày, trề môi dè bĩu.

- Đừng nói nữa, cứ cho bản tọa thấy thần công của lão xem bản tọa có phục không. Nếu như ngày hôm nay, bản tọa không độc tôn thiên hạ, thì không còn cơ hội nào nữa đâu, do đó các vị phải cho bản tọa biết võ công của mình.

Võ Thánh thần tăng thờ hất ra :

- A di đà Phật. Lão nạp sẽ cho thí chủ được tĩnh ngộ

- Ta đang chờ đây.

Võ Thánh thần tăng nhìn thẳng vào mặt Thường Luân :

- Như Lai thần chú của bản tăng vốn không dùng để sát sinh, nhưng với thí chủ, lão nạp phải đại khai sát giới.

- Cứ cho bản tọa thấy!

Võ Thánh thần tăng nghiêm mặt, song thủ dung ngang ngực bỏ thẳng về phía Thường Luân một đạo Như Lai thần chú với tám thành công lực.

Như Lai thần chú là một thần công chú pháp của Thiếu Lâm mà những bậc cao nhân đắc đạo, phải có căn cơ kỳ tuyệt mới có thể lĩnh hội, tụ thành.

Đạo chú của Võ Thánh thần tăng như có hào quang ngũ sắc nện thẳng vào Thường Luân.

Àm

Thường Luân chấp tay sau lưng, hứng trọn chú pháp Như Lai thần chú của Võ Thánh thần tăng. Khi chú pháp Như Lai chạm vào thân ảnh của Thường Luân thì ngay lập tức toàn thân gã có một màn huyết quang xuất hiện che chắn và đón lấy đạo chú Vạn Phật Triều Trung của Võ Thánh.

Cả gian chính sảnh Đại Hồng bảo điện tưởng như lọt thõm vào một trận cuồng phong vũ liệt, rung chuyển âm âm. Khi sự rung chuyển đó qua đi, Thường Luân vẫn bình nhiên đứng đối mặt với Võ Thánh thần tăng.

Thường Luân nhếch mép :

- Chỉ bao nhiêu đó mà có thể tể độ được cho bản tọa hay sao?

Sự bình nhiên của Thường Luân khiến những vị cao nhân Thiếu Lâm hãi hùng.

Thường Luân dẫn lên một bộ :

- Đến lượt bản tọa tế độ cho lão tặc về Tây Phương đây.

Thường Luân vừa nói vừa dựng ngang hữu thủ chém xả tới Võ Thánh thần tăng. Lão đại sư Võ Thánh mặc dù ngạc nhiên bởi thần công hộ thể của Thường Luân nhưng khi đạo huyết quang nhoáng lên cũng kịp dựng chưởng quát lớn :

- Phật pháp vô biên!

Một đạo hào quang ngũ sắc xẹt ra hừng thẳng lấy luồng huyết quang của Thường Luân. Ngờ đâu khi hai đạo sắc kinh đó chạm vào nhau thì cả tòa chính điện Đại Hồng bảo điện sẽ sụp đổ xuống. Nhưng hoàn toàn khác với ý nghĩ đó của mọi người, mà đạo huyết quang U Linh Tàn Kiếp chém xả qua luồng khí kinh ngũ sắc của Võ Thánh thần tăng.

Phật.

Võ Thánh thần tăng thối bộ ba bước, tăng y nhuộm đỏ máu.

Đại Bi thiên sư tràng bộ đỡ lấy Võ Thánh thần tăng :

- Thúc thúc.

Võ Thánh thần tăng rùng mình đã tắt thở.

Đại Bi thiên sư bối rối hẳn lên.

Ngay cả Võ Thánh thần tăng, một vị cao tăng trưởng thượng võ công đã đạt đến cảnh giới lư hòa thuận thanh thế mà vẫn không giữ được mạng mình sau một lần đối chưởng với Thường Luân khiến không gian đã căng thẳng càng căng thẳng hơn.

Sau cái chết của Võ Thánh thần tăng, Thường Luân càng đặc ý. Y bật lên tràng cười cuồng nhiệt mà ai nghe cũng phải sồn da gà.

Thường Luân chỉ nhóm cao nhân vừa mới đến :

- Còn ai trong các ngươi có đủ bản lĩnh chống lại bản tọa chứ?

Thường Luân nói xong, bật cười khàn khàn. Y dần đến thêm một bộ, khinh khinh nói :

- Bản tọa có đáng là Võ lâm Minh chủ không?

Đại Bi thiên sư thở dài một tiếng, tay lần chuỗi hạt nói :

- A di đà Phật. Dù cho thí chủ có thần công quảng đại khiến quý thần cũng phải khiếp sợ, nhưng đạo đức và tư cách của thí chủ đâu thể khiến mọi người nể phục được.

Thường Luân nhún vai nạt ngang :

- Ai không phục bản tọa thì chết. Lão tặc có muốn chết không?

- A di đà Phật. Lão nạp không hề nghĩ đến chuyện sống hay chết.

Đại Bi thiên sư dời mắt nhìn Lỗ Trình.

Lỗ Trình nhận ra ánh mắt của Đại Bi thiên sư chan chứa tình cảm yêu thương, bất giác xúc động vô cùng. Tiểu hòa thượng liền trở luôn Di Hình cước đến bên Đại Bi thiên sư :

- Phương trượng!

Đại Bi thiên sư nhìn qua Lỗ Trình :

- Lỗ Trình... Phương trượng có một trọng trách giao cho ngươi.

- Xin Phương trượng chỉ giáo!

- Trong khi thúc thúc và những vị cao nhân cản chân Thường bang chủ thì ngươi hãy cùng những ai đã ly khai khỏi Câu Hồn bang rời ngay khỏi chỗ này.

- Phương trượng.

- Tiểu tăng hãy vì bá tánh hơn là vì lão nạp.

Đại Bi thiên sư nói xong quay lại Thường Luân :

- Thường bang chủ.

- Lão hòa thượng đã suy nghĩ lại và muốn đầu phục bản tọa rồi chứ?

Đại Bi thiên sư lần chuỗi hạt :

- Trước khi giao đầu với thí chủ để phân định bản lĩnh kiểm chứng thí chủ có đáng là Vô lâm Minh chủ hay không, lão nạp muốn nói với những người ở đây một vài lời.

Thường Luân lờm Đại Bi thiên sư :

- Được... lão hòa thượng nói đi.

Đại Bi thiên sư nhìn về phía quần hào.

- A di đà Phật. Tại sao các vị cứ mãi khur khur khoác chiếc mặt nạ quý làm gì. Mặc dù giang hồ chia làm hai đạo hắc bạch, nhưng dù bạch đạo hay hắc đạo cũng đều nghĩ đến chuyện nhân nghĩa mà hành đạo trên giang hồ.

Đại Bi thiên sư thờ dài một tiếng :

- Giang hồ hôm nay có họa lớn thì mỗi người phải chung sức diệt cái họa đó mới xứng đáng làm người. Bản tăng chỉ nói bấy nhiêu lời đó thôi, các vị hãy suy nghĩ mà coi bỏ những chiếc mặt nạ đi theo tiểu tăng Lỗ Trình. A di đà Phật.

Thường Luân nghe Đại Bi thiên sư nói chỉ trề môi khinh bỉ. Y nhìn lại quần hào :

- Các người đã nghe lão hòa thượng nói rồi chứ gì? Vậy ai theo lão thì cứ theo nhưng bản tọa cảnh báo trước, kẻ nào phản bản tọa thì sẽ chết thảm như những người này.

Thường Luân vừa nói vừa chỉ tay về phía Thái Cực chân nhân, Đại Bi thiên sư và Côn Luân tam thánh.

Sau những lời nói của Đại Bi thiên sư và Thường Luân, không khí càng căng thẳng hơn.

Keng... keng... keng...

Hon mười chiếc mặt nạ được quăng xuống đất. Họ chính là Ma Thần Cát Giã và những cao thủ của Kim Tiền bang.

Thường Luân cau mày nhìn Ma Thần Cát Giã :

- Lão ma thần muốn chết!

Ma Thần Cát Giã lướt đến đứng nhập vào nhóm Đại Bi thiên sư và Lỗ Trình.

- Thật ra lão phu cũng không phục ngươi đâu.

Thường Luân hừ nhạt một tiếng :

- Các người muốn chết thì bản tọa sẵn sàng cho các ngươi chết cùng một lượt.

Cục trường nhanh chóng kết thành hai nhóm người đứng đối mặt với nhau. Một bên là Câu Hồn bang, một bên là quần hào đại diện là Đại Bi thiên sư và các vị trưởng lão vô lâm. Nhưng xem ra cục trường thì phần chênh lệch nghiêng hẳn về phía Thường Luân.

Thường Luân gật gù nói :

- Tốt lắm... Hôm nay bản tọa sẽ thanh toán tận gốc những kẻ dám chống lại bản tọa.

Thường Luân quay lại chiếc ngai có thành tựa hình mặt quý. Y yên vị xong, định tinh thần về phía quần hào.

Gã khoát tay.

Rầm...

Cánh cửa tòa chính sảnh Tổng đàn Câu Hồn bang đóng sập xuống.

Thường Luân ngửa mặt cười sáng sặc :

- Các ngươi bây giờ như cá nằm trong rọ rồi, muốn sống cũng không được đâu.

Đại Bi thiên sư, Côn Luân tam thánh và Thái Cực chân nhân dàn thành hàng ngang đứng trước mặt quần hào.

Thường Luân mỉm cười :

- Các vị muốn đi trước để mở cửa tử thành cho bọn hậu sinh đi sau à? Bản tọa sẽ giúp cho các ngươi.

Thường Luân vừa nói vừa dựng chéo song thủ trước ngực.

Đại Bi thiền sư khấn trương nói :

- Các vị, chúng ta hợp lực!

Thái Cực chân nhân ra dấu, đồng thời áp tay lên hai đại huyệt Thần Khiếu và Khiếu Hóa của Đại Bi thiền sư. Côn Luân tam thánh cũng nhanh tay áp song thủ vào lưng Thái Cực chân nhân. Năm vị đại cao thủ của võ lâm cùng hợp lực truyền công cho nhau và dồn thẳng sang Đại Bi thiền sư.

Về mặt của Đại Bi thiền sư căng thẳng tới cùng.

Thường Luân lắc đầu :

- Các người nghĩ hợp lực có thể đối phó lại ta à?

Thường Luân vừa nói vừa giận dữ cởi tấm áo choàng xé vụn thành từng mảnh :

- Ta sẽ xé các ngươi ra như chiếc áo choàng này.

Gã nói xong, hú lên lạnh lạnh. Tiếng hú của gã như tiếng sấm động khiến cho cả tòa đại sảnh Tổng đàn Câu Hồn bang rung chuyển ầm ầm.

Thường Luân quát lớn :

- U Linh Tàn Kiếp!

Toàn thân gã nhanh chóng phủ một lớp huyết quang đỏ rực. Thường Luân gầm lên, đồng thời song thủ quét chéo tới trước.

Hai đạo huyết quang cũng xuất hiện một lượt, tạo thành một gang kéo chém xả đến năm vị cường bối võ lâm.

Đại Bi thiền sư cũng vận hết toàn bộ nội công hợp lực tổng ngược ra hai đạo chưởng kinh hào quang Giáng Long thập bát chưởng.

Ầm..

Cả tòa chính sảnh Tổng đàn Câu Hồn bang được kiến tạo bằng những khối đá tảng, thế mà những khối đá đó phát ra những tiếng kêu căng các để tạo ra những vết nứt nẻ nhăm nhò.

Quần hào lẫn bọn thuộc hạ Câu Hồn bang đều bị đẩy lùi đến sát vách đá.

Thường Luân chỉ hơi lắc lư đôi vai trong khi Đại Bi thiền sư, Thái Cực chân nhân, Côn Luân tam thánh đều bị đẩy bật về sau năm bộ. Cả năm người không trụ được thân, mà đều ngã xoài dưới đất. Tất cả đều rịn máu trên khóe miệng.

Năm vị đại cao thủ võ lâm hợp sức mà cũng không chịu nổi một chưởng U Linh Tàn Kiếp thì còn ai trong giang hồ có thể đối đầu với Thường Luân.

Lục Chi Thần Thâu nhảy đồng lên :

- Thôi rồi... Đâu còn cách gì nữa để giết tên ác ma vô địch này.

Lời lão thần thâu vừa dứt thì một tiếng nổ dữ dội ngay sau lưng quần hào. Cánh cửa tòa chính sảnh Câu Hồn bang đổ sập xuống.

Rầm..

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Long Hồ Phân Tranh Tà Thẳng Chánh

Cánh cửa tòa chính sảnh nặng ngàn cân, kiên cố như một bức tường đá đồ gục xuống khiến quần hào giật mình đồng loạt quay ngoắt lại nhìn.

Hàn Quân Đạt vận bạch y đứng sừng sững ngay ngưỡng cửa. Sự xuất hiện của Quân Đạt bắt Thường Luân phải cau mày. Ma Thần Cát Già thì biến sắc buột miệng nói :

- Chủ nhân tiểu hắc kỳ.

Quân Đạt đảo nhãn nhìn qua một lượt tất cả mọi người có mặt trong tòa chính sảnh Câu Hồn bang. Ánh mắt chàng lướt đến đâu thì như có một sức mạnh vô hình khiến mọi người phải e dè.

Thường Luân nhếch mép, nhìn Quân Đạt. Gã cười khẩy rồi nói :

- Hàn công tử đem những ngọn tiểu kỳ đoạt mạng đến đầu phục bản tọa?

Quân Đạt nhìn thẳng vào mặt Thường Luân :

- Các hạ chính là Bang chủ của Câu Hồn bang?

Thường Luân mỉm cười :

- Hàn công tử biết bản tọa rồi đó.

Quân Đạt nhìn Thường Luân không chớp mắt.

Thường Luân nheo mày :

- Hàn công tử sao lại nhìn bản tọa bằng ánh mắt hần học như vậy?

- Quân Đạt không ngờ khuôn mặt của các hạ lại thay đổi như vậy. Trước đây ở trấn Hàn Đàm, các hạ là một mỹ nam tử cơ mà.

- Bản tọa không cần khuôn mặt đó.

Thường Luân bình nhiên bước đến ba bộ :

- Khuôn mặt của Thường Luân đã được gói vào quá khứ, hôm nay chỉ có Câu Hồn bang chủ, chủ ngự Minh chủ Võ lâm.

Thường Luân liếc qua nhóm quần hào của Đại Bi thiên sư. Năm người đối chường với gã vẫn còn ngồi dưới đất không đứng dậy được.

Thường Luân chỉ những người đó :

- Ai chống lại bản tọa đều phải chịu hậu quả như những người này.

Quân Đạt nhún vai :

- Các hạ tự cho mình là Bang chủ, kẻ đứng trên thiên hạ, sao vẫn có người không phục mà chống lại các hạ? Họ chống lại Bang chủ thì phải có nguyên nhân.

Thường Luân sa sầm mặt xuống :

- Ý ngươi muốn gì?

- Ý muốn của Quân Đạt à?

Thường Luân gật đầu :

- Bản tọa rất muốn biết ý của ngươi.

- Câu Hồn bang làm những chuyện tồi bại mất cả tính người, quý thần đều phải phẫn nộ.

Thường Luân cướp lời Quân Đạt :

- Và ngươi đến đây để chống lại bản tọa?

- Không phải là chống mà đến để tẩy rửa giang hồ.

Quân Đạt vừa dứt lời, Thường Luân ngửa mặt cười khanh khách. Gã cho những lời nói của Quân Đạt như là một câu chuyện khôi hài nên càng cười dữ dội hơn.

Thường Luân cất tròng cười tiểu ngạo tự tin đó, nhìn Quân Đạt gần giọng nói từng tiếng một :

- Bản tọa thấy ngươi ngông cuồng quá rồi đấy.
- Tại hạ nói là làm.

Thường Luân rít lên bằng giọng căm phẫn :

- Ngươi làm được sao? Hừ, chỉ với những tuyệt kỹ trong Thất Kỳ Đoạt Mạng mà ngươi có thể chống lại bản tọa à? Ngươi đúng là gã hồ đồ, lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe.

Thường Luân rít luồng dương khí thật sâu :

- Bản tọa khuyên ngươi hãy mau nhìn lại mà cúi đầu quy thuận bản tọa.

Thường Luân chỉ nhóm quần hào :

- Lời của bản tọa có thể minh chứng bằng những kẻ ngông cuồng tự đại này.
- Bạo lực đâu thể khuất phục được anh hùng.
- Hừ... bản lĩnh của ngươi có thể sánh ngang với những đại cao thủ thuộc hàng trưởng thượng này không chứ?

Thường Luân quay trở lại chiếc ngai có thành tựa hình mặt quỷ. Gã ngồi chễm chệ nhìn xuống Quân Đạt :

- Để thu nạp ngươi, ta không phải bận tâm.

Thường Luân vừa nói vừa nhìn hai gã thuộc hạ Câu Hồn bang đang đứng gần mình nhất :

- Hai ngươi thay mặt bản tọa thỉnh giáo võ công của vị khách không mời mà đến này đi.

Hai gã thuộc hạ Câu Hồn bang ôm quyền xá Thường Luân :

- Tuân lệnh Bang chủ.

Cả hai đồng loạt lướt ra, nhưng chưa trụ bộ thì đã bị Quân Đạt vung trào chop lấy hai cái mặt nạ quăng xuống đất rồi. Khinh pháp của chương quý dị vô cùng, đến độ hai gã Câu Hồn bang đứng nghếch mặt.

Hai người đó chẳng phải ai khác mà là Song Tà Từ Diện Ngô Phùng và Ngô Can.

Thường Luân đang ngồi mà cũng phải bật đứng dậy sau khi Quân Đạt lột chiếc mặt nạ của Song Tà Từ Diện.

Ngô Phùng và Ngô Can thẹn chín mặt. Nếu như vừa rồi Quân Đạt có ý sát tử họ thì chắc cả hai không giữ được mạng.

Quân Đạt nhìn Song Tà Từ Diện, nghiêm giọng nói :

- Hai vị đã chứng nghiệm được bản lĩnh của tại hạ rồi đó.

Ngô Phùng và Ngô Can nhìn nhau. Cả hai thật là bối rối.

Quân Đạt lắc đầu nói :

- Đã chứng nghiệm võ công của tại hạ sao hai vị còn đứng đó làm gì?

Ngô Phùng và Ngô Can thở hắt ra một tiếng như muốn trút một khối đá nặng trĩu rồi bất thần lắc vai trở luôn khinh thuật lướt ra ngoài cửa đại sảnh.

Khinh pháp của họ đã nhanh, nhưng cố chạy được đến ngưỡng cửa thì đã bị đạo huyết quang chém xả tới.

Bịch... bịch...

Hai chiếc đầu cùng rơi xuống một lượt nhưng thân thì còn lướt đến ba bộ mới chịu đổ sầm xuống.

Thường Luân nghiêng răng ken két. Hắn nhìn Quân Đạt nói :

- Bản lĩnh của các hạ cũng hay đấy. Đến lượt bản tọa thỉnh giáo võ công của công tử!
- Tại hạ đang chờ.

Thường Luân thả bước xuống.

Hai người đối mặt nhìn nhau. Về mặt của hai người vừa thâm trầm vừa lạnh lùng.

Thường Luân cười khẩy nói :

- Nếu như ngươi có thể đỡ được một chiêu U Linh Tàn Kiếp của bản nhân, có thể xưng bá một vùng.
- Tại hạ đang chờ các hạ thi thố tà công Tử Hà Sa.

Quân Đạt nhắc đến ba chữ Tử Hà Sa khiến Thường Luân đỏ mặt. Gã rít lên với giọng phẫn nộ :

- Vô độc bất trượng phu mà. Hãy tiếp thân công cái thể của bổn tọa!

Thường Luân gác chéo hai tay, chém xả ngang một đường vòng cung. Đạo huyết quang lại xuất hiện, lia thẳng đến Quân Đạt như một lưỡi tầm sét.

Đối phương đã dùng đến tuyệt kỹ U Linh Tàn Kiếp, Quân Đạt đâu dám xem thường liền phát tác luôn oai lực của Thiên Lôi Thần Bảo thực hiện Linh Từ Ấn Soái.

Năm đạo ngũ quang đồng loạt thoát ra đón thẳng lấy đạo huyết quang U Linh Tàn Kiếp của Thường Luân.

Ầm..

Mọi người có mặt tại hiện trường nghe như vừa rồi có hai ngọn tầm sét chạm thẳng vào nhau để gây ra một chấn động không thể nào tưởng tượng được.

Gạch bốc cháy.

Có người hoảng hốt đến độ nằm rạp xuống đất, hai tay ôm đầu, miệng rú lên những tiếng kêu hoảng sợ.

Thường Luân thối lui ba bộ.

Quân Đạt thối đứng một bộ.

Về mặt Thường Luân biến đổi hẳn. Gã như chẳng còn tin vào mắt mình nữa. Một chiêu U Linh Tàn Kiếp được gã thi triển đến chín thành nội lực thể mà cũng chỉ đẩy đối phương về sau đứng một bộ, ngược lại y phải thối lui đứng ba bộ, khí huyết nhộn nhạo, quả đây là một chuyện khó tin vô cùng.

Trong khi đó Quân Đạt cũng giật mình. Bởi chàng cảm nhận được oai lực tàn khốc của Thường Luân. Nếu như vừa rồi chàng không có Thiên Lôi Thần Bảo thì có lẽ đã theo với hai gã Song Tà Tử Diện rồi. Mặc dù chiếm được thể thượng phong nhưng Quân Đạt vẫn cảm nhận, chỉ một sơ suất nhỏ thôi thì Thường Luân vẫn có thể lấy mạng mình trong chớp mắt.

Thường Luân nghĩ thầm :

- Có lẽ vừa rồi mình quá chủ quan, nên đối phương mới chiếm được thể thượng phong.

Đại Bi thiền sư thấy tình hình đột nhiên thay đổi khi Quân Đạt xuất hiện, liền chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Cái thiện lúc nào cũng là lẽ phải. Dù kẻ ác có võ công cái thể thì cũng không thoát được lưới trời.

Lời nói ôn nhu của Đại Bi thiền sư như đang kệ kinh. Liên ngay sau lời nói của Đại Bi thiền sư, bọn thuộc nhân Câu Hồn bang không ai nói với ai đều lần lượt gỡ nhưng chiếc mặt nạ quý quặng xuống đất.

Đại Bi thiền sư thấy vậy càng phấn khích :

- Thiện tai... thiện tai..

Người còn lại duy nhất đối mặt với quần hào là Thường Luân. Gã nhìn những chiếc mặt nạ mà lòng căm phẫn tột cùng.

Thường Luân gầm lên :

- Hôm nay bản tọa không lấy mạng ngươi thì không đứng trong trời đất.

Gã rít lên bằng giọng cay độc :

- Quân Đạt... hãy chết đi!

Thường Luân vừa quát vừa lao đến, song thủ gác chéo phát tác một đạo huyết quang đỏ rực. Thế công này Thường Luân đã vận dụng đến tất cả nội lực u linh mà gã đã tụ thành. Cả tòa chính sảnh như nhuộm máu bởi đạo huyết quang U Linh Tàn Kiếp.

Quân Đạt không lẫn tránh thế công của đối phương, mà dựng Thiên Lôì Thần Bảo. Chàng hét lớn :

- Ân Soái tử lĩnh!

Cả tòa chính sảnh như dậy lên những đạo tầm sét kinh thiên động địa. Trong màng lưới tầm sét đó, những tiếng nổ ầm ầm dậy lên chẳng khác nào trời đất nổi cơn phẫn nộ.

Năm tiếng sấm cùng nổi lên một lượt

Ầm... ầm... ầm... ầm... ầm...

Sau năm tiếng sấm động đó, tất cả chợt im lặng. Mọi người như những pho tượng bất động nhìn vào cục trường.

Thường Luân đã bị đẩy bật về sau năm bộ, thần sắc nhợt nhạt, ngay trên khóe miệng rỉ một vết máu bầm. Bên đây Quân Đạt cũng biến sắc, nhưng thần nhãn của chàng vẫn tinh anh điểm vào mặt Thường Luân.

Thường Luân rung mình, toàn thân gã phát những tiếng kêu căng các, nghe mà ngỡ như y đang vỡ vụn ra.

Quân Đạt bặm môi, dần lên hai bộ. Thiên Lôì Thần Bảo gác chéo ngang ngực. Chàng lạnh lùng nói :

- Thời khắc mà các hạ phải nhận đã đến rồi.

Bộ mặt quái nhân của Thường Luân chảy xệ xuống. Gã bắt chợt cất lên tràng cười cuồng loạn.

Thường Luân cất tràng cười đó nhìn Quân Đạt nói :

- Thường mỗ có thể chết được sao. Hôm nay Thường mỗ không là Minh chủ Võ lâm thì ngày mai ta có thể sẽ là Minh chủ Võ lâm. Cái ngày đó không xa đâu.

Gã vừa dứt lời liền rũ hai ống tay áo giậm giày trở khinh công lướt ra ngoài cửa tòa chính sảnh.

Ma Thần Cát Giã như đoán được ý định đào thoát của Thường Luân, nhanh như cắt lướt ra chặn đường gã. Ma Thần Cát Giã vừa trụ bộ vẫn công tổng thẳng đạo Chi Điện Di Sơn.

Rét.

Chát...

Thường Luân hứng luôn đạo chi của Ma Thần Cát Giã vào bả vai trái.

Cạch.

Hoàng y của gã bốc cháy nhưng y không hề hấn gì, có chăng chỉ có mỗi một cái lắc vai.

Thường Luân giận đến tái mặt.

Gã rít lên :

- Lão muốn chết!

Thường Luân vừa nói vừa lao thẳng vào Ma Thần Cát Giã.

Ầm

Ma Thần Cát Giã bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất sau cái và thẳng vào thân pháp của Thường Luân. Ma Thần Cát Giã rơi xuống đất, thân thể bét nhừ, hồn lìa khỏi xác.

Nhưng chỉ khoảng tích tắc đó thôi, Quân Đạt đã trở Di Hình cước chặn ngang trước cửa tòa chính sảnh.

- Thường các hạ đâu thể bỏ đi được.

Thường Luân nạt ngang :

- Bỏn tòa muốn đi là đi. Thường mỗ có ngày sẽ đến tìm ngươi.

- Thường các hạ không còn cơ hội đó đâu.

Quân Đạt vừa nói vừa toan thi triển Thiên Lôì Thần Bảo thì bất ngờ Thường Luân lạng bộ, lướt về bên phải của chàng.

Quân Đạt đầu thế cho đối phương thoát chạy dễ dàng như vậy, liền trở thành hành quỷ cước toan chặn bước chân tháo chạy của Thường Luân. Bất ngờ Thường Luân vừa lướt đến lại thì triển một thế Hoài Long Quá Bộ bằng trở lại vào trong tòa chính sảnh.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Thường Luân đã lẩn ra sau một bức rèm.

Đại Bi thiền sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Quân Đạt từ ngoài phi thân vào.

Đại Bi thiền sư nói với chàng :

- Tráng sĩ cẩn thận. Thường Luân có thể nấp sau tấm rèm chờ cơ hội ám hại tráng sĩ.

- Đại sư đừng lo.

Quân Đạt vừa nói vừa vận hóa thần công hộ thể rồi dần bước đến tấm rèm. Chàng vén rèm, sau tấm rèm có một cánh cửa hậu.

Quân Đạt cau mày, chàng nói lớn :

- Thường bang chủ sao lại bỏ chạy nhút nhát như vậy?

Quân Đạt bước qua tấm rèm. Mặc dù không thấy bóng dáng Thường Luân nhưng Quân Đạt vẫn cảm thấy từ khí ở đâu đó trong từng góc ngách tỏa ra bao trùm lấy mình.

Quân Đạt không tránh khỏi sự căng thẳng tột cùng. Đối mặt với Thường Luân trong thế quang minh chính đại thì Thường Luân dù có tà công U Linh Tàn Kiếp vẫn không thể là đối thủ của Thiên Lôi Thần Bảo, nhưng trong tình thế này thì hoàn toàn ngược lại.

Thường Luân ở trong bóng tối, còn chàng thì ở ngoài sáng. Gã chỉ cần hại chết Quân Đạt thôi thì vẫn có thể đảo ngược được tình thế. Ý đồ của gã thật nham hiểm và biểu lộ ra ngoài bằng hành động nên Quân Đạt làm sao không lo lắng được.

Quân Đạt bước đến một cánh cửa hình vòm cung. Quân Đạt còn đang đắn đo thì nghe có những âm thanh xé gió rào rào hướng vào chàng.

Lỗ Trình đi ngay sau lưng Quân Đạt quát lớn :

- Đoạt Hồn châm.

Lời cảnh báo của Lỗ Trình cùng lúc màn kim châm đoạt hồn phủ chụp xuống Quân Đạt. Nhưng tất cả những mũi châm tẩm độc đen kịt đó đều là bã rơi xuống đất bởi thần công hộ thể của chàng.

Lục Chi Thần Thâu từ phía sau bước đến bên Quân Đạt :

- Hàn công tử... chắc chắn trong này có cơ quan gài cạm bẫy. Chúng ta trở ra thôi.

Quân Đạt lưỡng lự :

- Lão tiên bối, làm sao chúng ta ra được. Hôm nay không bắt Thường Luân đền tội thì ngày mai sẽ còn có bao nhiêu tai họa nữa.

Lục Chi Thần Thâu thở dài :

- Nhưng... lão phu sợ chúng ta sẽ rơi vào cạm bẫy của tên ác ma đó. Nếu như Hàn công tử có mệnh hệ nào thì quả là khó xử lắm.

Lục Chi Thần Thâu gãi đầu :

- Giết rắn đầu phải một ngày một buổi. Hiện tại Thường Luân cũng đã bị nội thương, trong thời gian ngắn y chưa tác oai tác quái được, thì chúng ta còn nhiều cơ hội bắt gã đền tội mà.

Lỗ Trình bước đến bên Quân Đạt :

- Lão huynh nói rất đúng. Hôm nay xem như giang hồ cũng đã được đại phúc rồi. Nếu không có Hàn thí chủ thì sự thế còn bất lợi đến đâu nữa.

Lục Chi Thần Thâu nói :

- Giang hồ mệnh mỏng thật, nhưng làm ác như Thường Luân thì làm sao thoát được lưới trời chú. Dù hấn có tà công U Linh Tàn Kiếp nhưng nhất định phải đền tội thôi.

- Thôi được, tại hạ nghe theo các vị.

Quân Đạt, Lỗ Trình và Lục Chi Thần Thâu quay trở ra. Đại Bi thiền sư, Thái Cực chân nhân và cả Côn Luân tam thánh chờ chàng ngay bên ngoài đại sảnh.

Quân Đạt bước đến ôm quyền xá Đại Bi thiền sư :

- Văn bối vô dụng đã để Bang chủ Câu Hồn bang đào thoát.

- A di đà Phật. Hàn thí chủ đừng bận tâm. Quả phúc của võ lâm hôm nay như vậy cũng quá lớn rồi. Nếu không có thí chủ thì hậu quả không biết sẽ như thế nào nữa.

Lão đầu nhìn trộm Quân Đạt :

- Hàn công tử. Trước đây lão Thần Thâu có lỗi với công tử, giờ áy náy lắm.

- Lão tiên bối đừng bận tâm. Tại hạ không để tâm đến những chuyện trong quá khứ đâu.

Mọi người thoáng chốc đều hiểu nhau nhiều hơn, và xem ra ai cũng hoan hỉ vô cùng.

Lục Chi Thần Thâu nhìn sang tiểu hòa thượng Lỗ Trình :

- Lão đệ... Hôm nay thật là đại phúc, lão đệ có thể thết đãi lão huynh chứ?

Lời của lão Thần Thâu còn đọng trên miệng thì ngoài cửa đại sảnh vang lên tràng cười của Thường Luân. Gã vừa cười vừa nói :

- Các ngươi sao vội hoan hỉ như vậy chứ.

Thường Luân vừa nói vừa kéo ghệt Ngọc Lan đến trước mặt mình :

- Hàn Quân Đạt, ngươi nhận ra người này chứ?

Thấy Ngọc Lan, Quân Đạt bối rối vô cùng. Chàng gất giọng nạt lớn :

- Thường Luân, không được hại Ngọc Lan tiểu thư!

Thường Luân nhếch mép. Y tàn nhẫn ghệt tóc Ngọc Lan :

- Nếu như ngươi đừng xuất đầu lộ diện thì Ngọc Lan đâu đến nỗi khổ sở như thế này.

Quân Đạt dần đến hai bộ, cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo được chàng gác chéo.

Thường Luân tròn mắt :

- Quân Đạt, ngươi muốn ta bóp nát đầu Ngọc Lan tiểu thư à?

Quân Đạt thở gấp rồi từ từ hạ cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo xuống :

- Thường Luân, ngươi muốn gì?

Thường Luân hừ nhạt một tiếng :

- Ta đã đập một chân lên đầu thiên hạ nhưng tại ngươi mà bao nhiêu tâm huyết của Thường mỗ chẳng khác nào bèo dạt mây trôi. Ta hận ngươi lắm Quân Đạt à.

- Đúng. Ngươi hận ta nhưng không thù oán gì với Ngọc Lan. Kẻ trọng phu hảo hán thì hãy tự mình xử trí, đừng kéo thực nữ vào cuộc tranh chấp này.

Thường Luân lắc đầu :

- Lúc này Thường mỗ không có hứng để thi tài với ngươi. Nhưng ta có một đề nghị.

Quân Đạt gằn giọng hỏi Thường Luân :

- Đề nghị gì, ngươi nói đi!

- Thường mỗ sẽ nâng niu cái mạng của Ngọc Lan tiểu thư, nhưng ngược lại ngươi hãy tặng Thường mỗ cánh tay phải của ngươi.

Đại Bi thiền sư chấp tay, miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Thí chủ đòi hỏi điều kiện đó làm sao Hàn công tử có thể chấp nhận được?

Thường Luân nhìn Đại Bi thiền sư :

- Thường mẫu chưa tính đến lão trọc đầu. Sau này bản tọa mới tính sổ với Thiếu lâm.

Y quay lại Quân Đạt :

- Quân Đạt. Mạng người rất quý, huống chi Ngọc Lan tiểu thư đã từng có ơn với người... Chẳng lẽ người thấy người ơn của mình chết mà nhắm mắt làm ngơ sao?

Thường Luân cười khẩy nói :

- Bản tọa cho người ba ngày để suy nghĩ cân nhắc giữa cái nghĩa và cánh tay Thiên Lô Thần Bảo. Sau ba ngày người cứ đến Phong Ma sơn. Ngọc Lan tiểu thư hy vọng vào người đó, và nghe đầu nàng cũng rất nặng tình với người nữa.

Thường Luân ngửa mặt cười rồi cấp Ngọc Lan lướt luôn ra ngoài.

Quân Đạt thất thần nhìn theo hướng Thường Luân. Quân Đạt buột miệng nói :

- Ngọc Lan!

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Tâm Sự Của Thường Luân

Thường Luân đứng trước mười bảy chiếc bài vị. Gã có vẻ trầm tư mặc tưởng, đôi thần nhãn chìm vào một cõi xa xăm nào đó. Ngọc Lan đứng sau lưng Thường Luân. Nàng không khỏi ngạc nhiên trước vẻ bi lụy của con người này.

Ngọc Lan nhìn qua vai Thường Luân đọc những dòng chữ thảo trên mười bảy chiếc bài vị.

Thường Luân cảm nhận được hơi thở của nàng, liền quay mặt lại nhìn Ngọc Lan. Trên khuôn mặt quái gở của gã, Ngọc Lan vẫn nhận ra những nét bi ai của kẻ đang hoài nhớ.

Ngọc Lan ôn tồn hỏi :

- Những chiếc bài vị kia của ai vậy?

- Nàng hỏi để làm gì?

- Ngọc Lan chỉ tò mò thôi.

Thường Luân nhếch mép :

- Nàng tò mò hay muốn biết Thường Luân mẫu đang suy nghĩ gì?

- Đúng, Ngọc Lan đang muốn biết suy nghĩ của công tử.

- Ta đoán được ý của nàng.

Y nhìn lại những chiếc bài vị trên bàn thờ. Những chiếc bài vị do chính tay Thường Luân chăm sóc hàng ngày, sạch đến độ lên nước bóng lờng.

Y nhìn mười bảy chiếc bài vị, cất tiếng thật từ tốn khác hẳn với hôm nào ở Tiên cung đại sảnh Tổng đàn Câu Hồn bang :

- Đó là tất cả những người thân của Thường mẫu. Mười bảy mạng người chỉ còn lại những tấm bài vị vô tri, vô giác. Những tấm bài vị đè nặng trong lòng ta.

Nghe Thường Luân nói, Ngọc Lan càng thắc mắc hơn :

- Nghĩa là sao?

Thường Luân quay lại nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Nghĩa là sao ư? Nghĩa là mười bảy mạng người của Uy Viễn tiêu cục đều bị chết không toàn thây. Tất cả đều vong mạng bởi sự phán quyết của những Đại chương môn các đại phái trong giang hồ mà lẽ ra họ không phải nhận cái chết đó.

Ngọc Lan nheo mày :

- Thường công tử nói khiến Ngọc Lan càng thắc mắc hơn.

Thường Luân đắm chiêu thờ dài một tiếng :

- Khi Thường mỗ lên mười, cái tuổi ngây dại chưa biết gì thì tai họa ập xuống gia quyến của Thường mỗ. Nên Thường mỗ luôn tự hỏi tại sao người ta lại nợ kết tội mười bảy mạng người của Uy Viễn tiêu cục trong khi đáng ra chỉ một người có tội thôi.

Thường Luân nhìn Ngọc Lan :

- Vì cái danh Minh chủ Võ lâm mà cha ta không ngần ngại đầu tắt mặt tối tất cả những tín vật của bảy đại môn phái để bắt họ phải tôn người lên làm Minh chủ. Việc làm của cha ta do ảo tưởng mà làm chứ Uy Viễn tiêu cục đâu có ý thôn tính bảy đại môn phái. Thế mà khi hành xử Uy Viễn tiêu cục, những cao nhân trượng nghĩa tự cho mình cái quyền phán quyết thanh toán Uy Viễn tiêu cục không chừa một cọng cỏ.

Ngọc Lan nheo mày :

- Tại sao công tử còn sống?

- Ta là một ngoại lệ, bởi vì mười bảy nhân mạng tiêu cục Uy Viễn đều không nhận ta là người của tiêu cục.

Thường Luân bặm môi, ánh mắt thất thần hồi tưởng về quá khứ :

- Cha chết, mẹ chết, các vị thúc thúc chết. Tất cả Uy Viễn tiêu cục đều chết nhưng ta không được quyền khóc khi mới lên mười. Và cũng chẳng được để tang. Ta chỉ được quyền nhớ cái ngày đó, máu của những người thân nhuộm đỏ vuông cỏ xanh trước Tổng đàn để tự nhủ thầm một ngày nào đó, chính Thường Luân sẽ làm Minh chủ Võ lâm để lật ngược huyết án này.

Thường Luân thờ dài một tiếng :

- Mười tuổi Thường mỗ xuôi ngược trên giang hồ, cho đến lúc được Phong Tinh Cổ Thi nhận làm đại đồ đệ. Lòng ta mừng như mở hội, nhưng cuối cùng lại nhận ra lão ma kia chỉ đối xử với Thường mỗ như một tên nô bộc, mặc dù lão là một trong bảy vị chủ nhân của Thất Kỳ Đoạt Mạng.

Ngọc Lan thờ dài ảo não :

- Chính vì những điều đó mà Thường công tử hận tất cả mọi người?

Thường Luân nheo mày nhìn nàng :

- Tiểu thư có giận không, nếu như thiên hạ hành xử thân phụ của tiểu thư Gian Thiên kỳ hiệp, bởi vì mọi người biết được Gian Thiên luyện U Linh Tàn Kiếp?

Ngọc Lan nghiêm mặt nhìn Thường Luân :

- Thường Luân công tử gián tiếp giết thân phụ của Ngọc Lan?

Thường Luân lắc đầu :

- Nàng lầm rồi.

- Ngọc Lan lầm là sao?

Thường Luân lấy từ thắt lưng ra miếng ngọc bội. Y chia tám ngọc bội đến trước mặt Ngọc Lan :

- Tiểu thư nhận ra miếng ngọc bội này chứ?

Ngọc Lan nhìn chăm chăm miếng ngọc bội trên tay Thường Luân.

- Ở đâu Thường các hạ có miếng ngọc bội này?

- Còn ở đâu nữa. Thường mỗ có được miếng ngọc bội này là do chính Gian Thiên kỳ hiệp lão tiền bối trao tặng. Nếu như người không tặng cho Thường mỗ với nhĩ ý nhận Thường Luân làm hiền tế thì sao trao cho ta miếng ngọc bội này?

Ngọc Lan lùi lại một bước :

- Ngọc Lan không tin.

- Tiểu thư không tin cũng được, và tiểu thư có tin cũng không liên quan đến ta. Nhưng tiểu thư tự hỏi lại mình xem, những lời của ta có đúng không, và miếng ngọc bội đủ để chứng minh lời nói của Thường Luân.

- Chắc chắn Thường công tử đã có mưu mô với thân phụ nên mới có được miếng ngọc bội gia truyền của mẫu thân.

- Thường mô mưu mô ư? Vậy là sao? Thường Luân biết, kẻ có miếng ngọc bội này xem như đã được Gian Thiên kỳ hiệp chọn mặt gỏi vàng.

Ngọc Lan cúi mặt nhìn xuống.

Thường Luân đặt tay lên vai nàng.

Ngọc Lan giật mình, vội lắc vai nép sang một bên tránh bàn tay của Thường Luân :

- Công tử muốn gì?

Thường Luân thờ dài nhìn nàng :

- Ta biết trong ánh mắt và tâm tư của nàng, Thường Luân là kẻ đã mất hết nhân tính. Nhưng sao nàng không hỏi lại mình xem, tại sao ta luyện U Linh Tàn Kiếp, bởi lên mười Thường Luân đã thấy máu chảy đầu rơi, đã bị người trong giang hồ quăng vào chốn tận cùng Địa ngục.

Thường Luân lại nhìn về phía những tấm bài vị :

- Những oan hồn linh thiêng kia đang hối thúc ta phải trả thù nên ta mới mất cả nhân tính.

- Bây giờ Thường công tử còn có thể quay đầu lại được. Ngọc Lan sẽ nói với mọi người bỏ qua tất cả mọi chuyện. Giang hồ sẽ lại qua đại kiếp này.

Thường Luân quay ngoắt lại nhìn thẳng vào mắt Ngọc Lan. Gã phất tay, nạt lớn :

- Không. Ta làm sao bỏ qua được. Nếu không có Hàn Quân Đạt thì Thường Luân đã thực hiện được sứ mạng trọng trách của mình rồi. Nhưng dù ta chưa thực hiện tròn sứ mạng đó, nhưng một chân của Thường mô cũng đã đặt lên đầu mọi người.

Y dẫn đến một bộ.

Ngọc Lan lùi một bộ.

- Công tử tính làm gì Ngọc Lan?

Thường Luân cười mỉm rồi từ tốn nói :

- Ta biết nàng chẳng bao giờ có tình với ta, ép buộc thì cũng bằng thừa mà thôi, mặc dù Thường mô có miếng ngọc bội.

Thường Luân đổi giọng thật ôn nhu :

- Ngọc Lan tiểu thư có muốn nhận lại miếng ngọc bội của nàng không?

- Tất nhiên rồi. Nếu công tử có nhã ý thì Ngọc Lan xin nhận lại miếng ngọc bội mà thân phụ đã giao cho công tử.

- Ta đâu muốn giữ nó làm gì.

Ngọc Lan chìa tay đến trước mặt Thường Luân :

- Vậy công tử hãy giao cho Ngọc Lan.

- Ta sẽ giao cho nàng một cách trịnh trọng. Ngược lại ta cũng xin nàng một điều.

Ngọc Lan cau mày :

- Công tử muốn đòi chác?

Thường Luân gật đầu :

- Đúng. Thường mô muốn trao đổi.

- Ngọc Lan đâu có gì để công tử trao đổi.

- Nàng có đấy. Vũ Văn Tiểu Vĩ yêu nàng, và cả Hàn Quân Đạt cũng có quan hệ mật thiết với nàng.

Ngọc Lan lắc đầu.

Thường Luân cau mày :

- Nàng đừng giấu Thường mỗ. Thường mỗ đã nhận ra những điều đó khi còn ở Tổng đàn đại diện Tiên cung.

Y thờ dài băng quơ nói :

- Ai không có chữ tình. Nếu như nàng và Tiểu Vĩ thành đôi lứa, như cặp uyên ương rời bỏ cát bụi giang hồ thì trọn vẹn biết mấy.

- Ý công tử muốn nói gì?

- Ta đang tơ tưởng đến hạnh phúc của nàng và Tiểu Vĩ. Bản thân Thường Luân này rất muốn điều đó xảy ra.

Ngọc Lan cười khẩy rồi lắc đầu nói :

- Ngọc Lan đang ở trong tay Thường công tử, sống chết không biết lúc nào thì làm sao có đôi uyên ương trên cõi đời này. Ngọc Lan đa tạ công tử đã có lòng nghĩ đến Ngọc Lan.

- Nàng sẽ toại nguyện với chữ tình của mình, chỉ cần nàng dâng tặng cho Thường mỗ cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Quân Đạt. Đúng, Thường Luân chỉ cần cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo thì sẽ giao nàng cho Tiểu Vĩ và trịnh trọng gởi lại nàng miếng ngọc bội giao kết đính ước giữa ta và Gian Thiên tiền bối. Thường Luân sẽ tiễn Tiểu Vĩ và nàng đến một nơi thanh tịnh, tuyệt nhất trên giang hồ, cầu chúc cho hai người bách niên giai lão.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Điều đó chỉ có trong mơ mà thôi.

- Sao lại trong mơ. Nàng không thể giúp ta được sao?

Ngọc Lan lắc đầu :

- Không. Bởi Ngọc Lan giúp Thường Luân có cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Hàn công tử thì giang hồ này sẽ ngập máu và xương khô.

Nàng nghiêm mặt nhìn thẳng vào mặt Thường Luân :

- Ngọc Lan thấy được khát vọng trong ánh mắt của công tử. Chỉ cần Quân Đạt không còn cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo thì trong giang hồ đâu còn ai cản bước được Thường Luân.

- Nàng nói rất đúng. Thế nàng có giúp ta không?

- Không. Không bao giờ!

- Nàng không nghĩ đến miếng ngọc bội này à?

- Cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Quân Đạt còn quý hơn miếng ngọc bội này.

- Thế nàng không nghĩ đến chữ tình với Vũ Văn công tử à?

- Ngọc Lan chưa hề nói mình có tình với Vũ Văn đại ca.

Thường Luân cau có hằn lên. Gã gắt gỏng hỏi Ngọc Lan :

- Nàng không nghĩ đến bản thân mình?

- Chỉ một mình Ngọc Lan sống thôi thì sống để làm gì?

Ngọc Lan đổi giọng ôn tồn :

- Thường công tử... oan oan tương báo biết bao giờ mới giải được? Người hãy nghe lời Ngọc Lan mà buông cây đao đồ tể nhất định mọi chuyện của quá khứ đều sẽ qua.

Thường Luân nạt lớn :

- Im ngay!

Gã chỉ vào mặt nàng :

- Nàng im đi, ta không muốn nghe những lời đó đâu.
- Công tử hãy nghĩ lại đi.

Thường Luân hừ nhạt một tiếng :

- Những lời nói của nàng hay lắm, nhưng sự kiên định của Thường nỗ cũng không nhỏ đâu.

Ngọc Lan bậm môi.

Thường Luân rít một luồng dương khí căng phồng lồng ngực :

- Ngọc Lan... Dù nàng không muốn giúp cho bản tọa có được cánh tay Thiên Lôì Thần Bửu của Hàn Quân Đạt, nhưng bản tọa vẫn có cách đoạt cánh tay đó cho mình.
- Thường công tử sẽ dùng cách chi để bắt Hàn công tử chặt tay dâng cho người?
- Quân Đạt không từng chịu ơn của Ngọc Lan tiểu thư à?

Ngọc Lan biến sắc :

- Ngươi... ngươi...
- Bản tọa sẽ dùng tiểu thư mà đổi lấy cánh tay Thiên Lôì Thần Bửu của Hàn Quân Đạt.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Thường Luân thì Ngọc Lan quyết định kết liễu cuộc sống của mình để không bị Thường Luân lợi dụng nàng.

Ý niệm đó thoáng qua rất nhanh trong đầu nàng, liền lập tức lao thẳng vào vách đá.

Thường Luân như đọc được ý niệm của nàng, và Ngọc Lan dù có muốn tự quyền sinh cũng không được, bởi bản nàng là một đại cao thủ đã luyện được U Linh Tàn Kiếp.

Thường Luân chỉ một lần lắc vai, vớ tay đã thộp được Ngọc Lan. Gã nhanh chóng điểm vào ba đại huyệt trên người nàng.

Nàng ngã khụy xuống trong vòng tay của Thường Luân.

Thường Luân mỉm cười, nhìn vào Ngọc Lan nói :

- Ai lại chẳng muốn sống, có sao tiểu thư lại muốn hủy mạng sống của mình?

Gã lắc đầu ôn nhu nói :

- Hàn Quân Đạt có chặt tay và chết bởi Thường Luân. Hay Vũ Văn Tiểu Vĩ có phải vào cõi chết thì nàng vẫn còn có Thường Luân kia mà.

Ngọc Lan cắn răng vào môi dưới đến rướm máu. Trước mắt nàng là hình ảnh một quái nhân dị dung chẳng còn nhân tính, hay đúng hơn Thường Luân đang biến thành quỷ trong mắt Ngọc Lan.

Nàng nấc nghẹn một tiếng.

Thường Luân cười nửa miệng, rồi nói :

- Nàng hận ta lắm phải không? Lúc này nàng đang hận Thường Luân, nhưng khi ta trở thành Minh chủ Võ lâm thì nàng đâu còn hận nữa. Nữ nhân đôi khi cũng yếu mềm.

Thường Luân bế nàng lên.

Ngọc Lan nghẹn lời, nàng muốn nói nhưng không nói được, bởi đã bị Thường Luân điểm vào huyệt. Nàng tự nhủ :

- Gã đưa mình đi đâu đây? Nếu như gã làm nhục mình thì thà chết cho rồi.

Thường Luân bế Ngọc Lan rời gian thạch phòng trong Phong Ma sơn.

Gió thổi rào rào, Thường Luân bế Ngọc Lan đến một bãi bằng trên đỉnh Phong Ma sơn. Y trang hai người giữ phần phật bởi những cơn gió trên đỉnh ngọn Phong Ma.

Thường Luân đứng giữa bãi bằng đó. Y cay đắng nói :

- Nơi đây, nếu Thường Luân không trở thành Minh chủ thì sẽ là nơi chôn ta và nàng.

Gã đặt Ngọc Lan xuống một tảng đá, rồi trịnh trọng lấy miếng ngọc bội đeo vào cổ nàng.

Thường Luân lùi lại một bộ ngắm Ngọc Lan :

- Nàng đẹp lắm, nhưng rất tiếc, với nàng Thường Luân cũng chỉ là cái bóng đơn lẻ đứng phía sau mà thôi.

Y thờ dài, nhìn trời bằng ánh mắt u hoài. Thường Luân chợt giận dữ gầm lên :

- Ông trời có biết cho Thường Luân không? Ông trời có biết cho ta không? Tại sao... tại sao ta mãi là kẻ đơn lẻ, cô độc.

Gã bật lên tràng cười khàn khốc như muốn trút tất cả những oán hận, cay đắng vào tiếng cười cay độc để vui đi phần nào sự trĩu nặng của một quá khứ nhuộm đen tâm hồn gã.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Tại Đỉnh Phong Ma Tận Tình Tận Nghĩa

Quần hào đã tụ tại đỉnh Phong Ma sơn, tất cả đều khoác một vẻ mặt trang trọng cực độ. Ngày hôm nay là ngày hẹn giữa Quân Đạt và Thường Luân, thời khắc quyết định sự tồn vong của võ lâm. Nếu như Thường Luân có được cánh tay Thiên Lô Thần Bảo của Quân Đạt thì trong giang hồ đâu còn ai đủ bản lĩnh để ngăn Thường Luân chiếm ngự ngai vị Minh chủ Võ lâm, điều đó đồng nghĩa với sự tuyệt diệt của bảy đại môn phái.

Đối mặt với quần hào là Thường Luân cùng với Ngọc Lan. Gã khoác vẻ mặt lạnh lùng mà bất cứ ai nhìn thẳng vào đôi thần nhãn đều cảm thấy có luồng khí lạnh chạy dọc theo cột sống.

Đại Bi thiền sư tay lần chuỗi hạt, hướng mắt nhìn Thường Luân nói :

- A di đà Phật. Bần tăng có mấy lời muốn nói với thí chủ.

Thường Luân buông một câu lạnh nhạt :

- Lão nói đi!

- A di đà Phật. Sao thí chủ không xét lại với mình, sao thí chủ không bỏ ý niệm độc bá võ lâm mà quay về với chính đạo.

Thường Luân bật cười khanh khách. Tiếng cười của gã như những lời oán trách tràn ngập sự căm phẫn.

Đại Bi thiền sư lắc đầu :

- A di đà Phật.

Thường Luân cắt tràng cười đó nhìn Đại Bi thiền sư, lạnh lùng nói :

- Lão hòa thượng còn nhớ thời gian trước đây có một đứa bé đến Thiếu Lâm thụ giáo võ công Phật gia và các người đã xua đuổi nó đi. Thế sao lúc đó các người không rộng cửa chính khí mà đón đứa bé còn lại duy nhất của Uy Viễn tiêu cực?

Đại Bi thiền sư thoáng sửng sốt :

- Thường thí chủ chính là đứa bé đó sao?

- Bây giờ đại sư mới nhận ra bản tọa chính là đứa bé bị đuổi ra khỏi cửa Phật môn à?

Nhận ra thì đã quá muộn rồi.

- A di đà Phật. Thí chủ đừng nghĩ Thiếu Lâm không rộng cửa mà chẳng qua...

Đại Bi thiền sư lưỡng lự.

Thường Luân cướp lời lão đại sư :

- Chẳng qua Thiếu Lâm sợ đứa bé lên mười kia là hậu họa sau này phải không?
- A di đà Phật. Thường thí chủ đừng hiểu lầm Thiếu Lâm. Lúc bấy giờ lão nạp không có mặt ở chùa.

Thường Luân buông ra một câu dè bĩu :

- Khéo nói!

Đại Bi thiền sư thở dài.

Thường Luân đằng hắng để gây sự chú ý của quần hào, gã trầm giọng cau có nói :

- Đáng ra chẳng có ngày hôm nay nếu ngày xưa các vị Chưởng môn mở cho Uy Viễn tiêu cục một sinh lộ. Thường Luân luôn tự hỏi sao các người lại có thể tự cho mình cái quyền đoạt mạng mười bảy người của tiêu cục Uy Viễn.

Thái Cực chân nhân cúi đầu.

Thường Luân nhếch mép dè bĩu :

- Chính nghĩa của các người chỉ có trên lời nói mà thôi. Chính vì sự ngụy tạo chính khí đó mà bản tọa mới quyết định phải trở thành Minh chủ Vô lâm để lập lại chính nghĩa cho vô lâm Trung Nguyên.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình tròn mắt :

- Thường các hạ đâu có thể nói như vậy được khi các hạ đã không từ những thủ đoạn tàn ác nào, kể cả chuyện lấy Từ Hà Sa luyện U Linh Tàn Kiếp.
- Vì việc lớn đâu thể nệ tiểu tiết.
- Chuyện các hạ lấy Từ Hà Sa mà là tiểu tiết ư? Việc làm đó của các hạ khiến quý thần còn phần nợ hướng chi là giang hồ.
- Thế thì chuyện bảy đại môn phái tiêu diệt Uy Viễn tiêu cục, quý thần có phần nợ không?
- Chuyện đó ắt phải có nguyên do.
- Nguyên nhân là chuyện nhỏ, nhưng tay các người nhuộm máu mới là chuyện lớn.

Thường Luân khoát tay :

- Bản tọa không cần nhưng với cái người. Ta muốn biết Hàn Quân Đạt đang ở đâu?

Câu hỏi của Thường Luân khiến mọi người căng thẳng tột cùng.

Thường Luân sa sầm mặt khi thấy quần hào im lặng. Gã đặt hữu thủ lên đỉnh đầu Ngọc Lan.

Gã nghiêm mặt nói :

- Quân Đạt là kẻ trượng nghĩa, trượng tình, chẳng lẽ lại để cho người on của mình chết thảm bởi độc thủ của Thường Luân?

Đại Bi thiền sư thở dài một tiếng, rồi niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Bạch Hạc Tiên Từ Tuyết Trâm cùng với Quân Đạt từ trong quần hào bước ra. Hai người đứng đối diện với Thường Luân.

Tuyết Trâm nhìn Thường Luân không chớp mắt.

Thường Luân cười mỉm :

- Tốt lắm!

Tuyết Trâm nói :

- Thường công tử muốn cánh tay Thiên Lôی Thần Bảo của Hàn đại ca?
- Điều đó ta đã nói ở Tổng đàn Câu Hồn bang. Nếu như bản tọa không nhận được cánh tay Thiên Lôی Thần Bảo của Hàn công tử thì Hàn công tử sẽ

nhận được cái xác be bét của Ngọc Lan tiểu thư.

Tuyết Trâm lắc đầu, nàng ôn nhu nói :

- Hàn đại ca sẵn sàng dâng nạp cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo cho Bang chủ, nhưng sợ Bang chủ lại không giữ chữ tín.

Thường Luân bật cười khàn khạch. Gã cắt tràng cười đó nhìn Quân Đạt nói :

- Bản tọa chỉ cần cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của người thôi. Ta cũng nói thật, có được cánh tay của Hàn công tử thì giang hồ đã thuộc về Thường Luân rồi. Lúc đó ta cần chi một cái mạng của Ngọc Lan tiểu thư.

Tuyết Trâm nói :

- Bang chủ nói rất đúng, điều đó thì đưa bé lên hai cũng biết nên tôi có một đề nghị.

- Cô nương cứ nói!

- Sau khi Quân Đạt dâng nạp cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo cho Bang chủ, tất người đã bị trọng thương.

- Tự chặt tay tất sẽ bị thương rồi.

- Vì sự tồn vong của Quân Đạt và Ngọc Lan tiểu thư, Thường bang chủ không được đại khai sát giới ngay lúc này, mà phải sau một con trăng. Bang chủ có đồng ý không?

Thường Luân hỏi lại :

- Sau một con trăng?

Tuyết Trâm gật đầu :

- Phải, sau một con trăng, bấy giờ cũng đâu có ai sánh với Bang chủ để so tài so trí.

Thường Luân chớp mắt. Hắn nhìn Quân Đạt với sự hoài nghi.

Tuyết Trâm cau mày nói tiếp :

- Nếu Bang chủ không chịu đề nghị của Tuyết Trâm thì cứ việc hành xử Ngọc Lan cô nương.

Nàng cười khẩy nói tiếp :

- Nhìn Ngọc Lan tiểu thư, Tuyết Trâm biết Bang chủ đã điểm vào Á huyệt của nàng nên Ngọc Lan không thể nói được. Bấy giờ nếu Ngọc Lan có thể nói được thì đã ngăn không cho Quân Đạt dâng nạp cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo cho Thường bang chủ đâu.

Thường Luân sa sầm mặt :

- Phải sau một con trăng bản tọa mới đặt chân đến những khát vọng của mình à?

- Một con trăng cũng không quá lâu với Thường bang chủ và cũng không quá ít với tất cả những bang phái trên giang hồ. Thời gian đó đủ để mọi người sắp xếp, ai muốn theo về với Câu Hồn bang và ai không muốn có thể giải tán bang phái để mọi người tìm nơi mai danh ẩn tích.

Thường Luân thở hắt ra một tiếng :

- Tuyết Trâm cô nương nói có lý, bản tọa sẵn sàng ghi nhận lời đề nghị của cô nương.

Thường Luân nhìn lại Quân Đạt. Từ lúc Quân Đạt cùng với Tuyết Trâm xuất hiện, Thường Luân cảm nhận có gì đó rất lạ bởi sự im lặng của Quân Đạt.

Gã quan sát chàng rồi buông một câu lạnh nhạt :

- Hàn công tử đồng ý với Tuyết Trâm cô nương chứ?

Quân Đạt khẽ gật đầu.

Thường Luân cười mỉm :

- Thế thì công tử còn chờ gì nữa mà chưa tự chặt cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của mình giao cho bản tọa?

Quân Đạt quay sang Tuyết Trâm, chàng từ từ đưa tay đến ngang trước mặt nàng.

Thường Luân chú nhãn vào cánh tay của Quân Đạt. Cánh tay ửng sắc huyết quang kỳ ảo vô cùng.

Tuyết Trâm bặm môi. Nàng nhìn lại Thường Luân :

- Bang chủ hãy tuyên thệ trước trời đất những gì mình đã nói đi!

Thường Luân nheo mày :

- Cô nương quá hoài nghi bản tọa, thôi cũng được, bản tọa sẽ thề trước trời đất vậy.

Thường Luân nhìn lên trời :

- Ông trời, người đã thấy rồi đó. Trước bao nhiêu người chỉ có mỗi mình Thường Luân. Trước Tuyết Trâm cô nương ta xin thề giữ những gì mình đã nói. Nếu không giữ, ông hãy xử ta.

Thường Luân quay lại Tuyết Trâm :

- Bản tọa tuyên thệ như thế được chứ?

Tuyết Trâm gật đầu :

- Được.

Nàng thở dài một tiếng, quay lại nhìn Quân Đạt :

- Hàn đại ca chuẩn bị rồi chứ?

Quân Đạt gật đầu.

Tuyết Trâm lấy ngọn tiểu đao truy thủ vô tình từ từ giơ thẳng lên.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình cúi đầu nhìn xuống. Đại Bi thiền sư thì nhắm mắt niệm Phật hiệu.

Tất cả mọi người như không đủ can đảm dũng lược đối mặt với cảnh tượng trước mắt mình, ai nấy đều muốn tránh né.

Tuyết Trâm nói :

- Hàn đại ca đừng trách muội!

Sau câu nói đó, Tuyết Trâm hạ ngọn truy thủ chém xả từ trên xuống.

Ngọn vô tình truy thủ tiện là cánh tay phải của Hàn Quân Đạt chẳng khác nào bảo đao cắt đứt một tàu lá chuối. Một vòi máu phún ra xối xả, nhưng dung diện của Quân Đạt chẳng một chút nào thay đổi, ngoại trừ đôi vai hơi lắc lư một chút.

Cảnh tượng đó đập vào mắt Ngọc Lan khiến nàng muốn ngất lịm, đồng thời Á huyết cũng tự giải khai do quá phấn khích. Nàng bật khóc, hét lớn :

- Quân Đạt!

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình tiến thẳng đến Thường Luân :

- Tiểu tăng được phép đưa Ngọc Lan tiểu thư đi chứ?

- Tiểu hòa thượng cứ tự nhiên.

Lỗ Trình cách không phóng chỉ giải tỏa huyết đạo cho Ngọc Lan. Nàng vừa được giải khai tình huyết, chạy luôn đến bên Quân Đạt :

- Tại sao người làm vậy?

Ngọc Lan vừa khóc vừa lay vai Quân Đạt :

- Ngươi ngu lắm,... không có ngươi thì Thường Luân đâu cho mọi người rời khỏi Phong Ma sơn?

Thường Luân nhìn Ngọc Lan và Quân Đạt rồi định nhãn trở lại Đại Bi thiền sư và quần hùng Gã cao giọng nói :

- Các người nghe Ngọc Lan tiểu thư nói rồi chứ?

Tuyết Trâm cau mày :

- Người nói vậy là sao?

- Cô nương không hiểu à? Nếu không có Quân Đạt thì bản tọa đã là Minh chủ từ lâu rồi, nhưng tại vì gã mà ta phải chờ đến hôm nay, chẳng lẽ lại chờ thêm một con trăng nữa sao? Không, bản tọa không còn định tâm chờ đợi nữa đâu.

- Bang chủ không giữ lời thề của mình?

- Bản tọa muốn giữ lắm chứ, nhưng chỉ tiếc ông trời không có mắt, không có lỗ tai để nghe những lời bản tọa nói. Nếu ông trời có mắt thì đâu dễ mười bảy mạng người của Uy Viễn tiêu cục phải hóa thành những oan hồn vất vưởng. Nếu ông có tai thì đã nghe những lời oán trách của ta từ ngày xưa rồi.

Thường Luân chỉ vào ngực mình :

- Thường mỗ chính là ông trời định đoạt số phận cho võ lâm Trung Nguyên đây.

Đại Bi thiên sư lắc đầu :

- A di đà Phật. Tất cả những gì Vũ Văn công tử dự đoán đều đúng. Lão nạp chẳng còn gì để nói, chỉ còn biết mang sự cảm phục của mình với Vũ Văn công tử mà thôi.

Thường Luân dẫn đến năm bộ, đứng trước mặt quần hào :

- Ai trong các người đứng đây chịu qui thuận về với ta?

Mọi người im lặng nhìn Thường Luân.

Thấy mọi người ngây ra nhìn mình, Thường Luân cau gắt :

- Các người đều muốn tự nhận cái chết sao? Đã vậy thì Thường mỗ cũng không nệ hà.

Thường Luân vừa nói vừa gác chéo song thủ trước ngực để chuẩn bị phát tác U Linh Tàn Kiếp. Gã gằn giọng :

- Bản tọa không còn cần các người đâu, rồi võ lâm cũng sẽ có các bang phái khác do chính bản tọa lập ra.

Thường Luân vừa nói vừa toan phát tác U Linh Tàn Kiếp, nhưng khi song thủ của hắn vừa nhích động toan chém xả ra đạo huyết quang tàn độc thì từ phía sau quần hào, một người trở khinh thuật lướt lên trên không, rồi năm đạo ngũ sắc như năm lưỡi tầm sét chụp thẳng xuống Thường Luân.

Àm... âm... âm... âm... âm...

Hứng trọn năm đạo ngũ sắc đó, Thường Luân tháo lui đứng năm trượng, thần sắc tái nhợt, hai tay buông thõng, thân ảnh lắc lư như cây sậy trước cơn giông mãnh liệt.

Ngọc Lan giật mình nhìn lại người đang bị trọng thương đứng cạnh mình :

- Người là ai?

Tuyết Trâm nói :

- Tiểu thư không nhận ra Vũ Văn công tử đã khoát chiếc mặt nạ dị dung mang khuôn mặt của Hàn đại ca à?

Tiểu Vi gỡ chiếc mặt nạ da người nhìn Ngọc Lan :

- Huynh phải làm như vậy thôi.

Trở lại Thường Luân, y không còn tin vào mắt mình nữa nên lắp bắp nói :

- Quân Đạt... Thiên Lô Thần Bảo.

Quân Đạt cướp lời Thường Luân :

- Thường các hạ lạ lắm sao? Vũ Văn huynh đã dự đoán tất cả những gì có thể xảy ra ngày hôm nay nên mới tự mang khuôn mặt của tại hạ đến phó hội.

Thường Luân quay ngoắt lại, lăm nhăm nói :

- Vũ Văn Tiểu Vi.

- Tiểu Vi đã tặng cho Thường Luân một cơ hội sống và hôm nay tặng thêm cho người một cánh tay để tiễn người đi về Quỷ Môn quan.

Thường Luân lắc đầu :

- Ta không muốn chết.

Mặc dù nói như vậy nhưng Thường Luân đã hứng trọn năm đạo Thiên Lôi Thần Bảo đầu còn chút khí lực gì để có thể phát huy được tà công U Linh Tàn Kiếp.

Gã loạng choạng tháo lui năm bộ, mắt không rời Quân Đạt.

Thường Luân lùi thêm hai bộ nữa, vừa nhìn Quân Đạt nói :

- Một ngày khác Thường Luân sẽ trở lại.

- Các hạ đầu còn có cái ngày đó nữa đâu.

- Không! Ta không muốn chết.

- Nếu các hạ biết dừng tay đúng lúc thì đã không chết rồi, nhưng bây giờ thì đã quá muộn. Nếu để các hạ sống thì ông trời đúng là không có mắt, không có tai.

Quân Đạt lướt đến năm trượng. Chàng vừa vận công vào Thiên Lôi Thần Bảo vừa nói :

- Các hạ phải xuống Quỷ Môn quan để trả nợ cho những oan hồn mà các hạ đã vay ở thôn Đào Hoa.

Lôi vừa dứt thì Quân Đạt cũng thi triển Thiên Lôi Thần Bảo tạo ra năm đạo ngũ quang chụp thẳng xuống Thường Luân.

Thường Luân hải hùng rú lên :

- Dừng!

Mặc dù thân pháp của gã đã luyện được U Linh Tàn Kiếp, đao kiếm bắt nhập nhưng những đạo ngũ quang đầu phải là đao kiếm mà là những lưỡi tầm sét có oai lực vô biên san núi xé đồi, làm sao thân thể Thường Luân có thể chịu đựng được, huống chi gã đã mang nội thương trầm trọng đầu còn nguyên thân vậy tà công ứng phó.

Một tiếng nổ vang lên như sấm động, năm đạo ngũ quang đã cắt thân hình Thường Luân thành năm khúc. Máu nhuộm đỏ đỉnh Phong Ma sơn. Thường Luân đem theo tất cả nỗi oán hận cùng những khát vọng của mình đi vào cõi hư vô.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Đoạn Kết

Lục Chi Thần Thâu khều vai tiểu hòa thượng Lỗ Trình :

- Lỗ đệ...

Lỗ Trình nhìn lại lão thần thâu :

- Lão huynh muốn nói gì?

Lục Chi Thần Thâu neho mắt, rồi chỉ về phía Ngọc Lan đang chăm sóc vết thương cho Tiểu Vĩ. Lão lí nhí nói :

- Ngươi là kẻ tu hành, nên ở đây có lẽ bất tiện đó.

Lỗ Trình toét miệng cười :

- Lão đệ biết rồi, thế lão huynh muốn đi đâu?

- Còn đi đâu nữa. Từ khi rời Phong Ma sơn đến nay lão huynh ngày đêm đều tơ tưởng đến...

Lỗ Trình cướp lời lão thần thâu :

- Lão huynh tơ tưởng đến Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ à?

Lục Chi Thần Thâu nắm tay Lỗ Trình kéo đi. Lão vừa đi vừa nói :

- Lão đệ chỉ nói bậy. Ta năm nay đã bao nhiêu niên kỷ rồi, đâu còn tơ tưởng đến nữ nhân làm gì chứ.

- Chứ lão huynh tơ tưởng cái gì?

Lục Chi Thần Thâu chợt nhảy đồng lên :

- Kia rồi.

Lão vừa nói vừa trở luôn kinh thuật lướt đến nhanh không thể tưởng, cùng lúc với tuyệt pháp vô hình thủ, chỉ trong chớp mắt đã thòp được một con khuyển hoang mới xuất hiện gần đó.

Lục Chi Thần Thâu phất chỉ, xách luôn con khuyển hoang đến bên Lỗ Trình :

- Đây... cái mà lão huynh tơ tưởng đây. Lâu lắm rồi lão huynh chưa tìm lại được những khoảng khắc riêng của mình. Lão đệ... Đến lượt ngươi trở tài đó.

Lỗ Trình nhìn con khuyển hoang đang giẫy giụa trên tay lão thần thâu :

- A di đà Phật.

Lỗ Trình đón lấy con khuyển hoang.

Lục Chi Thần Thâu hứng khởi nói :

- Chúng ta sẽ ăn thật no, để bù lại những ngày vất vả vừa qua.

Lục Chi Thần Thâu vừa dứt lời thì Lỗ Trình đã thả con khuyển hoang xuống đất, rồi vỗ nhẹ vào mông nó. Con khuyển hoang hoảng hốt co chân phóng đi, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Lục Chi Thần Thâu tròn mắt :

- Lão đệ... sao ngươi... sao ngươi nỡ...

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu, chấp tay nói :

- Đệ sẽ thết đãi huynh com chay tại Thiên Long Tự chứ không bao giờ nấu món đặc khẩu nữa.

Lão thần thâu vò đầu :

- Trời ơi... thế là... thế là ta chẳng còn bao giờ...

- A di đà Phật. Lão huynh đừng buồn, rồi đệ sẽ có món khác mặc dù là com chay nhưng vẫn hấp khẩu vị của lão huynh.

Lão thần thâu vui hẳn lên :

- Thật không?

- Đệ mời lão huynh đến Long Thiền tự.

Hai người toan trở khinh công lướt đi thì nghe tiếng chim hạc cất trên bầu trời. Liền ngay sau kêu đó thì Tuyết Trâm xuất hiện.

Nàng bước đến đối mặt với lão thần thâu và Lỗ Trình.

Lỗ Trình nhìn Tuyết Trâm :

- Bạch Hạc Tiên Tử chắc có chuyện cần đến tiểu tăng và lão huynh đây.

Tuyết Trâm gật đầu :

- Quả đúng như Lỗ đại sư nói, Tuyết Trâm có chuyện muốn nhờ đến nhị vị.

Lỗ Trình hồ hởi nói :

- Tiên tử cứ nói, Lỗ Trình sẵn sàng kề vai sát cánh với Tiên tử.

- Chuyện cũng không lớn lắm.

Tuyết Trâm lấy từ ống tay xiêm y của mình ra chiếc trâm cài đầu. Nàng trịnh trọng trao qua tay Lỗ Trình :

- Tuyết Trâm và Hàn Quân Đạt nhờ Lỗ đại sư chuyển giùm chiếc trâm này cho Ngọc Lan và nói với Ngọc Lan, Hàn Quân Đạt đã đi xa lắm rồi. Quân Đạt sẽ không bao giờ quay lại Trung Nguyên đâu.

Lục Chi Thần Thâu hỏi Tuyết Trâm :

- Hàn công tử đang ở đâu?

- Nếu có duyên thì nhất định chúng ta sẽ có dịp gặp nhau. Có thể trong ngày họp cần giao bôi của Vũ Văn huynh và Ngọc Lan tiểu thư, Tuyết Trâm và Quân Đạt sẽ đến.

Tuyết Trâm nói xong, ôm quyền xá Lỗ Trình và lão thần thâu :

- Hẹn gặp lại nhị vị trong một ngày nào đó. Kiếu từ!

Bạch Hạc Nhi từ trên cao đáp xuống, Tuyết Trâm phi thân lên mình hạc. Cánh hạc bay vút lên cao, chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, chim hạc đã khuất dạng cuối trời tây.

Lỗ Trình nhìn Lục Chi Thần Thâu khẽ lắc đầu :

- Lão huynh thấy rồi đó, giang hồ thật lắm chuyện phiền lụy.

Lão thần thâu không biết nghĩ sao, tự chấp tay về hướng Lỗ Trình, trịnh trọng nói :

- A di đà Phật. Chỉ có Long Thiên tự là nơi không phiền lụy.

Lão nói xong bật cười giòn như pháo, rồi hai người cùng trở khinh thuật lướt đi. Họ để lại sau lưng những phiền lụy của giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Kỳ Đoạt Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.